

karanlık kitaplık

ROBERT McCAMMON

bir oğlanın yaşamı

ithaki

Çeviren:
Esat Ören

"Stephen King ve Bradbury'nin çocukluğa yaktıkları ağıtların güçlü bir yankısı."
—*Kirkus Reviews*

Bram Stoker ve Dünya Fantazi En İyi Roman Ödülü

1980'li yıllarda Amerikan korku edebiyatına damga vuran Robert McCammon'ın ustalık eseri olarak kabul edilen 1991 tarihli romanı *Bir Oğlanın Yaşamı*, bir süreliğine kitap yayımlamayı bırakan ve edebiyata dönüşünün ardından farklı türlere yönelen yazarın korku edebiyatı kariyerinin zirvesini temsil ediyor.

Yıl 1964. Soğuk bir bahar sabahında Cory Mackenson, süt dağıtan babasına eşlik ederken o günün hayatını değiştirecek gün olduğundan habersizdir. Önlerine aniden çıkan bir araba dipsiz göle daldığında sürücüyü kurtarmak isteyen Cory'nin babası umutsuzca uğraşır fakat ne çare... Babasının gördüğü manzara uzun süre ona işkence edecektir: Direksiyona kelepçelenmiş, vahşice dövülmüş, boynuna dolanmış bir telle boğulmuş bir adam. O andan itibaren Cory ile babası gerçeğin peşine düşerken katil de onların peşine düşecektir.

Karanlıktan geliriz ve karanlığa dönmek zorundayız.

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 475982
/ithakiyayinlari

ROBERT McCAMMON

1952'de doğdu. Yazarlık hayatına 1978'de *Baal* romanıyla başlayan McCammon, hızla 1980'lerin en çok satan korku yazarlarından biri oldu. Bu süre zarfında, En İyi Roman ve En İyi Kısa Öykü dallarında birden fazla Bram Stoker Ödülü kazandı. 90'ların başında *Bir Oğlanın Yaşamı* kitabıyla Dünya Fantazi Ödülü'nü kazandı. 1992'den sonra, her zaman ilgisini çeken tarihi kurguyu denemeye karar verdi. On senelik bir aranın ardından 2002'de Matthew Corbett hakkında dokuz kitaplık bir dizinin ilk kitabı *Speaks the Nightbird* ile yazarlığa geri döndü.

Bir Oğlanın Yaşamı

Robert McCammon
Orijinal Adı: *Boy's Life*

İthaki Yayınları - 2079
Karanlık Kitaplık - 50

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün & Yankı Enki*
Yayına Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Şubat 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-98-2

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Esat Ören, 2022
© The McCammon Corporation, 1991
© İthaki, 2022

Bu eser Donald Maass Literary Agency ve ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[TM] Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Robert McCammon

Bir Oğlanın Yaşamı

Çeviren
Esat Ören

ithaki

İÇİNDEKİLER

BİR
İLKBAHARIN GÖLGELERİ
13

İKİ
ŞEYTANLARIN VE MELEKLERİN YAZI
145

ÜÇ
YAKICI SONBAHAR
293

DÖRT
KIŞIN SOĞUK GERÇEĞİ
457

BEŞ
ŞİMDİKİ ZEFİR
595

TEŞEKKÜR
614

Meleklerin korkudan ayak basamadığı yerlerde,
Azgın genç intikam tanrıçaları gibi koşardık.
Ormanlar karanlık ve derin.
Önümüzde zebaniler kaçışırdılar.
Uzağın ne kadar uzak olduğunu anlamak için,
Coca-Cola şişelerinin altına baktık.
Sihirler âlemimize otomobille gelinemezdi.
Köpeklerimizi kardeşimiz gibi severdik,
Bisikletlerimiz uzay gemileri gibiydi.
Yıldızlara gidiyorduk,
Mars'a gidiş-dönüş yolculuğu yapmak istiyorduk.
Tarzan gibi sarmaşıklarda sallandık,
Zoro'nun keskin kılıcını parlattık.
Aston'daki James Bond,
Zincirlerinden kurtulmuş Herkül olduk.
Geleceğe baktık ve uzakta halkımızın
asla yaşlanmadığı bir yer gördük,
orada zaman oynak bir kumdu.
Hayatı yaşamakla, gülüşlerle, bereli dizlerle
ve gürültüyle doldurduk.

Aynada yaşlıca bir adam görüyorum,
ama bu kitap oğlan çocukları içindir.

Yolculuğumuza başlamadan önce sizlere bazı önemli şeyleri anlatmak istiyorum.

Bunların hepsini yaşadım. Olayları birinci tekil şahısla anlatmanın bir sakıncası da budur. Okur anlatıcının öldürülmediğini bilir. O hâlde, bana her ne olacaksa –her ne *olduysa*– bilin ki, hepsini yaşadım, deneyim açısından bakıldığında benim için daha mı iyi, daha mı kötü olduğuna siz karar verin.

Bazı yerlerde aklınıza şu soru takılabilir: "Yahu, bu adam orada olmadığı hâlde bu olayın nasıl gerçekleştiğini veya bu kişinin ne dediğini nasıl bilebilir?" Bu sorunun cevabı şöyle: Daha sonra boşlukları doldurabilmek için yeterince bilgi edindim ya da bazı durumlarda uydurdum veya diğer durumlarda o olay gerçekleşmemişse bile, öyle olması gerektiğine karar verdim.

1952 yılı temmuz ayında doğdum. Kırkıncı yaşıma yaklaşıyorum. Of, bayağı büyük bir yaş, değil mi? Artık eleştirmenlerimin eskiden dediği gibi, "gelecek vadeden bir yetenek" değilim. Neysem, oyum. Ortaokuldan beri yazıyorum ve ne yaptığımın farkında olduğum zamanların öncesinde bile hikâyeler düşünür dururdum. 1978 yılından beri eserleri yayımlanan bir yazarım. Yoksa buna müellif mi denir? Beatles şarkısındaki gibi *Paperback Writer* (Ciltsiz Kitap Yazarı) mıyım? Ciltli kitap müellifi miyim? Kesin olan bir şey var: Ciltli kitaplar kadar sert bir sırtım var artık. Tıpkı eğrilip bükülen evimizdeki diğer abilerim ve ablalarım gibi ben de yeterince darbe yedim ya da iyilik gördüm. Tüm bu kumaşı kullanarak böyle karakterler ve dünyalar yaratabildiğim için kendimi kutsanmış hissediyorum. Yazar mı? Müellif mi?

Hikâye anlatıcısı desem olur mu?

Anılarıma tutunabilmek için onları kâğıda dökmek istedim. Bakın, ben sihre inanırım. Sihirli bir zamanda, sihirli bir kentte, sihirbazlar arasında doğup büyüdüm. Aslında çoğu insan ihtimallerin ve vaziyetlerin gümüş lifleriyle örülmüş o sihirli ağ içinde yaşadığımızın farkında değildi. Ama ben başından beri biliyordum. On iki yaşımdayken, dünya benim sihirli fenerimdi ve ben onun yeşil tayfının ışığı sayesinde geçmişi, şimdiyi ve geleceği görüyordum. Muhtemelen sizler de görmüşsünüzdür; sadece hatırlamıyorsunuz. Bakın, benim fikrim şöyle: Hepimiz sihri bilerek yola çıkarız. İçimizde hortumlar, orman yangınları ve kuyruklu yıldızlarla doğduk. Kuşlara şarkı söyleyebilecek, bulutları okuyabilecek ve kum taneciklerinde kaderimizi görebilecek yetenekle doğduk. Ama sonra eğitile eğitile bu büyü ruhumuzdan çıkarıldı. Kiliseyle çıkarıldı, dayakla çıkarıldı, yıkanarak çıkarıldı, ayıklanarak çıkarıldı. Bize katı ahlaki prensiplere göre yaşayan ve sorumluluk bilen insanlar olmamız öğretildi. Yaşımıza göre davranmamız istendi. Yahu, artık büyü be, dendi. Ve bunlar neden bize söylendi, biliyor musunuz? Çünkü bunu söyleyenler bizim haşarılığımızdan ve gençliğimizden korkuyorlardı. Çünkü bizim bildiğimiz sihir, içlerinde olanın solmasına izin verdikleri için onları üzüyor ve utandırıyordu.

Bundan çok uzaklaşırsanız geri almanız mümkün değildir. Belki birkaç saniyeliğine falan. Onu bildiğiniz ve hatırladığınız birkaç saniye. İnsanlar sinemalarda ağladıkları zaman, bunun nedeni o salonun karanlığında, kısa bir an için bile olsa, sihrin o altın havuzuna dokunulmasıdır. Derken mantığın haşin güneşine çıkarlar ve bu sihir kurur gider, onlara nedenini bilmedikleri bir üzüntü bırakır. Bir şarkı anılarınızı canlandırdığında, ışık huzmesinin altında gördüğünüz toz tanecikleri dikkatinizi dünyadan çekip aldığında, uzaktan geçen bir trenin sesini dinleyip de nereye gittiğini merak ettiğinizde, olduğunuz kişiden ve bulunduğunuz yerden öteye adım atarsınız. Çok kısa bir an için bile olsa, sihirler âlemine girmişsinizdir.

Ben buna inanırım.

Hayatın gerçeği, içimizde bizimle birlikte doğan özden her yıl uzaklaştığımızdır. Omuzlarımıza kimi iyi, kimi o kadar iyi olmayan sorumluluklar yüklenir. Başımıza bir şeyler gelir. Sevdiklerimiz ölürler. İnsanlar kaza geçirip sakat kalırlar. İnsanlar şu veya bu nedenden yollarını kaybederler. Bu çılgın labirentler dünyasında kaybolmak zor değildir. Hayatın kendisi bile o sihri bizden koparmak için elinden geleni yapar. Bir gün bir şeyi kaybettiğinizi ama bunun ne olduğunu kestiremediğinizi hissedene kadar bunun olageldiğini anlamazsınız. Güzel bir kıza gülümseyip onun size "beyefendi" demesi gibidir. Olur işte.

Eskiden kim olduğumun ve nerede yaşadığımın anıları benim için önemlidir. Yolculuğumun sonunda ne olacağımı büyük ölçüde onlar oluşturur. Eğer bir daha sihir yaratacaksam, sihri hatırlamam lazım. Bilmem ve hatırlamam lazım ve size anlatmak istiyorum.

Benim adım Cory Jay Mackenson. Doğup büyüdüğüm yer güney Alabama'da Zefir denen bir kent. Orada hava ne çok soğuk ne çok sıcak olurdu. Sokaklarına meşe ağaçlarının gölgeleri düşerdi, evlerin önleri verandalı ve pencereleri sineklikliydi. Biri çocuklar, biri yetişkinler için iki beyzbol sahası bulunan bir parkı vardı. Suyu mavi ve berrak olan, çocukların bozuk para çıkarmak için dibine daldıkları halka açık bir yüzme havuzu bulunurdu. Dört Temmuz günleri mangal yapılır, yaz sonlarındaysa yazı yarışması düzenlenirdi. 1964 yılında ben on iki yaşındayken Zefir'in nüfusu yaklaşık bin beş yüz kişiydi. Bright Star Kafesi, Woolworth's Mağazası ve küçük Piggly-Wiggly Marketi vardı. 10. Otoyol'da kötü kızların yaşadığı bir ev bulunuyordu. Henüz her evde televizyon seti yoktu. Kentte içkiye pek rastlanmadığı için içki kaçakçıları iyi kazanırlardı. Yollar güneye, kuzeye, doğuya ve batıya uzanırdı, geceleri Birmingham'a giden yük treni geride yanık demir kokusu bırakırdı. Zefir'de dört kilise, bir ilkokul ve Poulter Tepesi'nde bir mezarlık vardı. Yakınlardaki göl neredeyse dipsiz denebilecek kadar derindi. Benim mem-

leketim kahramanlar ve alçaklarla, gerçeğin güzelliğini bilen dürüst insanlarla ve güzelliği yalan olanlarla doluydu. Benim memleketim büyük ihtimalle sizinkine çok benziyordu.

Ne ki, Zefir sihirli bir yerdi. Ay ışığında ruhlar dolaşırdı. Çimenlerle kaplı mezarlıktan çıkıp tepede dururlar, Coca-Cola'nın çok daha güzel olduğu, bir Demokratla Cumhuriyetçinin ilk bakışta belli olduğu zamanları anarlardı. Biliyorum. Onları işittim. Zefir'deki rüzgâr sinekliklerden içeriye eserek hanımeli kokusunu getirir ve sevgiyi uyandırırdı, mavi ışıltılı yıldırım dünyaya düştüğü zaman nefreti uyandırırdı. Kasırgalar ve kuraklıklar olurdu, memleketim boyunca akan nehrin taşma gibi kötü bir huyu vardı. Beşinci yaşımın ilkbaharında sel suları sokaklara yılanlar taşıdı. Yüzlerce şahin kara bir hortum gibi bu yılanları öldürücü gagalarında gökyüzüne taşıdı, çok geçmeden de nehir suları kırbaçlanmış bir köpek gibi çekildi. Ardından güneş acil bir çağrı almışçasına ortaya çıktı, memleketimin kanla beneklenmiş çatılarında anafor gibi buharlar yükseldi.

Yüz altı yaşında siyah bir kraliçemiz vardı. Ünlü O. K. Corral çatışmasında Wyatt Earp'ün hayatını kurtaran bir silahşorumuz vardı. Nehirde bir canavarımız, gölde bir sırrımız vardı. Motor kapağını alevlerin süslediği yarış arabasını süren ve yollara musallat olan bir hayaletimiz vardı. Gabriel'ımız, Lucifer'ımız ve ölülerden doğan bir asimiz vardı. Uzaylı bir işgalcimiz, kusursuz kollu bir oğlanımız ve Merchants Caddesi'nde dolaşan bir dinozorumuz vardı.

Dediğim gibi, orası sihirli bir yerdi.

İçimde hayatını o efsunlu âlemde geçirmiş olan bir oğlanın anıları dolu.

Hatırlıyorum.

İşte sizlere anlatmak istediğim şeyler de bunlar.

BİR
İlkbaharın Gölgeleri

1
Güneşten Önce

"Cory, uyan artık, oğlum. Vakit geldi."

Beni uykunun karanlık mağarasından çekip çıkarmasına izin verdim, gözlerimi açıp ona baktım. Çoktan giyinmişti, koyu kahverengi üniformasının göğüs cebinde beyaz harflerle adı yazılıydı. Tom. Burnuma jambonlu yumurta kokusu geldi, mutfaktaki radyoda hafif hafif müzik çalıyordu. Bir tava tıngırdadı ve bardaklar şangırdadı; annem tıpkı bir alabalığın akıntıyla yüzmesi gibi tam havasındaydı. "Vakit geldi," dedi babam ve başucumdaki lambayı yakarak rüyamın son görüntülerini beynimden silerken beni kısık gözlerle bakar hâlde bıraktı.

Güneş henüz doğmamıştı. Mart ortasındaydık ve penceremin dışında soğuk bir rüzgâr ağaçların arasında esiyordu. Elimi cama dokundurduğum zaman rüzgârı hissedebiliyordum. Babam kahvesini koymak için mutfağa girince, annem uyandığımı anlayıp hava durumunu dinlemek için radyonun sesini yükseltti. İlkbahar birkaç gün önce başlamıştı ama bu yıl kış keskin dişleri ve tırnaklarıyla beyaz bir kedi gibi Güney'e takılıp kalmıştı. Kar yoktu, hiçbir zaman kar yağmazdı ama rüzgâr soğuktu ve sanki kutupların ciğerlerinden üfleniyor gibiydi.

"Kalın kazağını giy!" diye seslendi annem. "Duydun mu?

"Duydum!" diye karşılık verdim, sonra şifonyerden kalın yeşil kazağımı aldım. Sarı lambamın ve gürüldeyen oda ısıtıcısının ışığında odamın görünüşü şöyleydi: Cochise'in kanı gibi kıpkırmızı bir Kı-

zılderili halısı, yedi mistik çekmeceli bir çalışma masası, Batman'in kadifemsi siyah-mavi pelerini benzeri bir malzemeyle kaplı iskemle, atan kalplerini görebileceğiniz kadar soluk renkli minik balıkların bulunduğu bir akvaryum, Revell uçak modellerinin çıkartmalarıyla dolu demin bahsettiğim şifonyer, Jefferson Davis'in bir akrabasının diktiği yorgan ve yatak, dolap ve raflar. Aa evet, raflar. Hazine koleksiyonum. O raflarda benim kitaplarım var: yüzlerce çizgi roman – Justice League, Flash, Green Lantern, Batman, Spirit, Blackhawk, Çavuş Rock ve Easy Company, Aquaman ve Fantastic Four. *Boy's Life* dergileri, düzinelerce sayısıyla *Famous Monsters of Filmland, Screen Thrills* ve *Popular Mechanics*. Ayrıca *National Geographic* dergilerinden oluşan sarı bir duvarım var; yüzüm kızararak da olsa, dergide Afrika'yla ilgili bütün resimlerin nerede olduğunu bildiğimi söylemeliyim.

Bu raflar kilometrelerce uzar da uzar. Misket koleksiyonum var, kavanozunun içinde ışıldıyor. Kurutulmuş ağustosböceğim var, yazın yine şakımak için bekliyor. Islık çalan Duncan yo-yom var ama onun yayı koptu, babam tamir edecek. Takım elbiseler için kumaş numunelerim var, bunları Stagg Erkek Giyim Mağazası'ndan Bay Parlowe'dan aldım. Bu kumaş parçalarını model uçaklarımın içinde halı olarak kullanıyorum, ayrıca karton kutulardan kestiğim parçalar da koltuk oluyor. Bir kurtadam avcısı için Maskeli Süvari tarafından dövülmüş gümüş kurşunum var. Shiloh'u süpüren fırtına sırasında yerde bulduğum, bir boz ceviz üniformasından düşmüş İç Savaş düğmem var. Küvetteyken katil timsahları takip etmek için plastik bıçağım var. Kuzey ovaları kadar pürüzsüz Kanada sikkelerim var. Düşünülemeyecek kadar zenginim.

"Kahvaltı sofrada!" diye seslendi annem. Çavuş Rock'ın yırtık gömleğiyle aynı tonlardaki kazağımı giydim. Blucinimin dizlerindeki yamalar, dikenli teller ve çakıl taşlarıyla yaşanan çatışmaları belgeleyen cesaret nişanları gibiydi. Pazen gömleğim bir boğayı afallatacak kadar kırmızıydı. Çoraplarım güvercin kanatları kadar beyaz,

Keds ayakkabılarım gece yarısı kadar siyahtı. Annem renk körüydü ve babam da düz çizgili gömleğin ekoseyle iyi gittiğini düşünürdü. Kısacası, iyiydim.

Ne tuhaftır; bazen sizi dünyaya getiren insanlara baktığınız zaman onlarda kendinizi net bir şekilde görürsünüz. Anlarsınız ki, dünyadaki herkes doğanın bir uzlaşması. Annemin ince kemikli yapısını ve dalgalı koyu kahverengi saçlarını almışım ama babam bana mavi gözlerini ve sivri köprülü burnunu vermiş. Annemin uzun parmaklı elleri bana geçmiş –parmaklarım çok ince diye yakındığım zaman bana bunun "sanatçı elleri" olduğunu söylerdi– babam da kalın kaşlarını ve çenesindeki küçük gamzeyi aktarmış. Bazı akşamlar yatarken "Cimarron Strip"teki Stuart Whitman veya "Cheyenne" dizisindeki Clint Walker gibi erkeksi görünerek uyanmayı dilerdim ama işin gerçeği, ortalama boylu, sıradan görünüşlü sıska ve beceriksiz bir çocuktum, gözlerimi kapatıp nefesimi tuttuğum zaman duvar kâğıdından ayırt edilemezdim. Oysa fantezilerimde her gece televizyon setimizde arzı endam eden kovboylar ve dedektiflerle birlikte kanun kaçaklarını kovalar, evimizin arkasındaki ormanda Tarzan'ın aslanları çağırmasına yardım eder, münferit savaşımda Nazileri durdururdum. Küçük bir arkadaş grubum vardı, Johhny Wilson, Davy Ray Callan ve Ben Sears gibi elemanlardan oluşuyordu ama popüler diyeceğiniz bir çocuk sayılmazdım. Bazen insanlarla konuşurken gerginleşirdim, dilim dolanırdı ve bu yüzden sessiz kalmayı yeğlerdim. Arkadaşlarım ve ben aynı yaş, boy ve huydaydık; gözümüzün kesmediği çocuklarla kavga etmekten kaçınırdık, zaten çok da kötü dövüşürdük.

İşte yazma serüvenim bu dönemde başladı. Buna "düzeltme" de denebilir. Vaziyetlerin düzeltilmesi, Tanrı şaşı ve dişlek olmasaydı, dünyanın olacağı gibi şekillendirilmesi. Gerçek dünyada hiçbir gücüm yoktu ama kendi dünyamda zincirlerinden kurtulmuş Herkül gibiydim.

Babamın babası, dedem Jaybird'den aldığım bir nitelik var: Dünyaya olan merakı. Yetmiş altı yaşındaydı, kösele gibi sertti, ağzı bo-

zuktu ve ağzından da bozuk bir mizacı vardı ama daima çiftliğinin etrafındaki ormanı kolaçan ederdi. Sarah nineme baygınlık geçirtecek şeyler getirirdi eve: yılan derileri, boş yabanarısı kovanları, hatta bulduğu ölü hayvanlar. Çakısıyla bu hayvanların karınlarını deşer, kanlı iç organlarını gazetelerin üstüne yayardı.

Bir keresinde ölü bir kara kurbağayı ağaca asmıştı ve sineklerin onu yiyişini birlikte seyretmemizi istemişti. Eve bir çuval dolusu yaprakla gelir, bunları oturma odasına boşaltır, büyüteciyle her birini inceledikten sonra farklılıklarını yüzlerce süslü defterinden birine kaydederdi. Puro izmaritlerini ve çiğnenip tükürülmüş tütün parçalarını toplar bunları cam şişelerde saklardı. Saatlerce karanlıkta oturup ayı seyredebilirdi.

Belki kaçıktı. Belki de çocukluktan çıktıktan sonra içinde sihir olanlar kaçık addedilirdi. Ama Jaybird dedem bana pazar gazetelerindeki çizgi romanları okur, doğum yeri olan küçük köydeki hayaletli evle ilgili hikâyeleri anlatırdı. Jaybird dedem kaba, aptal ve önemsiz biri olabilirdi ama içimde bir merak mumu yakmıştı ve ben o mumun ışığında Zefir'in çok ötesini görebiliyordum.

O sabah güneş doğmadan önce ben, annem ve babamla Hilltop Sokağı'ndaki evimizde kahvaltı ederken yıl 1964'tü. Dünyanın rüzgârı değişiyor, benim habersiz olduğum büyük değişiklikler olageliyordu. O anda bildiğim tek şey, bir bardak portakal suyu daha istediğim ve beni okula götürmeden önce babama yolda yardım edeceğimdi. Böylece, kahvaltı bitip bulaşıklar yıkandıktan, Rebel'a günaydın deyip Gravy Train mamasını vermek için soğuğa çıktıktan, annem beni ve babamı öperek uğurladıktan, muflon astarlı ceketimi giyip okul kitaplarımı aldıktan sonra babamın öksürür gibi sesler çıkaran eski kamyonetine binip yola koyulduk. Arka bahçedeki kulübesinden kurtulmuş Rebel bizi uzaktan takip ediyordu ama Hilltop ve Shawson sokaklarının kesiştiği köşede Ramseylerin Dobermanı Bodog'un bölgesine girmişti, onun seri havlamalarına Rebel diplomatik bir geri çekilmeyle karşılık verdi.

Ve işte Zefir önümüzde uzanmaktaydı; hâlâ rüyalar içindeki kent sessizdi, ay gökyüzünde beyaz bir orak gibiydi.

Birkaç ışık yanıyordu. Çok da değildi. Saat daha beş bile olmamıştı. Orak ay, Tecumseh Nehri'nin tembel kıvrımında parıldıyordu ve eğer Yaşlı Musa burada yüzdüyse, kayış gibi göbeği çamuru öperek yüzmüştü. Zefir sokaklarındaki ağaçlar hâlâ yapraksızdı ve dalları rüzgârla sallanıyordu. Trafik ışıkları –önemli birer kavşak denebilecek yerdeki ışıkların dördü de– sabit bir uyum içinde sarı sarı yanıp sönüyordu. Doğuda, nehrin aktığı geniş oyuktan kara kara düşünen gargoyllarıyla taş bir köprü geçiyordu. Kimilerine göre yirminci yüzyılın başında yontulan bu gargoylların yüzleri, düşmüş meleklerin, Konfederasyon generallerinin temsiliydi. Batıda, orman kaplı tepelerden ve oradan da diğer kasabalara doğru otoyol kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Zefir'i kuzey yönünde bölen demiryolu bütün siyahların yaşadığı Bruton bölgesine gidiyordu. Güneyde yarım daire şekilli bir sahnenin bulunduğu ve toprağa birkaç tane beyzbol sahası çizgisinin çekildiği bir şehir parkı vardı. Bu park Zefir'in kurucusu Clifford Gray Haines'in adını taşıyordu ve orada, onu eli çenesinde bir kayaya otururken gösteren heykeli de bulunuyordu. Babama göre bu heykelde Clifford sanki müzmin bir kabızdı, ne sıçabiliyordu ne de oturağından kalkabiliyordu. Biraz daha güneyde, 10. Otoyol'da, Zefir sınırlarından çıkarak siyah bir su mokaseni gibi bataklıklı ormandan, bir karavan parkından ve dipsiz denen Saxon Gölü'nden dolanarak geçmekteydi.

Babam Merchants Caddesi'ne girince Zefir'in merkezinden geçtik, bütün dükkânlar buradaydı. Dollar's Berber Salonu, Stagg Erkek Giyim Mağazası, Zefir Yem Dükkânı ve Nalbur, Piggly-Wiggly Marketi, Woolworth's Mağazası, Lirik Sineması ve kaldırım boyunca daha başkaları... Ama sayıları çok değildi; göz açıp kapayana kadar hepsini geçmiş oluyordunuz. Babam demiryolunu aştıktan sonra iki kilometre daha gidip tepesinde GREEN MEADOWS MANDIRASI tabelası olan bir kapıdan girdi. Süt kamyonları yükleme alanında

yüklerini almaktaydılar. Burası arı kovanı gibiydi çünkü mandıra erken saatte açılırdı ve sütçülerin dağıtım yapmaları gereken yerler vardı.

Bazen babam, özellikle de çok dolu bir çizelgesi olduğu zamanlar, teslimatında yardım etmemi isterdi. Sabah saatlerinin sessizliğini ve sakinliğini severdim. Dünyanın güneş doğmadan önceki hâlini severdim. Farklı insanların mandıradan ne sipariş verdiklerini öğrenmeyi severdim. Neden bilmiyorum ama belki Jaybird dedemin merakı bana da bulaşmıştı.

Babam Bay Bowers adındaki asker tıraşlı iri kıyım ustabaşıyla listeyi gözden geçirdikten sonra birlikte kamyonetimizi yüklemeye başladık. Şişelerce süt, karton kutularda taze yumurtalar, kovalar içinde köy peynirleri, Green Meadows Mandırası'nın özel patates ve fasulye salatası. Hepsinde hâlâ buzhanenin soğukluğu vardı ve süt şişelerinin üstündeki buz tabakaları yükleme bölümünün ışıkları altında parlıyordu. Şişelerin etiketlerinde gülümseyen bir sütçü resmi ve "Sana İyi Gelir" yazısı görülüyordu. Bay Bowers elinde not panosu, kulağında kalemiyle bizi seyrederken, "İleride sütçü olmak ister misin, Cory?" diye sordu. "Olabilir," dedim. "Dünyada her zaman sütçülere ihtiyaç olacak," diye devam etti Bay Bowers. "Öyle değil mi, Tom?"

"Yüzde yüz doğru," dedi babam; yarım kulakla dinlediği zaman hep söylediği bir şeydi.

"On sekiz yaşına basınca, gel bize başvur," dedi Bay Bowers. "Bir şeyler ayarlarız." Omzuma bir şaplak atınca hem dişlerim hem de taşıdığım tepsideki şişeler takırdadı.

Sonra babam direksiyon başına geçti, ben de yanındaki koltuğa oturdum, kontağı çevirince motor çalıştı ve sütlü yükümüzle geri geri giderek yükleme alanından çıktık. Önümüzde ay batıyor, son yıldızlar gecenin dudağına tutunuyorlardı. "Ne diyorsun?" diye sordu babam. "Yani, sütçü olmak konusunda? İlgini çekiyor mu?"

"Zevkli bir iş olabilir," dedim.

"Pek öyle değildir. Yani, iyidir ama hiçbir iş her gün zevkli olmaz. Galiba seninle hiç gelecekte ne olmak istediğin hakkında hiç konuşmadık, değil mi?"

"Konuşmadık, efendim."

"Eh, bence sırf benim işim bu diye, sütçü olman gerekmez. Bak, ben de hayata sütçü olarak başlamadım. Jaybird deden benim de kendisi gibi çiftçi olmamı istiyordu. Sarah ninen doktor olmamı istiyordu. Düşünebiliyor musun?" Bana bakıp gülümsedi. "Ben, bir doktor! Doktor Tom! Yok yahu, o iş bana göre değildi."

"Peki, ne olmak istiyordun?" diye sordum.

Babam bir süre sessiz kaldı. Bu soruyu derin bir yerde düşünüyora benziyordu. Sanki o âna kadar kimse ona bu soruyu sormamış gibiydi. Yetişkin elleriyle direksiyonu kavradı, farların ışığında önümüze serilen yolla yaptığı pazarlığa devam etti. Neden sonra, "Venüs'e çıkan ilk adam olmak isterdim," dedi. "Ya da bir rodeo binicisi. Ya da boş bir alana bakıp son çivisine ve kiremidine kadar orada inşa edeceği evi hayalinde canlandırabilen biri. Ya da bir dedektif." Babam genizden gelen küçük bir kahkaha attı. "Ama mandıranın bir sütçüye ihtiyacı vardı, ben de işe orada başladım."

"Bir otomobil yarışçısı olmak hoşuma giderdi," dedim. Babam bazen beni Barnesboro yakınlarındaki Stok oto yarışlarına götürürdü; orada sosisli sandviçlerimizi yerken bükülen metallerin çarpışma esnasında çıkardığı kıvılcımları seyrederdik. "Dedektif olmak da iyi bir şey. Hardy Boys gibi gizemli olayları falan çözerdim."

"Evet, bu iyi olurdu," dedi babam. "Ama işin gerçeği şu ki, hiçbir zaman olayın nasıl sonuçlanacağını bilemezsin. Kendine bir hedef seçersin, ok gibi dümdüz bir hattır ama daha o hedefe varmadan rüzgâr seni savurur. Senin yaşındayken kendisi için seçtiği mesleğe sahip olmuş bir kişiyle bile karşılaştığımı sanmıyorum."

"Dünyadaki herkes olmak istiyorum," dedim. "Bir milyon hayat yaşamak istiyorum."

"Eh," dedi babam şu bilgece baş sallamalarından biriyle, "bu da

çok iyi bir sihir olurdu, değil mi?" Eliyle ilerisini işaret etti. "İlk durağımız burası."

O ilk evde mutlaka çocuklar olmalıydı çünkü bir kilo çikolatalı sütle beraber bir kilo da sade süt aldılar. Sonra tekrar yola koyulduk, sadece rüzgârın ve havlayan erkenci köpeklerin sesi duyulan boş sokaklardan geçip Shantuck Sokağı'nda durduk, yayık altı suyu ve köy peyniri bıraktık, burada oturan kişi belli ki ekşi şeyleri seviyordu. Bevard Yolu'ndaki evlerin çoğunun merdivenlerine parıldayan şişeler koyduk, ben listeyi işaretleyip buz gibi kamyonetin arkasından sıradaki ürünleri alırken babam da hızla bunları teslim ediyordu; iyi bir ekiptik.

Babam Saxon Gölü yakınında birkaç müşterisi olduğunu söyledi, daha sonra geri dönecek ve okul zilim çalmadan önce sokak teslimatlarını bitirecektik. Parktan geçip Zefir'in dışına sürdü ve orman yolun iki yanını da sardı.

Saat altı olmak üzereydi. Doğuda, çam ve sarmaşık dolu tepelerin üzerinde gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Rüzgâr bir zorbanın yumruğu gibi yolu üstündeki ağaçları itip kakmaktaydı. Kuzey yönüne giden bir otomobili geçerken sürücüsü bize selektör yaptı, babam da ona el salladı. "Bu Marty Barklee'ydi, gazete dağıtıyor," dedi. O an düşündüm de, güneş doğmadan önce işinin başında olan koca bir dünya vardı ve yeni yeni uyanan insanların bu dünyada yeri yoktu. 10. Otoyol'dan çıkıp ormanlıktaki küçük bir eve süt, ayran ve patates salatası teslim etmek için toprak bir yola girdik, sonra tekrar güneye, göle doğru yol aldık. "Üniversite," dedi babam. "Bence sen üniversiteye gitsen iyi olur."

"Galiba," dedim ama şimdi bulunduğum yerden bakınca çok uzak geliyordu. Üniversite hakkında bildiğim tek şey Auburn ve Alabama futboluydu ayrıca bazı insanların Bear Bryant'a, bazılarınınsa Shug Jordan'a taptıklarıydı. Bana öyle geliyordu ki, insan hangi üniversiteye gideceğini en beğendiği antrenöre göre seçiyordu.

"Üniversiteye girebilmek için notlarının çok iyi olması lazım," dedi babam. "Derslerini çalışmak zorundasın."

"Dedektiflerin üniversiteye gitmeleri gerekiyor mu?"

"Eğer profesyonel olmak istiyorlarsa, sanırım gereklidir. Ben üniversiteye gitmiş olsaydım, boş alanda ev inşa eden o adam olabilirdim. İnsan geleceğinde ne olacağını hiç bilemez ve bu da hayatın..."

Gerçeğidir, demek üzereydi ama cümlesini bitiremedi çünkü virajı döndüğümüz anda ormanın içinden kahverengi bir otomobil tam önümüze fırladı ve babam sanki bir eşek arısı sokmuş gibi çığlık atarken ayağıyla da frene sonuna kadar bastı.

Kahverengi otomobil yanımızdan geçerken babam direksiyonu sola kırdı ve ben o otomobilin 10. Otoyol'dan çıkıp sağ taraftaki toprak sete gittiğini gördüm. Işıkları yanmıyordu ama direksiyonda birisi vardı. Lastikleri yerdeki çalı örtüsünü paralarken araba kırmızı kayalardan oluşan küçük bir tepenin üstüne çıkıp karanlığın içinde kayboldu. Su sıçrayınca otomobilin Saxon Gölü'ne daldığını anladım.

"Suya battı!" diye bağırdım ve babam da hemen kamyoneti durdurup el frenini çekti ve ardından yol kenarındaki otların içine atladı. Ben araçtan çıkarken babam çoktan göle doğru koşmaya başlamıştı. Rüzgâr kamçı gibi etrafımızda dönerken, babam kayalık tepenin üstüne çıktı. Pembemsi gün ışığında arabanın giderek suya battığını ve bagaj kısmından kocaman hava kabarcıkları çıktığını görebiliyorduk. "Hey!" diye bağırdı babam. "Hemen çık oradan!" Saxon Gölü'nün dipsiz bir kuyu olduğunu bilmeyen yoktu ve otomobil o mürekkep derinliğine batarsa bir daha kimse onu oradan çıkaramazdı. "Hadi, çık araçtan!" diye bağırdı babam bir kez daha ama direksiyon başındaki her kimse bir karşılık vermedi. "Galiba kendinde değil!" Babam bir yandan bunu söylerken bir yandan da ayakkabılarını çıkarıyordu. Otomobil yolcu tarafına doğru yatmaya başlamıştı ve korkunç bir uğultu çıkarıyordu, bu ses mutlaka içine boşalan sudan geliyordu. Babam bana, "Burada kal," dedi. Dediğini yaptım, o da göle atladı.

Babam iyi bir yüzücüydü ve birkaç kuvvetli kulaçla otomobile

ulaşınca sürücü penceresinin açık olduğunu gördü. Arabayı dipsiz derinliklere götüren suyun çekişini bacaklarında hissediyordu. "Dışarıya çık!" diye bağırdı ama sürücü orada öylece oturmaktaydı. Babam kapıya tutundu, sürücünün omzunu yakaladı. Bir erkekti ve üstü çıplaktı. Teni bembeyaz ve buz gibiydi, babam tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Adamın başı geriye kaydı, ağzı açıktı. Kısa sarı saçları vardı ve gözleri siyah çürüklerden kapanmıştı, hoyratça dövülmekten yüzü fena hâlde şişmişti. Boğazında düğümlenmiş bakır bir piyano teli vardı ve öylesine sıkı sarılmıştı ki eti yarılmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı babam, boşuna çabalıyordu.

Otomobil yalpaladı ve tısladı. Adamın başı dua ediyormuş gibi yine göğsüne düştü. Su artık onun çıplak dizlerine kadar yükselmişti. Babam o zaman adamın çırılçıplak olduğunu fark etti, üstünde bir parça çaput bile yoktu. Direksiyon üstünde bir şey parladı ve babam adamın sağ bileğinin direksiyonun iç kısmına kelepçelendiğini gördü.

Babam otuz dört yıldır yaşıyordu ve daha önce de ölen insanlar görmüştü. En iyi arkadaşlarından biri olan Hodge Klemson, henüz ikisi de on beş yaşındayken Tecumseh Nehri'nde boğulmuştu, üç gün sonra bulunan şişmiş cesedi, sarı taban çamuruna bulanmış kabuklu bir mumyayı andırıyordu. Altı yıl önce Walter'ın Buick'i kuvvet hapı yutup duran bir çocuğun kullandığı kereste kamyonuyla kafa kafaya çarpıştıktan sonra, Walter ve Jeanine Traynor'dan geriye ne kaldığını görmüştü. İtfaiyeciler Midnight Mona adındaki yamulmuş siyah yarış otosunun alevlerini söndürdükten sonra Küçük Stevie Cauley'nin kömürleşmiş cesedini de görmüştü. Pek çok kez ölümün çarpık sırıtışına gözlerini dikmiş ve bu manzaraları adam gibi karşılamıştı ama bu durum farklıydı.

Bu adamın yüzünden cinayet okunuyordu.

Otomobil batıyordu. Kaputu suya dalarken arkadaki kuyruk kanatları yükselmeye başladı. Direksiyondaki adamın gövdesi bir kez daha yer değiştirdi ve babam onun omzunda bir şey gördü. Beyazın

üstünde mavi bir leke. Hayır, bu morarma değildi, bir dövmeydi. Kemikli şakaklarından geriye doğru kıvrılmış kanatlarıyla bir kurukafaydı.

İçine su boşaldıkça arabadan dışarıya daha çok hava kabarcığı çıktı. Göl inkâr edilmezdi; oyuncağına sahip çıkacak ve onu gizli çekmecesine tıkacaktı. Otomobil karanlığa doğru kayarken emiş gücü babamın bacaklarını sararak onu da aşağıya çekiyordu. Kırmızı kayalıklı tepenin üstünde dikilirken başının suyun altında kaybolduğunu gördüm, "*Baba!*" diye haykırdım, panik içindeydim.

Babam suyun altında gölün gücüne karşı direniyordu. Otomobil altından tamamen kaydığında bacakları sıvı mezarda tutunacak bir yer ararken çırpınıp duruyordu, daha fazla baloncuk fırladığında babam serbest kaldı ve havanın tavan arasına doğru onların gümüşi basamaklarını tırmandı.

Başının su üstüne çıktığını görünce, bir kez daha, "Baba!" diye bağırdım. "Hadi, gel artık, Baba!"

"İyiyim!" dedi babam ama sesi titrekti. "Oraya geliyorum!" Vücudu aniden sıkılmış bir paçavra kadar zayıf düşünce, köpekleme yüzerek kıyıya doğru ilerledi. Göl patlamaya devam ediyordu, sanki araba sindirilemeyen bir şeymiş gibi iç organlarını rahatsız etmişti. Babam kayalık tepeye çıkamayacağı için sarmaşıklara tutunarak tırmanabileceği bir yere doğru yüzdü. Gölden çıkıp dizlerine kadar çamura bata çıka ilerlerken bir kez daha, "İyiyim," dedi. Yemek tabağı büyüklüğündeki bir kaplumbağa homurdanarak yanından geçip suya daldı. Neden bilmem ama arkama dönüp kamyonetimize baktım.

Ve yolun karşısındaki ağaçlıkta duran birini gördüm.

Uzun bir palto giymiş, orada öylece durmaktaydı. Paltosunun etekleri rüzgârla dalgalanıyordu. Galiba ben babamın batan arabaya yüzüşünü seyrederken gözlenmekte olduğumu hissetmiştim. Biraz titredim, iliğime kadar hem de, birkaç kez gözlerimi kırpıştırdığımdaysa o figürün yerinde yeller esiyordu.

"Cory?" diye seslendi babam. "Çıkmama yardım et, evlat!"

Çamurlu kıyıya inip üşümüş ve korkmuş bir çocuğun gücü yettiğince ona yardım ettim. Ayakları sert zemine basınca, alnına düşen ıslak saçlarını geri itti. "Bir telefon bulmalıyız," dedi telaşla. "O arabanın içinde bir adam vardı. Gölün dibini boyladı."

"Gördüm... gördüm..." 10. Otoyol'un karşı tarafındaki ağaçlığı işaret ettim. "Orada birisi..."

"Hadi gidelim!" Babam ayakkabıları elinde, sağlam ve ıslak bacaklarıyla yolun karşısına geçmeye başlamıştı bile. Ben de bacaklarıma talimat verip hareket ettim ve bir gölge gibi peşi sıra yürüdüm. İkide bir gözüm o kişiyi gördüğüm yere kayıyordu ama görünürde kimse yoktu, hem de hiç kimse.

Babam süt kamyonetinin motorunu çalıştırıp kaloriferi açtı. Dişleri takırdıyordu ve gri alacakaranlıkta yüzü mum kadar solgundu. "Ne boktan iş be," dedi, donakaldım çünkü babam benim yanımdayken hiç ağzını bozmazdı. "Adam direksiyona kelepçelenmişti. Tanrım, yüzü dayaktan haşat edilmişti."

"Kimmiş o?"

"Bilmiyorum." Kaloriferi kökledikten sonra güneye, en yakın eve doğru sürmeye başladı. "Birisi onu fena pataklamış! Of Tanrım, çok üşüyorum."

Toprak bir yol sağa sapıyordu, babam da bu yolu takip etti. 10. Otoyol'un elli metre dışında ön verandası sineklikli, küçük beyaz bir ev göründü. Bir tarafında gül bahçesi vardı. Yeşil plastik bir tentenin altında iki otomobil duruyordu, biri kırmızı bir Mustang, diğeri pas lekeleriyle kaplı eski bir Cadillac'tı. Babam arabayı evin önüne park edip, "Burada bekle," dedikten sonra ıslak çoraplarıyla eve yürüyüp kapı zilini çaldı. Açılana kadar zile iki kez daha basmak zorunda kaldı. Kapı küçük bir çanın çınlamasıyla açıldı, kızıl saçlı, annemin üç katı iriliğinde, üstüne siyah çiçekli mavi bir sabahlık geçirmiş bir kadın belirdi.

"Bayan Grace," dedi babam, "çok acilen telefonunuzu kullanmam gerekiyor."

"*Sırılsıklam* olmuşsun!" Bayan Grace'in sesi paslı bir testereden çıkan hışırtıya benziyordu. Bir elinde sigarası duruyor diğerinde yüzükleri ışıldıyordu.

Babam, "Kötü bir şey oldu," deyince kadın kızıl bir yağmur bulutu gibi iç geçirdi. "Pekâlâ, o hâlde içeriye gir ama halıya dikkat et." Babam içeriye girdi, çanlı kapı kapandı, güneşin portakal rengi ışınları doğudaki tepelerin üstüne çıkarken ben süt kamyonunda beklemeye devam ettim. Kamyonetin içinde gölün kokusunu alabiliyordum, babamın koltuğunun altında bir su birikintisi oluşmuştu. Ağaçlıkta duran birini görmüştüm. Gördüğümü biliyordum. Değil mi? Peki, neden otomobildeki o adamı merak edip görmeye gelmemişti? Ve otomobildeki o adam kimdi?

Ben bu sorularla cebelleşirken kapı açıldı ve bir kez daha Bayan Grace göründü; bu defa mavi geceliğinin üstüne bol bir beyaz kazak geçirmişti. Lastik ayakkabılarını da giymişti, ayak bilekleri ve baldırları genç bir ağaç kadar kalındı. Bir elinde bir kutu Lorna Doone kurabiyesi, diğerindeyse yanmakta olan sigarası vardı. Kamyonete gelip bana gülümsedi. "Hey, sen Cory'sin."

"Evet, efendim," dedim.

Bayan Grace'in gülümsemesi yok denecek gibiydi. Dudakları çok ince, burnu geniş ve yassıydı, koyu mavi gözlerinin üstündeki kaşları siyah kurşun kalemle çizilmiş gibi görünüyordu. Lorna Doone kutusunu bana uzattı. "Kurabiye ister misin?"

Hiç aç değildim ama ebeveynlerim bana asla bir hediyeyi geri çevirmemeyi öğretmişlerdi. Bir tane aldım.

Bayan Grace, "İki tane alsana," deyince bir tane daha aldım. O da bir kurabiye yedikten sonra sigarasından bir nefes çekip dumanını burnundan üfledi. "Baban bizim sütçümüz olur," dedi. "Sanırım listenizde adımız vardır. Üç kilo süt, iki yayık altı suyu, iki çikolata ve iki kilo kaymak."

Listeye bakınca onun adını –Grace Stafford– ve siparişini gördüm. Tıpkı söylediği gibiydi. Ona hepsini çıkaracağımı söyleyip lis-

tedeki ürünleri toplamaya başladım. "Kaç yaşındasın?" diye sordu Bayan Grace ben çalışırken. "On iki var mısın?"

"Hayır, efendim. Temmuzda on iki olacağım."

"Benim bir oğlum var." Bayan Grace sigarasının külünü döküp ağzına bir kurabiye daha attı. "Aralıkta yirmisine bastı. San Antonio'da yaşıyor. Neresi olduğunu biliyor musun?"

"Evet, efendim. Texas'ta. Alamo'nun olduğu yerde."

"Doğru. Onun yirmisinde olması beni de otuz sekiz yapıyor. Yaşlı bir fosilim, değil mi?"

Bu bir tuzak soru, dedim içimden. "Hayır, efendim," demeye karar verdim.

"Yahu, sen küçük bir diplomatmışsın, seni gidi seni." Bir kez daha gülümsedi ama bu defa gülümsemesi gözlerindeydi. "Bir kurabiye daha alsana." Kutuyu bana bırakıp eve doğru yürüdü ve eve doğru seslendi. "Lainie! Lainie, poponu kaldır da buraya gel!"

Dışarıya önce babam çıktı. Sabah aydınlığında yaşlanmış görünüyordu ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı. "Şerifin bürosunu aradım," dedi ıslak koltuğuna oturup ayakkabılarını ayaklarına geçirirken. "Otomobilin battığı yerde birisi bizimle buluşacak."

"Kimmiş ki o?" diye sordu Bayan Grace.

"Belli olmuyordu. Yüzü..." Önce bana baktı, sonra kadına döndü. "Çok fena dövülmüştü."

"Sarhoştu herhalde. Muhtemelen kaçak içkidendir."

"Sanmıyorum." Babam telefonda sürücünün çıplak, bir piyano teliyle boğulmuş ve direksiyona kelepçelenmiş olduğunu söylememişti. Bu bilgi şerif içindi, Bayan Grace veya başka birinin duyması gerekmezdi. "Hiç sol omzunda dövmesi olan bir adam gördünüz mü? Tepesinden kanatlar çıkan bir kurukafa?"

"Bir bahriyeliden daha fazla dövme görmüşümdür," dedi Bayan Grace, "ama buralarda söylediğin gibi bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Neden? O adam gömleğini falan mı çıkarmıştı?"

"Evet. O kanatlı kurukafa dövmesi tam burasındaydı." Babam

sol omzuna dokundu. Yine titreyince ellerini ovuşturdu. "O otomobili asla oradan çıkaramayacaklar. Asla. Saxon Gölü en az yüz metre derinliğindedir."

Çanlı kapının sesini duyunca, elimde süt dolu tepsiyle o tarafa baktım.

Uykudan gözleri şişmiş bir kız dışarıya çıktı. Üstünde uzun, ekose bir bornoz vardı ve ayakları çıplaktı. Mısır püskülü rengindeki saçları omuzlarına kadar iniyordu, kamyonete yaklaşırken gözlerini kırpıştırdı ve, "Sikilmişten beter hâldeyim," dedi.

Neredeyse yere kapaklanacağım sandım çünkü daha önce bir kadının küfürlü konuştuğunu duymamıştım. Yani, kelimenin anlamını biliyordum, tabii ama güzel bir ağızdan bu kadar kayıtsızca çıkışı beni şoke etmişti.

"Yanımızda bir genç adam var, Lainie," dedi Bayan Grace, demir çiviyi bile bükecek bir ses tonuyla. "Lütfen, ağzını topla."

Lainie bana baktı, bu buz gibi bakışı bana bir çatalı elektrik prizine soktuğum ânı hatırlattı. Kızın gözleri çikolata kahvesiydi ve dudaklarının yarısı gülümserken, diğer yarısı alaycı bir şekilde bükülüyordu. Yüzünde haşin ve temkinliymiş gibi gözüken bir ifade vardı, hiç kimseye güveni kalmamış gibi... Boğazının tam ortasında küçük, kırmızı bir leke göze çarpıyordu. "Bu çocuk kim?" diye sordu.

"Bay Mackenson'un oğlu. Biraz kibar ol, tamam mı?"

Zorlukla yutkunup gözlerimi Lainie'nin gözlerinden kaçırdım. Bornozunun önü yavaşça açılıyordu. O anda ne tip kızların küfürlü konuştukları ve burasının nasıl bir yer olduğu kafama dank etti. Johnny Wilson ve Ben Spears'tan Zefir yakınlarındaki bir evin orospularla dolu olduğunu duymuştum. Bunu ilkokuldaki herkes bilirdi. Birisine, "Git de orospunun tekini emikle," dediğiniz zaman zor durumdasınız demekti. Ben genelevleri hep malikâne olarak hayal etmiştim; bahçesinde söğüt ağaçları, verandasında müşterilere nane likörü ikram eden siyah uşaklar falan; oysa gerçekte bu genelev kırık dökük bir karavandan halliceydi. Ve işte şimdi karşımda, hayatını

bedensel zevkler sunarak kazanan ağzı bozuk, mısır püskülü saçlı kız duruyordu. Sırtımın ürperdiğini hissettim, o esnada kafamın içinden yavaş, tehlikeli bir fırtına gibi geçen sahneleri size anlatamam.

"O sütü ve diğer şeyleri mutfağa götür," dedi Bayan Grace kıza.

Kızın gülümsemesi kaybolup yerini bükük bir dudağa bırakırken kahverengi gözleri siyaha döndü. "Bugün mutfak görevi bende değil. Donna Ann'in haftası!"

"Ben kimin haftası diyorsam onun haftası olur, küçük hanım, aslında seni tam bir *ay* mutfağa koymam gerekir! Şimdi, ne diyorsam yap ve o ukala ağzını kapat!"

Lainie'nin dudakları büzülerek çalışılmış bir somurtmayla yukarı kıvrıldı. Ama gözlerine böylesi yanlış bir paylama etki etmemişti, buz gibi öfke merkezleriydi onlar. Tepsiyi elimden aldı, sırtı babama ve Bayan Grace'e dönükken ıslak pembe dilini yüzüme değdirip bir huni gibi kıvırdı. Sonra dilini tekrar ağzına soktu, bana sırtını dönüp habis bir kılıç darbesi gibi poposunu savurarak kasıla kasıla yürüyüp hepimizi görmezden geldi. Salınarak eve girdiğinde Bayan Grace homurdanarak, "Bu kız hiç yontulmayacak," dedi.

"Hepsi öyle değil midir?" diye sordu babam. Bayan Grace bir duman halkası üfleyerek cevap verdi. "Evet ama bu kız terbiyeli olma ***numarası*** bile yapmıyor." Gözleri bana çevrildi. "Cory, kurabiyeler sende kalsın, tamam mı?"

Babama baktım. Omuz silkince, "Peki, efendim," dedim.

"Güzel. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Sonra dikkatini babama ve ağzının köşesindeki sigarasına çevirdi. "Durumun akıbetini bana anlatırsın."

"Tamam. Telefonunuzu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Babam tekrar direksiyona geçti. "Süt tepsisini bir dahaki gelişimde alırım."

Bayan Grace, "Kendinize iyi bakın," dedikten sonra dönüp beyaz boyalı geneleve girerken, babam el frenini indirip motoru çalıştırdı.

Otomobilin battığı yere döndük. Saxon Gölü'nde sabah ışıklarıyla mavi ve mor şeritler oluşmuştu. Babam süt kamyonunu toprak yola çekti, o otomobilin bu yoldan geldiğini ikimiz de biliyorduk. Sonra güneş gücünü artırıp gökyüzünü maviye dönüştürürken şerifin gelmesini bekledik.

Orada otururken aklım ikiye ayrılmıştı: Bir tarafı o otomobili ve gördüğümü sandığım figürü düşünüyorken, diğer tarafı babamın Bayan Grace'i ve o genelevi nasıl bu kadar iyi tanıdığını merak ediyordu. Ama babam bütün müşterilerini tanırdı ve akşam yemeğinde anneme onlarla ilgili şeyler anlatırdı. Ne var ki, onun Bayan Grace veya genelevden söz ettiğini hiç hatırlamıyordum. Eh, ne de olsa yemek sofrasında konuşulacak kadar düzgün bir konu sayılmazdı, değil mi? Hem zaten ben yanlarındayken böyle şeyler hakkında konuşmazlardı ama bütün arkadaşlarım ve okulda dördüncü sınıftan sonraki herkes Zefir'de kötü kızlarla dolu bir ev olduğunu bilirlerdi.

Ve ben orada bulunmuştum işte. Kötü bir kızı gözlerimle görmüştüm. Kıvrık dilini ve bornozunun altında savrulan poposunu görmüştüm.

Eh, bu da beni adamakıllı ünlü yapacak, diye düşündüm.

"Cory?" dedi babam alçak sesle. "Bayan Grace'in o evde nasıl bir iş çevirdiğini biliyor musun?"

"Ben..." Üçüncü sınıf öğrencisi bile bunu anlayabilirdi. "Evet, efendim."

"Herhangi bir gün olsaydı, siparişi kapının önüne bırakıp giderdim." Sanki o otomobilin batışını ve direksiyona kelepçelenmiş cesedi hâlâ görüyormuş gibi göle bakıyordu. "Bayan Grace tam iki yıldır benim teslimat hattımda. Saat gibi, her pazartesi ve perşembe günleri. Belki aklına takılmıştır, annen benim buraya geldiğimi *biliyor*."

Cevap vermedim ama kendimi hafiflemiş hissettim.

"Kimseye Bayan Grace veya o evle ilgili bir şey anlatmanı istemiyorum," diye devam etti babam. "Orada olduğunu, ne gördüğünü

veya ne işittiğini unutmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Neden?" diye sormak zorunda kaldım.

"Çünkü Bayan Grace senden, benden ve annenden çok farklı bir insan olabilir, sert ve acımasız biri de olabilir hatta iş hayatı bir papazın hayalindeki iş olmayabilir de ama iyi bir kadındır. Onun hakkında konuşulmasını istemiyorum. Bayan Grace ve o ev hakkında ne kadar az şey söylenirse, o kadar iyi. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Direksiyondaki parmaklarını gevşetti. Konu kapanmıştı.

Ve ben de sözümü tutan biriydim. Sadece ünlü olma hayalim suya düşmüştü, o kadar.

Tam ağzımı açıp babama ağaçlıkta gördüğüm figürden bahsedecekken tepesinde çakarı olan, sürücü kapısındaysa Zefir'in şehir mührü bulunan siyah beyaz bir Ford köşeyi dönüp yavaşladı ve kamyonetimizin yanında durdu. Ön adı Junior Talmadge yerine kısaca J. T. olarak anılan Şerif Amory araçtan çıkınca babam da onu karşılamak için yanına gitti.

Şerif Amory uzun boylu, zayıf bir adamdı, uzun çeneli yüzü bana gördüğüm bir resmi hatırlattı: Başsız Süvari'den kaçmaya çalışan Ichabod Crane. Şerif Amory'nin çok iri elleri ve ayakları, Dumbo'yu utandıracak kadar büyük kulakları vardı. Burnu biraz daha geniş olsa, süslü bir rüzgâr fırıldağı diye kullanılabilirdi. Şerif yıldızını şapkasının önüne takmıştı, bu kubbenin altında halka şeklindeki koyu kahverengi saçı dışında kafası kabaktı. Gölün kenarında babamla konuşurken şapkasını parlayan alnından geri itmişti. Babamın el kol hareketleriyle ona otomobilin nereden gelip nereye gittiğini anlatışını seyrediyordum. Sonra ikisi birden gölün çarşaf gibi yüzeyine bakınca, ne düşündüklerini anladım.

Otomobil belki de dünyanın merkezine batmış olabilirdi. Göl kıyısında yaşayan kaplumbağalar bile o arabayı görmek için o kadar derine inemezlerdi. O sürücü her kim idiyse, şu anda dişlerine kadar çamura batmış hâlde, karanlıkta oturmaktaydı.

"Kelepçelenmiş diyorsun," dedi Şerif Amory alçak sesle. Kömür siyahı gözlerinin üstünde kalın kara kaşları vardı, teninin solgunluğu gece hayatını sevdiğini ele veriyordu. "Bundan emin misin, Tom? Ve boğazındaki tel?"

"Eminim. O adamı kim boğduysa çok fena bir iş çıkarmış. Neredeyse kafasını koparacakmış."

"Kelepçelenmiş," dedi şerif bir daha. "Herhalde su yüzüne çıkmaması içindir." Başparmağıyla altdudağına dokundu. "Eh, demek ki, bir cinayetle karşı karşıyayız, öyle değil mi?"

"Eğer öyle değilse, başka neye cinayet denir, bilmiyorum."

Onlar konuşurlarken kamyonetten çıkıp beni gözetlediğini sandığım kişinin bulunduğu yere gittim. Orada otlardan, kayalardan ve topraktan başka bir şey yoktu. Tabii bu kişi erkekse diye düşündüm. Yoksa kadın mıydı? Uzun bir saç görmemiştim, gerçi düşününce etekleri rüzgârda dalgalanan bir palto dışında da pek bir şey görmüş değildim. Ağaç sırası boyunca bir ileri bir geri yürüdüm. Bu sıranın ötesinde orman derinleşiyor ve yerini bataklık zemine bırakıyordu. Hiçbir şey bulamadım.

"Benimle büroya gel de, bunu kayda geçireyim," dedi şerif babama. "Ama evine gidip kuru bir şey giymek istersen, kabulümdür."

Babam başını salladı. "Teslimatımı bitirip Cory'yi okuluna da bırakmam lazım."

"Tamam. Zaten dipteki bu zavallı için yapabileceğimiz pek bir şey yok." Elleri cebinde homurdandı. "Bir cinayet... Zefir'deki son cinayet 1961 yılında olmuştu. Bo Kallagan'ın bowling kupasıyla karısını döverek öldürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Ben süt kamyonetine dönüp babamı bekledim. Güneş artık iyice yükselmiş, dünyayı aydınlatmaktaydı. Ya da en azından benim tanıdığım dünyayı... Ama beynim düşüncelerin altında eziliyordu. Bana göre iki dünya vardı: Biri güneşten önce, diğeri sonra. Eğer düşüncem doğruysa, bu farklı dünyaların vatandaşları olan insanlar da var demekti. Bazıları gece karanlığında ortalıkta kolayca hareket

edebiliyor, diğerleriyse aydınlığa sarılıyordu. Belki de güneşten önceki o karanlık dünyanın sakinlerinden birini görmüştüm. Birden ürperdim – belki o da *benim* onu gördüğümü görmüştü.

Kamyonete çamur getirmiş olduğumu fark ettim. Keds ayakkabılarım çamura bulanmıştı.

Tabanlarına ve bunlara yapışmış topraklara baktım.

Sol ayakkabımın altında küçük, yeşil bir kuş tüyü vardı.

2
Karanlığın Altında

Yeşil tüyü cebime attım. Cebimden de odamdaki White Owl puro kutusunun içinde, eski anahtar koleksiyonumun ve kurutulmuş böceklerimin yanındaki yerini aldı. Kutunun kapağını kapattıktan sonra yedi mistik çekmecemden birinin içine yerleştirip çekmeceyi kapattım.

Ve sonra da bunu unuttum.

Ağaçlığın sınırında o kişiyi gördüğümü düşündükçe, babamın su altına batışını görmek beni korkuttuğu için yanılmış olabileceğimi daha çok düşünüyordum. Birkaç kez babama bundan söz edecek oldum ama her defasında başka bir şey araya girdi. Annem onun göle atladığını duyunca kriz geçirdi. Çok kızmıştı, bir yandan ağlıyor, bir yandan ona bağırıyordu, babam onu mutfak masasına oturtmak ve sakince neden bunu yaptığını anlatmak zorunda kaldı. "Direksiyonda bir adam vardı," dedi babam. "Çoktan öldüğünü bilmiyordum, baygın sandım. Eğer hiçbir şey yapmadan orada dursaydım, olay bittikten sonra kendimi çok kötü hissederdim."

"Boğulabilirdin!" diye haykırdı annem gözyaşları içinde. "Kafanı bir kayaya çarpıp boğulabilirdin!"

"Boğulmadım. Kafamı bir kayaya çarpmadım. Yapmam gereken şeyi yaptım." Verdiği kâğıt peçeteyle annem gözlerini sildi ve son atışını yaptı. "O göl su mokasenleriyle kaynar. Doğruca onların yuvalarına yüzebilirdin!"

"Ama öyle olmadı," dedi babam. Annem iç çekti ve sanki dünya-

nın en kaçık adamıyla yaşadığını düşünüyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Bir an önce üstündeki ıslak kıyafetleri çıkar," dedi annem nihayet, sesi artık daha kontrollüydü. "O gölün dibinde senin de cesedin olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum." Ayağa kalkıp babama ıslak gömleğinin düğmelerini çözmesinde yardım etti. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Daha önce hiç görmediğim biriydi."

"Kim başka bir insana böyle bir şey yapar ki?"

"Bunu öğrenmek J. T.'nin işi." Babam gömleğini çıkardı, annem sanki göl suyu cüzzam bulaştıracakmış gibi bunu iki parmağıyla tutarak aldı. "Bürosuna gidip kayda geçirmesine yardım edeceğim. Bak, Rebecca, o ölü adamın yüzüne baktığımda neredeyse kalbim duracaktı. Hayatımda hiç öyle şey görmedim ve umarım bir daha da görmem."

"Of, Tanrım," dedi annem. "Ya orada kalp krizi geçirseydin? *Seni* kim kurtaracaktı?"

Annem devamlı endişe duyardı. Havadan, artan gıda fiyatlarından, çamaşır makinesinin bozulmasından, Adams Vadisi'ndeki kâğıt fabrikasının Tecumseh Nehri'ni kirletmesinden ve güneşin altındaki her şeyden endişe duyardı. Anneme göre dünya her an dikişleri sökülmeye devam eden büyük bir battaniyeydi. Sanki onun bu endişesi dikiş iğnesi gibi, o battaniyenin dikiş yerlerini sıklaştırıyordu. Eğer olayların en kötü hâllerini hayal edebilirse, onları bir anlamda kontrol edebildiğini sanıyordu. Dediğim gibi, bu onun yaşam biçimiydi. Babam bir karar vereceği zaman zar atabilirdi ama annem bu kararı vermek için saatlerce acı çekerdi. Sanırım, birbirini seven iki insanın ilişkisinde olması gerektiği gibi, birbirlerini dengeliyorlardı.

Annemin ebeveynleri Austin dede ve Alice nine bizden on beş kilometre güneyde, Robbins Hava Kuvvetleri Üssü yakınındaki Waxahatchee adlı kentte yaşıyorlardı. Alice ninenin endişe huyu annemden de beterdi, ruhunda bir şey acıklı olaylara hasret duyuyor-

du. Oysa Austin dede çok farklıydı –ağaç kesicisi olarak çalışırken testerenin kaymasıyla kaybettiği bacağının yerinde tahta bir bacağı vardı– ninem sesini kesip onu rahat bırakmazsa, o tahta bacağını çıkarıp kafasına indireceğini söylerdi. Tahta bacağına "barış sopası" derdi ama bildiğim kadarıyla hiçbir zaman yaratılma sebebi dışında bir işlev için onu kullanmamıştı. Annemin bir abisi ve ablası da vardı ama babam tek çocuktu.

Her neyse, o gün okula gittim ve ilk fırsatta Davy Ray Callan'a, Johnny Wilson'a ve Ben Sears'a olanları anlattım. Okul sonunda eve yürürken haber Zefir'de saman alevi gibi yayılmıştı. Günün en önemli kelimesi *cinayetti*. Ebeveynlerim telefon başından kalkamıyorlardı. Herkes korkunç ayrıntıları bilmek istiyordu. Ben eski ve paslı bisikletime binmek ve köpeğimiz Rebel'ı ormanlıkta biraz koşturmak için dışarıya çıktığımda aklıma bir şey takıldı, belki de bizi arayanlardan biri zaten ayrıntıları biliyordu. Belki o biri görülüp görülmediğini veya Şerif Amory'nin ne kadar bilgi sahibi olduğunu öğrenmek istiyordu.

O an, ormanın içinde pedal çevirirken, Rebel peşimde koşarken kentimde birinin katil olabileceğini fark ettim.

Günler geçiyor, geçtikçe ilkbaharın kalbini ısıtıyordu. Babamın Saxon Gölü'ne atlamasından bir hafta sonra haber şöyleydi: Şerif Amory, Zefir'de veya yakın çevrelerde kimsenin kayıp olmadığını öğrenmişti. Adams Vadisi *Journal* dergisindeki ön sayfa haberi yeni bir bilgi sunamıyordu. Şerif Amory iki yardımcısı, birkaç itfaiyeci ve yarım düzine gönüllüyle kayıklara atlamış, göle açılıp çeşitli yerlerinde ağ atıp çekmişler ama ağlarına sadece öfkeli kaplumbağalar ve su mokasenleri takılmıştı.

Saxon Gölü yirmili yıllarda Saxon Taş Ocağı'ydı; kazı makineleri bir yeraltı nehrini açığa çıkarmış, boşalan suyun yolunu kapatmak veya akış yönünü değiştirmek mümkün olmamıştı. Gölün derinliği tahminen yüz ila yüz elli metre arasındaydı. Dünyanın hiçbir yerinde o batık otomobili su yüzeyine çıkaracak bir ağ yoktu.

Bir akşam şerif, annem ve babamla konuşmak için bize geldi, benim de yanlarında oturmama izin verildi. "Bu işi her kim yapmışsa," diye başladı şerif, şapkası kucağında, "o otomobili toprak yola, göle bakan tarafına getirmiş olmalı. Lastik izleri bulduk ama ayak izleri çok dağılmıştı. Katil gaz pedalının üstüne takoz niyetine bir şey koymuş olmalı. Sen o virajı dönmeden hemen önce el frenini boşaltmış, kapısını açıp kendini dışarıya atmış, araba da 10. Otoyol'u diklemesine kesip geçmiş. Tabii, senin orada olacağını bilmiyordu. Sen orada olmasaydın, otomobil göle dalacak ve kimse olup biteni bilemeyecekti." Şerif omuz silkti. "Aklıma gelen en iyi senaryo bu."

"Marty Barklee'yle konuştun mu?"

"Evet. Marty hiçbir şey görmemiş. O toprak yol öyle bir yerde ki, hemen yanından geçsen bile orada olduğunu fark etmeyebilirsin."

"O hâlde, elimizde ne kalıyor?"

Şerif babamın bu sorusu üzerine düşünmeye başladı, şapkasındaki gümüş yıldız lambanın ışığında parlıyordu. Dışarıda Rebel havlayınca civardaki diğer köpekler de kabile çağrısına katıldı. Şerif iri ellerini iki yana açıp parmaklarına baktı. "Tom," dedi, "burada çok tuhaf bir durumla karşı karşıyayız. Tekerlek izleri var ama araba yok. Boynuna tel bağlı, direksiyona kelepçelenmiş ölü bir adam gördüğünü söylüyorsun ama ortada bir ceset yok ve bulma ihtimalimiz de sıfır. Kentte kayıp kimse yok. Bütün bu bölge içinde kayıp kimse yok, bir genç kız dışında, annesi de kızının sevgilisiyle Nashville'e kaçtığını düşünüyor. Aklımdayken, sevgilisinin dövmesi yokmuş. Tarif ettiğin gibi dövmesi olan kimseyi bulamadım." Şerif Amory kömür siyahı gözleriyle bana, anneme ve en sonunda da babama baktı. "O bilmeceyi bilir misin, Tom? Ormanda düşen bir ağaçla ilgili... eğer etrafta duyacak hiç kimse yoksa, o düşüşten bir gürültü çıkar mı? Yani, diyeceğim o ki, eğer bir ceset yoksa ve kimse kayıp değilse ortada bir cinayet var mı, yok mu?"

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi babam. "Benim ifademden kuşkun mu var, J. T.?"

"Hayır, öyle demedim. Demek istediğim şey şu: Eğer bir cinayet kurbanı bulamazsak, yapabileceğim bir şey yok. Bana bir isim lazım, Tom. Bir yüz lazım. Kimliği olmadan işe nereden başlayabileceğimi bilmiyorum."

"Yani bu süre zarfında katilin teki hiçbir yakalanma endişesi duymadan, elini kolunu sallayarak serbestçe etrafta dolaşacak. Öyle mi?"

Tabii, Şerif Amory işin peşini bırakmayacağına, kayıp kişiler hakkında bilgi edinmek için eyalet çapında aramalar yapacağına söz verdi. Er geç, dedi, birisi göle batan adamla ilgili bir şey soracaktı. Şerif gittikten sonra babam tek başına ön verandaya çıkıp karanlıkta oturdu. Annem bana artık yatma zamanımın geldiğini söyleyene kadar da orada kaldı.

İşte o gece babamın çığlığıyla uyandım.

Yüreğim hoplayarak yatağımda doğruldum. Duvarın ötesinde annemin babamla konuştuğunu duyabiliyordum. "Önemli değil," diyordu annem. "Kötü bir rüyaydı, sadece kötü bir rüya. Her şey yolunda."

Babam uzun süre sessiz kaldı. Banyoda akan suyun sesini işittim. Sonra da yatak yaylarının gıcırtısını. "Bana rüyanı anlatmak ister misin?" diye sordu annem.

"Hayır. Tanrım, hayır."

"Sadece kötü bir rüyaydı işte."

"Rüya müya. Yeterince gerçekti."

"Tekrar uyuyabilecek misin?"

Babam iç geçirdi. Onu o karanlık odada, ellerini yüzüne bastırmış hâlde gözümde canlandırabiliyordum. "Bilmiyorum," dedi.

"Sırtını ovayım."

Gövdelerinin ağırlığı yer değiştirirken yatak yayları yine gıcırdadı. "Çok gerginsin," dedi annem. "Boynun da çok gergin."

"Orası çok acıyor. Tam başparmağının olduğu nokta."

"Tutulmuş. Adaleni çok zorlamışsın."

Sessizlik. Annemin becerikli elleri arada bir benim de boynumu ve omuzlarımı rahatlatırdı. İkide bir duyulan yay gıcırtıları yatakta bir hareket olduğunu duyuruyordu. Derken yine babamın sesi duyuldu. "Otomobildeki o adamla ilgili daha önce de bir kâbus görmüştüm."

"Tahmin etmiştim."

"O arabanın içinde ona bakıyordum, yüzü haşat edilmiş, boğazındaki telle boğulmuştu. Bileğindeki kelepçeyi ve omzundaki dövmeyi gördüm. Otomobil dibe batıyordu, sonra... sonra adamın gözleri açılıverdi."

Ürperdim. Bu sahneyi ben de görür gibi oldum, babam neredeyse soluyarak konuşuyordu.

"Bana bakıyordu. Yüzüme. Gözçukurlarından su boşalıyordu. Ağzını açtı, dili bir yılan kafası kadar siyahtı. Sonra bana, 'Benimle gel,' dedi."

"Artık bunu düşünme," dedi annem. "Sadece gözlerini kapat ve dinlen."

"Dinlenemiyorum. Elimde değil." Gözlerimin önüne babamın soru işareti gibi yatarken taş kesilmiş sırtına annemin masaj yapışı geldi. "Kâbusumda," diye devam etti babam. "Otomobildeki adam uzanıp bileğimi tuttu. Tırnakları maviydi. Parmakları etime batarken, 'Benimle aşağıya, karanlığa gel,' dedi. Otomobil... batmaya başlamıştı, hızlanıyor da hızlanıyordu, elimi çekmek istedim ama beni bırakmıyordu. 'Gel benimle, benimle aşağıya, karanlığa gel.' Ve göl başımın üstünde kapandı, kendimi kurtaramıyordum, sonra çığlık atmak için ağzımı açtığım anda ağzıma su doldu. Of, Tanrım, Rebecca. Of, Tanrım."

"Gördüğün şey gerçek değildi. Dinle beni! Bu sadece bir rüyaydı, burada her şey yolunda."

"Hayır," dedi babam. "Değil. Bu şey içimi kemiriyor ve giderek daha kötüleşiyor. O sahneyi geride bırakabileceğimi sanıyordum. Demek istediğim, Tanrım, daha önce de ölmüş birini görmüştüm.

Yani, yakından. Ama bu... bu farklıydı. Boğazındaki o tel, kelepçe ve dövüle dövüle hamura dönmüş o surat... çok farklı bir şey. Ve onun kim olduğunu veya hakkında herhangi bir şey bilmemek... gece gündüz içimi kemiriyor."

"Geçecek," dedi annem. "Ben ne zaman bir kurbağadan siğil kapacağım diye dert etsem, bunu bana sen söylersin. Dayan, dersin. Geçecek."

"Belki geçer. Tanrım, umarım geçer. Ama şimdilik kafamın içinde ve ne yapsam söküp atamıyorum. Ve en kötüsü bu işte, Rebecca; içimi parçalayan şey bu. Bu işi kim yaptıysa, mutlaka buralardan biridir. Mutlaka. Her kimse, gölün ne kadar derin olduğunu biliyordu. O otomobil dibe batınca cesedin de yok olacağını biliyordu. Rebecca... bu işi kim yaptıysa, benim devamlı süt dağıttığım birisi olabilir. Kilisede yanımızda oturan biri olabilir. Sebze ya da kıyafet aldığımız biri olabilir. Hayatımız boyunca tanıdığımız... veya tanıdığımızı *sandığımız* biri olabilir. Bu da beni bugüne kadar hiç korkmadığım şekilde korkutuyor. Neden, biliyor musun?" Bir an için sustu, şakağındaki damarın atışını görür gibiydim. "Çünkü eğer burası güvenli bir yer değilse, dünyadaki hiçbir yer güvenli değildir." Son kelimeyi söylerken sesi biraz çatlamıştı. İyi ki o odada değildim ve onun yüzünü göremiyordum.

İki-üç dakika geçti. Sanırım, o sırada babam öylece yatıyor, annem de onun sırtını ovuyordu. "Ne dersin, artık uyuyabilecek misin?" diye sordu annem neden sonra. Babam da, "Gayret ederim," diye cevap verdi.

Yaylar biraz daha gıcırdadı. Annemin onun kulağına bir şey fısıldadığını işittim. Babam, "Umarım," dedikten sonra ikisi de sessiz kaldı. Babam ara sıra horlardı, bu gece horlamadı. Annem uykuya daldıktan sonra hâlâ uyanık mı diye merak ettim, acaba hâlâ onu suyun altında çekmek için ona uzanan cesedi görüyor muydu? Söylediği şeyi aklımdan çıkaramıyordum: *Burası güvenli bir yer değilse, dünyadaki hiçbir yer güvenli değildir.* Bu olay babamı Saxon

Gölü'nden bile daha derin bir yerden yaralamıştı. Belki o kadar ani gerçekleşmesindendi veya vahşetindendi veya cinayetin o kadar soğukkanlılıkla işlenmiş olmasındandı. Belki de en müşfik kentlerde bile kapalı kapılar ardında korkunç sırların olabileceğindendi.

Bence babam her daim bütün insanların iyi olduğuna inanmıştı, gizledikleri ruhlarında bile... Bu olay onun inancını temelinden sarsmıştı ve bana öyle geliyordu ki, o katil tıpkı kurbanını direksiyona kelepçelediği gibi, babamı da o korkunç âna kelepçelemişti. Gözlerimi kapatıp babamın kendini o karanlıktan çıkarabilmesi için dua ettim.

Mart kapıdan baktırmıştı ama katilin işi henüz bitmemişti.

3
İstilacı

Her şeyde olduğu gibi olaylar sakinleşti.

Nisan ayının ilk cumartesi öğlen sonrası ağaçlar filizlenir, ısınmış topraktan çiçekler baş gösterirken Ben Sears ve Johnny Wilson'ın arasına oturmuştum, etrafımızı çevreleyen çığlık çığlığa kalabalıkla Tarzan'ın –aktör Gordon Scott oldum olası en iyi Tarzan'dı– bıçağını bir timsahın karnına saplayışını, Eastman rengi kızıl kanın fışkırmasını seyrediyorduk.

Ben kaburgalarıma dirsek atarak ikide bir, "Gördün mü? Ne yaptığını gördün mü?" deyip duruyordu. Tabii ki, görüyordum. Benim de gözlerim vardı, değil mi? Ama kesin olan şey, kaburgalarımın art arda iki film bitene kadar dayanamayacağıydı.

Lirik Tiyatrosu, Zefir'deki tek sinema salonuydu. 1945 yılında inşa edilmişti, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Zefir'in evlatları yara bere içinde, topallayarak kente döndükleri zaman yükselen güneş ve gamalı haç kâbuslarından kurtulmak için eğlence istiyorlardı. İyi kalpli bir kent zengini elini cebine atıp Birminghamlı bir müteahhidi işe koşmuş, bu müteahhit de eskiden bir tütün ambarı olan boş bir arazide proje sınırlarını işaretlemiş ve planını hazırlamıştı. Tabii, ben o zamanlar yoktum ama Bay Dollar size bütün hikâyeyi anlatabilir. Böylece orada alçı meleklerle dolu bir saray yükseldi ve cumartesi öğleden sonraları biz, bayağı kilden yaratılmış üç şeytan, ellerimizde patlamış mısır, şeker ve çikolatalı Yoo-Hoo içeceklerimizle o koltuklarda oturur, birkaç saatliğine ebeveynlerimizin nefes almasını sağlardık.

Her neyse, bir cumartesi öğleden sonra, ben ve iki arkadaşım perdede Tarzan'ı seyrediyorduk. Davy Ray'in neden orada olmadığını unuttum; sanırım Molly Lujack'in kafasına kozalak attığı için cezalıydı. O günlerde uydular fırlatılıyor, uzayda kıvılcımlar saçabiliyordu. Domuzlar körfezi kızıl kana bulanırken, Florida açıklarındaki bir adada elinde purosuyla sakallı bir adam İspanyolca dırdır edebiliyordu. O kel kafalı Rus ayakkabısını masaya vurabiliyordu. Askerler Vietnam denen bir ormana gitmek için hazırlanabiliyordu. Çölde atom bombaları patlatılıyor, uyduruk evlerin oturma odalarındaki mankenleri havaya uçurabiliyordu. Bütün bunlar bizim umurumuzda değildi. Bunlar sihir değildi ki... Sihir cumartesi öğlen sonraları Lirik'in içinde, art arda gösterilen iki filmdeydi ve bizler de o büyüyle kendimizden geçmek için elimizden geleni ardımıza koymuyorduk.

Seyrettiğim bir televizyon dizisini hatırlarım. "77 Sunset Strip" adlı dizinin kahramanı Lirik adındaki bir tiyatroya giriyordu; bunun üzerine bu kelimeyi düşünmeye başlamıştım. Jaybird dedemin bana onuncu yaş günü armağanı olan iki bin dört yüz seksen üç sayfalık devasa sözlüğe baktım. "Lirik" yazıyordu: "Melodik, şarkı söylemeye uygun. Lirik şiir. Lirle ilgili." Bir sinema binasıyla ne ilgisi olduğunu kestiremeyince, sözlüğümden *lir* kelimesine baktım. *Lir* beni şatolar ve krallar zamanında gezgin halk ozanlarının hikâye tarzındaki şiirlerine götürdü. Ki, bu da beni o harika kelimeye, *hikâyeye* götürdü. O küçük yaşımda bile düşündüm ki –ister TV, filmler veya kitaplar olsun– insanların bütün iletişimleri birisi bir hikâye anlatmak istediği zaman başlıyordu. Anlatmak, evrensel bir prize bağlanmak, herhalde en büyük arzularımızdan biridir. Ve hikâye dinleme ihtiyacı, kısa süreliğine de olsa kendimizinkinden başka hayatları yaşayabilmemiz, iliklerimize işlemiş o sihrin anahtarıdır.

Lirik.

"Sapla o bıçağı, Tarzan! Sapla onu!" diye Ben bağırırken, dirseği de fazla mesai yapıyordu. Ben Sears kafatasına kadar kesilmiş

kahverengi saçlarıyla tombul bir oğlandı, kız gibi ince bir sesi, kemik çerçeveli bir gözlüğü vardı. Üstündeki gömleğin ucu pantolonuna tıkıştırılamıyordu. O kadar sakar ve beceriksizdi ki, ayakkabı bağları onu boğabilirdi. Geniş çenesi, tombul yanaklarıyla hiçbir kızın rüyalarındaki Tarzan olamayacaktı ama benim arkadaşımdı. Ben'in tersine, Johnny Wilson zayıftı, sessizdi ve kitap kurduydu. Damarlarındaki Kızılderili kanı kapkara, parlak gözlerinden okunuyordu. Yaz güneşinde derisi çamfıstığı gibi koyu kahverengi olurdu. Saçları da neredeyse siyahtı, farklı yöne yabani bir soğan gibi uzayan kıvrımı haricinde Vitalis saç toniğiyle saçlarını geriye tarardı. Zefir'le Union Town arasındaki bir kayayünü fabrikasında ustabaşı olan babasının saçları da onunki gibiydi. Johnny'nin annesi Zefir İlkokulu'nda kütüphane öğretmeniydi, sanırım kitap okuma sevgisini annesine borçluydu. Johnny başka çocukların Red Hots ya da Lemonheads şekerlerini yediği iştahla ansiklopedileri yerdi. Çeroki palası gibi bir burnu ve sağ kaşının altında bir yara izi vardı, bu yara 1960 yılında hepimiz askercilik oynarken kuzeni Philbo'nun sopayla vurması sonucu açılmıştı. Okul bahçesinde Johnny Wilson'la "Kızılderili veledi" ya da "zenci soyu" diye alay edilirdi, üstüne üstlük yumru ayakla doğması da alay konusu edilmesini ikiye katlardı. O bir stoikti, bense daha kelimenin anlamını bile bilmiyordum.

Film tıpkı ormandaki bir nehrin denize dökülmesi gibi sona erdi. Tarzan habis fil avcılarını alt etmiş, Süleyman'ın Yıldızı'nı ait olduğu kabileye geri vermiş ve batan güneşe karşı sallanarak gözden kaybolmuştu. Ardından *Üç Kafadarlar*'ın kısa filmi başladı, Moe Larry'nin saçlarını avuçlayıp çekiştirdi, Curly ise ıstakozlarla dolu bir küvette oturdu. Hepimiz harika bir zaman geçirdik.

Ve sonra, giriş müziği çalmadan ikinci uzun metraj film başladı.

Siyah beyaz oluşu seyircilerin hemen homurdanmalarına yol açtı. Renklerin gerçek hayat demek olduğunu herkes bilirdi. Ekranda filmin adı belirdi: *Marslı İstilacılar*. Eski bir filme benziyordu, herhalde ellili yıllardan falandı. "Ben patlamış mısır almaya gidiyo-

rum," dedi Ben. "İstediğiniz bir şey var mı?" Biz hayır deyince nahoş seslerin yükseldiği dolu koridoru tek başına aştı.

Jenerik bitince, film başladı.

Ben elinde bir kova tereyağlı mısırla tam zamanında döndü ve genç kahramanın fırtınalı bir gecede gökyüzünde teleskobuyla gördüğü şeye yetişti: Bir uçan daire evinin arkasındaki kum tepeciğine doğru alçalıyordu. Çoğu zaman cumartesi öğleden sonrası seyircileri dövüş görmeyince taşkınlık yaparlardı ama bu defa o uçan dairenin ürkütücü görünüşü salonda sessizliği sağladı.

Sanırım, bunu izleyen bir buçuk saat boyunca büfe hiç iş yapmamıştı, sadece birkaç çocuk gün ışığına kaçmak için salondan çıkmıştı. Filmdeki oğlan bir uçan dairenin indiğine kimseyi inandıramıyordu, teleskobuyla bakarken polis memurunun bir kum girdabı tarafından, tıpkı grotesk ve dünya dışı bir elektrik süpürgesiyle emiliyormuş gibi yukarıya çekilişini gördü. Daha sonra o polis memuru oğlanın evine gelip yere inen bir uçan daire falan olmadığını söyledi. O uçan dairenin indiğini gören başka da kimsecikler yoktu, değil mi? Ama polis memurunun hareketleri... biraz tuhaftı. Robot gibiydi ve donuk yüzünde ölü gözlere sahipti. Oğlan polisin ensesinde X şeklinde bir yara izi olduğunu fark etti. Daha önce o kum tepeciğine giderken güler yüzlü olan bu adam artık hiç gülümsemiyordu. Değişmişti.

O X biçimli yara izi başka enselerde de görünmeye başladı. Evinin arkasında bir Marslı yuvası olduğunu ebeveynlerine de anlatmaya çalışan oğlana kimse inanmıyordu. Derken ebeveynleri kendi gözleriyle görmek için dışarıya çıktılar.

Ben kucağındaki mısır kovasını unutmuştu. Johnny dizlerini göğsüne çekmiş, oturuyordu. Benimse soluğum kesilmişti.

Ah, ne budala çocuksun sen, dediler dışarıdan dönen ebeveynleri, onlar da artık hiç gülümsemiyorlardı. Korkacak bir şey yok. Hiçbir şey. Her şey yolunda. Gel bizimle, o uçan dairenin indiğini gördüğün yere gidelim. Sana ne kadar saçmaladığını gösterelim, diyorlardı.

"Gitme," diye fısıldadı Ben. "Gitme, gitme!" Tırnaklarının kolçakları sıyırdığını duyabiliyordum.

Oğlan kaçtı. Evinden, hiç gülümsemeyen yabancılardan kaçtı. Nereye baksa o X biçimli yara izini görüyordu. Emniyet amirinin ensesinde bile vardı. Oğlanın eskiden beri tanıdığı insanlar aniden değişmişlerdi ve ebeveynleri gelip onu alana kadar onu tutmak istediler. Seni gidi budala, budala çocuk, dediler. Marslılar dünyayı ele geçirmeye gelmişler, öyle mi? Kim inanır böyle bir masala?

Bu dehşetin sonunda ordu gelip Marslıların yeraltında açmış oldukları tünellere girdi. Burada Marslıların bir makinesi vardı, enseni keserek seni kendileri gibi yapıyorlardı. Marslıların lideri, bir cam kâse içinde dokunaçları olan bir baştan ibaretti, septik bir tankla destekleniyor gibi gözüküyordu. Oğlan ve ordu Marslılara karşı savaştılar, Marslılar yerçekiminin gücüne karşı savaşıyormuş gibi tünellerin içinde paytak paytak yürüyorlardı. Mars makineleriyle ordu tanklarının çarpışması, dünyanın bıçak sırtındaki dengesi...

...oğlan uyandı.

Rüya gördün, dedi babası. Annesi ona bakıp gülümsedi. Bir rüya. Korkacak bir şey yok. Hadi, uyu şimdi. Sabah olunca görüşürüz.

Sadece kötü, çok kötü bir rüya.

Sonra oğlan karanlıkta kalkıp teleskobundan baktı, fırtınalı bir gecede, evinin arkasındaki kum tepeciğine bir uçan dairenin inmekte olduğunu gördü.

Son mu?

Işıklar yandı. Cumartesi öğleden sonrası filmleri bitmişti.

Lirik'in müdürü Bay Stelko'nun teşrifatçıya, "Bu çocukların nesi var?" diye sorduğunu duydum. "Neden bu kadar *sessizler*?"

Katıksız korkunun sesi yoktur.

Bir şekilde kendimizi dışarıya atıp bisikletlerimize bindik. Bazı çocuklar evlerine yürüyerek giderlerken, bazıları gelip almaları için ebeveynlerini bekledi. Az önce tanık olduğumuz şey hepimizi birbirimize bağlamıştı, Johnny'nin ön lastiğine hava basmak için Ridge-

ton Caddesi'ndeki benzin istasyonunda durduğumuzda, Ben'in Bay White'ın güneşten yanıp buruşmuş ensesine baktığını fark ettim.

Bonner ve Hilltop sokaklarının buluştuğu köşede ayrıldık. Johnny evine gitti, Ben güdük bacaklarıyla pedallara asıldı, ben de eve varana kadar paslanmış zincirimle uğraşmak zorunda kaldım. Bisikletim son günlerini yaşıyordu. Zaten bana verildiğinde de eskiydi, bitpazarından alınmıştı. İkide bir bana yeni bir bisiklet alınmasını istiyordum ama babam elimdekiyle idare etmem gerektiğini yoksa bisikletsiz kalacağımı söylerdi. Bazı aylar para sıkıntısı çekerdik, cumartesi günleri sinemaya gitmem lükstü. Daha sonraları öğrendiğime göre, cumartesi öğleden sonraları ben evde yokken ebeveynlerimin yatağındaki yaylar bir senfoniyle şakıyormuş.

"Eğlendin mi?" diye sordu annem, ben Rebel'la oynadıktan sonra eve girdiğimde.

"Evet, efendim," dedim. "Tarzan filmi çok iyiydi."

"İki film art ardaydı, değil mi?" diye sordu kanepede oturan babam. Televizyon bir beyzbol gösteri maçına ayarlanmıştı, yılın o dönemi yaklaşıyordu.

"Evet, efendim," dedim, yanlarından geçip elma almak için mutfağa yönelirken.

"Ee, diğer filmin konusu neydi?"

"Aa... hiçbir şey," dedim.

Ebeveynler farenin kokusunu aç bir kediden daha çabuk alırlar. Elmamı kapıp muslukta yıkayıp iyice cilalayıp yine oturma odasına dönene kadar beklediler. Bıraktılar elmamı da dişleyeyim sonra babam Zenith'ten başını kaldırıp, "Senin neyin var?" diye sordu.

Elmayı çiğnemeye başladım. Annem gelip babamın yanına oturdu, ikisinin de gözleri bana çevrilmişti. "Efendim?" diye sordum.

"Her cumartesi buraya çılgın gibi gelip bize gördüğün filmleri anlatmak istersin. O sahneleri canlandırmana zor engel oluruz. Yani, bugün senin neyin var?"

"Ee... ben de pek bilmiyorum."

"Buraya gel," dedi annem. Yanına gidince elini alnıma dayadı. "Ateşin yok. Cory, kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim."

"Peki, bir film Tarzan hakkındaydı," diye soruşturmayı inatla sürdürdü babam. "Diğer filmin konusu neydi?"

Herhalde onlara filmin adını söyleyebilirdim ama konusunun *gerçekten* neyle ilgili olduğunu nasıl anlatabilirdim ki? Gördüğüm filmin her çocuğun içindeki en büyük korkuyu depreştirdiğini onlara nasıl söyleyebilirdim: Ebeveynlerinin geri dönüşü olmayan bir şekilde ebediyen silinmesi, yerlerine buz gibi soğuk, gülümsemeyen uzaylıların gelmesi kadar korkunç bir şey olabilir miydi? "Canavarlar hakkında bir filmdi," demeye karar verdim.

"Tam senin bayıldığın türden bir filmmiş," dedi babam, o anda yapılan bir vuruşla beyzbol sopasından silah patlaması gibi bir ses çıkınca dikkatini tekrar beyzbol maçına verdi. "Vay! Hadi, koş şimdi, Mickey!"

Telefon çaldı. Ebeveynlerimin başka soru sormalarına fırsat vermeden hemen telefona koştum. "Cory? Merhaba, ben Bayan Sears. Annenle konuşabilir miyim, lütfen?"

"Bir dakika. Anne?" diye seslendim. "Telefon sana."

Annem ahizeyi eline aldı, benim de tuvalete gitmem gerekiyordu. Neyse ki küçük tuvaletim vardı. Aklımda hâlâ kafasında dokunaçları olan o Marslı varken, helaya nasıl oturabileceğimi bilmiyordum.

"Rebecca?" dedi Bayan Sears. "Nasılsın?"

"İyiyim, Lizbeth. Piyango biletlerini aldın mı?"

"Elbette. Dört tane, umarım hiç değilse birine çıkar."

"Ne güzel."

"Seni arama nedenim şu: Ben az önce sinemadan döndü, acaba Cory nasıl, diye merak ettim."

"Cory mi? Cory..." Annem durakladı, benim tuhaf hâlimi düşünüyor olmalıydı. "İyi olduğunu söyledi."

"Ben de öyle dedi ama biraz... bilmiyorum, belki de aradığım

kelime 'huzursuz' olabilir. Çoğu zaman gördüğü filmleri anlatmak için Sim'le beni esir alırdı ama bugün onu konuşturamıyoruz. Şimdi arka bahçeye çıktı. Bir şeyden emin olmak istiyorum, dedi ama bunun ne olduğunu bize söylemedi."

"Cory şu anda tuvalette," dedi annem, sanki bu da bulmacanın bir parçasıymış gibi. Benim işitmememem için sesini alçalttı. "O da biraz tuhaf davranıyor. Sinemadayken aralarında bir şey mi oldu sence?"

"Benim de aklımdan geçti. Belki araları bozulmuştur."

"Eh, ikisi çok uzun zamandan beri arkadaşlar ama böyle şeyler olmaz değil."

"Amy Lynn McGraw'la benim aramda da olmuştu. Altı yıl boyunca can ciğer arkadaştık ama sonra kaybolan bir paket dikiş iğnesi yüzünden tam bir yıl hiç konuşmadık. Düşündüm de, belki çocukları bir araya getirsek iyi olur. Eğer bir anlaşmazlıkları varsa uzlaşabilirler."

"Bence çok mantıklı."

"Ben'e, Cory'nin geceyi burada geçirmesini ister misin, diye soracaktım. Sence sakıncası var mı?"

"Bence yok ama Tom'a ve Cory'ye sormam gerek."

"Dur bir dakika," dedi Bayan Sears. "Ben içeriye giriyor." Annem sineklik kapısının sertçe kapanışını işitti. "Ben? Telefonda Cory'nin annesiyle konuşuyorum. Bu gece Cory'nin geceyi burada geçirmesini ister misin?" Annem kulak kesildi ama çekilen sifonun gürültüsünden Ben'in ne dediğini duyamadı. "İsterim, diyor," dedi Bayan Sears.

Tuvaletten çıkıp bu iyi niyetli komplonun içine daldım. "Cory, geceyi Ben'in evinde geçirmek ister misin?" diye sordu annem.

Bir an düşündüm. "Bilmem," dedim ama nedenini anneme söyleyemezdim. En son, şubat ayında geceyi orada geçirirken, Bay Sears bütün gece eve gelmemiş, Bayan Sears da onun nerede olabileceği kaygısıyla evin içinde volta atıp durmuştu. Ben bana babasının sık

sık bir gecelik yolculuklar yaptığını anlatmış ama bundan kimseye bahsetmememi istemişti.

"Ben gelmeni istiyor," dedi annem benim isteksizliğimi yanlış değerlendirerek.

Omuz silktim. "Pekâlâ. Tamam."

"Git, bir de babanın iznini al." Ben oturma odasına giderken annem Bayan Sears'a, "Arkadaşlığın ne kadar önemli olduğunu bilirim," dedi. "Aralarında bir sorun varsa çözmelerini sağlarız."

"Babam izin veriyor," dedim annemin yanına dönünce. Babam eğer bir beyzbol maçı seyrediyorsa, dişlerinin dikenli telle temizlenmesine bile razı gelirdi.

"Lizbeth? Cory orada olacak. Saat altı civarı iyi mi?" Annem eliyle ahizenin bir ucunu kapatıp bana, "Akşam yemeğinde kızarmış tavuk varmış," dedi.

Başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım ama aklım hâlâ Marslıların insan türünü kasaba kasaba yok etmeyi planladıkları o tünellerdeydi.

"Rebecca? Nasıl gidiyor?" diye sordu Bayan Sears. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Hadi, Cory dışarıya," dedi annem bana, önemli bir konunun konuşulacağını anladım. "Eh," dedi annem Lizbeth Sears'a, "Tom artık biraz daha iyi uyuyor. Ama hâlâ kâbusları kesilmedi. Keşke ona yardım edebilseydim ama sanırım bu sorunu kendisi halletmek zorunda."

"Duyduğuma göre, şerif pes etmek üzereymiş."

"Herhangi bir ipucu bulunmadan tam üç hafta geçti. Cuma günü J.T. Tom'a eyalet çapında, hatta Georgia ve Mississippi'ye de haber saldığını söyledi ama hiçbir bilgi çıkmamış. Otomobildeki o adam sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi."

"Bak işte bu tüyler ürpertici bir fikir."

"Başka bir şey daha var," dedi annem iyice iç geçirerek. "Tom... değişti. Sadece kâbuslardan ibaret değil, Lizbeth." Babamın işitme

ihtimaline karşı telefonun kordonunu uzayabildiği kadar mutfak kilerine doğru çekti. "Kapıları ve pencereleri kilitlemeden edemiyor, daha önce kilitleri hiç umursamazdı. Bu olay olana kadar biz de herkes gibi çoğu zaman kapılarımızı kilitlemezdik. Artık Tom geceleri iki-üç kere kalkıp sürgüleri kontrol ediyor. Ve geçen hafta teslimatı bittikten sonra eve döndüğünde ayakkabılarında kırmızı çamur vardı, oysa hiç yağmur yağmamıştı. Sanırım tekrar o göle gitti."

"Neden ki?"

"Bilmiyorum. Belki de yürüyüş yapıp düşünmek içindir. Hatırlıyorum da, dokuz yaşımdayken sarı bir kedim vardı, evimizin önünde bir kamyon tarafından ezilmişti. Calico'nun kanı uzun bir süre kaldırımın üstünde kalmıştı. O yer beni çekiyordu. Nefret ediyordum ama Calico'nun öldüğü yere gidip görmem gerekiyordu. Hep, onun hayatta kalmasını sağlayacak bir şey yapabilirdim, diye düşünürdüm. Belki de o olay gerçekleşene kadar her şeyin ilelebet yaşadığını sanıyordum." Annem sustu, gözleri arka kapının üstüne boyumun ne kadar uzadığını işaretlediği çizgilere takılmıştı. "Sanırım, şu sıralar Tom'un aklı çok meşgul."

Sohbetleri şundan bundan bahsederek devam etti ama ana konu Saxon Gölü'ndeki olaydı. Ben babamla birlikte beyzbol maçını seyrediyordum, fark ettim ki babam sanki bir şeyi kavramak istermiş ya da bir şeyin kavrayışından kurtulmak istermiş gibi sağ elini açıp kapıyordu. Derken benim gitme zamanım geldi, pijamamı, diş fırçamı ve yedek bir çift çorapla iç çamaşırını ordu fazlası sırt çantama tıktım. Babam bana dikkatli olmamı, annemse iyi vakit geçirmemi ama ertesi sabah pazar okulu için zamanında eve dönmemi söyledi. Çıkışta Rebel'ın kafasını okşayıp koşup alması için bir sopa attıktan sonra bisikletime binip yola koyuldum.

Ben'in evi benimkinden sadece bir kilometre ötede, Deerman Sokağı'nın sonundaydı. Deerman Sokağı'nda çok sessiz pedal çeviriyordum çünkü bu sokakla Shantuck'un kesiştiği yerde kötü şöhretli Branlin kardeşlerin yaşadığı kasvetli gri taş ev vardı. On üç ve

on dört yaşlarındaki bu kardeşler, saçları oksijenli suyla sarartılmış, tahribat yapmaktan büyük zevk alan tiplerdi. Çoğu zaman birbirinin eşi siyah bisikletleriyle taze et arayan akbabalar gibi semtte dolaşırlardı. Davy Ray Callan'dan duyduğuma göre bu kardeşler bazen yarış bisikletleriyle otomobillerin yoldan çıkmalarına neden olurlarmış; bir keresinde büyük olan Gotha Bralin'in öz annesine o kötü yere gitmesini söylediğini duymuş. Gotha ve Gordo tıpkı Kara Veba gibiydiler; sana bulaşmamalarını umardın ama bir kez seni gözlerine kestirdiler mi, onlardan kurtuluş yoktu.

O güne kadar onların yamultucu adiliklerine hedef olmamıştım ve niyetim öyle kalmaktı.

Ben'in evi benimkine çok benziyordu. Tumper adındaki kahverengi köpeği, ön verandada göbeğinin üstüne yattığı yerden kalkıp havlayarak benim gelişimi duyurdu. Arkadaşım beni kapıda karşıladı, Bayan Sears merhaba dedikten sonra meyankökü gazozu ister miyim, diye sordu. Siyah saçlı, güzel yüzlü bir kadındı ama kalçaları karpuz büyüklüğündeydi. Evin içindeyken, Bay Sears benimle konuşmak için bodrumdaki marangozhanesinden çıktı. O da iri ve tombuldu, asker tıraşı saçlarının altında elma yanaklı, koca çeneli bir yüzü vardı. Mutlu bir adamdı ve sık sık tavşan dişlerini sergileyerek gülümserdi. Çizgili gömleğine talaş yapışmıştı, bana bir Baptist vaiz ve müştemilatla ilgili bir fıkra anlattı, ben pek anlamayınca da espriye uyanmam için bir kahkaha attı. Ben o saçma fıkrayı defalarca dinlemiş gibi, "Amaan babaa!" dedi.

Sırt çantamı Ben'in odasında boşalttım. Burada onun beyzbol kartları, şişe kapakları ve yabanarısı kovanları koleksiyonu dururdu. Ben çantamı boşaltırken o Süpermen resimli yatak örtüsünün üstünde oturuyordu. "Evdekilere filmi anlattın mı?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır." Süpermen'in yüzüne takılmış bir ipliği aldı. "Neden anlatmadın?"

"Ne bileyim. Peki, *sen* neden anlatmadın?"

Ben omuz silkti ama bir şeyler düşündüğü belliydi. "Sanırım," dedi, "anlatılamayacak kadar korkunçtu."

"Evet."

"Arka bahçeye çıkıp baktım," dedi Ben. "Kum yoktu. Sadece kayalık gördüm."

İkimiz de Marslıların Zefir çevresindeki kızıl kayalık tepelerde tünel kazmalarının çok zor olacağına karar verdik. Sonra Ben bir karton kutuyu açıp bana İç Savaş çiklet kartlarını gösterdi, her birinde vurulan, süngülenen ve top gülleleriyle parçalanan insanların resimleri vardı, her biri için bir hikâye uydurduğumuz sırada annesi bir zil çalıp tavuk kızartması zamanının geldiğini duyurdu.

Yemeğin ardından –ve Bayan Sears'ın muhteşem tatlısını bir bardak Green Meadows sütüyle göçürdükten sonra– hep birlikte oturup Scrabble oynadık. Ben'in ebeveynleri takım olmuştu ve Bay Sears ikide bir sözlükte olmadığını benim bile bildiğim "keflon" ve "hüvasa" gibi kelimeler uyduruyordu. Bayan Sears gülerek kocasının kaşıntı tozuna bulanmış bir maymun gibi kafayı üşüttüğünü söyledi. "Cory," dedi Bay Sears, "cennete girmek isteyen üç rahibin hikâyesini biliyor musun?" Ve ben daha hayır diyemeden fıkra anlatma serüvenine başladı. Adam rahip fıkraları anlatmaya bayılıyordu, Metodist Kilisesi'ndeki Başrahip Lovoy'un bu fıkraları nasıl karşılayacağını merak ettim.

Saat sekizi geçmişti, biz ikinci parti oyuna başlarken ön verandadaki Tumper havladı, birkaç saniye sonra da kapı tıklatıldı. "Ben bakarım," dedi Bay Sears. Kapıda kırmızı kareli bir gömlek ve blucin giymiş, sert yüz hatlı sırım gibi bir adam duruyordu. "Hey, Donny!" diyerek karşıladı onu Bay Sears. "İçeriye gelsene, akbaba."

Kocasıyla Donny adındaki bu adama bakarken Bayan Sears'ın çenesinin gerildiğini fark ettim.

Donny alçak sesle Bay Sears'a bir şey söyledikten sonra, Bay Sears bize seslendi. "Donny'yle ben bir süre verandada oturacağız. Siz oynamaya devam edin."

"Hayatım?" dedi Bayan Sears kendini gülümsemeye zorlayarak ama her an o gülümsemenin kaybolma tehlikesi içinde olduğunu anlamıştım. "Bana takım arkadaşı lazım."

Kocası dışarıya çıkıp sineklik kapısını kapattı.

Bayan Sears uzunca bir süre kapıya bakakaldı. Gülümsemesi buhar olmuştu.

"Anne?" dedi Ben. "Sıra sende."

"Tamam." Bayan Sears dikkatini yine Scrabble taşlarına çevirdi ama elinde olmadan gözleri ikide bir kapıya gidiyordu. Dışarıda, verandada Bay Sears ve Donny adındaki sırım gibi adam katlanan iskemlelerde oturmuşlar, alçak sesle ciddi bir şey konuşmaktaydılar. "Pekâlâ," dedi Bayan Sears. "Bana bir dakika izin verin, biraz düşüneyim."

Bir dakikadan fazla geçti. Uzakta bir köpek havladı. Buna iki köpek daha katıldı. Tumper karşılık verdi. Bayan Sears hâlâ taşlarını seçmeye çalışırken kapı hızla açıldı.

"Hey, Lizbeth! Ben! Hemen dışarıya gelin. Çabuk!"

"Ne var, Sim? Ne olu–"

"Hemen *dışarıya* gelin!" diye bağırdı, tabii, ne olduğunu görmek için hepimiz masadan kalktık.

Donny bahçede durmuş, batıya doğru bakıyordu. Çevredeki köpekler deli gibi havlamaktaydı. Pencerelerde ışıklar açıldı ve başka insanlar da bu yaygaranın nedenini anlamak için dışarıya çıktılar. Bay Sears eliyle Donny'nin baktığı yeri işaret etti. "Daha önce hiç *böyle bir şey* görmüş müydünüz?"

Başımı kaldırıp baktım. Ben de baktı ve o anda sanki karnına yumruk yemiş gibi, soluğunun boşaldığını işittim.

Bir şey gökten, yıldız kümelerinden aşağıya doğru alçalıyordu. Parlayan kırmızı bir şeydi, ardında mor mızraklar gibi ateş çıkıyor ve karanlığın içinde beyaz bir duman izi bırakıyordu.

İşte o anda kalbim neredeyse patlayacaktı. Ben gerilerken annesinin kalçalarından birine çarpmasa, yere düşecekti. O anda, öğ-

leden sonrasını Lirik sinemasında geçiren Zefirli bütün çocukların göğe baktıklarını ve müthiş bir dehşetle dişlerinin dudaklarını soyduğunu, davul gibi atan ve isyan eden kalbimden biliyordum.

Az kalsın altımı ıslatacaktım, zor bela kendimi tuttum ama kolay olmadı.

Ben geveliyor, tuhaf sesle çıkarıyordu. "Bu... bu..."

"Bir kuyruklu yıldız!" diye bağırdı Bay Sears. "Şunun düşüşüne bakın!"

Donny homurdanarak ağzının köşesine bir kürdan soktu. Veranda lambası ışığında ona bakınca, tırnaklarının ne kadar kirli olduğunu gördüm.

Kuyruklu yıldız uzun mu uzun, yavaş bir sarmal çizerek düşüyor, gerisinde kıvılcım şeritleri saçıyordu. Ses çıkarmıyordu ama insanlar birbirlerine bağırarak bunu gösteriyorlardı ve köpekler insanı ürpertecek şekilde havlamaktaydı.

"Burasıyla Union Town arasında bir yere iniyor," dedi Donny. Başını bir yana eğmişti, yüzü sıskaydı, kafasına yapışan saçları briyantinle parlıyordu. "Deli gibi iniyor puşt."

Zefir'le Union Town arasında on kilometrelik alan tepelerle, ormanla ve bataklıkla kaplıydı, bataklık Tecumseh Nehri'yle kesiliyordu. Tam Marslılara uygun bir bölge diye düşündüm ve sanki yangın alarmı veriliyormuş gibi beynimdeki bütün devrelerin çınladığını hissettim. Ben'e baktım. Saf korkunun kafatasında yarattığı basınçla gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. O düşen ateş topuna bakarken düşünebildiğim tek şey, cam kâse içindeki dokunaçlı kafaydı, yüzü dingin bir şeytanlıkla doluydu ve biraz da doğulu gibiydi. Bacaklarımda derman kalmamıştı, ayakta zor duruyordum.

"Hey, Sim?" dedi Donny kürdanını çiğnerken, sesi alçaktı ve yavaşça konuşmuştu. "Ne dersin, gidip o puştun peşine düşelim mi?" Yüzünü Bay Sears'a döndü. Yumrukla ezilmiş gibi yassı bir burnu vardı. "Ne dersin, Sim?"

"Evet!" dedi Bay Sears. "Evet, gidip nereye düştüğünü görelim!"

"Hayır, Sim!" dedi Bayan Sears yalvarır gibi bir sesle. "Bu gece benimle ve çocuklarla kal!"

"Bu bir kuyruklu yıldız, Lizbeth!" diye açıkladı Bay Sears sırıtarak. "İnsan hayatında kaç kere bir kuyruklu yıldızın peşine düşebilir ki?"

"Lütfen, Sim." Bayan Sears kocasının kolunu tuttu. "Bizimle kal. Tamam mı?" Parmaklarıyla sıktığını gördüm.

"Düşmek üzere," dedi Donny. "Zaman kaybediyoruz."

"Evet! Zaman kaybediyoruz, Lizbeth!" Bay Sears kolunu çekti. "Ceketimi alayım!" Koşar adımlarla verandanın basamaklarını çıkıp eve girdi. Daha sineklik kapısı kapanmadan Ben babasının peşinden koşmaya başlamıştı bile.

Bay Sears karısıyla paylaştığı yatak odasına girip gardırobu açtı ve kahverengi poplin ceketini çıkarıp giydi. Sonra elini üst rafa sokup kırmızı battaniyenin altında bir şeyler arandı. Bay Sears'ın eli oradan çıkarken Ben odaya girdi ve babasının parmakları arasında bir metalin parıltısını gördü.

Ben bunun ne olduğunu, ne için kullanıldığını biliyordu.

"Baba?" dedi. "Lütfen, evde kal."

"Hey, evlat!" Babası ona döndü, sırıtışı yerindeydi, o parlak nesneyi ceketinin içine sokup fermuarını kapadı. "Bay Blaylock'la birlikte o kuyruklu yıldızın düştüğü yere bakacağız. Kısa bir süreliğine evde olmayacağım."

Ben kapı eşiğinde, babasıyla dış dünya arasında durmaktaydı. Korku dolu gözleri yaşlıydı. "Ben de seninle gelebilir miyim, baba?"

"Hayır, Ben. Bu defa olmaz. Şimdi benim gitmem lazım."

"N'olur ben de seninle geleyim. Olur mu? Hiç ses çıkarmam. Tamam mı?"

"Hayır, evlat." Bay Sears oğlunun omzuna dokundu. "Senin burada annenle ve Cory'le kalman gerek." Ben hafifçe dirense de, babasının eli onu yana çekti. "İyi bir çocuk ol," dedikten sonra kocaman ayakkabıları onu kapıya götürdü.

Ben babasının parmaklarını yakalayıp onu tutmak için son bir hamle yaptı. "Gitme, Baba! Gitme! Lütfen, gitme!"

"Ben, bebek gibi davranma. Bırak, gideyim, oğlum."

"Hayır, efendim," dedi Ben. Tombul yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Bırakmıyorum."

"Sadece o kuyruklu yıldızın nereye düşeceğine bakacağım. Hemen dönerim."

"Gidersen... gidersen..." Duygu patlamasıyla Ben'in boğazı tıkanmıştı, kelimeleri zar zor çıkarıyordu. "Gidersen, *değişmiş* olarak döneceksin."

"Hadi, Sim, hemen gidelim!" diye bağırdı ön verandadaki Donny Blaylock.

"Ben?" dedi Bay Sears sertçe. "Şimdi ben Bay Blaylock'la gideceğim. Artık bir erkek gibi davran." Parmaklarını çekerken Ben ona acı dolu bir ifadeyle baktı. Babası onun saçını okşayarak, "Sana o yıldızdan bir parça getireceğim, tamam mı, Kaplanım?"

"Gitme," diye zırladı kaplan.

Babası ona arkasını dönüp sineklik kapısından geçti ve Donny'nin beklediği yere yürüdü. Bense hâlâ Bayan Sears'la bahçede durmuş, o ateş topunun son birkaç saniyelik inişini seyrediyordum. Bayan Sears, "Sim, yapma," dedi ama sesi çok cılız çıkmıştı. Bay Sears karısına bir şey söylemeden öbür adamın peşinden kaldırımda park etmiş lacivert Chevy'ye gitti. Radyo anteninden kırmızı köpük zarlar sarkıyordu, otomobilin sağ arka tarafı hasarlıydı. Donny Blaylock sürücü koltuğuna yerleşirken Bay Sears da yanına oturdu. Chevy bir topun ateşlenmesi gibi siyah bir egzoz dumanı püskürterek canlandı. Araç uzaklaşırken Bay Sears'ın sanki başka bir rahip fıkrası anlatmış gibi kahkaha atışını duydum. Donny Blaylock gaz pedalına çok sert basmış olmalıydı çünkü araba ok gibi fırlarken arka lastikler feryadı basmıştı.

Tekrar batı yönüne bakınca o ateş topunun ağaçlarla kaplı tepelerin üstünde gözden kaybolduğunu gördüm. Işıltısı karanlıkta bir nabız atışı gibiydi. Issız bir noktada dünyaya inmişti.

Oralarda hiç kum olmazdı. Bence Marslılar yığınla çamur ve sudaki zararlı otlarla boğuşmak zorunda kalacaklardı.

Sineklik kapısının sertçe kapandığını duyunca dönüp baktım ve Ben'in ön verandada durduğunu gördüm. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Chevy'nin gidişini seyretmek ister gibi Deerman Sokağı boyunca baktı ama çok geçmeden araba Shantuck Sokağı'na saparak gözden kayboldu.

Uzakta, muhtemelen Bruton'da köpekler hâlâ havlıyorlardı. Bayan Sears uzunca ve güçsüzce bir ah çektikten sonra, "Hadi, içeri girelim," dedi.

Ben'in gözleri şişmişti ama artık ağlamıyordu. Artık hiçbirimiz Scrabble oyununu bitirmek istemiyorduk. Bayan Sears, "Ben, hadi gidip odanda oynayın," dedi. Ben sanki kafasına sert bir darbe almış gibi donuk gözlerle başını ağır ağır salladı. Bayan Sears mutfağa döndü ve musluğu açtı. Ben'in odasında yere oturdum, ben İç Savaş kartlarına bakarken o pencerenin önünde durdu.

Acı çektiğini anlayabiliyordum. Daha önce onu hiç bu hâlde görmemiştim, bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Merak etme," dedim. "Marslılar değil. Sadece bir göktaşıydı."

Cevap vermedi.

"Bir göktaşı sadece kocaman, sıcak bir kayadır," dedim. "İçinde Marslılar falan yoktur."

Ben düşüncelere dalmış, ses etmiyordu.

"Babana bir şey olmayacak," dedim.

Ben sessizliği içinde korkunç bir sesle konuştu, "Değişmiş olarak dönecek," dedi.

"Hayır, öyle olmayacak. Dinle bak... o sadece bir filmdi, uydurulmuştu." Bunu dediğim anda bir şeyi salıverdiğimi fark ettim, bu bana hem acı verdi hem de rahatlattı. "İnsanların enselerinde kesikler açan bir makine falan yok. Kafası cam kâse içinde, dev gibi bir Marslı yok. Bunların hepsi uydurma. Korkmana gerek yok, tamam mı?"

"Değişmiş olarak dönecek," diye tekrarladı Ben.

Elimden geleni yaptım ama ne desem inandığı şeyi değiştiremiyordum. Bayan Sears odaya geldi, onun da gözleri şişmişti. Ama beni duygulandıran cesurca bir gülümseme takınmıştı, "Cory, ilk banyoyu sen yapmak ister misin?" diye sordu.

Bayan Sears saat onda Ben'in yatak odasındaki ışığı kapattığında, kocası hâlâ eve dönmemişti. Ben'in yanında, sert beyaz örtünün altında yatarken kulağımı gecenin seslerine verdim. Birkaç köpek hâlâ dedikodu yapıyor, Tumper da arada bir kendi fikrini mırıldanıyordu. "Ben?" diye fısıldadım. "Uyanık mısın?" Cevap vermedi ama soluk alışından uyumadığını anladım. "Merak etme," dedim. "Tamam mı?"

Ben arkasına dönüp yüzünü yastığına dayadı.

Neden sonra ben de uykuya daldım. Hayrettir, rüyamda Marslıları veya sevdiğim insanların enselerinde X işareti falan görmedim. Rüyamda babam batan otomobile doğru yüzüyor, başı suyun altına indikten sonra yüzeye çıkmıyordu. Ben o kayanın üstünden ona haykırıyordum ta ki Lainie beyaz bir sis gibi yanıma gelip elimi ıslak ıslak tutana kadar. O beni gölden uzaklaştırırken ileride bir yerde annemin bana seslendiğini duyuyordum ve üstündeki uzun paltosu rüzgârda dalgalanan biri ağaçların arasından bana bakıyordu.

Bir deprem beni uyandırdı.

Kalbim deli gibi atarak gözlerimi açtım. Bir şey çarpmıştı, bu ses kafamın içinden çıkmıyordu. Işıklar hâlâ kapalıydı ve gece devam ediyordu. Uzanıp yanımdaki Ben'e dokundum. Benim temasım onu çok korkutmuş gibi kesik bir nefes aldı. Bir motorun patlama sesini duyunca pencereden Deerman Sokağı'na baktım ve Danny Blaylock'un uzaklaşan Chevy'sinin stop lambalarını gördüm.

Sineklik kapısı. Sineklik kapısının sertçe kapanışı beni uyandırmıştı.

"Ben?" dedim uykudan ağırlaşmış kulak tırmalayıcı bir sesle. "Baban eve döndü!"

Oturma odasında bir şey daha gümbürdeyince bütün ev sallanır gibi oldu.

"Sim?" Bu Bayan Sears'ın tiz çıkmış sesiydi. "*Sim?*"

Yataktan kalkmıştım ama Ben öylece uzanmaya devam ediyordu. Sanırım tavana bakıyordu. Karanlıkta koridordan geçerken ayaklarım parkelerde gıcırdadı. Koridorla oturma odasının kesiştiği yerde Bayan Sears'a çarptım. Evin hiçbir yerinde ışık yoktu.

Hırıltılı, korkunç bir soluma sesi işittim.

Dünyanın havasıyla ciğerleri zorlanan bir Marslı bu sesi çıkarabilir, diye düşündüm.

"Sim?" dedi Bayan Sears. "Ben buradayım."

"Tam burada," diye cevap verdi bir ses. "Tam... bu siktiğimin yerinde."

Bu Bay Sears'ın sesiydi ama farklıydı. Değişmişti. Hiç esprili, eğlenceli, rahip fıkrası anlatacak bir ses değildi bu. Kıyamet günü gibi habis ve bir o kadar da kaba bir sesti.

"Sim, şimdi elektriği açacağım."

Klik.

Ve adam işte oradaydı.

Bay Sears ellerinin ve dizlerinin üstündeydi, başı eğilmiş, bir yanağı halıya yapışmıştı. Yüzü ıslak ve şişmiş görünüyordu, gözleri etli kıvrımların içine çökmüş gibiydi. Ceketinin sağ omzu kirlenmiş ve bu kir sanki ormanda yere düşmüş gibi blucinine de bulaşmıştı. Işık açılınca gözlerini kırpıştırdı, altdudağından gümüşi bir iplik gibi salyası akıyordu. "Nerede o?" dedi. "Onu gördün mü?"

"Hemen sağ elinin yanında."

Sol eliyle arandı. "Lanet olası yalancı," dedi.

"Diğer elin, Sim," dedi Bayan Sears usanmış bir hâlde.

Bay Sears'ın sağ eli orada duran metal nesneye doğru uzandı. Bu bir viski matarasıydı, alıp kendine çekti.

Dizleri üstünde doğrulup karısına baktı. Yüzünden bir sertlik geçti, hızında bir çirkinlik vardı. "Bana ukalalık etme," dedi. "O kocaman ukala ağzını açayım deme."

O anda hemen koridora geriledim. Kabuğundan çıkmış bir canavar görüyordum.

Bay Sears ayağa kalkmaya çalıştı. Üstünde Scrabble taşları olan masaya tutununca bütün sesli ve sessiz harflerle birlikte masa devrildi. Neden sonra ayakta durabildi ve mataranın kapağını açıp ağız kısmını yaladı.

"Hadi, yatağa gel, Sim," dedi Bayan Sears güçsüz bir sesle ama buna nasıl bir tepki geleceğini biliyor gibiydi.

"Yatağa gel!" diye onu taklit etti Bay Sears. "Yatağa gel!" Dudağı kıvrıldı. "Yatağa gelmek *istemiyorum*, koca götlü inek!"

Bayan Sears'ın kamçılanmış gibi titrediğini gördüm. Elini ağzına götürüp, "Ah, *Sim*," diye inledi, duyması berbat bir sesti.

Biraz daha geriledim. O anda Ben sarı pijamasıyla yanımdan geçti, yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama yanaklarına akmış gözyaşları parlıyordu.

Canavar filmlerinden çok daha kötü şeyler vardır. Sinema perdesinin veya kitap sayfalarının dışına taşan, sevdiğiniz birinin yüzünün berisinde koca bir sırıtış ve çarpıklıkla evinize gelen dehşetler vardır. O anda eminim Ben babasının içkiden kızarmış gözleri yerine cam kâse içinde dokunaçlı kafası olan Marslıya bakmayı tercih ederdi.

"Selam, Benny!" dedi Bay Sears. Sendelerken bir iskemleye tutundu. "Hey, sana ne oldu, biliyor musun? Biliyor musun? Senin en iyi kısmın o patlayan prezervatifin içinde kaldı. Sana bu oldu işte."

Ben annesinin yanında durdu. İçinde kimbilir ne gibi duygular ona işkence ediyordu ama yüzüne hiçbiri yansımıyordu. Zaten bunu beklediğini anladım. Babası Donny Blaylock'la giderse eve değişmiş olarak dönecekti, bunu biliyordu ama onu Marslılar değil, o matara içindeki ev yapımı içki değiştirecekti.

"İkiniz de ne boktan manzarasınız be." Bay Sears mataranın kapağını takmaya çalıştı ama başaramadı. "O ukala ağızlarınızla karşımda duruyorsunuz. Sen bunu çok komik buluyorsun, değil mi, çocuk?"

"Hayır, efendim."

"Evet, komik buluyorsun! Bir an önce gidip herkese anlatmak için can atıyorsun. O Mackenson veledi nerede? Hey, sen!" Koridorda beni fark edince irkildim. "O lanet olası sütçü babana söyle, cehennemin dibine gitsin. Duydun mu?"

Evet anlamında başımı sallayınca, dikkatini benden ayırdı. Bu konuşan Bay Sears değildi, olamazdı. Bu ses, mataranın çiğ ve kanlı kanlı derisini yüzdüğü, ezdiği, tekmelediği ve işkence ettiği ruhun serbest kalmak için attığı çığlıktı.

"Ne dedin?" Şişmiş ve ağır gözkapaklarıyla Bayan Sears'a baktı. "Ne *dedin*?"

"Bir şey... deme..."

Azgın bir boğa gibi üstüne saldırdığında, Bayan Sears çığlık atarak kaçmaya çalıştı ama adam bir eliyle onun geceliğini önünden yakalamış, diğer elini viski matarasını sanki karısının suratına vurmak istermiş gibi geri çekmişti. *"Evet, dedin!"* diye bağırdı. *"Sakın bana karşılık vermeye kalkma!"*

"Baba, yapma!" diye yalvardı Ben, iki koluyla babasının bacaklarına sarılıp sıkı sıkı tuttu. O an uzadıkça uzadı, Bay Sears karısına vurmak üzereydi, ben şok içinde koridordaydım, Ben babasının bacaklarına sarılmıştı...

Bayan Sears'ın dudakları titredi. Viski matarası suratına inmek üzereyken konuştu: "İkimizin de... seni sevdiğimizi... ve senin mutlu olmanı... istediğimizi söylemiştim. Hepsi buydu." Gözyaşları sel olmuş süzülüyordu. "Sadece mutlu olmanı istiyoruz."

Bay Sears konuşmadı. Gözlerini kapatmıştı, açarken zorlandı.

"Mutlu," diye fısıldadı Bay Sears. Babasının bacağına yüzünü bastırmış hâldeki Ben artık hıçkıra hıçkıra ağlamaktaydı, kıvrılmış parmaklarının boğumları bembeyazdı. Bay Sears elini indirdi ve karısının geceliğini bıraktı. "Mutlu. Bakın, mutluyum. Bakın, nasıl da gülümsüyorum."

Oysa yüzünde hiçbir değişiklik yoktu.

Hırıltılı nefesler alarak öylece dikildi, matarayı tuttuğu eli bir yanında gevşekçe duruyordu. Önce bir yana adım attı, sonra diğerine... ne yöne gideceğine karar verememiş gibiydi.

"Otursana, Sim," dedi Bayan Sears. Burnunu çekip akıntısını sildi. "Yardım etmemi ister misin?"

Bay Sears başını salladı. "Evet. Yardım et."

Ben babasını bırakınca Bayan Sears kocasını koltuğuna doğru yönlendirdi. Adam büyük bir kirli çamaşır torbası gibi sandalyeye çöktü. Ağzı bir karış açık, karşısındaki duvara bakıyordu. Karısı yanına başka bir sandalye çekti. Odada, sanki içeriden bir fırtına geçmiş gibi bir hava vardı. O fırtına belki başka bir gece yine gelebilirdi ama şimdilik bitmişti.

Bay Sears, "Galiba..." dedikten sonra ne diyeceğini unutmuş gibi sustu. Gözlerini kırpıştırarak düşüncesini arandı. "Galiba pek iyi bir durumda değilim," dedi.

Bayan Sears kocasının başını nazikçe kendi omzuna dayadı. Adam gözlerini sımsıkı kapadı, iç geçirdi ve ağlamaya başladı, böyle mahrem bir acıya şahit olan bir yabancıydım, orada bulunmam doğru olmaz diye dışarıya çıktım, hava soğuktu ve üstümde sadece pijamam vardı.

Veranda basamaklarında oturdum. Tumper yanıma oturup elimi yaladı. Kendimi evimden çok uzaklarda hissediyordum.

Ben olacakları bilmişti. O yatakta yatıp uyuma numarası yapmak büyük cesaret isterdi. Gece yarısını epeyce geçtikten sonra o sineklik kapısı kapandığında, babasının derisini giyen istilacı bu eve girecekti. Bunu bilmek ve bile bile beklemek çaresizlik dolu bir işkence olmalıydı.

Bir süre sonra Ben de dışarıya gelip basamaklara oturdu. Bana iyi misin diye sordu, iyiyim deyip ben de ona aynı soruyu sordum. "Evet," dedi. Ona inandım. Bu durumla yaşamayı öğrenmişti ve ne kadar korkunç da olsa, katlanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Babamın böyle nöbetleri tutar," diye açıkladı Ben. "Bazen kötü şeyler söyler ama buna engel olamaz."

Başımı salladım.

"Baban hakkında söylediklerinde ciddi değildi. Ondan nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Etmiyorum."

"*Benden* nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim ona. "Kimseden nefret etmiyorum."

Ben, "Sen çok iyi bir arkadaşsın," diyerek kolunu omzuma doladı.

Bayan Sears dışarıya gelip bize bir battaniye getirdi. Kırmızıydı. Orada öylece oturup yıldızların ağır ağır rotalarında ilerlemelerini seyrederken, çok geçmeden sabah kuşları cıvıldamaya başladı.

Kahvaltı sofrasında sıcak yulaf ve böğürtlenli çörek vardı. Bayan Sears kocasının uyuduğunu ve muhtemelen bütün gün uyuyacağını söyledi, ayrıca istersem, anneme onu aramasını söyleyecektim ve birlikte uzun uzun konuşacaklardı. Giyindikten sonra her şeyimi sırt çantama tıkıştırdım ve beni ağırladığı için Bayan Sears'a teşekkür ettim, Ben de, "Yarın okulda görüşürüz," dedi. Bisikletime kadar bana eşlik etti, birkaç dakika boyunca, çok geçmeden idmanları başlayacak Küçükler Ligi beyzbol takımıyla ilgili konuştuk. Yılın o dönemi geliyordu.

Bir daha asla birbirimize Marslıların dünyayı kasaba kasaba, anne, baba, çocuk demeden ele geçirme planları yaptıkları o filmden bahsetmeyecektik. İstilacının yüzünü ikimiz de görmüştük.

Pazar sabahıydı. Evime doğru pedal çevirirken arkama dönüp baktım, Deerman Sokağı'nın sonundaki evde arkadaşım hâlâ el sallıyordu.

4
Paskalya Zamanı Yabanarıları

Uzaydan alevler çıkararak düşen o göktaşı muhtemelen için için yanarak cüruf hâline gelmişti. Birkaç çam ağacı alev almıştı ama pazar gecesi başlayan yağmur onları söndürmüştü. Pazartesi sabah okul zili çaldığında yağmur hâlâ yağmaktaydı ve o gri günün tamamı yağmaya devam etti. Bir sonraki pazar günü Paskalya'ydı, Annem yağmurun –hava tahminlerine göre aralıklı olarak bütün hafta devam edecekti– cumartesi günü yapılacak Merchants Caddesi Paskalya geçit törenini bozmayacağını umuyordu.

Zefir'de Kutsal Cuma sabahı erkenden, saat altıda başlayan başka bir geçit töreni yapılırdı. Bruton'daki mor, turuncu, kırmızı ve sarı renklere boyanmış küçük bir evde başlardı. Siyah takım elbiseler ve beyaz gömlekler giymiş, kravatlı siyahlardan oluşan tören alayı peşlerinde yine siyahlara bürünmüş ağırbaşlı kadınlar ve çocuklarla yola çıkarlardı. Adamların ikisi davul taşırdı, ağır ve sabit bir ritim tutturarak yürüyüş temposunu belli ederlerdi. Kafile tren yolunu aşıp Merchants Caddesi'ne ilerlerken kimse konuşmazdı. Bu yılda bir yapılan bir etkinlik olduğu için Zefir'in çoğu beyaz nüfusu evlerinden çıkıp caddede durur ve bunu seyrederdi. Annem de o seyirciler arasında yerini alırdı gerçi babam sabahın o saatinde işinde olurdu. Herkes gibi ben de bu etkinliğin önemini bildiğim için çoğu zaman anneme katılırdım.

Öndeki üç siyah erkek çuval taşırlardı. Boyunlarında, kravatlarının üstünden sarkan kehribar boncuklar, tavuk kemikleri ve kü-

çük istiridye kabuklarının süslediği kolyeler vardı. Bu Kutsal Cuma günü caddeler ıslaktı, yağmur çiseliyordu ama siyahlar kafilesinin hiçbir üyesinde şemsiye yoktu. Kaldırımlardaki kimseyle konuşmuyorlar, onlara laf atacak kadar kaba olanlara da karşılık vermiyorlardı. Kafilenin ortasına yakın yürüyen Bay Lightfoot'u gördüm, adam kentteki her beyaz çehreyi tanıdığı hâlde ne sağa ne sola bakıyor, gözlerini önündeki adamın sırtından ayırmıyordu. Marcus Lightfoot birbirleriyle kaynaşmış bir toplum olan Zefir ve Bruton için bulunmaz nimetti, her ne kadar çimenlerin uzama hızıyla iş yapsa da, insan aklının icat ettiği her nesneyi tamir edebilen becerikli bir adamdı. İlkokulda kapı görevlisi olan Bay Dennis'i gördüm. Kilisemizin mutfağında çalışan Bayan Velvadine'ı, Merchants Caddesi'ndeki fırında çalışan her zaman kahkaha atan ve güler yüzlü olan Bayan Pearl'ü gördüm. Gerçi kadın bugün son derece ciddiydi, başında saydam plastikten bir yağmur şapkası vardı.

Kafilenin en sonunda, kadınlar ve çocukların da arkasında siyah bir smokin ve melon şapka giymiş sıska bir adam yürüyordu. Onun da bir davulu vardı ve siyah eldivenli eliyle çalarak ritme uymaktaydı. İşte bu soğuk ve yağmurlu havada çoğu insanın görmeye geldiği kişiler bu adamla karısıydı. Karısı daha sonra gelecekti, adam tek başına, kederli bir yüzle yürüyordu.

Ona Ay Adam derdik, çünkü gerçek adını bilmiyorduk. Çok yaşlıydı ama kaç yaşında olduğunu tahmin etmek mümkün değildi. Bu olay hariç o da, karısı da Bruton dışında görülmezlerdi. Ya bir doğum kusuru ya da bir cilt hastalığı sonucu uzun ve dar yüzünün bir yanı soluk sarıyken, diğer yanı koyu abanoz renginde kalmıştı, birbiriyle savaş hâlindeki bu iki leke alnından, zarif burnunun köprüsüne, oradan da beyaz sakallı çenesine kadar iniyordu. Herkes için bir bulmaca olan Ay Adam'ın her bileğinde birer kol saati, boynundaki kolyenin ucundaysa jambon boyunda yaldızlı, kocaman bir haç vardı. Bizim gözümüzde, kafilenin resmi kronometresi ve en asil üyelerinden biriydi.

Tören alayı Zefir boyunca adım adım Tecumseh Nehri üstündeki gargoyllu köprüye ilerledi. Bu iş biraz uzun sürebilirdi ama bunu görmek için okula geç kalmaya değerdi. Zaten bu nedenle Kutsal Cuma sabahları dersler saat 10'dan önce tam anlamıyla başlamazdı.

Çuval taşıyan üç adam köprünün ortasına gelince durdular ve heykel gibi dikildiler. Kafilenin geri kalanı köprünün önünü tıkamayacak kadar yaklaştı, gerçi Şerif Amory yol boyunca ışıklı bıçkı sehpaları yerleştirmişti.

Kaputundan bagaj kapağına kadar plastik elmaslarla kaplı bir Pontiac Bonneville, Bruton'dan Merchants Caddesi'ne kadar ağır ağır kafilenin yolundan ilerledi. Gargoyllu köprünün ortasına gelince sürücüsü dışarıya çıkıp arka kapıyı açtı, Ay Adam karısının kırışık elinden tutarak otomobilden çıkmasına yardım etti.

Leydi gelmişti.

Bir gölge kadar sıska, bir o kadar da siyahtı. Beyaz bir bulut gibi saçları, uzun ve asil bir boynu, dimdik duran zayıf omuzları vardı. Üstüne alacalı bulacalı renkleri olan bir kostüm değil de, gümüş kemerli sade bir siyah elbise, beyaz ayakkabılar, tüllü kenarsız bir beyaz şapka giymişti. Ay Adam onu otomobilden çıkarırken, aracın şoförü bir şemsiye açıp kadının asil ve kadim başının üzerinde tuttu.

Söylenenlere göre Leydi 1858 yılında doğmuştu. Demek ki, yüz altı yaşında oluyordu. Annem Leydi'nin Louisiana'da bir köle olduğunu ve İç Savaş'tan önce annesiyle birlikte bataklıklara kaçtığını anlatmıştı. Leydi'nin hayatı, New Orleans aşağısındaki bir bataklıklı nehir kolunda cüzzamlılarla, kaçak mahkûmlarla ve kölelerle geçmiş, bu sayede bildiği her şeyi öğrenmişti.

Leydi bir kraliçe, Bruton da onun krallığıydı. Bruton dışında – ve bildiğim kadarıyla Bruton içinde de– herkes onu "Leydi" adıyla tanıyordu. Tepeden tırnağa zarafetiyle, bu ad ona çok yakışıyordu.

Birisi ona bir zil verdi. Başını eğip miskince akan kahverengi nehre bakarak zili sallamaya başladı.

Ne yaptığını biliyordum. Annem de biliyordu. Bunu seyreden herkes de biliyordu.

Leydi çamurdan malikânesinde yaşayan nehir canavarını çağırmaktaydı.

Yaşlı Musa denen bu yaratığı hiç görmemiştim. Dokuz yaşımdayken bir gece sağanak yağmurun ardından, hava suyun kendisi gibi ağırken, Yaşlı Musa'nın seslenişini duyduğumu sanmıştım. Bir kilise orgunun en kalın bas notası gibi bir gümbürtüydü, o kadar kalın bir sesti ki, bunu kulaklarınızdan önce kemiklerinizde işitiyordunuz. Bu gümbürtü yükselerek bir kükreme tonunu almıştı ve kentteki bütün köpekleri çıldırtmıştı, derken ses kaybolmuştu. Sadece beş-altı saniye kadar sürmüştü. Ertesi gün bu gürültü okuldaki konuşma konusu olmuştu. Ben'e ve Davy Ray'e göre bir tren düdüğüydü. Johnny ne düşündüğünü söylememişti. Evde ebeveynlerim bunun yakından geçen bir tren olduğunu söylemişlerdi ama daha sonra öğrendiğimize göre yağmur suları Zefir'in otuz kilometre ötesindeki rayları kullanılmaz hâle getirmiş, Birmingham'a giden yük treniyse o gece sefer yapmamıştı.

Böyle şeyler insanı düşündürüyor.

Zamanında gargoyllu köprünün altından ezilmiş bir inek çıkarılmıştı. Babamla tıraş olmaya gittiğimizde, Bay Dollar ineğin kafasının kesilmiş, bağırsaklarının da çıkarılmış olduğunu söylemişti. Zefir'in hemen ilerisinde, nehir kıyısında ıstakoz avlayan iki adam akıntıyla bir insan cesedinin sürüklendiğini, cesedin göğsünün konserve kutusu gibi açılmış, bacaklarının ve kollarının koparılmış olduğu hikâyesini yaymışlardı ama nehrin aşağısında ceset falan bulunmamıştı. Ekim ayında bir gece gargoyllu köprünün su altındaki kolonlarından birine bir şey çarparak kolonda hemen betonla sıvanması gereken çatlaklar bırakmıştı. Adams Valley *Journal* dergisinde Belediye Reisi Swope'un resmi açıklamasına göre bu şey "büyük bir ağaç kütüğü"ydü.

Leydi zili çalıyordu, kolu bir metronom gibi çalışıyordu. Şaşırtıcı

bir netlik ve güce sahip sesiyle bir ilahi söylemeye başladı. Afrika'ya ait kelimeler bana nükleer fizik kadar yabancıydı. Leydi arada bir duruyor, sanki bir şeyi seyrediyor veya dinliyor gibi başını bir yana eğdikten sonra zili sallıyordu. Ağzından bir kere bile "Yaşlı Musa" lafı çıkmadı. Art arda "Damballah, Damballah, Damballah," dedikten sonra yeniden bir Afrika ilahisine başladı.

Nihayet zili çalmayı bırakıp kolunu yana indirdi. Başını sallayınca, Ay Adam zili onun elinden aldı. Gözleri hâlâ nehre kilitlenmişti ama orada ne gördüğünü anlamıyordum. Sonra bir adım geri çekildi ve çuvallı üç adam gargoyllu köprünün kenarına geldiler. Çuvalları açıp kasap kâğıtlarına sarılı nesneler çıkardılar. Kâğıtların bazıları kanlıydı ve taze et kokusu havada duyulabiliyordu. Adamlar korkunç ziyafeti kâğıtlarından çıkardıkça biftekleri, bonfileleri ve pirzolaları dönen duran kahverengi suya attılar. Bunları tüyleri yolunmuş bir tavuk ve plastik bir kavanozdaki tavuk bağırsakları izledi. Yeşil bir Tupperware kâsesinden koyun beyinleri döküldü, ıslak paketlerdeki dana böbrekleri ve karaciğerleri nehre boşaltıldı. Salamura domuz ayaklarının olduğu bir şişe açıldı, içindekiler su sıçratarak nehre döküldü. Bu ayakları, domuz burnu ve kulakları takip etti. Son olarak sırada bir boksörün yumruğundan büyük duran dana yüreği vardı. Kırmızı bir taş gibi cup diye düştü ve ardından üç adam çuvallarını katlayıp geri çekildiler, Leydi yere damlamış kanlara basmamaya özen göstererek bir kez daha öne çıktı.

Birden pek çok pazar akşamı yemeğinin bu nehre gittiği aklıma düştü.

Leydi yine, "Damballah, Damballah, Damballah," diye şarkı söylemeye başladı. Köprünün altındaki nehre bakarak hiç kıpırdamadan beş-altı dakika öylece durdu. Sonra derin bir iç geçirdi, elmaslı Pontiac'ına doğru dönerken tülünün ardındaki yüzünü görebildim. Suratı asıktı, gördüğü veya görmediği her neyse, onu mutsuz etmişti. Önce o, sonra Ay Adam otomobile bindiler, şoför kapıyı kapatıp direksiyona geçti. Pontiac dönüş yapabileceği bir yere kadar geri

gittikten sonra Bruton yolunu tuttu. Tören alayı da geldiği yoldan dönmeye başladı. Çoğu zaman etkinliğin bu aşamasında kafiledekiler yolda gördükleri beyazlarla bol bol gülüşüp konuşurlardı. Ama bu Kutsal Cuma günü Leydi'nin karamsar ruh hâli onlara da bulaşmıştı ve kimsenin içinden gülmek gelmiyordu.

Bu ritüelin ne hakkında olduğunu bilirdim. Kentteki herkes bilirdi. Leydi Yaşlı Musa'ya yıllık ziyafetini sunuyordu. Bunun ne zaman başladığını bilmiyordum, benim doğmamdan çok önceki zamanlardan beri süregeliyordu. Belki aklınızdan Baptist Kilisesi Rahibi Blessett'in bu eylemin putperest ve Şeytan işi olduğunu öne sürerek belediye başkanı ve kent meclisi tarafından yasaklanmasını isteyeceği geçebilir, ne var ki, rahibin itirazlarını geçersiz kılacak kadar çok beyaz kent sakini de Yaşlı Musa'ya inanıyordu. Bu da tıpkı cebinde bir tavşan ayağı taşımak veya omzunuzun üstünden tuz atmak gibi bir şeydi ve bu gibi inanışlar hayatın zerresinde, dokusunda vardı. Tanrı'nın, Hıristiyanların anlamaktan aciz oldukları gizemli yolları varsa eğer her ihtimale karşı bunlara inanmak işe yarayabilirdi.

Ertesi gün yağmur şiddetini artırmış, Zefir'in semalarını fırtına bulutları kaplamıştı. Sanat Konseyi ile Ticaret Kulübü'nü dehşete düşürecek şekilde, Merchants Caddesi geçit töreni iptal edildi. Ailesinin nalbur ve yem dükkânları sahibi olduğu Bay Vandercamp Junior, son altı yıl boyunca Paskalya tavşanı kılığına girip geçit törenindeki son vagona binerdi, bu görevi artık zıplayamayacak kadar yaşlı olan babasından devralmıştı. Bu Paskalya yağmuru çeşitli tüccarların ve ailelerinin vagonlardan attıkları yumurta şekerlerini yakalamayı umanların umutlarını yıkmıştı, Sunshine Kulübü hanımları Paskalya giysileriyle, kocaları ve çocuklarıyla gösteriş yapamayacaktı, Zefir'in gazileri bayrağın arkasında uygun adım yürüyemeyecekti ve Konfederasyon'un gözbebekleri –Adams Valley Lisesi kız öğrencileri– çemberli eteklerini giyip şemsiyelerini döndüremeyecekti.

Paskalya sabahı kasvet örtüsünün altında başladı. Babamla ben saçlarımı geriye tarayacağımız, kolalı beyaz gömleklerimizi, takım elbiselerimizi ve cilalı ayakkabılarımızı giyeceğimiz için homurdanan yoldaşlardık. Annemin tüm homurdanmalarımıza karşılık çok amaçlı bir cevabı vardı, babamın "Turp gibi" lafıyla hemen hemen aynıydı. Annem sanki bu sert yakayı ya da kravat düğümünü daha rahat hâle getirecekmiş gibi, "Altı üstü bir gün işte," diyordu. Paskalya bir aile günüydü, annem Austin dedemle, Alice nineye telefon etti, ardından babam da Jaybird dedemle Sarah ninemi aradı. Her paskalya günü olduğu gibi, Zefir'in Birinci Metodist Kilisesi'nde toplanacaktık.

Biz kamyonetimizi park ederken Bonner ve Shantuck arasında, Cedarvine Sokağı'ndaki beyaz kilise dolmaya başlamıştı bile. Sisli havada kilisenin vitraylı camlarından sızan ışığa doğru yürürken ayakkabılarımızın bütün cilası silinip gidiyordu. Ön kapının üstündeki saçakların altında, insanlar yağmurluklarını silkeliyor, şemsiyelerini kapatıyorlardı. Burası, 1939 yılında yapılmış eski bir kiliseydi, beyaz badanası çeşitli yerlerinde soyulmuş, gri lekeler belirmişti. Genellikle Paskalya günü kilise allanıp pullanırdı ama bu yıl yağmur boya fırçasını da çim biçme makinesini de alt etmişti bu yüzden ön bahçede yabani otlar galip gelmişti.

"Buyurun, güzel insanlar. İçeriye buyurun Çiçekler! Bastığın yere dikkat et, Puf Böreği! Günaydın, Günışığı!" Bu sözler kilisenin teşrifatçısı Dr. Lezander'e aitti. Bildiğim kadarıyla hiçbir pazar toplantısını kaçırmamıştı. Dr. Frans Lezander, Zefir'in veterineriydi ve geçen yıl Rebel'ın parazitlerini o tedavi etmişti. Hollandalıydı ve babamın söylediğine göre karısıyla birlikte ben doğmadan çok önce buraya göçmelerine rağmen hâlâ koyu bir aksana sahipti. Ellili yaşlarının ortasında, yaklaşık 1.70 boyunda, geniş omuzlu, kel kafalı bir adamdı ve düzeltilmiş, gri bir sakalı vardı. Daima papyon ve üç parçalı zarif takım elbiseler giyer, kiliseye girmekte olanlara isimler uydururdu. "Günaydın, Şeftali Turtası!" dedi gülümseyen anneme. Babamla sıkı bir el sıkışmadan sonra, "Yağmura doydun mu, Gök-

gürültüsü Kuşu?" dedi. Benim de omzumu sıkarak gülümsedi ve "İçeriye gel, Bronco!" dedi.

İçeriye girdikten sonra, "Dr. Lezander'in bana ne dediğini duydun mu?" diye sordum babama. "*Bronco!*" Bir günlüğüne bile olsa, yeni bir isimle vaftiz edilmek kilisenin en önemli olaylarından biriydi.

Tavan vantilatörleri çalıştığı hâlde kutsal mekân buğuluydu. Glass kız kardeşler öndeydi, biri piyano, diğeri org çalmaktaydı. Tuhaf kelimesinin birebir karşılığıydılar. Her ne kadar tek yumurta ikizi değilseler de, evde kalmış bu kardeşler birbirlerine hafifçe çarpık birer ayna olacak kadar benziyorlardı. İkisi de uzun boylu ve zayıftı, Sonia'nın yukarıdan toplanmış beyazımsı sarı saçları, Katharina'nın yukarıdan toplanmış sarımsı beyaz saçları vardı. Sonia orgu değil de piyanoyu, Katharina da tam tersini çalardı. Kime sorduğunuza bağlı olarak, –her zaman birbirleriyle dırdır ediyor gibi görünen ama Shantuck Sokağı'nda zencefilli kurabiyeye benzer bir evde birlikte yaşayan– Glass kız kardeşlerin yaşlarının elli sekiz, altmış iki veya altmış beş olduğunu öğrenirdiniz. Giyim tarzları da tuhaflıklarını vurgulardı: Sonia tüm farklı tonlarıyla mavi giyerken, Katharina yeşilin kölesiydi. Bu da kaçınılmaz olanı getirdi elbette. Sonia'ya biz çocuklar Bayan Mavi derdik, Katharina'ya da... eh tahmin etmişsinizdir. Yine de, tuhaftılar falan ama, çok iyi çalarlardı.

Sıralar neredeyse tamamen dolmuştu. Salon, içinde egzotik şapkaların çiçek açtığı bir sera gibi görünüyor, son gelenler oturacak yer arıyorlardı. Teşrifatçılardan biri olan Bay Horace Taylor –beyaz bir bıyığı ve baktığın zaman insanı ürküten şehla bir sol gözü vardı– bize yardım etmek için sıraların arasından geldi.

"Tom! Buraya! Yahu, kör müsün be adam?"

Bütün dünyada kilise içinde bir erkek geyik gibi böğürecek tek kişi vardı.

Jaybird dedem ayağa kalkmış, şapkaların üzerinden bize el sallıyordu. Annemin utançla büzüldüğünü hissettim, babam kolunu an-

neme doladı, sanki utançtan yığılıp kalmasın diye onu tutar gibiydi. Onu dinlediğimin farkına varmadığında, babamın Jaybird dedem için sık sık söylediği bir şey vardı: "Hep kendini rezil ediyor." Eh, bugün de istisna değildi.

Dedem, *"Size koltuk ayırdık!"* diye kükreyince Glass kardeşlerin bocalamasına sebep oldu, biri diyez diğeri bemol çalmıştı. *"Hadi, birisi kapmadan gelin oturun!"*

Austin dedeyle Alice nine de aynı sıradaydılar. Austin dede sanki yağmurla iki numara küçülmüş gofre kumaştan bir takım elbise giyiyordu, kırışık boynu kolalı beyaz bir yaka ve mavi bir papyon tarafından sıkışmıştı, ince beyaz saçlarını arkaya taramış, gözlerinde sefalet dolu bir bakışla tahta bacağını önündeki koltuğun altına uzatmıştı. Jaybird dedemin yanında oturuyor olması da mutsuzluğunu artırıyordu: Bu ikili çamurla bisküvi gibiydi. Oysa Alice nine bir mutluluk tablosuna benziyordu. Küçük beyaz çiçeklerle kaplı bir şapka, beyaz eldivenler ve deniz yeşili bir elbise giymişti. Güzel oval yüzü neşe saçıyordu, Sarah ninemle yan yana oturmuşlardı ve bu ikili bir buket içindeki papatyalar gibi iyi geçinirlerdi. Ama şu anda Sarah ninem Jaybird dedemin trafiği yönlendirmesine son vermesi için takım elbisesinin ceketini –ister Paskalya, isterse bir cenaze olsun, dedem hep bu siyah takım elbiseyi giyerdi– çekiştiriyordu. Dedem sıralardaki insanlara bağırarak daha sıkışık oturmalarını söyledikten sonra, *"Burada iki kişilik yer daha var,"* diye haykırdı.

"Otursana, Jay! Otur artık!" Ninem onun kemikli poposuna bir çimdik atmak zorunda kaldı. Dedem ona kötü kötü baktıktan sonra oturdu.

Ebeveynlerimle ben o araya sıkıştık. Austin dedem babama, "Seni gördüğüme sevindim, Tom," dedi ve el sıkıştılar. "Yani, *görebilseydim.*" Gözlük camları buğulanmıştı, gözlüğünü çıkarıp bir mendille sildi. "Uzun zamandan beri bir Paskalya gününde gördüğüm en kalabalık..."

Jaybird dedem, "Burası maaş günündeki bir kerhane gibi kalaba-

lık, değil mi, Tom?" diye onun sözünü kesti. Sarah ninem ona öyle sıkı bir dirsek attı ki, dedemin takma dişleri takırdadı.

Austin dedem, "Yahu bir kere de cümlemi bitirmeme izin ver, be adam," dedi yüzü kızararak. "Buraya oturduğumdan beri hep sözümü kes..."

Jaybird dedem, Austin dedemin üzerinden uzanarak, "Evlat, çok iyi görünüyorsun," dedi ve dizime bir tokat attı. "Rebecca, bu çocuğa et yediriyorsun, değil mi? Büyüme yaşındaki oğlanların kasları için et yemeleri lazım."

"Sen işitemiyor musun?" diye sordu Austin dedem ona. Yüzü pancar gibi olmuştu.

"Neyi işitemiyor muyum?" diye karşılık verdi Jaybird dedem.

"İşitme cihazının sesini yükselt, Jay," dedi Sarah ninem.

"Ne?" diye sordu Jaybird dedem.

"İşitme cihazın!" diye bağırdı ninem. *"Sesini yükselt!"*

Unutulmayacak bir Paskalya olacaktı.

Yağmur çatıyı döverken, sırılsıklam olmuş insanlar gelmeye devam ediyor, herkes birbirine merhaba diyordu. Jaybird dedem, uzun ve sıska yüzü, beyaz bir fırça gibi saçlarıyla, cinayet hakkında babamla konuşmak istedi ama babam başını iki yana sallayıp topa girmedi. Sarah ninem bu yıl beyzbol oynayacak mıyım, diye sordu, oynayacağımı söyledim. Tombul yanakları, kenarları kırışık mavi gözleri ve sevecen ifadeli bir yüzü vardı ama Jaybird dedemin sık sık onu öfkeyle tükürecek hâle getirdiğini bilirdim.

Yağmur nedeniyle pencereler sımsıkı kapatılmıştı ve salondaki hava giderek bunaltıcı olmaya başlıyordu. Zemindeki parkeler ıslaktı, duvarlardan su sızıyordu ve vantilatörler inler gibi çalışmaktaydı. Kilise içinde yüz çeşit parfüm, tıraş losyonu ve saç toniği kokusu vardı ve bunlara şapkalarla yakalara takılmış çiçeklerin tatlı aromaları karışıyordu. Mor cübbeleri içinde koro üyeleri yerlerini aldılar. Daha ilk ilahi bitmeden ben ter içinde kalmıştım. Ayağa kalkıp bir ilahi söyledikten sonra oturduk. İki şişman kadın –Bayan Garrison

ve Bayan Prathmore– öne çıkıp Adams Valley'nin yoksul insanları için bağış fonu hakkında konuştular. Sonra yine ayağa kalkıp bir ilahi daha söyledik ve oturduk. Her iki dedemin de bataklıkta savaş naraları atan boğa kurbağaları gibi sesleri vardı.

Yuvarlak yüzlü, tombul Rahip Richmond Lovoy vaiz kürsüsüne çıktı ve İsa'nın ölüler dünyasından yükseldiği bugünün ne muhteşem bir gün olduğu falan hakkında konuştu. Rahip Lovoy'un sol gözü üstüne düşen virgül şeklinde kahverengi bir saç tutamı vardı, saçlarının yanı ağarmıştı ve her pazar günü arkaya taranmış cilalı saçları, vaaz verir ve el kol hareketleri yaparken mutlaka dağılır, sel gibi akardı. Esther adında bir karısı, Matthew, Luke ve Joni adlarına üç çocuğu vardı.

Rahip Lovoy gök gürültüleriyle rekabet ederek konuşurken, tam önümde kimin oturduğunu fark ettim.

Şeytan.

Bu kız insanın aklında geçenleri okuyabiliyordu. Bu, herkesin kabul ettiği bir gerçekti. Ve tam onu fark ettiğim anda dönüp gece yarısı bir cadıyı bile donduracak kara gözleriyle bana baktı. Şeytan'ın adı Brenda Sutley idi. On yaşındaydı, ip gibi kızıl saçları ve kahverengi çillerle kaplı soluk bir yüzü vardı. Kaşları bir tırtıl gibi kalındı ve dağınık yüz hatları sanki birisi yangın söndürmek için suratına kürekle vurmuş gibi görünürdü. Sağ gözü soldakinden daha büyüktü, üstünde iki deliğiyle gaga gibi bir burnu, bir ucundan diğerine başıboş dolanan ince dudaklı bir ağzı vardı. Ne var ki, kalıtıma karşı çaresizdi: İtfaiye vanasına benzeyen kızıl saçlı, kahverengi bıyıklı bir annesi, çit direğini adaleli gösterecek kızıl sakallı bir babası vardı. Geçmişinde böyle kızıl gariplikler bulunurken Brenda Sutley'in ürkütücü olması normaldi.

Şeytan'ın bu adı almasının nedeni, bir keresinde resim dersindeyken babasını boynuzlu ve çatal kuyruklu çizmesiydi. Bu da yetmezmiş gibi, resim öğretmeni Bayan Dixon'a ve sınıf arkadaşlarına babasının dolabında erkek şeytanları, kız şeytanların deliklerine

kuyruklarını sokarken gösteren yığınla dergi olduğunu söylemişti. Ama Şeytan ailesinin gizli sırlarını ortaya dökmekten daha fazlasını da yapmıştı: Sınıfa bir sunum için ayakkabı kutusuna konmuş ve gözlerine metal paralar bağlanmış ölü bir kedi getirmişti. El sanatları dersinde oyun hamurundan yeşil beyaz mezarlar yapmış, mezar taşlarının üstüne sınıf arkadaşlarının adlarını ve ölüm tarihlerini yazmıştı, pek çok çocuk daha on altı yaşını bile göremeden öleceği için kriz geçirmişti; sapıkça şakalar yapmayı severdi yani, sandviç ekmeği arasına köpek dışkısı koyardı, yaygın söylentilere göre geçen kasım ayında Zefir İlkokulu'ndaki boruların patlamasına da o sebep olmuştu, okuldaki her hela defter kâğıdıyla tıkanmıştı.

Bu kız tek kelimeyle acayipti.

Ve şimdi gözlerini dikmiş, *bana* bakıyordu.

Yamuk ağzı bir gülümsemeyle yayıldı. Gözlerimi onun o delici kara gözlerinden ayıramıyordum. *Eyvah, beni yakaladı*, dedim içimden. Yetişkinler hep böyledirler, dikkatlerini size çevirmelerini ve duruma müdahale etmelerini istediğiniz zaman akılları hep başka yerdedir ama akıllarının başka yerde olmasını istediğiniz zamanlarda ensenizde biterler. Annemle babamın ya da herhangi birinin Brenda Sutley'ye önüne dönüp Rahip Lovoy'u dinlemesini söylemelerini istiyordum ama tabii, Şeytan kendisini görünmez hâle sokmuştu. O an onun kurbanı olan benden başka kimse onu göremiyordu.

Sağ eli, kirli dişleri olan küçük, beyaz bir yılanın başı gibi yükseldi. Yavaşça, şeytani bir zarafetle işaretparmağını burun deliklerinden birine uzattı. Parmağı o deliğe derinlemesine girdi, o delikte kaybolana kadar içine sokacak sandım. Derken parmağı geri çekildi, ucunda bir mısır tanesi büyüklüğünde parlak yeşil bir kitle vardı.

Kara gözlerini kırpıştırmıyordu. Ağzını açmaya başladı.

Hayır diye yalvardım aklımdan onun aklına. Hayır, n'olur yapma!

Şeytan, yeşil maddeli parmağını ıslak pembe diline doğru uzattı.

Midem altüst olmuş bir hâlde onu seyretmekten başka bir şey yapamıyordum.

Pembenin üstüne yeşil. Kirli tırnak. Sarkan kirli bir saç teli.

Şeytan ucunda o yeşil şeyin olduğu parmağını yaladı. Galiba şiddetle kıvranmış olmalıyım çünkü babam dizimi tutup, "Dikkatini ver!" diye fısıldadı ama tabii, görünmez Şeytan'ı veya onun o iğrenç hareketini görmedi. Şeytan bana gülümsedi, kara gözleri doymuştu, başını çevirdi ve benim cefam da bitmiş oldu. Annesi sanki dünyanın en tatlı kızıymış gibi kıllı parmaklarıyla Şeytan'ın ateş rengi saç buklelerini okşadı.

Rahip Lovoy herkesin dua etmesini istedi. Ben başımı eğip gözlerimi sımsıkı kapadım.

Dua başladıktan beş saniye sonra kafatasımın arkasına bir şey sertçe çarptı.

Dönüp baktım.

Korkudan soluğum kesildi. Tam arkamda, keskinleştirilmiş bıçakların rengine sahip kurşuni gözleriyle Gotha ve Gordo Branlin oturuyordu. Her iki yanlarında ebeveynleri dua etmekteydiler. Veletlerinden kurtulmak için dua ettiklerini düşündüm. Her iki kardeş de lacivert takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, kravatları da aynıydı ama Gotha'nınki siyah şeritli, Gorda'nınkiyse kırmızı şeritliydi. Bir yaş daha büyük olan Gotha'nın saçları bembeyazdı, Gorda'nın saçlarınınsa kenarlarıysa sarıya çalıyordu. Suratları kahverengi bir kayaya oyulmuş –çeneleri öne çıkıktı, yanak kemikleri eti yırtmaya hazırdı ve alınları granit gibiydi– her an patlamaya hazır bir öfkeyle doluymuş gibi görünüyorlardı. Onlara bakma cesaretini gösterdiğim o birkaç saniye içinde Gordo ortaparmağını kaldırıp bana doğrulttu, Gotha da kamışına başka bir sert börülce yüklüyordu.

"Cory, önüne dön!" diye fısıldadı annem beni çekerek. "Gözlerini kapat ve dua et!"

Öyle yaptım. İkinci börülce kafamın arkasından sekti. Bu nesne-

ler adamakıllı can yakıyordu. Duanın geri kalanı boyunca Branlin kardeşlerin şeytani troller gibi fısıldaşıp kıkırdadıklarını duydum. O günlük hedefleri benim kafamdı.

Dua bittikten sonra bir ilahi daha söyledik. Duyurular yapıldı ve ziyaretçiler ağırlandı. Bağış tabağı elden ele dolaştırılırken ben de babamın bu amaçla bana verdiği bir doları bıraktım. Glass kardeşler piyano ve org çalarken, koro da şarkılar söyledi. Arkamdaki Branlin kardeşler kıkırdamaya devam ettiler. Rahip Lovoy Paskalya vaazını vermek için ayağa kalktığı sırada bir yabanarısı elime kondu.

Elim dizimin üstündeydi. Korkudan altıma yapacak hâlde olmama rağmen hiç kıpırdamadım. Yabanarısı birinci ve ikinci parmaklarımın arasına yerleşip siyah iğnesini seğirterek öylece oturdu.

Şimdi sizlere yabanarıları hakkında birkaç şey anlatayım.

Bunlar normal arılar gibi değildirler. Arılar tombuldurlar, mutludurlar ve insan etine hiç ilgi duymadan çiçekten çiçeğe uçup dururlar. Sarı-siyah gövdeli olanlar meraklıdırlar ve huyları değişkendir ama onların da ne yapacakları tahmin edilebilir ve kaçınılabilir. Oysa bir yabanarısı, özellikle de bir hançere kafa eklenmişe benzeyen o siyah ve ince cinsleri sanki iğnelerini ölümlülerin derisine saplayıp onları eski bir şarabın mantarını açan şarap eksperi gibi bağırtmak için doğmuşlardır. Duyduğum kadarıyla, ez kaza başınız bir yabanarısı yuvasına değerse, kendinizi pompalı tüfek saçmalarına hedef olmuş gibi hissedermişsiniz. Geçen yaz bu yabanarıları tarafından dudaklarından ve gözkapaklarından sokulmuş bir oğlanın yüzünü görmüştüm. O korkunç akıbeti Branlin kardeşlere bile dilemem. Yabanarıları delidirler, insanları sokmak için bir nedenleri yoktur. İğnelerini ellerinden gelse kemik iliğine kadar sokarlar adamın. Branlinler gibi onlar da öfke doludurlar. Eğer Şeytan'ın gerçekten bir akrabası varsa, bu ne kara kedilerdir ne de maymunlar veya kayış derili kertenkeleler; ezeli ve ebedi akrabalar yabanarılarıdır.

Enseme üçüncü börülce isabet etti. Çok acıttı. Ama ben hâlâ korku içinde parmaklarımın arasında oturan yabanarısına bakıyordum,

kalbim deli gibi atıyor, derim karıncalanıyordu. Yüzümün önünden bir şey uçarak geçti, başımı kaldırıp bakınca ikinci bir yabanarısının havada bir tur attıktan sonra Şeytan Kız'ın başının üstüne konduğunu gördüm. Kız bir gıdıklanma hissetmiş olmalıydı çünkü ne yaptığının farkında olmadan arıyı fiskesiyle kovdu. Yabanarısı öfkeyle kanatlarını titretti. Şeytan Kız'ı sokacağına emindim ama arı onun bir akraba olduğunu sezmiş olmalıydı çünkü havalanıp tavana doğru uçtu.

Başrahip Lovoy kendini iyice vaazına kaptırmış, çarmıha gerilen İsa'yı ve ağlayan Meryem'i ve yuvarlanacak taşı* anlatıyordu.

Başımı kaldırıp kilisenin tavanına baktım.

Dönen vantilatör pervanesinin yanında bozukluk kadar küçük bir delik vardı. Ben oraya bakarken o delikten üç yabanarısı çıktı ve cemaatin üstüne doğru indi. Birkaç saniye sonra iki tanesi daha çıkıp bunaltıcı tatlılıktaki havada dönmeye başladı.

Kilisenin üstünde gök gürültüsü patlıyor, yağmurun gürültüsü neredeyse Başrahip Lovoy'un yükselen ve alçalan sesini bastırıyordu. Ne söylediğini bilmiyordum; bir kez daha parmaklarımın arasındaki yabanarısına, sonra da tavandaki deliğe baktım.

Delikten çıkan arıların sonu gelmiyordu; buharlanmış, kapalı ve yağmurla ıslanan kilisede dönüp duruyorlardı. Onları saydım. Sekiz... dokuz... on... on bir. Bazıları dönme dolaba biner gibi vantilatörün yavaş yavaş dönen pervanelerine tutunmuştu. On dört... on beş... on altı... on yedi. Karanlık ve seğiren bir arı kitlesi yumruk gibi bir şekil almış delikten içeri ite kaka girmişti. Yirmi... yirmi bir... yirmi iki. Yirmi beş olduğunda saymayı bıraktım.

Herhalde tavan arasında bir yuvaları var, diye düşündüm. Nemli karanlıkta titreşen, futbol topu büyüklüğünde bir yuva olmalıydı. Yoldaki bir yabancı ona yaralı tarafını gösterdiğinde Meryem'in olması gerektiği gibi, manzarayı seyrederken donakaldım, o sırada delikten bir düzine arı daha çıktı. Bunu benden başka kimse fark

* İncil, Markos 16:4. *–yhn*

etmemiş gibiydi, tıpkı burnundan üzüm tanesi çıkaran Şeytan Kız gibi bunlar da görünmez miydiler? Yabanarıları vantilatör pervanelerini taklit eder gibi, yavaşça ama yavaşça havada dönüyorlardı. Dışarıdaki fırtına içeriye girmiş gibi, bunlar da artık kara bir bulut oluşturacak sayıyı bulmuşlardı.

Parmaklarımın arasındaki arı kımıldıyordu. Ben ona bakarken enseme, saçlarımın fırça gibi olduğu yere bir börülce daha çarptı. Arı işaretparmağım boyunca ilerleyip eklemin üstünde durdu. İğnesi etime dayanmıştı, küçük sivri ucu elimin üstündeki kırık bir cam parçası gibi hissettiriyordu.

Başrahip Lovoy artık iyice havasına girmiş, kollarını sallıyor, saçları öne doğru kaymaya başlıyordu. Dışarıda gök gürüldüyor, yağmur çatıyı dövüyordu. Mahşer günü gibiydi; resmen bir gemi yapıp hayvanları ikişer ikişer çağırma zamanı gelmişti. Yabanarıları hariç, diye düşündüm; bu defa Nuh'un hatasını düzeltebilirdik. Hayranlık ve korku içinde tavandaki o deliği seyretmeye devam ettim. Bana, sanki Şeytan Paskalya ibadeti içine sızacak bir yol bulmuş gibi geliyordu, işte, tepemizde dolanıyor, kendine et arıyordu.

İki şey aynı anda oldu.

Başrahip Lovoy ellerini kaldırıp en güçlü vaiz sesinin ritmiyle, "Ve o muhteşem günün sabahında, en karanlık günün ardından melekler indi ve *aaaah!*" Ellerini meleklere doğru kaldırdığı anda iki elinin de küçük kanatlarla kaplı olduğunu gördü.

Annem elini elimin, yabanarısının durduğu yerin üstüne koydu ve sevgiyle sıktı.

Başrahip Lovoy'un vaazının yeterince uzadığına yabanarıları karar verdikleri anda elimdeki arı da annemi soktu.

Annem çığlığı bastı. Başrahip çığlığı bastı. Bu herhalde yabanarılarının beklediği işaretti.

Yüzden fazla iğneye sahip mavi-siyah bulutlar, kapana kısılmış canavarların başlarına inen bir ağ gibi alçaldı.

Jaybird dedemin ısırılırken, "*Bok yağmuru!*" diye bağırdığını

duydum. Alice nine opera aryası söylüyormuş gibi tiz bir sesle bağırdı. Arılar ensesine saldırırlarken Şeytan Kız'ın annesi feryat etmeye başladı. Babası sıska kollarıyla havayı döverken kız kahkaha atıyordu. Arkamda oturan Branlin kardeşler bana börülce atmayı bırakmış, acı içinde bağırıyorlardı. Kilisenin her bir tarafı çığlıklarla bağırışlarla dolmuştu, en şık Paskalya kıyafetleri içindeki insanlar korkuyla hoplayıp sıçrıyor, görünmez bir boyutun şeytanlarıyla boğuşuyormuş gibi havayla savaşıyorlardı. Başrahip Lovoy defalarca ısırılmış olan ellerini söküp atmak istercesine kollarını sallıyor, bir ıstırap nöbeti içinde dans ediyordu. Koro üyeleri ilahiler söylemek yerine, arılar yanaklarını, çenelerini ve burunlarını sokarken acı çığlıkları atıyordu. Hava insanların yüzlerine doğru uçan, kafalarının etrafında dikenli taçlar gibi dolanan karanlık bir akımla dolmuştu. "Dışarı çıkın! Çabuk!" diye bağırdı birisi. "Kaçın!" diye haykırdı bir başkası. Glass kardeşler de saçlarındaki yabanarılarıyla çıkış kapısına koşuyorlardı. Bir anda herkes ayaklanmıştı, daha on saniye önce huzurlu olan topluluk şimdi dehşete kapılmış bir sığır izdihamıydı.

İşte yabanarıları insana böyle yapardı.

"Lanet bacağım sıkıştı!" diye bağırdı Austin dedem.

"Jay, ona yardım et!" diye bağırdı Sarah ninem ama Jaybird dedem çoktan koridordaki tıkanmış ve dayak manyağı olmuş insan kalabalığıyla mücadele etmeye başlamıştı.

Babam beni kaldırdı. Sol kulağımda habis bir uğultu duyduğum anda kulağımın kenarından ısırıldım ve acıdan gözlerim yaşardı. "Ah!" diye bağırdığımı duydum ama benim inlemem onca çığlık arasında çok hafif kalmıştı. Ne ki, sesimi iki arı daha duydu. Biri ceketimi ve gömleğimi delerek sağ omzumdan, diğeri bir Afrika mızrağı gibi yüzüme doğru fırlayıp üst dudağımdan soktu. Ayayaaahyay diye, ciltler dolusu acıdan bahseden ama hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelerden oluşan bozuk bir çığlık attım ve ben de çalkantılı havaya karşı savaşa giriştim. Bir ses kahkahalar atarak gıcırdadı, sulanan gözlerimle Şeytan Kız'a baktım, yüzü kızarık nok-

talarla dolmuştu, bir yandan sırıtırken oturduğu sıranın üstünde hoplayıp zıplıyordu.

"Herkes *dışarı!*" diye bağırdı Dr. Lezander. Kel kafasına üşüşmüş üç yabanarısı nabız gibi atıyor ve ısırıyordu; asık suratlı ve gri saçlı karısı ise arkasındaydı, mavi Paskalya şapkası yamulmuş, geniş omuzları arılarla dolmuştu. Bir eliyle İncil'i, diğeriyle çantasını kavramış, saldıran arı yığınına muazzam darbeler savuruyor, dişleri haklı bir öfkeyle gıcırdıyordu.

İnsanlar azaptan dışarıdaki tufana kaçma mücadelelerinde yağmurluklarını ve şemsiyelerini orada bırakmış, deli gibi kapıya koşuyorlardı. Kiliseye girerlerken bu Paskalya kalabalığı kibar Hıristiyan uygarlığının bir modeli gibiydi, oysa çıkarken köküne kadar barbardılar. Kadınlar ve çocuklar çamurlu bahçede yere düşmüşler, onlara takılan erkekler yüzüstü su birikintilerine kapaklanmışlardı. Paskalya şapkaları uçup gitmiş, sel onları yere serene kadar yuvarlanmışlardı.

Babam Austin dedemin tahta bacağını sıranın altından çıkarırken ona yardım ettim. Arılar babamın ellerini sokuyorlardı, her bir ısırılışında babamın tısladığını duyabiliyordum. Annem, Alice ninem ve Sarah ninem insanların yere düşüp düğüm oldukları koridora çıkmaya çalışıyorlardı. Parmakları sosis gibi şişmiş olan Başrahip Lovoy çocuklarının yüzlerini korumak için onları kendisiyle ağlayan Esther'in arasına sokmuştu. Koro üyeleri dağılmışlar, bazıları mor cüppelerini arkalarında bırakmışlardı. Babamla birlikte Austin dedemi koridora çıkardık. Arılar dedemin ensesine saldırıyorlardı, yanakları ıslaktı. Babam yabanarılarını savuşturdu fakat daha fazlası, bir tren vagonunun etrafındaki Komançiler gibi, intikam dolu bir çembere aldı bizi. Çocuklar ağlıyor, kadınlar çığlık atıyor ve arılar hiç aman vermeden insanları sokmaya devam ediyorlardı. "Dışarı! Dışarı!" Dr. Lezander hâlâ kapıda bağırıyor, orada düğümlenmiş insanları dışarıya itiyordu. Tam bir Hollanda ayısına benzeyen karısı Veronica yerde debelenen bir adamı tuttuğu gibi kapıdan dışarıya fırlattı.

Neredeyse dışarıdaydık. Austin dedem sendeleyince babam ona destek oldu. Annem Sarah ninemin saçlarındaki arıları ısırgan otu ayıklar gibi çıkarıyordu. İki sıcak iğne enseme saplandı, saniyeler sonra kafam patlayacakmış gibi bir acı hissettim. Babam koluma girip beni dışarıya çekti; yağmur kafamı topa tutuyordu. Hepimiz kapıdan çıkmışken babam bir su birikintisinde kayarak dizleri üstünde yere düştü. Ellerim ensemde, acıyla inleyerek dönüp duruyordum; bir an sonra ayaklarım altımdan kaydı, böylece benim Paskalya elbisem de Zefir'in çamuruyla tanışmış oldu.

En son çıkan Başrahip Lovoy'du. Kilise kapısını sertçe çarparak kapadıktan sonra sanki içerideki kötülüğü zapt etmek istemişçesine sırtını kapıya dayadı.

Gök gürültüsü gümbürdemeyi sürdürüyordu. Yağmur çekiç gibi, çivi gibi yağıyor, hepimizi sersemletiyordu. Kimi insanlar çamura oturmuştu, kimileri uykuda gezer gibi yürüyor, bazılarıysa yakıcı ıstırapları serinlesin diye yağmur altında duruyordu.

Benim de canım yanıyordu. Ve o delirtici acıyla debelenirken, aklımdan geçen şuydu: Kapalı kilise kapıları ardında yabanarıları bayram ediyor olmalıydılar. Ne de olsa onlar için de Paskalya'ydı. Kışın ortasında, yabanarıları yuvalarının kuruyarak uyuyan bebeklerini mumyalaştırdığı mevsimde dirilmişlerdi. Kendi mezar taşlarını itmiş, yeni bir ilkbaharda ortaya çıkmışlar ve hayatın azmi hakkında Başrahip Lovoy'un vaazlarından çok daha uzun süre unutmayacağımız, iğneli bir vaaz vermişlerdi. Hepimiz İsa'nın maruz kaldığı o dikenleri ve çivileri şahsen tatmıştık.

Birisi yanımda eğildi. Ensemdeki arı sokmalarına soğuk çamur bastırıldığını hissettim. Jaybird dedemin yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzüne baktım, saçları elektrik şokuna maruz kalmış gibi diken diken olmuştu.

"İyi misin, evlat?" diye sordu bana.

Bizlere sırtını çevirip kendi postunu kurtarmak için kaçmıştı. Korkaktı, Yehuda'ydı, bize ihanet etmişti ve şimdi sunduğu çamur onu affettirmiyordu.

Ona cevap vermeyip sadece yüzüne baktım. "Bir şeyin kalmayacak," dedikten sonra kalktı, annem ve Alice nineyle sarmaş dolaş oturan Sarah ninemi görmeye gitti. O anda bana tıpkı boğulmak üzere olan cılız bir fare gibi görünüyordu.

Babam kadar cüssem olsaydı, ona bir yumruk atardım. Onun adına utanç duymadan edemedim, derin, yakıcı bir utanç. Ama kendimi onun bu korkaklığı *bana* da geçmiş olabilir mi, diye düşünmekten alamadım. O anda bunu bilmiyordum ama çok geçmeden öğrenecektim.

Zefir'in ötesinde bir yerlerde başka bir kilisenin çanları çalıyordu; yağmurun içinden gelen bu sesi sanki rüyamda duyuyormuş gibi işittim. Ayağa kalktım; altdudağım, omzum ve ensem zonkluyordu. Acı duymanın iyi yanı, insana alçak gönüllülüğü öğretmesi. Branlin kardeşler bile bebekler gibi ağlıyorlardı. Bunca arı tarafından sokulduktan sonra kimsenin ukalalık ettiğini görmedim. Ya sen gördün mü?

Paskalya çanları çalmaya devam ediyordu.

Kilise faslı bitmişti.

Çok şükür.

5
Bir Bisikletin Ölümü

Yağmur yağmaya devam etti.

Gri bulutlar Zefir'in üstünde asılı kalmış, şiş karınlarından sel gelmişti. Çatıyı döven yağmur gürültüsüyle uykuya dalmış, müthiş bir gök gürültüsüyle uyanmıştım. Rebel kulübesinde titreyip sızlanıyordu. Ne hissettiğini biliyordum. Arı ısırıklarım kırmızı lekeler hâlini alana kadar ufalmıştı ama günler geçiyor, kentimde güneş görünmüyor sadece yağmur yağıyordu. Ödevlerimi yapmadığım zamanlarda odamda oturup *Ünlü Canavarlar* dergilerimi ve çizgi romanlarımı tekrar okuyordum.

Evin içini o yağmur kokusu kaplamıştı, bodrumdan gelen nemli parke ve toprak kokusu. Sağanak yağmur yüzünden Lirik'teki cumartesi matinesi iptal edilmişti çünkü salonun tavanı su sızdırıyordu. Havanın kendisi bile tıpkı ıslak taşların üstünde oluşan yeşil küf gibi yapışkandı. Paskalyadan bir hafta sonra akşam yemeğinde babam bıçağını ve çatalını bırakıp buharla ıslanmış pencerelere baktı ve "Böyle devam ederse, hepimizin solungaçları oluşacak," dedi.

Yağmur devam etti. Hava suyla ağırlaşmış, bulutlar gün ışığını loş bir çamur karanlığına dönüştürmüştü. Bahçeler havuz, sokaklar ırmak oldu. Herkes evine gidebilsin diye, okul erken tatil ediliyordu ve çarşamba günü, saat üçe on yedi kala, yaşlı bisikletim ruhunu teslim etti.

Bir an Deerman Sokağ'ında selde pedal çevirmeye çalışıyordum. Bir an sonraysa ön tekerleğim kaldırımın kırılmış olduğu bir kratere

girdi ve paslı çerçeveden gelen şokla sarsıldım. Birkaç şey aynı anda oldu: Gidon çöktü, jant telleri koptu, sele kırıldı, bisikletin kadrosu eski ve yorgun bağlantı yerlerinden birden dağılıverdi. Sarı yağmurluğumun içine akın eden suyun içinde karınüstü yatıyordum. Bir süre sersemlemiş hâlde orada yattım, nasıl olup da dünyanın beni yere yapıştırdığını düşündüm. Sonra doğrulup gözlerimdeki suyu sildim ve bisikletime baktım, baktığım gibi ölmüş olduğunu anladım.

Bitpazarından elime bir oğlanın yaşamının kalıntılarıyla geçen bisikletim artık cansızdı. Yağmurda öylece otururken sezmiştim. İnsan aletleriyle yapılmış bir nesneye ruh veren şey her ne ise artık dağılarak sulu göklere doğru uçmuş bulunuyordu. Bisikletin kadrosu eğilip kırılmıştı, gidon tek bir vidanın ucunda sarkıyordu, sele kırılmış bir boynun üzerindeki baş gibi yamulmuştu. Zincir dişlilerinden çıkmıştı, ön lastik jantından bükülmüştü ve kopan jant telleri yerlerinden fırlamıştı. Bu katliamı görünce neredeyse ağlayacaktım ama yüreğim sızlasa da ağlamamın bir işe yaramayacağını biliyordum. Bisikletim ömrünü tüketmişti, bu kadar basit ve netti. Onun ilk sahibi ben değildim, belki bu da önemliydi. Belki de bir bisiklet bir kez atıldı mı, onu yönlendiren ilk el için yıldan yıla ortadan kayboluyordu ve belki de bisiklet yaşlandıkça, kendince genç yolların hayalini kuruyordu. Hiçbir zaman gerçekten bana ait olmamıştı, o zaman; benimle dolaşmıştı ama pedalları ve gidonu başka bir sahibin anılarını taşıyordu. Belki o yağmurlu çarşamba günü kendini öldürmüştü çünkü sadece benim için yapılmış bir bisiklet için yanıp tutuştuğumu biliyordu. Belki. O anda kesin olarak bildiğim tek şey, eve kadar yürümek zorunda kaldığım ve bisikletin cesedini yanımda sürükleyemeyeceğimdi.

Onu birinin bahçesine çektim ve damlayan bir meşe ağacının altına bıraktım, sırtımda sırılsıklam olmuş sırt çantam ve ayakkabılarım sudan gıcırdarken yoluma devam ettim.

Mandıradan dönen babam bisikletin akıbetini öğrenince beni

kamyonetine aldı ve birlikte Deerman Sokağı'nda yatan cesedi almaya gittik. "Tamir edilebilir," dedi babam silecekler ön camla boğuşurken. "Onu kaynakla ya da bir şekilde tutturacak birini buluruz. Böylesi yeni bir bisiklet almaktan daha ucuza gelir."

"Tamam," dedim ama bisikletimin ölmüş olduğunu biliyordum. Hiçbir kaynak onu canlandıramazdı. "Ön tekerlek de haşat oldu," dedim ama babam dikkatini yola vermişti.

Bisikletimin cesedini bıraktığım meşe ağacının altına geldik. "Nerede?" diye sordu babam. "Burası mıydı?"

Orasıydı ama ceset ortada yoktu. Babam kamyoneti durdurduktan sonra dışarıya çıkıp daha önceden oturduğumuz evin kapısını tıklattı. Kapının açıldığını ve beyaz saçlı bir kadının dışarı baktığını gördüm. Babamla bir dakika kadar konuştuktan sonra kadın eliyle sokağı işaret etti. Babam kepinden sular damlayarak, omuzları ıslak sütçü ceketinin içinde çökmüştü. Direksiyona geçti, kapıyı kapadı ve sonra, "Kadın postasını almak için dışarıya çıkınca ağacın altında yatan bisikleti görmüş ve gelip alması için Bay Sculley'yi aramış," dedi. Bay Emmet Sculley Zefir'in hurdacısıydı, her iki yanında kırmızı harflerle SCULLEY'NİN ANTİKALARI yazısı ve bir telefon numarası olan parlak yeşil bir kamyonetle dolaşırdı. Babam motoru çalıştırdıktan sonra bana baktı. Bu bakışı tanıyordum; sertti ve öfke doluydu, bu yüzde geleceğimin karanlık olduğu okuyabiliyordum. "Neden o kadının kapısını çalıp daha sonra bisikletini almak için geleceğini söylemedin? Hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır, efendim," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Gelmedi."

Babam kamyonu kaldırımdan çekti ve tekrar yola koyulduk. Ama bu defa eve doğru değil, batıya yöneldik. Nereye gittiğimizi biliyordum. Bay Sculley'nin eskici dükkânı batıda, kasabanın ağaçlıklı sınırını geçinceydi. Yol boyunca babamın bir çocukluk hikâyesine daha katlanmak zorunda kaldım. Bu defaki şöyleydi: "Senin yaşındayken, bir yere gitmem gerektiğinde yürümek zorundaydım. Keşke bir bisikletim olsaydı derdim; *elden düşmesine* bile razıydım. Yahu,

arkadaşlarım da, ben de beş kilometrelik bir yolu yürümemiz gerektiğinde, hiç hayıflanmazdık. Ve bu sayede daha sağlıklıydık. Güneş, rüzgâr veya yağmur hiç önemli değildi. Gideceğimiz yere bizi bacaklarımız–" Falan, filan... Çocukluğun farklı nesillerine yakılan bir zafer şarkısıydı işte.

Kasaba sınırlarını geride bıraktık, parıldayan yol ıslak yeşil ormanın içinden geçiyordu. Yağmur hâlâ yağıyordu; ağaçların tepesindeki sis bulutları yola doğru inmekteydi. Asfaltın kuru olduğu zamanlarda bile bu yol tehlikeli olduğu için babam çok yavaş ilerlemek zorundaydı. Babam hâlâ bisiklete sahip olmamanın şüpheli gelen sevinçlerinden bahsediyordu ve tüm bunların, bisikletim tamir edilemezse yürümeye alışmam gerekeceğini kendince söylemesinin bir yolu olduğunu anlıyordum. Puslu tepelerin ardında gök gürlüyordu, vahşi bir atın eyerle savaştığı gibi tekerleklerin altında kıvrılan yol ıssızdı. O anda neden başımı çevirip arkaya bakmak istediğimi bilmiyorum ama baktım işte.

Ve arkamızdan hızla gelen o otomobili gördüm.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, derim karıncalar koşuşturuyormuş gibi ürperdi. Otomobil siyahtı, yere yakındı, krom dişleri parlıyor ve kötücül bir pantere benziyordu, az önce babamın az önce huzursuzca bir fren gaz pedalı ittifakıyla zar zor anlaşmaya vararak aştığı o uzun virajdan roket gibi ilerliyordu. Kamyonetimizin motoru gürültülüydü ama bize yaklaşan o siyah arabadan yine de hiçbir ses duyamadım. Direksiyonun başında bir şekli ve solgun bir yüzü seçebiliyordum. Abanoz kaportasının üstüne boyanmış kırmızı ve turuncu alevleri görebiliyordum, bir anda araba dibimize gelmişti, yavaşlamaya veya yanımızdan geçmeye hiç niyeti yokmuş gibiydi, babama bakıp, "*Baba!*" diye bağırdım.

Babam yerinden sıçrayıp direksiyonu çevirdi. Kamyonetin tekerlekleri sola kayıp silik orta çizginin üstünden geçti; babam ormanın içine dalmamamız için çabalıyordu. Sonra lastikler yine yolu kavrayınca kamyonetin yönü düzeldi ve babamın ateş saçan gözleri bana

çevrildi. "Delirdin mi?" diye bağırdı. "Bizi öldürecek misin?"

Arkaya baktım.

Siyah otomobil yoktu.

Bizi geçmemişti. Herhangi bir yere sapmamıştı. Birden yok olu-vermişti.

"Gördüm... onu gördüm..."

"*Ne* gördün? *Nerede?*" diye çıkıştı babam.

"Bir siyah otomobil gördüğümü... sandım," dedim. "Bize çarpacak... sandım."

Babam dikiz aynasından baktı. Tabii, gördüğü şey, tıpkı benim de o anda gördüğüm aynı yağmur ve aynı boş yoldu. Babam uzanıp elini alnıma koydu. "İyi misin?"

"İyiyim, efendim." Ateşim yoktu. Hiç değilse bundan emindim. Ateşimin yükselmediğini öğrenince rahatlayan babam elini çekip tekrar direksiyonu kavradı. "Kıpırdamadan otur," dedi ve ben de öyle yaptım. Babam dikkatini yine o tehlikeli yola çevirmişti ama ikide bir çenesinin gerildiğini görüyordum, herhalde beni Dr. Parrish'e götürmesi mi yoksa pataklaması mı gerekiyor, diye düşünüyor olmalıydı.

O siyah otomobille ilgili başka bir şey söylemedim çünkü babamın bana inanmayacağını biliyordum. Ama ben o otomobili daha önce Zefir sokaklarında görmüştüm. Sokaklarda kükreyerek ve gümbürdeyerek kendini belli ederdi, yanınızdan geçerken hararetinin kokusunu duyar, kaldırımdaki parıltıyı görürdünüz. "Kentteki en süratli araba," demişti Davy Ray, diğer arkadaşlarımızla Merchants Caddesi'ndeki buzhanenin önünde dikilip o sıcak ağustos gününde buz bloklarından gelen esintilerle serinlerken. "Babam," diye itiraf etmişti Davy Ray, "kimsenin Midnight Mona'yla yarışamayacağını söyler."

Midnight, yani gece yarısı Mona. Otomobilin adı buydu. Sahibi Stevie Cauley adında bir gençti. Lakabı "Küçük Stevie" idi çünkü yirmi yaşında olmasına rağmen boyu ancak bir altmıştı. Chesterfi-

eld sigarasını söndürmeden yenisini yakardı, belki daha fazla büyümesine bu alışkanlığı engel olmuştu.

Ama o ıslak yolda peşimize takılan arabanın Midnight Mona olduğunu söylemememin nedeni, geçen ekim ayında bir gece olanları hatırlamamdı. O gece, önceden gönüllü itfaiyeci olan babama bir telefon gelmişti. Anneme arayanın İtfaiye Şefi Marchette olduğunu söylemişti. 16. Otoyol'da bir otomobil kaza yapmıştı ve ormanın içinde yanıyordu. Babam yardım etmek için hemen gitmişti, birkaç saat sonra döndüğünde saçlarında küller vardı ve elbisesi yanık kereste kokuyordu. O gece gördüklerinden sonra babam artık itfaiyeci olmak istememişti.

Şu anda 16. Otoyol'daydık. Ve o gün kaza yapıp yanan otomobil Midnight Mona'ydı, direksiyonunda da Küçük Stevie vardı.

Küçük Stevie'nin cesedi –ya da geriye ne kaldıysa– Poulter Hill mezarlığında bir tabutta yatıyordu. Midnight Mona da kül olmuş bütün otomobiller nereye gönderiliyorsa, oraya gitmişti.

Ama ben onu görmüştüm; o sisin içinde hızla peşimizden geliyordu. Direksiyonun başında oturan birini de görmüştüm.

Çenemi tuttum. Başım yeterince beladaydı.

Babam 16. Otoyol'dan çıkıp kamyonu ormanın içinde kıvrılan çamurlu bir yan yola soktu. Ağaçlara çakılı en az yüz tane paslı metal levhanın olduğu bir yere geldik. Bunlar çeşitli şeylerin reklamlarıydı; Green Spot Portakallı Gazozları, B. C. Baş Ağrısı Tozları, Grand Ole Opry... Bu ilan ormanının ötesindeki yol, verandası sarkmış gri ahşaptan bir eve çıkıyordu, evin ön bahçesi –burada insanların bildiği şekliyle bahçe değil de "yabani ot denizi" demek istiyorum– paslı askılar, mutfak ocakları, lambalar, karyolalar, vantilatörler, buz kutuları ve başka bir sürü küçük gereçle tıka basa doluydu. Yüksekliği babamın boyunu bulan tel ruloları, şişelerle dolu sepetler vardı, bu hurda yığının ortasındaki metal bir tabelada, göğsünde DUR SAKIN ÇALMA yazısı olan gülümseyen bir polis görünüyordu. Kafasında üç kurşun deliği vardı.

Hırsızlığın Bay Sculley için bir sorun olduğunu sanmıyordum çünkü babam kamyoneti durdurup kapısını açtığı anda, iki kızıl tazı verandada karınüstü yattıkları yerden fırlayıp kayışlarını koparmaya çalışırken deli gibi havlamaya başladı. Birkaç saniye sonra sineklik kapısı sertçe açıldı ve elinde tüfeği, beyaz saçları örülmüş, cılız bir kadın evden çıktı.

"Kim o?" diye bağırdı testere gibi bir sesle. "Ne istiyorsun?"

Babam ellerini kaldırdı. "Tom Mackenson, Bayan Sculley. Zefir'den."

"Tom *kim?*"

"Mackenson!" Köpeklerin sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Zefir'den geliyorum!"

Bayan Sculley kükredi. "*Kesin sesinizi!*" Verandadaki bir kancadan sinekliği alıp köpeklere doğru birkaç kez salladı ve onları susturdu.

Kamyonetten çıkıp babamın yanında durdum; ayakkabılarımız otların arasında kaybolmuştu. "Kocanızı görmem gerekiyor, Bayan Sculley," dedi babam. "Yanlışlıkla oğlumun bisikletini almış."

"Hah," dedi kadın. "Emmet yanlışlık falan yapmaz."

"Burada mı?"

"Evin arkasında," dedi kadın tüfeğiyle işaret ederek. "Oradaki barakalardan birinde."

"Teşekkür ederim." Babam önde, ben arkasında yürümeye başladık; altı adım atmamıştık ki, Bayan Sculley, "Hey!" dedi, "Bir şeye takılıp bacağınızı kırarsanız bizi sorumlu tutmayın, tamam mı?"

Eğer ön bahçe karmakarışıksa, arka taraf kâbus gibiydi. O iki baraka oluklu sacla yapılmış, tütün deposu büyüklüğünde metal binalardı. Onlara ulaşmak için tekerlek izleriyle dolu bir patikayı aşmak gerekiyordu, patika da hurdaya çıkmış nesneler dağının etrafından kıvrılıp duruyordu; neler yoktu neler, pikaplar, kırık heykeller, bahçe hortumları, iskemleler, çim biçme makineleri, kapılar, şömine rafları, çanak çömlek, eski tuğlalar, çatı şıngılları, demirler, radyatörler,

lavabolar... Tepelerin arasındaki vadide yürümeye çalışırken, "İnsaf be," dedi babam kendi kendine. Yağmur tüm bu eşyaların üzerine saçılmıştı, bazı yerlerde metalik dağların tepesinden çağlayan küçük dereler hâlinde akıyordu. Derken, beni zınk diye durduran bükülmüş, birbirine dolanmış şeylerden oluşan bir yığının önüne geldik, gerçek anlamda mistik bir yer bulduğumuza emindim.

Gözlerimin önünde pas sarmaşıklarıyla birbirine dolanmış, lastikleri olmayan, arka tarafları kırık yüzlerce bisiklet kadrosu vardı.

Söylenenlere göre Afrika'da fillerin gidip uzandıkları, kırışmış gri bedenlerinin yükünü hafiflettikleri ve hafiflemiş ruhlarının uçup uzaklaştığı gizli bir mezarları varmış. O anda bisiklet mezarlığını bulduğuma inandım; gezinen ruhları uçtuktan sonra kavurucu güneş ve yağmurlar altında cesetleri yıllar boyunca burada yatıyordu. Bu muazzam yığının bazı yerlerinde bisikletler pastan erimişti ve bir sonbaharda öğlen vakti yakılmayı bekleyen kırmızı, bakır renkli yapraklara benziyorlardı. Bazı yerlerde parçalanmış farlar görmese de meydan okur gibi yükselmişti. Yamulmuş gidonların üstünde hâlâ kauçuk tutacaklar vardı, bazı tutacaklardan solmuş alevler gibi renkli plastik şeritler sarkıyordu. Bütün bu bisikletleri yeni boyaları, yeni lastikleri, yeni pedalları ve tertemiz zincirleri gres yağlı dişlilerinde pırıl pırılken hayal ettim. Anlayamadığım bir şekilde bu manzara beni kederlendirdi çünkü onlara ne kadar bağlansak da, her şeyin bir sonu olduğunu görebiliyordum.

"Hey!" dedi birisi. "Alarmın öttüğünü duydum."

O çamurlu zeminde önündeki el arabasını iten adama baktık babamla. Üstüne bir tulum, ayaklarına da çamurlu çizmeler giymiş, kocaman göbekli, kafasının tepesinde bir tutam beyaz saç olan, yüzü karaciğer lekeli bir adamdı. Bay Sculley'nin yüzü kırış kırıştı, soğan gibi burnundaki bazı küçük damarlar çatlamış, ucu morarmıştı. Yuvarlak çerçeveli bir gözlük takıyordu. Kırlaşmış çenesinde bir ben vardı, benden üç tel beyaz kıl çıkıyordu, gülümseyince koyu kahverengi dişleri göründü. "Sizler için ne yapabilirim?"

"Adım Tom Mackenson," dedi babam elini uzatarak. "Jay'in oğluyum."

"Ha, tabii! Kusura bakma, hemen tanıyamadım!" Bay Sculley babamla el sıkışmak için kirli iş eldivenini çıkardı. "Bu çocuk Jay'in torunu mu?"

"Evet. Adı Cory."

"Sanırım, seni daha önce gördüm," dedi Bay Sculley bana. "Babanın senin yaşlarındaki hâlini hatırlarım. Dedenle çok eskiden beri tanışırız."

"Bay Sculley, galiba bu öğlen sonra Deerman Sokağı'ndaki bir bisikleti götürmüşsünüz," dedi babam.

"Doğru. Ama o bisikletten geriye pek bir şey kalmamıştı. Hurdaya dönmüştü."

"O bisiklet Cory'nindi. Bize geri verirseniz onu tamir ettirebilirim."

"Eyvah," dedi Bay Sculley gülümsemesi zayıflarken. "Tom bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neden? Bisiklet burada değil mi?"

"Evet, burada. Yani, *buradaydı*." Bay Sculley barakalardan birini işaret etti. "Onu birkaç dakika önce oraya götürdüm."

"Eh, o hâlde gidip oradan alabiliriz, değil mi?"

Bay Sculley altdudağını emerek önce bana, sonra babama baktı. "Sanmıyorum, Tom." El arabasını ölü bisiklet yığınına doğru ittikten sonra, "Gelin, birlikte bakalım," dedi. Topallayarak yürümeye başladı, sanki kalçası eklem yerine menteşeyle çalışıyordu, biz de peşinden gittik.

"Bakın, ne olduğunu anlatayım," dedi. "Bir yıldan beri bu eski bisikletlerden kurtulmak istiyordum. Burasını temizlemek için... Yeni gelecek şeylere yer açmak zorundayım. Bunun üzerine Bell'e –benim karım olur – 'Bell, bir bisiklet daha getirince bu işi yapacağım. Sadece tek bir bisiklet,' dedim." Bizi açık kapıdan geçirip serin barakaya götürdü. Kordonlar üstüne asıllı ampullerin ışığı buradaki

hurda yığınları arasına gölgeler düşürüyordu. O loş aydınlık içinde sağda solda daha büyük nesneler de vardı; Marslıların makinelerine benzeyen gizemli kıvrımları ve kenarları olan şeyler. Bir şey ciyaklayıp aceleyle kaçıştı; bir fare ya da yarasa falandı herhalde. Barakanın içi kesinlikle bir mağarayı andırıyordu, hani Kızılderili Joe'nun kendini evinde hissedebileceği tarzda bir yerde.

Başka bir kapı eşiğinden geçerken, "Bastığınız yere dikkat edin," diye uyardı Bay Sculley. Sonra üstünde dişliler ve levyeler olan büyük bir dikdörtgen makinenin yanında durdu. "Bu gördüğünüz kırma makinesi on beş dakika önce bisikletinizi yedi. Sizinki içine attığım ilk bisikletti." Bükülmüş, yamulmuş metal parçalarıyla dolu bir fıçıya dokundu. Doldurulmayı bekleyen başka fıçılar da vardı. "Bunları hurda metal olarak satabilirim. Parçalamak için bir bisiklet daha bekliyordum, o da sizinki çıktı." Başının üstündeki ampul yağmurdan ıslanmış kubbesinde parlıyordu, hâlden anlar bir ifadeyle bana baktı. "Üzgünüm, Cory. Birisinin buna sahip çıkacağını bilseydim, onu tutardım ama bisiklet hepten ölmüştü."

"*Ölmüş müydü?*" diye sordu babam.

"Evet. Her şey ölür. Tamamen yıpranır ve onu hiçbir sevgi veya para tamir edemez. İşte bu bisiklet de o hâldeydi. Birisi bir şeyleri buraya getirdiği veya gelip almamı istediği zaman hep bu durumdadırlar. Ben onu kırma makinesine atmadan çok önce bisikletinin öldüğünü biliyordun, değil mi, Cory?"

"Evet, efendim," dedim. "Biliyordum."

"Ama hiç acı çekmedi," dedi Bay Sculley bana ve ben de başımla onayladım.

Bana öyle geliyordu ki, Bay Sculley varoluşun özünü çok iyi anlamıştı ve vücudu yaşlansa da, gözleri ve kalbi genç kalmıştı. Her şeyin kozmik düzenini görüyor ve hayatın sadece et ve kemikten ibaret olmadığını biliyordu. Bize güven vermiş, anılarımızda kalan o nesnelerin –eskimiş bir çift ayakkabı, güvenli bir otomobil, hiç teklemeyen bir dolmakalem, yıllarca kullandığın bir bisiklet gibi nesnelerin– de bir hayatı olduğunu anlamıştı.

Bu durumda kalbi taş bağlamış bazıları, "Bu *saçmalık!*" diyebilirler. Ama onlara bir şey sorayım: Bir anlığına bile olsa, ilk bisikletinizin yine size verilmesini istemez miydiniz? O bisikleti hatırlıyorsunuz. Ona ne ismi vermiştiniz? Kaplan mı, Ayran mı, Flicka mı, yoksa Şimşek mi? Kim o bisikleti sizden aldı ve nereye gitti? Bunu hiç mi merak etmediniz?

"Sana bir şey göstermek isterim, Cory," dedi Bay Sculley omzuma dokunarak. "Buradan gelin."

Babamla beraber onu ardından gittik, bisiklet ezen makineden uzaklaşıp başka bir odaya girdik. Kirli pencere camından gelen yeşilimsi bir ışık, tepemizdeki ampullerin ışığına karışıyordu. Bu odada Bay Sculley'nin çalışma masası ve dosya dolabı vardı. Bir gardırobun kapısını açıp en üst rafa uzandı. "Bunu herhangi birine göstermem," dedi, "ama sizin görmek isteyeceğinizi düşündüm." Kutuları yana iterek bir süre arandıktan sonra, "Buldum," dedi elini karanlıktan aydınlığa çekerek.

Elinde yüzeyi ağarmış, kenarlarından hâlâ kurumuş yumuşakçaların sarktığı bir odun parçası vardı. İnce bir fildişi hançere benzeyen on iki santimetre uzunluğunda bir şey bu oduna saplanmıştı. Bay Sculley bunu ışığa doğru tuttu; gözleri gözlüklerinin ardından parlıyordu. "Görüyor musunuz? Sizce bu ne olabilir?"

"Hiç fikrim yok," dedi babam. Ben de başımı iki yana salladım.

"Daha yakından bakın." Fildişi hançer saplı odun parçasını yüzümün önünde tuttu. Fildişinin yüzeyinde çukurlar ve izler görebiliyordum, kenarları da balıkçı bıçağı gibi tırtıklıydı.

"Bu bir diş," dedi Bay Sculley. "Ya da muhtemelen çok sivri bir diş kökü."

"*Diş kökü mü?*" Babamın alnı kırıştı, bakışları odun parçasıyla Bay Sculley arasında gidip geldi. "Bayağı büyük bir yılan olmalı."

"Yılan değil, Tom. Bunu üç yaz önce nehir kenarında boş şişe ararken bulduğum bir kütükten kesip çıkardım. Midye kabuklarını görüyor musun? Uzun süre su altında kalmış bir ağaçtan olmalı.

Sanırım son sel sırasında çamurun içinden çıkmış." Eldivenli elini temkinli bir şekilde tırtıklı kenarın üstünde gezdirdi. "Var olabilecek tek delili bulduğuma inanıyorum."

"Ne yani, demek istediğin şey..." diye başladı babam ama ben çoktan anlamıştım.

"Evet. Bu gördüğünüz diş Yaşlı Musa'nın ağzından çıkmış." Onu bir kez daha önümde tutunca ben geri çekildim.

"Belki gözleri eskisi kadar iyi görmüyordur," dedi Bay Sculley. "Belki kütüğü büyük bir kaplumbağa sanmıştır. Belki de o gün çok öfkeliydi ve burnuna çarpan her şeyi ısırıyordu." Parmağıyla dişin kırık ucuna dokundu. "Bu dişin bir insana ne yapabileceğini düşünmek bile istemem. Çok berbat bir şey olur, değil mi?"

"Şuna bir bakabilir miyim?" dedi babam; Bay Sculley dişi ona verdi, babam elindekini incelerken pencereye gidip dışarıya baktı. Bir süre sonra babam, "Yemin ederim, haklısın," dedi. "Bu bir diş kökü!"

"Demiştim zaten," diye hatırlattı Bay Sculley. "Ben yalan söylemem."

"Bunu birisine göstermen lazım! Şerif Amory'ye veya Belediye Reisi Swope'a. Yahu bunu valinin bile görmesi lazım!"

"Swope zaten gördü," dedi Bay Sculley. "Bunu gardırobuma koyup kapısını kapalı tutmamı o söyledi."

"Neden ki? Böyle bir şey gazetelerin manşeti olur."

"Belediye Reisi Swope öyle düşünmüyor." Pencereden bize doğru dönünce, gözlerinin kararmış olduğunu gördüm. "İlk başta Swope bunun sahte olduğunu sandı. Doktor Parrish de baksın istedi, Doktor Parrish de Doktor Lezander'i çağırdı. Her ikisi de bu dişin bir çeşit sürüngene ait olduğuna karar verdiler. Sonra belediye reisinin odasında oturup kapalı kapılar ardından konuştuk. Swope bu olayın üstüne bir perde çekmek niyetinde olduğunu söyledi. Belki bir dişti, belki sahteydi ama halkı endişelendirmeye değecek bir şey değildi." Odun parçasını babamın elinden aldı. "Ona, 'Luther Swo-

pe,' dedim, 'sence insanlar Tecumseh Nehri'nde bir canavar bulunduğunu gösteren gerçek bir delili görmek istemezler mi?' Ağzında o lanet piposuyla bana bakıp, 'İnsanlar zaten bunu biliyorlar,' dedi. 'Delil sadece onları korkutur. Her neyse, eğer nehirde bir canavar varsa, o *bizim* canavarımızdır ve onu kimseyle paylaşmak istemeyiz.' İşte konuşmamız bu şekilde sonuçlandı." Bay Sculley odun parçasını bana uzattı. "Dokunmak ister misin, Cory? Sırf ileride bunu yaptığını söyleyebilmek için?"

Titreyen işaretparmağımla ona dokundum. Nehrin dibi gibi, diş de soğuktu.

Bay Sculley odun parçasını ve dişi tekrar gardırobuna koyup kapısını kapadı. Dışarıda yağmur iyice azıtmıştı, metal çatıyı tangırdatıyordu. "Yağan bunca yağmur, Yaşlı Musa'nın hoşuna gidiyor olmalı," dedi Bay Sculley.

"Ben hâlâ bunu birilerine göstermen gerektiğini düşünüyorum," dedi babam. "Birmingham'da bir gazeteciye falan..."

"Gösterirdim Tom ama belki Swope haklıdır. Belki Yaşlı Musa gerçekten *bizim* canavarımızdır. Belki bunu herkese ilan edersek, birileri gelip onu bizden almaya kalkar. Onu bir ağla yakalayıp fazla büyümüş bir kedi balığı gibi kocaman bir cam havuz içinde teşhir ederler." Bay Sculley suratını asıp başını iki yana salladı. "Yok efendim, öyle olmasını istemem. Leydi'nin de isteyeceğini sanmıyorum. Bildim bileli Kutsal Cuma günleri onu beslemiştir. İlk defa bu yıl Yaşlı Musa yiyeceğini beğenmedi."

"Yiyeceğini beğenmedi mi?" diye sordu babam. "Nasıl yani?"

"Bu yılki geçit törenini görmedin mi?" diye sordu Bay Sculley; babamın hayır demesini bekledikten sonra devam etti. "İlk defa bu yıl Yaşlı Musa, 'yemek için teşekkürler' anlamında kuyruğuyla köprüye bir tokat atmadı. Bu çok hızlı olan bir şeydir, çoğu zaman görünmez ama sesi duyulur, yıllarca duyunca o sesi tanırsın. Bu yıl öyle olmadı."

O gün Leydi'nin gargoyllu köprüden ayrılırken ne kadar huzur-

suz göründüğünü hatırladım. Keza tören alayının Bruton'a dönerken ne kadar keyifsiz olduklarını da... Bunun nedeni Leydi'nin Yaşlı Musa'nın kuyruğuyla köprüye dokunduğunu duymaması olmalıydı. Ama böyle bir sofra adabının yerine getirilmemiş olması ne anlama geliyordu?

"Ne anlama geldiğini söylemek zor," dedi Bay Sculley aklımdan geçeni okumuş gibi. "Ama Leydi kesinlikle bundan memnun kalmadı."

Dışarıda hava kararmaya başlıyordu. Babam artık eve dönmemizin iyi olacağını söyledikten sonra bize zaman ayırdığı ve bisikletin akıbetini gösterdiği için adama teşekkür etti. Bay Sculley bizi dışarıya kadar topallayarak geçirirken, "Senin hatan değildi," dedi babam. "Sadece işini yapıyordun."

"Evet. Bir bisikletin daha gelmesini bekliyordum. Dediğim gibi, o bisiklet hiçbir şekilde tamir edilemezdi."

Bunu babama ben de söyleyebilirdim. Aslında söyledim de ama çocuk olmanın zor yanlarından biri, yetişkinlerin onları yarım kulakla dinlemeleridir.

"Göldeki otomobil olayını duydum," dedi Bay Sculley kapıya yaklaştığımız sırada. Mağara gibi odada sesi yankı yapıyordu, babamın gerginleştiğini hissettim. "Bir adamın ölüp Hıristiyan töreniyle gömülememesi çok acı. Şerif Amory herhangi bir ipucu bulabildi mi?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır." Babamın sesi nedense titrekti. Her yatağına yatıp gözlerini kapadığında o batan otomobili ve direksiyona kelepçelenmiş cesedi gördüğüne emindim.

"O adamın kim olduğu ve onu kimin öldürdüğü hakkında benim de fikirlerim var," dedi Bay Sculley. Dışarıya çıktık ama yağmur bütün şiddetiyle bahçedeki ölü nesnelerin üstüne yağıyordu ve güneşin rengi yeşile dönmüştü. Bay Sculley sırtını kapıya dayayıp babama baktı. "Blaylock klanına yanlış yapan biri olmalı. O adam mutlaka buralardan değildi çünkü burada aklı başında olan her-

kes Wade, Bodean ve Donny Blaylock'un abazan çıngıraklı yılanlar kadar tehlikeli olduğunu bilir. Bu civardaki ormanlar içinde kaçak içki yaparlar. Ve babaları olacak o Biggun da Şeytan'a külahını ters giydirir. Evet, efendim, o adamın gölün dibinde oluşunun nedeni Blaylock ailesidir. Emin olun."

"Herhalde şerif de bunu düşünmüştür."

"Olabilir. Tek sorun, Blaylockların nerede gizlendiklerini kimsenin bilmeyişi. Arada sırada kötülük yapmak için ortaya çıkarlar ama gizlendikleri yılan çukurunu kimse bulamaz." Bay Sculley kapıdan dışarıya baktı. "Yağmur biraz yavaşladı gibi. Herhalde biraz ıslanmayı dert etmezsiniz."

Çamur deryası içinde babamın kamyonetine yürüdük. Bisiklet dağına bir kez daha bakınca, daha önce fark etmediğim bir şey gördüm: Bükülmüş metallerin ortasında hanımeli sarmaşıkları büyümüştü, o pasların arasından beyaz, tatlı filizleri peydahlanıyordu.

Babamın dikkati o bisikletlerin ötesindeki bir şeye, oraya geldiğimizde görmemiş olduğumuz bir şeye yönelmişti. Ona bakmak için durunca, ben de durdum. Önümüzde topallayarak yürüyen Bay Sculley bizim durduğumuzu fark edince dönüp baktı.

"Bunu nereye getirdiklerini merak ederdim," dedi babam.

"Bugünlerde onu bir yere atacağım. Gelecek mallar için yer açmam lazım."

Pek bir şeye benzediği yoktu. Paslanmış yamulmuş bir metal kütlesiydi ama metalin bir kısmında hâlâ özgün siyah boyası görünüyordu. Ön cam yoktu, çatısı yamyassı olmuştu ama kaputunun bir kısmı hâlâ duruyordu ve üstündeki alev resmi hâlâ görünüyordu.

Bu otomobil gerçekten acı çekmişti.

Babam dönüp yürümeye başlayınca, onu takip ettim. Hem de çok yakından diye eklemeliyim.

"Ne zaman isterseniz gelin," dedi Bay Sculley. Av köpekleri havladılar, Bayan Sculley bu defa elinde tüfek olmadan verandaya çıktı ve babamla birlikte evin yolunu tuttuk.

6
Yaşlı Musa Çağrıya Cevap Veriyor

Bay Sculley'yi ziyaretimizden bir hafta sonra, gecenin onunda çalan telefonu annem açtı.

"Tom!" dedi annem telaşlı bir sesle. "J.T., Holman Gölü'ndeki barajın patladığını söylüyor! Herkesin adliye binasında toplanmasını istiyorlar."

"Of, Tanrım!" Kanepede televizyon haberlerini izleyen babam hemen yerinden fırladı. "Kesinlikle sel başlayacaktır! Cory!" diye seslendi. "Hemen giyin!"

Ses tonundan acele etmem gerektiğini anladım. Direksiyonunda bir hayalet olan siyah bir yarış arabasıyla ilgili yazmaya çalıştığım hikâyeyi bir yana bırakıp hemen blucinimi giydim. Ebeveynleri korktuğu zaman, insanın kalp atışları roket gibi fırlıyor. Babamın *sel* kelimesini kullandığını işitmiştim. Son sel ben beş yaşımdayken olmuştu ve bataklık yılanlarını ayaklandırmak dışında fazla bir hasara yol açmamıştı. Ama Zefir'in tarihçesini okuduğumdan dolayı, 1938 yılında nehrin taştığını ve sokaklardaki suların bir buçuk metreye kadar yükseldiğini biliyordum. 1930'daki selde ise sular neredeyse Bruton'daki bazı evlerin çatılarına kadar çıkmıştı. Bu nedenle, kentimin geçmişinde sular altında kalmak vardı, ayrıca nisan başından beri bizde ve bütün Güney'de yağan yağmur düşünülecek olursa, bu yıl neler olacağını kimse kestiremezdi.

Tecumseh Nehri bizim altmış kilometre kuzeyimizdeki Holman Gölü'nden beslenirdi. Yani, bütün nehirler de denize aktığına göre, ayvayı yemiştik.

Evin arkasında koşturan Rebel'ı emniyete aldıktan sonra annem ve babamla birlikte kamyonete binip mahkeme salonunun yolunu tuttuk. Eski bir Gotik yapı olan bu bina Merchants Caddesi'nin sonundaydı. Hemen herkesin ışıkları açıktı; haber hızla yayılmıştı. O anda yağmur sadece çiseliyordu, fakat yoldaki sular kamyonetin jantlarına kadar yükselmişti, belli ki boşaltma boruları patlamıştı hatta bazı insanların bodrumlarını çoktan su basmıştı. Arkadaşım Johnny Wilson ve ebeveynleri bu yüzden Union Town'daki akrabalarının yanına taşınmışlardı.

Adliye binasının otoparkı otomobillerle ve kamyonetlerle doluyordu. Uzaklarda bir yerde şimşek çakınca alçalmış kara bulutlar bir an için aydınlandı. İnsanlar binanın ana toplantı salonuna doğru yönlendiriliyordu; bu büyük salonun tavanında pamuk balyalarını taşıyan melekler resmedilmişti; yirmi yıl önce, yani pamuk deposu sellere maruz kalmayan Union Town'a taşınmadan önce, burada pamuk hasadı için müzayedeler yapıldığı zamandan kalmaydı. Boş sıralardan birinde oturacak yer bulduk; şansımız vardı, çünkü insanların akın akın geldiği düşünülürse, birazdan salonda nefes alacak kadar bile yer kalmayacaktı. Birisi vantilatörleri açmıştı ama insanların ağızlarından çıkan sıcak havaya karşı etkisiz kalıyordu. Kentin en büyük gevezelerinden biri olan Bayan Kattie Yarbrough annemin yanına sıkışıp hemen bir şeyler anlatmaya başladı. Kendisi de Green Meadows'ta sütçü olan kocası da babamı esir aldı. Ben'in Bay ve Bayan Sears'la içeriye girdiğini gördüm ama onlar salonun karşı tarafında oturdular. Saçları az önce motor yağıyla taranmış gibi görünen Şeytan Kız da canavar gibi annesi ve cılız babasının peşinden salona girdi. Bize yakın bir yerde oturdular, Şeytan Kız ona tiksintiyle baktığımı görüp de bana sırıtınca resmen titredim. Başrahip Lovoy ailesiyle birlikte geldi. Şerif Amory, karısı ve kızları içeriye girdiler. Onların ardından Branlinler, Bay Parlowe, Bay Dollar, Davy Ray ve ebeveynleri, Bayan Mavi Glass ve Bayan Yeşil Glass ve tanımadığım pek çok kişi daha salona girdi. Salon tıka basa dolmuştu.

"Lütfen sessiz olalım!" Belediye Reis yardımcısı Bay Wynn Gillie eskiden müzayede sunucusunun durduğu podyuma çıktı, arkasındaki bir masada Belediye Reisi Luther Swope ve Sivil Savunma başkanı olan itfaiye şefi Jack Marchette oturmaktaydı. *"Sessiz olalım!"* diye bağırdı Bay Gillie, sıska boynundaki damarlar görünüyordu. Salondaki sohbetler kesilince Belediye Reisi Swope konuşmak için ayağa kalktı. Elli yaşlarında uzun boylu, sırım gibi bir adamdı; uzun bir çenesi ve geriye taranmış gri saçları vardı. Uzun bir yokuş boyunca kömür yakan bir lokomotif gibi, gül ağacından piposu ağzından düşmez, bumburuşuk pantolonlar ve ön cebinde adının baş harflerinin işlendiği gömlekler giyerdi. Adamda başarılı bir işadamı havası vardı ki, gerçekten de öyleydi: Erkek Giyim Mağazası Stagg Shop ve Zefir buzhanesi yıllardan beri ailesine aitti. Karısı Lana Jean, Dr. Curtis Parrish ve onun karısı Brightie'yle birlikte oturuyordu.

"Sanırım şu âna kadar herkes kötü haberi duymuştur," diye başladı Belediye Reisi Swope. Görünüşü havalıydı ama ağzında sanki yutamadığı bir lokma varmış gibi konuşuyordu. "Çok fazla zamanımız yok, arkadaşlar. Şef Marchette nehrin şimdiden sel aşamasında olduğunu söylüyor. Holman Gölü'nün suyu buraya geldiği zaman ciddi bir sorunla karşılaşacağız. Bugüne kadarki en kötü sel olabilir. Ki, bu da nehre en yakın yer olan Bruton'un sular altında kalacağı anlamına geliyor. Vandy, neredesin?" Swope etrafına bakındı. Bay Vandercamp Senior elini kaldırdı. "Bay Vandercamp nalbur dükkânını açacak," dedi Swope. "Dükkânında kürekler ve kum torbaları var; Bruton'la nehir arasında kendi barajımızı kurabilir, taşkını kısmen de olsa durdurabiliriz. Demem o ki, erkekler, kadınlar ve çocuklar dahil herkesin çalışması gerekecek. Robbins Hava Kuvvetleri Üssü'nü aradım, yardım için bize adam gönderecekler. Union Town'dan da gelecekler var. Bu nedenle, çalışabilecek durumdaki herkesin Bruton'a gelip, yardım etmesi lazım."

"Hele dur bakalım, Luther. Dur bir dakika!"

Konuşan adam ayağa kalktı. Hemen göze çarpan biriydi; beyaz bir balinayla ilgili yazılan kitaba onun adı verilmişti galiba. Bay Dick Moultry'nin kırmızı, tombul bir yüzü vardı ve kısa kesilmiş kahverengi saçlı kafası, bir iğne yastığına benziyordu. Babamı, Şef Marchette'i ve Belediye Reisi Swope'u da aynı anda içine alabilecek bir blucinle çadır büyüklüğünde bir tişört giyiyordu. Yağlı kolunu kaldırıp parmağını Swope'a salladı. "Bana öyle geliyor ki, bize kendi evlerimizi unutmamızı söyledin! Kendi evlerimizi bir yana bırakıp bir avuç zenciyi kurtarmak için çalışmamızı istiyorsun!"

Bu yorum kamuoyunda bir çatlak yarattı. Bazıları onun yanıldığını seslenirken, kimileri de ona hak verdi.

"Dick," dedi Belediye Reisi Swope piposunu ağzına sokarken, "nehir taşarsa bunun daima Bruton'da başladığını biliyorsun. Orası alçak bölgedir. Eğer taşkını orada tutabilirsek..."

"Ee, o hâlde Bruton halkı nerede?" diye sordu Bay Moultry, koca kare kafası bir sağa bir sola döndü. "Burada hiç siyah surat görmüyorum. Nerede onlar? Neden buraya gelip de yardım etmemiz için yalvarmıyorlar?"

"Çünkü onlar *asla* yardım istemezler." Swope mavi bir duman bulutu üfledi; lokomotifin motoru çalışmaya başlıyordu. "Bahse girerim, şimdi hepsi nehir kıyısında bir baraj yapmak için çalışıyordur ama sular çatılarına kadar çıksa bile, gelip yardım istemezler. Leydi bunu kaldıramaz. Ama bizim yardımımıza ihtiyaçları var, Dick. Tıpkı geçen seferki gibi."

"Eğer zerre kadar akılları olsaydı, oradan taşınırlardı!" diye bastırdı Bay Moultry. "Yahu, bu lanet Leydi'den bıktım usandım. Kendini kim sanıyor, lanet olası bir *kraliçe* mi?"

"Otur yerine, Dick," dedi Şef Machette. İtfaiye şefi iri kemikli, sert hatlı bir yüzü ve delici mavi gözleri olan bir adamdı. "Bunu tartışacak zamanımız yok."

"Hadi oradan!" Bay Moultry belli ki inat edecekti. Yüzü yangın musluğu gibi kızarmıştı. "Bırakalım da Leydi beyaz adamın bölge-

sine gelsin ve bizden *yardım* istesin!" Bu sözleri onaylayan ve karşı çıkan bir uğultu fırtınası başladı. Moultry'nin karısı Feather da kocasının yanında ayağa kalkıp, "Evet," diye bağırdı. Platin sarısı saçları vardı, haşin görünüşlü bir kadındı. "Zenciler için kıçımı yırtacak değilim!" diye bağırdı Bayan Moultry.

"Ama, Dick," dedi Belediye Reisi Swope, "onlar *bizim* zencilerimiz."

Bağırış çağırış devam ediyordu; bazıları Bruton'u selden kurtarmak Hıristiyan gereği diyor, bir kısım insan da selin etkili olup Bruton'u temelli haritadan silmesini umuyordu. Benim ebeveynlerim, başka çoğu insan gibi sessiz kaldılar; ne de olsa bu boşboğazların savaşıydı.

Birden ortalığa bir sessizlik yayıldı. Salonun arkasından, insanların kapı eşiğinde kümelendiği yerden başlamıştı. Birisi bir kahkaha attı ama bu ses de hemen kesildi. Birkaç kişi mırıldanıyordu. Derken salona bir adam girdi ve insanların ona yol açması tıpkı Kızıl Deniz'in ortasından ikiye ayrılmasına benzedi.

Adam gülümsüyordu. Çocuksu bir yüzü, açık kahverengi saçları vardı.

"Nedir bu bağırış, çağırış?" diye sordu. Güneylilere özgü bir aksana sahipti ama eğitimli bir adam olduğu belliydi. "Burada bir sorun mu var, Bay Swope?"

"A... hayır, Vernon. Sorun yok. Değil mi, Dick?"

Bay Moultry patlayacak gibiydi. Karısının yüzü platin buklelerinin altında Noel pancarı gibi kıpkırmızıydı. Branlinlerin kıkırdadıklarını duydum ama birisi hemen onları susturdu.

"Umarım, sorun yoktur," dedi Vernon hâlâ gülümseyerek. "Babamın sorunlardan nefret ettiğini bilirsiniz."

"*Oturun*," dedi Swope Moultrylere. Karı koca hemen oturdular; altlarındaki sıra kırılacak gibi oldu.

"Burada biraz... uyumsuzluk seziyorum," dedi Vernon. Bir an kıkırdayacak gibi oldum ama babam elimi tutup öyle bir sıktı ki o

dürtü geçti. Diğer insanlar oturdukları yerlerde huzursuzca kıpırdanıyorlardı; özellikle de yaşlıca dul hanımlar. "Reis Swope, podyuma gelebilir miyim?"

"Tanrı bizi korusun," diye fısıldadı babam; annem de kaburgalarını dürten sessiz bir kahkahayla titredi.

"Ee... olabilir, Vernon. Tabii. Gelsene." Belediye Başkanı Swope kürsüden indi, piposunun dumanı kafasının etrafında dolanıp duruyordu.

Vernon Thaxter podyuma çıkıp yüzünü topluluğa döndü. Işıkların altında pek soluktu. Adamın baştan aşağıya soluk bir teni vardı. Çırılçıplaktı. Üstünde en küçük bir paçavra yoktu.

Malafatı ve taşakları gözler önündeydi. Muhtemelen çok yürüdüğü için adamakıllı sıskaydı. Ayak tabanları herhalde kurutulmuş deri gibi kaskatı olmalıydı. Beyaz teni üstünde yağmur suları parlıyordu ve saçları sırılsıklamdı. *National Geographic* dergisinde gördüğüm esmer bir Hindu rahibine benziyordu ama tabii, ne esmerdi ne de Hindu'ydu. Pek rahibe benzediği de yoktu. Vernon Thaxter düpedüz, zırdelinin tekiydi.

Tabii, doğduğu an üstündeki kıyafetle dolaşması Vernon Thaxter için yeni bir şey değildi. Havalar ısındıktan sonra hep yaptığı bir şeydi. Ama onu sonbahar sonlarında veya kışın pek göremezdiniz. İlkbaharda ortaya çıkışı her zaman irkilticiydi; temmuz olduğunda artık kimse dönüp ona bakmazdı bile, ekim ayındaysa dökülen sonbahar yaprakları daha ilginç olurdu. Derken yine ilkbahar gelir, Vernon Thaxter mahrem kısımlarıyla gözler önüne serilirdi.

Neden Şerif Amory o anda gidip Vernon'ı müstehcen teşhir suçuyla yaka paça kodese atmıyor diye merak edebilirsiniz. Bunun nedeni Vernon'ın babasıydı. Moorwood Thaxter bankanın, Green Meadows mandırasının ve Zefir Emlak Şirketi'nin sahibiydi. Zefir'deki neredeyse her ev Moorwood Thaxter'ın bankasından ipotekliydi. Lirik Tiyatrosu'nun bulunduğu arsa ve bu mahkeme salonunun arazisi onundu. Merchants Caddesi'ndeki en ufak yarık

bile onundu. Temple Caddesi'nde yirmi sekiz odalı bir malikânesi vardı. Yetmişli yaşlarında olan ve çok ender ortalıkta görünen Moorwood Thaxter korkusuyla Şerif Amory yerinden kalkmadığı gibi, kırk yaşındaki Vernon'ın kentimizde anadan doğma dolaşmasına göz yumulmasının nedeni de aynıydı. Hatırladığım kadarıyla hep böyle olmuştu.

Annem bana eskiden Vernon'ın normal olduğunu ama bir kitap yazıp New York'a gittiğini, bir yıl sonra döndüğünde kafayı üşüttüğünü ve sokaklarda çıplak dolaşmaya başladığını anlatmıştı.

"Baylar, bayanlar," diye başladı Vernon. "Ve tabii, çocuklar." Cılız kollarını açarak podyumun kenarlarını tuttu. "Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız."

"Anne!" dedi Şeytan Kız aniden. "O adamın zamazingosunu..."

Kıllı parmakları olan bir el kızın ağzını kapadı. Onların evi de baba Thaxter'ın malı olmalı diye düşündüm.

"Çok ciddi bir durum," diye tekrarladı Vernon. "Babam bir duyuru yapmam için beni buraya gönderdi. Bu kötü günümüzde gerçek kardeşlik ve Hıristiyan değerlerini göstermemizi istiyor. Sayın Bay Vandercamp Senior?"

"Evet, Vernon," dedi yaşlı adam.

"Lütfen, Bruton sakinlerine yardım etmek için sizden kazı gereçleri ödünç alacak aklı başında ve elinden iş gelen insanların kaydını tutabilir misiniz? Babam size minnettar olacaktır."

"Memnuniyetle," dedi Bay Vandercamp Senior. Kendisi de zengindi ama Moorwood Thaxter'a hayır diyecek kadar zengin değildi.

"Teşekkür ederim. Bu sayede faizler yükseldiği zaman, ki böyle durumlarda mutlaka yükselir, babamın elinde bir liste olur. Babamın şöyle bir inancı vardır: Komşuları için çalışmaktan kaçınmayan insanlar daima kollanmalıdır." Dinleyicilere bakarak gülümsedi. "Bu konuda söyleyecek bir şeyi olan var mı?"

Kimsenin yoktu. Çırılçıplak bir adama, neden bir şey giymiyorsun demekten başka bir şey söylemek çok zordu. Kimse de bu konuyu açmaya cesaret edemiyordu.

"O hâlde, sanırım misyonumuz belli olmuştur," dedi Vernon. "Hepinize iyi şanslar." Konuşmasına izin verdiği için Belediye Reisi Swope'a teşekkür ettikten sonra podyumdan indi ve geldiği yoldan salonu terk etti. Kızıl Deniz bir kez daha ayrılarak ona yol açtıktan sonra yine kapandı.

Birkaç dakika boyunca kimse gıkını çıkarmadı; belki de Vernon'ın işitme menzilinden tamamen çıkması bekleniyordu. Derken birisi bir kahkaha attı; bunu başka biri izledi. Şeytan Kız çığlık çığlığa kahkahalar atıyor, hoplayıp zıplıyordu. Kimi insanlar da bu kahkahaların son bulması için bağırıyorlardı, salon cehennemin neşeli bir görünüşünü andırıyordu. Reis Swope, "Sakin olun! Sakin olun!" diye bağırırken İtfaiye Şefi Marchette sis düdüğü gibi kükreyerek herkesi sessizliğe davet etti.

"Bu düpedüz şantaj!" Bay Moultry yine ayaktaydı. "Şantajdan başka bir şey değil!" Birkaç kişi ona hak verdi ama babam da ayağa kalkıp ona sesini kesmesini ve itfaiye şefini dinlemesini söyleyenlerden biri oldu.

Sonunda sorun şöyle çözüldü: Şef Marchette çalışmak isteyen herkesin Bruton'a, nehrin taşıp gargoyllu köprüye dayandığı yere gitmesini söyledi ve Bay Vandercamp'ın dükkânından alınacak kürekleri, kazmaları ve diğer gereçleri bir kamyona yükleyecek gönüllüler istedi. Şef Marchette talimatlarını bitirdiği zaman Moorwood'un nüfuzu kendini iyice belli etmişti. Herkes Bruton'a gitti; Bay Moultry bile...

Bruton'un dar sokakları şimdiden sular altındaydı. Tavuklar suda kanat çırpıyor, köpekler yüzüyordu. Yağmur yine şiddetini artırmıştı, tenekeden çatı örtüleri üstünde çirkin bir müzik sesi çıkarıyordu. Siyah insanlar ahşap evlerindeki eşyalarını toplayıp yüksek alanlara gitmeye çalışıyorlardı. Zefir'den gelen otomobiller ve kamyonlar sokaklarda evlerin temellerine çarpacak köpüklü dalgalar yaratıyordu. "Bu bayağı kötü olacak," dedi babam.

Ormanlık nehir kıyısında çoğu Bruton sakini diz boyu suda

çalışmaktaydı. Bir çamur duvarı yükseliyordu ama nehir doyacak gibi değildi. Kamyonetimizi başka araçların da park ettiği Bruton Eğlence Merkezi'ndeki bir basketbol sahasının yanında bıraktıktan sonra nehre doğru bata çıka yürüdük. Yükselen suların üstünde sis geziniyordu, el fenerlerinin ışıkları gece karanlığında zikzaklar yapıyordu. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. İnsanların acele etmesi için yapılan bağırışları duydum. Babam bir grup Brutonlu adama katılırken, annem elimi tuttu. Birisi kumla dolu bir damperli kamyonun arkasını nehir kenarına getirmişti. Babamla birlikte Brutonlu bir adam kumları çuvallara doldurup yağmurdan sırılsıklam olmuş başka adamlara atıyorlardı. "Buraya! Buraya!" diye bağırdı birisi. "Burası dayanmayacak!" dedi başka biri. Her kafadan bir ses çıkıyordu ve bunlar korku dolu seslerdi. Ben de korkuyordum.

Kontrolden çıkmış doğa içimizde ilkel bir dehşete dokunuyor. Âlemin efendileri olduğumuza, Tanrı'nın bu dünyayı, yönetmemiz için bize verdiğine inanırız. Bu sanrıya iyi bir gece lambası gibi ihtiyacımız vardır. Oysa gerçek korkunçtur: Kasırgadaki genç ağaçlar kadar kırılganızdır ve sevgili evlerimiz bir selde karaya vuran odunlara döner. Sarsılan bir dünyaya kök salmışızdır, dağların yükselip çöktüğü, tarih öncesi denizlerin buhar olduğu bir yerde yaşıyoruz. Bizler ve inşa ettiğimiz kentler kalıcı değildir; dünyanın kendisi gelip geçen bir trendir. Belinize kadar yükselen çamurlu suyun içinde durduğunuzda, karanlığın içinde başa çıkılamayacak kadar güçlü akıntıları durdurmaya çalışanların haykırışlarını işitip siluetlerini gördüğünüzde, gerçeği anlarsınız: Bu mücadeleyi kazanamayacağız ama pes edecek değiliz. Giderek gözden kaybolan o nehir kıyısındaki hiç kimse, Tecumseh'in yönünü değiştirilebileceğini düşünmüyordu. Daha önce hiç düşünülmemişti. Buna rağmen çalışmaya devam ettiler. Gereçlerle dolu kamyon nalbur dükkânından geldi ve Bay Vandercamp'ın oğlu insanlara imzaları karşılığında kürekler verdi. Çamur ve kum torbalarından oluşan duvarlar yapılırken, nehir de bir ağız dolusu zayıf dişin arasından akan çorba gibi ba-

rikattan geçiyordu. Sular yükselmeye devam etti. Kemerimin tokası su altında kalmıştı.

Gökyüzünde zikzaklar çizen bir yıldırımı kulakları sağır eden bir gök gürültüsü izledi. "Bu yıldırım yakında bir yere düştü!" dedi başrahip Lovoy, elinde bir kürek tutuyor, çamur adama benziyordu. "Elektrikler kesiliyor!" diye bağırdı bir siyah kadın; gerçekten de bütün Bruton'da ve Zefir'de elektrikler kesiliyordu. Pencerelerde ışıkların titreyerek söndüklerini gördüm. Derken kentim karanlığa gömüldü ve gökyüzünü sudan ayırt etmek mümkün olmadı. Bruton dışındaki ama Zefir sınırları içindeki bir evin penceresinde bir mum ışığının parladığını gördüm. Ben izlerken ışık pencereden pencereye taşındı. Az sonra Bay Moorwood Thaxter'ın Temple Caddesi'ndeki malikânesine bakmakta olduğumu fark ettim.

Görmeden önce sezmiştim.

Sol yanımda birisi durmuş, beni seyrediyordu. Her kim idiyse, uzun bir yağmurluk giymişti ve elleri ceplerindeydi. Şiddetli rüzgâr yağmurluğunun ıslak eteklerini savuruyordu, bu kişiyi Saxon Gölü karşısındaki ormanda gördüğümü hatırlayınca kalbim duracak gibi oldu.

Derken bu kişi annemin ve benim yanımdan geçip çalışmakta olan insanları doğru yürüdü. Uzun boyluydu, kararlı hareketleri güçlüydü; erkek olduğunu varsaydım. Birkaç saniyeliğine iki fener ışığı eskrim yapıyor gibi göründü, yağmurluklu adam bu çatışmanın arasına girmişti. Dalaşan ışıklar adamın yüzünü aydınlatamamıştı ama başka bir şey açığa çıktı.

Adam sırılsıklam bir fötr şapka giyiyordu. Şapkanın şeridi yarım dolar büyüklüğündeki gümüş bir diskle tutturulmuştu ve bu şeritte küçük bir kuş tüyü vardı.

Koyu renkli ve ıslak bir tüydü ama kesinlikle yeşil bir ışıltısı vardı.

Tıpkı o sabah lastik ayakkabımın tabanında bulduğum yeşil tüye benziyordu.

Hızla düşünmeye başladım. O şapka şeridinde *iki* tane yeşil tüy vardı da, biri rüzgârdan düşmüş olabilir miydi?

Fener ışıklarından biri, yenildi ve geri çekildi, diğeri başka bir yöne çevrildi. Adam karanlıkta kaldı.

"Anne?" dedim. "Anne?"

Adam bizden uzaklaşıyordu, benden neredeyse iki buçuk metre ilerideydi. Şapkasını kafasında tutabilmek için bembeyaz elini uzattı. "Anne?" dedim bir kez daha; bu defa gürültüye rağmen beni işitmiş olmalıydı çünkü, "Ne oldu?" diye sordu.

"Galiba... galiba..." Ama aklımdan ne geçtiğini bilmiyordum. Bu kişinin daha önce yolun karşısında gördüğüm kişi olduğuna emin değildim.

Adam kahverengi suyun içinde yürüyor, bizden uzaklaşıyordu.

Elimi annemin elinden çekip adamın peşine düştüm.

"Cory!" dedi annem. "Cory, elimi tut."

Onu işittim ama kulak asmadım. Suların içinde yürümeye devam ettim.

"*Cory!*" diye bağırdı annem.

Adamın yüzünü görmem lazımdı.

"Bayım!" diye seslendim. Yağmurun, nehrin ve çalışanların gürültüsünden beni işitemedi. İşitseydi bile herhalde arkasına dönmeyecekti. Tecumseh akıntılarının ayakkabılarımı çektiğini hissettim. Belime kadar soğuk çamura batmıştım. Adam babamın olduğu yere, nehir kıyısına doğru gidiyordu. El fenerleri sallanıp dalgalandı ve parıldayan bir yansıma dans ederek adamın cebinden çıkardığı sağ eline çarptı.

Metalik bir şeydi.

Keskin kenarı olan bir şeydi.

Kalbim tekledi.

Yeşil tüylü şapkalı adam babamla karşılaşmak için nehir kenarına doğru ilerliyordu. Belki de babam o batan arabaya dalış yaptığından beri adam bu karşılaşmayı planlamıştı. Ortalıkta bu kadar büyük bir karmaşa, gürültü varken ve tüm bu sırılsıklam karanlığın içindeyken, bu adam bıçağını babamın sırtına saplayacak fırsatı bu-

lamaz mıydı? Babamı göremiyordum; aslında kimseyi tanıyamıyordum, sadece akıntıya karşı ümitsiz bir mücadele veren parıldayan siluetler vardı.

Adam akıntıya karşı benden daha kuvvetliydi ve aramızdaki mesafe giderek açılıyordu. Var gücümle kendimi ileriye attım ama işte o anda ayağım kaydı ve battım, başım çamurlu suyun altında kalmıştı. Deli gibi tutunabileceğim bir şey arandım ama bulamadım. Sağlam hiçbir şey yoktu, ayağımı da zemine basamıyordum. Bir daha hiç nefes alamayacağım düşüncesiyle aklım çığlıklar atıyordu. Debelenip dururken birisi beni tuttuğu gibi yukarı çekti; saçlarımdan ve yüzümden çamurlu sular akıyordu.

"Seni tuttum," dedi bir adam. "Artık emniyettesin."

"Cory! Senin neyin var, kuzum?" Bu annemin dehşet içindeki sesiydi. "Aklını mı *kaçırdın?*"

"Sanırım, ayağı bir çukura girdi, Rebecca." Adam beni kıyıya çekti. Hâlâ belime kadar su içindeydim ama hiç değilse, ayaklarım yere basıyordu. Gözlerimdeki çamuru silip başımı kaldırınca üstünde gri bir yağmurluk ve bir yağmur şapkası olan Dr. Curtis Parrish'i gördüm. Şapkasında şerit, gümüş disk veya yeşil tüy yoktu. Yetişmeye çalıştığım adamı görebilmek için etrafıma bakındım ama o nehir kıyısındaki insanların arasına karışmıştı. O ve cebinden çıkardığı bıçak.

"Babam nerede?" diye telaşlı bir sesle sordum. "Babamı bulmalıyım."

"Hop dedik, sakin ol," dedi Dr. Parrish omuzlarımı tutarak. Bir elinde el feneri vardı. "Tom hemen orada." Fenerini çamura bulanmış bir grup adama doğrulttu. Bu yön, yeşil tüylü şapkalı adamın gittiği yön değildi. Ama bir siyah adamla Bay Yarbrough arasında çalışan babamı gördüm. "Onu görüyor musun?"

"Evet, efendim." Bir kez daha o gizemli adamı görmeye çalıştım. Adam kaybolmuştu.

"Cory, sakın bir daha öyle kaçayım deme!" diye azarladı beni

annem. "Korkudan ölecektim!" Yine elimi demir gibi sıkıca tuttu.

Dr. Parrish kırk sekiz, kırk dokuz yaşlarında, iri yapılı bir adamdı. Yassı burnu ve küt çenesi herkese orduda çavuşken boks şampiyonu olduğunu hatırlatırdı. O boksör elleriyle beni hem çukurdan çıkarmış hem de annemin rahminden almıştı. Kalın, siyah kaşları ve çelik rengi gözleri vardı; şapkasının altında kalan kahverengi saçları yanlardan grileşmişti. Anneme döndü: "Şef Marchette biraz önce okuldaki spor salonunu açtıklarını söyledi. Oraya gaz lambaları, portatif yataklar ve battaniyeler getireceklermiş. Sular bu kadar yükseldiği için çoğu kadını ve çocuğu oraya yerleştirecekler."

"O hâlde, bizim de oraya mı gitmemiz gerekir?"

"Bence bu çok iyi olur. Senin ve Cory'nin bu karmaşa içinde durmanızın hiçbir yararı yok." Bu defa fenerini, nehirden uzağa, kamyonetimizi park ettiğimiz basketbol sahasına doğru tuttu. "Sığınağa gitmek isteyen herkesi oraya yönlendiriyorlar. Herhalde birkaç dakikaya kadar başka bir kamyon gelecek."

"Babam nerede olduğumuzu bilmeyecek," diye itiraz ettim; aklımda hâlâ yeşil tüy ve bıçak vardı.

"Ben ona söylerim. Tom da sizin güvenli bir yerde olmanızı ister. İşin gerçeği, Rebecca, böyle giderse sabah olmadan çatılarımızda yayan balığı tutabileceğiz."

İkna olmamız için daha fazlasına gerek yoktu. "Brightie oraya gitti bile," dedi Dr. Parrish. "Bir sonraki kamyona mutlaka binin. Şunu sen al." El fenerini anneme verdi; biz de kabarmış Tecumseh Nehri'nden ayrılıp basketbol sahasına doğru yürümeye başladık. "Sakın elimi bırakma!" dedi annem sel suları yanımızdan akıp giderken. Arkama dönüp bakınca sadece karanlığın içinde oynaşan ve dalgalı suda parıldayan ışıklar gördüm. "Bastığın yere dikkat et!" dedi annem. Nehir kıyısından ve babamın çalıştığı yerden biraz uzakta insanların bağırdıklarını işittim. O anda bilmiyordum ama köpüklü bir dalga topraktan yapılan setin en yüksek kısmını aşmış ve nehir hızla akarken insanlar aniden kendilerini dirsekle-

rine kadar suyun içinde bulmuşlardı. Bir el fenerinin ışığı çamurlu köpükler içinde kahverengi deri pulları aydınlatınca, birisi, "Yılanlar var!" diye haykırdı. Bir saniye sonra adamlar akıntının şiddetiyle yuvarlandılar. Lirik'in müdürü Bay Stellko tutunacak bir şey ararken yanından kütük büyüklüğünde, pullu bir şeyin geçtiğini hissetti. Bay Stellko aynı anda hem şoke olmuş hem de altına işemişti, kendini toplayabildiği anda çığlığı bastı ama o zamana kadar devasa sürüngen akıntıyla birlikte Bruton sokaklarına doğru gitmişti.

"İmdat! Bana yardım edin!"

Yakınımızdaki bir kadının sesini duyduk. Annem, "Bekle," dedi.

Elinde gaz lambası olan birisi bata çıka bize doğru geliyordu. Lambanın camına düşen yağmur damlaları buharlaşmaktaydı. "Lütfen, bana yardım edin!" diye haykırdı kadın.

"Ne oldu?" Annem feneri panik içindeki genç bir siyah kadının yüzüne çevirdi. Ben onu tanımıyordum ama annem, "Nila Castile? Sen misin?"

"Evet, efendim, ben Nila'yım. Siz kimsiniz?"

"Rebecca Mackenson. Senin annene kitap okurdum."

Bu herhalde ben doğmadan önce olmalıydı.

"Babam kötü durumda, Bayan Rebecca!" dedi Nila Castile. "Galiba kalbi tekledi!"

"Nerede?"

"Evde! Şurada!" Beline kadar sular içindeyken eliyle karanlığı işaret etti. O sırada su benim göğüs hizama çıkmıştı. "Babam ayağa kalkamıyor!"

"Tamam, Nila. Sakin ol." Her zaman, üzerine deri gerilmiş küçük vesveselerden oluşan annem, birisini sakinleştirmek gerektiğinde şaşılacak kadar sakindi. Herhalde bu da yetişkinlere özgü bir şeydi. Durum gerçekten gerektirdiğinde, annem Jaybird dedemde hiç bulunmayan bir şey gösterirdi: Cesaret. "Sen yolu göster."

Sular Bruton'daki evlerin içine dolmaktaydı. Çoğu kişinin evi gibi, Nila Castile'in evi de dar bir kulübeydi. Bizi içeriye aldı, ne-

hir etrafımızda kabarıyordu, odaya girdiğimiz gibi hemen seslendi. "Gavin! Döndüm!"

Kadının lambası ve annemin feneri koltukta oturan, yaşlı bir siyah adamı ortaya çıkardı. Sular dizlerine kadar yükselmişti, gazeteler ve dergiler akıntıyla dönüp duruyordu. Adamın eli ıslak gömleğinde, kalbinin üstündeydi, maun rengi yüzü acıyla buruşmuş, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yanında yedi-sekiz yaşlarındaki bir oğlan duruyor, diğer elini tutuyordu.

"Dedem ağlıyor, anne," dedi oğlan.

"Biliyorum, Gavin. Yardım edecek birilerini getirdim." Nila Castile gaz lambasını masaya bıraktı. "Beni duyuyor musun, baba?"

"Aaaah," diye inledi yaşlı adam. "Bu defa çok kötü acıtıyor."

"Ayağa kalkmana yardım edeceğiz. Seni buradan çıkaracağız."

"Hayır, kızım." Adam başını iki yana salladı. "Bu yaşlı bacaklar... işe yaramıyor."

"Ne *yapacağız?*" Nila anneme baktı; gözlerinde parlayan gözyaşlarını görebiliyordum.

Nehir evin içine doluyordu. Dışarıda şimşekler çakıyor, gök gümbürdüyordu. Eğer bu bir televizyon dizisi olsaydı, reklama girme zamanı gelmiş olurdu.

Ama gerçek hayat ara vermez. "El arabası," dedi annem. "El arabanız var mı?"

Nila, "Hayır," dedi ama daha önce komşularınınkini ödünç almışlardı ve belki şimdi arka verandada olabilirdi. Annem bana, "Sen burada kal," dedikten sonra gaz lambasını verdi. Şimdi istesem de istemesem de, cesur olma sırası bendeydi. Annemle Nila el fenerini alıp dışarıya çıktılar, ben de sular içindeki odada küçük oğlan ve dedesiyle kalakaldım.

"Adım Gavin Castile," dedi oğlan.

"Ben de Cory Mackenson," dedim ona.

Kalçama kadar kahverengi sular içindeyken sosyalleşmek kolay olmuyordu.

"Bu da benim dedem, Bay Booker Thornberry," dedi Gavin eli hâlâ yaşlı adamın elinde. "Kendini iyi hissetmiyor."

"Neden herkes gibi siz de evden çıkmadınız?"

"Çünkü," dedi Bay Thornberry canlanarak, "burası benim yuvam, evlat. Yuvam. O boktan nehir beni korkutmuyor."

"Sizden başka herkesi korkutuyor," dedim. Yani, *aklı başındaki herkesi*, demek istemiştim.

"O zaman herkes kaçabilir." Bay Thornberry'nin de Jaybird dedem gibi inatçı olduğunu anlamaya başlıyordum. O anda giren ani bir sancıyla büzüldü. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, kemikli yüzündeki kara gözlerini bana dikmişti. "Sevgili Rubynelle'im bu evde öldü. Tam burada. Gidip de hiçbir beyaz adamın hastanesinde ölecek değilim."

"Ölmek *istiyor* musunuz?" diye sordum.

Bunu biraz düşünür gibi oldu. "Kendi evimde öleceğim," dedi.

"Sular yükseliyor," dedim. "Herkes boğulabilir."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. Sonra başını çevirip sımsıkı tuttuğu o küçük siyah ele baktı.

"Dedem beni sinemaya götürdü!" dedi Gavin suyun yüksekliği boğazına doğru çıkarken ince siyah kola yapışarak. "Looney Tune filmini gördük!"

"Bugs Bunny," dedi yaşlı adam. "Bugs Bunny ve domuza benzeyen o kekeme adamın filmini gördük, değil mi, evlat?"

"Evet, efendim!" dedi Gavin sırıtarak. "Yakında başka bir filme daha gideceğiz, değil mi, dede?"

Bay Thornberry cevap vermedi. Gavin adamın elini bırakmıyordu.

İşte o anda cesaretin ne demek olduğunu anladım. Cesaret, başka birini kendinden daha çok sevmek demekti.

Annem ve Nila bir el arabasını çekerek geri geldiler. "Seni buna oturtacağız, baba," dedi Nila. "Bayan Rebecca dedi ki insanları kamyonlarla alıyorlarmış, seni de o söylediği yere götüreceğiz."

Bay Thornberry derin bir nefes aldı ve birkaç saniye tuttuktan sonra bıraktı. "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Lanet olası yaşlı kalp ve bu yaşlı aptal." Son kelimesinde sesi çatlar gibi olmuştu.

"Sana yardım edelim," dedi annem.

"Pekâlâ. Artık gitme zamanı geldi, değil mi?"

Onu el arabasına oturttular fakat çok geçmeden annem de Nila da, her ne kadar Bay Thornberry cılız bir adamsa da, onun başını su üstünde tutarak el arabasını çekmenin çok zor olacağını anladılar. Çıkmaz içindeydik. Dışarıda sokaklar nehir gibi olmuşken Gavin'in başı su altında kalacaktı. Bir akıntı onu mısır püskülü gibi sürükleyebilirdi. Kim onu tutacaktı?

"Oğlanlar için geri gelmek zorundayız," dedi annem. "Cory, gaz lambasını al, Gavin'le birlikte şu masanın üstüne çıkın." Masa su hizasındaydı ama suyun üstünde kalmamızı sağlayabilirdi. Annemin dediğini yaptım; Gavin de masaya çıktı. Altımızda çam ahşabından küçük bir adaydı. "Pekâlâ," dedi annem. "Cory, oradan ayrılmayın. Kıpırdayacak olursan hayatın boyunca unutamayacağın bir dayak yersin. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Gavin, biz hemen döneceğiz," dedi Nila Castile. "Dedeni ona yardım edebilecek insanlara götürmek zorundayız. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedi Gavin.

"Çocuklar, annelerinizin dediklerini yapın," dedi Bay Thornberry acıyla hışırdayan bir sesle. "Yapmazsanız, ikinizin de poposunu kamçılarım."

"Evet, efendim," dedik ikimiz de. Bay Thornberry'nin yaşamaya karar verdiğini anlamıştım.

Annem ve Nila akıntılı suya karşı el arabasını itme savaşına başladılar. Her biri bir tutamağı tutmuştu, annemin bir elinde de fener vardı. El arabasını mümkün olduğunca üstte kalacak şekilde eğdiler; Bay Thornberry başını kaldırdı, sıska boynunda damarları görünüyordu. Annemin harcadığı çabayla homurdandığını duydum. Ama

el arabası hareket etmeye başlamıştı ve onu açık kapının etrafında dönen suyun içinden ve su basmış sundurmanın üzerinden ittiler. Briketten yapılmış iki basamağın dibinde, su Bay Thornberry'nin boynuna kadar geldi ve suratını ıslattı. Oradan uzaklaşıp akıntıyı arkalarına alınca itme işi daha kolaylaştı. Annemin bu kadar kuvvetli olduğunu bilmiyordum. Sanırım bir insanın neler yapabileceğini ancak o kişi bu işi yaparken öğrenebiliyorsunuz.

"Cory?" dedi Gavin birkaç dakika sonra.

"Efendim, Gavin?"

"Ben yüzme bilmiyorum," dedi.

Yanıma iyice sokulmuştu; artık dedesi için cesur görünmek zorunda olmadığı için titremeye başlamıştı. "Önemli değil," dedim. "Yüzmek zorunda kalmayacaksın."

Öyle umuyordum.

Bekledik. Herhalde birazdan gelirlerdi. Su artık ayakkabılarımızın üstüne kadar yükselmişti. Gavin'e hiç bildiği bir şarkı var mı, diye sordum. Evet, deyip, "On Top of Old Smoky," şarkısını söylemeye başladı, tiz ve titrek bir ses vardı ama fena değildi.

Onun şarkısı –daha çok, trilli şarkı söylemek diyelim– aniden kapı eşiğinde suları şapırdatan bir şeyin dikkatini çekti; çıkardığı sesle nefesim kesildi ve fenerimi ona çevirdim.

Bu kahverengi, çamura bulanmış bir köpekti. Gözleri ışıkta vahşice parladı, kâğıtların ve diğer çöp yığınlarının arasından bize doğru odayı yüzerek geçerken zorlukla nefes alıyordu. "Ha gayret, oğlum!" dedim. Hayvanın erkek veya dişi olması önemli değildi; köpeğin oturacağı bir yere ihtiyacı vardı. "Hadi!" Gaz lambasını Gavin'e verdim. Yavaşça gelen bir dalga köpeği bir aşağı bir yukarı kaldırırken köpek sızlanıp havladı. Su duvarlara çarpıyordu.

"Ha gayret, oğlum!" Onu almak için uzandım ve ön patilerini tuttum. Başını kaldırıp yüzüme baktı, pembe dili, yeniden doğmuş bir Hıristiyan'ın Kurtarıcı'ya yalvarması gibi, nemli sarı ışıkta sarkıyordu.

Köpeği ön ayaklarından kaldırırken hayvanın sarsıldığını hissettim.

Bir şey *çatırdadı.*

Büyük bir hızla.

Derken, hayvanın başı ve omuzları karanlık sudan çıktı ama geri kalanı yoktu, sırtı, arka bacakları, kuyruğu yoktu, sadece içinden kara bir kan ve bağırsakların boşaldığı geniş bir delik vardı.

Köpek minik bir inleme koyuverdi. Hepsi bu kadardı. Ama pençeleri seğiriyor, ömür boyu unutamayacağım gözleri acı içinde bana bakıyordu.

Çığlığı bastım –ne dedim, hiç bilemeyeceğim– bir zamanlar köpek olan yığını suya bıraktım. Batıp çıkarken pençeleri hâlâ yüzmeye çalışıyordu. Gavin bir şey haykırdı ama ne dediğini anlayamadım. Ardından cesedin geri kalan yarısı etrafındaki sular karıştı, bağırsakları korkunç bir kuyruk gibi arkasından gidiyordu, o sırada yüzeye çıkan bir şeyin derisini gördüm.

Baklava şeklindeki pulları sonbahar yapraklarının rengindeydi: soluk bir kahverengi, parıldayan bir mor, derin bir altın sarısı ve alaca bir kızıl. Çamurlu hardal sarısından ay ışığı pembesine kadar nehrin bütün renkleri o derideydi. Üstüne yapışmış bir midye ormanıyla, kanyonlar gibi yara izleri ve pastan kıpkırmızı balık kancaları gördüm. Büyük bir meşe ağacı kadar kalın gövdesi suyun içinde ağır ağır dönüyordu. Gavin'in dehşet içinde haykırmasına rağmen ben büyülenmiş gibi o manzaraya takılmıştım. Baktığım şeyin ne olduğunu biliyordum ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, zor bela nefes alıyordum ama gördüğüm şeyin Tanrı'nın yarattığı her şey kadar güzel olduğunu düşündüm.

Sonra aklıma o odun parçasına bıçak gibi saplanmış diş geldi. Güzel falan ama Yaşlı Musa az önce bir köpeği ikiye ayırmıştı.

Hâlâ açtı. Olay o kadar hızlı gelişti ki, ancak görebildim: Kocaman çeneler açıldı, dişleri ışıldadı ve bu dişlere saplanmış eski bir çizmeyle gümüş rengi bir balık göründü. O çeneler hırıltılı bir su

akışıyla köpekten geri kalanı yuttu ve Lirik Tiyatrosu'ndaki limonlu şekerlerin tadına varıyormuşçasına nazikçe kapandı. O sırada jelatinimsi bir katmanla korunan, beyzbol topu büyüklüğünde, kedilerinki gibi soluk yeşil bir göz ilişti gözüme. Sonra Gavin masadan aşağıya, suya düştü ve elindeki gaz lambası da tıslayarak sönüverdi.

O anda cesur olmayı düşünmedim. O anda korkmayı düşünmedim.

Ben yüzme bilmiyorum.

Düşündüğüm tek şey buydu.

Gavin'in düştüğü yere atladım. Su çamurla ağırlaşmıştı ve omzum hizasındaydı; bu da Gavin'in burun deliklerine kadar yüksek demekti. Bacaklarını savuruyor, debeleniyordu; onu belinden tuttuğum zaman herhalde bunu Yaşlı Musa sandı ve neredeyse kollarımı koparacaktı. "Gavin debelenme!" diye bağırarak başını su üstüne çıkardım. Bujilerini ateşlemeye çalışan yağmurdan ıslanmış bir motor gibi, "Humma hobba humma," diye bir şeyler söyleyip duruyordu.

O karanlık ve ıslak odada arkamda bir ses duydum. Sudan yükselen bir şeyin sesiydi.

Dönüp baktım. Gavin bağırarak iki kolunu boynuma doladı, az kalsın beni boğacaktı.

Ve Yaşlı Musa'nın gövdesini gördüm – devasaydı, korkunçtu ve soluk kesiciydi, canlı bir bataklık kütüğü gibi sudan çıkıyordu. Kafası yılan gibi yassı ve üçgen şeklindeydi ama yılan değildi, çünkü gördüğüm kadarıyla boyun kısmının hemen altında çırpı gibi pençeleri olan iki küçük kolu vardı. Kuyruğu duvara o kadar sert çarpıyordu ki, bütün ev sarsılıyordu. Kafası tavana çarptı. Gavin boynuma öyle bir sarılmıştı ki yüzüm kan dolu bir balona dönmüştü.

Görmesem de Yaşlı Musa'nın bize baktığını biliyordum. O gözler ki, gece yarısı o bulanık suda bir yayın balığını bile görebilirdi. Bize değer biçer gibi bakarken alnıma soğuk bir bıçak dayanmış gibi hissettim. Köpeklere pek benzemediğimizi umdum.

Yaşlı Musa öğlen vakti nehir gibi kokuyordu: Bataklık buharı ve

hayat dolu bir koku. O yaratığa saygı duyduğumu söylemek, yetersiz kalır. Ama o anda dünyanın herhangi başka bir yerinde olmayı, hatta okulda bile olmayı yeğlerdim. Düşünecek fazla zamanım yoktu, çünkü Yaşlı Musa'nın yılanvari kafası, buharlı ekskavatörlerin küreği gibi bize doğru alçalıyordu. Gerilerken Gavin'e beni bırakmasını söyledim ama bırakmadı. Yerinde olsaydım, ben de bırakmazdım. O kafa bize doğru gelirken ön odadan dar bir koridora girdim. Böyle bir koridor olduğunu bilmiyordum. Yaşlı Musa'nın çeneleri kapı çerçevesine çarparak küçük parçalar kopardı. Bu onu çok kızdırdı. Geri çekilip bir hamle daha yaptı ve aynı şey oldu. Gavin ağlıyor, tuhaf sesler çıkarıyordu ve Yaşlı Musa'nın hareketlerinden kaynaklanan köpüklü bir dalga yüzüme çarptı. O anda sağ omzumu bir şey dürttü, iliklerime kadar korktum. Uzandım, sudaki şeyler arasında yüzen bir süpürgeydi bu.

Yaşlı Musa contalarını patlatmak üzere olan lokomotif gibi bir ses çıkardı. O korkunç kafası koridor girişine yaklaşırken aklıma elinde mızrağıyla Gordon Scott'un Tarzan'ı geldi, dev gibi bir pitonla savaşıyordu. Yaşlı Musa bir kez daha kapıya vurunca süpürgenin sapını doğruca o köpek yutan boğazına sapladım.

Boğazınızın en arka ucuna parmağınızla dokunursanız, ne olacağını bilirsiniz, değil mi? Eh, işte aynı şey belli ki, canavarlara da oluyor. Yaşlı Musa'nın boğulur gibi çıkardığı ses, bir fıçı içindeki gök gürlemesi gibiydi. Kafası geri çekildi, süpürge de onunla gitti, boğazına süpürgenin püskülleri sıkışmıştı. Sonra Yaşlı Musa resmen kustu. Gerçekten, bunu başka türlü tarif edemem. Ağzından püsküren sıvının ve iğrenç şeylerin sesini duydum. Kimi hâlâ canlı, kimi çoktan ölmüş balıklar, kokuşmuş kerevitler, kaplumbağa kabukları, midyeler, balçıklı taşlar, çamur ve kemikler etrafımızda uçuştu. Koku... eh, tahmin edebilirsiniz. Okuldaki çocuğun sabah yediği yulaf ezmesini hemen yanınızda kusmasından yüz kat daha kötüydü. Bu kokuyu duymamak için başımı suyun altına soktum; eh tabii ki, istese de, istemese de Gavin'in başı da su altına girdi. Yaşlı Musa,

Tecumseh Nehri'nin dibinde yuttuğu şeylerde daha seçici olmalı, diye düşündüm.

Akıntı içeriye doluyordu; tekrar su üstüne çıktığım anda Gavin kısık bir nefes alıp haykırmaya başladı. O anda ben de haykırdım. "İmdat! Bize yardım edin!"

Ön kapıda bir ışık belirdi, dalgalı suyun üzerinden süzülerek yüzüme çarptı.

"*Cory!*" dedi yargının sesi. "*Sana olduğun yerden ayrılma demedim mi?*"

"Gavin? *Gavin?*"

"Of, Tanrım," dedi annem. "Bu koku ne böyle?"

Sular durulmaya başlıyordu. Yaşlı Musa'nın artık iki anne ve oğulları arasında olmadığını anladım. Yapışkan çamurlu suyun üstü ölü balıklarla doluydu ama annemin dikkati bana çevrilmişti. "Poponu kızartacağım, Cory Mackenson!" diye bağırdı peşinde Nila Castile ile içeriye girerken.

Ve doğruca canavarın suda yüzen kusmuğuna doğru yürüdüler, annemin çıkardığı sese bakılırsa artık beni pataklamayı düşünmüyordu bile.

Ne talihliymişim.

7
Leydi'den Bir Çağrı

Tabii, hiçbir arkadaşım bana inanmadı.

Davy Ray Callan sadece gülüp başını iki yana salladı ve ne kadar düşünse bu kadar iyi bir masal uyduramayacağını söyledi. Ben'in bana bakışında, sanki Lirik'te çok fazla canavar filmi görmüşsün, diyen bir ifade vardı. Johnny Wilson söylediklerimi bir an düşündükten sonra, fikrini beyan etti: "Hayır. Öyle bir şey olmadı."

"Oldu!" dedim onlara. Evimin verandasında, masmavi bir gökyüzünün altında gölgede oturuyorduk. "Gerçekten oldu. Yemin ederim!"

"Yok ya?" Grubumuzdaki en girişken ve en uçuk palavraları uyduran Davy Ray kahverengi saçlı başını yana eğip her daim vahşi bir kahkahanın emaresini barındıran o soluk mavi gözleriyle beni süzdü. "O hâlde, nasıl oldu da Yaşlı Musa seni yemedi? Nasıl oldu da bir canavar *süpürgeli* bir çocuktan kaçtı?"

"Çünkü," dedim öfke içinde, "elimde canavar-öldüren ışın tabancam yoktu da ondan işte! Ne bileyim be! Ama böyle oldu ve isterseniz bunu..."

"Cory," dedi annem kapı eşiğinden. "Bu olayla ilgili konuşmasan iyi edersin."

Ben de sustum. Annemin ne demek istediğini anlıyordum. Bunu birilerine inandırmaya çalışmanın yararı yoktu. Her ne kadar Gavin olayı hemen annesine anlatmışsa da, annemin kendisi daha olanları sindirebilmiş değildi. Bu arada Bay Thornberry'nin durumu iyiy-

di. Canlıydı ve her geçen gün gücü artıyordu, bir an önce iyileşip Gavin'i sinemaya götürmek istediğini düşünüyordum.

Annem üstümdeki giysileri hemen çöpe atmasaydı ve arkadaşlarım o kokuyu duysalardı, bana inanırlardı. Annem kendi elbisesini de çöpe attı. Babam anlattıklarımı dinleyip başını salladı ve önünde kavuşturduğu elleriyle öylece oturmaya devam etti; kürek sallamaktan su toplamış ellerinde sargılar vardı.

"Eh," dedi babam. "Diyeceğim tek şey, bu dünyada yüz defa yaşasak bile akıl sır erdiremeyeceğimiz tuhaf şeyler vardır. İkiniz de iyi olduğunuz ve selde kimse boğulmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Şimdi: Akşam yemeğinde ne var?"

İki hafta geçti. Nisan bitti ve mayısın güneşli günlerine başladık. Bize patronun kim olduğunu hatırlatmış olan Tecumseh Nehri yine kıyılarına çekildi. Nila Castile'inki dahil, Bruton'daki evlerin dörtte biri artık içinde yaşanamayacak hâldeydi; bu nedenle günün neredeyse yirmi dört saati Bruton'dan testere ve çekiç sesleri yükseliyordu. Yağmurun ve selin bir yararı olmamış da değildi: Güneşin altında topraktan çiçekler fışkırmış ve Zefir'i bir renk cümbüşü kaplamıştı. Çimenler zümrüt yeşiliydi, hanımeli çiçekleri büyük bir tutkuyla çıkıyor, Japon sarmaşığı tepeleri örtüyordu. Yaz neredeyse gelmişti.

Dikkatimi final sınavlarına çalışmaya verdim. Matematikte pek iyi değildim, yaz okuluna gitmemek için –düşüncesi bile boğulmama sebep oluyordu– iyi bir not almak zorundaydım.

Boş zamanlarımda Yaşlı Musa'yı nasıl bir süpürge sapıyla alt ettiğimi düşünmeden edemiyordum. Süpürge sapını canavarın tam boğazına sokabildiğim için çok talihliydim. Ama belki başka bir şey de rol oynamış olabilirdi. Bütün cüssesine rağmen Yaşlı Musa da Jaybird dedem gibiydi: Gövde gösterisini iyi yapabiliyordu ama canı biraz yandı mı, hemen kaçıyordu. Ya da bu durumda olduğu gibi yüzüyordu. Yaşlı Musa korkağın tekiydi. Herhalde yayın balıkları, kaplumbağalar ve canını kurtarmak için yüzmeye çalışan köpekler

gibi, ona karşılık veremeyen şeyleri yemeğe alışmıştı. O süpürge sapı boğazına girince, nehrin dibinde yani hiçbir şeyin ısırmadığı o serin, çamurlu ziyafet salonunda daha kolay avlar bulacağına hükmetmişti herhalde.

En azından benim teorim böyleydi. Ne ki, bunu bir daha sınamayı asla istemezdim.

Uzun yağmurluğu olan şapkası yeşil tüylü adam da bir kere rüyama girdi. Ona doğru yürüyüp kolunu tuttuğum anda yüzünü bana dönmüştü; bu yüzde insan derisi yoktu, sonbahar yaprakları renginde, baklava şeklinde pullar vardı. Hançer gibi dişlerinden çenesine kan damlıyordu. Küçük, kahverengi bir köpeği yerken onu rahatsız ettiğimi fark etmiştim.

Hiç de güzel bir rüya değildi.

Ama belki içinde bir gerçek payı olabilirdi. Bir yerinde.

O günlerde kendime ait bir bisikletten mahrum olduğum için ha babam yürüyordum. Okula yürüyerek gidip gelmek hoşuma gidiyordu ama bütün arkadaşlarımın bisikleti varken benim statüm birkaç basamak düşmüştü. Bir öğleden sonra ben bahçede Rebel'la sopa atmaca oynar ve çimenlerde onunla yuvarlanırken bir takırtı sesi duydum. Ben de, Rebel da başlarımızı kaldırıp bakınca, bir kamyonetin evimize doğru geldiğini gördük.

Bu kamyoneti tanıyordum. Pas lekeleri içindeydi, süspansiyonu sarkmıştı ve çıkardığı gürültü bütün köpeklerin havlamasına yol açıyordu. Rebel da havlamaya başlayınca, onu zor susturdum. Kamyonetin kasasında tangırdayan, çoğu antika ve değersizmiş gibi görünen çeşit çeşit alet vardı. Sürücü kapısında kötü bir el yazısıyla yazılmış LIGHTFOOT TAMİR USTASI kelimeleri okunuyordu.

Kamyonet evimin önünde durdu. Gürültüyle telaşlanmış olan annem verandaya çıktı; babamın işten dönmesine daha bir saat vardı. Kamyonetin kapısı açıldı ve uzun boylu, üstünde tozlu gri bir tulum olan sıska, siyah bir adam şaşılacak kadar yavaş hareketlerle dışarı çıktı, sanki hareket etmek ona acı veriyor gibiydi. Başında

gri bir kep vardı ve derisi tozla kaplıydı. Yavaş adımlarla verandaya doğru yürüdü; arkasından bir boğa kovalasaydı, Bay Lightfoot adımlarını hızlandıracak gibi değildi. Oysa *Lightfoot* ayağına çabuk demekti.

"Tünaydın, Bay Lightfoot," dedi annem üstünde önlüğüyle. Mutfakta çalışmaktaydı; ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı. "Nasılsınız?"

Bay Lightfoot gülümsedi. Küçük ve düzgün dişleri bembeyazdı, kepinin altından gri saçları sarkıyordu. Konuşması tıkalı bir borudan yavaşça sızan su sesi gibiydi. "Size de tünaydın, Bayan Mackenson. Selam, Cory."

Bu sohbet Bay Lightfoot'un standardına göre iyi bir tempoya sahipti. Babasından devraldığı tamircilik işini otuz yıldan uzun bir süredir yapmaktaydı. Elektrikli aletleri onarmadaki ustalığıyla tanınırdı. Her ne kadar bir diş ağrısı kadar yavaş çalışsa da, sorun ne olursa olsun, mutlaka o işi hallederdi. "Çok güzel," dedi mavi gökyüzüne bakarak. Saniyeler geçti. Rebel yine havlamaya başlayınca elimi burnunun üstüne koydum.

"Bir gün," diyerek sonunda kararını verdi Bay Lightfoot.

"Evet, öyle." Annem onun yine konuşmasını bekledi ama Bay Lightfoot sadece orada durmakla yetindi; bu defa evimize bakıyordu. Elini cebine sokup bir avuç küçük çivi çıkardı ve sanki o da bir şey bekliyormuş gibi, elini salladı. "Ee..." dedi annem genzini temizleyerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buradan geçiyordum," dedi Bay Lightfoot. "Acaba..." Susup bir an avucundaki çivilere baktı. "Onarılacak bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, yok. Aklıma herhangi bir şey gelmi..." Annem durdu; yüzündeki ifade aklına bir şeyin *geldiğini* gösteriyordu. "Ekmek kızartma makinesi. İki gün önce bozuldu. Ben de sizi arayacaktım ama..."

"Evet, biliyorum," dedi Bay Lightfoot bilgelikle. "Zaman çok çabuk geçiyor."

Adam alet kutusunu almak için kamyonetine döndü. Bu eski

metal kutu içinde her türlü vida, cıvata ve somun olan çekmecelerle doluydu. Bay Lightfoot birkaç çeşit çekiç, tornavida ve esrarlı gözüken somun anahtarları asılı alet kemerini taktı. Annem içeriye girmesi için kapıyı açarken, bana bakıp omuz silkti: *Neden buraya geldiğini ben de bilmiyorum*, der gibiydi. Rebel'ı kemirdiği sopayla bırakıp ben de serin mutfağa girdim ve bir bardak buzlu çay içerken Bay Lightfoot'un tost makinesine bakışını seyrettim.

"Bay Lightfoot, içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu annem.

"Hayır."

"Yulaf kurabiyelerim var."

"Hayır, teşekkür ederim." Cebinden temiz bir beyaz bez çıkarıp bunu katladı ve mutfak masasının iskemlelerinden birinin üstüne yerleştirdi. Sonra ekmek kızartma makinesinin fişini çıkarıp alet kutusunun yanına koydu ve beyaz bezin üstüne oturdu. Bütün bunlar sanki suyun altında olmuş gibiydi.

Bay Lightfoot bir tornavida seçti. Bir cerrahın veya ressamınki gibi uzun ve zarif parmakları vardı. Onu seyretmek bir sabır işkencesi gibiydi ama kimse adamın ne yaptığını bilmediğini söyleyemezdi. Makineyi söküp ızgaralarına baktı. "A-ha," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "A-ha."

"Neymiş?" diye sordu annem. "Tamir edilebilir mi?"

"Şunu görüyor musunuz? Şu küçük kırmızı teli?" Tornavidanın ucuyla buna dokundu. "Gevşemiş."

"Bütün sorun bu muymuş? Sadece o küçük tel mi?"

"Evet." Özenle teli bağlantı yerine sarmaya başladı. Büyülenmiş gibi onu seyrediyordum. "Tamamdır." Sonra makineyi tekrar bir araya getirdi, fişini takıp zamanlayıcı uçları aşağı itti; tellerin kızardığını gördük. "Bazen," dedi Bay Lightfoot.

Devamı gelecek diye bekledik. Saçlarımın uzadığını işitebiliyordum.

"Sadece."

Dünya dönüyordu.

"Küçük şeylerdir." Beyaz bezi yine katlamaya başladı. Yine bekledik ama bu defa cümlenin sonunu duymuştuk. Bay Lightfoot mutfağın içinde bakındı. "Onarılacak başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım başka bir sorunumuz yok."

Bay Lightfoot başını salladı ama tıpkı bir köpeğin avını koklaması gibi, başka bir sorun arıyordu. Yavaşça mutfağın içinde dolaştı, elini buzdolabının, dört gözlü ocağın ve lavabodaki musluğun üstünde gezdirdi, sanki dokunuşuyla elinin altındaki aletin sağlığını hissediyordu. Annemle bakıştık, şaşırmıştık; Bay Lightfoot adamakıllı tuhaf davranıyordu.

"Buzdolabı tekliyor gibi," dedi. "Bakmamı ister misiniz?"

"Hayır, hiç zahmet etmeyin," dedi annem. "Bay Lightfoot, bugün kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Tabii, Bayan Mackenson. Tabii." Bir dolabın kapağını açtı ve menteşelerinin çıkardığı sesi dinledi. Alet kemerinden bir tornavida çıkarıp hem o dolabın hem de yanındakinin vidalarını sıkıştırdı. Annem yine genzini temizledi, bu defa biraz asabice, "Ee... Bay Lightfoot, ekmek kızartma makinesinin onarımı için size ne kadar borcum var?" diye sordu.

"O borç," dedi. Mutfak kapısının menteşelerini sınadıktan sonra annemin MixMaster blenderini incelemeye başladı. "Ödendi," diye bitirdi.

"*Ödendi mi?* Ama... anlamıyorum." Annem çoktan üst raftaki, içi kâğıt ve bozuk paralarla dolu kavanoza uzanmıştı.

"Evet, ödendi."

"Ama ben size henüz para vermiş değilim."

Bay Lightfoot'un parmakları başka bir cebine girip beyaz bir zarfla çıktı. Bunu anneme verdi. Zarfın ön tarafında mavi mürekkeple Mackenson Ailesi yazılmıştı. Arka tarafı beyaz balmumuyla mühürlüydü. "Eh," dedi Bay Lightfoot, "sanırım işim bitti." Alet kutusunu aldı. "Bugünlük."

"*Bugünlük* mü?" dedi annem.

"Evet, efendim. Benim numaramı." Bu kez lambalara baktı. "Biliyorsunuz," dedi. "Onarılacak bir şey olursa, beni ararsınız." Bize gülümseyerek baktı.

Bay Lightfoot'u kapıdan uğurladık. Takırdayan eski kamyonetiyle ayrılırken bize el salladı. Kancalarında tangırdayan aletleri mahalledeki köpekleri deli ediyordu. Annem, "Tom buna inanmayacak," dedi. Sonra zarfı açıp içindeki mektubu aldı ve okumaya başladı. "Hah," dedi. "Bunu duymak ister misin?"

"Evet, efendim."

Annem mektubu bana okumaya başladı. "'Bu cuma akşamı saat yedide evimi şereflendirirseniz, çok mutlu olurum. Lütfen, oğlunuzu da getirin.' Bak, kimden gelmiş." Annem mektubu bana uzatınca imzayı gördüm.

Leydi.

Babam eve gelince annem ona Bay Lightfoot'un yaptıklarını anlattı ve babam daha sütçü kepini çıkarmadan ona mektubu gösterdi. "Sence Leydi *bizden* ne isteyebilir?" diye sordu babam.

"Bilmiyorum ama sanırım bizim özel tamircimiz olması için Bay Lightfoot'a para vermiş."

Babam mektuba bir daha baktı. "O yaşına rağmen el yazısı çok güzelmiş. Yamuk yumuk olacağını tahmin ederdim." Altdudağını çiğnemeye başlayınca, onun gerginleştiğini anladım. "Biliyor musun, daha önce Leydi'yi yakından hiç görmemiştim. Sokakta falan gördüm ama..." Başını iki yana salladı. "Hayır, ben gitmek istediğimi sanmıyorum."

"Ne *diyorsun*?" dedi annem hayretle. "Leydi *evine* gelmemizi istiyor!"

"Umurumda değil." Babam mektubu anneme geri verdi. "Gitmeyeceğim."

"Neden, Tom? Bana bir tane iyi neden söyle."

"Cuma akşamı Phillies'in Pirates takımıyla maçı var," dedikten sonra koltuğuna oturdu. "Bu da iyi bir nedendir."

"Sanmıyorum," dedi annem çenesini kasarak.

Tam burada nadir görülen bir hayat gerçeğiyle karşı karşıyaydık: Her ne kadar Zefir'deki evli çiftlerin yüzde doksan dokuzundan daha iyi geçiniyorlarsa da, benim ebeveynlerimin de sürtüşmeleri olurdu. Nasıl kimse kusursuz değilse, iki kusurlunun evliliğinde de arada bir çatışma olacaktır. Kayıp bir çorabı için tepesi atan babamı görmüşümdür; oysa öfkesinin asıl nedeni mandıradan beklediği zammı almamış olmasıdır. Genellikle sakin bir insan olan annemin halıda çamurlu bir ayak izi görünce yaygarayı koparmasının asıl nedeni daha önce bir komşunun ona kabalık etmiş olmasıdır. Şimdiyse evimizde yeni bir sürtüşme başlıyordu.

Annem, "Kadın zenci olduğu için, değil mi?" diyerek ilk yumruğu attı. "Gerçek nedeni bu."

"Hayır, değil."

"Bu konuda sen de baban kadar kötüsün. Yemin ederim, Tom..."

Babam, *"Sus!"* diye öyle bir bağırdı ki, ben bile sendeledim. Jaybird dedemin ırkçılığını öne sürmek tam anlamıyla bir bel altı vuruşuydu. Babam siyah ırktan nefret etmezdi, bundan şüphem yoktu ama unutmayın ki, onu yetiştiren adam, her gün Konfederasyon bayrağını selamlayan biriydi ve ona göre siyah derili birisi Şeytan'ın işaretini taşırdı. Bu babam için ağır bir yüktü, çünkü her ne kadar Jaybird dedemi sevse de, –her ne nedenle olursa olsun– birinden nefret etmeyi Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suç olarak addederdi. Bana bunu öğretmişti. Bundan sonra söyledikleriyse sadece gururunun sesiydi. "O kadından bağış alacak da değilim!"

"Cory," dedi annem. "Senin matematik ödevin yok muydu?"

Odama gittim ama bu onları işitemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Sesleri çok yüksek değildi ama gergindi. Herhalde bir süredir gelişen bir birikim vardı ve çeşitli yerlerden kaynaklanıyordu: göldeki otomobil, Paskalya'daki yabanarıları, babamın bana yeni bir bisiklet alamayışı, sel tehlikesi. Babam anneme boynuna bir ip bağlayıp onu

sürüklese bile Leydi'nin evine gitmeyeceğini söylerken, bunun asıl nedeninin ne olduğunu tahmin ediyordum: Leydi babamı korkutuyordu.

"Kesinlikle hayır!" dedi babam. "Kemiklerle, ölü hayvanlarla iş tutan birini görmeye gitmeyeceğim ve..." Bir an Jaybird dedemi tarif ettiğini fark edince sustu. "Gitmiyorum işte!" gibi yavan bir cümleyle lafını bitirdi.

Annem artık pes etme zamanı geldiğine karar verdi. İç geçirişinden belliydi. "Gidip, ne diyeceğini öğrenmek istiyorum. Sence sakıncası var mı?"

Sessizlik. Sonra alçak sesle: "Hayır, sakıncası yok."

"Cory'yi de götürmek istiyorum."

Bu yeni bir parlama yarattı. "Neden? O kadının gardırobunda asılı iskeletleri görmesini mi istiyorsun? Rebecca, o kadının ne istediğini bilmiyorum ve umurumda da *değil!* Ama o kadın büyülü bebeklerle, siyah kedilerle ve Tanrı bilir, başka ne gibi şeylerle oynuyor. Bence Cory'yi onun evine götürmen hiç doğru değil."

"Bu mektupta Cory'yi de getirmemi istiyor. Bak?"

"Görüyorum. Ve anlamıyorum ama şunu iyi bilesin: Leydi bulaşılacak biri değil. Burk Hatcher'i hatırlıyor musun? 1958 yılında mandırada yardımcı işçi başıydı."

"Evet."

"Burk Hatcher tütün çiğnerdi. Ha babam çiğner ve hep tükürürdü. Farkında bile olmadığı kötü bir alışkanlıktı. Sakın bunu kimseye söyleme ama birkaç kez dalgınlıkla süt sarnıcının içine tükürdü."

"Of, Tom. Ciddi olamazsın!"

"Ciddiyim. Bir gün Burk Hatcher, Merchants Caddesi'nde yürüyordu; Bay Dollar'ın berber salonundan yeni çıkmıştı. Adamın öyle gür saçı vardı ki, tarak girmezdi. Burk yürürken dalgınlıkla kaldırıma tükürdü. Ne ki, o tükürük kaldırıma değil, oradan geçmekte olan Ay Adam'ın ayakkabılarına isabet etti. Kasıt yoktu. Ama Burk'ün tuhaf bir espri anlayışı vardı ve bu olay ona komik geldi. Ay Adam'ın yüzüne bakarak gülmeye başladı. Ve ne oldu, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu annem.

"Bir hafta sonra Burk'ün saçları dökülmeye başladı."

"Hadi canım, inanmıyorum."

"Doğru ama!" Babamın sesindeki kararlılık hiç değilse kendisinin inandığını gösteriyordu. "Ay Adam'ın ayakkabısına tükürmesinden bir ay sonra Burk Hatcher bilardo topu gibi damdazlak oldu ve peruk takmaya başladı. Aynen böyle oldu. Bu yüzden neredeyse delirecekti." Babamın koltuğunda öne doğru eğildiğini gözümün önünde canlandırabiliyordum, eminim yüzü de o kadar ciddiydi ki, annem gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Eğer bu işte Leydi'nin parmağı olmadığını düşünüyorsan, delisin!"

"Tom, yemin ederim, senin büyücülüğe bu kadar inandığını bilmiyordum."

"İnanmakmış! Burk'ün kel kafasını gördüm ben! Yahu, sana o kadınla ilgili duyduğum pek çok şey daha anlatabilirim. İnsanların boğazlarından fırlayan kurbağalar, çorba kâsesinde yılanlar, daha neler neler... O eve ayağımı bile basmayacağım!"

"Ama ya oraya *gitmediğimiz* için bize kızarsa?" diye sordu annem.

Bu soru havada asılı kaldı.

"Cory'yi ona götürmedim diye bize büyü yapmaz mı?"

Ses tonundan annemin babamla dalga geçtiğini anlayabiliyordum. Babam cevap vermedi; herhalde Leydi'ye saygısızlık etmenin yol açacağı muhtemel felaketleri düşünüyor olmalıydı.

"Bence oraya gitmeli ve Cory'yi de götürmeliyim," dedi annem. "Ona saygı duyduğumuzu göstermek için. Her neyse, onun neden bizimle görüşmek istediğini hiç mi merak etmiyorsun?"

"Etmiyorum."

"Şu kadarcık bile mi?"

"Of, Tanrım," dedi babam bir süre düşündükten sonra. "Sen tartışarak bir kurbağanın üstündeki siğilleri bile sökebilirsin. Eminim, Leydi'de bolca kurbağa vardır... Mumya tozu ve yarasa kanatlarının yanı sıra."

Bu arbedenin sonunda, o cuma akşamı güneş kararan dünyanın üzerinde batarken ve Zefir sokaklarında serin bir rüzgâr eserken, annemle birlikte evden çıkıp kamyonetimize bindik. Babam radyoda beyzbol maçını dinlemek için evde kaldı ama aklının bizde olduğunu biliyordum. Davranışıyla veya konuşmasıyla bir hata yapıp Leydi'yi gücendirmek istemiyordu. Ben de çok rahat sayılmazdım. Annemin bana giydirdiği beyaz gömleğimin ve klipsli kravatımın içinde çok gergindim.

Bruton'daki çalışmalar devam ediyor, siyah insanlar çekiçlerle, testerelerle evlerini onarıyorlardı. Bruton şehir merkezini –berber, bakkal, ayakkabı ve giyim mağazası ve oranın yerlilerinin işlettiği diğer dükkânların bulunduğu küçük alanı– geçtikten sonra annem kamyoneti Jessamyn Caddesi'ne yöneltti ve bu caddenin sonunda, her penceresinde ışık parlayan bir evin önünde durdu.

Bu küçük ahşap ev, daha önce de dediğim gibi, turuncu, mor, kırmızı ve sarı renklerde boyanmıştı. Bir kenarında garaj vardı; yapay elmas kaplı Pontiac'ın bu garajda olduğunu tahmin ettim. Bahçesi gayet bakımlıydı, kaldırımdan veranda merdivenine uzanan bir yan yol vardı. Ev ne korkutucuydu ne de bir asalet simgesiydi; çok renkli olması dışında, sokaktaki diğerleri gibi, alelade bir evdi.

Buna rağmen annem kapımı açmak için geldiğinde ben hâlâ gergindim.

"Hadi," dedi annem. Renk vermese de onun da gergin olduğunu anlayabiliyordum. En şık pazar ayini elbisesini ve ayakkabılarını giymişti. "Saat yedi olmak üzere."

Yedi, dedim içimden. Bu bir voodoo sayısı değil miydi? "Belki de babam haklıydı," dedim. "Belki bu ziyareti yapmamalıyız."

"Korkacak bir şey yok. Bak, bütün ışıkları açık."

Sanki bu beni rahatlatacaktı; pek işe yaramadı.

"Korkacak bir şey yok," dedi annem bir daha. Bunu söyleyen kadın, kısa süre önce ilkokul tavanına püskürtülen gri yalıtım maddesi soluma sorunu yaratabilir diye dert eden kişiydi.

Oflaya puflaya veranda merdiveninden çıktım. Verandanın ampulü böcekleri uzak tutmak için sarıya boyanmıştı. Kapı tokmağının çapraz kemikler ve kuru kafa olacağını hayal etmiştim ama sadece gümüş renkli küçük bir el vardı. "Hadi bakalım," dedi annem ve kapıyı tıklattı.

Alçak sesli bir konuşma ve ayak sesler duyduk. Oradan tüyme zamanımızın giderek azaldığını hissediyordum. Annem kolunu omzuma doladığında onun da nabzının hızlanmış olduğunu fark ettim. Kapı kulpu döndü, kapı açıldı, Leydi'nin evi içeri girmemizi bildiriyordu. Lacivert takım elbise, beyaz gömlek ve kravat giymiş, uzun boylu, geniş omuzlu siyah bir adam kapı eşiğini doldurdu. Onun uzun bir siyah meşe ağacı kadar iri olduğunu düşündüm. Elleri bir bowling topunu ezebilecek gibi güçlü görünüyordu. Burnunun bir kısmı usturayla kesilmiş gibiydi. Kaşları kurtadamların kürkü gibi yoğun ve birbirine yapışıktı.

İki esrarengiz kelimeyle özetlersem: Ödümü koparmıştı.

"Aa..." diye geveledi annem. "Ee..."

"Lütfen, içeriye buyurun, Bayan Mackenson." Adam gülümseyince yüzü daha az korkunç, daha davetkâr oldu. Fakat timpani gibi acayip kalın sesi kemiklerimi titretti. Adam yana çekilince, annem elimi tutup beni içeriye çekti.

Kapı ardımızdan kapandı.

Çikolatalı süt renginde teni olan genç bir kadın bizi karşıladı. Kalp şeklinde bir yüzü ve sarımsı kahverengi gözleri vardı. Annemin elini tutup, "Adım Amelia Damaronde," dedi gülümseyerek. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Ön kolları bileziklerle kaplıydı ve her bir kulağından beş altın iğne sarkıyordu.

"Teşekkür ederim. Bu da oğlum Cory."

"Ah, demek ki o genç adam buymuş!" Amelia dikkatini bana çevirdi. Kadının öyle bir elektriği vardı ki, sanki ikimizin arasındaki hava elektrikle yüklenmiş gibi hissettim. "Sizinle tanıştığıma da çok memnun oldum. Bu da benim kocam Charles." İri adam başıyla

bize selam verdi. Amelia'nın boyu onun koltukaltlarına kadar erişebiliyordu. "Bizler Leydi'nin işlerini yaparız."

"Anlıyorum." Ben etrafıma bakınırken, annem hâlâ elimi tutmaktaydı. İnsan zihni ne tuhaf, değil mi? Zihin hiç örümcek olmadığı hâlde örümcek ağları olduğunu uydurur; her yer aydınlıkken karanlık olduğunu sanır. Leydi'nin oturma odası şeytan tapınağı değildi, siyah kediler veya fokurdayan kazanlar yoktu. Sadece içinde koltuklar, bir kanepe, üstünde ıvır zıvırın bulunduğu küçük bir sehpa, kitaplarla dolu raflar ve duvarlarda canlı renkleri olan tablolar vardı. Tablolardan biri dikkatimi çekti: Sakallı, siyah bir adamın yüzüydü, ya acı çektiği için ya da vecd hâlinde olduğu için gözleri kapalıydı. Başında dikenli bir taç vardı.

Daha önce hiç siyah İsa görmemiştim; bu sahne beni sendeletti ve zihnimde aydınlanmasına gerek olduğunu hiç düşünmediğim bir yer açtı.

Ay Adam aniden bir koridordan çıkıp odaya girdi. Onu bu kadar yakından görmek annemi de, beni de irkiltti. Ay Adam'ın üstünde kolları sıvanmış açık mavi bir gömlek ve askılı siyah bir pantolon vardı. Bu gece bileğine sadece tek bir saat takmıştı, gömleğinin yakasından her zamanki altın zincir ve kocaman haç yerine beyaz tişörtünün üst kısmı görünüyordu. Başında melon şapkası yoktu, yüzündeki lekeli uçuk sarı ve abanoz renkli deri, yüksek alnına kadar devam ediyor ve beyaz yünden bir keple son buluyordu. Çenesindeki beyaz sakalın ucu sivriydi ve hafifçe yukarı kıvrılıyordu. Siyah, kenarları kırışmış gözleri önce annemi, sonra da beni inceledi. İnce parmağını kaldırıp hole gelmemizi işaret etti.

Leydi'yle karşılaşma zamanı gelmişti.

"Bugünlerde kendini pek iyi hissetmiyor," dedi Amelia. "Dr. Parrish ona vitamin yüklüyor."

"Umarım, ciddi bir şey değildir," dedi annem.

"Yağmur akciğerlerine zarar verdi. Nemli havalar ona hep kötü gelir. Güneş açtıktan sonra biraz daha iyi oldu."

Bir kapının önüne geldik. Zayıf omuzları çökük Ay Adam kapıyı açtı. Burnuma tozlu menekşe kokuları geldi.

Amelia önce içeriye bir göz attı. "Ha'mfendi? Ziyaretçileriniz burada."

Odanın içinde çarşaf hışırtıları duyuldu. "Lütfen," dedi titrek bir yaşlı kadın sesi, "onları içeriye al."

Annem derin bir nefes alıp odanın içine yürüdü. Elimi tuttuğu için ben de onu takip ettim. Ay Adam dışarıda kaldı. Amelia, "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen seslenin," dedikten sonra nazikçe kapıyı kapadı.

Ve işte, Leydi karşımızdaydı.

Beyaz metal çerçeveli bir yatakta uzanıyordu, sırtına destek olan sırmalı bir yastık vardı ve yatak örtüsü göğsüne kadar çekilmişti. Yatak odasının duvarları yeşil yapraklarla ve yeşilliklerle boyanmıştı ve kare vantilatörün vızıltısı olmasa bir Ekvator ormanında duruyor olabilirdik. Komodinin üstünde bir lamba, dergiler ve kitaplar vardı, hemen elinin ulaşabileceği yerde ise tel çerçeveli bir gözlük duruyordu.

Bir süre Leydi bize, biz ona baktık. Beyaz yatağın içinde neredeyse mavimsi siyah görünüyordu ve yüzünün tamamı kırışıklıklarla kaplıydı. Bana öğlen güneşinde buruşan o elma bebekleri hatırlattı. Buzhane borularından temizlenirken avuç avuç taze kar görmüşlüğüm vardı ama Leydi'nin bulut gibi saçları daha da beyazdı. Mavi geceliğinin askıları kemikli omuzları üstündeydi ve köprücükkemiği derisinden öyle bir çıkmıştı ki acı verici görünüyordu. Keza elmacıkkemikleri de; bir şeftaliyi dilimleyecek kadar keskinlerdi. Doğruyu söylemek gerekirse, bir özelliği dışında Leydi, kafası felçten biraz titreyen, yaşlı mı yaşlı, saz inceliğinde siyah bir kadından başka pek bir şeye benzemiyordu.

Ama gözleri yeşildi.

Sıradan bir yeşilden söz etmiyorum. Tarzan'ın Afrika'daki kayıp şehirlerde aradığı mücevherler gibi, zümrüt yeşiliydi. Işık saçıyordu,

sanki ışık hapsedilmiş de için için yanıyormuş gibi, o gözlere bakarken sanki en gizli sırlarınız bir sardalye konservesi gibi açılmış, içinizden bir şeyler çalınmış hissini duyuyordunuz. Ve bunu dert etmek bir yana, belki de öyle olmasını istiyordunuz. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim, hâlâ da görmüş değilim. Beni korkutuyordu ama o kadar güzeldi ki, başımı çeviremiyordum sanki gözünüzü üstünden ayırmamanız gereken vahşi bir hayvan gibiydi.

Leydi gözlerini kırpıştırdı ve buruşuk ağzı bir gülümsemeyle yayıldı. Eğer dişleri kendisinin değilse, harika bir protezi vardı. "İkiniz de çok güzelsiniz," dedi Leydi titrek sesiyle.

"Teşekkür ederim, ha'mfendi," dedi annem.

"Kocanız gelmek istemedi mi?"

"Aa... hayır, o radyodan beyzbol maçını dinliyor."

"Mazereti bu muydu, Bayan Mackenson?" Leydi'nin beyaz kaşları kalktı.

"Ee... ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Bazı insanlar," dedi Leydi, "benden korkarlar. Buna ne dersiniz? Yüz altı yaşındaki yaşlı bir kadından korkuyorlar! Oysa ben burada yatıyorum ve yediklerimi içimde bile tutamıyorum! Kocanızı seviyorsunuz, değil mi, Bayan Mackenson?"

"Evet. Onu çok seviyorum."

"Bu iyi. Gerçek ve güçlü bir sevgi pek çok zorluğun aşılmasını sağlar. Ve size şu kadarını söyleyeyim, hayatım, benim yaşıma gelene kadar pek çok zorlukla karşılaşırsınız." O abanoz rengi kırışık surattaki muhteşem ve korkutucu zümrüt yeşili gözler tüm parıltısıyla bana çevrildi. "Merhaba, genç adam," dedi. "Annene ev işlerinde yardım ediyor musun?"

"Evet, efendim," dedim fısıltıyla. Dilim damağım kurumuştu.

"Bulaşıkları kuruluyor musun? Odanı tertipli tutuyor musun? Ön verandayı süpürüyor musun?"

"Evet, efendim."

"Çok iyi. Ama bahse girerim, Nila Castile'in evinde olduğu gibi süpürge kullanmamışsındır, değil mi?"

Zor bela yutkundum. Artık annem de ben de bu ziyaretin nedenini anlamıştık.

Leydi güldü. "Keşke orada olsaydım. Yeminle orada olmak isterdim."

"Nila Castile size anlattı mı?" diye sordu annem.

"Anlattı. Küçük Gavin'le de uzun uzun konuştum." Gözleri benden ayrılmıyordu. "Sen Gavin'in hayatını kurtardın, genç adam. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Nila'nın annesi, toprağı bol olsun, ölmeden önce benim çok iyi dostumdu. Bir nevi Nila'yı evlat edindim. Gavin'i de hep torunumun çocuğu gibi gördüm. Gavin'in önünde güzel bir hayat var. Sen de bunun gerçekleşecek olmasını sağladın."

"Ben... sadece canavara yem olmamaya çalışıyordum," dedim.

Leydi hırıltılı bir sesle kıkırdadı. "Onu bir süpürge sapıyla kaçırdın! Olur şey değil! Yaşlı Musa kendini çok güçlü sanıyordu, o nehirden çıkıp kendine bir ziyafet çekmeyi düşünüyordu. Ama sen ona yutamayacağı bir lokma verdin, değil mi?"

"O bir köpeği yedi," dedim.

"Eminim, *yemiştir*," dedi Leydi, sonra kıkırdaması kesildi. İncecik parmakları karnının üstünde dolanmıştı. Anneme baktı. "Nila'ya ve babasına bir iyilik yaptınız. Bu nedenle, herhangi bir onarım ihtiyacınız olursa, Bay Lightfoot'u arayın, o iş hallolsun. Oğlunuz Gavin'in hayatını kurtardı. Bu nedenle, eğer izniniz olursa, ona bir şey vermek istiyorum."

"Hiç gerek yok."

"*Gerek* var," dedi Leydi ve bir an asabileşti; gençliğinde epey sıkı bir kadın olmalıydı. "İşte bu yüzden bunu yapacağım."

"Pekâlâ," dedi annem boyun bükerek.

"Genç adam?" Leydi'nin gözleri yine bana döndü. "Ne istersin?"

Biraz düşündüm. "*Ne olursa* olsun mu?" diye sordum.

"Mantık çerçevesi içinde," diye ekledi annem.

"Ne olursa olsun," dedi Leydi.

Biraz daha düşündüm ama karar vermem kolay değildi. "Bir bisiklet. Daha önce kimsenin sahip olmadığı bir bisiklet."

"Yeni bir bisiklet," dedi Leydi başını sallayarak. "Üstünde farı da olsun mu?"

"Evet, efendim."

"Kornası da olsun mu?"

"İyi olur," dedim.

"Çok hızlı olmasını ister misin? Ağaca tırmanan bir kediden de hızlı?"

"Evet, efendim." Heyecanım giderek artıyordu. "Hem de nasıl!"

"O hâlde böyle bir bisikletin olacak! Bu yaşlı gövdemi yataktan kaldırabildiğim zaman."

"Çok iyisiniz," dedi annem. "Çok teşekkür ederiz. Ama Cory'nin babası ve ben dükkândan bir bisiklet alabilir ve..."

Leydi, "Böyle bir bisiklet dükkânlarda bulunmaz," diye kesti annemin sözünü.

"Anlayamadım?" dedi annem.

"Dükkânlarda böyle bir bisiklet olmaz." Annem doğru anlamış mı, diye bir an sustu. "Dükkândan alınanlar yeterince iyi değildir. Yeterince *özel* değildir. Genç adam, sen gerçekten özel bir bisiklet istiyorsun, değil mi?"

"Yeni bir bisiklet olsun da... her çeşidine razıyım, efendim."

Leydi bu lafıma da güldü. "Tam bir centilmensin, değil mi? Bay Lightfoot ve ben kafa kafaya verip bir şeyler yapmaya çalışacağız. Sana uyar mı?"

Evet, dedim ama bu çalışmanın nasıl bana yepyeni bir bisiklet sağlayacağını pek anlayamamıştım.

"Yaklaş bana," dedi Leydi. "İyice yanıma gel."

Annem elimi bırakınca yatağın kenarına gittim. O yeşil gözler ispirto lambası gibi önümde parlıyordu.

"Bisiklete binmekten başka ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Beyzbol oynamayı severim. Okumayı severim. Hikâye yazmayı severim."

"*Hikâye* yazmayı mı?" Beyaz kaşlar bir kez daha kalktı. "Bak şu işe! Karşımda bir *yazar* var!"

"Cory oldum olası kitap okumayı sever," dedi annem. "Kovboylarla, dedektiflerle ilgili kısa hikâyeler yazar ve..."

"Canavarlar," dedim. Bazen canavarlarla ilgili hikâyeler yazarım."

"Canavarlar," diye tekrarladı Leydi. "Yaşlı Musa'yla ilgili bir şey yazacak mısın?"

"Olabilir."

"Bir gün bir kitap yazacak mısın? Belki bu kent ve burada yaşayanlarla ilgili?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bana bak," dedi Leydi. Baktım. "İyice bak," dedi.

Baktım.

O anda tuhaf bir şey oldu. Leydi konuşmaya başladı ve o konuşurken aramızdaki hava inci gibi parıldadı. Gözleri beni hapsetmişti, başımı çeviremiyordum. "Bana canavar dediler," dedi Leydi. "Bana canavardan da kötü şeyler dediler. Senin yaşlarındayken annemin öldürülüşünü gördüm. Yeteneğini kıskanan bir kadın tarafından. O kadını bulacağıma yemin etmiştim. Kırmızı bir elbisesi ve omzunda ona bir şeyler söyleyen bir maymunu vardı. Kadının adı LaRouge'du. Hayatım boyunca onu aradım. Lepersville'e gittim, sel altına kalmış evlerin arasında kürek salladım." Bu parıltı içinde yüzündeki kırışıklıklar kaybolmaya başlamıştı. Gözlerimin önünde gençleşiyordu. "Ölülerin yürüdüğünü gördüm, en iyi arkadaşımın vücudunda pullar vardı ve karnının üstünde sürünüyordu." Giderek gençleşen yüzü ve güzelliği yüzümü kavurmaya başladı. "Maske yapanı gördüm. Şeytan'ın gözüne tükürdüm ve Karanlık Cemiyetin salonlarında dans ettim." Uzun siyah saçlı, yüksek elmacıkkemikli ve sivri çenesi olan, gözleri korkunç anılarla dolu bir genç kızdı. "*Yaşadım*," dedi açık ve güçlü bir sesle. "Yüz ömür yaşadım ve hâlâ ölmüş değilim. Beni görebiliyor musun, genç adam?"

"Evet, efendim," diyerek cevap verdim, kendi sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Görebiliyorum."

O büyü göz açıp kapayana kadar bozuldu. Bir saniye önce güzel bir genç kadına bakarken, şimdi karşımda yüz altı yaşındaki gerçek Leydi vardı. Gözleri biraz serinlemişti ama ben ateşimin çıktığını hissediyordum.

"Belki bir gün benim hayat hikâyemi yazarsın," dedi Leydi. Bir yorumdan çok bana emir veriyormuş gibi geldi. "Şimdi gidip Amelia ve Charles'ı ziyaret et, ben de annenle biraz sohbet edeyim."

Peki, dedim. Annemin yanından geçip kapıya giderken bacaklarım pelte gibi olmuştu. Yakam terden ıslanmıştı. Tam kapıya vardığım anda aklıma bir şey geldi ve tekrar yatağa döndüm. "Bağışlayın, efendim," dedim. "Matematik dersinden geçmemi sağlayacak herhangi bir şeyiniz var mı? Yani sihirli bir içecek falan gibi..."

"*Cory!*" diye azarladı annem beni.

Ama Leydi sadece gülümsedi. "Var, genç adam. Amelia'ya söyle, sana On Numaralı İksirden içirsin. Sonra eve git ve her zamankinden daha *sıkı* çalış. O kadar iyi çalış ki, aritmetiği uykunda bile çözebil." Parmağını kaldırdı. "Bu işe yarayacaktır."

Odadan çıkıp kapıyı ardımdan kaparken sihir olacak diye çok hevesliydim.

"On Numaralı İksir mi?" diye sordu annem.

"Hindistan cevizi aromalı bir bardak süt," dedi Leydi. "Amelia'yla birlikte biraz cesaret ve özgüven gereken insanlar için türlü iksirler hazırladık."

"Bütün sihriniz bundan ibaret mi?"

"Çoğu. İnsanlara bir anahtar verirsen, kendi kilitlerini açabilirler." Leydi başını yana eğdi. "Ama başka çeşit sihirler de vardır. Bu yüzden sizinle konuşmam gerekiyor."

Annem ses çıkarmadı; ne geleceğini pek anlamıyordu.

"Rüyalar görüyorum," dedi Leydi. "Uyurken de uyanıkken de. Burada artık hiçbir şey doğru gitmiyor. Öbür tarafta da öyle."

"Öbür taraf mı?"

"Ölülerin gittiği yer," dedi Leydi. "Nehrin karşı tarafı. Tecumseh'i

kastetmiyorum. Çok geçmeden benim gideceğim o büyük, karanlık nehir. İşte o zaman dönüp bakacağım ve bir kahkaha atıp, 'Demek hepsi *buymuş*,' diyeceğim."

Annem hâlâ bir şey anlamayarak başını iki yana salladı.

"Her şey altüst oldu," diye devam etti Leydi. "Canlıların da ölülerin de diyarında. Damballah yiyeceğini geri çevirdiği zaman bir terslik olduğunu anlamıştım. Jenna Velvadine Paskalya sabahı kilisenizde olanları anlattı. Bu da ruhlar dünyasının işiydi."

"*Yabanarılarıydı*," dedi annem.

"Sana göre yabanarıları. Bana göre bir mesajdı. Öbür tarafta birisi fena hâlde acı çekiyor."

"Anla..."

Leydi, "Anlamıyorsun," diyerek bitirdi annemin sözünü. "Anlamadığını biliyorum. Bazen ben de anlamam. Ama ıstırabın lisanını bilirim, Bayan Mackenson. Bu lisanı konuşarak büyüdüm." Leydi komodinine uzanıp bir çekmece açtı ve içinden çizgili bir defter kâğıdı çıkardı. Bunu anneme verip, "Bunu tanıdınız mı?" diye sordu.

Annem kâğıda baktı. Kurşun kalemle çizilmiş bir kafanın eskizi vardı: kafa değil, bir kurukafa, şakaklarından da kanatlar çıkıyora benziyordu.

"Rüyamda omzunda böyle dövmesi olan bir adam görüyorum. Bir çift el görüyorum, birinde siyah bantla sarılmış bir cop, diğerinde bir tel var. Sesler duyuyorum ama ne söylendiğini anlayamıyorum. Birisi avaz avaz bağırırken yüksek sesle müzik çalıyor."

"Müzik mi?" Annemin içi buz kesmişti; babam otomobildeki cesedi anlatırken bu kanatlı kurukafadan bahsetmişti.

"Çalan ya bir plaktı ya da birisi piyano çalıyordu," dedi Leydi. Bunu Charles'a anlattım. O da bana mart ayında *Journal* dergisinde okuduğum bir haberi hatırlattı. Saxon Gölü'nde suya batan ölü bir adamı gören kişi sizin kocanızdı, değil mi?"

"Evet."

"Bunun o işle bir ilgisi olabilir mi?"

Annem derin bir nefes aldıktan sonra verdi ve, "Evet," dedi.

"Tahmin etmiştim. Kocanız geceleri iyi uyuyor mu?"

"Hayır... kötü rüyalar görüyor. Gölle ve... içindeki adamla ilgili."

"Kocanıza erişmeye çalışıyor," dedi Leydi. "Onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Ben sadece mesajı alıyorum, sanki bir telefon konuşmasını paralel hattan dinler gibiyim."

"Mesaj mı?" dedi annem. "Ne mesajı?"

"Bilmiyorum," dedi Leydi, "ama o tür bir acı insanın aklını başından alabilir."

Annemin gözleri yaşarmaya başladı. "Ben... bilemiyorum..." Bir damla gözyaşı cıva gibi sol yanağından aşağıya kaydı.

"Bu resmi ona gösterin. Bununla ilgili konuşmak isterse, bana gelsin. Ona nerede yaşadığımı bildiğini söyleyin."

"Gelmez. Sizden korkuyor."

"Siz yine de ona söyleyin," dedi Leydi. "Eğer düzeltmezse, bu şey onu parçalayabilir. Ona hayatta sahip olabileceği en iyi dostunun ben olduğumu söyleyin."

Annem başını salladıktan sonra defter kâğıdını kare şeklinde katlayıp sağ eline aldı.

"Gözlerinizi silin," dedi Leydi. "Genç adamın üzülmesini istemem." Annem kendini yeterince topladıktan sonra Leydi tatmin olduğunu belirten bir ses çıkardı. "Bakın, yine eskisi gibi güzel oldunuz. Şimdi gidin ve o genç adama söyleyin; en kısa sürede o bisiklete sahip olması için elimden geleni yapacağım. Derslerine iyi çalışmasını da sağlayın. Anne ya da baba kuralları koymazsa, On Numaralı İksir işe yaramaz."

Annem ona teşekkür etti. Onu ziyaret etmesi için babamla konuşacağını söyledi ama söz veremiyordu. "Kocanızı görmeyi umuyorum," dedi Leydi. "Kendinize ve ailenize iyi bakın."

Annemle birlikte evden çıkıp kamyonete yürüdük. Dudaklarımın kenarlarında hâlâ On Numaralı İksirin izleri vardı. Daha şimdiden matematiğin canına okuyacağımı hissediyordum.

Bruton'dan ayrıldık. Nehir sakin bir şekilde akmaktaydı. Hafif gece rüzgârı ağaçların arasından yavaşça esiyor, insanlar akşam yemeklerini bitirirlerken pencerelerde ışıklar parlıyordu. Aklıma yerleşmiş iki şey vardı: inanılmaz güzellikteki, yeşil gözlü bir kadının yüzü ve kornasıyla farı olan yeni bir bisiklet.

Annemse cesedi gölün dibinde yatan ama ruhu hem kocasının hem de Leydi'nin rüyalarına musallat olan adamı düşünüyordu.

Yaz iyice yaklaşmış, hanımeli çiçeklerinin ve menekşelerin kokusu her yanı sarmıştı.

Zefir'de bir yerde, bir piyano çalınıyordu.

İKİ
Şeytanların ve Meleklerin yazı

1
Okulun Son Günü

Tik... tak... tik... tak.

Takvimler ne derse desin, ben okulun son gününü hep yazın ilk günü sayarım. Güneşin sıcaklığı giderek artmış, güneş de gökyüzünde daha uzun süre kalmaya başlamıştı, toprak yeşermiş, gökyüzü en yumuşak bulutlar dışında her şeyden temizlenmişti, sıcaklık gününün geldiğini bilen köpek gibi dikkat çekmeye çalışırken soluk soluğaydı, beyzbol sahasının çimleri biçilmiş ve beyaz çizgileri yenilenmişti, yüzme havuzu boyanmış ve suyu doldurulmuştu. Rehber öğretmenimiz Bayan Selma Neville ne kadar güzel bir yıl geçirdiğimizi, ne çok şey öğrendiğimizi anlatırken, final sınavı belasını atlatmış olan biz öğrenciler bir gözümüz saate kilitlenmiş hâlde onu dinliyorduk.

Tik... tak... tik... tak.

Alfabetik sıraya göre Ricky Lembeck ve Dinah Macurdy arasında oturtulduğum sıramda bir yanım öğretmenin nutkunu dinliyor, bir yanım bir an önce bunun bitmesini diliyordu. Kafamın içi kelimelerle doluydu. Bu pırıl pırıl yaz havasında bunları kafamdan silkeleyip atmam lazımdı. Ama son zil çalana kadar Bayan Neville'in malıydık ve zaman bizi Roy Rodgers'ın at üstünde tepeleri aşması gibi gelip bizi kurtarana kadar oturup bu sıkıntıyı çekmek zorundaydık.

Tik... tak... tik... tak.

İnsaf be.

Dünya metal çerçeveli pencerelerin dışında bekliyordu. Arkadaşlarımla birlikte o 1964 yazında nelerle karşılaşacağımızı bilmemin imkânı yoktu ama yaz günlerinin uzun ve tembellikle geçtiğini, güneş gökyüzündeki kontrolünü bıraktığında ağustosböceklerinin şarkılarını söylediğini, ateşböceklerinin dans ederek uçuştuklarını ve yapılacak ev ödevi olmadığını biliyordum, of, ne harika bir zamandı. Matematik sınavımı kıl payı –illa gerçeği ortaya sermek gerekiyorsa, C eksi alarak– geçmiş ve yaz okulu derdinden kurtulmuştum. Arkadaşlarımla birlikte özgürlük diyarında gezip eğlenecektik ama arada bir durup yaz okulundaki –Ben Sears'ın geçen yıl hüküm giyerek kaldığı hapishanedeki– mahkûmları da düşünecek, onlara hayır duaları okuyacaktık çünkü zaman geçiyordu ve hiçbiri de gençleşmiyordu.

Tik... tak... tik... tak.

Zaman zulmün kralıydı.

Koridorda bir hareketlilik sesi duyduk, bunu kahkahalar, saf bir neşeyle ve köpüren bir sevinçle koparılan haykırışlar izledi. Başka bir öğretmen sınıfını erken salıvermişti. Bu adaletsizlik içimi parçalıyordu. Bayan Neville altmış yaşında olmasına rağmen saçları turuncuya boyalı biriydi, kulağında bir işitme cihazıyla, sanki kapının ötesinde hiçbir ses yokmuş gibi ha babam konuşuyordu. O anda kafama dank etti; bu kadın bizi bırakmak istemiyordu. Bizi elinden geldiğince uzun süre burada tutmasının nedeni belki de sadece öğretmen kininden değil de evde kimsesi olmadığındandı ve tek başına geçirilen bir yaza yaz denemezdi.

"Umarım bu tatil sırasında siz gençler kütüphaneyi kullanmayı unutmazsınız." Bayan Neville o anda en sevecen sesiyle konuşuyordu ama tepesi attığı zaman ağzından şu düşen meteoru bile aptal gösteren kıvılcımlar püskürürdü. "Okul tatil diye okumayı bırakmamalısınız. Akıllarınız kullanılmak için yaratılmıştır. Bu nedenle, eylül ayı gelene kadar düşünmeyi unutmayın ve..."

ZIRRRR!

Hepimiz aynı anda, kıvranan bir böceğin parçaları gibi yerimizden sıçradık.

"Bir dakika," dedi Bayan Neville. "Bir dakika. Henüz serbest değilsiniz."

Of, bu resmen işkenceydi! O an Bayan Neville'in gizli bir hayatı olduğunu ve bu hayatında sineklerin kanatlarını yolduğunu düşündüm.

"Odamdan birer centilmen ve leydi gibi çıkacaksınız. Tek sıra hâlinde. Bay Alcott, önce siz çıkın."

Eh, hiç değilse harekete geçmiştik. Ama tam sınıf boşaldığı ve koridordaki cümbüşü işittiğim sırada Bayan Neville, "Cory Mackenson, lütfen, masama gelin," dedi.

İçimden küfrederek masasına gittim. Bayan Neville kırmızı kenarlı bir alışveriş filesine benzeyen ağzıyla bana gülümsedi. "Kendini matematiğe adadığın için memnunsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Eğer yıl boyunca bu kadar iyi çalışsaydın, onur listesine girebilirdin."

"Evet, efendim." Ne yazık ki, sonbaharda On Numaralı İksirden içmiş değildim, diye düşündüm.

Derslik boştu. Dışarıdaki seslerin giderek azaldığını işitebiliyordum. Burnuma tebeşir tozu, öğlen yenen yemeklerin ve kalemtıraş süprüntülerinin kokuları geliyordu. Hayaletler toplanmaya başlamıştı.

"Yazmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu Bayan Neville gözlüğünün altından bana bakarak.

"Eh, evet."

"Sınıftaki en iyi kompozisyonları sen yazdın ve imlada en yüksek notları sen aldın. Bu yılki yarışmaya katılır mısın?"

"Yarışma mı?"

"Yazı yarışması. Bilirsin. Sanat Konseyi her ağustosta bu yarışmanın sponsorluğunu yapar."

Bunu hiç düşünmemiştim. Başında Bay Grover Dean ve Bayan Evelyn Prathmore'un bulunduğu bu konsey her yıl bir deneme ve hikâye yazma yarışması düzenlerdi. Kazananlara bir plaket verilir ve eserlerini öğle yemeği vaktinde kütüphanede okumaları istenirdi. Omuz silktim. Hayaletler, kovboylar, dedektifler ve uzaydan gelen canavarlarla ilgili hikâyelerim yarışma kazanacak türden değildi, bunları kendimi tatmin etmek için yazıyordum.

"Bunu düşünsen iyi edersin," diye devam etti Bayan Neville. "Kelimeleri çok güzel kullanıyorsun."

Yine omuz silktim. Öğretmeninin seninle yetişkin biriymişsin gibi konuşması rahatsız edici bir duygu yaratıyor.

Bayan Neville, "Sana iyi yazlar dilerim," deyince o anda artık özgür olduğumu anladım.

Kalbim bulanık bir sudan gün ışığına sıçrayan bir kurbağa gibiydi. "Teşekkür ederim!" deyip kapıya koştum. Ama dışarıya çıkmadan önce dönüp Bayan Neville'e baktım. Üstünde not vereceği sınav kâğıtlarının veya öğretilmesi gereken derslerin yer aldığı kitapların olmadığı bir masada oturmaktaydı. Masasında kurutma kâğıdı ve kalemtıraş dışındaki tek şey Paula Erskine'in ona getirdiği kırmızı elmaydı. Bayan Neville'in ağır çekim film gibi o elmaya uzanıp alışını gördüm. Sonra kadın, geleceğe doğru ilerleyen bir dalga gibi bu derslikten geçmiş nesillerin baş harflerinin oyulduğu boş sıralarla dolu dersliğe baktı. Bayan Neville o anda son derece yaşlı görünüyordu.

"Size iyi yazlar dilerim, Bayan Neville!" dedim kapı eşiğinden.

"Hoşça kal," diyerek gülümsedi.

Ellerimde kitaplar, aklımda rakamlar, alıntılar ve tarihler olmadan koridor boyunca koştum. Koşarak altuni gün ışığına çıktığım anda benim için yaz başlamış oldu.

Hâlâ bisikletsizdim. Annemle birlikte Leydi'yi ziyarete gideli neredeyse üç hafta oluyordu. Onu araması için ikide bir anneme vızıldıyordum ama annem bana sabırlı olmamı ve o yeni bisiklete

ancak elime geçtiği zaman sahip olacağımı söyledi. Annemle babam mavi alacakaranlıkta verandada oturup uzun uzun konuşmuşlardı; herhalde benim dinlememem gerekiyordu ama babamın şu sözlerini işittim: "Onun ne rüya gördüğü beni ilgilendirmez. Onu görmeye *gitmeyeceğim*." Bazen geceleri babamın uykusunda ağladığını, sonra da annemin onu yatıştırmaya çalıştığını duyuyordum. Babamın "o gölün içinde..." veya "...o karanlıkta..." sözleri kulağıma gelirdi, kapkara bir sülük gibi zihnine neyin yerleştiğini biliyordum. Babam akşam yemeklerinde tabağı daha yarı yarıya doluyken itip sofradan kalkmaya başlamıştı ki, bu onun öğretisini ihlal etmek demekti. Bana hep, "Cory, tabağını tertemiz et, çünkü Hindistan'da senin yaşıtların açlıktan ölüyorlar," derdi. Kilo vermeye başlamıştı ve sütçü üniformasının pantolonu düşmesin diye kemerini sıkmak zorunda kalıyordu. Yüzü de değişmeye başlamıştı: elmacıkkemikleri daha çıkıktı, gözleri gözçukurlarında çökmüştü. Radyoda beyzbol maçlarını dinliyor, televizyondaki haberleri seyrediyordu ve çoğu zaman rahat koltuğunda ağzı açık hâlde uyuyakalıyordu. Uykusunda yüzü seğiriyordu.

Onun için korkuyordum.

Sanırım, babamın içini neyin kemirdiğini anlamıştım. Sadece ölmüş bir adamı görmekten ibaret değildi. O ölmüş adamın bir cinayet kurbanı olması da değildi, çünkü Zefir'de daha önce de –şükürler olsun ki görece az sayıda– cinayetler işlenmişti. Bence babamın ruhunu kemiren şey, bu cinayetin alçaklığı, acımasız soğukkanlılığıydı. Babam birçok konuda akıllıydı, sağduyusu vardı, doğruyu yanlışı ayırabilirdi, bu dünyanın insanıydı ama pek çok konuda son derece saftı. Herhalde Zefir'de böyle bir kötülüğün var olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir insanın vahşice dövüldükten sonra boğulması ve bir direksiyona kelepçelenerek Hıristiyan töreniyle gömülmekten mahrum bırakılışı –hem de doğup büyüdüğü kasabada böylesi bir olayın yaşanması– onu derinden yaralamıştı. Belki de içinde bir şeyler kırılmıştı ve kendi başına toparlayamıyordu. Belki de bir

diğer nedeni de maktulün geçmişi olmaması ve Şerif Amory'nin soruşturmalarına kimsenin karşılık vermeyişiydi.

Bir gece duvar arkasından babamın anneme, "Bu adam mutlaka *birisiydi*," deyişini duymuştum. "Bir karısı, çocukları veya erkek ya da kız kardeşleri yok muydu? Kendi ebeveynleri yok muydu? Yahu Rebecca, bu adamın mutlaka bir *ismi* vardı! Kimdi? Ve nereden gelmişti?"

"Bunu öğrenmek şerifin görevi."

"J.T. hiçbir şey öğrenemez. İşin peşini bıraktı!"

"Bence gidip Leydi'yi görmelisin, Tom."

"Hayır."

"Neden? O çizimi gördün. Aynı dövme olduğunu biliyorsun. Gidip hiç değilse onunla bir konuşsan?"

"Gitmem çünkü..." Babam uygun bir cevap düşünmek için sustu. "Çünkü onun yaptığı sihre inanmıyorum. Sahtekârlık. O dövmeyle ilgili bilgiyi *Journal*'da okumuş olmalı."

"Dergide o kadar ayrıntılı tarif edilmemişti. Bunu sen de biliyorsun. Ve birtakım seslerle piyano müziği duyduğunu söyledi. Bir de bir çift el görmüş. Gidip konuş onunla, Tom. Lütfen."

"Onun bana söyleyeceği hiçbir şey yok," dedi babam. "En azından, benim duymak isteyeceğim herhangi bir şey."

Ve işte durum böyleydi; babamın uykularına hâlâ adı olmayan, boğulmuş bir hayalet musallat oluyordu.

Ne ki, yazın bu ilk gününde ben bunları düşünüyor değildim. Yaşlı Musa'yı, Midnight Mona'yı veya yeşil tüylü şapkası olan adamı düşünmüyordum. Artık kutlama ritüelimize dönüşmüş olayda arkadaşlarıma katılmayı düşünüyordum.

Okuldan eve koştum. Rebel beni ön verandada bekliyordu. Anneme birazdan döneceğimi söyledikten sonra, Rebel peşimde ormanın içinde koştum. Orman yemyeşil ve muhteşemdi, yaprakların ve ağaçların arasından ılık bir meltem esiyor, güneş eğimli ışınlarıyla içeri sızıyordu. Orman patikasına ulaşıp bunu takip ederek

daha derinlere gittim. Rebel bir sincabı ağaca kadar kovalamak için yönünü değiştirdi. Ormandan çıkıp önünde Zefir'in uzandığı inişli çıkışlı bir yamaca yerleşmiş geniş yeşilliğe varmam on dakikamı aldı. Bisikletleriyle ve köpekleriyle gelen arkadaşlarım buradaydılar. Johnny Wilson ve kızıl köpeği Chief, Ben Sears ve Tumper, Davy Ray Callan ve kahverengi-beyaz benekli Buddy.

Burada rüzgâr daha sertti. Açıklıkta fır dönüyordu, mutlu bir yaz havası çemberi oluşturuyordu. "Yırttık!" diye bağırdı Davy Ray. "Okul kapandı!"

"Okul kapandı!" diye bağırdı Ben, tam bir aptal gibi yerinde zıplayıp duruyor, köpeği Tumper da yanında havlıyordu.

Johnny sıcak güneş yüzüne çarparken gözleri aşağımızdaki kentimize takılı hâlde, sadece gülümsedi.

Ben, "Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazırım," dedim. Nabzım hızlanmıştı.

"Herkes hazır mı?" diye bağırdı Ben.

Hepimiz hazırdık.

"O hâlde, gidelim! Yaz başladı!" Ben açıklığın etrafında geniş bir çember çizerek koşmaya başladı; Tumper da peşindeydi. Onu takip ettim, Rebel arada bir çembere girip çıkıyordu. Johnny ve Davy Ray de benim arkamdan koşmaya başladılar, köpekleri de bir ileri bir geri koşuşturuyor, birbirleriyle boğuşuyordu.

Hızımızı giderek artırıyorduk. Önceleri yüzümüze doğru esen rüzgârı şimdi arkamıza almıştık. Sağlam genç bacaklarımızla açıklığın etrafında koştuk durduk, oyun alanımızı çevreleyen çam ve meşe ağaçlarının arasından rüzgâr bizimle konuşuyordu. "Daha hızlı!" diye bağırdı Johnny, yumru ayağı üstünde biraz topallayarak. "Daha hızlı koşmalıyız!"

Devam ettik, kimi zaman rüzgârla savaştık, kimi zaman onun önünde uçtuk. Köpekler hareket etmenin saf sevinciyle havlayarak peşimizden koşuyorlardı. Güneş Tecumseh Nehri üstünde ışıldıyordu, gökyüzü berrak bir maviydi, yaz sıcağı ciğerlerimize doluyordu.

Zamanı gelmişti. Hepimiz zamanın geldiğini biliyorduk.

"Önce Ben uçacak!" diye bağırdım. "Hazırlanıyor! Şimdi..."

Ben bir nara attı. Gömleğinin sırt kısmını yırtan kanatları açığa çıktı.

"Kanatları büyüyor!" dedim. "Saçlarıyla aynı renkte ve uzun süre kullanılmamaktan tembelleşmiş ama çırpmaya başlıyor. Baksanıza! Bakın!"

Ben'in ayakları yerden kesildi ve kanatları onu yukarıya doğru kaldırmaya başladı.

"Tumper da gidecek!" dedim. "Onu bekle, Ben!"

Tumper'ın kanatları açıldı. Gergin sesler çıkaran köpek sahibinin topukları altında yükselmeye başladı. "Hadi, Tumper!" diye haykırdı Ben. "Hadi, gidelim!"

"Davy Ray," dedim. "Hissediyor musun?"

Hissetmek istiyordu. Gerçekten istiyordu ama henüz hazır olmadığını görebiliyordum. "Johnny!" dedim, "sıra sende!"

Kürekkemikleri arasından patlar gibi çıkan kanatları parlak siyahtı. Koca kızıl köpeği Chief yanında kanat çırparken yükselmeye başladı. Başımı kaldırıp baktım; yerden yirmi metre yükseklikteki Ben tombul bir kartal gibi uçuyordu. "Ben seni geride bırakıyor, Davy Ray! Başını kaldırıp ona bak. Hey, Ben! Davy Ray'e seslensene!"

"Hadi gel, Davy Ray!" diye bağırdı Ben ve kendi etrafında döndü. "Hava çok güzel."

"Hazırım!" dedi Davy Ray dişlerini kenetleyerek. "Hazırım! Cory, beni yukarıya çıkar!"

"Kanatlarının büyüdüğünü hissediyorsun, değil mi? Ben onları görebiliyorum! Çıkmaya hazırlanıyorlar! Evet, işte! Serbest kaldılar!"

"Onları hissediyorum! Onları hissediyorum!" Yüzü ter içinde kalan Davy Ray gülüyordu. Kanatlarını çırpmaya başladı ve yüzer gibi yukarıya yükseldi. Davy Ray'in uçmaktan korkmadığını biliyordum;

daha önce bizimle birlikte buraya gelmemişti. Korktuğu şey sadece ayaklarının yerden kesildiği o ilk andı, sadece gözünü karartması gerekiyordu. "Köpeğin Buddy de arkandan geliyor!" diye bağırdım. Buddy'nin kahverengi-beyaz benekli kanatları açıldı ve hayvan köpekleme yüzer gibi yükselmeye başladı.

Benim kanatlarım da aniden kürekkemiklerim arasından fırlamış, kahverengi bayraklar gibi açılıvermişlerdi. Rüzgâra duydukları açlıkla gömleğimi yırtarak çıkmışlardı. Özgürlüğün sarhoşluğunu ve hafifliğini iliklerime kadar hissediyordum. Yükselmeye başlarken birkaç saniyelik bir panik yaşadım; yazları yüzme havuzunun soğuk suyuna atlamadan önce duyduğum hisse benziyordu. Kanatlarım ağustos sonundan beri gergin ve hareketsizlerdi, Cadılar Bayramı, Şükran Günü, Noel tatili ve Paskalya tatili sırasında arada bir seğirseler de, bugünün hayali içinde uykudaydılar. İlk başta hantal ve ağırdılar; bu ritüelimiz başladığından beri her yaz düşündüğüm gibi, bu kanatların nasıl kendi kendilerine havayı okuyabildiklerini merak ettim. Derken kanatlarım rüzgârla dolunca onların güçlü kaslarını hissettim. Hani hapşırmaya tepki gibi bir an sarsılırsın ya, aynı onun gibi bir an sarsıldılar. İkinci çırpış daha kontrollü ve güçlüydü. Üçüncüsüyse, şiir gibiydi. Hava akımında kanatlarımı çırpıyordum. "Yapıyorum!" diye bağırdım arkadaşlarımın ve köpeklerinin peşinden yükselirken.

Görece yakınımda tanıdık bir havlama duyunca dönüp baktım. Rebel da çıkmış beyaz kanatlarıyla beni takip ediyordu. "O kadar hızlı gitme, Ben!" diye uyardım arkadaşımı ama o otuz metreye doğru hızla yükseliyordu. Yerde çektiği sıkıntıların karşılığında uçmayı hak etmişti. Tumper ve Buddy havada daireler çizerlerken, Rebel da onların oyunlarına katılmak için havladı. Chief de sahibi gibi, tek başına takılmayı seviyordu. Sonra Rebel bana doğru geldi ve yüzümü yaladı; kolumu onun boynuna doladım ve ağaç tepelerinin üstünde yükseldik.

Davy Ray korkularını yenmişti. Gaklama benzeri neşeli sesler çıkararak başını öne eğdi, kollarını iki yanına yapıştırdı ve kahkahalar

atarak yere doğru dalışa geçti. Kanatları dümdüz olup omuzlarında toplanmış, yüzü havanın baskısıyla gerilmişti. "Yukarıya çık, Davy Ray!" diye bağırdım, peşinde Buddy ile yanımızdan hızla geçerken. "Yukarıya çık!"

Fakat Davy Ray yeşil ormana doğru dalmaya devam etti. Tam onun bir meteor gibi yere çakılacağını düşünürken, kanatları harikulade bir yelpaze gibi aniden açıldı ve vücudunu ikiye katlayarak yukarıya çevirdi. İstese çam iğnelerini çiğneyecek kadar ağaçlara yakındı. Davy ağaçların üzerinden uçarken sevinçle bağırıyordu ama gövdesi doğru açıya gelene kadar Buddy birkaç ince dala çarpmıştı. Hayvan hırlayarak ağaçların üstünden yükselirken arkasında şoke olmuş sincaplar bıraktı.

Ben de Ben'e doğru yükselmekteydim. Tek başına uçan Johnny havada figürler yapıyordu. Rebel ve Tumper yerden yirmi metre yükseklikte kovalamaca oynuyorlardı. Ben bana sırıttı, yüzü ve gömleği terden sırılsıklam olmuş, gömleğinin eteği dışarı çıkmıştı. "Cory!" diye seslendi bana. "Beni seyret!" Sonra kollarını karnında toplayıp dizlerini yukarıya çekti ve gülle gibi aşağıya düşmeye başladı. Tıpkı Davy gibi o da hızını yavaşlatmak istediği zaman kanatlarını sonuna kadar açıp rüzgârı yakalamaya çalıştı ama bir aksilik oldu. Kanatlarından biri tam açılmadı. Bir terslik olduğunu anlayan Ben çığlık attı. Yanlamasına taklalar atarak düşüyordu, kolları tutmuyordu. "Düşüyoruuuuum!" Ben kanadına ağıt yakarak duaya başladı.

Karınüstü ağaç tepelerine çarptı.

"İyi misin?" diye sordu Davy Ray.

"Bir şeyin yok ya?" dedim ben de.

Johnny de koşmayı bırakmıştı; Tumper gelip sahibinin yüzünü yaladı. Ben doğrularak derisi sıyrılmış dirseğini gösterdi. "Vay be, acıyor," dedi. Kan görünüyordu.

"Eh, o kadar hızlı gitmemeliydin," dedi Davy Ray. "Budala!"

"Ben iyiyim, cidden." Ben ayağa kalktı. "Uçmamız daha bitmedi, değil mi, Cory?"

Yine uçmak için hazırdı. Ben kollarımı iki yana açıp koşmaya başladım. Diğerleri de kollarını açarak koşmaya başladılar; rüzgâr bizi sendeletiyordu. "Şu anda Davy Ray yirmi beş metre yükseklikte," dedim. "Ve Buddy de onun yanında. Johnny yirmi metrede figürler yapıyor. Hadi, Ben! O ağaçların içinden çık artık."

Saçlarında çam iğneleriyle kalktı. Ağzı kulaklarındaydı.

"Buradan, arkadaşlar!" diye bağırdı Davy Ray Zefir'e doğru uçmaya başlarken. Ardından koştum. Kanatlarım mavi yolları tanıyordu.

Sıcak güneş sırtımızdaydı. Zefir'in evleri plastikten sokaklarda duran oyuncaklar gibi görünüyordu. Arabalar beş kuruşa alabildiğiniz kurmalı araçlara benziyordu. Kahverengi bir yılan gibi kıvrılan Tecumseh Nehri'nin, Gargoyllu köprünün ve eski tren yolunun üstünden uçtuk. Nehirde bir kayıkta balık tutan birkaç kişi gördüm. Yaşlı Musa onların yemini kapmaya karar verseydi, o kadar rahat kedi balığı beklemezlerdi.

Bizim ve köpeklerimizin küçük gölgeleri gizli bir el yazısı gibi yerde hareket ediyordu. Saxon Gölü'nün koyu kahverengi, dikdörtgen lekesinin üstünden uçtuk. Sıcak bir akıntı yakalayıp yirmi metreye kadar yükselsem de hiç hoşuma gitmedi. İçinde, çürük elmanın çekirdeği gibi yatan şey hiç hoşuma gitmedi. Davy Ray alçalıp göl yüzeyinin üç metre üzerinden uçmaya başladı. Dikkatli olmalıydı çünkü kanatları ıslanacak olursa, onları kurutana kadar uçamayacaktı. Sonra tekrar yükselmeye başladı ve hep birlikte Saxon Gölü'nün ötesinde vahşi yeşil ve cilalı kahverengiden yamalı bir yorgan gibi uzanan ormanın ve çiftliklerin üstünden geçtik.

"Şimdi neredeyiz, Cory?" diye sordu Davy Ray.

"Neredeyse..." diye başladım."

Orman okyanusunun ortasındaki Robbins Hava Kuvvetleri Üssü'ndeydik. İnişe geçmiş gümüş renkli bir jet savaş uçağını işaret ettim. Üssün biraz ötesinde kanatlı oğlan çocukları da dahil, herkese yasak bölge olan bir test alanı vardı. Burada savaş pilotları sahte he-

deflere atış talimi yapıyorlardı; bazen bombardıman uçakları gerçek bombalar da kullanırlar, Zefir'deki evlerin pencereleri tangırdardı. Hava üssü gezintimizin sınırıydı; buradan sıcak maviliğe dönüp geldiğimiz yoldan geri giderdik: Tarlalar, orman, göl, nehir ve çatıların üzerinden.

Yanımda Rebel, evimin üstünde daireler çizdik. Diğerleri de aynı şeyi yapıyorlar, köpekleri neşe içinde havlıyorlardı. Dört bir yönde uzanan o koca dünyada evimin ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Bulunduğum yükseklikten, ufka doğru uzayıp giden yolları ve bu yollarda bilinmeyen yerlere giden otomobillerle kamyonları görebiliyordum. Gezme tutkusu da yazın bir parçasıdır; bunu içimde hissediyor, acaba ben de bu yollarda seyahat edecek miyim, edersem de nerelere giderim, diye düşünüyordum. Aklıma takılan başka bir şey de, ya annemle babam aniden evden çıkıp Rebel'la benim gölgemi görüp başlarını kaldırsalar ne olacağıydı. Herhalde oğullarının uçabildiğini bilmiyorlardı.

Bacaların ve Thaxter Malikânesi'nin kuleleri üstünde bir tur attıktan sonra arkadaşlarıma katıldım ve yorgun kanatlarımızla açık alana vardık.

Birbirimizin ardından daireler çizerek yavaşça inerken zarifçe dökülen sonbahar yaprakları gibiydik. Topuklarım sert zemine çarpıp sarsıldıktan sonra kanatlarımın ve vücudumun yerçekimine alışması için koşmaya devam ettim. Derken hepimiz yerdeydik, köpeklerimizle birlikte kâh rüzgâra karşı, kâh rüzgârı arkamıza alarak açıklıkta koşuyorduk. Kanatlarımız katlanıp kürekkemiklerimizin arasındaki gizli kılıflarına döndüler. Köpeklerin kanatları da eski yerlerine girdiler, üstleri beyaz, kahverengi, kırmızı, kahverengi ve beyaz benekli tüylerle kaplandı. Yırtılan gömleklerimiz kendilerini onardılar; hiçbirimizin annesi bunların içinden ne fırladığını bilemeyecekti. Ter içindeydik, yüzlerimiz, kollarımız terden ışıldıyordu, yerçekimine alıştıktan sonra koşmayı bıraktık ve bitkin bir hâlde çimenlerin üstüne oturduk.

Köpeklerimiz hemen yanımıza gelip yüzlerimizi yaladılar. Bu yazlık uçma ritüelimiz sona ermişti.

Bir süre orada oturduk, kalplerimiz ve zihinlerimiz sakinleşince konuşmaya başladık. O yaz neler yapacağımız hakkında konuştuk; yapacağımız o kadar çok şey vardı ki, günler yeterince uzun olmayacaktı. Ama hepimizin ortak kararı, kampa gitmekti; bu kesindi.

Derken eve dönme zamanı geldi. Ben, "Görüşmek üzere, arkadaşlar," dedikten sonra bisikletine bindi ve peşinde Tumper'la yanımızdan ayrıldı. "Yine görüşeceğiz," dedi Davy Ray ve bisikletine binip uzaklaştı, Buddy ise pamuk kuyruklu bir tavşanın peşine düşmüştü. Johnny de, "Hoşça kal," dedi ve yanında sadık köpeği Chief'le pedallara asıldı. El salladım. "Çakal!" dedim.

Yürüyerek eve dönerken Rebel kovalasın diye birkaç kozalak attım. Keşfettiği bir yılan deliği önünde şiddetle havlamaya başladı ama o delikteki şey çıkmadan Rebel'ı oradan uzaklaştırdım. Oldukça büyük bir yılan deliğiydi.

Evde mutfağa girdiğim an annem bana dehşet içinde baktı. "Sırılsıklam olmuşsun!" dedi. "Ne yaptın *öyle?*"

Soğuk limonata sürahisine uzanırken omuz silktim.

"Pek bir şey değil," diye cevapladım.

2
Berber Sohbeti

"Biraz üstten, biraz da kenarlardan mı, Tom?"

"Evet, sanırım o kadarı yeter."

"Tamamdır, dostum."

Merchants Caddesi'ndeki Dollar'ın Berber Dükkânı'nda Bay Perry Dollar her saç tıraşına böyle başlardı. Müşterisinin nasıl bir tıraş istediği umurunda değildi, her zaman biraz üstten biraz da kenarlardan alırdı. Tabii, burada gerçek saç tıraşından söz ediyoruz, o saça stil verme denen zamazingodan değil. Bir buçuk dolar karşılığında işiniz görülürdü: Boynunuza mavi çizgili berber havlusu sarılır, ensenize sıcak köpük sürülür, makas işleri bittikten sonra da kayışa sürüle sürüle keskinleştirilmiş usturayla ensenizdeki isyankâr kıllar kazınırdı. Ardından Wildroot, Vitalis veya Brylcreem saç yağlarının gizemli şişelerinden birinden bol kepçe sürülürdü. "Gizemli şişeler" diyorum çünkü Bay Dollar'da saçımı her kestirdiğimde, berber koltuğunun üstündeki rafta bulunan o şişeler her daim yarı dolu olurdu ve ne bir milim aşağı ne bir milim yukarı oynardı seviyesi. Saç kesimi bittiğinde –"kafa derisini yüzmek" bunun için çok daha iyi bir tabirdi– ve Bay Dollar, berber havlusunu boynunuzdan çekip de bir yaban domuzunun burnundaki kıllar gibi hissettiren bir fırçayla yakanıza düşen kılları temizlediğinde, yetişkinler krokan kavanoza ulaşır, çocuklarsa yeşil limon, limon, üzüm veya vişne şekerlerinden hangisini seçtilerse onu alırdı.

"Ne sıcak bir gün," dedi Bay Dollar, babamın saçını bir tarakla kaldırıp uçlarını bir makasla keserken.

"Kesinlikle öyle."

"Ama daha sıcaklarını da gördük. 1936 yılında bugün hava tam kırk dereceydi."

"1927'de bugün tam kırk *üç* derece olmuştu!" dedi Bay Owen Cathcoate. Bu yaşlı adam dükkânın arka tarafında Bay Gabriel "Jazzman" Jackson'la dama oynamaktaydı. Tepedeki vantilatör sayesinde dükkânın en serin yeri burasıydı. Bay Cathcoate'un kırışık yüzündeki karaciğer benekleri garip ve yabancı bir ülkenin haritasına benziyordu. Dar ve çekik gözleri, uzun parmaklı elleri vardı ve uzun, sarımsı-beyaz saçları omuzlarına kadar iniyordu. Bu saçlara bakmak Bay Dollar için işkence gibi olmalıydı. Bay Jackson koca göbekli, gri saçlı ve küçük bıyıklı bir siyahtı; Bay Dollar'ın dükkânının arkasındaki işyerinde ayakkabı boyar, tamir ederdi. Bay Jackson bu lakabı, babamın bana söylediğine göre "klarnetinden kelebekler ve yabanarıları üfleyebilmesi" nedeniyle almıştı. Görmüş geçirmiş kutusu içinde duran bu enstrüman daima yanında bulunurdu.

"Temmuz gelene kadar daha da ısınacak," dedi Bay Jackson önündeki taşlara bakarak. Tam bir hamle yapacakken fikir değiştirdi. "Owen galiba beni deli etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem, Bay Jackson."

Bay Jackson, "Seni kurnaz tilki!" dedi Bay Cathcoate'un ona kurmuş olduğu ölümcül tuzağa bakarak. "Derimi soyup akşam yemeği niyetine servis edeceksin, değil mi? Eh, bilesin, etim serttir!" O anlık kendini kurtaracak bir hamle yaptı.

Kısa boylu ve tıknaz Bay Dollar'ın yüzü hâlinden memnun bir buldoğa benziyordu. Gri kaşları yabani otlar gibi dört bir yana saçılmış, saçları kum rengi derisi görünecek kadar kazınmıştı. Zefir'in tarihçesi hakkında bilmediği şey yoktu. Yirmi yıldır kentteki tek berber olduğu için bütün dedikodulardan haberdardı ve eğer öğlen sonrasında yapacak başka hiçbir işiniz yoksa neler olup bittiğini size anlatabilirdi. Ayrıca eski püskü çizgi romanlardan, *Field & Stre-*

ams ve *Sports Illustrated* dergilerinden oluşan hoş bir koleksiyonu vardı. Davy Ray'den duyduğuma göre dükkânının arkasında *Stag, Confidential* ve *Argosy* gibi porno dergilerle dolu bir sandığı bulunuyormuş.

"Cory?" dedi Bay Dollar babamı tıraş ederken. "Yeni gelen oğlanla tanıştın mı?"

"Hayır, efendim." Yeni bir oğlanın *geldiğini* bilmiyordum.

"Dün babasıyla birlikte tıraş olmak için buraya geldiler. Güzel saçları var ama çok gür olduğu için az kalsın makasım körleşecekti." *Kırp kırp kırp* diye şakıdı makası. "Kente geçen hafta taşınmışlar."

"Greenhowe ile Shantuck köşesindeki evi mi kiralamışlar?" diye sordu babam.

"Evet. Curliss ailesi. Düzgün insanlar. Hepsinin de güzel saçları var."

"Bay Curliss ne iş yaparmış?"

"Satış temsilcisiymiş," dedi Bay Dollar. "Atlanta'daki bir şirketin gömleklerini satıyormuş. Oğlan Cory'den birkaç yaş küçük. Onu ata bindirdim, gıkı bile çıkmadı."

At dediği şey, bir yerlerdeki yıkılmış lunaparkın atlıkarıncasından kurtarılan altın renkli bir attı. Normal berber koltuğunun yanına monte edilmişti. Buna sadece tıraş olan bebekler bindirilirdi ama pek çok kez ben de buna binip tıraş edilirken ayaklarımı üzengilere sokmak istemişimdir. Gerçi dokuz-on yaşlarındaki bu oğlanın ata binmek isteyişi bana onun muhallebi çocuğu olduğunu düşündürdü.

"Bay Curliss düzgün bir adama benziyor," diye devam etti Bay Dollar makasını babamın kafa derisinde şaklatarak. "Ama çok sessiz. Bir satıcı için çok çekingen gibi. Bu da işini zorlaştırır."

"Eminim," dedi babam.

"Bay Curliss'in epey dolaştığı izlenimini edindim. Bana ailesiyle birlikte yaşadığı bütün yerlerden söz etti. Sanırım, eğer bir satış temsilcisiysen, şirket nereye derse, oraya gitmek zorundasın."

"Ben bunu yapamazdım," dedi babam. "Benim kök salmam lazım."

Bay Dollar başını salladı. Bu konudan ayrılıp bir sonraki adımından başka bir şey göremeden uzun mu uzun otların arasında dolaşıyormuş gibi başka konulara daldı. "Aynen," dedi. "O Beatles grubu çocukları bana gelselerdi, buradan çıktıklarında kadın gibi değil, erkek gibi görünürlerdi." Yeni bir yöne saparken kaşları birleşti. "Komünistler bizi gömeceklerini söylüyorlar. Gücümüz varken, ülkemize saldırmalarından önce onları durdurmalıyız. Kuyruklarını kesmek için askerlerimizi o yere... bilirsin işte, o bambulu yere göndermeliyiz."

"Vietnam'a," dedi babam.

"Evet, işte orası. Onları orada gebertirsek, bize bir daha sorun olmazlar." Bay Dollar'ın makası hız kazanmıştı. O sırada kulaklarının arasında yeni bir düşünce doğuyordu. "J.T., Saxon Gölü dibindeki adamın kim olduğunu çıkarabildi mi, Tom?"

Babamın yüzünü izledim. Hiçbir ifade göremedim ama bu sorunun onu hırpaladığını biliyordum. "Hayır, Perry. Çıkaramadı."

"Bence o Federallerden biriydi," dedi Jazzman cüret ederek. "Herhalde damıtma aleti arıyordu. Sanırım, onu Blaylocklar öldürdü."

"Bay Sculley de öyle düşünüyor," dedi babam.

"Blaylocklar tehlikeli insanlardır," dedi Bay Dollar makasını değiştirdi ve babamın favorilerini düzeltmeye başladı. "Öldürdükleri ilk adam o değil."

"Neden böyle dedin?"

"Sim Sears onların en genci olan Donny'den viski satın alırdı. Ah..." Bay Dollar bana baktı. "Pot kırmıyorum, değil mi?"

"Önemli değil," dedi babam. "Devam et."

"Bu söyleyeceklerim Sim'in ağzından çıktı, yani herhalde o bunu içine sindirmiştir. Her neyse, Donny Blaylock, Sim'e kaçak içki satardı ve Sim'in anlattığına göre bir gece ikisi ormanda kafayı çekmişler

–o göktaşının Union Town yakınına düştüğü gece– ve Donny ona bazı şeyler anlatmış."

"Ne gibi şeyler?" dedi babam.

"Donny ona bir adam öldürdüğünü söylemiş," dedi Bay Dollar. "Nedenini, zamanını veya kimi olduğunu söylememiş. Sadece bir adam öldürdüğünü ve bundan memnun olduğunu söylemiş."

"J.T. bunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve benden öğrenecek de değil. J.T.'nin öldürülmesini istemem. Biggun Blaylock'u hiç gördün mü?"

"Hayır."

"İri bir ayı gibidir ve Şeytan'dan farkı yoktur. Sim'in bana anlattıklarını J.T.'ye söylersem, gidip Blaylockları aramak zorunda kalır. Pek sanmam ama onları *bulduğu* takdirde, o çete onu topuklarından asıp gırtlağını keser..." Bay Dollar bir kez daha bana baktı; elimdeki Hawkman çizgi romanını okur gibi yapıyordum ama can kulağıyla onu dinliyordum. "Yani, öyle olduğu takdirde, şerifimizi bir daha göremeyiz."

"Blaylocklar bu ülkenin sahibi değiller!" dedi babam. "Eğer bir cinayet işlemişlerse, bunun hesabını vermek zorundalar!"

"Doğru," dedi Bay Dollar tekrar saçları kırpmaya dönmüştü. "Biggun Blaylock geçen kasımda çizmelerinin tabanını yaptırmak için buraya geldi. Hatırlıyor musun, Jazzman?"

"Evet. Güzel, pahalı çizmelerdi. Bir yanlış yapacağım diye üç buçuk atmıştım."

"Biggun çizmelerinin parasını öderken ne dedi, biliyor musun?" diye sordu Bay Dollar babama. "Bunların adam ezme çizmeleri olduğunu ve altında kalanın bir daha doğrulamayacağını söylemiş. Bunu demekle, kimsenin işine burnunu sokmasını istemediğini belirtmiş. O hâlde, hangi çılgın Blaylockların işine karışır ki?"

"İşte gölün dibindeki adama olan da buydu," dedi Jazzman. "Blaylockların işine burnunu sokmuştu."

"Kaçak içki yapıp bunu uluorta kamyonlarının arkasında sat-

maları umurumda değil," diye devam etti Bay Dollar. "*Bana* zararı olmaz. Otomobil yarışlarında hile yapsalar da umurumda değil, çünkü kumarla aram yoktur. Grace Stafford'un yerindeki düşkün meleklere ne yaptıkları da umurumda değil çünkü evliyim ve o taraklarda bezim yoktur."

"Dur bir dakika," dedi babam. "Grace Stafford'un yerinde ne olmuş?"

"O yer ona ait değil. O sadece işletiyor. Oradaki her şeyin sahibi Blaylocklardır."

"Bunu bilmiyordum," dedi babam.

"Aa, evet." Bay Dollar babamın ensesine köpük sürdükten sonra deri kayışında usturasını biledi. "Blaylocklar oradan iyi besleniyorlar. Hava üssündeki askerleri yolup duruyorlar." Sarsılmaz eliyle babamın ensesini tıraş etmeye başladı. "J.T. bu Blaylock çetesiyle başa çıkamaz. Onları hapse tıkmak için Edgar Hoover'ın kendisi lazım."

"Ya da Wyatt Earp," dedi Bay Cathcoate. "Yani, sağ olsaydı."

"Herhalde o bunu yapabilirdi, Owen," dedi Bay Dollar yan gözle bana bakıp ilgimi ölçtükten sonra yaşlı adama döndü. "Hey, Owen! Genç Cory'nin sen ve Wyatt Earp'le ilgili herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum." Bay Dollar bana göz kırptı. "Ona olanları anlatsana."

Bay Cathcoate bir an ona cevap vermedi ama oyun sırası ondaydı ve henüz hamlesini yapmamıştı. "Hayır, anlatmayacağım."

"Hadi, Owen! Anlat çocuğa! Bunu duymak istersin, değil mi, Cory?" Ben daha evet veya hayır diyemeden Bay Dollar bastırdı. "Bak, gördün mü? Duymak istiyor!"

"Çok eskidendi," dedi Bay Cathcoate alçak sesle.

"Bin sekiz yüz seksen bir, değil mi? 26 Ekim, Tombstone, Arizona? Sen o sırada dokuz yaşındaydın, değil mi?"

"Evet," dedi Bay Cathcoate. "Dokuz yaşımdaydım."

"Hadi, o gün ne yaptığını çocuğa anlat."

Bay Cathcoate dama tahtasına bakıyordu. "Hadi, Owen," dedi Jazzman. "Anlat çocuğa."

"Ben... o gün bir adam öldürdüm," dedi Bay Cathcoate. "Ve O.K. Corral'da Wyatt Earp'ün hayatını kurtardım."

"Duydun mu bak, Cory?" Bay Dollar sırıtyordu. "Bahse girerim, burada canlı bir *silahşorla* oturmakta olduğunu bilmiyordun." Bunu söyleyiş tarzından bu hikâyenin tek kelimesine bile inanmadığını ama anlatması için Bay Cathcoate'u teşvik etmekten zevk aldığını düşündüm.

Tabii ki, O.K. Corral hakkında bilgim vardı. Kovboylara ve Vahşi Batı'ya en küçük ilgiye sahip her oğlan çocuğu bu hikâyeyi, Earp kardeşler –Wyatt, Virgil ve Morgan– ve hilebaz Doc Holliday'in Tombstone'un sıcak tozunda hırsız Clantonlar ve McLowerylerle çatışmasını bilirdi. "Gerçekten öyle mi oldu, Bay Cathcoate?" diye sordum.

"Gerçekten oldu. O gün çok talihliydim. Daha çocuktum ve silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Az kalsın kendi ayağımı vuracaktım."

"Wyatt'ı nasıl kurtardığını anlatsana," dedi Bay Dollar babamın ensesindeki son köpükleri buharı tüten bir havluyla silerken.

Bay Cathcoate'un kaşları çatıldı. Bunu hatırlamaktan hoşlanmadığını düşündüm; ya da belki ayrıntıları toparlamaya çalışıyordu. Doksan iki yaşındaki bir adamın dokuz yaşındayken yaşadığı bir günü hatırlayabilmesi için epeyce kilidi açması gerekir. Ama sanırım, o özel gün hatırlamaya değiyordu.

Neden sonra Bay Cathcoate, "O gün sokakta kimsenin olmaması gerekiyordu," dedi. "Earp kardeşler, Doc Holliday, McLoweryler ve Clantonlar'ın o gün kan dökeceğini herkes biliyordu. Epeydir beklenen bir şeydi. Ne ki, ben oradaydım işte, bir barakanın arkasına saklanmıştım. Küçük budala!" İskemlesini dama masasından geri çekip uzun parmaklı ellerini kavuşturdu, tavandaki vantilatörden gelen esinti saçlarını kıpırdatıyordu. "O haykırışları ve patlayan silahları duydum. Kurşunların ete çarpışını duydum. İstersen yüz doksan iki yaşında ol, o sesi asla unutamazsın." Çekik gözleri bana

dönüktü ama aslında onun geçmişe baktığını ve kana bulanmış topraktan kalkan tozu ve altı patlar tabancalarını birbirlerine doğrultmuş gölgeleri gördüğünü anlayabiliyordum. "Silahlar ardı ardına patlıyordu, bir mermi saklandığım barakanın duvarını delip geçti. Bir inilti duydum. İyice eğilip o vaziyette kaldım. Az sonra bir adam sendeleyerek benim önümden geçti ve dizleri üstüne çöktü. Bu, Bill Clayton'dı. Vurulmuştu ama tabancası elindeydi. Bana baktı. Tam gözlerimin içine. O sırada öksürdü, ağzından ve burnundan kan püskürdü; sonra hemen yanımda yüzünün üstüne kapaklandı."

"Vay canına!" dedim tüylerim diken diken.

"Ha, dahası da var!" dedi Bay Dollar. "Anlatsana ona, Owen."

"Üstüme bir gölge düştü," dedi Bay Cathcoate, sesi artık rahatsız ediciydi. "Başımı kaldırınca Wyatt Earp'ü gördüm. Yüzü toz içindeydi, boyu bana üç metreymiş gibi göründü. 'Koş git evine, evlat,' dedi bana. Şu anda bile bunu deyişini net bir şekilde duyabiliyorum. Ama çok korkmuştum ve olduğum yerde kaldım. Wyatt Earp barakanın öbür tarafında geçti. Çatışma bitmişti. Clantonlar ve McLoweryler kanlar içinde yerde yatıyorlardı. Derken o şey oldu."

"Ne oldu?" diye sordum Bay Cathcoate nefes almak için durduğunda.

"Boş yağmur suyu fıçısının içine gizlenmiş olan adam doğrulup silahıyla Wyatt Earp'ün sırtına nişan aldı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Ama hemen yanı başımdaydı, sizin şimdi olduğunuz kadar yakınımdaydı. Nişan aldı, horozu geri çekişini işittim."

"İşte, can alıcı yeri burası," dedi Bay Dollar. "Sonra ne oldu, Owen."

"Sonra... Billy Clanton'un tabancasını yerden aldım. Gülle kadar ağırdı ve kabzası kan içinde olduğu için zor tutabiliyordum." Bay Cathcoate sustu, gözleri kapalıydı. Sonra devam etti. "Seslenecek zaman yoktu. Yaptığım şey dışında yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Havaya ateş edip o adamı korkutmak ve Bay Earp'ün dikkatini çekmek istemiştim. Ama silah ateş aldı. Birden öyle dıkşın diye." Silahın

ateş almasının anısıyla gözleri açıldı. "Sarsıntısıyla yere devrildim, neredeyse omzum çıkacaktı. Kurşunun sağ ayağımın on santim yanındaki bir kayadan sekişini işittim. O kurşun doğruca adamın silah tutan bileğine isabet etti; tabanca elinden düştü, bileği yarıldı ve içindeki kemik göründü. Kan fışkırıyordu. Adam kan kaybından ölürken ben, 'Özür dilerim, Özür dilerim,' deyip duruyordum. Kimseyi öldürme niyetim yoktu, sadece Bay Earp'ü uyarmak istemiştim." Bay Cathcoate yumuşakça derin bir iç geçirdi, Boot Hill'deki mezarların üzerindeki tozu savuran rüzgâr gibiydi. "Elimde Billy Clanton'un tabancasıyla cesedin başında dururken, Doc Holliday yanıma gelip bana yirmi sent verdi ve, 'Git, kendine çubuk şeker al,' dedi. Böylece lakabımı almış oldum."

"Hangi lakap?" diye sordum.

"Çubuk Şeker," dedi Bay Cathcoate. "Bay Earp akşam yemeğine evime geldi. Babam çiftçiydi, ikram edecek fazla bir şeyimiz yoktu ama elimizden geldiğince Bay Earp'ü doyurduk. Bay Earp, hayatını kurtardığım için Billy Clanton'un tabancasını ve kılıfını bana hediye etti." Bay Cathcoate çarpık çurpuk saçlı kafasını iki yana salladı. "Annemin istediğini yapıp o lanet tabancayı kuyuya atmalıydım."

"Neden?"

"Çünkü," dedi bir hayli sinirlenerek, "O silahı çok *sevdim*, işte o yüzden! Kullanmasını öğrenmeye başladım. Onun kokusunu, ağırlığını ve ateş ettikten sonra elimdeki sıcaklığını, hedef aldığım şişenin bir kalp atımında paramparça olmasını sevmeye başladım." Acı bir meyve ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. "Havadaki kuşları vurmaya ve hızlı silah çektiğimi düşünmeye başladım. Derken karşımda silahlı birisi olursa, ne kadar hızlı çekebilirim fikri aklıma yerleşti. Her gün buna çalıştım, o silah kılıfına sille atıp altıpatları daha hızlı çekmeye uğraştım. On altı yaşımdayken bir posta arabasıyla Yuma'ya gittim ve Edward Bonteel adındaki bir silahşoru öldürdüm. İşte o gün, cehenneme adım atmıştım."

"Bizim Owen adamakıllı şöhret yapmıştı," dedi Bay Dollar ba-

bamın omzuna düşen kırpılmış saçları fırçalarken. "Çubuk Şeker. Kaç kişiyi rahmetli ettin, Owen?" Bay Dollar bana bakıp göz kırptı.

"On dört adam öldürdüm," dedi Bay Cathcoate. Sesinde gururun esamisi okunmuyordu. "On dört adam." Dama tahtasındaki kırmızı ve siyah karelere dikti gözünü. "En genci on dokuz, en yaşlısı kırk iki yaşındaydı. Belki bazıları ölmeyi hak etmişti. Belki de bunu söylemek bana düşmez. Hepsini de adil düelloda öldürdüm. Ama onları öldürmeyi istiyordum. Şöhret olmak, isim yapmak istiyordum. Benden genç ve daha hızlı biri tarafından vurulunca, bu şekilde sayılı günüm kaldığına karar verdim. Çekildim."

"Vuruldunuz mu?" dedim. "Nerenizden?"

"Sol yanımdan. Ama ondan daha iyi nişancıydım. Onu tam alnından vurdum. Ne ki, artık düello günlerim bitmişti. Doğuya göç ettim ve sonunda buraya geldim. İşte benim hikâyem."

"O tabanca ve kılıfı hâlâ sende, değil mi, Çubuk Şeker?" diye sordu Bay Dollar.

Bay Cathcoate cevap vermedi. Orada hiç kımıldamadan oturuyordu. Onun uyuyakaldığını sandım ama ağır gözkapakları hâlâ açıktı. Derken, aniden ayağa kalkıp kaskatı bacaklarıyla Bay Dollar'ın durduğu yere yürüdü. Yüzünü Bay Dollar'ınkine yaklaştırdı; aynada onun yüz ifadesini görebiliyordum. Bay Cathcoate'un yaşla lekelenmiş yüzü son derece ciddi ve gergindi, kahverengi deri geçirilmiş bir kurukafa gibi. Ağzı gülümser gibi aralandı ama bu neşeli bir gülümseme değildi. Korku verici bir gülümsemeydi ve Bay Dollar'ın ürkerek geri çekildiğini gördüm.

"Perry," dedi Bay Cathcoate, "benim yarı bunamış yaşlı bir salak olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ben bakmıyorken bana güldüğün gerçeğini kabulleniyorum. Ama ensemde gözlerim olmasaydı, bugüne dek hayatta kalamazdım, Perry."

"Aa... şey... hayır, Owen," diye geveledi Bay Dollar. "Sana gülmüyorum. Yeminle!"

"Şimdi ya yalan söylüyorsun ya da bana yalancı diyorsun," dedi yaşlı adam. Bunu alçak sesle söylediği hâlde içim buz kesti.

"Özür dilerim... sana güldüğümü sandıy..."

"Evet, o tabanca ve kılıfı hâlâ bende," diye araya girdi Bay Cathcoate. "Eski günlerin hatırına onları sakladım. Şimdi bunu iyi anla, Perry." Biraz daha sokulunca Bay Dollar gülümsemeye çalıştı ama ancak dudakları ancak zayıfça kıvrılabilmişti. "Bana Owen veya Bay Cathcoate diyebilirsin. Bana Hey, yaşlı adam da diyebilirsin. Ama benim silahşor adımı kullanamazsın. Ne bugün, ne yarın ne de herhangi bir zaman. Bu konuda anlaştık mı, Perry?"

"Owen, sana isim..."

"Anlaştık mı, Perry?" diye tekrarladı Bay Cathcoate.

"Ah... evet. Anlaştık. Elbette." Bay Dollar başını salladı. "Ne istersen, Owen."

"Ne istersem değil, sadece bu."

"Tamam. Hiç sorun değil."

Bay Cathcoate sanki gerçeği görmek istermiş gibi birkaç saniye daha Bay Dollar'ın gözlerine baktıktan sonra, "Artık gidiyorum," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Oyunumuz ne olacak, Owen?" diye sordu Jazzman.

Bay Cathcoate durdu. "Artık oynamak istemiyorum," dedikten sonra kapıyı açıp sıcak haziran öğleden sonrasına çıktı. Kapı tekrar kapanana kadar içeriyi sıcak bastı. Ayağa kalkıp pencereye gittim ve Bay Cathcoate'un elleri cebinde Merchants Caddesi boyunca kaldırımdan yavaşça yürüyüşünü seyrettim.

"Eh, ne dersiniz bu işe?" diye sordu Bay Dollar. "Sizce onun tepesini ne attırdı?"

"Anlattığı hikâyeye hiç inanmadığını biliyor," dedi Jazzman dama pullarını ve tahtasını kaldırırken.

"Gerçek mi, değil mi?" diye sordu babam. Sandalyesinde ayaklandı. Kulaklarının oradan epeyce saçı kesilmişti, ensesinin arkası tıraş edilip ovalanmaktan kırmızıya dönmüştü.

"Tabii ki, gerçek değil!" dedi Bay Dollar kahkahayla gülerek. "Owen kaçıktır! Yıllardan beri aklı başında değil!"

"Olay anlattığı gibi olmadı mı?" diye sordum hâlâ pencereden kaldırımda ilerleyen Bay Cathcoate'u seyrederken.

"Hayır. Hepsini uyduruyor."

"Buna nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu babam.

"Hadi, Tom! Bir Vahşi Batı silahşorunun Zefir'de ne işi var? Hem O.K. Corral'da Wyatt Earp'ün hayatını bir çocuk kurtarmış olsaydı, tarih kitaplarında bu yazılmaz mıydı? Kütüphaneye gidip araştırdım. Wyatt Earp'ün hayatını kurtaran bir çocuktan söz edilmiyor ve silahşorlar hakkındaki bu kitapta Çubuk Şeker adı da geçmiyor." Bay Dollar koltuktaki kılları da sertçe fırçaladıktan sonra, "Sıra sende, Cory," dedi. "Otur bakalım şuraya."

Tam pencereden ayrılmak üzereyken Bay Cathcoate'un birisine el salladığını gördüm. Vernon Thaxter çırılçıplak hâliyle Merchants Caddesi'nin karşı kaldırımında yürüyordu. Gideceği önemli bir yer varmış gibi hızlı hızlı ilerliyordu ama Bay Cathcoate'a selam vermek için elini kaldırdı.

İki kaçık adam birbirlerinin yanından geçerek kendi yollarına devam ettiler.

Gülmedim. Merak ettiğim şey şuydu: Bay Cathcoate neden eskiden bir silahşor olduğuna inanmak istiyordu ve Vernon Thaxter neden gidecek önemli bir yeri olduğuna inanıyordu?

Berber koltuğuna oturdum: Bay Dollar havluyu boynuma sarıp birkaç kez saçlarımı taradı. O sırada babam oturup, *Sports Illustrated* dergisini okumaya başladı.

"Biraz üstten, biraz da kenarlardan, değil mi?" diye sordu Bay Dollar.

"Evet, efendim," dedim. "Aynen öyle."

Makas şakımaya başlayınca gövdemin küçük ölü parçaları üstümden düştü.

3
Bir Oğlan ve Bir Top

Bay Dollar'ın dükkânından döndüğümüzde, ön verandamızda duruyordu.

Yepyeni bir bisiklet.

"Vay canına," dedim kamyonetten çıkarken. Diyebildiğim tek şey buydu. Büyülenmiş gibi verandaya çıktım ve ona dokundum.

Rüya değildi. Gerçekti ve çok güzeldi.

Babam da hayranlıkla bir ıslık çaldı. Güzel bir bisikletin nasıl olduğunu bilirdi. "Bu çok güzel bir şey, değil mi?"

"Evet, efendim." Ben hâlâ inanamıyordum. Karşımda çok uzun zamandan beri istediğim bir şey vardı. Artık bana aitti ve o an kendimi dünyanın kralıymış gibi hissettim.

Daha sonraki yıllarda hiçbir kadının dudaklarının o bisiklet kadar kırmızı olamayacağını düşünecektim. Hiçbir altı-yere-yakın, tel jantlı ve güçlü motorlu yabancı spor araba, bu bisiklet kadar kuvvetli olamazdı. Hiçbir kromaj, bir yaz gecesindeki gümüş ay gibi, bu kadar saflıkla parlayamazdı. Büyük, yuvarlak bir farıyla lastik tutamaklı bir kornası vardı ve kadrosu Herkül'ün kolları kadar kuvvetli görünüyordu. Ama süratliymiş gibi de görünüyordu; gidonu rüzgârın tadına bakmaya davet edercesine öne doğru eğikti, siyah lastik pedallarına benden önce kimsenin ayağı değmemişti. Babam elini farın üstünde gezdirdikten sonra tek eliyle bisikleti kaldırdı. "Olur şey değil, çok hafif!" dedi hayretle. "Elimin değdiği en hafif metal." Bisikleti tekrar yerine indirdi ve bisiklet itaatkâr ama zar zor evcilleştirilmiş bir hayvan gibi durdu.

İki saniye sonra selesine oturmuştum. İlk başta biraz zorlandım, çünkü hem gidonu hem de selesi öne eğik olduğu için dengemi bulamadım. Başım ön tekerleğe eğilmiş, sırtım bisikletin omurgası gibi düz bir çizgi hâlini almıştı. Dikkat etmezsem, kolayca kontrolden çıkabilecek bir makinenin üstündeymişim gibi hissediyordum. Bu bisiklette beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şey vardı.

Annem evden dışarıya çıktı. Bisikletin bir saat önce geldiğini söyledi. Onu Bay Lightfoot kamyonetinin arkasında getirmişti. "Dediğine göre, Leydi bisiklet sana alışana kadar zorlamamanı söylemiş." Bisikletin etrafında dolanan babama baktı. "Bisiklet Cory'de *kalabilir*, değil mi?"

"Bağış kabul etmek istemediğimi biliyorsun."

"Bu bir bağış değil. Yapılan iyi bir iş için ödül."

Babam hâlâ dolanıyordu. Durup ayağıyla ön tekerleğe dokundu. "Bu ona adamakıllı pahalıya gelmiş olmalı. Çok güzel bir bisiklet olduğu kesin."

"Bende kalabilir mi, baba?" diye sordum.

Babam elleri kalçalarında duruyordu. Bir an altdudağını ısırdıktan sonra anneme baktı. "Bağış değil mi yani?"

"Değil."

Babam bana baktı. "Peki," dedi benim için en değerli sözü kullanarak. "Senin olsun."

"Teşekkür ederim. Milyon kere teşekkür ederim."

"Eh, artık yeni bir bisikletin olduğuna göre, ona ne ad vereceksin?"

Henüz bunu düşünmüş değildim. Hâlâ vücudumu bir mızrak gibi tutmaya alışırken, başımı iki yana salladım.

Eli annemin belinde, "Bir deneme sürüşü yap istersen," dedi babam bana gülümseyerek.

"Evet, efendim," dedim. Bisikletin desteğini ayağımla ittikten sonra onu veranda basamaklarından özenle indirdim. Daha birbirimizi tanımadan onu sarsarak indirmek saygısızlık olur gibi geliyordu. Tekrar seleye oturdum, ayaklarım yerdeydi.

"Hadi," dedi babam. "Fazla hız yapma."

Tamam anlamında başımı salladım ama kıpırdamadım. Yemin ederim, bisikletin beklenti içinde titrediğini hissettim. Belki de titreyen bendim.

"Hadi, gazla," dedi babam.

İşte kader ânı gelmişti. Derin bir nefes alıp bir ayağımı pedalın üstüne koydum, diğeriyle ittim. Derken iki ayağım da pedalları üstündeydi; bisikleti sokağa doğru çevirdim. Tekerleklerden neredeyse hiç ses çıkmıyordu; sadece zor duyulabilecek bir *tik... tik... tik* sesi, sanki bir bomba patlamak üzereymiş gibi.

"İyi eğlenceler," dedi annem içeriye girmeden önce.

Başımı geri çevirip el sallamak için bir elimi gidondan çektim ama bir anda bisiklet kontrolümden çıkıp acayip zikzak yapmaya başladı. Az kalsın ilk kazamı yapacaktım, gerçi son anda gidonu tuttum ve bisiklet düzgün ilerledi. Pedallar kaymak gibi pürüzsüzdü, tekerlekler sıcak asfaltın üstünde yağ gibi kayıyordu. Bu bisiklet insanın altından bir roket gibi kaçabilir, diye düşündüm. Yol boyunca uçar gibi gidiyor, rüzgâr yeni kısaltılmış saçlarımın arasından üfürüyordu. Açıkçası daha önceki eski bisikletimde çok fazla bacak kuvveti gerektiren eski ve hantal zincirle dişlisine alışmıştım, oysa şimdi çok hafif bir çaba gerektiriyordu. İlk kez freni denediğim anda az kalsın seleden fırlıyordum. Geniş bir daire çizerek bir kez daha hızımı artırdım; artık o kadar süratli gidiyordum ki, ensem terlemeye başlamıştı. Pedala biraz daha asılsam kalkışa geçeceğimizi hissettim ancak ön tekerlek, hangi yöne dönmek istediğimi düşünürken bile gidondaki tutuşuma yanıt verdi. Bisiklet bir roket gibi rüzgârı yarıp beni kentimin ağaçlıklı yollarında uçuruyordu. O an ona bu ismi vermeye karar verdim.

"Roket," dedim, kelime rüzgâra kapılmış arkamda döneniyordu. "Sence sakıncası var mı?"

Beni üstünden atmadı. Beni en yakın ağaca yöneltmedi. Ben de kabul ettiğini varsaydım.

Cüretim giderek artıyordu. Yana kaydım, sekiz figürü çizdim, kaldırımın üstüne çıktım... Roket her defasında hiç duraksamadan itaat etti. Gidonun üstüne kapanıp var gücümle pedallara asıldım ve Roket Shantuck Sokağı boyunca uçmaya devam etti, önümde ışık ve gölge havuzları belirmeye başlamıştı. Zıplatıp kaldırımın üstüne çıktım; lastikler zemindeki çatlakları hissetmiyordu bile. Hava ciğerlerimde sıcakken yüzümde serindi, evler ve ağaçlar gözlerimin önünden muhteşem bir bulanıklık olarak geçiyordu. O anda Roket'le tek vücut olmuşum gibi hissediyordum, aynı deriden aynı makine yağından ibarettik. Ağzım kulaklarımda sırıtırken dişlerimin arasına bir böcek girdi. Aldırmadım; onu yuttum çünkü artık ben üstün bir yaratıktım.

Ve işte böyle inanışlar kaçınılmaz bir şekilde birazdan olacaklara yol açıyordu.

Kaldırımın üstündeki kırık bir yerden kaçınmaya çalışmadığım gibi, hızımı da azaltmadım. Ve o anda Roket ön çamurluğundan arka çamurluğuna kadar fena hâlde sarsılarak, kadrosundan homurtu gibi bir ses çıkardı. Bu sarsıntıyla bir elim gidondan ayrılınca Roket'in ön tekerleği bir beton çıkıntıya çarptı ve bisiklet öfkeli bir aygır gibi şaha kalkıp büküldü. Ayaklarım pedallardan, popom seleden ayrıldı ve havaya uçtuğum sırada annemin sözlerini hatırladım: *Leydi bisiklet sana alışana kadar zorlamamanı söylemiş.*

Ama bunun üstünde duracak zamanım olmadı. Birisinin bahçesindeki çalılardan oluşan çite çarparken soluğum kesildi ve yeşil yapraklar beni yere indirdi. Çitin içinde neredeyse kocaman bir delik açmıştım. Yanaklarım ve kollarım çizilmişti ama derim sıyrılmamıştı ve kan yoktu. Üstümdeki yaprakları silkeleyerek çitin içinden çıktım ve çimenlerin üstünde yatan Roket'i gördüm. Korkudan ölecek gibiydim; eğer bu yeni bisiklet son nefesini verirse, babamdan sıkı bir dayak yerdim. Roket'in yanına eğilip hasar kontrolü yaptım. Ön lastik hırpalanmış, çamurluk kıvrılmıştı ama zinciri hâlâ üstündeydi ve gidon düzgün durumdaydı. Farı kırılmamış, kadrosu

bükülmemişti. Roket berelenmişti ama böyle bir düşüş sonrası şaşılacak kadar sağlıklı görünüyordu. Bisikletimi yerden kaldırırken omzumdaki meleklere teşekkür ettim. Kıvrılan tamponda elimi gezdirirken, farın içindeki gözü gördüm.

Siyah gözbebeği olan altın renkli bir gözdü ve bana düşünceli ama hoşgörülü bir bakış atıyordu.

Hayretler içinde gözlerimi kırpıştırdım.

Altın göz kayboldu. Far artık sadece yuvarlak bir camın arkasındaki ampulden ibaretti.

Gözümü fardan ayıramıyordum. İçinde göz falan yoktu. Roket'i güneşten gölgeye sonra yine güneşe getirip baktım ama o görüntü bir daha görünmedi.

Elimle başımı yokladım, şişlik falan yoktu.

Bir oğlan çocuğu ne çılgınca hayaller görebiliyor.

Tekrar seleye oturup kaldırım boyunca pedal çevirmeye devam ettim. Bu defa gayet yavaş ve temkinli gidiyordum. Bir on metre ilerledikten sonra önümde kırılmış bir Yoo-Hoo şişesinin kaldırıma dağılmış cam parçalarını gördüm. Roket'i hemen tekrar sokağa indirerek cam parçaları üstünden geçmedim ve lastiklerini korumuş oldum. Yüksek hızla o cam parçalarının üstünden geçseydim, hâlim haraptı, özellikle de çalıyla dolu bir çitten kaynaklanan çiziklere nazaran.

Roket de ben de çok talihliydik.

Davy Ray Callan yakınlarda bir yerde yaşıyordu. Onun evine uğradım ama annesi oğlunun Johnny Wilson'la birlikte idman yapmak için top sahasına gittiğini söyledi. Bizim Küçükler Ligi takımıyla –benim ikinci kalede oynadığım Indians– ilk dört maçımızı kaybetmiştik ve çok çalışmak zorundaydık. Bayan Callan'a teşekkür edip top sahasının yolunu tuttum.

Çok uzakta değildi. Davy Ray ve Johnny üstleri kırmızı toza bulanmış hâlde, birbirlerine top atıyorlardı. Roket'i sahanın içine sürüp onların etrafında bir tur attım, yeni bisikletimi görünce iki-

sinin de ağzı açık kaldı. Elbette bisikletime dokunmaları, selesine oturmaları, etrafta biraz pedal çevirmeleri gerekiyordu. Roket'in yanında onların bisikletleri tozlu antikalar gibi kalıyordu. Buna rağmen Davy Ray'in görüşü, "Pek kullanışlı sayılmaz ama, değil mi?" oldu. Johnny'nin yorumuysa şöyleydi: "Çok güzel ama pedalları çok tutuk." Bunları beni üzmek için söylemediklerini biliyordum; iyi arkadaşlarımdı ve benim mutluluğumu isterlerdi. Sadece kendi bisikletlerini tercih ediyorlardı. Roket sadece ve sadece benim için yapılmıştı.

Roket'i desteğine dayayıp Davy Ray'in Johnny'ye yüksek toplar atmasını seyrettim. Çimenlerden sarı kelebekler uçuyordu, gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Tribüne baktım; çeşitli Merchants Caddesi dükkânlarının reklam tabelaları atlında oturan birini gördüm.

"Hey, Davy!" dedim. "Bu kim?"

Davy o yöne bir bakış attıktan sonra Johnny'den gelecek top için eldivenli elini kaldırdı. "Bilmiyorum. Oğlanın teki işte, buraya geldiğimizden beri orada oturuyor."

Çocuğa baktım. Dirseğini dizine dayamış, çenesi avucunda bizi seyrediyordu. Davy'nin yanından ayrılıp tribüne doğru yürürken, oğlan sanki kaçmak istermiş gibi aniden ayağa kalktı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye seslendim ona.

Cevap vermedi. Orada durmuş, kaçıp kaçmamaya karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Biraz daha yaklaştım. Onu tanımıyordum; kısa, koyu kahverengi saçlarının sol tarafı tel tel dikilmişti ve yüzüne çok büyük gelen bir gözlüğü vardı. Dokuz, on yaşlarında olduğunu tahmin ettim; sıska kolları ve bacaklarıyla fasulye sırığına benziyordu. Dizleri yamalı bir blucin ve beyaz bir tişört giymişti. Ayran rengindeki teni, çok fazla dışarıya çıkmadığının belirtisiydi. Tribünle saha arasındaki tel örgü çite gelince, "Adın ne?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"*Konuşabiliyor* musun?"

Çocuğun titrediğini gördüm. Avcının fenerine yakalanmış bir geyik kadar korkmuş görünüyordu.

"Benim adım Cory Mackenson," dedim bekleyerek, ellerimle çitin tel örgüsünü kavramıştım. "Senin bir adın yok mu?"

"Tabiy," dedi oğlan.

İlk başta *Tobey* dediğini sandım ama sonra çocuğun peltek olduğunu anladım. "Nedir?" diye sordum.

"Nemo," dedi oğlan.

"Nemo mu? Kaptan Nemo gibi mi?"

"Ha?"

Belli ki, Jules Verne'den haberi yoktu. "Soyadın nedir?"

"Curlith," dedi.

Curlith. Bunu deşifre etmek birkaç saniyemi aldı. Curlith değil, Curliss'di. Babası satış temsilcisi olan kentteki yeni oğlan. Bay Dollar'ın berber dükkânında saçını kestirirken ata binen çocuk. O muhallebi çocuğu.

Nemo Curliss. Eh, bu isim ona uyuyordu. Denizlerin yirmi bin fersah altında, ağa takılabilecek biri gibiydi. Ama ebeveynlerim bana herkesin saygıyı hak ettiğini öğretmişlerdi; muhallebi çocuğu olsalar bile... Ve doğruyu söylemek gerekirse ben de konu fiziksel görünüme gelince, bir şeye benzemiyordum. "Kentte yenisin," dedim.

Evet anlamında başını salladı.

"Bay Dollar bana senden bahsetti."

"Öyle mi?"

"Evet." Az kalsın *o ata binmişsin* diyecekken, sadece, "Saçını kestirmişsin," dedim.

"Hıhı. Kafaymı da kayıdı," dedi Nemo ve ince parmaklı eliyle kafatasının üstünü kaşıdı.

"Kafanı kaldır, Cory!" diye bağırdı Davy. Yukarı baktım. Johnny bütün gücüyle havadan bir top atmıştı; bu top sadece Davy'nin eldivenini aşmakla kalmadı, çitin üstünden geçip tribünün ikinci sırasının altına yuvarlandı.

"Yardım et!" dedi Davy yumruğuyla eldivenine vurarak.

Nemo Curliss en üst sıradan inip yerdeki topu aldı. Hayatımda gördüğüm en kavruk çocuktu. Benim kollarım da sıskaydı ama onunkiler sadece kemik ve damarlardan ibaretti. Gözlük camlarının altında büyük görünen kahverengi gözleriyle bana bakıp, "Ona gevi atabiliv miyim?" diye sordu.

Omuz silktim. "Beni ilgilendirmez." Davy'ye döndüm, belki de bu yaptığım hiç hoş bir şey değildi ama pis pis sırıtmadan edemedim. "Al işte geliyor, Davy."

"Eyvah!" dedi Davy yalandan korkmuş numarası yaparak. "Elimi yakma, çocuk!"

Nemo tekrar tribünün en üst sırasına çıktı. Sahaya doğru bakıp gözlerini kıstı ve, "Hazıv mısınız?" diye bağırdı.

"Hazırım! Hadi at bakalım!" dedi Davy.

"Hayıv, hayıv, sana değil," dedi Nemo. "Uzaktaki çocuğa." Geriye doğru bir adım atıp kolunu öyle bir çevirdi ki gözle takip edilmesi mümkün değildi ve sonra top elinden beyaz bir bulanıklık hâlinde fırladı.

Topun havada çıkardığı tıslama sesini duydum; fitili kısacık bir maytap gibiydi.

Davy topu yakalamak için, "Hey!" diyerek geriledi ama top onun üstünden geçip gitti. Onun arkasındaki Johnny başını kaldırıp bu yere yaklaşan küreye baktıktan sonra önce üç adım öne, sonra iki adım geriye gitti. Bir adım daha geriledi ve topun atıldığı sırada bulunduğu yere geldi. Elini kaldırıp eldivenini yüzünün önünde tuttu.

Top deriyi öpünce tatlı bir *pat* sesi çıktı.

"*Cuk* diye oturdu!" diye bağırdı Davy. "O topun uçuşunu gördünüz mü?"

Birinci kalede duran Johnny eldivenini çıkarıp elini ovuşturdu, darbeden dolayı parmakları hâlâ acıyordu.

Ağzım bir karış açık Nemo'ya bakakaldım. Bu kadar sıska ve ufak tefek birinin bir beyzbol topunu tribün çitinin üstünden ve

neredeyse sahanın yarısı kadar uzaktaki birinin eldivenine atabildiğine inanamıyordum. Dahası, Nemo kolunu incitmiş gibi de görünmüyordu; ben kolumu o kadar zorlayarak atış yapsaydım bir hafta omuz ağrısı çekerdim. Tam Büyükler Ligi çapında bir atıştı. "Nemo!" dedim. "Topu böyle atmasını nereden öğrendin?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Nasıl yani?"

"Buraya gelsene."

"Neden?" Nemo yine korkmuş gibi görünüyordu. İçimden bir ses bu çocuğun daha önce sopa yediğini söyledi. Ülkedeki her kentte ortak olan üç şey vardır: bir kilise, bir sır ve cılız bir çocuğun kafasını koparmaya hazır bir zorba. Babasıyla birlikte o kent benim, bu kent senin dolaşmış olan Nemo'nun o tip zorbalardan payını aldığına hükmettim. O pis sırıtışım için de utanç duydum. "Hadi, gel," dedim. "Sorun yok."

"Yahu, ne biçim atıştı be!" dedi Davy Ray. Topu Johnny'den almış, oyuncuların kapısından sahaya girmekte olan Nemo'nun yanına gidiyordu. "Harika bir atış yaptın, çocuk! Kaç *yaşındasın?*"

"Dokuz," dedi Nemo. "Aslında dokuz buçuk."

Nemo'nun cüssesinin benim kadar Davy'yi de şaşırttığını anlıyordum. Bu kadar çelimsiz birinin bir beyzbol topunu bu kadar uzağa atabilmesi imkânsız görünüyordu. "Gidip ikinci kalede dursana, Johnny!" diye bağırdım; Johnny gidip pozisyon aldı. "Biraz atış yapmak ister misin, Nemo."

"Bilmem ki. Aslında biravdan evde olmam gevekiyoğ."

"Uzun sürmez. Neler yapabileceğini görmek istiyorum. Davy, senin eldivenini giyebilir mi?"

Davy eldivenini çıkardı. Bu eldiven Nemo'nun sol elini kahverengi bir balina gibi yuttu. "Atıcı tümseğine gidip Johnny'ye birkaç top atsana," dedim.

Nemo atıcı tümseğine, ikinci kaleye ve vurucunun durduğu merkez plakasına baktı. "Tam buyada duyacağım," dedikten sonra vurucu oyuncu noktasına yürüdü. Davy de ben de afallamıştık. Bı-

rak dokuz buçuk yaşındaki bir çocuğu, bizim yaşımızdakiler için bile merkez plakasından ikinci kaleye top atmak muazzam bir işti. "Emin misin, Nemo?" diye sordum.

"Tabiv," dedi. Eldivendeki topu çıkardı. Uzun parmaklarıyla sımsıkı tuttuktan sonra, "Hazıv mısın?" diye sordu.

"Evet, hazırım! Hadi fır..."

Vınnn!

Kendi gözlerimizle görmesek, hiçbirimiz buna inanmazdık. Nemo göz açıp kapayana kadar atışını yapmıştı ve eğer Johnny hızlı olmasa top tam göğsüne çarpıp onu yere devirecekti. Yine de atışın gücü onu sendeletti, eldiveninin tozunu attı. Johnny yüzü acıdan buruşmuş hâlde yürümeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu Davy.

"Biraz canım yandı," dedi Johnny. Davy de ben de onun bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmadığını biliyorduk. "Bana bir atış daha yap." Alçak sesle "*Umarım*" dediğini duyamayacak kadar ondan uzaktaydık. Topu yüksek bir yay çizecek şekilde tekrar Nemo'ya attı. Nemo öne doğru altı adım attı, topun hızla yüzüne doğru gelişini seyretti ve tam son anda onu havada kaptı. Çocuk ekonomik hareket etmek ne demektir, biliyordu ama bir saniye geç kalsaydı, burnu haşat olacaktı.

Nemo plakaya döndü. Kahverengi mokasenlerini pantolonunun arkasına sürterek tozunu sildi. Kolunu sallarken Johnny atışı karşılamak için hazırlandı. Derken Nemo kolunu indirip topu yine eldivene soktu. "Atış önemli değil," dedi sanki dikkatle onu seyretmemizden mahcup olmuş gibi. "Kolu olan herkes bunu yapabilir."

"Senin attığın gibi değil," dedi Davy Ray.

"Sizleve göve bu çok *büyük* biv şey mi?"

"Çok hızlıydı, Nemo," dedim. "Çok hızlı. Bizim takımdaki atıcı senden iki kat iri olmasına rağmen o kadar hızlı atamıyor."

"Bu işin kolay tavafı." Nemo Johnny'ye baktı. "Üçüğncü kaleye koş!"

"Ne?"

"Üçüğncü kaleye koş!" diye tekrarladı Nemo. "Eldivenini istediğin gibi tut, yetev ki, ben gövebileyim."

"Ha?"

"Olabildiğiğnce hızlı koş!" dedi Nemo. "Bana bakman gevekmez, sadece eldiveğnin açık duvsun."

"Hadi bakalım, Johnny," dedi Davy Ray. "Yap bunu!"

Johnny cesur bir çocuktu. İkinci ve üçüncü kaleler arasındaki mesafeyi koşarken bunu gösterdi. Merkez kaleye bakmıyordu ama başıyla omuzları gerilmişti, eldivenini göğsünün önünde Nemo'ya doğru açık tutmaktaydı.

Nemo nefes alıp verdikten sonra beyaz kolunu savurdu ve top mermi gibi uçtu.

Johnny gözlerini üçüncü kaleye sabitlemiş hâlde tüm gücüyle koşuyordu. Üçüncü kaleye varmasına altı adım kadar kalmıştı ki top pat diye eldivenine indi. Buna o kadar şaşırdı ki, dengesini kaybedip tozu toprağa katarak devrildi. Johhny üçüncü kaleye çökmüş, yerde eldivenine bakarken, "Vay canına!" dedi hayretler içinde.

Hayatımda bir beyzbol topunun hiç bu kadar isabetli atıldığını görmemiştim. Johnny topu tutmak için elini iki santim bile kaldırmak zorunda kalmamıştı hatta eldivenine çarpana kadar topun geldiğini bile bilmiyordu. "Nemo?" dedim. "Daha önce hiç Küçükler Ligi'nde atış yaptın mı?"

"Hayıv."

"Ama daha önce top oynadın, değil mi?" diye sordu Davy Ray.

"Hayıv." Nemo kaşlarını çattı ve parmağıyla gözlüğünü yukarıya itti, çünkü burnunun köprüsü terlediği için çerçeve kayıyordu. "Annem izin vevmiyov. Yavalanabilivim, diyov."

"Daha önce bir takımda *hiç* oynamadın mı?"

"Eh, evde biv topum ve eldivenim vav. Bazen topu düşüvmeden sektivme oynavım, bazen de ne kadav uzağa atabileceğim diye denevim."

"Baban top oynamanı istemiyor mu?" diye sordum.

Nemo omuz silkti. "Bu konuda pek bir şey söylemez."

Hayretler içindeydim. Karşımda sıska ve kavruk, kalın camlı gözlüğü olan, peltek bir çocuk vardı ve bu çocuk doğuştan yetenekliydi. "Bana birkaç atış yapar mısın?" diye sordum, "Peki," dedi. Johnny'nin eldivenini aldım; memnuniyetle sızlayan elinden çıkarıp bana verdi. Topu Nemo'ya atıp ikinci kaleye koştum ve pozisyonumu aldım. "Tam buraya at, Nemo!" dedikten sonra elimi uzatıp eldiveni omzumla aynı hizada tutarak bekledim. Nemo başıyla onayladı, kolunu salladıktan sonra da topu attı. Elimi gıdım kımıldatmam gerekmedi. Top eldivenime öyle sert çarptı ki, parmak uçlarımdan köprücükkemiğime kadar titredim. Topu geri attığım zaman Nemo öne koşup zikzak yaparak yakaladı. Sonra biraz daha gerileyip sahanın ortasına doğru, otların iyice uzadığı yere geldim ve eldivenimi başımın üstüne kaldırdım. "Tam buraya, Nemo!"

Nemo yere çömelmişti, neredeyse dizlerinin üstündeydi. Başını öne eğikti sanki kendini sıkıca düğümlemek ister gibi. O şekilde birkaç saniye kaldı, güneş gözlüklerinde parlıyordu ve sonra bomba gibi patladı.

Çöktüğü yerden fırlayışı, Süpermen'in bir telefon kulübesinden uçuşunu andırıyordu. Atış yapan kolu büyük bir hızla kamçı gibi önce geriye sonra öne gitti. O kemikli dirsek birisinin çenesine geldiği takdirde ağzı kırık dişlerle dolardı. Top Nemo'nun elinden çıkıp bana doğru roket gibi uçtu.

Alçaktan gelen bir atıştı, neredeyse vurucu köşesinden ve atıcı tümseğinden toz kaldıracaktı. Ama tümseğin üstünden geçtikten sonra yükselmeye ve anlaşılan hız da kazanmaya başladı. İkinci kalenin üstünden aşarken hâlâ yükseliyordu. Davy Ray'in bana seslendiğini işittim ama ne dediğini anlamadım. Tüm dikkatim üstüme üstüme gelen beyaz küreye çevrilmişti. Eldivenimi başımın üstünde, topun atıldığı zamanki yerinde tutuyordum ama ayvayı yememek için eğilmeye de hazırlanmıştım. Top dış sahaya girdi, onun istim ve

tehdit dolu tıslamasını duyabiliyordum. Ayaklarımı kıpırdatmadım. Bir kere yutkunacak zamanım oldu, sonra top tepemdeydi.

Eldivenin içine öyle sert çarptı ki, birkaç adım gerilemek zorunda kaldım. Topun üstüne elimi kapatınca, çıkardığı hararetin eldivenin derisinde nabız gibi attığını hissettim.

"Cory!" diye bağırıyordu Davy Ray, ellerini boru gibi ağzına yerleştirmişti. "Cory!"

Onun neden bağırdığını bilmiyordum ve umurumda değildi. Trans hâlindeydim. Nemo Curliss'in olağanüstü bir kolu vardı. Bunun ne kadarı yetenek, ne kadarı çalışılarak geliştirilmiş bir şeydi, bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: Nemo Curliss'in o çok ender bulunan kol ve göz uyuşması, onu sıradan faniler seviyesinin çok üstüne çıkarıyordu. Tek kelimeyle olağanüstüydü.

"Cory!" Bu defa bağıran Johnny'ydi. "Dikkat et!"

"Ne?" dedim.

"Arkanda!" diye haykırdı Johnny.

Arkamda buğday biçen tırpanlara benzer gıcırtılı bir ses duyunca döndüm ve onları gördüm.

Gotha ve Gordo Branlin siyah bisikletleri üzerinde sırıtıyor, peroksitli sarı saçları güneş ışığında alev alev yanıyordu. Biçilen alanın ötesinden, diz boyu çimenlerin içinden, pedallarına abanarak bana doğru geliyorlardı. Yeşil çekirgeler ve ağustosböcekleri tekerleklerinin altında kalmamak için can havliyle kaçıştılar. Kaçmak istedim ama bacaklarım kilitlenmişti. Branlinler beni ortalarına almışlardı, sağımda Gotha, solumda Gordo vardı. Köşeli suratlarındaki ter parlıyor, gözleri beni delecek gibi bakıyordu. Uzaklarda gaklayan bir karganın sesi Şeytan'ın kahkahası gibiydi.

Kardeşlerin büyüğü, on dört yaşındaki Gotha uzanıp parmağıyla eldivenimi dürttü. "Şen *top* mu oynuyorsun, Cory?" Öyle bir söyleyişi vardı ki müstehcen bir şey gibi tınlamıştı.

"Aslında kendisi *top*," dedi Gordo sırıtarak. On üç yaşındaydı ve Gotha'dan çok az daha ufak yapılıydı. İkisi de iri sayılmazdı ama

sırım gibiydiler ve kırbaç kadar hızlıydılar. Gordo'nun kaşları arasındaki ve çenesindeki yara izleri acıya veya kana yabancı olmadığını gösteriyordu. Johnny, Davy ve Nemo'nun durdukları merkez plakaya baktı. "Bu da kim *lan*?"

"Yeni çocuk," dedim. "Adı Nemo."

"Göt kurusu mu?" Gotha da Nemo'ya bakıyordu ve ikisinin de yüzündeki kurtvari ifadeyi gördüm. Kuzu kanı kokusu almışlardı. Gordo, "Gidip göt kurusunu görelim," dedikten sonra pedallara asıldı. Gordo eldivenime vurup elimdeki topu düşürdü. Almak için eğildiğim zaman saçıma tükürdü, sonra da abisinin peşinden gitti.

Ne olacağını biliyordum. Nemo'nun ufak tefek ve çelimsiz olması yeterince kötüydü ama Branlinler onun peltek konuştuğunu anladıkları zaman, durum çok daha kötüleşecekti. Kardeşler bisikletime yaklaşırlarken nefesimi tuttum. Yanından geçerlerken, Gotha bir tekmede Roket'i yere devirdi. Öfkemi acı biber gibi yuttum.

Branlinler üç çocuğu aralarına alarak durdular. "Siz gençler maç mı yapıyorsunuz?" diye sordu Gotha ve Cennet bahçesindeki yılan gibi sırıttı.

"Sadece topu atıp tutuyoruz," dedi Davy Ray.

Gordo, "Hey, zenci tohumu," dedi Johnny'ye. "Ne bakıyorsun, ha?"

Johnny omuz silkip bakışlarını yere çevirdi.

"Bok gibi koktuğunun farkında mısın?" diye sataştı Gordo.

"Sorun istemiyoruz, tamam mı?" dedi Davy.

"Kim sorundan bahsetti ki?" Gordo bisikletinden indi. Bisikletini desteğini açıp alete yaslandı. "Sorun falan demedik. Bana bir sigara versene."

Gordo arka cebine uzanıp abisine bir paket Chesterfield sigarası verdi. Gotha da üstünde Zefir Hırdavat & Yem yazılı bir kibrit kutusu çıkardı. Ağzına bir sigara yerleştirip kibrit kutusunu Nemo'ya uzattı. "Çak bir kibrit."

Nemo kutuyu alırken elleri titriyordu. Kibritin alev alması için üç kere çakması gerekti.

"Sigaramı yak," diye emretti Gotha.

Muhtemelen başka kentlerde pek çok Gotha ve Gordo görmüş olan Nemo söyleneni yaptı. Gotha sigaradan bir nefes alıp dumanını burnundan verdi. "Senin adın Göt kurusu, değil mi?"

"Adım Nemo'du*v*."

"*Duv* mu?" dedi Gordo tükürük saçarak. "Ağzının nesi var, Göt Kurusu?"

Ben Roket'i çimenden kaldırırken bir karar aşamasındaydım. Bisikletime binip oradan kaçar, arkadaşlarımı ve Nemo'yu kaderleriyle baş başa bırakabilirdim veya onlara katılabilirdim. Kahraman falan değildim, bundan emindim. Dövüşme yeteneğim sıfırdı. Ne ki, o anda o yerden kaçacak olursam, biliyordum ki ömür boyu damgalanacaktım. Kaçmayı istemediğimden değildi, sağduyum hemen oradan toz olmamı söylüyordu.

Ama insan bazı sağduyu sesini dinler, bazısını ise kulak ardı ederdi.

Kalbim deli gibi atarak dayak yemeğe doğru yürüdüm.

Gordo, "Sen ibneye benziyorsun," dedi Nemo'ya. "İbne misin?"

"Beyler... dinleyin." Davy Ray cılız bir gülücük çıkardı. "Çocuğu rahat bırakса..."

Gotha ona döndü, iki adım attı, elini göğsüne dayayıp iterken, bir spor ayakkabılı ayağıyla da çelme taktı. Davy uflayarak yere kapandı, düştüğü yerden toz kalktı. Gotha ağzında sigarasıyla onun tepesinde dikildi. "Sen," dedi. "Kes sesini, tamam mı?"

"Benim eve gitmem la*ğ*zım." Nemo tam yürüyecekken Gordo kolunu tutup onu durdurdu.

"Gel buraya," dedi Gordo. "Hiçbir yere gidemezsin."

"Gitmem la*ğ*zım, annem evde olmam ge*v*ektiğini söyledi."

Gordo kahkahayı patlattı; çıkardığı sesle sahanın etrafındaki ağaçlara tünemiş kuşları ürküttü. "Şunu dinle bir, Gotha. Ağzında bok var!"

"Bence çok fazla kamış emmiş," diye fikir yürüttü Gotha. "Öyle

mi?" Doğrudan Nemo'ya gözlerini dikmişti. "Çok fazla mı kamış emdin?"

Branlinlerin neden böyle olduklarını kimse bilemezdi. Belki doğuştan kötüydüler, belki de tıpkı iyileşmeyen bir yaranın iltihap kapması gibi zamanla gelişmişti. Her halükârda, bu kardeşler kendilerininki dışında yasa tanımazlardı ve şimdiki durum hızla tehlikeli bir noktaya yaklaşıyordu.

Gordo Nemo'yu sarstı. "Doğru mu? Kamış emmeyi seviyor musun?"

"Hayıv," dedi Nemo boğuk bir sesle.

"Evet, seviyor," dedi Gotha, kocaman gölgesi Davy Ray'in üzerine düşüyordu. "Büyük, tombul eşeklerin kamışlarını emmeyi seviyor."

"Hayıv, sevmiyovum," dedi Nemo, göğsü titredi ve hıçkırığı ağzından kaçıverdi.

"Ah, anasının kuzusu zırlamaya başlıyor," dedi Gordo sırıtarak.

"Ben... eve gitmek istiyovum," dedi Nemo gözyaşları içinde.

Bu dünyada yüreği öfkeyle dolu genç bir zorbadan daha kötü bir şey yoktur. Ne ki, Branlinlerin kendi yaşlarındaki veya onlardan daha büyük çocuklara hiç bulaşmamalarının kanıtladığı gibi ödlek olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu.

Etrafıma bakındım. Sahanın kenarından bir otomobil geçiyordu ama sürücüsü bize bakmadı bile. Burada, kavurucu güneşin altında bir başımızdaydık.

"Bebeği yere bırak, Gordo," dedi Gotha. Gordo Nemo'yu yere itti. "Bebeği besle, Gordo," dedi Gotha ve Gordo blucin fermuarını açtı.

"Hadi, yahu!" diye şarladı Johnny. "Yapmayın!"

Gordo çükünü çıkarıp Nemo'nun tepesinde dikildi. "Sen de suratına yağmur yağmasını istemiyorsan, kes sesini zenci tohumu."

Buna daha fazla dayanamazdım. Elimdeki beyzbol topuna baktım. Nemo ağlıyordu. Gordo çişinin gelmesini bekliyordu. Hayır, daha fazlasına dayanamazdım.

Roket'i bir tekmede devirdiklerini hatırladım. Nemo'nun gözyaşlarını düşündüm. Yaklaşık üç metre mesafeden topu Gordo'ya fırlattım.

Pek kuvvetli bir atış değildi ama sağ omzuna çarpınca sıkı bir ses çıktı. Tam çeşmesi yay çizmeye başladığı anda ağlamaklı bir ses çıkarıp Nemo'dan uzaklaştı. Sidiği blucinini önünü ıslatıp bacaklarından aşağıya aktı. Gordo omzunu tutmuştu, yüzü altüst olmuştu, hem küfrediyor hem ağlıyordu. Gotha Branlin bana döndü; sigarasını dişlerinin arasına kenetlemişti, dumanı ağzından dalgalanarak yükseliyordu. Yanakları alev aldı ve bana saldırdı. Yana çekilmeme fırsat kalmadan var gücüyle bana tosladı. Ne olduğunu anlayamadan sırtüstü yere yapışmıştım, Gotha göğsümün üstüne oturmuştu. "Nefes alamıyorum... nefes ala..." diye sızlandım.

"Güzel," dedikten sonra suratıma sağ eliyle bir yumruk attı.

İlk iki yumruk canımı yaktı. Bayağı kötü acıttı. Bunu izleyen iki vuruşu neredeyse beni bayıltacaktı ama ben hâlâ debeleniyor, bağırıyor, kurtulmaya çalışıyordum. Gotha'nın yumrukları kızıl kana bulanmıştı.

"Hassiktir, kolum kırıldı!" diye inledi dizlerinin üstüne çökmüş olan Gordo.

Bir el Gotha'nın oksijenle sarartılmış saçını kavrayıp kafasını geri çekti. Ağzındaki sigara düştü. Johnny'nin onun tepesinde dikildiğini gördüm. Davy Ray, "Tut onu," dedikten sonra yumruğunu Gotha'nın burnuna indirdi.

Et parçası patladı resmen. Burnundan kan boşalırken Gotha bir hayvan gibi kükreyerek üstümden kalktı. Davy Ray'e saldırıp onu yumruk yağmuruna tuttu. Johnny onun kollarını tutmaya çalıştı ama Gotha yanına dönüp Johnny'nin kafasının yanına sert bir yumruk indirdi. O sırada Gordo ayağa kalktı, yüzü saf öfkeyle lekelenmişti, Johnny'nin yanına gelip bacaklarına tekmeler indirdi. Johnny yere düştü ve gözünün üstüne bir yumruk yediğini gördüm. "Adi puştlar," diye haykıran Davy Ray, Gotha'nın üstüne atıldı ama on-

dan daha iri olan Gotha onu yakasından tutup bir çamaşır torbası gibi salladıktan sonra yere fırlattı. Ağzım kan içinde doğrulmaya çalışıyordum. Nemo canını kurtarmak için deli gibi koşarken bacakları birbirine dolanıp kafaüstü yere kapaklandı.

Bunu izleyen otuz saniyeyi hatırlamak bile istemiyorum. Önce Gotha ve Gordo iki büklüm olmuş, ağlayan Davy Ray'i bırakıp Johnny'nin üzerinde acımasız bir hassasiyetle çalışmaya başladılar. Burnundan kan fışkıran Johnny nefes almakta zorlanıyordu. Derken Branlin kardeşler tekrar bana döndüler.

"Seni küçük bok parçası," dedi Gotha, burnu akıyordu. Ayağını göğsüme dayayıp beni tekrar sırtüstü yatırdı. Hâlâ omzunu tutmakta olan Gordo, "Onu bana bırak," dedi.

Karşı koyamayacak kadar sersemlemiş bir hâldeydim. Öyle olmasaydım bile, elimde çivili bir gürz, bir kılıç ve kemiklerimin üstünde yirmi beş kilo daha olmadan o iki zorbaya karşı bir şey yapamazdım.

"Sıç ağzına, Gordo," dedi Gotha.

Gordo gömleğimin önünden tutarak beni ayağa kaldırdı. Gömleğim yırtılınca, annemden sıkı bir sopa yiyeceğimi düşündüm.

"Seni öldüveceğim," dedi birisi.

Gotha havlamaya benzer bir kahkaha attı. "Hadi bakalım, çocuk."

"Yemin edevim, seni öldüvüvüm."

Gözlerimi kırpıştırıp kan tükürdüm ve beş metre ötemde duran Nemo Curliss'e baktım. Elinde beyzbol topu tutuyordu, sıska kolu atışa hazırdı.

Şimdi bu, çok ilginç bir durumdu. Gordo'nun omzuna isabet ettirişim sadece şanstı: Ama o deri küre Nemo'nu elinde öldürücü bir silahtı. Onun iki kardeşten birini gözlerinin arasından vurup beyinlerini dağıtacağından şüphem yoktu. Bunu *yapacağından* da şüphem yoktu. Çünkü o gözlük camlarının ardındaki büyümüş gözleri gördüm. Uzak bir yangın gibi içlerine hapsolmuş öfkeyi seyretmek

korkunçtu. Artık ağladığı veya titrediği yoktu. Elinde o beyzbol topuyla evrenin efendisiydi. Gerçekten o anda onun birisini öldürmeye hazır olduğunu düşünüyordum. Belki doğuştan kavruk oluşuna, belki pelte oluşuna, belki tıpkı bir yavru dananın yırtıcıların ağzını sulandırdığı gibi zorbaların hedefi oluşuna duyduğu bir öfkeydi bu. Belki de itilip kakılmaktan iyice usanmıştı. Nedeni her ne ise, gözlerinde ölüm saçan bir kararlılık vardı.

Gordo beni bıraktı. Dudağım patlamış, gömleğim yırtılmış bir hâlde çimenlerin üstünde oturdum.

"Bak, nasıl titriyorum," dedi Gotha hafifçe, Nemo'ya doğru bir adım atarak.

Gordo çükü hâlâ pantolonunun dışında sallanırken abisinden birkaç adım yana çekildi. Çükü çok iyi bir hedef olabilir, diye düşündüm. "Atsana göt kurusu," dedi Gordo.

Branlin kardeşlerden biri ölümüne çok yaklaşmıştı.

"Hey, gençler! Hey!"

Bu ses sahanın tam yanından geçen yoldan gelmişti. "Hey, gençler, iyi misiniz?"

Zor bela başımı çevirip baktım, başım bir torba taş kadar ağır geliyordu. Yol kenarında park edilmiş bir postacı kamyoneti vardı. Postacı bize doğru yürüyordu, şapkası yüzüne gölge düşürüyordu. Siyah çoraplarla şort giymişti, mavi gömleği ter lekelerinden koyulaşmıştı.

Bütün hayvanlar gibi, Branlinler de kafesin kapağındaki menteşenin sesini biliyorlardı. Birbirlerine tek kelime etmeden yarattıkları katliamdan uzaklaşarak bisikletlerine koşmaya başladılar. Gordo telaşla çükünü geri sokup fermuarını kapadı ve selesine atladı. Gotha Roket'e bir tekme daha atmak için bir an durdu, sanırım tahrip etme zevkine dayanamıyordu. Sonra kendi bisikletine atladı ve iki kardeş hızla pedal çevirip geldikleri yoldan geri döndüler. "Durun bir dakika!" diye bağırdı postacı ama Branlinler sadece içlerindeki şeytanı dinlerdi. Arkalarından toz kaldıra kaldıra, hızla sahanın kar-

şı tarafına geçip çalı kadar olmuş çimenlerde oydukları patikadan ilerlediler ve ileride duran ormanlık alana girdiler. Birkaç kuzgunun çığlığı duyuldu; leş yiyiciler kendi cinslerinden gelenleri karşılıyorlardı.

Ortalığı temizlemek dışında her şey bitmişti.

Benim aylık *Ünlü Canavarlar* dergimi getiren postacımız, Bay Gerald Hargison yanıma yaklaştı ve yüzümün hâlini görünce durdu. "Tanrım!" deyince ne kadar kötü göründüğümü anladım. "*Cory*, bu sen misin?"

Başımı salladım. Altdudağım kuştüyü yastık gibi kabarmış, sol gözüm de şişmeye başlamıştı.

"İyi misin, evlat?"

Hoplayıp zıplayacak kadar iyi olmadığım kesindi ama ayağa kalkabiliyordum ve dişlerim hâlâ yerindeydi. Davy Ray de fena sayılmazdı gerçi yüzü morarmış ve berelerle dolmuştu, Branlinlerden biri parmaklarını da ezmişti. En kötü durumda olanımız Johnny Wilson'dı. Kırmızı yanaklı bir yüzü olan ve dağıtım yaparken plastik uçlu purolar içen Bay Hargison, Johnny'nin doğrulmasına yardım ederken yüzünü buruşturdu. Şüphesiz Johnny'nin Çeroki baltası gibi duran burnu kırılmıştı. Pıhtılaşmış kanı koyu kırmızıydı ve gözlerini odaklayamıyordu. "Evlat?" dedi Bay Hargison. "Kaç parmağımı gösteriyorum?" dedi üç parmağını Johnny'nin yüzüne doğru kaldırarak.

"Altı," dedi Johnny.

"Korkarım..."

İşte, korkutmaktan asla geri kalmayan ve insanın aklına beyin hasarından salyası akanlar gibi görüntüleri getiren bir kelime.

"...Beyin sarsıntısı. Onu Dr. Parrish'e götüreceğim. Siz ikiniz eve dönebilir misiniz?"

Biz *ikimiz* mi? Davy Ray'i gördüm ama Nemo neredeydi? Top yerde duruyordu. O müthiş kolu olan çocuk ortalıkta yoktu.

"Branlin kardeşlerdi, değil mi?" Bay Hargison Johnny'nin kalk-

masına yardım ettikten sonra şortunun cebinden bir mendil çıkarıp Johnny'nin burun deliklerine dayadı. Göz açıp kapayana kadar beyaz mendil kanlandı. "O çocukların iyi bir sopa yemeleri gerek."

"İyileşeceksin, Johnny," dedim ona ama bana cevap vermeden pelte gibi olmuş bacaklarıyla Bay Hargison'la birlikte adamın kamyonetine doğru yürüdü. Bay Hargison motoru çalıştırırken Johnny arka koltukta oturdu, başı sallanıyordu. Çok kötü hırpalanmıştı.

Bay Hargison'ın posta arabası köşeyi dönüp Dr. Parrish'in ofisine doğru hızlanırken Davy ve ben Johnny'nin bisikletini çok da görülmeyeceği tribünün altına soktuk. Johnny'nin babası bisikleti almaya gelmeden önce Branlinler geri dönüp onu parçalayabilirlerdi. Elimizden ancak bu kadar geliyordu. Derken, sersemlemiş akıllarımıza Branlinlerin hâlâ ağaçlar arasında gizlenip Bay Hargison'ın gitmesini bekleyebilecekleri geldi.

Bu düşünce hızlanmamızı sağladı. Davy beyzbol topunu alıp bisikletine binerken ben de Roket'i yerinden aldım. Çok kısa bir an için far ampulündeki o altın göz yine göründü. Sanki bana acıyarak bakıyor ve, "Yeni sahibim *sen* misin?" diyordu. "Sana epey yardım gerekecek!" Roket'le birlikte kötü bir gün atlatmıştık ama iyi geçineceğimizi umuyordum.

Davy'le birlikte beyzbol sahasından çıkarken ikimizin de canı yanmaktaydı. Başımıza gelecekleri biliyorduk: ebeveynlerimizden fırça, Branlinlerden tehdit, kızgınlık dolu telefon görüşmeleri, belki şerifin evlerimize gelmesi, Bay ve Bayan Branlin'in oğullarının bir daha asla böyle bir şey yapmayacaklarına dair boş vaatleri.

Buna inanmıyorduk, tabii.

Şimdilik Branlinlerden kurtulmuştuk ama Gotha ve Gordo kinciydiler. Her an o siyah bisikletleriyle bize saldırıp başladıkları işi bitirebilirlerdi. Ya da o lanet beyzbol topunu atmakla *benim* başlattığım işi...

Yaz aniden Branlinlerin dokunuşuyla zehirlenmişti. Daha önümüzde temmuz ve ağustos vardı ve eylüle kadar dişlerimizin eksilmeyeceği ihtimali çok azdı.

4
İdare Ediyorum

Gelecekle ilgili tahminlerimiz doğru çıktı.

Ebeveyn fırçaları ve gelen öfkeli telefonlardan sonra Şerif Amory Branlinlerin evine gitti. Babama dediğine göre, Gotha ve Gordo evde değillerdi. Ama ebeveynlerine çocuklarının Johnny Wilson'ın burnunu kırdıklarını, neredeyse kafatasını çatlattıklarını söyledi. Bay Branlin omuz silkip, "Şerif, bunlar çocuk işte," dedi. "Çetin bir dünyada yaşayacaklarını şimdiden öğrenmeleri iyi olur."

Şerif Amory öfkesini zor bela bastırıp parmağını Bay Branlin'in suratına doğrulttu. "Şimdi, beni iyi dinle! O oğlanlar ıslahevine düşmeden onları kontrol etmeye bak. Bunu sen yapmazsan, ben yapacağım!"

"Benim için hiç fark etmez," dedi Bay Branlin ve televizyonun karşısına oturdu. Kirli gömlekler ve çoraplar odanın dört bir yanına saçılmıştı ve yatak odasından Bayan Branlin'in bel ağrısından sızlanması duyuluyordu. "Benden korkmazlar ki. Dünyada korktukları hiç kimse yoktur. Islahevini de yakıp kül ederler."

"Söyle onlara, gelip beni görsünler, yoksa ben gelip onları alırım!"

Azı dişlerini bir kürdanla temizlemekte olan Bay Branlin homurdanarak başını iki yana salladı. "Sen hiç rüzgârı yakalamaya çalıştın mı, J.T.? O oğlanlar özgür ruhlardır." Kürdan dişleri arasında, başını televizyonda izlediği filmden çevirip şerife baktı. "İki oğlum dört başka oğlanın canına okumuş, diyorsun. Anladığım kadarıyla Got-

ha ve Gordo kendilerini savunuyorlarmış. Yoksa *dört* oğlana birden sataşıp kavga çıkarmaları için deli olmaları gerek, değil mi?"

"Benim duyduğum kadarıyla savunma değilmiş."

"Benim duyduğuma göreyse..." –Bay Branlin susup kürdanın ucundaki kahverengi topağa baktı– "...o Mackenson adlı oğlan Gordo'ya bir beyzbol topu atmış ve neredeyse omzunu kıracakmış. Gordo moraran yeri bana gösterdi, maça ası gibi kararmıştı. Eğer o insanlar bu olayı büyütecek olurlarsa, ben de o Mackenson adlı oğlan için suç duyurusunda bulunurum." Kürdanı ve kahverengi topağı tekrar ağzına soktuktan sonra gözlerini ekrandaki filme çevirdi; Errol Flynn Robin Hood'u oynuyordu. "O Mackensonlar erdemlilik taslayıp kiliseye gidiyorlar ama bir yandan da çocuklarına oğullarımdan birini topla yaralamasını öğretiyorlar. Bunlar ne biçim *Hıristiyan* be!"

Ne ki, bu tartışmadan Şerif Amory galip çıktı. Bay Branlin, Johnny'ye gerekecek ilaçlarla Dr. Parrish'in faturasını ödemeyi kabul etti. Gotha ve Gordo ceza olarak nezarethaneyi süpürüp paspaslayacaklar, şerifin emriyle bir hafta boyunca yüzme havuzuna gidemeyeceklerdi. Tabii bunun acısını benden ve Davy Ray'den çıkarmaya çalışacaklardı. Altdudağımdaki yarığa altı dikiş gerekti, –dudağımın yarılması kadar berbat bir tecrübeydi– ama Gordo'ya beyzbol topu attığım için Bay Branlin bunun masrafını ödemedi. Annem buna çok bozuldu ama babam üstünde durmadı. Davy Ray yanağında bir buz torbasıyla yatıyordu, mosmor olmuş yüzü çok kötü hâldeydi. Babamdan öğrendiğime göre, Johnny Ray'in beyin sarsıntısı ciddiydi ve Dr. Parrish onu yatağa mıhlayıp birkaç hafta gözlem altında tutacaktı. Johnny ayağa kalkabildiği zaman bile koşup oynaması, hatta babasının tribünlerin altından sağ salim kurtardığı bisikletine binmesi bile yasaktı. Böylece Branlinler bizi pataklamaktan daha kötü bir şey yapmışlardı; Johnny Wilson'un yaz tatilini ondan çalmışlardı ve arkadaşım bir daha hiçbir haziranda on iki yaşında olmayacaktı.

İşte bu sıralarda, perdeler ışık gözlerime batmasın diye kapatılmış, ben de şiş gözlerimle yatağımda oturmuşken, *Ünlü Canavarlar* dergilerim kucağımda, makasla bazı resimleri kesmeye başlamıştım. Sonra bir rulo bant alıp resimleri duvarlarıma, masama, gardırop kapısına, daha doğrusu bandın yapışabileceği her yere yapıştırmaya başladım. Bitirdiğim zaman odam bir canavar müzesi olmuştu. Lon Chaney'nin Operadaki Hayalet'i, Bela Lugosi'nin Dracula'sı, Boris Karloff'un Frankenstein'ın Canavarı ve Mumya'sı bana bakıyorlardı. Yatağımın etrafı *Metropolis, Gece Yarısından Sonra Londra, Hilkat Garibeleri, Kara Kedi, Lanetli Tepe* filmlerinden siyah beyaz, bedbin sahnelerle çevrilmişti. Gardırop kapısında canavar resimlerinden olan bir kolaj vardı: Ray Harryhausen'in bir fil ile savaşan Ymir'i, Kendi Kendine Küçülen Adam'ı takip eden canavar örümcek, Thames Nehri'nde yürüyen Gorgo, yaralı suratıyla Dev Adam, Kara Lagün'den kösele gibi cildiyle Yaratık ve uçan Rodan. Çalışma masamın üstündeyse özel bir yerim vardı –şeref kürsüsü denebilir– burada korku filmlerinin büyük aktörleri tatlı dilli Vincent Price, beyaz saçlı Roderick Usher ve kana susamış ince Dracula'yı canlandıran Christopher Lee yer almışlardı. Annem içeriye girip de ne yaptığımı görünce, az kalsın yere düşecekti. "Cory!" dedi. "Derhal bu korkunç resimlerini duvarlardan çıkar!"

"Neden?" diye sordum altdudağımın dikişleri gerilerek. "Burası benim odam değil mi?"

"Evet ama bu korkunç şeyler her an sana bakarlarken kâbus görürsün!"

"Hayır, görmem," dedim. "Gerçekten."

Nezaketle geri çekildi ve resimler de yerlerinde kaldı.

Kâbuslarımda Branlinleri görüyordum, duvarlarımı süsleyen resimleri değil. Bu canavarların beni koruduklarına inanıyordum. Branlinlerin penceremden içeriye girmelerine izin vermezlerdi ve gece sessizliğinde benimle konuşup anlamadığı her şeyden korkan bir dünyaya karşı, güçlü ve dayanıklı olmamı söylerlerdi.

Canavarlarımdan hiç korkmuyordum, onlar benim kontrolümdeydiler. Karanlıkta onlarla birlikte uyuyordum ve hiçbir zaman sınırlarının ötesine geçmezlerdi. Canavarlarım, boyunlarında cıvatalara, pullu kanatlara, damarlarında kan açlığına veya güzel kızların dehşet içinde geri çekildikleri deforme yüzlere sahip çirkin ucubeler olmayı hiçbir zaman istememişlerdi. Kötücül değillerdi, sadece bu çetin dünyada var olmaya çalışıyorlardı. Bana kendimi ve arkadaşlarımı hatırlatıyorlardı: tipsiz, sevimsiz, yenilmiş ama fethedilememiş. Ellerinde meşalelerle, muskalarla, haçlarla, gümüş kurşunlarla gelen köylülerin, radyasyon bombalarının, savaş jetlerinin ve alev makinelerinin olduğu bir felakette kendilerine ait bir yer arayan yabancılardı. Kusursuz değildiler ama acılarına kahramanca katlanıyorlardı.

Beni korkutan şeyin ne olduğunu size söyleyeyim.

Bir öğlen sonrası annemin atmak üzere olduğu dergiler arasında *Life* dergisinin eski bir sayısını buldum ve yanımda Rebel'la verandada oturup sayfalarını karıştırdım, ağustosböcekleri ağaçlarda cır cır ötüyor, gökyüzü resim gibi sabit duruyordu. Bu dergide 1963 Kasım ayında, Texas, Dallas'ta olanların resimleri vardı. Güneşli bir günde Başkan ve karısı üstü açık, uzun, siyah bir otomobilden onları seyreden insanlara el sallıyorlar ve gülümsüyorlardı. Derken bir anda her şey değişti. Tabii, Oswald adlı adamın vuruluşunu televizyonda seyretmiştim ve bu sahneyle ilgili hatırladığım tek şey silah sesinin ne kadar cılız duyulduğuydu, hiç de öyle *Gunsmoke* filmindeki Matt Dillon'ın altıpatlarları gibi güllevari bir ses çıkarmamıştı. Oswald'ın düşerken çıkardığı çığlığı da hatırlıyordum. Ayak parmağımı bir taşa çarpınca ben daha yüksek sesle bağırırdım.

Başkan Kennedy'nin cenaze töreni resimlerine bakarken –binicisi olmayan atlar, ölen adamın selam duran küçük oğlu, tabutun geçişini seyreden sıralanmış insanlar– bana tuhaf ve korkunç gelen şeyin ne olduğunu anladım. Bu resimlerde siyah birikintilerin yayılışı görünüyordu. Belki sadece ışıktan, filmden ya da başka bir şeydendi ama o resimler bende karanlıkla doluyormuş hissi uyandırdı.

Köşelerde siyah gölgeler duruyor, ağlamakta olan kadınları ve takım elbiseleri içindeki erkekleri, otomobilleri, binaları ve düzgünce kesilmiş çimenlikleri karanlık parmaklarıyla birbirlerine bağlıyordu. Yüzler karanlığa bürünmüştü, insanların ayakkabılarının etrafında katran havuzları gibi birikmişti. Karanlık bu resimlerde yaşayan bir varlık, insanların arasında bir virüs gibi yayılıyora benziyordu.

Sonra, başka bir sayfada yanmakta olan bir adamın resmi vardı. Adam doğuluydu, kafası keldi ve sokakta bağdaş kurmuş otururken alevler üstünü bir pelerin gibi sarmıştı. Gözleri kapalıydı ve ateş yüzünü yer bitirirken babamın Roy Orbison dinlerkenki hâli gibi son derece sakindi. Resmin altındaki yazıda bu olayın Saygon'da gerçekleştiği, bu Doğulu adamın bir keşiş olduğu ve üstüne benzin döküp oturduğu ve kibrit çaktığı açıklanıyordu.

Ve bugün bile aklımdan çıkaramadığım üçüncü bir resim vardı. Tamamen yanmış bir kilise, paramparça olmuş vitraylı pencere camları ve enkaz içinde çalışan itfaiyeciler. Yüzleri şok içinde donuklaşmış birkaç siyah insan. Resim altındaki yazıda bu olayın 15 Eylül 1963 tarihinde yani hemen yazın sonunda yaşandığı açıklanmasına rağmen kilisenin önündeki ağaçlarda hiç yaprak yoktu. Yazıda şöyle deniyordu: Birmingham, 16. Cadde'deki Baptist Kilisesi pazar okulu dağılırken birisinin yerleştirdiği bir bombanın patlaması sonucu bu hâle geldi, patlama sırasında dört kız çocuğu öldü.

Başımı kaldırıp kasabama baktım. Yeşil tepelere, mavi gökyüzüne ve Bruton'un uzaktan görünen çatılarına baktım. Yanımda Rebel köpek rüyasında sızlanıyordu.

Birisinin küçük kızları öldürmek için bir bomba hazırlayıp pazar sabahı patlatmasına kadar, gerçek nefret nedir hiç bilmemiştim.

Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Gotha Branlin'in yumruğuyla hâlâ şişliği geçmemiş olan başım ağrıyordu. Odama gidip uzandım ve canavarlarımın arasında uyuyakaldım.

Zefir'de yaz başı böyleydi; puslu bir sabah sıcaklığına uyanırsınız, güneş zamanla pusu dağıtır ve hava o kadar nemlenir ki, evden

posta kutusuna gidip gelene kadar gömleğiniz üstünüze yapışır. Öğlen vakti dünya aksında durur; bu buharlı mavilikte tek bir kuş bile uçmaz. Öğleden sonra belki kuzeybatıda mor hatlı birkaç bulut birikmeye başlar. Verandada oturur, elinizde limonatanız, yanınızda beyzbol maçını dinlediğiniz radyonuz, bu bulutların yavaşça size doğru yuvarlandığını görürsünüz. Bir süre sonra uzaktan gök gürültüsü duyulur, radyonuzu cızırdatan bir şimşeğin zikzağı görülür. Belki bir otuz dakika kadar yağmur yağar ama çoğu zaman bulutlar homurdanarak geçer ve tek bir damla yağmur bırakmaz. Akşamla birlikte toprak serinlerken yüzlerce ağustosböceği ormandan vızıldar, otların arasından ateşböcekleri yükselip ağaçlara konar ve dallarını temmuza ramak kala Noel süsleri gibi aydınlatır. Yıldızlarla birlikte ayın herhangi bir evresi görünür. Eğer kozlarımı doğru oynarsam, belki ebeveynlerimi gece on bire kadar yatmamama ikna edebilirim; o zaman ön bahçede oturup Zefir'in ışıklarının sönmesini beklerim. Yeterince sayıda ışık sönünce, yıldızlar çok daha parlak görünür. Evrenin kalbine bakıp ışıldayan yıldızların anaforlarını fark edebilirsiniz. Hafif bir esinti toprağın parfümünü taşırken, ağaçlar sessizce hışırdar. Böyle zamanlarda dünyanın *Bonanza*'daki Cartwright çiftliği gibi ya da *My Three Sons* dizisindeki ailelerin evleri gibi, çok iyi bir düzeni olduğunu düşünmemek zordur. Keşke öyle olsaydı ama yayılan bir karanlığı, yanan bir adamı ve bombayla tahrip edilmiş bir kiliseyi görmüştüm ve gerçeği anlamaya başlıyordum.

Ebeveynlerim tekrar bisiklete binmeme izin verdikleri zaman Roket'i daha iyi tanıdım. Annem, "Bir kez daha düşüp dudağını patlatacak olursan, yine Dr. Parrish'e gidersin ve bu defa on beş, hatta *yirmi* dikiş gerekebilir!" dedi. Şansımı zorlamaya niyetim yoktu. Evden çok uzaklaşmadım ve panayırda daireler çizerek ilerleyen midillilerden birine biner gibi temkinli pedal çevirdim. Arada bir farındaki o altın gözü görür gibi oluyordum ama ben ona baktığım anda kayboluyordu. Roket benim dikkatli sürüşümü kabullenmişti

ama her safkan yarış atı gibi o da hızlanmak istiyordu, pedallarının ve zincirinin yumuşaklığından, dönüşlerde çıkardığı şıngırtıdan bunu anlayabiliyordum. Roket'le ilgili daha pek çok şey öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Dudağım iyileşti. Başım da. Ne ki, gururum hâlâ yaralı, özgüvenim çatlaktı. O yaralarla, yüzeyde gözükmeyenlerle yaşamak zorundaydım.

Bir cumartesi günü ebeveynlerimle birlikte halka açık yüzme havuzuna gittik, havuz lise öğrencileriyle tıklım tıklımdı. Sadece beyazlara açık olduğunu söylemem gerek. Annem hevesle dalgalı mavi suya atladı ama babam bir iskemleye oturdu ve bizim ısrarlarımıza rağmen suya girmedi. Daha sonra düşününce, babamın son kez yüzdüğünde Saxon Gölü'nde bir ceset gördüğünü hatırladım. Annem yüzerken ben onun yanında oturdum ve üçüncü, belki dördüncü kez ona Nemo Curliss'in top atma yeteneğini anlattım. Ama bu defa beni dikkatle dinliyordu, çünkü yakınımızda bir televizyon veya radyo yoktu, ayrıca suya bakmayı da istemiyordu. Bana Nemo'yu Koç Murdock'a anlatmamı söyledi; belki Koç Murdock Nemo'nun annesiyle konuşur, oğlunun Küçükler Ligi'nde oynamasına izin vermesi için onu ikna edebilirdi. Bu önerisini daha sonra kullanmak üzere kafama not ettim.

O öğleden sonra Davy Ray, altı yaşındaki kardeşi Andy, annesi ve babası havuza geldiler. Davy'nin yüzündeki berelerin çoğu geçmişti. Callan ailesi benim ebeveynlerimle birlikte oturdu ve sohbetlerinin konusu o Branlin kardeşlerle ilgili ne yapılması gerektiği oldu. Onlar tarafından hırpalanan çocuklar sadece bizler değildik. Davy de ben de yenilgimizi tekrar yaşamak istemiyorduk; Spinnin' Wheel'den dondurma almak için ebeveynlerimizden para istedik. Ayaklarımızda parmak arası terliklerimiz, ceplerimizde dolarlarla onlardan ayrılırken, küçük Andy de peşimizden gelmek için çok zırladı ama annesi onu susturdu.

Spinnin' Wheel havuzun tam karşısındaki cadde üstündeydi. Çatısından alçı buz saçakları sarkan alçı kaplama bir binaydı. Tam

önünde bir kutup ayısı heykeli vardı ve üstünde püskürtme boyayla yazılmış "Kimse Bizi Yenemez, Biz '64 Mezunlarıyız", "Louie, Louie!" ve "Debbie'nin sevgilisi Goober" gibi mesajlarla ve bağımsızlık bildirileriyle süslenmişti. Spinnin' Wheel'in sahibi ve işletmecisi olan Bay Sumpter Womack herhalde Goober'ın bir erkek adı olduğunu düşünüyordu. Kimse ona, buna dair başkaca bir şey söylememişti. Burası gençlerin takıldığı bir yerdi. Hamburgerlerin, sosisli sandviçlerin, patates kızartmalarının ve şeftaliden kök birasına kadar otuz çeşit dondurmanın cazibesi, otoparkını babalarının otomobilleriyle ya da kamyonetleriyle oraya gelmiş lise öğrencisi kızlarla ve erkeklerle doldururdu. Bu cumartesi öğleden sonrası da farklı değildi. Otomobiller ve kamyonetler sıkış sıkış park edilmişti, açık pencerelerinden müzik ateşli bir duman gibi taşıyordu. Bir keresinde burada park etmiş Midnight Mona'sı içinde Küçük Stevie'yi gördüğümü hatırladım. Yanında başını omzuna dayamış sarışın bir kız vardı. Yanlarından geçerken Küçük Stevie bana bakmıştı; saçları kömür karası, gözleri yüzme havuzunun suyu gibi maviydi. Kızın yüzünü görmemiştim. Acaba bu kız her kimse, Küçük Stevie ve Midnight Mona'nın Zefir'le Union Town arasındaki yola dadandıklarını biliyor muydu?

Davy büyük boy bir naneli dondurma aldı ve elli sent para üstünü cebine attı. Ben sade vanilyalı istiyordum ama beni bundan vazgeçirdi. "Sade vanilyalıyı her zaman alabilirsin," dedi. "Şunu bir denesene..." Çeşitlerin yazılı olduğu listeye baktı. "Fıstık ezmeli olanı dene."

Denedim ve hiç pişman olmadım. Yediğim en lezzetli dondurmaydı, erimiş ve donmuş Reese's çikolatası gibi bir şeydi. Derken o olay oldu.

Kavurucu güneşin altında, ellerimizi donduran yanları kırmızı Spinnin' Wheel logolu kâğıt kapları içindeki dondurmalarımızla otoparkın karşısına yürüyorduk. Bir ses başladı: Müzik önce birkaç otomobilin radyosunda başladı, sonra diğer gençler de bu radyo

istasyonuna geçtiler. Sesler sonuna kadar açılmış, ucuz hoparlörlerden yayılan müzik yaz havasına yayılmıştı. Birkaç saniye sonra otoparktaki bütün radyolar aynı müziği çalıyordu ve bu sırada bazı arabaların motorları çalıştı ve genç kahkahalar kıvılcım gibi uçuşmaya başladı.

Durdum. Artık yürüyecek hâlde değildim. Bu müzik daha önce işittiğim hiçbir şeye benzemiyordu; erkek sesleri birbirine karışıyor, sonra ayrılıyor, tekrar birleşiyordu. Müthiş bir uyum vardı. Sesler mutlu kuşlar gibi yükselirken bu uyuma sürükleyici bir davul ve güneşten yanmış sırtıma soğuk ürpertiler gönderen tiz ve cesur bir gitar katıldı.

"Bu nedir, Davy?" dedim. "Bu şarkı ne?"

...Dön... dön... döne dur.. hadi dön... vu vu vuuuuu...

"Bu *şarkı* nedir?" dedim bir daha, hiç bilemeyeceğime dair ani bir panik kapladı içimi.

"İlk defa mı duyuyorsun? Bütün lise öğrencileri bu şarkıyı söylüyorlar."

...Aynı yolu arşınlamaktan usandım... çocukların havalı olduğu bir yer bulmam gerek...

"Şarkının adı ne?" dedim bu cümbüşün tam ortasındayken.

"Radyo devamlı bunu çalıyor. Adı..."

Tam o sırada otoparktaki lise öğrencileri de şarkıya katıldılar, bazıları otomobillerini tempoya uygun bir şekilde ileriye, geriye alıyorlardı. Ben elimde fıstık ezmeli dondurmam, yüzüme vuran güneş ve karşıdaki yüzme havuzunun klor kokusuyla kalakalmıştım.

"...Beach Boys grubu söylüyor," diye bitirdi Davy Ray.

"Ne?"

"The Beach Boys. Şarkıyı söyleyen grup."

"Vay be!" dedim. "Bu şarkı..."

Nasıl tarif edilebilirdi ki? İngilizcedeki hangi kelime gençliği, ümidi, özgürlüğü, arzuyu, tatlı yolculuk tutkusunu ve kanı kaynayan gençleri bu kadar güzel anlatabilirdi? Hangi kelime arkadaşla-

rın kardeşliğini ve bu müzik çaldıkça sizin dünyanın vârisi olacak o bağımsız, çetin ceviz neslin bir parçası olduğunuzu anlatabilirdi?

"Çok havalı," dedi Davy Ray.

Şimdilik bu sıfat yeterliydi.

...Evet, kötü tipler bizi tanıyorlar ve üstümüze gelmiyorlar... ben dolaşmaya devam ediyorum...

Şaşkınlık içindeydim. Kendimden geçmiştim. O havada yükselen sesler beni sıcak asfaltın üstünden havalandırmıştı ve ben o seslerle birlikte bilinmeyen bir âleme doğru uçuyordum. Daha önce okyanusu televizyonda, sinemada veya dergilerdeki resimler dışında hiç görmemiştim. The Beach Boys, yani kumsal çocukları. Bu şarkı ruhumu kabarttı, bir an kendimi deri ceket giymiş, altımda kırmızı bir yarış arabası, benden ilgi görmek için yalvaran fıstık gibi sarışınlarla birlikte görür gibi oldum.

Şarkı bitti. Sesler yine hoparlörlerin içine döndüler ve ben yine sadece Zefir'li Cory Mackenson oldum ama artık farklı bir güneşin hararetini hissetmiştim.

"Babama gitar dersi alabilir miyim, diye sormayı düşünüyorum," dedi Davy Ray, yolda karşıya geçerken. Kelime ağzından git-tar diye çıkmıştı.

Eve döndüğüm zaman masama oturup Ticonderoga #2 kalemimle müziğin havaya karıştığı anda nereye gittiğini konu alan bir taslak yazmayı düşünüyordum. Bu müziğin bir kısmı Davy Ray'in içine girmişti ve havuza döndüğümüz sırada bunu mırıldanıyordu.

Dört Temmuz bayramı geldi çattı. Parkta büyük bir mangal partisi yapıldı ve erkekler takımı –Bıldırcınlar– Union Town Ateş Topları'na yediye üç mağlup oldular. Maçı seyreden Nemo'yu gördüm; kırmızı çiçekli bir elbise giyen esmer bir kadınla, kalın camlı gözlükleri ve tiril tiril olmaktan uzak gömleğinin içinde terlemiş, uzunca ve zayıf bir adamın arasında oturuyordu. Nemo'nun babası, karısı ve Nemo'yla fazla vakit geçirmedi. İkinci devreden sonra kalkıp oradan ayrıldı. Daha sonra elinde gömlek kumaşı numuneleriy-

le dolu bir defter ve ümitsiz bir yüz ifadesiyle piknikçilerin arasında dolandığını gördüm.

Şapkasında yeşil tüy olan adamı unutmamıştım. Yaşlıca adamlar at nalları fırlatır, gençler futbol oynarken, piknik masasında ebeveynlerimle oturmuş, mangaldan çıkan pirzolaları kemiriyor, yeşil tüyü görmek için gözlerimle kalabalığı tarıyordum. Derken kafama dank etti: Kışlık şapkalar kaldırılmış, yerini hasır şapkalar almıştı. Piposunu fokurdatarak dolaşan ve memnuniyetle barbekü soslu elini uzatan Belediye Reisi Swope'un başında hasır bir fötr şapka vardı. İtfaiye Şefi Marchette ve Bay Dollar'ın başlarını da hasır şapkalar süslüyordu. Kel kafasına kırmızı şeritli bir hasır kayık tünemiş Dr. Lezander masamıza gelip altdudağımdaki soluk yara izini muayene etti. Doktorun çelik gibi yoğunluğa sahip bakışları ve soğuk parmakları vardı. "O oğlanlar sana bir daha sataşacak olurlarsa," dedi Hollandalı aksanıyla, "bana haber ver. Onları iğdiş etme makasımla tanıştırayım. Tamam mı?" Dirseğiyle beni dürtüp gümüş dişi görülecek kadar sırıttı. Sonra, kendisi de Hollandalı olan ve uzun çenesiyle ata benzettiğim iri kıyım karısı Veronica elinde tepeleme kaburga dolu bir kâğıt tabakla gelip Dr Lezander'i yanımızdan ayırdı. Bayan Lezander soğuk bir insandı, diğer kadınlarla pek takılmazdı. Annem bana bu kadının abisinin ve ailesinin Hollanda'da Nazilerle savaşırken öldürüldüğünü anlatmıştı. Böyle bir şeyin sonunda insanlara güvenmek zor olmalıydı. Lezander ailesi Hollanda Nazilerin eline geçmeden kaçmayı başarmışlardı; bir Nazi askeri evlerine girdiğinde Dr. Lezander bu adamı tabancasıyla vurmuştu. Davy Ray, Ben ve Johnny'yle ormanda askercilik oynadığımız için bu konu beni çok heyecanlandırırdı, bu yüzden Dr. Lezander'e savaşın nasıl bir şey olduğunu sormak istemiştim ama babam bu konuyu açmamamı söyledi; geçmişin yaraları deşilmemeliydi.

Vernon Thaxter de pikniğe geldi; onun gelişiyle kadınların yüzleri kızardı, erkekler de tüm dikkatlerini mangala çevirdiler. Ne ki, çoğu insan Moorwood Thaxter'ın oğlu görünmez adammış gibi davrandı. Vernon bir tabak et alıp beyzbol sahasının kenarındaki bir

ağacın altına oturdu. Bugün tamamen çıplak değildi; başına hasır bir şapka takmıştı, şapka sayesinde pek mutlu, deli bir Huckleberry Finn'e benzemişti. Sanırım, Bay Curliss'in gömlek numunesi kitabıyla yanaşmadığı tek kişi Vernon oldu.

O öğleden sonrası boyunca transistörlü radyolardan defalarca Beach Boys şarkısının çalındığını duydum ve her defasında bana daha güzelmiş gibi geldi. Babam sanki ekşimiş süt koklamış gibi burun kıvırırken, annem şarkının kulaklarını tırmaladığını söyledi ama bence harikaydı. Gençler kesinlikle bayılıyorlardı. Derken, şarkı belki beşinci kez çalınırken, bize yakın bir yerde birbirlerine top atan gençler arasında bir arbede patladı. Birisi kudurmuş bir boğa gibi bağırıyordu, babamla birlikte ne olduğunu görmek için o tarafa yöneldik.

Ve işte oradaydı. Bir doksanlık boyuyla, kıvırcık kızıl saçları dalgalanırken dar suratı haklı bir öfkeyle daha da gerilmişti. Soluk mavi takım elbisesinin yakasında bir Amerikan bayrağı ve küçük bir haç vardı. Kırk sekiz numara simsiyah cilalı, Oxford ayakkabılarıyla küçük kırmızı bir radyoyu sanki alete Şeytan girmiş gibi ezerek parçalıyordu. "Bu. Mutlaka. Bitmeli!" diye kükrüyordu radyoyu her çiğneyişinde. Top oynayan çocuklar hayretler içinde Başrahip Angus Blessett'e bakakalmışlardı ve radyosu parçalanan 16 yaşındaki kız ağlamaya başlamıştı. Beach Boys iri bir botun ya da bu durumda Oxford ayakkabının altında susturulmuştu. "Şeytan'ın bu ciyaklaması son bulmalı. Gece gündüz bu rezilliği işitiyorum ve Tanrım bana bunu susturma emrini verdi!" Radyoyu son bir kez ezince içindeki teller ve piller etrafa saçıldı. Sonra Başrahip Blessett ağlayan kıza baktı; yanakları kızarmış, yüzü ter içindeydi. Kolunu uzatıp kıza yaklaştı. "Seni seviyorum," dedi. "Yüce Tanrım seni seviyor!"

Kız dönüp oradan kaçtı. Ona hak verdim. Benim de fiyakalı radyom gözlerimin önünde parçalansaydı, ben de kimseyle kucaklaşmak istemezdim.

Geçen yıl Leydi'nin gargoyllu köprüdeki Kutsal Cuma ritüelini yasaklama kampanyası başlatmış olan Başrahip Blessett, şimdi dik-

katini onu seyredenlere çevirmişti. "Bunu gördünüz mü? Bu zavallı kızın aklı o kadar karışmış ki, bir azizle günahkârı ayırt edemiyor! Neden, biliyor musunuz? Çünkü o lanet olası, mundar *rezilliği* dinliyordu!" Ölü radyoyu işaret etti. "Bu yaz çocuklarımızın kulakları neyle doluyor, hiç bunu dinlediniz mi? Ha?"

"Bana bir eşeğin başına üşüşmüş arıların sesi gibi geliyor!" dedi birisi ve herkes buna güldü. Dönüp bakınca bunun ter içinde kalmış Bay Dick Moultry olduğunu gördüm.

"İsterseniz gülün ama Tanrı'nın huzurunda bu gülünecek bir şey değil!" diye kükredi Başrahip Blessett. Bu adamın normal bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştım. "O şarkıyı bir kez dinleyin, tıpkı bende olduğu gibi, sizlerin de ensenizdeki tüyler diken diken olacak!"

"Yapma yahu, Başrahip," dedi babam gülümseyerek. "Alt tarafı bir şarkı işte!"

"Alt tarafı bir *şarkı* mı?" Başrahip Blessett'in parlayan yüzü bir anda babamın yüzüne yaklaştı, kül rengi gözleri, boyanmış gibi duran kızıl kaşlarının altından delirmiş gibi bakıyordu. "Sadece bir *şarkı* mı, dedin, Tom Mackenson? Peki, sana bu şarkının gençlerimizi ahlaksızlıkla doldurduğunu söylersem? Gayrimeşru cinsel arzuları, sokaklarda araba yarışlarını ve büyük şehir günahlarını teşvik ettiğini söylersem? O zaman ne diyeceksin, Bay Tom Mackenson?"

Babam omuz silkti. "Bir kere dinlemekle bütün bunları duyduysan, bir tazı gibi kulakların varmış, derim. Ben tek kelimesini bile anlayamamıştım."

"A-ha! Bak işte, bu Şeytan'ın hilesidir!" Başrahip Blessett barbekü sosuyla pislenmiş işaretparmağını babamın göğsüne batırdı. "Bu şarkı ne işittiklerini bile anlamadan çocuklarımızın kafalarına giriyor!"

"Ne?" dedi babam. Bu sırada annem gelip babamın koluna girmişti. Babam oldum olası başrahipten hoşlanmazdı; belki annem onun kızıp adama bir yumruk atacağından korkmuş olabilirdi.

Başrahip Blessett babamın yanından çekilip tekrar oradaki ka-

labalığa baktı. İnsanları en çok çeken şey bir palavracıyla ızgaradaki kömürleşmiş et kokusu gibi havayı dolduran Şeytan kokusudur. "Siz güzel insanlar, çarşamba gecesi saat yedide Özgür Baptist Kilisesi'ne gelin ve sizlere neden söz ettiğimi anlatayım!" Teker teker bütün yüzlere baktı. "Eğer Tanrı'nızı, bu kenti ve çocuklarınızı seviyorsanız, bu Şeytan şarkısını çalan bütün radyoları kırarsınız!" Birkaç kişinin donuk gözlerle bunu yapacaklarını söylemesi beni çok üzdü. ""Tanrı'ya yalvarın, kardeşlerim!" Başrahip Blessett kalabalığın arasından geçerken kimilerinin omuzlarını okşadı, kimilerinin elini sıktı.

"Herifin elinden gömleğime sos lekesi bulaştı," dedi babam gömleğindeki lekeye bakarak.

"Hadi, millet, gidip bir gölge altına oturalım," dedi annem onu çekerek.

Onların ardından yürüdüm ama daha önce dönüp oradan uzaklaşmakta olan Başrahip Blessett'e baktım. Etrafını bir grup insan çevirmiş, hepsi bir şeyler söylüyordu. Yüzleri şişmişti, başrahibin ceketinin arkasında karpuz şeklinde bir ter lekesi vardı. Bir türlü kafam almıyordu; ilk kez dün Spinnin' Wheel otoparkında duyduğum bu şarkı neden dine *aykırıydı* ki? Büyük şehir günahlarıyla ilgili pek bir şey bilmiyordum ama bu şarkının ahlaksızlığı teşvik ettiği falan yoktu. Sadece çok havalı bir şarkıydı ve bana kendimi... havalı hissettiriyordu. Onca defa dinlemiş olmama rağmen hâlâ nakaratını tam çıkarabilmiş değildim; Ben, Davy Ray, yüzü hâlâ sargılı ve evinden dışarı adım atamayan Johnny de çıkaramamışlardı. Çok merak ediyordum; Başrahip Blessett bu şarkıdan benim duyamadığım ne duymuştu?

Bunu öğrenmek istiyordum.

O gece kırmızı, mavi ve beyaz havai fişekler Zefir semalarını kapladı.

Ve gece yarısından biraz sonra Leydi'nin evinin önünde büyük bir haç ateşe verildi.

5
Hoş geldin, Lucifer

Burnumda yanık kokusuyla uyandım.

Kuşlar cıvıldıyordu, güneş yükselmişti ama bu koku aklıma çok kötü bir şey getirdi. Üç yıl önce iki sokak ötemizdeki bir ev alev almıştı. Sıcak ve kurak bir yaz günüydü ve ev göz açıp kapayana kadar çıra gibi yanmıştı. O evde Bellwood ailesi yaşıyordu. Bay ve Bayan Bellwood, on yaşındaki kızları Emmie ve sekiz yaşındaki oğulları Carl. Bozuk bir elektrik bağlantısı yüzünden çıkan yangında alevler ebeveynleri yetişemeden küçük Carl'ı sarmıştı. Carl birkaç gün sonra öldü ve Poulter Hill Mezarlığı'nda gömüldü. Mezar taşında Sevgili Oğlumuz yazılıydı. Çocuklarını kaybeden Bellwood ailesi çok geçmeden buradan taşınmışlardı. Carl'ı çok iyi hatırlıyordum, çünkü hayvanlara alerjisi olan annesi onun eve köpek almasına izin vermiyordu, bu yüzden Carl arada bir bize gelip Rebel'la oynardı. Kum rengi kıvırcık saçları olan zayıf bir çocuktu ve Good Humor kamyonetinden satılan muzlu dondurmaya bayılırdı. Bir defasında bana hayatta en çok istediği şeyin bir köpeğe sahip olmak olduğunu söylemişti. Sonra bir yangın onu alıp götürdü. Bunun üzerine babam yanıma oturdu ve bana Tanrı'nın bir planı olduğunu ama bazen bunu çözmenin çok zor olduğunu söyledi.

İşte 5 Temmuz günü, o sabah babam işe gitmişti ve yanık kokusunun ne olduğunu açıklamak anneme kalmıştı. O sabahın büyük bir kısmını telefonda, Zefir'in şaşılacak kadar doğru bilgilerinin paylaşıldığı bilgi ağında geçirmişti: Gerçeğin etiymiş gibi şahinler misa-

li dedikodunun etrafında dönen kadınlar topluluğu. Çırpılmış yumurta ve lapadan oluşan kahvaltımı yerken, annem masaya, yanıma oturdu ve, "Ku Klux Klan nedir, biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Klan üyelerini televizyon haberlerinde görmüştüm; beyaz cüppeleri, koni şeklinde kukuletaları ve ellerinde tüfekleri olur, yanan bir haçın etrafında dolaşırlardı. Sözcüleri, kukuletasını çıkarıp bir süet yığını gibi olan yüzünü açığa çıkaran centilmen demecinde, eğer yüreğiniz güneyde değilse, buradan defolup gidin, "Washington politikacıları zencilerin popolarını öpmemizi isteyemezler," demişti. Adamın yüzündeki öfkeyle yanakları ve gözkapakları şişmişti. Arkasındaki beyaz cüppeli adamlar gaddar geçit törenlerine devam ederken ateş haçı kemirmişti.

"Dün gece Klan, Leydi'nin bahçesinde bir haç yaktı," dedi annem. "Herhalde kentten gitmesi için onu uyarıyorlardı."

"Leydi mi? Neden?"

"Baban bazı insanların ondan korktuklarını söylüyor. Bazı insanların Bruton'da olup bitenler hakkında onun çok fazla söz hakkı olduğuna inandıklarını söylüyor."

"Ama o Bruton'da *yaşıyor*," dedim.

"Evet ama bazı insanlar onun Zefir'de olanlara da karışmak istediğinden korkuyorlar. Geçen yaz Belediye Reisi Swope'dan yüzme havuzunu Bruton halkına da açmasını istemiş. Bu yıl yine aynı istekle başvurmuş."

"Babam ondan korkuyor, değil mi?"

"Evet ama o farklı bir şey. Kadının ten rengi yüzünden ondan korkmuyor. Korkusunun nedeni..." Annem omuz silkti. "Anlayamadığı şeyler."

Çatalımı lapamda döndürürken bunu bir daha düşündüm. "Belediye Reisi Swope havuzu neden onlara açmıyor?"

"Çünkü onlar *siyah*," dedi annem. "Beyaz insanlar siyah insanlarla birlikte suda olmak istemiyorlar."

"Sel sırasında onlarla birlikteydik," dedim.

"O nehir suyuydu," dedi annem. "Yüzme havuzu hiçbir zaman onlara açık olmadı. Leydi bir dilekçe yazıp, ya Bruton'da da bir yüzme havuzu yapılmasını, ya da Zefir havuzunun siyahlara da açık olmasını istemiş. Herhalde Klan da bu yüzden onun gitmesini istiyor olmalı."

"Ama Leydi hep burada yaşamış. Nereye gidecek ki?"

"Bilmiyorum. O haçı yakanların da bunu dert ettiklerini sanmam." Annemin alnı kırışınca göz kenarlarındaki çizgiler belirdi. "Klan'ın Zefir yakınlarında olduğunu bile bilmiyordum. Baban onların zamanı geri çevirmeye çalışan bir grup korkmuş insan olduklarını söylüyor. Ona göre işler daha iyiye gitmeden önce epey kötüleşebilirmiş."

"Leydi gitmek istemezse ne olur?" diye sordum. "O adamlar ona bir kötülük yaparlar mı?"

"Mümkün. En azından denerler."

"Leydi gitmez," dedim. Aklıma onun kırışık yüzünün ardından bana bakan yeşil gözlü güzel kadın gelmişti. "O adamlar onu gönderemezler."

"Bu konuda haklısın," dedi annem yerinden kalkarak. "Ben kesinlikle o kadının ters tarafına düşmek istemem. Bir bardak portakal suyu daha ister misin?"

Ona hayır, dedim. Annem kendi bardağını doldururken yumurtamı bitirdim ve ona sanki aya yolculuk yapmak için para istiyormuşum gibi bakmasına neden olan bir şey söyledim. "Başrahip Blessett'in anlatacaklarını duymak istiyorum." Annemin nutku tutuldu. "O şarkıyla ilgili," diye devam ettim. "O şarkıdan neden nefret ettiğini bilmek istiyorum."

"Angus Blessett her şeyden nefret eder," dedi annem konuşacak hâle gelince. "Bir çift mokasene bakıp dünyanın sonunun geldiğini görür."

"O benim en sevdiğim şarkı. Benim duyamadığım neyi duyabildiğini öğrenmek istiyorum."

"Bu kolay. Eski moda kulakları var." Hafifçe gülümsedi. "Benim gibi, sanırım. O şarkıya ben de tahammül edemiyorum ama herhangi bir kötülük taşıdığını da sanmıyorum."

"Bilmek istiyorum," diye bastırdım.

Bu benim için bir ilkti. Daha önce kiliseye gitmek için hiç bu kadar kararlı olmamıştım; üstelik bizim cemaatimiz bile değildi. Babam eve geldikten sonra beni caydırmak için dil döktü, Başrahip Blessett'in saçmalıktan ibaret biri olduğunu, onun kilisesine adım atmayı bile düşünmeyeceğini söyledi ama sonunda –annemle alçak sesli bir konuşma yaptı ve kulağıma "merak" ve "bırak kendisi öğrensin" lafları geldi– babam hiç istemese de bizimle çarşamba gecesi o kiliseye gelmeyi kabul etti.

Ve böylece kendimizi Shawson Caddesi'ndeki Özgür Baptist Kilisesi'nin yüz kişiyle dolu hamam gibi sıcak salonunda bulduk. Bu bir pazar ayini olmadığı için babam da ben de kravatla takım elbise giymemiştik; bazı adamlar üstlerinde iş tulumlarıyla gelmişlerdi. Tanıdık epey insan gördük; daha konuşma başlamadan salon tıka basa dolmuştu; neşesiz ebeveynlerinin baskısıyla oraya sürüklenmiş asık suratlı ergenler de vardı. Başrahibin aciliyet dolu çağrısı ve kentin her yerine astırdığı "Çarşamba gecesi Şeytan'la savaş var – gençlerimiz uğruna savaşmaya değer" afişleri etkili olmuştu. Kilisenin önünde bir pikap ve hoparlörler vardı; üstünde beyaz bir takım elbise, gül rengi bir gömlek olan Başrahip Blessett ter içindeydi ve yüzü kızarmıştı, nihayet gelip podyuma yürüdü; bir elinde 45'lik bir plak, diğerindeyse kenarlarında delikler olan tahta bir kutunun kulpunu tutuyordu. Bunu yere koyduktan sonra dinleyicilerine gülümseyip, "Bu gece Şeytan'la savaşmaya hazır mıyız, kardeşlerim, bacılarım?" diye bağırdı.

Evet! diye bağırdı insanlar. *Evet! Evet.*

Hazır oldukları belliydi.

Başrahip Blessett büyük şehir günahlarının nasıl Zefir'e sızdığını, Şeytan'ın nasıl gençleri cehenneme sürüklemek istediğini ve

cehennemde yanmamak için vatandaşlarının her an Şeytan'la mücadele etmek zorunda olduğunu anlatan coşkulu bir vaazla başladı. Yüzü ter içindeydi ve cemaatinin önünde sanki içine Şeytan girmiş biri gibi ellerini kollarını sallayarak volta atıyordu. İtiraf edeyim ki, çok etkili bir gösteri yapıyordu ve ben neredeyse Şeytan'ın yatağımın altına gizlendiğine ve benim *National Geographic* dergilerimi açıp çıplak göğüslerin görüldüğü fotoğraflara bakmamı beklediğine inanacaktım.

Volta atmayı bırakıp sırıtarak bize baktı. Kapılar ardına kadar açıktı, fakat öyle boğucu bir sıcak vardı ki, terden gömleğim vücuduma yapışmıştı. Başrahip Blessett elindeki plağı kaldırıp, "Bunu dinlemeye geldiniz," dedi. "Ve şimdi dinleyeceksiniz."

Pikabı çalıştırıp plağı yerleştirdi ve iğneyi ilk şarkının üzerine koydu. "İblislerin seslerini dinleyin." Sonra iğneyi indirdi ve hoparlörlerden çınlayan cızırtılar duyuldu.

O sesler. İblisler mi, melekler mi? Ah, o sesler! *Dönüp dönüp dolanıyorum. Şehirden çıkıp dolaşıyorum.*

"*Duydunuz mu?*" İğneyi kaldırdı. "Tam burada işte! Çocuklarımıza çitin öbür tarafındaki çimenlerin daha yeşil olduğunu söylüyor, değil mi? Artık kendi kentlerinde yaşamakla tatmin olamayacaklarını söylüyor, değil mi? Şarkı Şeytan'ın serserice dolaşma tutkusunu anlatıyor!" İğneyi bir kez daha plağın üstüne koydu. Şarkının bu kısmında hiçbir yarış kaybetmemiş bir otomobil sahibi olmak ve tanıştığımız kızların bize hayran kalmasıyla ilgili sözler vardı. Başrahip Blessett neredeyse çılgın bir öfkeden dört köşe olmuştu. "Duyuyor musunuz? Bu sözler gençlerimize sokaklarda arabalarını yarıştırmayı söylemiyor mu? Onlara özgürce *bedenin* basit zevklerine kapılmalarını söylemiyor mu?" Bu kısmı sanki alay eder gibi söylemişti. "Bunu iyi düşünün, dostlarım! Oğullarınızın ve kızlarınızın bu pisliğin etkisinde kaldıklarını ve Şeytan'ın bize kahkahalarla güldüğünü düşünün. Sokaklarımızın enkaz hâline gelmiş arabalarında kanlar içinde kalmış çocuklarınızla dolu olduğunu, kızlarınızın

hamile kaldığını ve oğullarınızın seks için kudurduğunu düşünün. Böyle şeylerin sadece büyük şehirlerde olduğunu mu sanıyorsunuz? Sizce bizler burada, Zefir'de karanlıklar prensine karşı emniyette miyiz, sanıyorsunuz? Bu sözde 'müziği' biraz daha dinleyince, ne kadar yanıldığınızı anlayacaksınız!" Şarkıyı bir süre daha çaldı; ses kalitesi iyi değildi. Plaktaki çizikler düşünülecek olursa, sanırım, Başrahip Blessett daha önce en az yirmi kere dinlemiş olmalıydı. Onun söyledikleri umurumda değildi; şarkı özgürlük ve mutluluk hakkındaydı, sokaklarda otomobil çarpıştırmakla değildi. Ben bu şarkıyı Başrahip Blessett'in işittiği gibi işitmiyordum. Bana göre yaz mevsiminin sesiydi, dünyada bir parça cennet gibiydi; oysa o sadece cehennem ateşini ve Şeytan'ın sırıtışını algılıyordu. Tanrı'nın temsilcisi bir adamın her kelimede Şeytan'ın sesini nasıl duyabildiğini anlayamıyordum. İncil'in dediği gibi her şey Tanrı'nın kontrolünde değil miydi? Eğer böyle idiyse, neden Başrahip Blessett Şeytan'dan bu kadar çok korkuyordu?

Beach Boys bir cumartesi gecesi sevdikleri kızı yalnız bırakmamakla ilgili şeyler söylerlerken, "Kâfirlerin pisliği!" diye haykırdı. "Akılları fikirleri hep sekste! Tanrı kızlarımızı korusun!"

"Bu adam zır deli," dedi babam anneme doğru eğilerek.

Şarkı devam ederken Başrahip Blessett yasalara saygısızlık, aile kavramının tahribatı, Havva'nın günahı ve Cennet Bahçesi'ndeki yılan hakkında konuştu. Ağzından tükürükler saçıyor, terliyordu ve yüzü o kadar kızarmıştı ki, dikiş yerlerinden patlayacak diye korktum. "Şu Beach Boys!" dedi tiksinti dolu bir alaycılıkla. "Onların ne olduklarını biliyor musunuz? En küçük bir iş yapamayacak serserilerdir. California'da bütün gün kumların üstünde yatıp hayvanlar gibi zina yaparlar. Ve işte gençlerimizin gece gündüz dinledikleri şey *budur!* Tanrı dünyamızın yardımcısı olsun!"

"Haklısın!" diye bağırdı birisi. İnsanlar iyice gaza geliyorlardı. "Haklısın, kardeşim!" dedi başka bir ses.

"Daha hiçbir şey duymuş değilsiniz, dostlarım!" diye kükredi

Başrahip Blessett. İğneyi kaldırıp elini plağın üstüne koyarak dönmesini engelledikten sonra başka bir yerinde tekrar iğneyi koydu. "Şunu dinleyin!" diyerek plağı geriye doğru çevirmeye başladı.

Çıkan inlemeye benzer ses şöyleydi: Saaaydaaanbaaniiiiim – ciiiileeeviiiiir.

"Duydunuz mu? Duydunuz mu?" Başrahibin gözleri zafer ışıltıları saçıyordu. Müziğin kalbindeki gizemi çözmüştü. "Şeytan benim çileğimdir! Böyle söylüyorlar! Apaçık! Şeytan'ı öven bir şarkı söylüyorlar ve bunu kimin anladığı umurlarında değil! Ve şu anda bile ülkenin her yanında radyolar bunu çalıyor. Çocuklarımız bunu dinleyip duruyorlar ve ne dinlediklerinin farkında değiller. Ta ki, iş işten geçene kadar... Bu Şeytan'ın onların ruhlarını çalma planıdır!"

Babam, "Sanırım, Charleston dansı için de aynı şeyi söylemişlerdi," dedi anneme ama sesi o şamata içinde kayboldu.

İşte, dünyanın dönüşü böyledir: İnsanlar her zaman en iyi şeylere inanmak isterler ama daima en kötüsünden korkmaya hazırlardır. Eğer aklınız size neyi dinlemeniz gerektiğini söylediyse, bugüne kadar yazılmış en masum şarkıda bile Şeytan'ın konuştuğunu duyabilirsiniz. Dünya ve içinde yaşayan insanlar hakkında –günah kavramıyla korkutulmuş insanlarla ve yaşadıkları zorluklarla ilgili– bir şeyler söyleyen bir şarkı özellikle lanetlenmiş olabilir, çünkü bazı insanlar için gerçek çok acı vericidir. Kilisede oturmuş, başrahibin köpükler saçarak bağırışını dinliyordum. Yüzünün kızarışını, gözlerinin parlayışını ve tükürük saçan ağzını görebiliyordum. Dehşete kapılmış bir adamdı ve cemaatindeki korkuyu körüklüyordu. Birkaç kez daha iğneyi plağın üstüne koyup plağı geriye döndürdü, anlamsız sesler çıktı; bana anlamsız geliyordu ama kendisi bu seslerde Şeytan'ın mesajlarını duyuyordu. Herhalde şeytani bir şeyler aramak için o iğneyi ileriye geriye koyarak epeyce zaman geçirmiş olmalıydı. Acaba insanları korumaya mı, yoksa onları yönlendirmeye mi çalışıyordu, emin olamadım. İkincisi konusunda bayağı başarılıydı; çok geçmeden çoğu insan, Adams Valley Lisesi'ndeki amigo

kızların sayı için bağırması gibi gırtlaklarını şişire şişire, *Amin* diye bağırmaya başlamıştı. Babam kollarını göğsünde kavuşturup başını iki yana sallarken annem hâlâ bu saçmalığa bir anlam vermeye çalışıyordu.

Sonra çenesinden ter damlarken, deli gibi açılmış gözleriyle Başrahip Blessett, "Şimdi Şeytan'ı kendi müziğiyle dans ettireceğiz," dedi. Tahta kutuyu açıp, içinden kıpır kıpır canlı bir şey çıkardı. Beach Boys şarkısı devam ederken, bir zinciri aldı ve ucuna bağlı tasmadaki yaratığı bu müzikle çılgınca dans ettirmeye başladı.

Bu sıska kolları ve bacakları olan bir örümcek maymunuydu, başrahip zincirini sağa sola çekiştirirken yüzünden öfke saçıyordu. "Dans et, Lucifer!" diye bağırdı başrahip sesi şarkıyı bastırarak. "Müziğinle dans et!" Tanrı bilir ne kadar uzun bir zaman o kutuya tıkılmış olan Lucifer çok mutsuz görünüyordu. Tıslıyor, havayı ısırıyor, gri tüylü kuyruğunu kamçı gibi sallıyordu. Başrahip Blessett hâlâ, "Dans et, Lucifer, dans et!" diye bağırarak maymunu sağa sola çekiştirmekteydi. Bazı insanlar yerlerinden kalkıp sıraların arasında alkışlamaya, kıvranmaya başladı. Karnı bir kanepe yastığına benzeyen bir kadın ağaç gövdesi bacaklarıyla hopluyor, kaybolmuş bir yavru köpek gibi İsa'nın adını hıçkırıklar içinde haykırıyordu. Başrahip, hâlâ, "Dans et, Lucifer," diye bağırıyordu. Önümüzdeki sırada oturan bir adam kollarını iki yana açıp, *Tanrım günahkârları yok et*, gibisinden şeyler haykırdı. Kendimi tutamayıp güneşte kavrulmuş ensesinde uzaylıların X işareti var mı, diye baktım.

Salon tımarhaneye dönmüştü. Babam uzanıp annemin elini tuttu ve, "Buradan gidiyoruz!" dedi. İnsanlar vecd içinde sallanıyor, dönüp duruyorlardı. Onca zaman Baptistlerin dans edemediklerini sanmıştım.

Başrahip Blessett maymunu çok sert bir şekilde sarstı. Müzik gürlemeye devam ederken, "Dans et, Lucifer! İçinde olanları göster herkese!"

Ve sonra aniden, Lucifer bunu yaptı.

Bu şekilde çekiştirilmekten iyice usanmış olan maymun birden başrahibin kafasına sıçradı. O örümcek gibi kollarını ve bacaklarını başrahibin başına doladı. Lucifer küçük, sivri dişlerini sağ kulağına gömerken Başrahip Blessett dehşet içinde bir çığlık attı. Aynı anda Lucifer'ın o güne kadar *neyle* beslenmiş olduğu da ortaya çıktı; hayvanın poposundan Bosco çikolata şurubu gibi kahverengi dışkı fışkırarak başrahibin beyaz takım elbisesine saçıldı. Bu manzara karşısında herkes suspus oldu. Lucifer'ın bağırsakları elbisesini kahverengiye boyarken, başrahip maymunu kafasından söküp atmak için debeleniyordu. Kanepe yastığı göbekli kadın çığlık attı. Ön sırada oturan birkaç adam kulağı çiğnenmekte olan başrahibe yardım etmek için koştular. Adamlar çırpınan başrahibin yanına vardıkları anda Lucifer aniden dönüp ona doğru uzanan elleri gördü; dişleri arasında kanlı bir kulak parçası çiğniyordu. Başrahip Blessett'in kafasını bırakıp çığlık atarak gelen adamların kafalarına sıçradı; adamları geri püskürtürken, üstlerine biraz daha Bosco saçtı. Zincir Başrahip Blessett'in elinden kurtuldu ve Lucifer serbest kaldı.

Habis takma adına yakışır bir şekilde, insandan insana atlayarak kulaklarını ısırdı ve dışkısını püskürttü. Başrahip onu neyle beslemişti bilmiyordum ama hayvanın midesine ters düştüğü belliydi. Lucifer yanımızdan geçerken annem çığlığı bastı, babam eğildi ve kıl payıyla dışkıdan kurtulduk. Lucifer bir sıranın üstünden zıplayıp avizeye tutundu ve sallandıktan sonra bir kadının mavi şapkasını şereflendirdi ve oradaki yapay pembe karanfili dölledi. Derken yine harekete geçip pençeleriyle, tırnaklarıyla, kamçı gibi kuyruğuyla, ısıran dişleriyle ve her yana saçtığı dışkısıyla çığlığı basa basa ortalığı duman etti. Yayılan çürük muz kokusu bayıltacak gibiydi. Cesur bir Hıristiyan askeri zinciri yakalamak için bir hamle yaptı ve bu çabasının karşılığını suratının kahverengiye boyanmasıyla aldı; adam sendeleyerek geçici körlüğü içinde gerilerken Lucifer'dan kahkahaya benzer bir ses çıktı. Karısı onun yanından kaçmaya çalışırken, Lucifer kadının burnunu ısırdı, sonra genç bir oğlanın saçlarına

renk kattı ve Fred Astaire'in şeytani küçük bir versiyonu gibi sıradan sıraya sıçradı.

"Yakalayın onu!" diye haykırdı Başrahip Blessett kanayan kulağını tutarak. "O lanet şeyi yakalayın!"

Bir adam Lucifer'ı tuttu ama bir saniye sonra kanlı elini geri çekmek zorunda kaldı. Maymun son derece çabuktu ve cehennem kadar kötü niyetliydi. İnsanların çoğu Lucifer'ı yakalamayı düşünecek hâlde değillerdi, sadece uçuşan dışkıdan kaçınmaya çalışıyorlardı. Ben karınüstü sıraya yatmıştım, annemle babam da aradaki koridorda çömelmişlerdi. Başrahip Blessett, "Birisi kapıları kapatsın!" diye bağırdı.

İyi fikirdi ama çok geç gelmişti. Boncuk gibi gözleri sevinçle parlayan Lucifer çoktan çıkış yolunu tutmuştu. Arkasındaki duvarlara imzasını bırakıyordu. "Onu durdurun!" diye bağırdı başrahip ama Lucifer bir adamın omzu üzerinden sıçrayıp bir kadının kafasına kuğu dalışı yaptı ve zafer çığlıkları atarak açık kapıdan dışarıya sıçradı.

Birkaç adam onun peşinden koştu. Her ne kadar hava solumak için uygun değilse de, herkes rahat bir nefes aldı. Babam annemin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra bayılıp kalan ve meşe ağacı gibi yere devrilen şişman kadının kalkmasına yardımcı oldu. "Herkes sakin olsun!" dedi başrahip titrek bir sesle. "Artık geçti. Artık iyiyiz!"

Kulağının yarısı koparılmış, beyaz takım elbisesi maymun pisliğine bulanmış bir adam bunu nasıl söyleyebiliyor, diye merak ettim.

Hepimizin dinlemek için toplandığı o günahkâr şarkı unutulmuştu. Olanlardan sonra bu çok önemsiz kalıyordu. İnsanlar yaşadıkları şoku atlatmaya başlamışlar, bunun yerini öfke almıştı. Birisi o maymunu serbest bıraktığı için Başrahip Blessett'e öfkeyle bağırdı. Başka birisi ertesi gün ilk iş temizlik faturasını ona göndereceğini söyledi. Burnu ısırılan kadın onu dava edeceğini bildirdi. Buna benzer sesler ortalığı kaplayınca Başrahip Blessett'in iyice büzül-

düğünü ve bütün gücünün boşaldığını gördüm. O da herkes gibi şaşkın ve perişan bir hâldeydi.

Lucifer'ın peşinden giden adamlar ter içinde, soluk soluğa döndüler. Maymun bir ağaca tırmanıp kaybolmuştu. Belki gün ağarınca ortaya çıkar, belki o zaman onu bir ağla yakalayabilirlerdi.

İnsanları tuzağa düşürmek yerine Lucifer'ı tuzağa düşürmeye çalışan insanlar. Bu bana aynı zamanda hem tuhaf hem de komik geldi ama babam resmen düşüncemi seslendirdi ve "Hayal etmeye devam et," dedi.

Başrahip Blessett podyuma oturdu. Pislenmiş beyaz takım elbisesiyle orada kalıp ellerine bakarken cemaati kiliseyi terk ediyordu. Pikaptaki iğneden tik... tik... diye sesler çıkıyordu.

O nemli yaz gecesi sıcağında evimize döndük. Sokaklar boştu, sadece ağaç tepelerindeki böceklerin senfonisi duyuluyordu. O ağaçlardan birinden Lucifer'ın bizi seyrettiğini düşünmeden edemedim. Artık özgür olduğuna göre, kim onu bir daha kutusunun içine hapsedebilirdi ki?

Yine o yanan haçın kokusunu duyar gibi oldum, lekesini kasabamın üzerine yaydığını hayal ettim. Fakat birilerinin ateşte sosis falan kızartıyor olduğu fikrinde karar kıldım.

6
Nemo'nun Annesi & Jaybird Dedeyle Geçen Bir Hafta

Her yaz olduğu gibi bu yaz da geçiyordu.

Başrahip Blessett halkın gazabını sürdürmeye çalıştı ama bu çabası şarkıya satış yasağı konmasını isteyen birkaç kişinin *Journal* dergisine yazdıklarından öteye gitmedi. Başrahibin gazı sönmüştü. Belki temmuzun uzun, hareketsiz günleri rol oynamıştı, belki Leydi'nin bahçesinde yakılan haçla ilgiliydi, belki de insanlar bu şarkıyı dinlemişler ve kendileri bir karara varmışlardı. Nedeni her ne idiyse, Zefir halkı Başrahip Blessett'in kampanyasının kof olduğuna karar vermiş gibiydi. Bu işe son noktayı koyan, Belediye Reisi Swope'un başrahibin evine gidip insanları sadece başrahibin kendi kafasında var olan şeytanlarla korkutmamasını söylemesi oldu.

Lucifer'a gelince... en az altı kişi onun ağaçlar arasında dolaştığını görmüştü. Sonia ve Katharina Glass'ın penceresi önüne soğuması için bırakılan bir muzlu pasta mahvedilmişti; başka bir zaman olsaydı bunun için Branlin kardeşlerin marifeti derdim ama Branlinler artık pek ortalıkta görünmüyorlardı. Oysa Lucifer gününü gün etmekteydi. İtfaiye Şefi Marchette ve gönüllü birkaç itfaiye görevlisi Lucifer'ı bir ağ ile yakalamaya çalıştılar ama elde ettikleri tek şey kıyafetlerine saçılan maymun dışkısı oldu. Doğrusu Lucifer'ın önden ve arkadan yaptığı atışlar çok isabetli oluyordu. Babam bunun çok iyi bir savunma mekanizması olduğunu söyleyip güldü ama annem kentte bir maymunun başıboş dolaşmasından çok rahatsızdı.

Lucifer gündüzleri kendi hâlinde takılıyordu ama bazı geceler Poulter Hill Mezarlığı'nda uyuyanları bile uyandıracak kadar yüksek sesle çığlıklar atıyordu. Birçok kez Lucifer'ın yaygarasıyla uyandırılmış insanların onu vurmak için ateş ettiklerini duydum ama hiçbiri onu vuramadı. Yine de silah sesleri kentteki bütün köpekleri alarma geçirir, havlamaları bütün kenti uyandırırdı. Bu yüzden belediye meclisi çıkardığı bir yasayla akşam saat sekizden sonra silah atılmasını yasakladı. Ama çok geçmeden Lucifer sopalarla çöp tenekelerinden sesler çıkarmayı öğrendi ve bunu sabahın üçüyle altısı arasında yapmak pek hoşuna gitmeye başladı. Belediye Reisi Swope'un onun için bıraktığı zehirli muzlara yüz vermediği gibi, bubi tuzaklarından da kurtuldu. Yeni yıkanan her otomobilde kahverengi izini bırakıyordu; bir öğleden sonra posta dağıtımı yapmakta olan Bay Gerald Hargison'ın kulağından bir parça kopardı. Bay Hargison bu olayı bizim verandamızda dinlenirken babama anlattı; küçülen sol kulağında sargı vardı. Bir yandan purosunu tüttürüyordu.

"Tabancam yanımda olsaydı, o puştu vururdum," dedi Bay Hargison. "Hakkını vereyim, çok hızlıydı. Beni ısırıp kaçarken onu doğru dürüst göremedim bile." Homurdanarak başını iki yana salladı. "Gündüz vakti lanet bir maymunun saldırısına uğramadan sokakta yürüyememek çok kötü bir şey."

"Belki yakında onu yakalarlar," dedi babam.

"Belki." Bay Hargison purosunun mavi dumanını üfleyip havada süzülüşünü seyretti. "Ne düşünüyorum, biliyor musun, Tom?"

"Ne?"

"Bence o lanet maymun öyle göründüğü gibi bir maymun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, düşün bir. Nasıl oluyor da o maymun sadece Zefir'de kalıyor? Neden Bruton'a gidip oradakileri rahatsız etmiyor?"

"Bilmem," dedi babam. "Bunu hiç düşünmedim."

"Bence bu işte o kadının parmağı var?"

"Hangi kadının, Gerald?"

"Biliyorsun." Başıyla Bruton yönünü işaret etti. "*Onun*. Oradaki kraliçenin."

"Leydi'yi mi kastediyorsun?"

"Evet. Onu. Bence bizleri bir büyü altına aldı, nedeni de... biliyorsun, o olay."

"Yanan haçı mı kastettin?"

"Evet." Bay Hargison bacağına güneş geldiği için gölgeye çekildi. "Bence o kadın bize bir çeşit büyü yapıyor. Kimsenin o maymunu yakalayamayışı tuhaf değil mi? Bir gece o puşt yatak odası penceremin önünde öyle bir bağırdı ki, Linda Lou neredeyse kalp krizi geçirecekti."

"O maymunun serbest kalması Başrahip Blessett'in hatasıydı," diye hatırlattı babam. "Leydi'yle hiçbir alakası yoktu."

"Bundan emin değiliz, değil mi?" diye sordu ve purosunun küllerini çimene serpip tekrar ağzına yerleştirdi. "O kadının ne gibi güçlere sahip olduğunu bilmiyoruz. Bence Klan haklı. O kadını buralarda istemiyoruz. Onu ve dilekçelerini."

"Ben Klan'la aynı fikirde değilim, Gerald," dedi babam. "Haç yakma bana ters gelir. Bence korkakça yapılmış bir eylem."

Bay Hargison dumanını dudaklarının arasından üfürdü. "Klan'ın buralarda etkin olduğunu bilmiyordum. Ama son zamanlarda kulağıma bazı şeyler geliyordu."

"Ne gibi?"

"Dedikodu işte. Benim mesleğimde pek çok dedikodu duyarsın. Buradaki bazı insanlar o kadını uyardıkları için Klan'ın çok cesur olduğunu düşünüyor. Bazıları da o kadın bu kenti mahvetmeden buradan kovulması gerektiğini düşünüyorlar."

"Leydi çok uzun zamandan beri burada yaşıyor. Şu âna kadar Zefir'i mahvetmedi, değil mi?"

"Son birkaç yıla kadar çenesini tutmuştu. Artık ortalığı karıştırmaya çalışıyor. Zencilerle beyazlar aynı havuza gireceklermiş, öyle

mi? Ve ne var, biliyor musun? Belediye Reisi Swope o kadına istediği şeyi verecek kadar ahmaktır!"

"Eh," dedi babam. "Zaman değişiyor."

"Tanrım!" dedi Bay Hargison babama bakarak. "Sen o *kadının* tarafını mı tutuyorsun, Tom?"

"Kimsenin tarafını tutmuyorum. Söylemek istediğim tek şey, burada, Zefir'de saldırı köpeklerine, yangın hortumlarına ve patlayan bombalara ihtiyacımız olmadığı. Bull Connor'ın günleri artık geride kaldı. Bana öyle geliyor ki, zaman değişiyor ve dünyanın hâli bu işte." Babam omuz silkti. "Geleceğin gelmesini engelleyemezsin, Gerald. Bu hayatın gerçeğidir."

"Sanırım, o Klan üyeleri bu konuda seninle aynı görüşte değiller."

"Belki. Ama onların da günü geçti artık. Nefret sadece daha çok nefret doğurur."

Bay Hargison bir süre sessizce oturup Bruton'un çatılarına baktı; ama orada ne gördüğünü kestirmek zordu. Neden sonra ayağa kalkıp posta çantasını omzuna astı. "Eskiden aklı başında bir adamdın," dedi ve kamyonetine doğru yürümeye başladı.

"Gerald? Dur bir dakika! Dön buraya, tamam mı?" Babamın çağrısına rağmen Bay Hargison yürümeye devam etti. Babamla Bay Hargison Adams Valley Lisesi'nde aynı sınıfta okumuşlardı, yakın arkadaş değillerdi ama aynı gençlik yolundan ilerlemişlerdi. Babam onun futbol takımında savunma oyuncusu olduğunu ve lisenin Onur Duvarı'nda gümüş bir plakada adının bulunduğunu anlatmıştı. Babam, "Hey, Koca Ayı!" diye seslendi, onun lisedeki lakabını kullanarak. Ama Bay Hargison puro izmaritini bir çöp kutusuna atıp oradan ayrıldı.

Doğum günüm geldi çattı. Davy Ray, Ben ve Johnny dondurma ve pasta yemeğe bize geldiler. O pastanın üstünde on iki mum vardı. Ve biz pasta yemekle meşgulken, babam doğum günü hediyemi odamdaki çalışma masasına bıraktı.

Ben hediyemi keşfedemeden Johnny evine gitmişti. Arada bir hâlâ başı ağrıyor ve dönüyordu. Bana kendi koleksiyonundan iki tane ok başı getirmişti. Davy Ray'in hediyesi Mumya'nın bir Aurora modeliydi. Ben'in hediyesiyse, bir poşet dolusu plastik dinozor olmuştu.

Ama çalışma masamın üstünde, şaryosuna temiz bir beyaz kâğıt takılmış, bir savaş gemisi gibi gri bir Royal marka daktilo vardı.

Kullanılmıştı. Tuşlar yıpranmış, kenarına Z.H.K harfleri çizilmişti. Daha sonra öğrendiğime göre, Zefir Halk Kütüphanesi eskiyen gereçlerini satışa çıkarmıştı. E harfi tutukluk yapıyordu ve küçük harf *i*'nin noktası yoktu. Ama doğum günümün derinleşen alacakaranlığında masama oturduğumda, yüreğim pır pır atarak kurşun kalemlerimi kenara ittim ve büyük bir hevesle kâğıda adımı tuşladım.

Teknoloji çağına adım atmıştım.

Çok geçmeden daktilo yazmanın kolay bir iş olmadığını öğrenecektim. Parmaklarım isyankârdı. Onları disiplin altına almam lazımdı. Annemin artık yatmam gerektiğini söylediği gecenin geç saatlerine kadar pratik yaptım. COERY JAT MACKEMAON, DAVY RSU CALKAN, JIHNMY QULSON, BEM SEARS, REBEL, TAŞLI MUSA, LEDYİ, KANAN HARÇ, BRAMKINLER, YEŞİL RÜYLÜ ŞAKPA, ZEFTİR. ZEFLR, ZEFİR.

Daha kat edilecek çok yolum vardı ama içimde kahraman kovboyların, cengâver Kızılderililerin, askeri birliklerin, dedektif lejyonlarının ve canavar mangalarının heyecanını hissediyordum.

Bir öğleden sonra Roket'le gezerken ve yağmur sonrası yükselen buharın tadını çıkarırken kendimi Nemo Curliss'in evi yakınında buldum. Evin önündeydi, elindeki topu havaya atıp tutuyordu. Roket'i desteği üstünde bırakıp ondan bana top atmasını istedim. Aslında sadece onu iş üstünde görmek istemiştim. Ne kadar sıska da olsa, o kusursuz kolda mutlaka Tanrı'nın parmağı olmalıydı. Ondan topu sokağın karşısındaki meşe ağacının budak deliğine atmasını istedim. Nemo topu tam o deliğe attı; hem de üç kere. Neredeyse diz çöküp ona tapacaktım.

Sonra evin kapısı açıldı ve annesi verandaya çıktı. Nemo'nun gözlerinin sanki bir tokat yiyecekmiş gibi büzüldüğünü gördüm. "Nemo!" diye bağırdı annesi, bana ısıran yabanarılarını hatırlatan bir sesle. "Sana o topu atmamanı söylemiştim, değil mi? Pencereden seni izliyordum!"

Nemo'nun annesi veranda merdiveninden inip bize kasırga gibi yaklaştı. Uzun, kahverengi saçları vardı ve belki eskiden güzeldi ama artık yüzünde sert bir ifade vardı. Delici kahverengi gözlerinin kenarları çizgiliydi, makyajı turuncu tonlarındaydı. Siyah bir kapri pantolonun üstünde büyük kırmızı puanlı beyaz bir gömlek giymişti ve ellerinde sarı lastik eldivenler vardı. Ağzı kırmızıya boyanmıştı, bu bana tuhaf geldi. "Baban bunu duyunca küplere binecek!" dedi.

Neyi duyunca? dedim içimden. Nemo'nun yaptığı tek şey dışarıda oynamaktı.

"Düşmedim ki," dedi Nemo.

"Ama *düşebilirdin!*" diye bağırdı annesi. "Ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsun! Kemiğin kırılırsa, ne halt edeceğiz? Tedavini nasıl ödeyebiliriz? Yemin ederim ki, senin aklın başında değil!" Gözleri hapishane projektörleri gibi bana çevrildi. "*Sen* de kimsin?"

"Covy benim avkadaşım," dedi Nemo.

"Arkadaş. Hı-hı." Bayan Curliss beni tepeden tırnağa süzdü. Ağzının ve burnunun kırışmasından bana cüzzamlıymışım gibi baktığını görebiliyordum. "Cory ne?"

"Mackenson," dedim.

"Baban bizden hiç gömlek alıyor mu?"

"Hayır, efendim."

"*Arkadaşmış!*" dedikten sonra tekrar Nemo'ya döndü. "Sana dışarıda fazla ısınma demiştim, değil mi? Sana o topu atmamanı söylemiştim, değil mi?"

"Fazla ısınmadım. Saydece..."

"Bana karşı geliyordun," diyerek susturdu onu annesi. "Tanrım,

bu ailede bir düzen olması şart! Bazı *kuralların* olması şart! Baban bütün gün dışarıda ve eve kazandığından daha fazlasını harcamış olarak geliyor, sen de dışarıya çıkıp kendini yaralamaya çalışıp beni korkutuyorsun!" Kemikler yüzündeki gergin ete baskı yapıyor gibiydi, gözlerinde ise parlak ve korkunç bir parıltı vardı. "*Hastalıklı* olduğunu bilmiyor musun? Sert bir rüzgârda bile bileğinin kırılabileceğini bilmiyor musun?"

"Bi*v* şeyim yok, anne," dedi Nemo alçak sesle. Ensesindeki ter parlıyordu. "Gev*ç*ekten."

"Güneş çarpmasından düşüp bayılana kadar bunu dersin, değil mi? Sonra düşüp dişlerini kırarsın, peki bu iyi arkadaşının babası dişçinin ücretini öder mi?" Bir kez daha bana öfkeyle baktı. "Bu kentte kimse güzel gömlekler giymez mi? Kimse terzi elinden çıkmış güzel gömlekler giymez mi?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Hiç sanmıyorum."

"Ne *kötü*, değil mi?" Sırıttı ama neşesinden değildi. Sırıtışı güneş gibi yakıcı ve bakması korkunç bir şeydi. "Ne *medeni* insanlarmış!" Sarı eldivenli eliyle Nemo'nun omzunu tutup, "Derhal eve gir!" dedi. "Hemen!" Onu verandaya doğru sürüklerken Nemo bana özlem ve pişmanlık dolu bir bakış attı.

Sormak zorundaydım. Mecburdum. "Bayan Curliss? Neden Nemo'nun Küçükler Ligi'nde oynamasına izin vermiyorsunuz?"

Bana cevap vermeyecek sandım ama veranda basamaklarının orada birden durdu ve dönüp öfke saçan gözlerle bana baktı. "Ne dedin?"

"Neden... Nemo'nun Küçükler Ligi'nde oynamasına izin vermiyorsunuz, diye sordum. Yani... çok harika bir kolu..."

"Belki bilmiyorsun ama oğlum kırılgandır. Bu kelimenin anlamını biliyor musun? Yani, kemikleri çok zayıf. Diğer çocuklar gibi itişip kakışamaz. Yani, o bir *vahşi* değildir."

"Evet, efendim ama..."

"Nemo sizler gibi değil! Sizin kabilenizin bir üyesi değil, anlıyor

musun? O kültürlü bir çocuktur ve vahşi bir hayvan gibi toz toprak içinde yuvarlanamaz!"

"Belki o ister..."

"Dinle beni!" diye bağırdı. "Karşıma geçip, oğlum için neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleme! O üç yaşındayken neredeyse zatürreden ölecekken endişeden delirecek hâle gelen sen değildin! Peki, babası neredeydi? Babası yollardaydı, iflas etmeyelim diye yeterince gömlek satmaya çalışıyordu. Ama yine de o güzel pencereli evi kaybettik. Peki, bize yardım eden kimse oldu mu? O kilise müdavimi cici insanlardan biri bile bize yardım etti mi? Hiçbiri etmedi. Böylece biz arka bahçesinde güzel köpeğimin gömülü olduğu o evi kaybettik." Bir an yüzü parçalandı ve o öfke maskesi altında yürek paralayıcı bir korku ile keder olduğunu gördüm. Nemo'nun omzunu hiç bırakmamıştı ve öfke maskesi yine yüzüne yerleşti. "Hah, senin ne tür bir çocuk olduğunu biliyorum. Yaşadığımız her bir kentte senin gibilerini gördüm ben! İstediğin tek şey oğlumun canının yanması ve arkasından ona gülmek. Onun düşüp dizini kanatmasını ve komik bulduğun için peltekliğini dinlemek istiyorsun! Eh, git kendine alay edeceğin başka bir çocuk bul çünkü artık oğlum seninle arkadaşlık etmeyecek!"

"Onunla alay etmek istemi..."

Bayan Curliss, "*Derhal eve gir!*" diye bağırdı Nemo'ya ve onu basamaklardan yukarıya itti.

"Gitmek zorundayım!" dedi Nemo bana. Ümitsiz bir şekilde saygınlığını korumaya çalışıyordu. "Üzgünüm."

İçeriye girdikten sonra hem sinek kapısı hem de iç kapı sertçe kapatıldı.

Kuşlar budalaca bir neşe içinde cıvıldıyorlardı. Yeşil çimenlerin üstünde, uzun gölgem bir yanık izi gibi kalakalmıştım. Ön pencerelerdeki panjurların kapatıldığını gördüm. Diyecek veya yapılabilecek bir şey yoktu. Dönüp bisikletime bindim ve eve doğru pedal çevirdim.

Evime giderken ve yaz kokulu hava yüzüme eserken ve geçişimin yarattığı hava kasırgalarında sivrisinekler dönenirken, bütün hapishanelerin nöbetçi kuleleriyle ve dikenli tellerle çevrilmiş gri binalar olmadığını anlıyordum. Bazı hapishaneler, güneşin girmemesi için panjurların kapatıldığı evlerdi. Bazı hapishaneler kırılgan kemikleri olan kafeslerdi ve bazı hapishanelerin parmaklıklarında kırmızı noktalar vardı. Aslında içinde kimin ele geçirilip tutulduğunu bilmeden bir yerin hapishane olduğunu anlamak mümkün değildi. Ben bunu düşünürken Roket aniden bir yana döndü ve kaldırımda yürüyen Vernon Thaxter'a kıl payıyla çarpmadı. Herhalde Roket'in altın gözü bile Vernon'ı görünce afallamıştı.

Temmuz ayı bir yaz ortası rüyası gibi geçiverdi. Günlerimi memleketimin anadiline göre "pek hiçbir şey" yaparak geçirdim. Johnny Wilson iyileşiyordu, baş dönme nöbetleri geçmişti ve Ben, Davy Ray ve benimle kentte dolaşmasına izin verilmişti. Ama yine de kendine dikkat etmeliydi, çünkü Dr. Parrish Johnny'nin ebeveynlerine kafa travmalarının uzun süre kontrol altında tutulması gerektiğini söylemişti. Johnny her zamanki gibi sessiz sakindi ama biraz yavaşlamıştı. Bisikletiyle hep arkamızda kalırdı, tombul Ben'den bile daha yavaştı. Branlinlerin onu anlamsızca hırpaladığı günden beri sanki daha yaşlanmış gibiydi ve açıklaması zor bir şekilde bizden kopmuş bir hâli vardı. Galiba bunun nedeni acı çekmenin tadını tatmış olmasıydı, çocukları yetişkinlerden ayıran o büyülü kaygısızlığın bir kısmı ondan kopmuştu ve bunu tekrar yakalayabilmek için pedallara ne kadar kuvvetli asılsa da bu hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Johnny o çocuk yaşındayken yok olmanın karanlık deliğine bakmış ve bir gün yaz güneşinde gölgesinin yere vurmayacağını hepimizden daha iyi anlamıştı.

Buzhaneden gelen serin esintide oturmuş, ölüm hakkında konuşuyor, buz makinelerinin çalışan ciğerlerinden kopan sesi dinliyorduk. Sohbetimiz Davy Ray'in anlattığı bir şeyle başlamıştı: Önceki gün babası otomobiliyle bir kediyi çiğnemiş, eve geldiğinde kedinin

iç organlarının sağ ön tekerleğe yapıştığını görmüşlerdi. Köpeklerin ve kedilerin kendilerine göre bir cennetleri olduğunda hemfikirdik. Onlar için cehennem de var mıydı? Ben, yoktur, dedi çünkü onlar günah işlemezlerdi. Peki ama, ya bir köpek delirip birini öldürürse ve onu iğneyle uyuturlarsa ne olur, diye sordu Davy Ray. Bu cehennemlik bir günah değil miydi? Tabii, bu sorular peşinde başka soruları getiriyordu.

"Bazen," dedi Johnny sırtını bir ağaca yaslayarak, "ok başlarımı çıkarıp onlara bakıyor ve onları kim yapmış, diye merak ediyorum. Acaba o kişilerin hayaletleri hâlâ buralarda dolanıp oklarının düştüğü yeri arıyor olabilirler mi?"

"Yok canım!" dedi Ben. "Hayalet diye bir şey yoktur. Ne dersin, Cory?"

Omuz silktim. Arkadaşlarıma Midnight Mona'dan hiç bahsetmemiştim. Yaşlı Musa'nın boğazına bir süpürge sapı soktuğuma inanmamışlarsa, hayalet bir otomobil ve sürücüsüne nasıl inanacaklardı ki?

"Babam Snowdown'ın bir hayalet olduğunu söylüyor," dedi Davy Ray. "Bu yüzden kimse onu vuramıyormuş çünkü zaten ölüymüş."

"Hayalet diye bir şey yoktur," dedi Ben. "Snowdown diye bir şey de yoktur."

"Evet, vardır!" Davy Ray babasının inandığı şeyleri savunmaya hazırdı. "Babam dedemin onu bir kere gördüğünü söyledi; çocukken! Ve daha geçen yıl babam kâğıt fabrikasında, onu gören bir adamın arkadaşıyla konuşmuş. Adam Snowdown'ın ağaçlar arasında durduğunu söylemiş. Ona ateş etmiş ama Snowdown kurşun yanına gelmeden kaçmış ve gözden kaybolmuş!"

"Hayır. Öyle bir şey yoktur," dedi Ben.

"Vardır!"

"Yoktur!"

"Vardır!"

"Yoktur!"

Tartışma bütün öğleden sonra bu çizgide devam edebilirdi. Yerden bir kozalak alıp Ben'in karnına attım; Ben öfkeyle uluyunca herkes güldü. Snowdown Zefir'deki avcılar için bir ümit ve gizemdi. Zefir'le Union Town arasındaki ormanda devasa bir beyaz geyiğin yaşadığı hikâyesi vardı; hayvanın boynuzları o kadar büyük ve çatallıydı ki, insan bir meşenin dallarında sallanır gibi onlara tutunup sallanabilirdi. Her geyik avı mevsiminde bir avcı yeminlerle onun havaya sıçrayıp krallığının budaklı yeşilliğinde kaybolduğunu anlatırdı. Onu bulmak için tüfekleriyle ormana giden adamlar döndükleri zaman kocaman toynak izleri, ağaçlarda boynuzları sürttüğünde bıraktığı sıyrıkları gördüklerini anlatırlardı ama beyaz geyiği yakalamak imkânsızdı. Bence devasa beyaz bir geyik gerçekten de kasvetli ormanda dolanıyorsa, hiçbir avcı gerçekten onu vurmayı istemezdi, çünkü Snowdown onlar için hayattaki gizemli ve elde edilemeyen her şeyin simgesiydi. Snowdown o sık ağaçlıklı ormanın, baharla beneklenmiş bir sonraki açıklığın ötesindeki bir şeydi. Snowdown ebedi gençlikti, dede, baba ve oğul arasındaki halkaydı, gelecekteki avların büyük beklentisiydi, asla dizginlenemeyecek bir vahşiliğin kendisiydi. Babam bir avcı değildi, bu yüzden Snowdown efsanesine, mevsimin ilk soğuk şafağında babası Remington'ıyla hazır olan Davy Ray kadar dahil değildim.

"Babam bu yıl beni de götürecek," dedi Davy Ray. "Söz verdi. Snowdown'ı buraya getirdiğimiz zaman görürsünüz."

Davy Ray veya babası Snowdown'ı görünce tetiği çekeceklerini hiç sanmıyordum. Davy'nin çocuklar için yapılmış bir tüfeği vardı ve bazen sincaplara ateş ederdi ama hiç isabet ettirememişti.

Ben yüzünü buzhaneden gelen esintiye çevirip, "Gerçekten bilmeyi çok istediğim bir şey var," dedi. "O da, Saxon Gölü'nün dibindeki o cesedin kime ait olduğu?"

Dizlerimi göğsüme çekip tepemizde dolanan iki kuzguna baktım.

"Çok *tuhaf,* değil mi?" diye sordu Ben bana. "Baban o adamın suya battığını görmüş ve şimdi de o adam gölün dibinde yosun tutuyor ve kaplumbağalara yem oluyor."

"Bilmiyorum," dedim.

"Ama bunu düşünüyorsun, değil mi? Yani, sen de *oradaydın.*"

"Evet. Bazen düşünüyorum." Her gün süt kamyonetinin önünde hızla giden otomobili veya babamın suya atlayışını veya ağaçların arasında elinde bir bıçakla duran yeşil tüylü şapkalı adamı düşündüğümü ona söylemedim.

"Çok ürpertici olduğu kesin," dedi Davy Ray. "Kimsenin o adamı tanımaması da çok tuhaf. Nasıl oluyor da kimse onun yokluğunu fark etmiyor?"

"Herhalde buralardan biri değildi," dedi Johnny.

"Şerif de öyle düşündü ve başka yerlerde de soruşturdu," dedim.

"Evet," dedi Ben, "ama her yeri aramadı, değil mi? California'yı veya Alaska'yı aramadı, değil mi?"

"Californialı veya Alaskalı birinin *Zefir*'de ne işi olacak ki, salak," diye meydan okudu Davy Ray.

"Pekâlâ olabilir! Sen her şeyi bilemezsin, Bay Ukala!"

"Bir salak gördüm mü, hemen anlarım!"

Ben tam ona bir cevap verecekken Johnny araya girdi. "Belki de bir casustu," deyince Ben sustu.

"Casus mu?" dedim. "Buralarda casusluk yapılacak bir şey yok ki."

"Evet, var. Robbins Hava Kuvvetleri Üssü." Johnny parmaklarını çıtlatmaya başladı. "Belki de bir Rus casusuydu. Belki uçakların bomba bırakışlarını seyrediyordu ve belki orada kimsenin bilmemesi gereken bazı işler dönüyordur."

Hepimiz sustuk. Zefir'de öldürülen bir Rus casusu. Bu fikir hepimizi ürpertti.

"O hâlde, onu kim öldürdü?" diye sordu Davy Ray. "Başka bir casus mu?"

"Olabilir." Johnny bir süre bunu düşündü, kafası hafifçe yana yatmıştı. Sol gözkapağında bir tik başlamıştı, muhtemelen aldığı yaranın sonucuydu. "Ya da belki, gölün dibindeki adam bir Amerikan casusuydu ve Rus casusunu deşifre ettiği için adam onu öldürmüştü."

"Yok ya!" dedi Ben gülerek. "O hâlde buralarda bir Rus casusu mu var?"

Johnny, "Mümkün," deyince Ben gülmeyi kesti. Johnny bana baktı. "Baban o adamın çırılçıplak soyulmuş olduğunu söyledi, değil mi?" Evet anlamında başımı salladım. "Neden öyle olduğunu biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü," dedi Johnny, "onu öldüren kişi ölen adamın elbiseleri su üstüne çıkmasın diye onu soymuştur. Ve onu öldüren kişi mutlaka buralardan biridir, çünkü gölün ne kadar derin olduğunu biliyordu. Ve ölen adam da bir sırrı biliyordu."

"Bir sır mı?" Davy can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. "Nasıl bir sır?"

"Bunu bilemem," dedi Johnny. "Bir sır işte." Siyah, Kızılderili gözlerini bana çevirdi. "Baban o adamın öldürülmeden önce adamakıllı dayak yediğini söylememiş miydi? Neden onun katili adamı öldürmeden önce onu bu kadar fena dövsün ki?"

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü katil onu konuşturmaya çalışıyordu da ondan. Tıpkı filmlerde kötü adamların iyi adamı bir iskemleye bağlayıp gizli şifreyi öğrenmeye çalışmaları gibi."

"Hangi gizli şifreyi?" diye sordu Davy Ray.

"Örnek olarak söyledim," dedi Johnny. "Yani bence bir adam birini zaten öldürecekse daha önce onu sebepsiz yere dövmez."

"Evet ama, ölen adam belki de yediği dayaktan ölmüştü," dedi Ben.

"Hayır," dedim. "Adamın boğazına onu boğan bir tel sarılmıştı. Dayaktan ölseydi, neden onu telle boğacaklardı ki?"

"Vay be!" dedi Ben; yerden bir çimen parçası alıp çiğnemeye başladı. Tepemizde iki kuzgun gaklayıp kanat çırpıyorlardı. "Zefir'de bir katil! Belki de bir Rus casusu!" Birden çimeni çiğnemeyi bıraktı, yeni bir fikir aklına şimşek gibi saplanırken gözlerini kırpıştırdı. "Hey, o katilin birini daha öldürmesine kim engel olacak?"

Zamanı geldiğine karar verdim. Genzimi temizleyip arkadaşlarıma görmüş olduğum figürden, yeşil tüyden ve yeşil tüylü şapkası olan adamdan bahsetmeye başladım. "O adamın yüzünü görmedim ama şapkayla tüyü ve ceketinden bir bıçak çıkardığını gördüm. Babamın arkasından yaklaşıp onu bıçaklayacak sandım. Belki bunu yapmayı denerdi ama gözü kesmedi herhalde. Belki babam otomobilin batışını görüp bunu Şerif Amory'ye anlattığı için çok kızmıştı. Belki ona baktığım sırada *beni* gördü. Ama ben onun yüzünü görmedim. Birazcık bile."

Anlatacaklarımı bitirdikten sonra birkaç saniye sustum. "Neden bunu daha önce bize anlatmadın?" dedi Ben. "Bilmemizi istemiyor muydun?"

"Anlatacaktım ama Yaşlı Musa olayından sonra..."

"Yine o palavraya başlama!" diye uyardı Davy Ray.

"Yeşil tüylü şapkası olan adam kimdir nedir bilmiyorum," dedim. "Herhangi biri olabilir. Hatta... çok iyi tanıdığımız biri, böyle bir şeyi yapacağına ihtimal vermediğimizi biri bile olabilir. Babam insanları her yönüyle tanıyamayacağımızı, herkesin hiç belli etmediği bir yanı olabileceğini söyler. Yani, herhangi bir kimse olabilirdi."

Bu yeni bilgilerle coşan arkadaşlarım hevesle dedektiflik rolleri üstlendiler. Yeşil tüylü şapkalı adama bakar olacaklardı ama bu bilgiyi ebeveynlerimize söylemeyecektik, çünkü bilmeden her şeyi katile anlatabilirlerdi. Üstümdeki bu yükten kurtuldum diye kendimi daha iyi hissediyordum ama hâlâ huzursuzdum. Bay Dollar'ın anlattığı, Donny Blaylock'un öldürdüğü şu adam kimdi? Leydi'nin anneme anlattığı o rüyadaki piyano müziğinin anlamı neydi? Babam hâlâ Leydi'ye gitmeyi reddediyordu ama hâlâ bazen uykusun-

da ağladığını işitebiliyordum. Her ne kadar o çirkin şafak çok geride kalmışsa da, olayın anısı –elleri direksiyona kelepçelenmiş adam– babama musallat olmuştu. Eğer babam Saxon Gölü'ne yürüyüşler yapıyorsa, bana söylemiyordu ama birçok kez veranda basamaklarında kırmızı toprak izleri görmüştüm.

Ağustos ayı nemli bir sıcak dalgasıyla tepemize çöktü. Bir sabah uyandığımda, birkaç gün sonra Jaybird dedemle bir hafta geçireceğimi hatırladım ve hemen örtüyü başıma çektim.

Ama saatleri geri almak mümkün değildi. Duvarlarımdaki canavarlar bana yardım edemiyorlardı. Her yaz istesem de, istemesem de Jaybird dedem ve Sarah ninemle bir hafta geçirmek zorundaydım. Jaybird dedem bunda ısrarcıydı. Yıl içinde de Austin dedem ve Alice ninemle birçok hafta sonu geçirirdim ama Jaybird dedemle birlikte olmak çılgın bir yığın tuhaflığın toplamıydı.

Ne ki, bu yıl ebeveynlerimle bir pazarlık yapmaya kararlıydım. Eğer Jaybird dedemin sabahın beşinde beni yataktan kaldırdığı ve saat altıda bana çimenleri biçtirdiği o çiftlik evine gitmek zorundaysam, hiç değilse Davy Ray, Ben ve Johnny ile bir gecelik kamp gezisine gidebilir miydim? Babam, bir düşüneyim, dedi; bununla yetinmek zorunda kaldım. Böylece Rebel'la vedalaştıktan sonra babam ve annem beni Zefir'den taşraya götürdüler, bavulum kamyonetin arkasındaydı ve babam mısır tarlasını geçerek büyükanne ve büyükbabamın evine giden engebeli toprak yola saptı.

Sarah ninem çok tatlı bir kadındı, bunu biliyordum. Jaybird dedemin gençliğinde serserilik yapan enerjik ve cana yakın bir adam olduğunu düşünürdüm. Ne ki, her geçen yıl kafasındaki vidalar gevşemekteydi. Babam onun aklını kaçırdığını açıkça söylüyordu. Annemse onu "eksantrik" bulurdu. Ben onun dünyanın kendisinin etrafında döndüğünü sanan bir ahmak ve kötü bir adam olduğunu söyleyebilirim. Ama şunu da söylemeden edemem; Jaybird olmasa asla ilk hikâyemi yazamazdım.

Jaybird dedemin kimseye nezaket gösterdiğine şahit olmadım.

Karısına veya oğluna iyi bir şey söylediğini duymadım. Onun yanındayken kendimi –neyse ki geçici olarak– onun mülküymüş gibi hissederdim. Ruh hâli ayın evreleri gibi değişirdi. Ama doğuştan iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Aklını odaklayıp lanetli evler, Şeytan barındıran korkuluklar, Kızılderili mezarlıkları ve hayalet köpeklerle ilgili masallar anlattığı zaman onu hevesle dinlerdiniz.

Ölümle ilgili konuların onun alanına girdiği söylenebilirdi. Bu konuda çok zekiydi ama gerçek hayatta aptaldı, ilkokul dördüncü sınıftan terkti. Onun tuhaf gölgesinde on yedi yıl yaşadıktan sonra babam nasıl şimdiki hâline gelmiş diye merak ederdim. Ama daha önce de dediğim gibi, dedem ben doğduktan sonrasına kadar delirmeye başlamamıştı. Sanırım ninemin ailesi tarafından gelen akıllı genler vardı. O ıstırap haftası boyunca neler olabileceğini hiç bilmiyordum ama epey tecrübe kazanacağıma emindim.

Ev konforluydu ama herhangi bir özelliği yoktu. Bodur mısır tarlası, bahçesi ve çimenlik küçük bir alan dışında arazinin büyük kısmı ormandı; Jaybird avını burada arardı. Oraya vardığımızda Sarah ninem bizi içten bir sevinçle karşılayıp hepimizi elektrikli vantilatörlerin serinlettiği ön odaya aldı. Derken Jaybird sahneye çıktı; üstünde tulumu, elinde içinde altın renkli bir sıvı bulunan büyük bir kavanoz vardı; dedem bunun hanımeli çayı olduğunu söyledi. "İki haftadır bunu demliyorum, ağdalaşsın diye." Hepimiz için turşu kavanozlarında bu içecekten hazırlamıştı. "Hele bir tadın!"

İtiraf edeyim, çok güzeldi. Jaybird dışında herkes bir bardak daha aldı. Belki de bu içeceğin ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. On iki saat sonra içim dışıma çıkacakmış hissiyle çömleğin önüne çöküp kalacaktım, annemle babam da evlerinde aynı durumda olacaklardı. Artık böyle karışımlara alışmış olan Sarah ninem tüm iğrençlik boyunca kütük gibi uyuyacak ama gecenin bir saatinde, insanın kafasındaki saçları bile diken diken edecek tüyler ürpertici bir çığlık atacaktı.

Her neyse, annemle babamın Zefir'e dönme vakitleri geldi. Su-

ratım asıldı ve herhalde yaralı bir köpek yavrusu gibi görünüyor olmalıydım çünkü annem verandada kolunu omzuma atıp, "Sıkıntı çekmeyeceksin," dedi. "Bu gece beni ara, tamam mı?"

"Arayacağım," dedim ve onlar giderlerken arkalarından baktım. Topu topu bir hafta, dedim içimden. Bir hafta o kadar da kötü olamaz.

"Hey, Cory!" diye seslendi Jaybird sallanan iskemlesinden. Sırıtıyor olması hayra alamet değildi. "Sana bir fıkra anlatacağım. Üç kılçık bir bara girerler. Birinci kılçık, 'Bana bir içki ver,' der. Barmen ona bakıp, 'Burada kılçıklara içki vermiyoruz, defol git,' der. İkinci kılçık şansını dener. 'Bana bir içki ver!' Barmen, 'Söyledim ya, burada kılçıklara içki vermiyoruz. Toz ol!' der. Üçüncü kılçık da hayvan gibi susamıştır ve bir de ben deneyeyim der ve 'Bana bir içki ver,' diye sorar. Barmen gözlerini kısıp ona bakar ve, 'Ne kıllı *kılçıklarsınız* be!' der. Kılçık göğsünü gere gere, 'Korkarım, öyleyiz,' der. Ben şaşkın bir hâlde ona bakarken Jaybird kahkahayı patlattı. "Anladın mı, evlat? Anladın mı?" Anlamadığımı görünce, "Hadi be!" diye homurdandı. "Senin espri anlayışın da babanınki kadar kötüymüş!"

Bir hafta. Of, Tanrım.

Jaybird dedemin hiç ara vermeden saatlerce konuşabileceği iki konu vardı. İlki Büyük Bunalım zamanında hayatta kalabilmek için çalıştığı işlerdi: Tabut cilacısı, demiryolu frencisi, karnaval hamallığı gibi. Çok sevdiği ikinci konuysa, gençliğinde kadınlarla çok başarılı olmasıydı; dediğine göre Valentino'yu bile kıskançlığından çatlatabilirmiş. Valentino'nun kim olduğunu bilseydim, bunun ne menem bir şey olduğunu anlayabilirdim. Ne zaman ninem bizi işitemeyeceği bir yerde olsa, dedem hemen zamparalık hikâyelerine başlardı; "Tupelolu Papazın kızı Edith" veya "Kondüktörün Nashvilleli yeğeni Nancy" veya "Devamlı elma şekeri kemiren o tavşan dişli kız." Görkemli kamışı ve kızların buna bayıldıklarıyla ilgili şeyleri anlatmaya doyamıyordu. Bu kızların kıskanç sevgilileri veya kocaları onun peşine düşerler ama bir türlü onu yakalayamazlardı. Bir keresinde otuz

metre yüksekliğindeki bir demiryolu köprüsünün altına tutunarak saklanmış, ellerinde çiftelerle gelen iki adam onu görememişler ve yakaladıkları takdirde derisini yüzeceklerini ve ağaca çivileyeceklerini söylemişler. "Ya," dedi Jaybird dedem bir otu şehvetle çiğnerken. "O kızları diğer adamların yapamayacağı şekilde şımarttım. Kamışımla ben çok güzel zamanlar geçirdik." Sonra kaçınılmaz bir şekilde, gözlerine bir hüzün perdesi çöktü ve alev saçan kamışlı genç adamın hayali aklından silinmeye başladı. "Eminim, şimdi yolda o kızlardan birini görsem tanıyamam. Hepsi yaşlı kadınlar olmuştur. Hiçbirini tanıyamam."

Jaybird dedem uyumaktan nefret ederdi. Belki de bunun bir nedeni hayattaki günlerinin sayılı olduğunu bilmesiydi. Saat beş oldu mu, hava nasıl olursa olsun, üstümdeki örtüyü çekip alır, kulağımın dibinde bağırırdı. "Kalk artık, evlat! *Ebediyen* yaşayacağını mı sanıyorsun?"

Homurdanarak, "Hayır, efendim," diye mırıldanır, yataktan kalkardım. Dedem sonra gidip ninemi uyandırır ve bize Çavuş Rock'la Easy Bölüğü yiyecekmiş gibi kahvaltı hazırlamasını söylerdi.

Dedemin evinde geçirdiğim günlerde, kahvaltı bittikten sonra devamlı değişen bir program olurdu. Bazen elime bir bahçe çapası tutuşturulur, bazen de evin arka tarafında kalan ormandaki göle gideceğimiz söylenirdi. Jaybird dedemin birkaç düzine tavuğu, hepsi ona çok benzeyen üç keçisi ve arka bahçede içinde kirli bir su olan metal kapta beslediği ısırgan bir kaplumbağası vardı; adı Wisdom'dı. Keçilerden biri burnunu Wisdom'ın kabına soktuğu ve burnunu kaptırdığı zaman kıyamet kopardı. Jaybird'ün evinde devamlı bir curcuna çıkıyordu. Wisdom susamış bir keçiyi ısırdığında ve o keçi acı içinde kaçarken ninemin ipe astığı temiz çamaşırlara dalıp onları sürükleyip benim çapaladığım bahçeye getirdiğinde kaos doruklara tırmanırdı. Jaybird'ün birbirlerine telle bağladığı bir hayvan iskeletleri koleksiyonu vardı ve bununla çok övünürdü. Hiçbir zaman o iskeletlerin nerede ortaya çıkacağı belli

olmazdı. Jaybird onları yastığınızın altı veya ayakkabınızın içi gibi hiç umulmadık yerlere gizler, siz farkında olmadan elinizi uzatıp da bunlardan birini tutardınız. Sizden çıkan çığlığı duyunca da hin hin gülerdi. Mizah anlayışı en hafif tabiriyle, sapıktı. Çarşamba öğleden sonra, bana evin yakınında bir çıngıraklı yılan yuvası bulduğunu ve hepsini bir kürekle öldürdüğünü söyledi. O gece yine sabah beşin gelmesi korkusuyla tam uykuya dalmak üzereyken kapımı açıp karanlığa bakarak sakin ve uğursuz bir sesle, "Cory?" dedi. "Bu gece çişe kalktığın zaman dikkatli ol. Ninen bu sabah senin yatağının altında yeni dökülmüş bir yılan derisi bulmuş. Bayağı da büyük bir yılana aitmiş. Hadi, şimdi iyi geceler."

Kapıyı kapatıp gitti. Sabah saat beş olduğunda ben hâlâ uyumamıştım.

Bu olaydan çok sonra bir şeyi anladım; Jaybird dedem tıpkı bir bıçağın bileği taşında keskinleştirilmesi gibi beni bilemekteydi. Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum ama sonuç buydu. Mesela o yılan hikâyesi. Karanlıkta yatarken, mesanem çatlayacak hâldeyken hayal gücüm devreye giriyor, odanın bir yerinde kıvrılmış, parkede çıplak bir ayağın sesini bekleyen o çıngıraklı yılanı görebiliyordum. Pullu derisinde ormanın renklerini, o korkunç yassı kafasının bir hava çıkıntısına yaslandığını, sivri dişlerinden salyasının aktığını görebiliyordum. Benim kokumu aldığında kafasının yanındaki kasların yavaşça dalgalandığını, "Artık *bana* aitsin, canım," der gibi sırıttığını görebiliyordum.

Eğer hayal gücü için bir okul olsaydı, Jaybird o okulun başöğretmeni olurdu. O gece öğrendiğim ders şuydu: Kendinize kafanızda tanımladığınız şeyi gerçeklikte görebilmenizi, en iyi üniversitede bile öğrenemezdim. Çişimi tutarken çektiğim sıkıntıya dayanışım, akşam yemeğinde bir bardak fazla süt içtiğim için kendime küfredişim de öğrendiğim dersler arasındaydı.

Yani, anlayacağınız, Jaybird farkında olmasa bile beni eğitiyordu.

Hepsi çok değerli olan başka dersler ve testler de vardı. Cuma

öğlen sonrası Sarah ninem ondan arabayla kasabaya gidip bakkaldan bir kutu dondurma tuzu almasını rica etti. Normal olarak Jaybird böyle ayak işleri yapmayı sevmezdi ama bugün uysallığı üstündeydi. Benim de onunla gitmemi istedi. Sarah ninem ne kadar çabuk dönersek, dondurmanın da o kadar çabuk yapılacağını söyledi.

Tam dondurmalık bir gündü. Gölgede sıcaklık 40 dereceydi ve güneş öyle bir kavuruyordu ki bir köpek koşsa gölgesi dinlenmek için hemen altına düşerdi. Dondurma tuzunu aldık ama Jaybird'ün külüstür Ford'uyla eve dönerken başka bir teste tabi tutuldum.

"Yolun biraz ötesinde Jerome Claypool yaşıyor," dedi dedem. "Çok iyi bir adamdır. Ona bir uğrayıp merhaba diyelim mi?"

"Bir an önce dondurma tuzunu..."

Jaybird, "Evet, Jerome çok kıyak bir adamdır," diyerek Ford'u arkadaşının evine doğru çevirdi.

On kilometre sonra harap hâldeki bir çiftlik evi önünde durdu. Ön bahçesinde çürümüş bir kanepe, bir yığın küflenmiş otomobil lastiği ve paslanmış radyatör vardı. Sanırım Zefir ile Dogpatch arasındaki çizgiyi birkaç kilometre geride bir yerlerde Tobacco Yolu üzerinden geçmiştik. Ama Jerome Claypool'un çok sevilen bir adam olduğu belliydi çünkü evin önünde dört başka otomobil de park etmişti. "Hadi gel, Cory," dedi dedem kapıyı açarken. "Birkaç dakika kalıp gideriz."

Daha verandaya gelmeden ucuz puro kokusunu duyabiliyordum. Jaybird kapıyı tıklattı: *Tak tak taktaktak*. İçeriden temkinli bir ses, "Kim o?" diye sordu. Dedem, "Kan ve Bağırsak," diye cevap verdi. Hayretler içinde kaldım, herhalde geride ne kadar aklı varsa, onu da kaybetmiş diye düşündüm. Kapı gıcırtılı menteşeleri üzerinde açıldı ve uzun çeneli, kırışık kenarlı siyah gözleri olan bir adam baktı. O gözleri bana çevrildi. "Kim *bu*?"

"Torunum," dedi Jaybird elini omzuma koyarak. "Adı Cory."

"Yahu, Jay!" dedi uzun çeneli adam surat asarak. "Neden buraya bir *çocuk* getiriyorsun?"

"Zarar gelmez. Hiçbir şey demeyecek. Değil mi, Cory?" Omzumu sıktı.

Olan biteni anlamıyordum ama belli ki burası Sarah ninemin ziyaret etmek isteyeceği bir yer değildi. Bayan Grace'in Saxon Gölü'nün ötesindeki evini ve bana pembe dilini çıkaran Lainie adlı kızı düşündüm. "Evet, efendim," deyince dedem omzumdaki elini gevşetti. Onun sırrı –her ne idiyse– emniyetteydi.

"Bodean bundan hoşlanmayacak," dedi adam.

"Jerome, Bodean kafasını götüne soksun, o herif umurumda bile değil. Beni içeriye alacak mısın, almayacak mısın?"

"Yeşil getirdin mi?"

"Tabii ki," dedi Jaybird ve cebine dokundu.

Beni içeriye doğru çekerken, "Ninem dondurma tuzunu bekliyor..." diye başladım.

Bana baktı ve gözlerinin derinliklerinde onun gerçek doğasını ifşa eden, uzaklardan pırıltısının yansıdığı öfkeli bir fırın gördüm. Yüzünde o evdeki bir şeye duyduğu ümitsiz bir açlık ifadesi vardı. Dondurma tuzu unutulmuş, dondurmanın kendisi on kilometre uzaktaki başka bir dünyanın parçası olmuştu. "Yürü!" diye bağırdı bana.

Kımıldamadım. "İçeriye girmesek daha iyi..."

"Sana *fikrini* sormadım!" derken o evde onu çeken şey her ne ise, yüzüne acımasız bir ifade kondurmuştu. "Ne diyorsam onu yapacaksın, anladın mı?"

Beni sertçe çekince, onunla beraber içeriye girdim. Bay Claypool kapıyı arkamızdan kapatıp sürgüyü çekti. Gün ışığının girmediği bir oda puro dumanıyla kaplıydı. Pencereler suntalarla örtülmüştü ve birkaç ampulden cılız bir ışık çıkıyordu. Bay Claypool bizi bir koridordan geçirip evin arka tarafındaki başka bir kapıyı açtı. Bu penceresiz oda da dumanla kaplıydı ve ortasındaki yuvarlak masada oturan dört adam, kuvvetli bir ışık altında poker oynamaktaydılar. Önlerinde poker fişleri ve yanlarında kehribar rengi sıvının durdu-

ğu içki kadehleri vardı. "Sikerim böyle işi," dedi adamlardan biri. "Blöfünü yiyecek değilim, yok efendim!"

"O hâlde, sana beş dolar, Bay Cool," dedi diğeri. Masanın ortasına kırmızı bir fiş bırakıldı. Bir puronun yanar ucu volkan gibi parlıyordu. "Beş dolar daha artırıyorum," dedi üçüncü adam, purosu yara gibi ağzının kenarına sıkışmıştı. "Hadi bakalım, ya gör ya da kes sesini." Bu adamın küçük, domuz gibi gözleri bana döndü ve kartlarını kapalı olarak masaya çarptı. "*Hey*!" diye bağırdı. "Bu çocuğun burada ne işi var?"

Bir anda tüm dikkatlerin merkezi olmuştum. "Jaybird, sen kafayı mı yedin?" diye sordu diğer adam. "Çıkar onu dışarıya!"

"Onu dert etmeyin," dedi dedem. "Ailedendir."

"*Benim* ailemden değil." Purolu adam öne uzanıp kalın kollarını masaya dayadı. Kahverengi saçları asker tıraşlıydı ve sağ elinin serçeparmağında bir elmas yüzük vardı. Puroyu ağzından çıkardı, gözleri çizgi hâlini alırken, "Kuralları biliyorsun, Jaybird," dedi. "Onayımız olmadan kimse buraya giremez."

"O benim torunum, sorun çıkarmaz."

"İngiltere prensi bile olsa, umurumda değil. Kuralları çiğnedin."

"Yahu, bu işi çirkinleştirmenin gereği yok, ben..."

"*Ahmağın* tekisin!" diye bağırdı adam ağzını büzerek. Yüzü ter içindeydi ve beyaz gömleği ıslaktı. Göğüs cebindeki tütün lekesinin yanında bir monogram vardı: BB. "*Ahmak!*" diye tekrarladı. "Polislerin gelip bizi basmalarını mı istiyorsun? Oldu olacak o hıyar şerife bir harita da verseydin!"

"Cory hiçbir şey söylemez. İyi çocuktur."

"Öyle mi?" Küçük domuz gözleri bana çevrildi. "Sen de deden kadar aptal mısın, evlat?"

"Hayır, efendim," dedim.

Adam bir kahkaha attı. Bu ses bana geçen nisanda okulda Phillip Kenner'ın yulaf ezmesini kusuşunu hatırlattı. Adamın gözlerinde neşe yoktu ama ağzı gülümser gibi kıvrıldı. "Eh, sen akıllı bir çocuksun, değil mi?"

"Bana çekmiş, Bay Blaylock," dedi Jaybird. O zaman beni akıllı bulan adamın Bodean Blaylock olduğunu anladım. Donny ve Wade'in kardeşi, kötü şöhretli Biggun'ın oğluydu. Dedemin kapıda, Bodean kafasını götüne soksun, deyişini hatırladım. Ne ki, şu anda kafası götünün içinde olan kişi dedemdi.

"Hiç de değil," dedi Bodean; bir kahkaha daha atıp masadakilere bakınca diğer oyuncular da kahkaha attılar; büyük reisin peşine takılan küçük Kızılderililer gibiydiler. Derken Bodean gülmeyi kesti. "Toz ol, Jaybird. Birazdan buraya büyük oynayan oyuncular gelecek. Beni yolacaklarını sanan dallamalar."

Dedem gergin bir şekilde genzini temizledi. Gözleri poker fişlerindeydi. "Ya... acaba... hazır buradayken oturup birkaç el oynayabilir miyim?"

"O veledi al ve toz ol," dedi Bodean. "Burada poker oynatıyorum, bebek bakıcılığı yapmıyorum."

"Cory dışarıda bekleyebilir," dedi Jaybird. "Sakıncası yok. Değil mi, evlat?"

"Ninem dondurma tuzunu bekliyor," dedim.

Bodean Blaylock bir kahkaha daha atınca dedemin yanaklarının alev aldığını gördüm. "Dondurma tuzu umurumda değil!" diye bağırdı dedem. "Ninen gece yarısına kadar beklese bile umurumda değil, ben ne istersem yaparım!"

"Hadi evine, Jaybird," dedi adamlardan biri alayla. "Git biraz dondurma ye ve beladan uzak dur."

"*Kes sesini!*" diye kükredi dedem. "*İşte!*" Elini cebine sokup yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve bunu masaya çarptı. "Oyunda var mıyım, yok muyum?"

Boğulacak gibi oldum. O yirmi doları pokerde kaybetme tehlikesi vardı ve bu epey çok paraydı. Bodean Blaylock sessizce purosunu tüttürdükten sonra önce paraya sonra da dedemin yüzüne baktı. "Yirmi dolar," dedi dudak bükerek. "Bu parayla ancak oyuna girersin."

"Dahası da var, merak etme."

Jaybird ya nakit kavanozuna el atmıştı ya da ninemin bilmediği bir yerde gizlediği poker parası vardı. Ninem bunu asla hoş karşılamazdı; Jaybird'ün dondurma tuzu almayı kabul etmesi, sırf buraya gelmek için olmalıydı. Belki sırf oyunda kimlerin olduğunu görmek için buraya uğramayı düşünmüştü ama anladığım kadarıyla ne pahasına olursa olsun oyuna girecekti. "Var mıyım, yok muyum?"

"Çocuk içeride kalamaz."

"Cory, git arabada bekle," dedi dedem. "Birkaç dakika sonra gelirim."

"Ama ninem dondurma..."

"Ne diyorsam onu yap. *Hemen!*" diye bağırdı dedem bana. Bodean duman bulutu arasından bana bakıyordu. İfadesi, *dedene neler yapabildiğimi görüyor musun, ufaklık?* der gibiydi.

Evden çıktım. Daha kapıya varmadan masaya yeni bir iskemlenin çekilişini duymuştum. Ellerim cebimde güneşin altında volta atmaya başladım ve yolun karşısında bir çam kozalağını tekmeledim. Bekledim. On dakika geçti. Derken bir on dakika daha. Bir otomobil geldi ve içinden üç genç adam çıkıp kapıyı tıklattılar. Bay Claypool onları içeriye alıp kapıyı kapattı. Dedem hâlâ dışarıya çıkmamıştı. Bir süre otomobilin içinde bekledim ama içerisi o kadar sıcaktı ki, gömleğim hemen terden sırılsıklam oldu. Kendimi koltuktan sıyırdım ve yine dışarıya çıktım. Yine evin önünde volta atarken karıncaların ölü bir güvercini kemiklerine kadar kemirmelerini seyrettim. Sanırım bir saat falan geçti. Artık anladım ki, dedem bana zerre kadar değer vermiyordu ve Sarah nineme de davranışı böyleydi. Öfke, karnımda donuk, zonklayan bir sıcaklık gibi başlayarak içimde birikmeye başladı. Gözlerimi kapıya dikip onu dışarıya çıkarmak için irademi kullandım. Kapı kapalı kaldı.

O anda kesinliği şoke edici bir düşünce aklıma geldi. *Onun canı cehenneme.*

Dondurma tuzu kutusunu alıp yürümeye başladım.

İlk üç kilometre iyiydi. Dördüncüsünde sıcaklık beni çarpmaya başladı. Yüzümden aşağıya ter boşanıyor, kafatasım alev almış gibi yanıyordu. İki yanı çam ağacı duvarıyla çevrili yol parlıyordu ve sadece birkaç otomobil geçmişti ama hepsi de ters yöndeydi. Asfalt ayakkabılarımın içinden ayaklarımı yakmaya başladı. Bir gölge altında oturup dinlenmek istediysem de, bunu yapmadım; zayıflık olurdu, kendime, kırk derece sıcakta on kilometrelik yolu yürümeye kalkmamalıydım, demek gibi olurdu. O evin önünde dedemin çıkmasını beklemeliydim, demek gibi olurdu. Hayır, yola devam etmeliydim; su toplayan yerlerimi sonra dert edecektim.

Bununla ilgili yazacağım hikâyeyi düşünmeye başladım. Bu hikâyede bir oğlan, yanında ona emanet edilen bir kutu dolusu paha biçilmez kristalle kızgın güneşin kavurduğu bir çölü geçiyordu. Başımı kaldırıp tepemde dolanan şahinlere bakarken ayağım bir çukura girdi. Bileğimi burktum ve dondurma tuzu kutusu düşüp altımda patladı.

Neredeyse ağlayacaktım.

Neredeyse.

Bileğim acıyordu ama yere basabiliyordum. Bana asıl acı veren şey dondurma tuzunun asfalta dökülmüş olmasıydı. Kutunun altı yırtılıp açılmıştı. Yerdeki dondurma tuzunu avucumla alıp ceplerime doldurduktan sonra topallayarak yürümeye başladım.

Durmayacaktım. Gölgede oturup ceplerimden tuz akarken ağlayacak değildim. Dedemin beni dövmesine izin vermeyecektim.

Beşinci kilometreye yaklaşırken arkamda bir otomobil korna çaldı. Jaybird'ün Ford'unu göreceğimi sanarak dönüp baktım. Oysa bu bakır renkli bir Pontiac'tı. Otomobil yavaşladı ve yolcu penceresini indiren Dr. Parrish bana baktı. "Cory? Seni götüreyim mi?"

"Evet, efendim," dedim minnetle ve arabaya girdim. Ayaklarım yanıyor, bileğim şişmeye başlıyordu. Dr. Parrish gaza bası ve yola koyulduk. "Dedemlerin evinde kalıyorum," dedim. "Beş kilometre ileride."

"Jaybird'ün nerede oturduğunu biliyorum." Dr. Parrish ortamızda duran doktor çantasını alıp arka koltuğa koydu. "Hava bugün feci sıcak. Sen nereden geliyordun?"

"Ben... şey..." Üzerimde baskısını kuran vicdani bir dönüm noktasındaydım. "Ninem için bir şey almaya gitmiştim," dedim.

"Öyle mi?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Cebinden dökülen o şey ne?" diye sordu. "Kum mu?"

"Tuz," dedim.

"Ya," dedi ve sanki bunu mantıklı bulmuş gibi başını salladı. "Baban nasıl bugünlerde? Biraz rahatladı mı?"

"Efendim?"

"Yani, işi demek istedim. Geçen hafta Tom beni görmeye geldiğinde iş yükünün çok ağır olduğunu ve geceleri uyumakta zorlandığını söylemişti. Ona bazı haplar verdim. Stres çok etkileyici bir güç olabiliyor. Babana biraz tatil yapması gerektiğini söyledim."

"Ya." Bu defa bunu mantıklı bulmuş gibi baş sallayan ben oldum. "Sanırım, artık daha iyi," dedim. *Ona bazı haplar verdim.* Babam iş yükünün ağır olduğunu veya Dr. Parrish'i görmeye gittiğini söylememişti. *Ona bazı haplar verdim.* Gözlerimi önümüzde dümdüz uzanan yola çevirdim. Babam hâlâ bunalımlı ruhlar âleminden sıyrılmaya çalışıyordu. Galiba tıpkı Jaybird'ün poker aşkını ninemden saklaması gibi babam da bir yanını annemden ve benden saklıyordu.

Dr. Parrish dedemlerin ön kapısına kadar benimle geldi. Sarah ninem kapıyı açınca Dr. Parrish ona beni yolda yürürken bulduğunu söyledi. "Deden nerede?" diye sordu ninem. Yüzümdeki acılı ifadeyi görünce birkaç saniye düşünüp sorusunu kendisi cevapladı. "Yine kendini bozuk bir işe kaptırmıştır. Tabii ya."

"Tuz kutusu patlayarak açıldı," dedim ve avucumdaki tuzları gösterdim, saçım terden ıpıslaktı.

"Yeni bir kutu alırız, ceplerindeki tuzu da Jaybird için saklarız." Daha sonra öğrenecektim ama o hafta boyunca Jaybird'ün yediği

her yemek o kadar tuzlu olacaktı ki, ağzı buruşacaktı. "Size bir bardak soğuk limonata ikram edebilir miyim, Dr. Parrish?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ofisime dönmem gerekiyor." Doktor endişelenir gibi oldu. "Bayan Mackenson, siz Selma Neville'i tanır mıydınız?"

"Evet, onu tanırım. Ama onu bir aydan fazladır görmüş değilim."

"Az önce onun evindeydim," dedi Dr. Parrish. "Onun geçen yıldan beri kanserle mücadele ettiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum!"

"Çok iyi direndi ama yaklaşık iki saat önce vefat etti. Hastane yerine evinde ölmek istemişti."

"Tanrım, Selma'nın hasta olduğunu bilmiyordum!"

"Velveleye vermek istemedi. Geçen yıl öğretmenliğe nasıl devam ettiğini hiç anlayamayacağım."

O anda kimden söz ettikleri kafama dank etti. Bayan Neville. Benim öğretmenim Bayan Neville. Bu yıl kısa hikâye yarışmasına girmemi tavsiye eden öğretmenim. Yazın ilk günü odasından çıkarken bana *Hoşça kal*, demişti. *Gelecek yıl veya eylülde görüşürüz* değil ama kesin ve nihai bir *hoşça kal*. Demek ki, o yaz günü öleceğini ve eylülde karşısında sırıtan bir genç maymunlar sınıfının olmayacağını biliyordu.

"Bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi Dr. Parrish. Omzuma dokundu; o parmaklarla iki saat önce Bayan Neville'in yüzünü çarşafla örtmüştü. "Kendine iyi bak, Cory," dedikten sonra dönüp otomobiline yürüdü. Ninemle birlikte onun gidişini seyrettik.

Bir saat sonra Jaybird eve geldi. Yüzündeki ifade son arkadaşının da kıçına bir tekme attığını ve son dolarının da uçup başka birinin cebine gittiğini anlatıyordu. Kaçıp onu meraktan çatlattığım için bana kızmış görünmeye çalıştı ama öfkesi daha kabarmadan Sarah ninem alçak sesle dondurma tuzu nerede, diye sorarak dedemin süngüsünü düşürdü. Jaybird sonra verandaya çıkıp kararan havada tek başına oturdu; güveler etrafında dönerken, uzun ve bezgin yüzü

de işlevsiz kamışı gibi büzülmüştü. Ona acır gibi oldum ama Jaybird gibi insanlar acınmayı hak etmiyorlardı. Benden çıkacak tek bir pişmanlık sözü, onu alaycı ve havalı birine çevirirdi. Jaybird hiçbir zaman özür dilemezdi, o her zaman o haklıydı. İşte bu yüzden hiç gerçek dostu yoktu ve verandada tek başına oturuyordu. Güveler de güzel çiftçi kızların anıları gibi başına üşüşmüşlerdi.

Son bir olay dedemin evindeki haftama damgasını vurdu. Cuma gecesi iyi uyuyamamıştım. Rüyamda sınıfıma giriyordum, Bayan Neville dışında kimse yoktu, öğretmenim masasına oturmuş, önündeki kâğıtları düzeltmekteydi. Pencereden sızan altın renkli ışık zemindeki parkeyi parlatıyordu, ışık huzmeleri kara tahtaya çizgiler çiziyordu. Bayan Neville'in yüzündeki etler büzüşmüştü. Gözleri bebek gözü gibi çok büyük ve parlak görünüyordu. Sırtını dikleştirdi ve koridorla sınıf arasındaki kapı eşiğinde dikildiğimde bana baktı. "Cory?" dedi. "Cory Mackenson?"

"Evet, efendim," dedim.

"Biraz yaklaşsana," dedi.

Masasına yaklaşınca oradaki kırmızı elmanın kurumuş olduğunu gördüm.

"Yaz neredeyse bitti," dedi Bayan Neville. Başımı salladım. "Sen öncesine göre daha yaşlısın, değil mi?"

"Doğum günüm vardı," dedim.

"Ne güzel." Soluğu her ne kadar kötü olmasa da, çürümeye yüz tutmuş çiçekler gibi kokuyordu. "Birçok çocuğun gelip gittiğini görmüşümdür," dedi. "Bazılarının büyüyüp burada kök saldıklarını, bazılarının da büyüdükten sonra buradan ayrıldıklarını gördüm. Bir oğlanın yaşamındaki yıllar o kadar çabuk geçer ki, Cory..." Hafifçe gülümsedi. "Oğlan çocukları bir an önce büyüyüp erkek olmak isterler ama sonra gün gelir ki, keşke yine çocuk olabilsem derler. Ama sana bir sır vereyim, Cory. İster misin?"

"Evet, efendim."

"Kimse hiçbir zaman büyümez," diye fısıldadı Bayan Neville.

Alnım kırıştı. Bunun neresi sırdı ki? Babam ve annem büyümüşlerdi, değil mi? Keza Bay Dollar, İtfaiye Şefi Marchette, Dr. Parrish, Başrahip Lovoy, Leydi ve on sekizini aşmış herkes.

"Büyümüş görünebilirler," diye devam etti Bayan Neville, "ama o sadece görünüştedir. Zamanın maskesinden ibarettir. Kadınlar ve erkekler iç dünyalarında hâlâ çocukturlar. Hâlâ hoplayıp zıplamak, oyun oynamak isterler ama o ağır maske yüzünden bunu yapamazlar. Dünyanın onlara vurduğu bütün zincirleri söküp atmak, kol saatlerini, kravatlarını, pazar ayini ayakkabılarını çıkarıp çırılçıplak yüzmek isterler, sırf bir günlüğüne olsa bile. Özgürlüğü hissetmek, onların her ihtiyacını karşılayacak, ne olursa olsun onları sevecek annelerinin ve babalarının evde olduğunu bilmek isterler. Dünyanın en kötü kalpli adamının bile içinde kendini emniyette hissedeceği bir yer arayan korkmuş bir küçük çocuk vardır." Kâğıtları yana ittikten sonra ellerini masanın üstünde kenetledi. "Pek çok oğlan çocuğunun büyüyüp erkek olduklarını gördüm, Cory ve sana tek bir kelime söylemek istiyorum. *Hatırla.*"

"Hatırla mı? Neyi hatırlayayım?"

"Her şeyi ve herhangi bir şey. O gün yaşadıklarının hiç değilse bir parçasını belleğine bir hazineymiş gibi tıkıştır ve asla unutma. Çünkü o bir hazinedir. Ve anılar tatlı kapılardır, Cory. Onlar öğretmendirler, dostturlar ve disiplin sağlarlar. Bir şeye baktığın zaman sadece bakmakla yetinme. Onu *gör*. Gerçekten *gör*. Gör ki, sonra bunu kâğıda döktüğün zaman başka birisi de görebilsin. Hayat yolunda sağır, dilsiz ve kör olarak yürümek kolaydır, Cory. Tanıdığın ve ileride tanıyacağın çoğu insan öyle yapar. Birçok harika şeyin yanından geçerler ama dönüp bakmazlar bile. Ama eğer istersen bin ömür yaşayabilirsin. Hiç gitmeyeceğin ülkelerde hiç görmediğin insanlarla konuşabilirsin." Yüzüme bakarak başını salladı. "Ve eğer iyi bir insansan ve talihliysen ve söylemeye değer bir şeyin varsa, öldükten sonra da uzun zaman yaşama fırsatın olur."

"Bütün bunlar nasıl olacak?" diye sordum.

"Her şey sırasıyla. Sana dediğim gibi, o kısa hikâye yarışmasına katıl."

"Yeterince iyi değilim."

"Öylesin demiyorum! Henüz öyle değilsin. Sadece elinden geleni yap ve o yarışmaya katıl. Bunu yapacak mısın?"

Omuz silktim. "Ne hakkında yazacağımı bilmiyorum."

"Bileceksin," dedi Bayan Neville. "Oturup boş bir kâğıda uzun süre bakarsan bilirsin. Ve bunu bir yazma işi olarak düşünme. Farz et ki, arkadaşlarına bir hikâye anlatıyorsun. Bunu hiç değilse bir dener misin?"

"Düşünürüm," dedim.

"Çok fazla düşünme," diye uyardı beni. "Bazen düşünmek, iş yapmaya engel olur."

"Peki, efendim."

Bayan Neville derin bir nefes alıp bunu yavaşça verdi. Sınıfın içinde göz gezdirdi, insanların isimlerinin baş harflerini kazıdığı boş sıralara baktı. "Elimden geleni yaptım," dedi alçak sesle. "Ve elimden de ancak bu kadarı geldi. Ah, çocuklar, önünüzde ne güzel yıllar var." Bakışları bana çevrildi ve, "Paydos," dedi.

Uyandım. Hava henüz aydınlanmamıştı. Doğacak güneşin habercisi olan bir horoz ötüyordu. Jaybird'ün yatak odasındaki radyoda folk müziği çalıyordu. Ormanların, çayırların ve yolların karanlık kilometrelerini tarayan akustik gitarın yalnız sesi oldum olası yüreğimi dağlardı.

O öğleden sonra annemle babam beni almaya geldiler. Sarah ninemi öpüp Jaybird'ün elini sıktım. Elimi her zamankinden kuvvetli sıkınca, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Birbirimizi tanımıştık. Sonra ebeveynlerimle birlikte kamyonetimize gittik; Rebel'ı da getirmişlerdi, o yüzden ben de kamyonetin kasasına çıkıp bacaklarımı kenardan sarkıttım. Rebel yanıma sokulup nefesini yüzüme soludu. Benim için sakıncası yoktu.

Sarah ninemle Jaybird verandalarında durup bize el salladılar. Eve, ait olduğum yere gidiyordum.

7
Kamp Gezim

Boş bir sayfa kâğıttan daha korkutucu veya heyecan verici bir şey yoktur. Korkutucudur, çünkü tek başınasınızdır ve o karlı arazide izler bırakıyorsunuzdur; heyecan vericidir, çünkü güzergâhınızı sizden başka bilen yoktur ve siz bile yolun sonunda nereye varacağınızı kesin olarak söyleyemezsiniz. Daktilomun başına Zefir Sanat Konseyi Yazı Yarışması için o hikâyeyi yazmaya oturduğumda o kadar korkuyordum ki, yapabildiğim tek şey adımı yazmak oldu. Kendiniz için bir hikâye uydurmakla yabancıların da okuyacağını bildiğiniz bir şey yazmak çok farklı iki hayvandır; birincisi uysal bir tayken ikincisi ağzından köpükler saçan çılgın ve vahşi bir aygırdır. Çok sıkı tutunmanız ve yolculuğa öyle çıkmanız gerekir.

O boş sayfa uzun süre yüzüme baktı. Sonunda dünyayı görmek için küçük kasabasından kaçan bir oğlan çocuğu hakkında yazmaya karar verdim. İki sayfa bitirdikten sonra bunu pek sevmediğim belli oldu. Bir hurdalıkta sihirli bir fener bulan bir çocuk hakkında bir masala başladım. Bu da çok geçmeden çöp sepetindeki yerini aldı. Bir hayalet otomobille ilgili hikâyem hayal gücümün sınırına çarpıp infilak edene kadar iyi gitmişti.

Yeni bir boş sayfanın karşısında öylece oturdum.

Dışarıdaki ağaçlarda ağustosböcekleri vızıldıyorlardı. Rebel gece karanlığında bir şeye havladı. Uzaktan bir yerden geçen bir otomobilin gürültüsünü işittim. Aklıma Bayan Neville'i gördüğüm rüyam ve bana söyledikleri geldi: *Ve bunu bir yazma işi olarak düşünme. Farz et ki, arkadaşlarına bir hikâye anlatıyorsun.*

Peki ya? diye sordum kendime. Peki ya gerçekten olmuş bir şey hakkında yazacak olsam?

Mesela... Bay Sculley ve Yaşlı Musa'nın dişi. Hayır, hayır, Bay Sculley dişi görmek isteyenlerin evine gelmelerini hoş karşılamaz. Pekâlâ, o hâlde... Leydi ve Ay Adam olur mu? Ama onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Peki, ya...

...Saxon Gölü'nün dibindeki otomobilde bulunan ölü adam?

O sabah neler olduğu hakkında bir hikâye yazsam? Otomobilin suya batışını ve babamın bunun peşinden suya atlayışını? O mart sabahı güneş doğmadan hissettiklerimi ve gördüklerimi yazsam? Peki ya... ormanın kenarında duran yeşil tüylü şapkalı adamı görmemle ilgili yazsam?

İşte bu konuda havaya girebilirdim. Hikâyeye babamın, "Cory, uyan artık, oğlum. Vakit geldi," deyişiyle başladım. Çok geçmeden onun sütçü kamyonetinde, Zefir'in boş sokaklarında yola koyulmuştuk. Büyüdüğüm zaman ne olmak istediğimle ilgili konuştuğumuz sırada aniden bir otomobil önümüze çıktı, babam hemen direksiyonu çevirdi ve o otomobil kızıl kayalı uçurumdan aşağıya, Saxon Gölü'ne düştü. Babamın göle koşuşunu ve suya atlayıp yüzmeye başladığında kalbimin nasıl sıkıştığını hatırladım. Otomobil suya batarken etrafında yükselen hava kabarcıklarını hatırladım. Yolun karşısındaki ormana baktığımı ve orada uzun pardösülü bir adamı gördüğümü, onun başındaki yeşil tüylü bir şapka...

Dur bir dakika.

Hayır, öyle olmamıştı. Yeşil bir kuş tüyüne basmış olduğum için bunu çamurlu ayakkabımın tabanında bulmuştum. Ama o yeşil tüy bir şapkanın üstünden düşmediyse, nereden gelmiş olabilirdi ki? Ama ben yine de bunu gerçekten olduğu gibi yazacaktım. O yeşil tüylü şapkayı sel gecesinden önce görmemiştim. Bayan Grace, Lainie ve kötü kızlarla dolu evle ilgili kısmı atladım; annem bunu okumaktan hoşlanmazdı. Yazdığım kadarını bir daha okudum ve daha iyisini yapabilirim diye bir daha yazdım. Konuşmaları gerçek

konuşma gibi yansıtmak kolay olmuyordu. Nihayet daktilomda üç denemeden sonra hikâye hazırdı. Çift aralıklı, iki sayfa olmuştu. Benim şaheserim.

Babam kırmızı çizgili pijaması ve duş sonrası ıslak saçlarıyla bana iyi geceler dilemeye gelince, ona iki sayfalık eserimi gösterdim.

"Bu nedir?" Hikâyenin başlığını okumak için masa lambamın altına getirdi. "Güneşten Önce," diye okuduktan sonra bana merakla baktı.

"Yazı yarışması için bir hikâye," dedim. "Az önce yazdım."

"Aa, okuyabilir miyim?"

"Tabii."

Okumaya başladı. Onu seyrediyordum. O otomobilin ormandan çıktığı kısma gelince çenesinin kasıldığını gördüm. Otomobile doğru yüzdüğü kısmı okurken duvara tutundu. Parmaklarını sık sık gerip gevşetiyordu. "Cory?" diye seslendi annem. "Gidip, gece için Rebel'ı kilitle!" Gitmek için davrandım ama babam, "Dur bir dakika," dedikten sonra son iki paragrafa döndü.

"Cory?" diye bir kez daha seslendi annem. Salondaki televizyon açıktı.

"Konuşuyoruz, Rebecca!" dedi babam ona; sayfaları yanına koyduktan sonra bana baktı, yüzünün yarısı gölgeler içindeydi.

"İyi olmuş mu?" diye sordum.

"Senin her zaman yazdıkların gibi değil," dedi babam. "Sen genellikle hayaletler, kovboylar veya uzay adamlarıyla ilgili şeyler yazarsın. Böyle bir şey yazmak nereden aklına geldi?"

Omuz silktim. "Bilmem. Sadece... gerçek bir şey hakkında yazayım dedim."

"O hâlde bu gerçek, öyle mi? Ormanda birisini görmenle ilgili kısmı?"

"Evet, efendim."

"Peki, neden bana bundan söz etmedin? Neden Şerif Amory'ye söylemedin?"

"Bilmem. Belki de... gerçekten birini görüp görmediğime emin olmadığım içindir."

"Ama şimdi emin misin? O olaydan altı ay sonra, şimdi emin misin? Ve bunu şerife söyleyebilecekken söylemedin, öyle mi?"

"E... evet. Yani, orada duran birini gördüğümü *sandım*. Uzun bir pardösü giyiyordu ve..."

"Onun bir erkek olduğuna emin misin?" diye sordu babam. "Yüzünü gördün mü?"

"Hayır, efendim. Yüzünü görmedim."

Babam başını iki yana salladı. Çene kası seğirirken şakağındaki damarda nabzı attı. "Keşke o yoldan hiç gitmeseydik. Keşke o otomobilin peşinden suya atlamasaydım. N'olur, Tanrım, gölün dibindeki o ölü adam beni rahat bıraksın." Gözlerini sımsıkı kapadıktan sonra açtı. "Cory, bunu başka hiç kimseye göstermeni istemiyorum. Tamam mı?"

"Ama... bununla yarışmaya girecek..."

"Hayır. Kesinlikle hayır!" Elini omzuma koydu. "Dinle beni. Bütün bunlar altı ay önce oldu. Artık tarihte kaldı, bunu tekrar kazıp çıkarmaya gerek yok."

"Ama bunlar oldu," dedim. "Hepsi gerçek."

"Hepsi kötü bir rüyaydı," dedi babam. "Çok kötü bir rüya. Şerif kentte kayıp olan kimsenin izine rastlamadı. Bu civarlarda öyle bir dövmesi olan biri de kayıp değil. Kaybettiği kocası veya babasını arayan bir eş ya da bir aile de çıkmadı. Anlamıyor musun, Cory?"

"Anlamıyorum," dedim.

"Saxon Gölü dibindeki o adam hiç var olmadı. Kimsenin umurunda değildi, yokluğunu kimse *fark etmedi*. Ve feci şekilde dövülüp öldürüldükten sonra artık bir insana benzer yanı kalmamıştı, doğru dürüst gömülmedi bile. Sonsuza kadar gölün dibine batmadan önce onu son gören ben oldum. Bunun bende nasıl bir etki bıraktığını biliyor musun, Cory?"

Başımı iki yana salladım.

Babam bir kez daha hikâyeye baktıktan sonra o iki sayfayı masama, daktilomun yanına bıraktı. "Bu dünyada şiddetin var olduğunu biliyordum," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Şiddet hayatın bir parçasıdır ama daima başka bir yerdedir. Daima komşu kentte. Ben itfaiyeciyken Union Town'la burası arasındaki yolda kaza yapıp yanan otomobile gittiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Küçük Stevie'nin otomobili," dedim. "Midnight Mona."

"Doğru. Asfalt üzerindeki lastik izlerinden başka bir otomobilin Stevie Cauley'i yoldan çıkardığı anlaşılıyordu. Birisi bilerek ona kaza yaptırmıştı. Otomobilin benzin deposu alev almış ve araç havaya uçmuştu. Bu da şiddetti işte ve ben o capcanlı, nefes alıp veren genç adamdan geriye kalanı görünce..." Babam belki de kömürleşmiş kemikleri hatırladığından, büzüldü. "Bir insanın başka bir insana bunu nasıl yapabildiğini anlayamadım. Öylesi bir nefreti anlayamadım. Demek istediğim... insan nasıl bir yol izliyor da o noktaya geliyor? İnsanın içine girip başka bir insanın hayatını sinek öldürür gibi almaya yönelterek ruhunu çarpıtan şey ne olabilir?" Gözleri beni arayıp buldu. "Senin yaşındayken deden bana ne derdi, biliyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Sarı kanlı. Çünkü avlanmayı sevmiyordum. Çünkü dövüşmeyi sevmiyordum. Çünkü oğlan çocuklarının sevmesi beklenen şeylerin hiçbirinden hoşlanmıyordum. Beni futbol oynamaya zorladı. Hiç yeteneğim yoktu ama onun hatırı için oynadım. Bana, 'Oğlum, eğer içinde öldürme içgüdüsü yoksa bu hayatta hiçbir şeyde başarılı olamazsın,' derdi. 'Vur kafalarına, devir onları, kimin sert olduğunu göster onlara!' Ne var ki... ben hiç onun dediği gibi sert biri değildim. İstediğim tek şey huzurdu. Sadece huzur." Pencereme gidip bir an durdu, ağustosböceklerinin seslerini dinledi. "Galiba," dedi, "uzun zamandan beri olduğumdan daha güçlüymüşüm gibi rol yapıyorum. Arabadaki o ölü adamı geride bırakıp unutabilirmişim gibi... Ama bunu yapamıyorum, Cory. O adam beni çağırıyor."

"Seni *çağırıyor* mu?" diye sordum.

"Evet, çağırıyor." Babam bana arkası dönük vaziyette duruyordu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Kim olduğunu bilmemi istiyor. Ailesinin nerede olduğunu ve bu dünyada onun ardından yas tutan kimse var mı, diye öğrenmemi istiyor. Onu kimin ve neden öldürdüğünü öğrenmemi istiyor. Onu *hatırlamamı* istiyor ve onu dövüp boğarak öldüren her kimse, o kişi serbest olduğu sürece hayatımın sonuna kadar bana rahat vermeyeceğini söylüyor." Babam yüzünü bana döndü. O iki sayfayı elimden aldığı âna göre sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Senin yaşındayken sihirli bir şehirde yaşadığıma inanmak isterdim," dedi yumuşak bir sesle. "Hiçbir kötü şeyin yaşanmayacağı bir yer. Herkesin iyi, nazik ve adil olduğuna inanmak isterdim. Çok çalışmanın ödüllendirildiğine ve insanların sözünde durduklarına inanmak isterdim. Bir insanın sadece pazar günleri değil, haftanın her günü iyi bir Hıristiyan olduğuna, kanunların adil olduğuna, politikacıların akıllı olduklarına ve düz bir yolda hiç sapmadan yürürsen, aradığın huzuru bulacağına inanmak isterdim." Babam gülümsedi; ona bakmakta zorlanıyordum. Bir an onun içinde sıkışıp kalmış çocuğu görür gibi oldum. Rüyamdaki Bayan Neville'in zamanın maskesi dediği şeyin içinde... "Oysa hiç öyle bir yer yoktu," dedi babam. "Hiçbir zaman da olmayacak. Ama bunu bilmek, istememe engel olmuyor ve uyumak için her gözlerimi kapatışımda gölün dibindeki adam bana ahmağın teki olduğumu söylüyor."

Nedense birden ağzımdan çıkıverdi. "Belki Leydi sana yardım edebilir."

"Nasıl? Önüme birkaç kemik atarak mı? Bir mum yakıp tütsü yaparak mı?"

"Hayır, efendim. Sadece konuşarak."

Babam yere baktı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra, "Biraz dinlenmem lazım," dedi ve kapıya yürüdü.

"Baba?"

Durdu.

"Hikâyeyi yırtıp atmamı istiyor musun?"

Cevap vermedi; vermeyecek sandım. Bakışları benimle o iki sayfa arasında gidip geldikten sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, hikâyen güzel. Anlattığın şeyler gerçek, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Elinden gelenin en iyisi mi?"

"Evet, efendim."

Bir süre duvarlardaki canavar resimlerine baktıktan sonra bana döndü. "Hayaletler veya Mars'tan gelen adamlar hakkında yazmak istemediğine emin misin?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"Bu defa olmaz," dedim.

Altdudağını çiğneyerek başını salladı. "O hâlde, devam et. Yarışmaya gir." Sonra odamdan çıkıp gitti.

Ertesi sabah hikâyemi bir zarfa koyup Roket'le Merchants Caddesi'nde, adliyenin yanındaki halk kütüphanesine gittim. Tavandaki vantilatörlerin serinlettiği, yüksek pencerelerden içeriye akan güneş ışığıyla aydınlanan kütüphanede yarışma hikâyemi –zarfın üstünde "Kısa Hikâye" yazılıydı– Bayan Evelyn Prathmore'a verdim. "Burada nasıl bir hikâye var acaba?" diye sordu Bayan Prathmore tatlı bir gülümsemeyle.

"Bir cinayet hakkında," dedim. Kadının gülümsemesi kayboldu. "Bu yıl yarışmanın jürisi kimler olacak?"

"Ben, Bay Grover Dean, Adams Valley Lisesi İngilizce Bölümü'nden Bay Lyle Redmond, Belediye Reisi Swope, tanınmış şairimiz Bayan Teresa Abercrombie ve *Journal* dergisi editörü Bay James Connahaute." Zarfımı sanki pis kokan bir balıkmış gibi iki parmağıyla aldı. "Bir *cinayet* hakkında mı demiştin?" diye sorarak gözlerini bana dikti.

"Evet, efendim."

"Senin gibi hoş, kibar bir genç adam neden bir *cinayeti* konu alır ki? Daha mutlu bir konu bulamadın mı? Mesela... köpeğin veya en

iyi arkadaşın veya..." Sonunu getiremeyince kaşları çatıldı. "Aydınlatıcı ve eğlendirici bir şey olabilirdi."

"Hayır, efendim," dedim. "Saxon Gölü'nün dibindeki adam hakkında yazmam gerekiyordu."

"Öyle mi?" Bayan Prathmore bir kez daha zarfıma baktı. "Anlıyorum. Ebeveynlerin yarışmaya bu hikâyeyle katıldığını biliyorlar mı?"

"Evet, efendim. Babam dün gece okudu."

Bayan Prathmore bir tükenmez kalem alıp adımı zarfın üstüne yazdı. "Telefon numaran nedir?" diye sordu, ben numaramızı söyledikten sonra bunu adımın altına kaydetti. "Pekâlâ, Cory," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. "Bu zarfı gerekli yere ileteceğim."

Ona teşekkür ettikten sonra ön kapıya doğru yürüdüm. Dışarıya çıkmadan önce dönüp Bayan Prathmore'a baktım. Açmak için zarfı büküyordu, benim baktığımı görünce durdu. Bunu iyiye yordum; demek ki, benim yarışma hikâyemi okumak istemişti. Dışarıya çıkıp Roket'e bindim ve evin yolunu tuttum.

Şüphe yoktu, yazın sonuna yaklaşıyorduk.

Sabahları biraz daha serinleşmeye başlamıştı, geceler açtı ve gün ışığından daha fazlasını mideye indiriyordu. Ağustosböceklerinin sesi yorgun geliyordu, kanatları donuk bir vızıltıya dönüşüyordu. Ön verandamızdan doğuya doğru bakınca orman kaplı tepelerde tek bir erguvan ağacı görülebiliyordu; yaprakları neredeyse bir gecede kızarmıştı, onca yeşillik arasında hemen göze çarpıyordu. Ve en kötüsü –bizler gibi yaz günlerinin özgürlüğüne bayılanlar için en kötüsü– televizyon ve radyoların iç karartıcı bir şevkle okul malzemeleri reklamlarına başlamasıydı.

Zaman tükeniyordu. Bu nedenle bir akşam yemeği sırasında konuyu açtım. Giriş taksimi yapmadan, balıklama daldım.

"Arkadaşlarımla bir geceliğine kampa gidebilir miyim?" diye sorunca sofraya bir sessizlik çöktü.

Annem babama baktı. Babam anneme baktı. İkisi de bana bak-

mıyordu. "Bir haftalığına Jaybird dedeme gidersem buna izin vereceğinizi söylemiştiniz," diye hatırlattım.

Babam genzini temizleyip çatalını patates püresine daldırdı. "Eh," dedi, "neden olmasın. Elbette. Arkadaşlarınla arka bahçede bir çadır kurup, kamp ateşi yapabilirsiniz."

"Onu demek istemedim. Dışarıda kamp yapmayı kastettim. Ormanda falan."

"Evin arkasında ağaçlar var," dedi babam. "Yeterince ağaç var."

"Hayır, efendim," dedim. Cesaretim arttıkça nabzım hızlanıyordu. "Ormanın içini kastettim. Uzakta, Zefir'in veya ışıkların görülmediği bir yerde. Gerçek bir kamp gibi."

"Of, Tanrım," dedi annem endişeyle.

Babam homurdanarak çatalını bırakıp parmaklarını kenetledi. Tecrübeyle biliyordum ki, bütün bunlar az sonra gelecek "hayır" kelimesinin işaretiydi. "Uzakta, ormanın içinde," diye tekrar etti. "Ne kadar uzakta?"

"Bilmiyorum. Bir yere yürüyerek gidip geceyi orada geçirdikten sonra sabah buraya döneriz diye düşünüyordum. Yanımıza pusula, sandviçler, içecekler ve sırt çantaları falan alırız."

"Peki, ya siz çocuklardan biri ayak bileğini kırarsa?" diye sordu annem. "Ya da bir çıngıraklı yılan ısırırsa? Ya da biriniz zehirli sarmaşıklara takılırsa? Bu yaz her yerde varlar." Bekledim, annem tam gaz bastırıyordu. "Bir vaşak saldırırsa? Tanrım, ormanda yüz çeşit şey olabilir ve hiçbiri de iyi değildir!"

"Bize bir şey olmaz, Anne. Artık küçük çocuklar değiliz."

"Tek başınıza ormanda dolaşacak kadar büyümüş de değilsiniz! Ya buradan beş kilometre uzaktayken gece vakti bir fırtına patlarsa? Ya yıldırım düşerse? Ya sen veya arkadaşlarından birinin midesi bozulursa? Buradan uzaktayken bir telefon bulup evini arayamazsın. Ona bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylesene, Tom."

Babam suratını astı; kirli işleri yapmak hep babalara düşerdi.

"Hadi, Tom," diye bastırdı annem. "Söyle ona, on üç yaşına gelene kadar beklesin."

"Geçen yıl on iki yaşıma kadar beklememi söylemiştin," diye hatırlattım anneme.

"Ukalalık etme! Hadi, Tom, söyle ona."

Babamın kesin bir "hayır" demesini bekliyordum. Ama, "Pusulayı nereden bulacaksınız?" diye sorunca çok şaşırdım.

Annem ona dehşet içinde baktı. İçimde bir ümit kıvılcımı parlamıştı. "Davy Ray'in babasından," dedim. "Ava çıktığı zaman kullanıyor."

"Pusulalar kırılabilir," dedi annem. "Değil mi?" diye sordu babama.

Babam ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakmaya devam etti. "Gecelik kamp için uzun yürüyüşlere çıkmak çocuk oyuncağı değildir. Ormanda kaybolmuş birçok insan tanırım; söyledikleri ilk şey bir yatağın ve banyonun olmamasının ne kötü bir şey olduğudur. Islak yaprakların üstünde yatıp bütün gece böcek ısırıklarıyla boğuşmuşlar. Sence bu eğlenceli bir şey mi?"

"Ben gitmek istiyorum," dedim.

"Diğer arkadaşlarınla bunu konuştunuz mu?"

"Evet, efendim. Hepsi de gitmek istiyor; ebeveynleri izin verirse tabii..."

"Tom, Cory daha çok küçük!" dedi annem. "Belki gelecek yıl!"

"Hayır," dedi babam, "çok küçük değil." Annem yumruk yemiş gibi oldu, yine bir şey söyleyecekken, babam parmağını onun dudaklarına dayadı. "Onunla bir anlaşma yaptım," dedi. "Bu evde bir erkek verdiği sözü tutar." Gözleri yine bana çevrildi. "Arkadaşlarını ara. Eğer ebeveynleri buna izin veriyorlarsa, biz de veriyoruz. Ama ne kadar uzağa gidebileceğinizi, ne zaman eve döneceğinizi konuşacağız ve eğer kararlaştırdığımız saatte geri dönmezsen, bir hafta boyunca oturmakta sıkıntı çekersin. Tamam mı?"

"Tamam!" dedim ve hemen telefona koştum ama babam, "Dur bakalım," dedi. "Önce yemeğini bitir."

Bundan sonra olaylar hız kazandı. Ben'in ebeveynleri izin ver-

diler. Davy Ray'in ebeveynleri izin verdiler. Ne var ki, Johnny bizimle gelemeyecekti; babasıyla konuşması için benim babama yalvardı. Babam elinden geleni yaptı ama karar verilmişti. Ebeveynleri Johnny'nin baş dönmesi nöbetlerinden korkuyorlardı. Branlinler bir kez daha ondan bir şey çalmış oldular.

Ve böylece güneşli bir cuma öğleden sonrası, sırt çantalarımızda sandviçler, su mataraları, sivrisinek kovucuları, yılan ısırığı ilaçları, kibritler, el fenerleri ve adliye binasından edindiğimiz ilçe haritalarıyla Ben, Davy Ray ve ben vedalaştıktan, köpeklerimiz kilitlendikten ve bisikletlerimiz zincirli olarak verandalarımıza bırakıldıktan sonra, bizi çağıran ormana doğru yola çıktık. Davy Ray babasının pusulasını taşıyordu; başında kamuflaj desenli bir avcı kepi vardı. Kavalkemiklerimizi dikenlerden ve yılan dişlerinden korumak için hepimiz uzun pantolon ve kışlık botlarımızı giymiştik. Uzun bir yolculuğa çıkacaktık ve ilkel ormana giren öncüler gibi yüzümüzü güneşe çevirdik. Ama daha ormana varmadan her zaman vesveseci olan annem arkamızdan seslendi. "Cory! Yanında yeterince tuvalet kâğıdı var mı?"

"Var," dedim. Her nasılsa, büyük serüvenci Daniel Boone'un annesinin ona bu soruyu sorduğunu hayal edemiyordum.

Tepeyi tırmandıktan sonra yazın ilk günü uçuş yaptığımız açık alandan geçtik. Bunun ardından ciddi orman başladı; Tarzan'ı bile duraksatacak yemyeşil bir dünyaydı. Dönüp altımızda kalan Zefir'e baktım; Ben ve Davy Ray de baktılar. Her şey büyük bir düzen içinde görünüyordu; sokaklar, çatılar, bakımlı bahçeler, kaldırımlar, çiçek tarhları. Oysa şimdi içine gireceğimiz yer her şeyin birbirine dolandığı yabani ve tehlikeli bir âlemdi, burada konfor veya güvenlik yoktu. Başka bir deyişle, o anda kendimi neyin içine soktuğumu fark ettim.

"Eh," dedi Davy Ray, "artık yürüsek iyi olacak."

"Evet," diye mırıldandı Ben. "Gidelim."

"Hı-hı," dedim.

Orada çakılıp kaldık, rüzgâr yüzlerimize vuruyordu, enselerimiz ter içindeydi. Arkamızda orman hışırdıyordu. *Jason ve Argonotlar* filmindeki hidranın sallanan ve tıslayan kafalarını düşündüm.

"Ben gidiyorum," dedi Davy Ray ve yola koyuldu. Ben de başımı Zefir manzarasından çevirip onu takip ettim, çünkü pusula ondaydı. Ben sırt çantasının kayışını biraz daha sıktı; gömleğinin eteği şimdiden pantolonundan yukarıya sıyrılmıştı. "Bekleyin!" dedi ve bize yetişmek için hızlandı.

Bizim gibi üç oğlan çocuğunu yüz yıldan beri beklemekte olan orman bizi içine alıp arkamızdan dallarını ve yapraklarını kapadı. Artık tamamen yaban hayatı içinde bir başımızaydık.

Çok geçmeden ter içinde kalmıştık. Ağaçlarla kaplı tepelerden inip çıkmak o ağustos sıcağında hiç kolay iş değildi. Ben soluk soluğa kalınca Davy Ray'e yavaşlamasını söyledi. "Yılan deliği!" diye bağırdı Davy Ray, Ben'in ayakları dibindeki hayali bir deliği işaret ederek. Bunun üzerine Ben yine hızla yürümeye başladı. Güneşin ve gölgelerin hâkim olduğu yeşil bir krallıkta yürüyor, fütursuzca büyüyen hanımellerini ve böğürtlenleri buluyor ve tabii, durup bunların tadına bakıyorduk. Ardından kaderimizi bağladığımız pusulayı ve güneşi takip ederek ilerliyorduk. Bir tepenin üstünde büyük bir kaya bulup oturduk; taşın üstüne Kızılderili simgeleri kazınmıştı. Ne yazık ki, bunu ilk bulan bizler değildik, çünkü hemen yanında çiklet ambalajı ve kırık gazoz şişeleri vardı. Daha önce hiçbir insanın ayak basmadığı bir yer bulmak için ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Kurumuş bir dere yatağında yürürken, botlarımızın altındaki taşlar çıtırdıyordu. Üstüne sineklerin üşüştüğü ölü bir sıçan birkaç dakikalığına dikkatimizi aldı. Davy Ray sıçanın cesedini Ben'e atmakla tehdit etti ama onu böylesi korkunç bir gösteriden caydırdım. Ben kısa bir an için korkuyla titremişti. Biraz daha ileride ağaçların seyrekleştiği ve yerden dinozor kaburgaları gibi beyaz kayaların çıkıntı yaptığı bir yere geldik. Davy Ray durup eğildi. Yerde bulduğu siyah bir ok başını Johnny'ye vermek için cebine attı.

Güneş alçalıyordu. Ter ve toz içindeydik, kafalarımızın etrafında dolanan tatarcıklar gözlerimizi hedef alıyorlardı. Onları gözbebeklerine çeken şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım, herhalde tıpkı güvelerin ateşe olan ilgisi gibi bir şeydi, neyse yaşlanan göz kürelerimizden ölü şeyleri çıkarmak epey vaktimizi aldı. Ama güneş batıp da hava serinleyince tatarcıklar uzaklaştılar. Geceyi nerede geçirelim diye düşünmeye başladığımız sırada gerçek kafama dank etti.

Bize yemek hazırlayacak annelerimiz ve babalarımız yoktu. Televizyon, radyo, banyo küveti, yataklar ve hava karardıkça iyice farkına vardığımız gibi lambalar yoktu. Evden ne kadar uzaklaştığımızı bilmiyorduk ama son iki saattir hiçbir uygarlık belirtisi görmemiştik. "Burada dursak iyi olur," dedim Davy Ray'e bir açık alanı işaret ederek. Ama o, "Biraz daha ileriye gidebiliriz," dedi. Biliyordum, bir sonraki tepenin ardında ne olacağının merakı onu dürtüyordu. Ben'le birlikte ona uyduk çünkü ne de olsa pusula ondaydı.

El fenerlerimiz giderek artan karanlığı deliyordu. Yüzümün önünde bir şey kanat çırparak uzaklaştı; bir yarasaydı. Başka bir şey yaklaştığımız çalının altından hızla kaçtı. Ben, "Bu neydi, bu neydi?" deyip durdu ama buna verecek cevabımız yoktu. Neden sonra Davy Ray durup feneriyle etrafı taradı ve, "Burada kamp kuracağız," dedi. Ben'le ikimiz rahat bir nefes aldık çünkü artık bacaklarımızda derman kalmamıştı. Sırt çantalarımızı sızlayan omuzlarımızdan çıkardık, bir çam ağacının altında işedik ve ateş yakmak için odun aramaya başladık. Talihimiz yaver gitmişti, çünkü etrafımızda yığınla çam dalı ve kozalak vardı. Böylece çok geçmeden güzel bir ateş yakabildik. Babamın tembih ettiği gibi, ateşin etrafını taşlarla çevirmiştik. Üç kaşif oturup annelerimizin yaptığı sandviçleri yemeye başladık.

Alevler çatırdıyordu. Ben sırt çantasında annesinin koymuş olduğu bir paket marşmelov buldu. Bunları değneklerin ucunda ateşe tutarak kızarttık. Ateşin aydınlığı dışında zifiri karanlık vardı; ağaç-

lardaki ateşböcekleri cıvıldaşıyorlardı. Başımızı kaldırıp bakınca, gökte Samanyolu'nu gördük.

Bu kutsal orman mabedine saygımızdan alçak sesle konuşuyorduk. Bizim için çok başarısız geçen Küçükler Ligi'nden söz ettikten sonra ne yapıp edip gelecek yıl Nemo Curliss'in takımımızda oynamasını sağlayacağımıza ant içtik. Konu Branlinlere gelince, Johnny'nin yazını kararttıkları için mutlaka cezalarını çekmeleri gerektiğine karar verdik. Evden ne kadar uzakta olabiliriz, diye düşündük. Davy Ray dokuz, on kilometre diye tahmin yürüttü ama Ben'e göre on altı ya da on yedi kilometreydi. Acaba ebeveynlerimiz o anda ne yapıyorlardı, diye fikir yürütürken ortak fikrimiz onların muhtemelen endişe içinde kıvrandıkları oldu. Ama bu tecrübe onlar için gerekliydi. Artık büyümekteydik ve çocukluk günlerimizin sayılı olduğunu anlamalarının zamanı gelmişti.

Uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü. Davy Ray büyük bir hevesle Snowdown hakkında konuştu; o da muhtemelen aynı ormandaydı aynı manzarayı ya da sesleri paylaşıyordu bizimle, belki aynı baykuşun sesini o da duyuyordu. Ben yakında okulun açılacağı hakkında konuşmaya başlayınca hemen onu susturduk. Ateş sönmeye başlarken sırtüstü yatıp göğe baktık ve Zefir'den, orada yaşayan insanlardan konuştuk. Zefir'in sihirli bir kent olduğunda hepimiz hemfikirdik. Burada doğmuş olduğumuz için bu sihirden biz de payımızı almıştık.

Alevler söndükten, közler kızıl kızıl yandıktan ve baykuş uykuya geçtikten sonra hafif bir esinti yabani çileklerin kokusunu kamp yerimize taşıdı. Göklerde akkor mavi ve altın sarısıyla kayan yıldızların gösterisini seyrederken Davy Ray, "Hey, Cory," dedi. "Bize bir hikâye anlatsana."

"Hayır," dedim. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Uydur bir şeyler," dedi Davy Ray. "Hadi, anlat."

"Tamam ama *çok* korkunç bir şey olmasın," dedi Ben. "Korkutacak rüyalar görmek istemiyorum."

Bir süre düşündükten sonra başladım. "Buralarda bir yerde Naziler için bir esir kampı olduğunu biliyor muydunuz? Bana da babam anlattı. Evet, bu ormandaki kampta hepsi korkunç katiller olan Naziler varmış. Hemen Hava Kuvvetleri Üssü yakınındaymış ama o zamanlar orası Hava Üssü değilmiş."

"Bu *gerçek* mi?" diye sordu Ben.

"Yok be!" dedi Davy Ray. "Uyduruyor işte."

"Belki uyduruyorumdur, belki de gerçektir," dedim.

Davy Ray sustu.

"Her neyse," diye devam ettim, o esir kampında bir yangın çıkmış ve bazı Naziler kaçmış. Ama bazıları da fena hâlde yanmış, yüzleri tanınmayacak vaziyette kamptan kaçarak bu ormana girmişler ve..."

"Sen bunu *Thriller* programında gördün, değil mi?" diye sordu Davy Ray.

"Hayır," dedim. "Babam anlattı. Bu dediğim çok uzun zaman önce, bizler doğmadan önce olmuş. İşte bu Naziler ormana girmişler, liderleri de –adı Bruno'ymuş– yüzü yanık izleriyle kaplı iriyarı bir adammış. Hepsinin barınabileceği bir mağara bulmuş. Ama herkese yetecek kadar yiyecekleri yokmuş, bu yüzden bazıları ölünce onların cesetlerini bıçaklarla doğrayıp..."

"Hadi be!" dedi Ben.

"Yemişler; Bruno daima beyinlerini alırmış. Kafataslarını ceviz gibi kırıp iki eliyle beyinleri çıkardığı gibi yutarmış."

"Kusacağım!" dedi Davy Ray ve öğürme sesleri çıkardı. Sonra güldü; Ben de gülmeye başladı.

"Uzun bir zaman sonra –belki iki yıl– hayatta sadece Bruno kalmış ve her zamankinden daha da iriymiş," diye devam ettim. "Ama yüzündeki o yanık izleri hiç kaybolmamış. Bir gözü alnında, diğer çenesinden aşağıya sarkıyormuş." Bunun üzerine yine gülüşmeler geldi. "Böylece o mağarada geçen onca zamandan ve diğer Nazileri yedikten sonra Bruno delirmiş. Çok açmış ama sadece tek bir şey yemek istiyormuş: Beyin."

"*Öööğ!*" dedi Ben.

"Sadece beyin istiyormuş," dedim iki kişilik dinleyici topluluğuma. "Boyu iki metreyi, ağırlığı yüz elli kiloyu aşmış. İnsanın kafasının üstünü tek bir vuruşla açabilecek uzun bir bıçağı varmış. Polisler ve askerler her yerde onu arıyorlarmış ama bir türlü bulamamışlar. Kafasının tepesi kesilmiş ve beyni çıkarılmış bir orman bekçisi bulmuşlar. Aynı şekilde kafası kesilmiş ve beyni çıkarılmış bir içki kaçakçısının cesedini de bulunca, Bruno'nun giderek Zefir'e yaklaştığını anlamışlar."

"Ve o zaman da James Bond'la Batman'i çağırmışlar!" dedi Davy Ray.

"Hayır!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Çağıracakları kimse yokmuş. Sadece polisler ve askerler varmış, Bruno ise her gece elinde bir fener ve bıçağıyla ormanda dolaşıyormuş; yüzü o kadar çirkinmiş ki, onu gören insanlar Medusa'yı görmüş gibi donup kalıyorlarmış; o zaman da tek bir bıçak darbesiyle kafalarını açıp beyinleri çıkarıyor ve mideye indiriyormuş."

"Ya, tabii," dedi Ben sırıtarak. "Eminim, bizim Bruno şu anda ormandadır ve akşam yemeği niyetine insanların beyinlerini göçürüyordur, değil mi?"

"Hayır," dedim hikâyemin nasıl sonlanacağına karar vererek. "Polisler ve askerler onu bulup vurmuşlar; o kadar çok mermi sıkmışlar ki, Bruno artık İsviçre peynirine benzemiş. Ama arada bir gerçekten karanlık bir gecede bu ormandaysanız, ağaçların arasında Bruno'nun fener ışığını görebilirsiniz." Bu son kelimeleri buz gibi bir fısıltıyla söyleyince Davy Ray de, Ben de gülmeyi kestiler. "Evet, Bruno beynini yiyeceği birini ararken fenerinin dolaştığını görebilirsiniz. O ışığı her yana çevirir, eğer yeterince yakınsanız, bıçağının pırıltısını görebilirsiniz ama sakın yüzüne bakmayın!" Uyarır gibi bir parmağımı kaldırdım. "Hayır, sakın yüzüne bakmayın çünkü sizi delirtebilir ve sizin de yemek istediğiniz tek bir şey olur: *Beyin!*" Son kelimeyi bağırarak söylerken Ben korkudan bir çığlık attı; Davy Ray ise sadece güldü.

"Hey, bu hiç komik değil," dedi Ben.

"Bruno'dan korkma," dedi ona Davy Ray. "Beynin olmadığı için sana bulaşmaz ve..."

Davy Ray aniden sustu ve gözlerini karanlıkta bir yere dikti.

"Ne oldu?" diye sordum ona.

"Amaan, bizi korkutmaya çalışıyor," dedi Ben. "Bilesin, işe yaramıyor."

Davy Ray'in yüzü bembeyaz kesilmiş, saçları diken diken olmuştu. "Aa... aa..." diyerek eliyle bir yeri işaret etti.

Dönüp onun işaret ettiği yere baktım. Ben korku içinde soluğunu yuttu. Benim de nabzım fırlamıştı.

Ağaçların arasından bize doğru bir ışık geliyordu.

"Bu... Bu... Yüce Tanrım..." diye gakladı Davy Ray.

Üçümüz de bir çukur kazmak, içeri atlamak ve deliği peşimizden kapamak isteyecek kadar korkmuştuk. Işık yavaş hareket ediyordu ama giderek bize yaklaşmaktaydı. Ve yaklaştıkça ikiye ayrıldı; hepimiz karınüstü yere yapıştık. Çok geçmeden bunun bir otomobilin farları olduğunu anladım. Otomobil bir an üstümüzden geçecek gibi göründüyse de, sonra yönünü değiştirdi, sürücüsü frene basınca kırmızı stop lambalarının yandığını gördük. Otomobil kamp yerimizden elli metre ötedeki bir patikaya girdikten sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Bunu gördünüz mü?" diye fısıldadı Davy Ray.

"Tabii ki, gördük!" dedi Ben fısıldayarak. "Biz de buradayız, değil mi?"

"Acaba o otomobilde kim vardı ve neden buraya kadar geldi?" Davy Ray bana baktı. "Bunu öğrenmek ister misin, Cory?"

"Herhalde kaçak içki yapanlardır," dedim titrek bir sesle. "Onlardan uzak dursak iyi ederiz."

Davy Ray el fenerini aldı. Yüzü hâlâ soluktu ama gözleri heyecanla parlıyordu. "Neler olduğunu öğreneceğim! İsterseniz siz burada kalın!" Ayağa kalkıp fenerini yaktı ve sessizce o otomobilin

ardından yürüdü. Onunla gelmediğimizi fark edince durup bize baktı. "Önemli değil. Sizin korktuğunuzu falan düşünmeyeceğim."

"İyi olur," dedi Ben. "Çünkü ben buradan adımımı bile atmam."

Ayağa kalktım. Davy Ray'in gidecek cesareti varsa, benim de vardı. Ayrıca, ormanın içine kadar gelen arabanın sürücüsünü ben de çok merak ediyordum. "Hadi, gel," dedi Davy Ray. "Ama bastığın yerlere dikkat et!"

"Burada tek başıma kalamam!" dedi Ben ve ayağa kalktı. "Ama ikiniz de *zırdelisiniz*, tamam mı?"

"Tamam." Davy Ray bundan gurur duyar gibiydi. "Yavaş yürüyün ve konuşmayın!"

Ağaçların arasından sürünerek, akşam karanlığında kampımızı kurarken görmediğimiz patika boyunca ilerledik. Davy Ray önümüzde bulunan biri fark etmesin diye fenerin ışığını yere doğru tutuyordu. Patika ağaçların arasında zikzaklar çiziyordu. O baykuş bir kez daha öttü; etrafımızda ateşböcekleri göz kırpıyorlardı. O yol boyunca birkaç yüz metre ilerledikten sonra Davy Ray aniden durdu ve, "İşte burada!" dedi.

Önümüzdeki otomobili görebiliyorduk. Hareket etmiyordu ama farları açıktı ve motoru rölantide çalışıyordu. Dizlerimizin üstüne çöktük. Diğerlerini bilemem ama, benim nabzım dakikada beş kilometre hızla atıyordu. Otomobil hareket etmedi. Direksiyonda her kim varsa, dışarıya çıkmadı. "Çişim geldi," diye sızlandı Ben. Davy Ray ona çişini tutmasını söyledi.

Beş-altı dakika sonra karşı yönden gelen başka ışıklar gördük. Başka bir otomobildi. Bu siyah bir Cadillac'tı ve ilk otomobilin önünde durdu. Davy Ray bana baktı; yüzündeki ifade bu defa gerçekten ilginç bir şeye rastladığımızı söylüyordu. Neler olduğu umurumda değildi, bir an önce kaçak içki yapanların toplantısı olduğunu düşündüğüm yerden uzaklaşmak istiyordum. Derken ilk otomobilin kapıları açıldı ve iki kişi dışarıya çıktı.

"Vay canına be!" dedi Davy Ray.

İki far ışığının kesiştiği yerde duran iki adamın üstünde sıradan kıyafetler vardı ama yüzleri beyaz maskelerle örtülüydü. Adamlardan biri orta boylu, diğeriyse iriyarı ve şişmandı, göbeği blucininin belinden sarkıyordu. Orta boylu olanı bir sigara veya puro içmekteydi, hangisi olduğunu anlamak zordu çünkü maskeli kafasını eğmişti ve ağzının kenarından dumanı üflüyordu. Sonra Cadillac'ın kapısı açıldı; Bodean Blaylock'un çıktığını görünce neredeyse kalbimi yutacaktım. Evet, oydu; bana poker masasından, resmen büyükbabamın onun olduğunu ve gitmesine izin vermeyeceğini söyler gibi bakan bu yüzü hatırlıyordum. Arabanın yolcu kapısı açıldı ve dışarıya yağlı siyah saçları ve sivri bir çenesi olan sıska bir adam çıktı. Üstünde dar bir siyah pantolon ve kırmızı bir kovboy gömleği vardı. Önce bunun Donny Blaylock olduğunu sandım ama Donny'nin böyle bir çenesi yoktu. Adam Cadillac'ın arka kapısını açtı ve içindeki her kimse dışarıya çıkmaya başlarken bütün araba sarsıldı.

Bu, iki ayakları üstünde yükselen bir dağdı.

Muazzam göbeği kırmızı kareli gömleğini ve üstündeki tulumu patlatacak gibiydi. Ayağa kalkınca iki metrelik boyu belli oldu. Kafatasının üstündeki bir tutam gri saç dışında damdazlaktı. Çenesinin altına inen sivri ve biçimli bir sakalı vardı. Körük gibi nefes alıyordu, yüzü kırmızı bumburuşuk bir et kütlesiydi. "Siz gençler maskeli baloya falan mı gidiyorsunuz?" diye beton mikserini hatırlatan bir sesle hırladıktan sonra bujilerini ateşlemeye başlayan eski bir motor gibi hat-hat-hat diye bir kahkaha attı. Bodean güldü, ardından diğer adamlar da güldü. Maskeli adamlar tedirgin bir şekilde kıpırdadılar. "Bok çuvallarına benziyorsunuz," dedi o dağ gibi adam ayaklarını sürüyerek yürürken. Yemin ederim, elleri pinpon raketi büyüklüğündeydi, eski botlarının içindeki ayaklarıysa küçük ağaçları ezip geçebilecek gibi görünüyordu.

Maskeli ve göbekli olan adam, "Tanı... tanınmak istemedik," dedi.

"Siktir git be, Dick!" dedi sakallı canavar ve tekrar kahkahayı bastı. "Senin koca götünü ve göbeğini tanımamak için kör ve ahmak

olmak gerekir!" Tencere dibin kara, seninki benden kara, dedim içimden.

"Bizi tanımamanız gerekiyordu, Bay Blaylock!" dedi adı Dick olan adam hırçınlıkla. O anda ikinci bir irkilmeyle bu adamın Dick Moultry, diğerinin de Blaylock çetesinin korkunç reisi Biggun Blaylock olduğunu anladım.

Bunu Ben de fark etmiş olmalı ki, "Buradan hemen toz olalım," dedi ama Davy Ray, "Sus!" diye tısladı.

"Eh," dedi Biggun elleri kalçasında, "isterseniz kafanıza çuval geçirin, umurumda değil. Parayı getirdiniz mi?"

"Evet, efendim." Bay Moultry elini cebine sokup bir tomar para çıkardı.

"Say," diye emretti Biggun.

"Peki, efendim. Elli... yüz...yüz elli... iki yüz..." Tam dört yüz dolar olana kadar saydı. "Parayı al, Wade," dedi Biggun ve kovboy gömlekli adam parayı almak için öne yürüdü.

"Bir dakika," dedi ikinci maskeli adam. "Mal nerede?" Kulağa sahte gelen kavgacı bir sesle sormuştu ama ben bu sesi bir yerden tanıyordum.

"Bodean, bu adama istediği şeyi ver," dedi Biggun. Bodean Cadillac'ın anahtarlarını kontaktan alıp arabanın bagajına gitti. Biggun'ın gözleri kavgacı sesle konuşan adama kilitlenmişti. İyi ki bana öyle bakmıyor, dedim içimden, çünkü demiri bile eritebilirdi. "Çok kaliteli maldır," dedi Biggun. "Tam sizlerin istediği gibi."

"Öyle olması gerekir. Buna adamakıllı para ödüyoruz."

"Bir gösteri ister misin?" dedi Biggun sırıtarak. "Yerinde olsam o puroyu atardım, dostum."

Maskeli adam purosundan son bir nefes çekip bir fiskeyle tam bizim gizlendiğimiz yere attı. Bir metre önüme düşmüştü; çiğnenmiş plastik ağızlığını görebiliyordum. Böyle ağızlıklı puroları kimin içtiğini biliyordum. Postacımız Bay Hargison.

Bodean bagaj kapağını açmıştı. Ardından kapattı, elinde bir tah-

ta kutuyla maskeli iki adama doğru yürüdü. Bu kutuyu sanki içinde uyuyan bir bebek varmış gibi, özenle taşıyordu.

"İçindekini görmek istiyorum," dedi Bay Hargison, daha önce ondan hiç işitmediğim bir sesle.

"Göster ona ne satın aldığını," dedi Biggun oğluna. Bodean dikkatle kutunun mandalını çekip içindeki görünsün diye kapağını açtı. Bizler içinde ne olduğunu göremiyorduk ama Bay Moultry gidip baktı ve hafif bir ıslık çıkardı.

"Beğendin mi?" diye sordu Biggun.

"Yeterince iyi," dedi Bay Hargison. "Cehennemde dans edene kadar ne olduğunu anlamayacaklar."

"Fazladan bir şey de koydum," dedi Biggun sırıtarak; o an Şeytan'ın ta kendisi gibi görünüyordu. "Şans getirsin diye. Kutuyu kapat, Bodean. Wade, paramızı al."

"Davy Ray!" diye fısıldadı Ben. "Üstümde bir şey sürünüyor!"

"Kes sesini, dangalak!"

"Ciddiyim. Üstümde bir şey var!"

"Sesi duydunuz mu?" diye sordu Bay Moultry; bu soru beni iliklerime kadar ürpertti.

Adamlar sustular. Bay Hargison kutuyu iki eliyle tutarken, Wade Blaylock da parayı aldı. Biggun'ın başı yavaşça iki yana döndü; ateş saçan gözleri ormanı tarıyordu. Uzaktaki baykuşun *huut-huut* diyen sesi duyuldu. Ben sessizce inledi. Karınüstü yatıyordum ve Bay Hargison'ın purosu yüzümün yanında tütmekteydi.

"Ben bir şey duymadım," dedi Wade Blaylock ve parayı babasına götürdü. Biggun'ın dili altdudağında ileri geri gitti, parayı saydıktan sonra cebine soktu. "Pekâlâ," dedi maskeli iki adama. "Sanırım, işimiz bitti, baylar. Bir daha özel bir siparişiniz olursa, beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz." Cadillac'a doğru yürürken Bodean önden gidip ona kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim, Bay Blaylock." Bay Moultry'nin sesi bana efendisinin elini yalamaya çalışan bir köpeği çağrıştırdı. "Gerçekten size minnet..."

"ÖRÜMCEKLER!"

Dünya o anda durdu. Baykuş aptala döndü. Gökteki Samanyolu gözden kayboldu.

Ben bir kez daha haykırdı. *"Örümcekler!"* Çam iğneleri ortasında çırpınmaya başladı. *"Üstüme doluştular!"*

Nefes bile alamıyordum. Ben debelenip dururken, Davy Ray ağzı açık hâlde ona bakakaldı. Beş adam oldukları yerde donup kalmışlardı, hepsi bizim olduğumuz yere bakıyordu. Kalbim duracak gibiydi. Üç saniye bir ömür süresi gibi geçtikten sonra Biggun bağırdı. *"Yakalayın onları!"*

"Koşun!" dedi Davy Ray ayağa kalkarak. "Var gücünüzle koşun!"

Wade ve Bodean bize doğru geliyorlardı. Davy Ray gelmiş olduğumuz yöne doğru koşmaya başlamıştı, ben de ayağa kalkıp koşarken, "Koşsana, Ben!" dedim. Ben ayağa kalkmış, hâlâ deli gibi üstünü silkeliyordu. Başımı çevirip bakınca Wade'in Ben'e yetişmek üzere olduğunu gördüm ama sora Ben hiç ondan beklenmeyen bir süratle koştu ve Wade'e yakalanmadı. Davy Ray ve benim peşimden koşan Bodean, "Gelin buraya küçük fırlamalar!" diye bağırıyordu. "Yakalayın onları, sakın kaçırmayın!" diye kükredi Biggun.

Davy Ray çok hızlı koşuyordu; çok geçmeden beni geride bıraktı. Tek sorun fenerin onda olmasıydı. Önümü göremediğim gibi, Bodean'ın soluğunu da ensemde hissediyordum. Bir cesaret arkama baktım ama Ben peşinde Wade ile başka bir yöne doğru koşmaktaydı. Bay Moultry ve Bay Hargison da peşimizde miydiler, bilmiyordum. Bodean Blaylock neredeyse yakamı tutacak kadar yaklaşmıştı. Başımı eğip, aniden yönümü değiştirirken Bodean'ın ayağı kaydı. "Davy Ray!" diye bağırdım, çünkü artık onun fener ışığını göremiyordum. "Neredesin?"

"Buradayım, Cory!" diye seslendi ama nerede olduğunu göremiyordum. Arkamdan koşan Bodean'ın ayak seslerini duydum. Terden sırılsıklam olmuş yüzümle koşmaya devam etmeliydim. "Cory! Davy Ray!" diye bağırdı Ben sağ tarafımızda bir yerden. "Lanet ol-

sun, getirin onları buraya!" diye haykırdı Biggun. O çam yarması adam ve çetesinin bize ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum, çünkü orada her ne iş çeviriyorlar idiyse, bunun sır olarak kalmasını istedikleri kesindi. Ben'e seslenmek üzereyken sol ayağım çam iğnelerinde kaydı ve bir un çuvalı gibi bir toprak setten aşağıya yuvarlandım. Çalıların ve sarmaşıkların içine düştükten sonra o kadar korkmuştum ve başım öyle dönüyordu ki, az kalsın akşam yediklerimi kusacaktım. Çenem çarptığım bir şeyle sıyrılmıştı; karnüstü yattığım yerde her an karanlığın içinden uzanan bir elin enseme yapışmasını bekliyordum. Çalıların hışırtısını duydum, Bodean yakındaydı. Kalp atışımı duyacak korkusuyla, soluğumu tuttum. Nabzımın sesi bana davul sesi gibi, örse balyozla vuruluyor gibi geliyordu; Bodean bunu duyamıyorsa, kesinlikle sağır olmalıydı.

Sesi sol tarafımdan geldi. "Artık teslim olsan iyi edersin, evlat. Nerede olduğunu biliyorum."

Söylediği şey çok inandırıcıydı, az kalsın ona cevap verecektim ama sonra onun da benim kadar karanlıkta olduğunu anladım. Başımı eğdim, ses çıkarmadım.

Birkaç saniye sonra Bodean biraz daha uzaktan seslendi. "Seni bulacağız! Hiç merak etme, her birinizi bulacağız, sinsi puştlar!"

Giderek benden uzaklaşıyordu. Blaylockların birbirleriyle konuşmalarını dinleyerek birkaç dakika bekledim. Davy Ray ve Ben'in kaçmış oldukları anlaşılıyordu, çünkü Biggun öfkesinden köpürmüştü. "Bütün gecenizi alsa da, o fırlamaları bulacaksınız!" diye bağırdı oğullarına. Onlardan da cılız bir karşılık geldi. "Evet, efendim." Tüyme zamanımın geldiğine karar verdim ve dövülmüş bir enik gibi sürünerek oradan uzaklaştım.

Nereye gittiğimi hiç bilmiyordum. Bildiğim tek şey Blaylocklarla arama olabildiğince mesafe koymam gerektiğiydi. Arkadaşlarımı bulmak için ters yöne gitmeyi düşündüm ama Blaylocklar beni yakalayabilir diye korkuyordum. Karanlıkta yürümeye devam ettim. Etrafımda vaşaklar veya çıngıraklı yılanlar varsa, onlar arkamdaki

iki ayaklı hayvanlardan daha kötü olamazlardı. Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra üstünde oturabileceğim bir kaya buldum ve yıldızlara bakarken içinde bulunduğum çıkmaz kafama dank etti: Sırt çantam, içinde onca şeyle kamp yerinde kalmıştı. Yiyeceğim, suyum, el fenerim, kibritim yoktu ve pusula da Davy Ray'deydi.

Aklıma ezici bir düşünce yerleşti: Annem haklıydı. On üç yaşıma kadar beklemeliydim.

8
Chile Willow

Daha önce de uzun geceler yaşamıştım. Boğazım ağrıdığı ve geçen her dakikanın işkence gibi geldiği zaman. Ya da Rebel hastalandığında, öksürüp inlerken uyumadan onun başında beklediğim zaman. Ama o kaya üstünde geçirdiğim gece, altı saate sıkışmış sonsuz korku, pişmanlık ve rahatsızlığı en kötüsüydü. Kesin olan tek bir şey vardı: Bu benim son kamp gezim olacaktı. Hayali her bir sesle yerimden sıçrıyor, sadece ince çam ağaçlarının olduğu yerlerde insanlar görüyordum. Koleksiyonumdaki *National Geographic* dergilerini iki tane fıstık ezmeli sandviç ve bir şişe Green Spot gazozu karşılığında ateşe atabilirdim. Şafak vaktine az bir süre kala sivrisinekler beni buldular. O kadar büyüktüler ki, bacaklarına tutunup Zefir'e kadar uçarak gidebilirdim. Kızaran ısırık yerlerim ve guruldayan midemle sefaletin son perdesini yaşıyordum.

Sivrisinekleri kovalamak ve var olmayan ayak seslerine kulak kesilmek arasında Bay Moultry ve Bay Hargison'ın dört yüz dolar ödedikleri o kutunun içinde ne olabilir diye düşünecek bol zamanım vardı. Yahu, o para bir servetti. İşin içinde Blaylocklar varsa, mutlaka kötü bir şey olmalıydı. Bay Moultry ve Bay Hargison o kutunun içindekiyle ne yapmayı tasarlıyorlardı? Bay Hargison'ın söylediği bir şeyi hatırladım: *Cehennemde dans edene kadar ne olduğunu anlamayacaklar.*

Bu şey her ne ise gecenin yarısında ormanın içinde iş görüldüğüne göre çok kötü bir şey olmalıydı. Blaylockların ve belki Bay

Moultry ve Bay Hargison'ın bunun gizli kalması için gırtlaklarımızı kesmek isteyeceklerine emindim.

Nihayet güneş yükselmeye ve gökyüzünü pembeye boyamaya başladı. Blaylockların yakında olmaları ihtimaline karşı harekete geçmem gerektiğine karar verdim. Dün sadece güneşi takip ediyorduk ve vakit öğleden sonrasıydı; bu nedenle doğuya yönelmeyi seçtim. Ev özlemi ve sızlayan bacaklarımla yürümeye başladım.

Yüksek bir yere çıkabilirsem Zefir'i, Saxon Gölü'nü, hiç değilse bir yol veya tren yolunu görebilirim, diye düşündüm. Ama tepelerin üstünden sadece orman görünüyordu. Ne ki, şafaktan iki saat sonra şansım döndü: Tepemden çığlık çığlığa bir jet geçiyordu, iniş takımlarının alçaldığını gördüm. Hava Kuvvetleri Üssü olduğunu umduğum yere doğru yönümü birkaç derece değiştirdim. Ama ağaçlar seyrekleşeceği yerde daha da sıklaşmış gibiydi. Güneş yakmaya başlıyordu, ayaklarımın altındaki zemin sertleşmiş, çok geçmeden ter içinde kalmıştım. Sinekler bütün kardeşleri, amcaları ve kuzenleriyle döndüler ve başıma kara bir hâle gibi üşüştüler.

Az sonra başka jet sesleri duydum ama ağaçların arasından onları göremiyordum. Patlama sesleri duyunca durdum, bomba test alanına yakın bir yerde olduğumu anladım. Bir sonraki tepeden karanlık duman ve toz bulutları görebiliyordum, burasının kuzeydoğu olduğuna hükmettim. Yani, evimin ön kapısından çok uzaklarda bir yerdeydim.

Boş midem ve güneşin tam tepemde olması öğlen vakti olduğunu belirtiyordu. Bu saate kadar evde olmam gerekiyordu. Çok geçmeden annem kafayı yiyecek hâle gelir, babam da beni döveceği kayışı hazırlardı. Ama bana en çok koyan şey, bugün dünkü kadar yetişkin olmadığımı itiraf etmekti.

Bombaların bırakıldığı alanın etrafından dolaşarak yürümeye devam ettim. Yüzlerce kiloluk patlayıcılarla karşılaşmak hiç işime gelmezdi. Derimi ısıran ve elbisemi yırtan dikenli çalıların arasından geçerken dişlerimi sıktım. İçimde panik kıpırtıları kabarıyor, her

gölgenin altında hayali çıngıraklı yılanlar görüyordum. Eğer gerçekten uçabilmeyi isteseydim, eh, şimdi tam zamanıydı.

Sonra bir anda çam ormanından çıkıp kendimi yeşil yapraklarla örtülü açık bir alanda buldum. Güneş ışını küçük bir göletin suyundan yansıyordu ve o suyun içinde yüzen bir kız vardı. Uzun sarı saçlarının sadece uçları ıslak olduğuna göre uzun zamandan beri gölette olamazdı. Teni kahverengiydi, kulaç atarken omuzlarındaki ve kollarındaki sular parlıyordu. Tam ona seslenecekken sırtüstü yüzmeye başladı ve onun çıplak olduğunu gördüm.

Kalbim hopladı, her şeyden çok onu ürkütmekten korkarak bir ağacın arkasına gizlendim. Bacakları zarif bir şekilde suyu iterken küçük meme uçları suyun üstüne kalıyordu. Uzun bacaklarını örtecek bir şey de giymemişti; onu seyrettiğim için utandım ama gözlerimi ayıramıyordum. Suyun altına dalıp çıktı, uzun saçlarını geriye itip mavi gökyüzüne bakarak yine sırtüstü yüzmeye başladı.

Gerçekten ilginç bir durumdaydım. Aç, susamış, vücudum sivrisinek ısırıkları ve diken yaralarıyla kaplı bir hâldeydim, annemle babamın şu âna kadar şerifi ve itfaiye şefini aramış olduklarını biliyordum ve on beş metre ötemdeki yeşil bir gölette sarışın ve çıplak bir kız yüzüyordu. Yüzünü pek görememiştim ama benden daha büyük olduğunu anlayabiliyordum; on beş, on altı yaşlarında olmalıydı. Uzun boylu ve sırım gibiydi ve çocuk gibi sular sıçratarak değil, çok zarif hareketlerle yüzüyordu. Göletin karşı tarafındaki bir ağacın altında duran elbisesini gördüm; oradaki bir patika ormanın içine uzanıyordu. Kız bir kez daha dalıp çıktıktan sonra elbisesine doğru yüzdü. Kıyıya varmak üzereyken daha fazla bekleyemedim.

"Bekle!" diye seslendim.

Dönüp baktı. Yüzü kızararak elleriyle memelerini örttükten sonra boğazına kadar suyun içine girdi. "Kim var orada? Kim seslendi?"

"Ben." Gizlendiğim yerden çıktım. "Özür dilerim."

"Sen de *kimsin?* Ne kadar zamandan beri orada duruyorsun?"

"Sadece birkaç dakikadan beri," dedikten sonra bir beyaz yalan ekledim. "Hiçbir şey görmedim."

Kızın öfkeden ağzı açık kalmıştı, bana bakıyordu, ıslak saçları omzuna inmişti. Ağaçların arasından sızan güneşle yüzü aydınlandı ve o öfkeli yüzün ne kadar güzel olduğu ortaya çıktı. Bu beni şaşırttı, çünkü güzelliğinin gücü beni çok sert ve aniden vurmuştu. Bir oğlan çocuğunun güzel bulacağı pek çok şey vardır: yeni bir bisikletin pırıltısı, bir köpeğin tüylerindeki parıltı, bir yo-yo'nun şakıması, hasat dolunayının sarılığı, bir çayırdaki yemyeşil çimenler, aylaklık edebileceği boş saatler. Ne kadar güzel olursa olsun, bir kızın yüzü o listeye girmez. Ne ki, o anda açlığımı, sivrisinek ısırıklarımı ve dikenlerin acısını unuttum. O güne kadar gördüğüm en güzel yüzlü kız soluk kantaron mavisi gözleriyle bana bakıyordu; içimde, uzun ve tembel bir uykudan, daha önce varlığını bilmediğim bir âleme uyanmışım gibi bir his vardı.

"Kayboldum," dedim.

"Nereden geldin? Beni dikizliyor muydun?"

"Hayır... şu taraftan geldim." Arkamdaki yönü işaret ettim.

"Palavra atıyorsun!" diye tersledi beni. "Kimse o tepelerde yaşamaz!"

"Evet, biliyorum," dedim.

Suyun içinden çıkmıyordu, kollarıyla kendini sarmıştı. Öfkesinin giderek yatıştığını anlayabiliyordum çünkü gözlerindeki o sert ifade yumuşamaya başlamıştı. "Kayboldun, öyle mi?" dedi. "Nerede yaşıyorsun?"

"Zefir'de."

"Şimdi maval okuduğunu anlıyorum! Zefir vadinin ta öbür tarafındadır."

"Dün gece kamp yapıyordum," dedim. "Arkadaşlarımla birlikte. Bir şey oldu ve ben kayboldum."

"Ne oldu?"

Omuz silktim. "Peşimize bazı adamlar düştü."

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Evet, yemin ederim."

"Ta *Zefir'den* buraya? Çok yorulmuş olmalısın!"

"Eh, tabii."

"Arkanı dön," dedi. "Ben söyleyene kadar sakın bakma. Tamam mı?"

"Tamam," deyip ona arkamı döndüm. Sudan çıkışını işittim ve hayalimde onu tepeden tırnağa çıplak gördüm. Elbisesinin hışırtısı duyuldu. İki dakika sonra, "Artık dönebilirsin," dedi. Yine ona baktığımda pembe bir tişört, blucin ve lastik ayakkabılar giymişti. "Adın ne?" diye sordu saçlarını alnından geriye iterek.

"Cory Mackenson."

"Benim adım da Chile Willow," dedi. "Benimle gel, Cory."

Of, adımı ne güzel söylemişti.

Onun peşinde patikadan ormana doğru yürüdüm. Benden uzun boyluydu. Küçük bir kız gibi yürümüyordu. On altı yaşında olmalı, diye düşündüm. Arkasından yürürken onun yeni biçilmiş çimi andıran kokusunu içime çektim. Onun bastığı yerlere basmaya çalışıyordum. Eğer bir kuyruğum olsaydı, hevesle sallardım. "Yaşadığım yer çok uzakta değil," dedi Chile Willow. Ben de, "Çok iyi," diye karşılık verdim.

Toprak bir yol üstünde katranlı kartonla kaplanmış bir kulübeyle, bitişiğinde bir tavuk kümesi vardı. Yabani otlarla kaplı bahçede cüruf briketi üstünde paslar içindeki bir otomobil duruyordu. Burası Jaybird'ün pokerde gömleğini kaybettiği evden bile beterdi. Chile'nin blucinindeki yamaları ve tişörtündeki büyük delikleri zaten fark etmiştim. Bruton'daki en yoksul ev onun yaşadığı yerin yanında saray gibi kalırdı. Menteşeleri gıcırdayan sineklik kapısını açtı ve içeriye seslendi. "Anne? Birini buldum!"

Onun arkasından eve girdim. Ön oda sigara dumanı ve şalgam yaprağı kokuyordu. Sallanan iskemlede oturan bir kadın örgü örmekteydi. Bana tıpkı kızınınki gibi kantaron mavisi gözleriyle baktı ama onun yüzü zor işlerde çalışmak ve uzun zaman güneşe maruz kalmaktan kırışıklarla kaplıydı. "Onu bulduğun yere at!" dedi kadın örgüsüne devam ederek.

"Kaybolmuş," dedi Chile. "Yani *kaybolmuştu.* Zefir'den geldiğini söylüyor."

"Zefir," dedi kadın gözlerini bana çevirerek. Üstünde yakası sarı işlemelerle süslenmiş lacivert bir elbise, ayaklarında lastik terlikler vardı. "Evinden çok uzaklara düşmüşsün, evlat." Sesi sanki ciğerleri de güneşte kurumuş gibi boğuk ve hırıltılıydı. Hemen yanındaki küçük sehpada sigara izmaritleriyle tıka basa dolu bir kül tablası ve halen yanmakta olan bir sigara vardı.

"Evet, efendim. Ebeveynlerimi aramam lazım. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Telefonumuz yok," dedi. "Burası Zefir değil."

"Eh, o hâlde birisi beni evime götürebilir mi?"

Chile'nin annesi kül tablasındaki sigarayı alıp uzun bir nefes çektikten sonra yine oraya bıraktı. Tekrar konuşmaya başladığında ağzından duman çıkıyordu. "Bill kamyonetle gitti. Herhalde yakında döner."

"Yakında" demekle neyi kastettiğini sormak istedim ama kabalık olurdu. "Bir bardak su verebilir misin?" diye sordum Chile'ye.

"Elbette. O gömleğini de çıkarsan iyi edersin. Sırılsıklam. Hadi, çıkar." Chile küçük bir mutfağa giderken ben de gömleğimin düğmelerini çözüp üstümden çıkardım. "Epey diken batmış, evlat," dedi Chile'nin annesi duman püskürerek. "Chile biraz tentürdiyot getir de bu çocuğa doktorluk yap." Chile, "Peki, efendim," dedikten sonra ıslak gömleğimi katladım ve duyacağım acıyla karışık zevk ânını bekledim.

Chile mutfak musluğundan pompayla su çekmek zorunda kaldı. Su guruldayarak ve tuhaf sesler çıkararak aktı. Bana ulaştığında sıcaktı ve kahverengi tonlarındaydı, üzerinde Fred Çakmaktaş'ın resmi olan ince uzun bir bardağın içindeydi. Bir yudum alırken burnuma kötü bir koku geldi. O sırada Chile'nin yüzü bana yaklaşmıştı ve soluğu yeni açmış gül gibi kokuyordu. Elinde bir tutam pamukla bir şişe tentürdiyot vardı. "Bu biraz acıtabilir," dedi.

"Dayanır," diye yanıtladı annesi benim yerime.

Chile işe girişti. Acı başlayıp sonra derinleşirken yüzümü buruşturup nefesimi içime çektim. Acı ilerledikçe Chile'nin yüzünü izledim. Giderek kuruyan saçları altın dalgalar gibi omzuna inmişti. Önümde diz çöküp kırmızı pamuğu vücuduma sürdü. Nabzım hızlanıyordu. Soluk mavi gözleri benimkilere döndü, gülümsedi.

"İyi dayanıyorsun." Fena hâlde canım yanıyordu ama ben de ona gülümsedim.

"Kaç yaşındasın, evlat?" diye sordu Chile'nin annesi.

"On iki." Bir beyaz yalan daha ağzımdan çıkıverdi. "Yakında on üç olacağım." Devamlı Chile'nin gözlerine bakıyordum. "*Sen* kaç yaşındasın?" diye sordum ona.

"Ben mi? Ben yaşlı bir kadınım. On altı yaşındayım."

"Liseye gidiyor musun?"

"Bir yıl gittim," dedi. "O kadarı yetti."

"*Okula* gitmiyor musun?" Buna çok şaşırmıştım. "Vay be!"

"Okula gidiyor," dedi annesi örgüye devam ederek. "Benim gibi o da hayat mektebine devam ediyor."

"Aman, Anne," dedi Chile. Kupid'in yayı gibi duran ağzından çıkan bu iki kelime kulağıma müzik gibi gelmişti.

Duyduğum acıyı unuttum. Benim gibi bir erkek için acı neydi ki? Chile'nin annesinin dediği gibi, dayanabilirdim. Hırpalanmış ve lekeli mobilyaların olduğu loş odanın içinde bakındım; sonra tekrar Chile'nin yüzüne bakınca fırtınalı bir geceden sonra güneşi görmüş gibi oldum. Tentürdiyodun acımasızlığına karşın, Chile'nin dokunuşu yumuşaktı. Bu kadar sevecen olduğuna göre benden hoşlanıyor, diye düşündüm. Hayatım boyunca annemden başka hiçbir dişiyi çıplak görmemiştim. Chile Willow'un yanında kısa bir süre bulunmuştum ama insanın yüreği konuştuğunda zamanın ne önemi olur ki? O anda, kesiklerimi temizlerken ve bana gülümserken, kalbim Chile Willow ile konuşuyordu: *Eğer benim sevgilim olsaydın, karanlıkta önünü görebilmen için sana içinde yüz tane ateşböceğinin*

bulunduğu yeşil bir cam bir kavanoz verirdim. Hiçbirinin birbirine benzemediği yabani çiçeklerle dolu bir çayır verirdim. Seni koruyacak altın gözüyle, bisikletimi verirdim. Senin için bir hikâye yazar ve seni mermer bir şatoda yaşayan bir prenses yapardım. Eğer benden biraz bile hoşlansan sana sihir verirdim. Benden biraz olsun hoşlansan...

Benden biraz olsun...

"Sen çok cesur bir çocuksun," dedi Chile.

Evin arkasında bir bebek ağlıyordu.

"Of, Tanrım," dedi Chile'nin annesi ve şişlerini kenara koydu. "Bubba uyandı." Ayağa kalktı ve terliklerini şapırdatarak ağlama sesinin geldiği yöne yürüdü.

"Onu hemen beslerim," dedi Chile.

"Yok, yok, ben beslerim. Bill birazdan döner; yerinde olsam o yüzüğü yine takardım. Nasıl öfkelendiğini biliyorsun."

"Evet, bilmez miyim!" Chile bunu tıslayarak söylemişti. Bir an gözlerinde bir karanlık belirdi. Son diken yarasına da tentürdiyot sürdükten sonra şişenin ağzını kapattı. "İşte, tamam."

Chile'nin annesi bir yaşında bile olmayan bir bebekle döndü. Chile ayağa kalkıp mutfağa giderken cildim çığlıklar attı, öylece odanın ortasında durdum. Döndüğünde sol elinin üçüncü parmağında ince bir altın yüzük vardı. Bebeği annesinden alıp hafifçe sallamaya başladı.

"Çok hareketli bir oğlan," dedi annesi. "Eminim, çok haylaz bir çocuk olacak." Pencereye gidip perdeyi çekti. "İşte Bill geldi. Seni evine götürür, evlat."

Verandaya kadar yaklaşan kamyonetin sesini duydum. Bir kapı açılıp sertçe kapandı. Sonra uzun boylu, zayıf, asker tıraşlı, on sekiz yaşındaki Bill sineklik kapısından içeriye girdi. Üstünde kirli bir blucin, önü yağ lekeli mavi bir gömlek vardı. Gözleri kahverengiydi, ağzındaki bir kibriti çiğniyordu. İlk iş, "Kim *bu*?" diye sordu.

"Çocuğun Zefir'e götürülmesi gerekiyor," dedi Chile'nin annesi. "Ormanda kaybolmuş."

"Onu Zefir'e götürmem!" dedi Bill surat asarak. "Kamyonetin içi cehennemden bile sıcak."

"Nereye gittin?" diye sordu Chile bebek kollarında.

"Yaşlı Walsh'ın motorunu tamir ettim. Çok sıkıcıydı." Mutfağa doğru giderken Chile'ye şöyle bir baktı ama onu görmüyor gibiydi. Chile'nin gözlerindeki hayat da giderek soldu.

"Hiç para aldın mı?" diye seslendi arkasından Chile'nin annesi.

"Tabii ki, aldım! Beni aptal mı sandın, öyle boktan bir işi bedava mı yapacaktım."

"Bubba'nın taze süte ihtiyacı var," dedi Chile.

Mutfaktaki musluğun çamurlu su pompaladığını işittim. "Hay lanet!" diye homurdandı Bill.

"Bu çocuğu Zefir'e götürecek misin, götürmeyecek misin?" diye sordu Chile'nin annesi.

"Götürmeyeceğim," dedi Bill.

"Sen alır mısın?" dedi Chile bebeği annesine uzatarak. "O hâlde, onu ben götürürüm."

"Hayır!" Bill içinde kahverengi su olan başka bir Çakmaktaş'lı bardakla odaya döndü. "Sen araç kullanamazsın. Ehliyetin yok."

"Sana söyleyip duruyorum, bana..."

"Senin araç kullanmana gerek yok," dedi Bill ve ona yine onu görmeyen gözlerle baktı. "Senin yerin bu evin içi. Söylesene ona, Bayan Purcell."

Chile'nin annesi, "Beni bu işe karıştırma," dedi ama bebeği kızından almadı. Ağzında sigarasıyla yine sallanan iskemlesine oturdu, örgüsü ve şişleri ellerindeydi.

Bill suyu içtikten sonra yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ o zaman. Onu üs yakınındaki benzin istasyonuna götürürüm. Oradaki jetonlu telefonu kullanabilir."

"Bu sana uyar mı, Cory?" diye sordu Chile.

"Ben..." Başım dönüyordu ve o altın yüzüğün görünüşü gözlerime batıyordu. "Uyar herhalde."

"Eh, teklifimi kabul etsen iyi olur, yoksa seni kapı dışarı ederim," diye uyardı Bill.

"Telefona verecek param yok," dedim.

"Öf, sen de bayağı boktan bir durumdaymışsın, değil mi?" Bill bardağı mutfağa götürdü. "Ama benim kazandığım paradan otlanamayacağın kesin!"

Chile elini blucinin cebine götürdü. "Bende biraz para var," diyerek kalp şeklinde küçük, kırmızı bir plastik cüzdan çıkardı. Kırıktı ve çok kullanıldığı belliydi, küçük bir kızın Woolworth's Mağazası'ndan doksan dokuz sente satın alabileceği türden bir şeydi. Chile cüzdanı açtı. İçindeki birkaç metal parayı gördüm. "Bana sadece on sent lazım," dedim. Bana on sent verdi, üstünde Merkür'ün başı vardı, hemen cebime attım. Sonra bana gülümsedi, benim için işte bu bir servet değerindeydi. "Merak etme, evine kolayca gideceksin."

"Biliyorum." Bebeğin yüzüne baktım; oğlanın gözleri de aynı güzellikte kantaron mavisiydi.

"Hadi, geleceksen gel," dedi Bill yanımdan geçip kapıya giderek. Karısına veya bebeğe dönüp bakmadı bile. Dışarıya çıkıp sineklik kapısını sertçe kapadı; kamyonet motorunun gürültüsünü işittim.

Kendimi Chile Willow'dan koparamıyordum. Daha sonraki yıllarda insanların arasındaki "kimya" ve bunun ne anlama geldiği hakkında söylenenleri duyacaktım. Babam bana "kuşlardan, arılardan" bahsedecekti ama tabii ben o zamana kadar okul arkadaşlarımdan her şey öğrenmiş olacaktım. Ama o anda bildiğim tek şey büyük bir arzuydu: daha yaşlı, daha uzun boylu, daha kuvvetli ve daha yakışıklı olmak. Onun güzel yüzündeki dudaklarını öpmek ve zamanı geri alıp kucağında Bill'in bebeğini tutmadığı günlere dönmek. O anda ona söylemek istediğim şey şuydu: *Beni beklemen gerekirdi.*

"Hadi şimdi ait olduğun yere git, evlat," dedi Bayan Purcell. Şişleri bırakmış, pürdikkat bana bakıyordu. Acaba aklımdan geçenleri biliyor mu, diye merak ettim.

Bir daha bu eve ayak basmayacak, Chile Willow'u bir daha hiçbir zaman görmeyecektim. Bunu bildiğim için ona doyasıya baktım.

Dışarıda Bill kornayı öttürüyordu. Bubba yine ağlamaya başladı.

Chile'ye, "Teşekkür ederim," dedikten sonra ıslak gömleğimi alıp günışığına çıktım. Kamyonet safra rengine boyalıydı, kenarlarında göçükler vardı ve kaportası sola yatıktı. Dikiz aynasından bir çift kırmızı kadife zar sallanıyordu. Yolcu koltuğuna oturduğum anda bir yay popoma battı. Zeminde bir alet kutusu, tel bobinleri vardı ve pencereler açık olmasına rağmen içerisi ter ve daha sonra sefil bir yoksullukla ilişkilendireceğim tatlı bir kokuyla doluydu. Evin kapısına bakınca, kucağında bebeğiyle duran Chile'nin aydınlığa çıktığını gördüm. "Bir yerde dur da, süt al, Bill," diye seslendi. Annesi o küflü karanlıkta Chile'nin arkasında duruyordu. Yüzlerinin ne kadar çok benzediğini fark ettim ama tabii, annesinin yüzü zaman, koşullar kadar, muhtemelen büyük hayal kırıklıklarıyla da yıpranmıştı. Chile'nin daha iyi bir kaderi olacağını umdum. Gülümsemesini asla kilitler ardına saklamamasını ve anahtarı nereye koyduğunu unutmamasını umdum.

"Hoşça kal," diye seslendi bana.

El salladım. Bill gaza basıp da evden uzaklaşınca Chile Willow'la aramda bir toz bulutu yükseldi.

Asfalt yola çıkana kadar iki-üç kilometre gittik. Bill yol boyunca hiç konuşmadı ve beni hava üssüne yakın bir benzin istasyonunda indirdi. Araçtan çıkarken bana, "Evlat, çükünü nereye soktuğuna dikkat et!" dedikten sonra gazladı. Sıcak asfaltın üstünde tek başıma kaldım.

Acı benim gibi bir erkek için hava cıvaydı.

Benzin istasyonunun sahibi bana jetonlu telefonun yerini gösterdi. Merkür kafalı on senti deliğe sokmak üzereyken durdum. Parayı elimden bırakamıyordum. Chile Willow'un cüzdanından çıkmıştı. Benzin istasyonu sahibinden bana on sent borç vermesini rica ettim, babam gelince öder, dedim. "Ben banka değilim," diye homurdandı ama kasayı açıp bana parayı verdi. Parayı yerine yerleştirip numaramızı çevirdim. Annem ikinci çalışında telefonu açtı.

Ebeveynlerim yarım saat sonra beni almaya geldiler. Çok kötüsünü beklerken, sadece annemin kaburgalarımı sızlatan sarılışı ve babamın sırıtarak kafamı okşayışıyla paçamı kurtardım. Eve dönüş yolunda Ben ve Davy Ray'in bu sabah saat yedide Zefir'e vardıklarını öğrendim. Şerif Amory iki maskeli adamın Biggun Blaylock'tan tahta bir kutu içinde bir şey satın aldıklarını ve Blaylockların bizi ormanda kovaladıklarını onlardan öğrenmişti. "Maskeli adamlar Bay Hargison ve Bay Moultry'ydi," dedim. Bu beni üzüyordu, çünkü Bay Hargison bizi Branlinlerden kurtarmıştı. Ama yine de şerifin bunu bilmesi gerekiyordu.

Hava Kuvvetleri Üssü'nü, pistlerini, kışlalarını ve dikenli telleri olan çitlerle çevrili binalarını geçtik. Orman yolundan ilerledik, kötü kızların bulunduğu eve sapan yolu geçtik. Saxon Gölü kenarından geçerken babam biraz yavaşladı ama dönüp bakmadı. Pardösülü adamı gördüğüm yer yaz bitkileriyle kapanmıştı. Gölü arkamızda bırakır bırakmaz babam hızını artırdı.

Eve vardığımızda beni iyice şımarttılar. Bir kâse çikolatalı dondurmayla yiyebildiğim kadar Oreo kurabiyesi verildi. Babam ikide bir bana, "ortak" veya "dostum" diyordu. Rebel bile gelip yüzümü yaladı. Yabanıl dünyadan kurtulmuştum ve keyfim yerindeydi.

Tabii, serüvenimi anlatmamı istiyorlardı; diken sıyrıklarımı tedavi eden kız hakkında daha çok şey anlatmam için ısrar ettiler. Onlara adını, on altı yaşında olduğunu ve Walt Disney filmindeki Cinderella kadar güzel olduğunu söyledim. Babam sırıtıp, "Galiba bizim ortak bu kıza fena tutulmuş," dedi anneme. "Yok ya, benim kızlara ayıracak zamanım yok," dedim.

Ama kanepede uyuyakaldığımda elimde o on sent vardı.

Cumartesi günü güneş batmadan önce Şerif Amory uğradı. Daha önce Davy Ray ve Ben'le görüşmüştü, şimdi ifade verme sırası bendeydi. Rebel sandalyemin yanında uzanmış arada bir elimi yalarken ve uzakta kara bulutlar arasında gök gürlerken ön verandada oturduk. Tahta kutuyla ilgili ifademi dinledi ve maskeli adamların

Bay Moultry ve Bay Hargison olduğu kısmına gelince, "Yüzlerini görememişken, neden onlar olduğunu sandın Cory?" diye sordu.

"Çünkü Biggun şişman olanına Dick diyordu ve Bay Hargison'ın attığı puroyu gördüm. O plastik ağızlıklı puroları içtiğini biliyorum."

"Anlıyorum." Yüzünde hiçbir ifade olmaksızın başını salladı. "Buralarda o marka purolardan içen pek çok adam vardır. Ve sırf Biggun Blaylock'un birine ön adıyla hitap etmesi onun Dick Moultry olduğunu göstermez."

"Onlardı," dedim. "O ikisiydi."

"Davy Ray ve Ben o maskeli adamlarım kim olduğunu bilmediklerini söylediler."

"Belki onlar bilmiyorlar, efendim ama ben biliyorum."

"Pekâlâ, o hâlde. Dick ve Gerald'ın dün gece on bir sularında nerede olduklarını araştıracağım. Davy Ray ve Ben'den beni bu olayın geçtiği yere götürmelerini istedim ama o yeri bir daha bulamayacaklarını söylediler. Sen bulabilir misin?"

"Hayır, efendim. Ama bir patika yakınındaydı."

"Peki. Sorun, o tepelerde yığınla eski yolun ve patikanın bulunuşu. O kutunun içindekini görmedin, değil mi?"

"Hayır, efendim. İçindeki her ne ise, Bay Hargison bunun bazı insanları cehennemde dans ettireceğini söyledi."

Şerif Amory'nin kaşları çatıldı. Kara gözleri yeni bir ilgiyle parlıyordu. "Pekâlâ, sence neden böyle bir şey söylemiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama Biggun Blaylock bilir. Kutunun içine fazladan bir tane daha eklediğini söyledi."

"Fazladan ne?"

"Bunu da bilmiyorum." İleride bir şimşeğin çaktığını gördüm. "Biggun Blaylock'u bulup ona soracak mısınız?"

"Biggun Blaylock," dedi şerif, "görünmez bir adamdır. Onun ve oğullarının neler yaptıklarını bilirim ama onu hiç görmedim. Sanırım, ormanda siz çocukların bulunduğu yere yakın bir gizlenme yeri var." O da şimşeğin çakışını seyretti ve iri ellerinin parmaklarını birbirine dolayıp eklemlerini çıtlattı. "Oğullarından birini bir suç işler-

ken yakalayabilirsem, belki o zaman Biggun'ı gizlendiği yerden çıkarabilirim. Ama sana gerçeği söyleyeyim, Cory. Zefir'deki şerif ofisi bir anlamda tek adamın çalıştığı bir yer. İlçeden bana doğru dürüst para da göndermiyorlar. Kahrolası," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Bu işe girmemin tek nedeni, başka kimsenin istememiş olmasıydı. Karım ikide bir bana görevi bırakmamı ve badanacılık işine dönmemi söylüyor." Omuz silkti. "Eh," dedi bu düşünceleri aklından kovarak, "buradaki insanların çoğu Blaylocklardan korkuyor. Özellikle de Biggun'dan. Ormanın içinde onu aramama yardım edecek beş-altı yardımcıdan fazlasını bulabileceğime emin değilim. Ve onu bulsak bile, biz oraya varmadan çok önce haberi olur. Nasıl bir sorunum olduğunu anlıyor musun, Cory?"

"Evet, efendim," dedim. "Blaylocklar yasalardan daha güçlüler."

"Yasalardan daha güçlü değiller," diye düzeltti beni. "Ama çok daha acımasızlar."

Bir fırtına gelmek üzereydi. Rüzgâr ağaçları sarsıyordu. Rebel kalkıp havayı kokladı.

Şerif Amory ayağa kalktı. "Artık gideyim," dedi. "Bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim." Solgun ışıkta yaşlı ve çökmüş görünüyordu, omuzları hafifçe düşmüştü. Sineklik kapısından annemle babama hoşça kalın dedi. Babam onu uğurlamak için dışarıya çıktı. Şerif, "Kendine iyi bak, Cory," dedikten sonra babamla birlikte arabasına yürüdü. Babamla Şerif Amory birkaç dakika daha konuşurlarken ben Rebel'la verandada kaldım. Şerif gidip babam verandaya döndüğünde çökmüş görünen oydu. "Hadi, ortak," dedi benim için kapıyı açarak. "Hava fena patlayacak."

O gece rüzgâr kükredi, yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı ve şimşekler gizemli bir parmağın izi gibi ardı ardına kentimin üstüne çiziktirildi.

O dört siyah kızı ilk defa o gece rüyamda gördüm. Hepsi şık giyinmiş, cilalı ayakkabılarıyla yapraksız bir ağacın altında durup benim adımı sesleniyorlardı.

9
Yaz Bitiyor

Ağustos ölüyordu. Dolayısıyla yaz da... Sonbaharın yaldızlı kenarında, altın kurallarıyla okul günleri önümüzdeydi.

Yazın son günlerinde şunlar oldu: Şerif Amory'nin Bay Hargison ve Bay Moultry'yi gerçekten ziyaret ettiğini öğrendim. İkisinin de karısı kocalarının o gün bütün gece evde olduklarını, ön kapıdan dışarıya adım bile atmadıklarını söylemişti. Bunun üzerine şerifin yapabileceği bir şey kalmıyordu; ne de olsa ben Biggun Blaylock'tan kutuyu alan o iki adamın yüzlerini görmemiştim.

Ünlü Canavarlar dergisinin eylül sayısı posta kutuma geldi. Adımın yazılı olduğu zarfın üstünde uzun bir yeşil sümük lekesi vardı.

Bir sabah çalan telefonu annem açtı ve, "Cory, telefon sana!" dedi.

Telefona geldim. Arayan Bayan Evelyn Prathmore'du; bana kısa hikâye yarışmasında üçüncülüğü kazandığımı bildirdi. Üstünde adım yazılı bir plaket verilecekti. Eylülün ikinci cumartesi günü kütüphanede gerçekleşecek bir programda hikâyemi okuyabilir miydim?

Dondum kaldım. Zor bela evet, diyebildim. Telefonu kapatır kapatmaz içimi kaplayan müthiş sevinçle Hush Puppies ayakkabılarımdan uçacaktım ama hemen sonra da duyduğum korku beni yere serdi. Hikâyemi okumak mı? *Yüksek sesle mi?* Hemen hiç tanımadığım bir salon dolusu insana mı?

Annem beni yatıştırdı. Bu onun görevinin bir parçasıydı ve bu

işi iyi yapardı. Alıştırma yapmak için çok zamanım olduğunu söyledi, benimle o kadar çok gurur duyuyormuş ki mutluluktan patlayabilirmiş. Mandırayı arayıp babama haber verdi; babam bana iki şişe çikolatalı süt getireceğini söyledi. Haberi vermek için Johnny, Davy Ray ve Ben'i aradığım zaman onlar da sevindiler ve beni kutladılar ama üçü de hemen konuyu benim hikâyemi yüksek sesle okumama getirip korkumu deştiler. Ya fermuarın koparsa ve onu yukarıya çekemezsen, diye sordu Davy Ray. Ya deli gibi titreyip sayfayı bile tutamaz hâle gelirsen, dedi Ben. Ya konuşmak için ağzını açtığında sesini kaybeder ve tek kelime bile edemezsen, diye sordu Johnny.

Bunlar da arkadaş işte! İnsanın sevincini kursağında bırakmasını iyi biliyorlardı.

Okulun açılmasından üç gün önce, gökyüzünü yumuşacık bulutların ve havayı da serin bir esintinin doldurduğu güzel bir öğleden sonra, eldivenlerimiz gidonlara asılı hâlde bisikletlerimizle beyzbol sahasına gittik. Oyuna başlamak için yerlerimizi aldık; sahadaki otlar büyümüştü. Skor tabelasındaki hezimet geçmişinde sadece bizim Küçükler Ligi takımının olmadığının kanıtı duruyordu. Erkekler takımımız Quails, Hava Kuvvetleri Üssü takımı High Flyers'a beş sıfır yenilmişti. Birbirimize top atıp tutarken üzgün seslerle yazın ne çabuk geçtiğini konuştuk. Ama için için de okul açılıyor diye heyecanlıydık. Özgürlüğün... eh, fazlasıyla özgürleştiği bir zaman vardır. Gelecek yaz yine uçabilmek için düzen altına girmeye hazırdık.

Hızlı toplar, açılı toplar, uzağa giden toplar, yere yakın giden toplar attık. Görebileceğiniz en iyi seken toplar Ben'den çıkardı, Johnny ise öyle bir atardı ki top eldiveninize çarpmadan az önce sizi şaşırtırdı. Ne yazık ki hepimiz vurucuyu oyun dışında bırakma konusunda kraldık. Eh, her zaman gelecek bir sezon vardır.

Yaklaşık kırk dakika oynayıp ter içinde kaldıktan sonra Davy Ray, "Hey, bakın kim geliyor!" dedi. Hepimiz dönüp baktık. Elleri blucininin ceplerinde Nemo Curliss otların içinden bize doğru yürüyordu. Hâlâ fasulye sırığı gibiydi, teni ayran rengindeydi. Hiç şüphe yok, bunu annesine borçluydu.

"Merhaba!" dedim ona. "Selam, Nemo!" diye seslendi Davy Ray. "Gel de bize birkaç top at!"

"Aman ne iyi!" dedi Johnny su toplamış elini hatırlayarak. "Bana değil de, Ben'e at!"

Nemo üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. Yürümeye devam edip Johnny ve Ben'in yanından geçerek benim durduğum yere geldi. Yüzünü kaldırınca ağlamış olduğunu gördüm. Gözlüğünün kalın camları ardındaki gözleri kızarmış ve şişmişti. Gözyaşları yanaklarından aşağıya inen parlak izler bırakmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Birisi seni dövdü falan mı?"

"Hayıv," dedi. "Ben..."

Davy Ray elinde topla yanımıza geldi. "Ne oldu, Nemo? Ağlıyor musun?"

"Ben..." Hıçkırığını bastırdı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama başarısızdı. "Gitmek zovundayım," dedi.

"Gitmen mi lazım?" Kaşlarım kırıştı. "Nereye gitmen lazım, Nemo?"

"Uzaklava..." Sıska koluyla işaret etti. "Uzaklavda biv yeve."

Ben ve Johnny de yanımıza geldiler. Nemo hıçkırarak ağlayıp akan burnunu silerken etrafında toplandık. Ben bu manzaraya daha fazla tahammül edemeyip bizden birkaç adım uzaklaştı ve bir taşa vura vura etrafta dolanmaya başladı. "Sana sövlemek için evine gittim, annen nevede olduğunu söyledi. Size habev vevmek istedim."

"Nereye gitmen gerekiyor? Birini ziyaret etmeye mi gideceksin?" diye sordum.

"Hayıv." Gözyaşları devam ediyordu. Ona bu hâlde görmek çok zorlaşmıştı. "Taşınmak zovundayız, Covy."

"*Taşınmak mı?* Nereye?"

"Bilmiyovum. Buvadan uzakta biv yeve."

"Yahu, Zefir'de yazın tamamını bile geçirmediniz!" dedi Johnny.

"Seneye bizim takımımızda oynarsın diye umut ediyorduk," dedi Davy. "

"Evet," dedim. "Bizim okulumuza geleceğini sanıyorduk."

"Hayıv." Nemo acılı gözlerle başını iki yana sallıyordu. "Hayıv. Olmayacak. Taşınmamız lazım. Yavın taşınmamız lazım."

"*Yarın mı?* Neden bu kadar çabuk?"

"Annem taşınmalıyız diyov. Babamın gömlek satabilmesi için."

Gömlek. Evet, ya, gömlekler. Zefir'de hiç kimse terzi elinden çıkmış beyaz gömlek giymezdi. Bay Curliss'in karısını, oğlunu ve kumaş kataloğunu götüreceği diğer kentlerde de özel dikilmiş beyaz gömlek giyen insanlar olacağından şüpheliydim. Bu gömleklere ilgi gösteren herhangi biri çıkacağını bile sanmıyordum.

"Biv tüvlü..." Nemo yüzüme bakıyordu, acılı ifadesi yüreğimi yaktı. "Biv tüvlü avkadaş edinemiyovum, çünkü devamlı taşınıyovuz."

"Çok üzüldüm, Nemo," dedim. "Gerçekten. Keşke taşınmak zorunda olmasaydınız." Ani bir dürtüyle elimdeki topu ona uzattım. "Al bunu. Sende kalsın, Zefir'deki arkadaşlarını hatırlatsın. Tamam mı?"

Nemo duraksadı. Sonra uzanıp mucizevi elinin sıska parmaklarıyla topu aldı. İşte burada Johnny kalitesini gösterdi; beyzbol topu onun olmasına rağmen hiçbir şey söylemedi.

Nemo topu bir elinden diğerine alıyordu, topun kırmızı ipli dikişlerinin gözlüğüne vuran yansımasını gördüm. Sanki sihirli bir kristalin içine bakar gibi topa baktı. "Buvada kalmak istiyovum," dedi hafifçe. Burnu akıyordu, burnunu çekti. "Buvada kalmak, okula gitmek ve avkadaş edinmek istiyovum." Bana baktı. "Sadece hevkes gibi olmak istiyovum. Buvada kalmayı o kadav çok istiyovum ki."

"Belki ileride bir gün buraya dönebilirsiniz," dedi Johnny buna kendisi de pek ihtimal vermeyerek. "Belki bir gün..."

Nemo, "Hayıv," diye kesti onun sözünü. "Buvaya biv daha hiçbiv zaman dönmeyeceğim. Hiçbiv zaman." Dönüp yakında boşaltacakları eve baktı. Bir gözyaşı damlası yüzünden aktı ve çenesinden titreyerek sarktı. "Annem pavamız olması için babamın gömlek satması gevektiğini söylüyov. Bazı gecelev ona bağıvıp çağıvıyov ve onunla

evlenmekle hata ettiğini sövlüyov. Babam da ona bir sonvaki kentte şanslavının döneceğini sövlüyov." Nemo'nun yüzü bana döndü. Bir anda ifadesi değişmişti. Hâlâ ağlıyordu ama gözlerinde öyle alev alev bir öfke belirmişti ki, sıcaklığından kaçmak için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. "Biv sonvaki kentte de biv şey olmayacak. Biz de devamlı taşınıp duvacağız, annem babama çatmaya, babam biv sonvaki kent demeye devam edecek. Ama bu hiçbiv zaman gevçekleşmeyecek."

Nemo sustu ama öfkesi geçmemişti. Parmaklarıyla beyzbol topunu sıkıyordu, eklemleri beyaza kesmiş, gözlerini boşluğa kilitlenmişti.

"Seni özleyeceğiz, Nemo," dedim.

"Evet," dedi Johnny. "Seni sevmiştik."

"Bir gün beyzbol sahasındaki yerini alacaksın, Nemo," dedi Davy Ray. "O gün geldiğinde rakiplerin canına oku, tamam mı?"

"Evet," dedi Nemo ama buna pek ihtimal vermediği sesinden belli oluyordu. "Keşke gitmek zovunda..." Devamını getiremedi; ne de olsa o küçük bir çocuktu ve ailesiyle gitmek zorundaydı.

Nemo top elinde evine doğru yürümeye başladı. "Hoşça kal!" diye seslendim arkasından ama karşılık vermedi. Nasıl bir hayatı olduğunu tahmin etmeye çalıştım; doğuştan o kadar yetenekli olduğu bir oyunu oynaması yasaktı, art arda gittikleri kentlerde farklı farklı evlere kapatılıyordu ve her yerde sadece zorbalıklara, dayağa maruz kalacak kadar duruyorlar ama diğer çocukların onun soluk teni, peltekliği ve kalın camlı gözlüklerinin ardında nasıl biri olduğunu anlayacakları kadar durmuyorlardı. Şahsen ben böyle bir eziyete katlanamazdım.

Nemo bir çığlık attı.

İçinden öyle bir güçle çıkmıştı ki, hepimiz irkildik. O çığlık acı ve arzu yansıtan, gittikçe yükselen bir feryada dönüştü. Sonra Nemo önce başı sonra omuzları ve kalçasıyla döndü; iri iri açılmış gözlerindeki öfkeyi ve sıkılı dişlerini görebiliyordum. Top atan kolu bir

bulanıklık içinde döndü, omurgası bir kamçı gibi atıldı ve beyzbol topunu göğe fırlattı.

Topun yükselişini görüyordum. Kara bir nokta hâline gelene kadar yükseldiğini gördüm. Sonra güneşten görünmez oldu.

Nemo dizleri üstüne çökmüştü; çığlığı ve topu atarken harcadığı güç onu bitkin bırakmıştı. Gözlüğü yüzünde yamulmuş bir hâlde gözlerini kırpıştırdı.

"Yakala onu!" dedi Davy Ray gözlerini kısarak. "Aşağıya geliyor!"

"Nerede?" dedi Johnny eldivenini kaldırarak.

"Nerede bu top?" dedim; diğerlerinden biraz uzaklaşıp parlayan güneşe bakarak onu görmeye çalıştım.

Ben de yukarıya bakıyordu, eldivenli eli yanından sarkıyordu. "O top *kayboldu*," dedi alçak sesle.

Gözlerimiz gökte, topu arayarak bekledik.

Eldivenlerimiz hazır bekledik.

Bekledik.

Nemo'ya baktım. Ayağa kalkmış, evine doğru yürüyordu. Adımları ne hızlı ne yavaştı; pes etmiş bir havası vardı. Bir sonraki kentte ve daha sonrakinde onu neyin beklediğini biliyordu. "Nemo!" diye bağırdım arkasından. Dönüp bakmadan yürümeye devam etti.

Biz hâlâ topun yere inmesini bekliyorduk.

Bir süre sonra kırmızı toprağın üstüne oturduk. Güneş batıya doğru batmaya başlarken biz hâlâ yumuşak bulutların gezindiği göğü tarıyorduk.

Kimse konuşmadı. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Daha sonraki günlerde Ben rüzgârın topu nehre uçurduğu tahmininde bulundu. Johnny'nin tahminiyse, topun bir kuş sürüsüne çarparak yön değiştirmiş olmasıydı. Davy Ray o topta bir sorun olduğunu ve havadayken parçalandığını ve parçalarının yere düştüğünü görmediğimizi öne sürdü.

Ya ben?

Ben sadece inanıyordum.

Alacakaranlık çöktü. Ben Roket'e, arkadaşlarım kendi bisikletlerine bindiler ve beyzbol sahasıyla yaz hayallerimize veda ettik. Artık yüzlerimizi sonbahara çevirmiştik. Çok geçmeden birilerine rüyamda gördüğüm, yapraksız bir ağacın altından bana seslenen o şık giyimli dört siyah kızı anlatmak zorundaydım. Bir salon dolusu insanın önünde Saxon Gölü dibinde yatan adamla ilgili hikâyemi okumak zorundaydım. Gecenin bir yarısı Biggun Blaylock'un dört yüz dolara satmış olduğu o tahta kutunun içinde ne bulunduğunu öğrenmek zorundaydım.

Babamın huzur bulmasına yardım etmek zorundaydım.

Dört arkadaş rüzgârı arkamıza alıp pedallara asıldık; bütün yollar geleceğe açılıyordu.

ÜÇ
Yakıcı Sonbahar

1
Yeşil Tüylü Şapka

"Cory?"

Bu meşum fısıltıyı duymamış gibi yaptım.

"Cory?"

Hayır. Dönüp bakmayacaktım. Dersliğin önünde Bayan Judith Harper –ya da "Hairpie", "Harpy" veya "Yaşlı Dericiğer" lakaplı öğretmenimiz– tahtada kesirlerin bölme işlemini anlatıyordu. Aritmetik benim için Alacakaranlık Kuşağı'nda yürümek gibiydi; kesirlerin bölünmesiyse erişemeyeceğim sınırlardaydı.

"Cory?" diye bir kez daha fısıldadı arkamdaki kız. "Parmağımda kocaman bir yeşil öcü var."

Of, Tanrım, dedim içimden. Yine mi!

"Dönüp bana gülümsemezsen bunu ensene süreceğim."

Derslerin dördüncü günüydü. Daha ilk gün bunun uzun bir yıl olacağını anlamıştım, çünkü hıyarın teki Şeytan'ı "yetenekli çocuk" olarak ilan etmiş, ona sınıf atlatmıştı. Ve bu da yetmiyormuş gibi Bayan Harper yeni bir oturma düzeni uyguluyordu. Oğlan, kız, oğlan, kız. Buna göre de Şeytan benim arkamdaki sıraya oturmuştu.

Ve en kötü yanı, evet, en kötü yanı, Davy Ray'in kahkahalar atarak Şeytan Kız'ın bana abayı yakmış olduğunu söylemesiydi.

"*Cory*?" Bu ses benim dikkatimi talep ediyordu.

Ona dönmek zorunda kaldım. Son defa direndiğimde enseme kalp şeklinde tükürüğünü sürmüştü.

Brenda Sutley sırıtıyor, yağlı kızıl saçları ve hınzırlık akan gözleri

parlıyordu. Bana gösterdiği işaret parmağında kirli bir tırnak vardı ama sümük veya öcü yoktu.

"Kandırdım," diye fısıldadı.

"*Cory Jay Mackenson!*" diye kükredi Dericiğer. "*Derhal önüne dön!*"

Öyle hızlı döndüm ki sersemledim. Etrafımdaki kalleşlerin kıkırdadıklarını işittim; Harpy'nin gösterdiğim saygı hareketiyle yetinmeyeceğini biliyorlardı. "Galiba kesirlerin bölünmesini çok iyi biliyorsun, öyle mi?" diye sordu elleri Patton tankı kadar geniş kalçalarında. "Pekâlâ, o hâlde buraya gel ve bizlere bölme işleminin nasıl yapıldığını göster." O lanetli sarı tebeşiri bana doğru uzattı.

Eğer bir gün idam cezasına çarptırılırsam, elektrikli sandalyeye yürümek, masamdan Bayan Harper'ın elindeki tebeşire ve en sonunda da karatahtaya yürümekten daha korkunç olmayacak. "Pekâlâ, şimdi söyleyeceğim kesirleri yaz." Birkaç kesir söyledi; ben bunları yazarken tebeşirim kırıldı. Nelson Bittner bir kahkaha atınca, yanıma ıstırap yoldaşım olarak katıldı.

Artık herkes anlamıştı: Ön cepheden saldırarak Bayan Harper'ı alt edemeyecektik. Onun kale duvarlarını yıkıp matematik kitaplarının üstünde zafer çığlıkları atamayacaktık. Bu mücadele yavaş, keskin nişancıların ve bubi tuzaklarının kullanıldığı, zayıflığını öğrenmek için özenli bir araştırma yapacağımız sinsi bir savaş olacaktı. O güne kadar hepimiz bütün öğretmenlerin zayıf bir noktası olduğunu öğrenmiştik. Kimi sakız çiğnenmesine, kimi sınıfın arka kısımlarındaki gülüşmelere, bazılarıysa muşamba zemin üstüne ayakkabıların çıkardığı gıcırtılara deli olurlardı. Makineli tüfek gibi öksürmeler, eşek gibi anırmalar, mide bulandırıcı geniz temizlemeler, tahtaya yapışan tükürükler: Bunlar bizim Hitler taklitçisi öğretmenlerimize karşı kullandığımız cephanemizdi. Kimbilir? Belki Şeytan Kız'ın bir ayakkabı kutusu içinde ölü bir hayvan getirmesini veya hapşırarak o yetenekli burun deliklerinden şeritler hâlinde sümük püskürtmesini sağlayabilirdik. Bayan Harper'ın saçları diken diken olurdu.

Ben kesir bölmesini yapmaya çalışırken, Bayan Harper, "Yanlış! Yanlış! Yanlış!" diye bağırdı. "Git otur ve dikkatini buraya ver, mankafa!"

Dericiğer ve Şeytan Kız arasında çekeceğim vardı.

Saat üçte paydos zili çaldıktan ve Davy Ray, Johnny ve Ben'le günün dedikodusunu yaptıktan sonra bisikletimle kararan parıltılı bir gökyüzü altında evin yolunu tuttum. Annem mutfaktaydı, fırını temizliyordu. "Cory!" dedi ben kurabiye kavanozuna saldırmaya hazırlanırken. "On dakika önce Belediye Reisi'nin ofisinden bir hanım aradı. Belediye Reisi Swope seninle görüşmek istiyormuş."

"Reis Swope mu?" Elimi bir Lorna Doone kurabiyesine uzatırken durdum. "Neden ki?"

"Kadın nedenini söylemedi ama önemli bir şeymiş." Annem pencereden dışarıya baktı. "Fırtına geliyor. Bir saat kadar beklersen, baban seni adliye binasına götürür."

Meraktan çatlayacaktım. Belediye Reisi Swope *benden* ne isteyebilirdi ki? Annem fırını temizlemeye devam ederken pencereden dışarıya bakıp bulutların durumunu değerlendirdim. "Sanırım, yağmur başlamadan oraya varabilirim."

Annem başını fırından çıkarıp göğe baktı ve kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Yolda yağmura yakalanabilirsin."

Omuz silktim. "Sorun değil."

Annem duraksadı; vesveseci tabiatı içini kemiriyordu. Ne ki, kamp gezimden beri benim için çok fazla endişe etmemek için çaba göstermekteydi. Kaybolmuş olsam bile, zorlukları alt edebileceğimi kanıtlamıştım. Neden sonra, "Pekâlâ, git o hâlde," dedi.

İki kurabiye alıp verandaya yöneldim.

"Eğer sağanak şiddetini artırırsa, adliye binasında kal!" diye seslendi. "Duydun mu?"

Ona, "Duydum!" dedikten sonra, kurabiye dişlerimin arasında Roket'in pedallarına asıldım. Evden biraz ötede Roket aniden sarsıldı, gidonun sola çevrildiğini hissettim. Önümde siyah bisikletleri

üstünde Branlinler gidiyordu ama benimle aynı yönde ilerledikleri için beni görmemişlerdi. Roket bir sonraki kavşakta sola dönmemi isteyince, onun bilgelik dolu tavsiyesine uyup o yoldan çıktım.

Merchants Caddesi'nde gotik tarzda inşa edilmiş adliye binasına vardığımda yağmur çiselemeye başlıyordu. Yağmur damlaları soğuktu; yazın ılık yağmurları artık tarih olmuştu. Roket'i bir yangın musluğuna zincirleyip küflü bodrum gibi kokan binaya girdim. Duvardaki bir tabelada Belediye Reisi Swope'un odasının ikinci katta olduğu yazılıydı. Geniş merdiveni çıkarken etrafımdaki yüksek pencerelerden puslu, fırtına mavisi bir ışık geliyordu. Basamakların bitiminde siyah cevizden bir tırabzan üstünde üç gargoyl heykelciği vardı; pullu bacakları kıvrılmış, pençeleri göğüslerinde kavuşturulmuştu. Duvarlardan birini eskimiş bir Konfederasyon bayrağı süslüyordu; teşhir vitrinlerinde güve delikleriyle dolu tozlu üniformalar vardı. Başımın üstünde ancak merdivenle erişilebilecek bir cam kubbe vardı ve gök gürültüsü bunun içinden sırça fanustan geliyormuş gibi yankılanıyordu.

Siyah beyaz kareli muşamba zemini olan koridor boyunca yürüdüm. Her iki yanda ofisler vardı: Ehliyet Bürosu, İlçe Vergi Dairesi, Veraset Hâkimi, Trafik Mahkemesi ve bu gibi... Bu ofislerin hiçbirinde ışık yoktu. Üstünde Temizlik ve Bakım yazan cam kapılı bir odadan siyah saçlı, mavi kravatlı bir adamın çıktığını gördüm. Adam kapıyı kilitledikten sonra bana baktı. "Yardımcı olabilir miyim, delikanlı?" diye sordu.

"Belediye Reisi Swope'u görmem gerekiyormuş," dedim.

"Ofisi koridorun sonunda." Cep saatine baktı. "Ama şu anda evinde olabilir. Çoğumuz saat üç buçukta işten ayrılırız."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra ilerlemeye devam ettim. Adam merdivene doğru yürürken, ıslıkla daha önce duymadığım bir melodi çalmaya başladı.

İkisi de karanlık olan konsey odasıyla kayıt memuru odasını geçtim ve koridorun sonunda büyük bir meşe kapının önüne geldim.

Kapıda pirinç harflerle BELEDİYE REİSİ OFİSİ yazılıydı. Bir zil olmadığı için acaba tıklatmam mı gerekiyor, diye düşündüm. Ben bu görgü kuralıyla boğuşurken dışarıda gök gümbürdüyordu. Sonra cesaretimi toplayıp kapıyı tıklattım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Kemik çerçeveli gözlük takmış, kabarık gri saçlı bir kadın bana baktı. Yüzü bir granit parçası gibiydi. Kaşları soru işareti gibi kalktı.

"Buraya... Belediye Reisi Swope'u görmeye geldim," dedim.

"Siz Cory Mackenson musunuz?"

"Evet, efendim."

"İçeriye gelin." Kapıyı iyice açınca onun yanından geçip içeriye girdim. O sırada burnuma menekşe kokulu bir parfüm veya saç spreyi kokusu geldi. Odanın içinde kırmızı halı, çalışma masası, bir dizi iskemle ve dergi rafı vardı. Bir duvarı kenarları yıpranmış Zefir haritası süslüyordu. Masanın üstünde bir gelen-evrak bir de giden-evrak tepsisiyle düzenle istif edilmiş belgeler ve kucaklarında bebek bulunan genç bir kadınla erkeğin fotoğrafı vardı. İsim tabelasında BAYAN INEZ AXFORD, bunun altındaysa daha küçük harflerle BELEDİYE REİSİ SEKRETERİ yazılıydı.

"Bir dakika oturun, lütfen." Bayan Axford odanın karşısındaki bir kapıya yürüdü. Hafifçe tıklatınca Reis Swope'un peltekçe, "Evet," diyen sesini duydum. Bayan Axford kapıyı açıp, "Oğlan burada," dedi.

"Teşekkür ederim, Inez." Koltuğun gıcırtısını duydum. "Sanırım, bugünlük işimiz bitti. İsterseniz evinize gidebilirsiniz."

"Çocuğu içeriye alayım mı?"

"İki dakika sonra onu kabul edeceğim."

"Evet, efendim. Ha... o yeni trafik ışıklarıyla ilgili başvuruyu imzaladınız mı?"

"Onu biraz daha incelemem gerekiyor, Inez. Yarın sabah ilk işim o olacak."

"Anlaşıldı, efendim. O hâlde, ben gideyim." Geri çekilip kapıyı

kapadıktan sonra bana döndü. "İki dakika sonra sizinle görüşecek." Ben beklerken Bayan Axford masasını kilitledi, kahverengi çantasını alıp masa üstündeki fotoğrafları düzene soktu. Çantasını kolunun altına sıkıştırdıktan sonra her şey yerli yerinde mi, diye baktı. Sonra da bana tek bir şey bile söylemeden koridora çıkıp gitti.

Bekledim. Tepemizde gök gürlemeye devam ediyordu. Yağmur önce yavaş, az sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Reisin kapısı açıldı ve Belediye Reisi Swope göründü. Mavi gömleğinin kolları sıvanmıştı, göğüs cebinin üstünde adının baş harfleri yazılıydı; pantolon askılarında kırmızı şeritler vardı. "Cory," dedi gülümseyerek. "Gel içeriye de konuşalım."

Bundan ne anlam çıkaracağımı kestiremiyordum. Onun kim olduğunu falan biliyordum ama onunla hiç konuşmamıştım. Ve işte şimdi karşımdaydı ve gülen bir yüzle beni ofisine alıyordu! Arkadaşlarımın buna inanma ihtimali, Yaşlı Musa'nın boğazına süpürge sopasını soktuğuma inanmaları kadar azdı!

"Gel, gel," dedi Reis teşvik edercesine.

Ofisine girdim. Bütün mobilya koyu renkli parlak ahşaptandı. Havaya tatlı bir pipo tütünü kokusu hâkimdi. Çok büyük bir çalışma masası, deri ciltli kitaplarla dolu raflar vardı. Bana sanki bunlara hiç dokunulmamış gibi geldi, çünkü hiçbirinde kitap ayracı yoktu. Masanın karşısında, geniş bir Acem halısı üstünde siyah deri koltuklar duruyordu. Pencereler Merchants Caddesi'ne bakıyordu ama şu anda yağmurdan hiçbir şey görünmüyordu.

Gri saçları geriye taranmış, lacivert gözleri dostça bakan Reis Swope kapıyı kapadı. "Otursana, Cory." Ben duraksadım. "Hangisine oturduğun önemli değil." Ben soldaki koltuğa oturdum. Otururken deriden bir puf sesi çıktı. Reis Swope da kendi koltuğuna yerleşti. Masasının üstünde bir telefon, içi kalemlerle dolu deri kaplı bir kavanoz, bir kutu Field and Stream tütünü ve üstünde dört piponun bulunduğu bir pipo tutacağı vardı. Pipolardan biri beyazdı ve üstüne sakallı bir adamı yüzü oyulmuştu.

"Adamakıllı yağmur var, değil mi?" dedi parmaklarını birbirine dolayarak. Bir kez daha gülümseyince dişlerinin sararmış olduğunu gördüm.

"Evet, efendim."

"Eh, çiftçilerin buna ihtiyacı var. Yeter ki, başka bir sel olmasın."

"Evet, efendim."

Reis Swope genzini temizledi. Parmaklarını masada tıklatıyordu. "Ebeveynlerin seni bekliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Bisikletimle geldim."

"Of. Eve dönüşte bayağı ıslanacaksın."

"Benim için sorun değil."

"Ama yolda bir kaza geçirirsen iyi olmaz," dedi. "Yağmur bu şiddette yağarken sana bir otomobil çarpabilir, bir hendekten yuvarlanabilirsin ve..." Gülümsemesi kaybolmuşken tekrar yerine geldi. "Yani, hiç iyi olmaz."

"Haklısınız, efendim."

"Sanırım, seni neden çağırdığımı merak ediyorsundur, değil mi?"

Başımı salladım.

"Yazı yarışmasını değerlendiren panelde olduğumu biliyor muydun? Hikâyeni beğendim. Gerçekten de bir ödülü hak etmişti." Bir gül ağacı pipo aldıktan sonra tütün kutusunu açtı. "Bu yarışmada bir plaket kazanan en genç insansın." Piposunu tütün parçalarıyla doldururken, parmaklarını seyrettim. "Kayıtlara baktım. Uzak ara en genç yarışmacısın. Bu da hem seni hem de ebeveynlerini çok gururlandırmalı."

"Sanırım."

"Bu kadar alçakgönüllü olman gerekmez, Cory! Ben senin yaşındayken kesinlikle bu kadar iyi yazamazdım! Hayır, efendim! Matematiğim iyiydi ama İngilizceyle aram yoktu." Cebinden bir kutu kibrit çıkarıp birini yaktı ve piposundaki tütünün üstünde gezdirdi. Ağzının etrafı mavi dumanla çevrilmişti ama gözleri benim üstümdeydi. "Çok zengin bir hayal gücün var. Yolun karşısındaki ormanda

birisini görmenle ilgili kısmını çok beğendim. Bunu nasıl akıl ettin?"

"Bu gerçekten..." *Oldu*, diyecektim. Ama diyemeden kapı tıklatıldı ve Bayan Axford başını içeriye uzattı. "Reis Swope? Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor! Otomobilime kadar bile gidemedim; daha dün saçlarımı yaptırmıştım! Bana ödünç verecek bir şemsiyeniz var mı?"

"Galiba olacak, Inez. Şuradaki dolaba bir baksana."

Bayan Axford dolabı açıp içini taradı. "Köşede olması lazım," dedi Reis Swope. "Burası fena hâlde küf kokuyor," dedi Bayan Axford.

"Evet, bugünlerde bir temizlik yapmam gerekecek," dedi Reis Swope.

Bayan Axford şemsiyeyi bulup çıkardı. Ama burnu kırışmıştı ve elinde küften beyazlaşmış iki parça kıyafet vardı. "Şunlara bakın!" dedi. "Galiba burada mantar bitiyor!"

Kalbim duracak gibi oldu.

Bayan Axford'un elinde küften sararmış bir pardösü ve çamaşır makinesinden ve bunun mengenesinden çıkmışa benzeyen bir şapka vardı.

Ve bu buruşmuş şapkanın şeridine gümüş bir diskle buruşmuş yeşil bir tüy takılıydı.

"Öf! Ne kötü kokuyor!" Bayan Axford'un yüzü bir duvar saatini durduracak kadar ekşidi. "Bunları neden saklıyorsunuz ki?"

"O benim en sevdiğim şapkamdır. Ya da öyleydi. Sel gecesi hasar gördü ama tamir ettirebileceğimi düşündüm. O pardösüyü de on beş senedir kullanırım."

"Tevekkeli değil, dolabınızı temizlememe izin vermezsiniz! Burada başka ne var?"

"Boş ver! Hadi, evine git şimdi. Leroy evde seni bekliyor!"

"Çıkarken bunları çöpe atmamı ister misiniz?

"Hayır, hayır!" dedi Reis Swope. "Onları yine dolaba koy ve kapısını kapat!"

"Yemin ederim," dedi Bayan Axford, "siz erkekler tıpkı bebekle-

rin battaniyelerine bağlanmaları gibi eski kıyafetlerinize bağlanıyorsunuz." Dolap kapısını sertçe kapadı. "Baksanıza, hâlâ küf kokusunu duyabiliyorum."

"Tamam, Inez. Hadi, şimdi evine git ve yolda dikkatli ol."

"Olurum." Bayan Axford bana şöyle bir baktıktan sonra şemsiye elinde, ofisten çıktı.

O konuşmalar sırasında nefes aldığımı hiç sanmıyorum. Şimdi derin bir nefes aldım, hava ciğerlerimi yakarken içim ürperdi.

"Evet, Cory," dedi Reis Swope, "nerede kalmıştık? Ha, tamam, yolun karşısındaki adam. Bunu nasıl uydurdun?"

"Ben... ben..." O yeşil tüylü şapka üç metre ötemdeki dolaptaydı. Sel suları Bruton sokaklarını bastığı gece o şapkayı giyen adam Reis Swope'tu. "Ben onun bir erkek olduğunu söylemedim. Sadece orada duran biri vardı, dedim."

"Eh, bu da iyi oturmuş. Eminim o sabah senin için çok heyecan verici olmuştur, değil mi?" Elini başka bir cebine sokup küçük, gümüş rengi bir bıçak çıkardı.

O gece babam Saxon Gölü'ndeki olayı gördüğü için sinsice arkasından gelip sırtına saplayacak diye korktuğum bıçak buydu.

"Keşke ben de yazabilseydim," dedi Reis Swope. Bıçağı elinde çevirdi. Bir ucunda küçük, düz bir metal kısım vardı; bunu piposunda yanan tütünü bastırmak için kullanıyordu. "Oldum olası gizemli olayları sevmişimdir."

"Ben de," diyebildim zor bela.

Ayağa kalktı, yağmur arkasındaki camları kamçılıyordu. Zefir üzerinde şimşekler çakınca, bir an elektrikler gidip geldi. "Vay be," dedi Reis Swope. "Bu bayağı yakındaydı, değil mi?"

"Evet, efendim." Ellerim kolçakları kırmak üzereydi.

"Burada bir dakika beklemeni istiyorum. Sana göstermek istediğim bir şey var, sanırım pek çok şeyi açıklayacaktır." Piposu dişlerinin arasında, arkasında bir duman bulutu bırakarak Bayan Axford'un masasının bulunduğu yere gitti. Kapıyı aralık bıraktığı

için onun bir dosya dolabını açışını işitebiliyordum.

Gözlerim dolaba çevrildi.

Yeşil tüy oradaydı. Bu kadar yakında. Bunu o şapkadan söküp ayakkabımın tabanında bulduğum tüyle karşılaştırsam ne olurdu? Eğer tüyler eşleşirse... peki sonra ne olacaktı?

Eğer bir şey yapacaksam, çabuk davranmalıydım.

Dosya dolabının çekmecesi kapandı. Başka biri açıldı. "Bir dakika!" diye seslendi Reis Swope. "Aradığım şey olması gereken yerde değil!"

Harekete geçmeliydim. Hemen şimdi.

Pelteleşmiş bacaklarımın üstünde kalkıp dolabı açtım. Küflenmiş giyeceklerin kokusu suratıma ıslak bir tokat gibi çarptı. Ama pardösü ve şapka yerdeydi, bir köşeye tıkıştırılmıştı. Dışarıdaki çekmecenin kapandığını işittim. Tüyü tutup çektim ama yerinden sökemedim.

Reis Swope ofise dönüyordu. Yüreğim ağzımdaydı. Gök gürlüyor, yağmur şiddetle camlara vuruyordu. Tüyü bir kez daha kuvvetle çekince yerinden çıktı. Artık benimdi.

"*Cory? Sen orada ne yapı...*"

Öyle yakında bir şimşek çaktı ki, çatırdaması duyulabiliyordu. Işıklar söndü ve bunu izleyen gök gürültüsü bütün pencereleri sarstı.

Yeşil tüy elimde, karanlıkta duruyordum; Reis Swope kapı eşiğindeydi.

"Kıpırdama, Cory," dedi Reis Swope. "Bir şey söyle."

Dediğini yapmadım. Duvara doğru yaklaşıp sırtımı dayadım.

"Cory? Hadi ama. Oyun oynamayalım." Kapıyı kapattığını duydum. Yerdeki parke gıcırdadı. Hareket ediyordu. "Oturup konuşalım, Cory. Anlaman gereken çok önemli bir şey var."

Dışarıda bulutlar neredeyse simsiyah olmuştu ve oda bir zindan gibiydi. Reisin uzun boylu zayıf siluetinin Acem halısının öte tarafından yavaşça bana doğru geldiğini görür gibi oldum. Kapıya erişmek için onun yanından geçmem gerekecekti.

"Buna hiç gerek yok," dedi Reis Swope güven verici bir sesle. Aynı kof tınıyı Bay Hargison'ın yapmacık sesinde de işitmiştim. "Cory?" Onun pes etmiş gibi iç geçirişini duydum. "*Biliyorsun,* değil mi?"

Tabii ki, biliyordum.

"Neredesin, evlat? Konuş benimle."

Cesaret edemedim.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Sırf bunu söyle."

Bir şimşek daha çakınca bunun aydınlığında Reis Swope'u gördüm; odanın tam ortasında beyaz bir zombi gibi durmuştu, piposunun dumanı hayalet gibi etrafında dolanıyordu. Artık kalbim hakikaten yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu; sağ elinde metal bir şey parladı.

"Öğrendiğine üzüldüm, Cory," dedi Reis Swope. "Senin zarar görmeni istemezdim."

Panik içindeydim, elimde olmadan, "Evime gitmek istiyorum!" deyiverdim.

"Buna izin veremem," dedi silueti elektrikle dolu karanlıkta bana doğru yaklaşırken. "Anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordum. İlk tepkiyi bacaklarım gösterdi; beni Acem halısının üstünden kapıya doğru itti ve ciğerlerim bir nefes aldı, elim de yeşil tüyü kavradı. Onun ne kadar yakınından geçtiğimi bilmiyorum ama kapıya kadar bir engelle karşılaşmadım. Kapı topuzunu çevirmeye çalıştım ama ellerim soğuk terden ıslaktı. Çıkan hışırtıyı duymuş olacak, "Dur!" diye bağırdı. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Derken topuz döndü ve bir namludan çıkan fişek gibi kendimi dışarıya attım. Bayan Axford'un masasına çarparak fotoğraflarını yere devirdim.

"Cory!" diye bağırdı Reis Swope. "Dur orada!"

Masanın kenarından sekip iskemlelere çarptım; dizim fena hâlde acıdı. Koridora çıkmaya çalışırken bu iskemleler sanki kasten yolumu kapatıyordu. Reis Swope'un eli bir örümcek gibi omzuma inerken içim buz kesti.

"*Hayır*!" diye bağırırken parmakları omzumu sıkmaya başladı.

Kendimi kurtardım. Hemen yanımdaki iskemleyi kalkan gibi kullanıp Reis Swope'a attım. Buna takılıp yere düşerken "Of!" deyişini duydum. Sonra ondan uzaklaşarak çılgınca kapıyı aradım. Her an bir elin ayak bileğimi sarmasını ve o elin beni *Marslı İstilacılar* filminde gördüğüm cam kâse içindeki canavarın dokunaçları gibi kendisine çekmesini bekledim. Korku dolu gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi kırpıştırırken kapı kulpunu bulup çevirdim ve fırtınanın kararttığı koridorda koştum, ayak seslerim muşambada çınlıyor ve gök gürültüsü adliyenin salonlarında yankılanıyordu.

"Cory! Buraya gel!" diye bağırdı, sanki dediğini yapacakmışım gibi. Peşimden geliyor, o da koşuyordu. Kafamda bir görüntü canlandı; adamakıllı dövülmüş, elim Roket'e kelepçelenmişti ve Saxon Gölü'nün korkunç ölüler diyarına düştükçe düşüyordum.

Ayaklarım birbirine dolanınca karınüstü yere kapaklandım. Çenem bir duvarın dibine çarptı ama kalkıp koşmaya deva ettim. Reis Swope'un ayak sesleri tam arkamdaydı. "Cory!" diye kükredi öfkeyle. Çıldırmış bir katilin sesiydi. "*Olduğun yerde kal!*"

Yok ya, dedim içimden.

O sırada merdivenin üstündeki kümbetten sızan gri ışığı gördüm ve tırabzana tutunmadan koşarak basamakları inmeye başladım. Annem görse, anında saçları beyazlardı. Reis Swope uflaya puflaya peşimden geliyordu ama sesi zayıflamıştı. "Hayır, Cory! Hayır!" Zemin kata inip giriş alanını geçtikten sonra ön kapıdan fırlayıp buz gibi yağmurun içine daldım. Fırtınanın en sert kısmı Zefir'in üstünden geçip gitmiş, tepelerin üstüne kocaman mavi-gri bir kurbağa gibi çökmüştü. Roket'in kilidini açtıktan sonra pedallara asıldım. O anda Reis Swope kapıdan çıktı ve durmam için bana bağırdı.

Bağırarak söylediği son şey –çıldırmış bir katilden gelmesi çok tuhaftı– "Tanrı aşkına, yolda dikkatli sür!" oldu.

Altın gözü doğru yolu bulan Roketle uçar gibi gidiyordum. Bulutlar ayrılmaya, aralarından güneş ışığı sızmaya başlamıştı. Baba-

mın hep söylediği bir şey vardı: eğer yağmur yağarken güneş görünürse, Şeytan karısını dövüyor demekti. Merchants Caddesi'ndeki otomobiller arasından hızla yol aldım.

Eve varınca Roket ön veranda merdiveninde durdu ve ben koşarak içeriye girdim. Islak saçlarım kafama yapışmıştı, sular damlayan yeşil tüyü sımsıkı tutuyordum.

"Cory!" diye bağırdı annem. "Cory Mackenson, buraya gel!"

"Bir dakika!" Odama koşup White Owl puro kutusunu bulana kadar yedi mistik çekmecemi aradım. Kutuyu açtım; ayakkabımın tabanında bulduğum yeşil tüy oradaydı.

"Derhal buraya gel!" diye bağırdı annem.

"Bekle!" İlk yeşil tüyü masamı üstüne koyup Reis Swope'un şapkasından söktüğümü de bunun yanına yerleştirdim.

"Cory! Buraya gel! Telefonda Reis Swope'la konuşuyorum!"

Eyvah.

Zafer duygum çatırdadı, çöktü ve ıslak ayakkabılarımın üstüne yığıldı.

Ormanda bulmuş olduğum ilk tüy, koyu zümrüt yeşiliydi. Reis Swope'un şapkasından aldığım ise ondan üç ton daha açık renkteydi. Sadece bu değildi, şapkadan aldığım tüy Saxon Gölü'ndekinden en az iki kat daha büyüktü.

Hiçbir şekilde eşleşmiyorlardı.

"Cory, buraya gel ve Reis Swope'la konuş, yoksa seni fena pataklarım!"

Cesaretimi toplayıp mutfağa girdiğimde annemin yüzünün pancar gibi kızardığını gördüm. Telefona, "Hayır, efendim," diyordu, "yemin ederim Cory'nin bir akıl bozukluğu yoktur. Onunla siz konuşun." Almacı bana uzatırken öfkeyle baktı. "Sen *aklını* mı kaçırdın? Al bu telefonu ve Reis Swope'la konuş!"

Telefonu aldım ve ağzımdan ancak tek kelime çıkabildi. "Alo?"

"Cory!" dedi Reis Swope. "Eve sağ salim gidebildiğini öğrenmek için telefon etmek zorunda kaldım. O karanlıkta merdivenden dü-

şüp boynunu kıracaksın diye ödüm koptu. Dışarıya koşarken senin bir... nöbet geçirdiğini falan sandım."

"Hayır, efendim," dedim. "Nöbet geçirmiyordum."

"Eh, elektrikler kesilince karanlıktan korktuğuna hükmettim. Yaralanmanı istemediğim için seni sakinleştirmeye çalışıyordum. Annenle babanın o havada senin eve dönmene izin vermemi istemeyeceklerini düşündüm. Ya bir otomobil çarpsaydı... çok şükür öyle bir şey olmadı."

"Ben sadece..." Boğazım tıkandı; annemin yakıcı gözlerini üstümde hissediyordum. "Beni öldürmeye çalışıyorsunuz sanmıştım."

Reis Swope birkaç saniye sessiz kaldı; ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Zır delinin tekiydim. "Seni *öldürmek* mi? Neden ki?"

"Cory!" dedi annem. "Deli misin?"

"Özür dilerim," dedim Reis Swope'a. "Hayal gücüm fazla mesai yaptı galiba. Ama sizin hakkınızda bir şey bildiğimi söylediniz ve nasıl öğrendiğimi sorduğunuz zaman..."

"*Benim* hakkımda bir şey değil," dedi Reis Swope. "Ödülün hakkında bir şey."

"*Ödülüm* mü?"

"Plaketin. Kısa hikâye yarışmasında kazandığın üçüncülük ödülün. Seni bu nedenle ofisime çağırdım. Ödül panelinden başka birinin benden önce sana söyleyeceğinden korkmuştum."

"Neyi söyleyeceğinden?"

"Bunu sana göstermek istedim. Elektrikler kesilip, sen fıttırdığın zaman ben plaketi sana getiriyordum. Bu plaketlere yazan adam senin adını yanlış yazmış. Cory'yi 'e' ile yazmış. Kırgınlık yaşamaman için bunu törenden önce görmeni istedim. O adam senin plaketini tekrar yazacağına söz verdi ama daha önce beyzbol ödüllerini hazırlaması gerektiği için bu iş en az iki hafta sürecek. Anladın mı?"

Of, ne acı bir ilaç.

"Evet, efendim," dedim. Sersemlemiş bir hâldeydim ve sağ dizim iyice zonklamaya başlıyordu.

"Herhangi bir... ilaç alıyor musun?" diye sordu Reis Swope.

"Hayır, efendim."

Alçak sesle homurdandı. Bu homurdanmanın anlamı, *alsan iyi olur* gibi bir şeydi.

"Budalaca davrandığım için özür dilerim," dedim. "Beni ne dürttü, bilmiyorum." Eğer şimdi beni deli sanıyorsa, bakalım şapkasına yaptığımı görünce ne düşünecek, dedim içimden. Bırakayım, kendisi görsün, diye karar verdim.

Reis Swope güldü ve bu karmaşada eğlenceli bir şey gördüğünü söyledi. "Çok ilginç bir öğleden sonra oldu, Cory."

"Evet, efendim. Aa... Reis Swope?"

"Evet?"

"Adım yanlış yazılmış olsa bile, o plaket o şekilde de iyidir. Bunu düzelttirmenize gerek yok." Bunun bir çeşit günah çıkarma olduğunu düşündüm; bu plakete ne zaman baksam, belediye reisinin üstüne iskemle atıp onu yere düşürdüğüm günü hatırlayacaktım.

"Olmaz öyle şey. Plaketi düzelteceğiz."

"Şu hâliyle almayı tercih ederim," dedim. Yeterince kararlı olduğum belliydi, çünkü Reis Swope, "Pekâlâ, Cory, eğer istediğin buysa, öyle olsun," dedi.

Şimdi Epsom tuzuyla dolu bir banyo yapması gerektiğini, ödül töreninde görüşeceğimizi söyleyip telefonu kapadı. Artık annemle yüzleşmem ve ona neden Reis Swope'un beni öldürmeye kalkışacağını sandığımı anlatmam gerekiyordu. Açıklamamı yaparken babam da yanımıza geldi ve budalalığım için cezalandırılmam gerekirken ebeveynlerim sadece bir saatliğine odama çıkmamı söylediler. Zaten ben de öyle yapacaktım.

Odamda eşleşmeyen iki yeşil tüye baktım. Birisi çok parlak birisi donuktu. Birisi küçük birisi büyüktü. Saxon Gölü tüyünü avucuma alıp büyüteçle bunun çizgilerini inceledim. Belki Sherlock Holmes bundan bir şey çıkarabilirdi ama ben Dr. Watson kadar çaresizdim.

Reis Swope yeşil tüylü şapkalı adamdı. Bıçağı olduğunu sandığım şey, onun pipo temizleme aletiydi. Elimdeki tüyün Reis

Swope'un şapkasındakiyle hiçbir benzerliği yoktu. Bunun ormanda dururken gördüğüm siluetle veya gölün dibindeki cesetle bir ilişkisi olabilir miydi? Kesin olarak bildiğim tek şey, Zefir çevresindeki ormanlarda zümrüt yeşili kuşların olmadığıydı. O hâlde, bu tüy nereden gelmişti?

Reisin tüyünü bir kenara koydum; niyetim bunu ona iade etmekti ama bir yanımla bunu yapmayacağımı biliyordum. Saxon Gölü tüyünü de White Owl kutusuna yerleştirip yedi mistik çekmecemden birine koydum.

O gece rüyamda yine kilise için şık giyinmiş dört siyah kızı gördüm. En küçükleri on, on bir yaşında, diğer üçüyse on üç-on dört yaşında olabilirlerdi. Ne var ki, bu defa yeşil yapraklı bir ağacın altında birbirleriyle konuşuyorlardı. İkisinin elinde İnciller vardı. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Biri bir kahkaha attı, sonra diğerleri de ona katıldılar; sesleri su şırıltısı gibiydi. Derken çok parlak bir ışık yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bir gök gürültüsünün ortasındaydım ve sıcak bir rüzgâr elbisemi ve saçlarımı yaladı. Tekrar gözlerimi açtığımda dört siyah kız yoktu ve o ağaç da kupkuruydu.

Uyandım, sanki rüyamdaki sıcak rüzgâr gerçekten öpücüğünü bırakmış gibi, ter içindeydim. Arka bahçede havlayan Rebel'ın sesini işittim. Fosforlu çalar saatime baktım; iki buçuktu. Rebel havlamaya devam ediyordu; makineli tüfeği andıran sesi çevredeki diğer köpekleri de azdırmıştı. Madem uyanığım, gidip onu sakinleştireyim bari, diye düşündüm. Odamdan çıkar çıkmaz çalışma odasında ışığın açık olduğunu gördüm.

Kapı eşiğinden bakınca, üstünde pijamalarıyla babamın faturalar için çek yazdığı masanın başında oturduğunu gördüm. Elinde bir dolmakalem vardı ve lambanın ışığında bir sayfaya bir şey yazıyor veya çiziyordu. Gözleri telaşlı ve göçüktü. Onun alnı da benimki gibi terliydi.

Rebel'ın havlaması kesilip yerini ulumaya bıraktı.

Babam, "Lanet olsun," diye mırıldanarak ayağa kalktı; iskemlenin yerde ses çıkarmamasına özen göstermişti. Gölgeye sığındım; bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama babamın rahatsız edilmemek istediği sonucuna vardım. Rebel'ı susturmak için arka kapıya yürüdü.

Rebel'ın uluması kesildi; babam iki dakikaya kadar buraya dönecekti.

Kendimi tutamadım. Sabahın iki buçuğunda babam için bu işi yapması neden bu kadar önemliydi?

Çalışma odasına girip o sayfaya baktım.

Resim yeteneği pek olmayan babam şakaklarından kanatlar çıkan altı tane kurukafa çizmişti. Bir sütun soru işareti vardı ve *Saxon Gölü* beş defa tekrarlanmıştı. *Leydi* adı da yazılıydı ve ardından bir dizi soru işareti geliyordu. Dolmakalemin ucu neredeyse kâğıdı delecek kadar kuvvetle yazılmış *Karanlığın içine* ifadesini gördüm. Bunun ardından da büyük harflerle yazılı iki cevapsız soru vardı. KİM? NEDEN?

Ve sonra da midemi altüst eden bir şey.

Ben.

Ben korkuyorum.

Ben sinir bozukluğu geçirmenin eşiğinde...

Arka kapı açıldı.

Tekrar gölgeye çekildim. Babam çalışma odasına girip oturdu ve yazdığı, çizdiği şeylere baktı.

Onun yüzünü hiç böyle görmemiştim. Güneş doğmadan önceki bu sessiz saatteki yüzünü... Büyük bir işkence görmüş, korku içindeki bir çocuğun yüzüydü.

Bir çekmece açıp üstünde Green Meadows Mandırası yazılı bir kahve kupası çıkardı. Sonra bir kutu kibrit aldı. O sayfayı katladıktan sonra küçük parçalar hâlinde yırtmaya başladı. Bu parçaları kahve kupasına dolduruyordu. Sayfa tamamen parçalandıktan sonra kibriti çakıp kupanın içine bıraktı.

Az miktarda duman vardı. Babam pencereyi açınca bu duman da kayboldu.

Odama gidip uzandım ve düşünmeye başladım.

Ben rüyamda kilise kıyafetleri içindeki o dört siyah kızı görürken, babamı kim ziyaret etmişti? Gölün bulanık sularından yükselen yüzü kaplumbağalar tarafından delik deşik edilmiş bir ceset mi? *Benimle gel, benimle karanlığın içine gel*, diye fısıldayan dayaktan hurdahaş olmuş bir surat mı? Dövmeli kolunun bileği kelepçeli biri mi? Yoksa hayata tek başınayken veda eden, unutulmuş ve unutulmaya mahkûm herhangi biri ve her biri olabileceği bilgisi mi?

Bilmiyordum ve tahmin yürütmeye de cesaret edemiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı: O kim olduğu bilinmeyen adamı her kim öldürdüyse, babamı da öldürüyordu.

Neden sonra uyuyabildim ve duyduğum sıkıntı bitti. Canavarlarım başımda nöbet tutarlarken güvenle uyudum.

2
Sihirli Kutu

Zefir Sanat Konseyi ödül töreninin yapılacağı cumartesi günü geldi çattı. Hepimiz pazar günü kıyafetlerimizi giyip kamyonete tıkıştık ve kütüphanenin yolunu tuttuk. On üzerinden sekiz civarında dolaşan korku seviyem artık dokuzu geçiyordu. O hafta boyunca benim sözde arkadaşlarım ikide bir hikâyemi okurken neler olabileceğini söyleyip durmuşlardı. Eğer kehanetleri doğru çıkarsa, kurdeşen dökecektim, altıma işeyecektim ve aynı anda alttan üstten akşam yemeğimi boşaltacak sonra da utancımdan geberecektim. Davy Ray işi garantiye almam için kıçıma bir tıpa tıkamamı tavsiye etti. Ben onca insanın önünde podyuma çıkarken çok dikkatli olmamı, çünkü o sırada bir kaza yapabileceğimi söyledi. Johnny kalabalık önünde bir şey okuması gereken bir çocuğu tanıdığını söyledi; bu çocuk o anda okumayı unutmuştu ve ağzından Yunanca ya da Zuluca gibi anlamsız sesler çıkarmıştı.

Tıpa tıkma tavsiyesini kulak ardı ettim ama kütüphanenin ışıklarını ve önünde park etmiş otomobilleri görünce bu kararımdan pişman oldum. Annem elini omzuma koyup, "Çok iyi yapacaksın," dedi.

"Evet," dedi babam. Yüzü yine normal hâline gelmişti ama gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve annemin ona Geritol alsana dediğini duymuştum. Annem bir terslik olduğunun farkındaydı tabii ama bu sorunun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Çok iyi gidecek," dedi babam.

Kütüphanenin toplantı odası iskemlelerle doluydu, en önde bir masa ve korkunç podyum vardı. Daha da kötüsü, podyumda bir *mikrofon* oluşuydu. İskemlelerde yaklaşık kırk kişi kadar oturuyordu; Reis Swope, Bayan Prathmore, Bay Graver Dean ve diğer yarışma jürisi üyeleri etrafta dolanmaktaydılar. Reis Swope bizi görüp yanımıza gelirken, büzülüp bir köşede saklanmak istedim ama babam elini omzuma koyunca olduğum yerde kaldım.

"Selam, Cory!" dedi Reis Swope yüzünde tedirgin bir ifadeyle. Herhalde her an fıttıracağımdan korkuyordu. "Bu gece hikâyeni okumaya hazır mısın?"

Hayır, efendim, demek istiyordum ama ağzımdan, "Evet, efendim," çıktı.

"Sanırım epey insan gelecek." Dikkatini ebeveynlerime çevirdi. "Oğlunuzla gurur duyuyor olmalısınız."

"Evet," dedi annem. "Ailede hiç yazar çıkmamıştı."

"Oğlunuzda bunun için gereken hayal gücü gerçekten var." Reis Swope yine gülümsedi ama biraz zoraki gibiydi. "Ha, sahi, Cory, şapkamı tamir ettirmek için dolaptan çıkardım. Şeridindeki tüye ne olduğunu..."

"Luther!" diye bağıran bir ses ona cümlesini bitirtmedi. "Tam görmek istediğim adam!"

Lacivert bir takım elbise giymiş ve buram buram Aqua Velva kokan Bay Dollar reisin yanına geldi. Birisini görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. "Evet, Perry?" dedi Reis Swope benden ona dönerek.

"Luther o manyak *maymunun* icabına bakmalısın!" dedi Bay Dollar. "Lanet şey dün gece çatımıza çıktı ve yaptığı gürültüden Ellen da ben de uyuyamadık. Üstelik bir de otomobilimin üstüne sıçmış! Yahu, onu yakalamanın bir yolu olmalı!"

Ah, Lucifer. O maymun hâlâ Zefir'in ağaçlarında hoplayıp zıplıyordu ve Lucifer'ın tünemeyi seçtiği çatının altında yaşayan insanların çekeceği vardı. Mülk hasarı için tazminat davaları ihtimali üze-

rine Başrahip Blessett ağustos ortasında kentten tüymüş, gideceği yerin adresini de bırakmamıştı.

"Aklına iyi bir fikir gelirse, bana bildir," dedi Reis Swope sinirlendiğini gizlemeden. "Hava Kuvvetleri askerlerinden kente bomba atmalarını istemek dışında her şeyi denedik."

"Belki Dr. Lezander onu yakalayabilir veya hayvanat bahçesinden birine para verip buraya getirtir ve..." Reis Swope yanından ayrılırken Bay Dollar hâlâ konuşuyordu. Bay Dollar maymunla ilgili yakınarak onun peşinden yürüdü. Ebeveynlerimle birlikte yerlerimize oturduk; insanlar gelmeye devam ettikçe benim gerginliğim artıyordu. Dr. Parrish karısıyla gelirken, Şeytan Kız da annesi ve babasıyla göründüler. İskemlemde büzülerek ufalmak istedim ama beni gördü ve ağzı kulaklarında el salladı. Neyse ki, yakımızda boş yer yoktu da ensemde bir sümükle podyuma çıkmaktan kurtuldum. Derken Johnny Wilson ve ebeveynlerini görünce şoke oldum. İki dakika sonra Ben ve ailesi, hemen arkalarından da Davy Ray ve ebeveynleri sökün ettiler. Onların pis pis bakan suratlarına karşı cesur görünmem gerekecekti yine de onları gördüğüme sevinmedim diyemezdim. Ben'in bir keresinde söylediği gibi, bizler eski ve iyi arkadaşlardık.

Zefir halkının da kendi çapında destek olduklarını söylemeliyim. Ya böyleydiler ya da cumartesi geceleri televizyonda iyi programlar yoktu. Bir dolap açıldı ve daha fazla katlanan iskemle çıkarıldı. Vernon Thaxter esmerleşmiş vücudu ve yüzünde geniş bir tebessümle içeriye girince birkaç saniyelik bir sessizlik yaşandı. İnsanlar artık Vernon'a alışmışlardı ve nereye bakıp bakmayacaklarını öğrenmişlerdi. "O adam hâlâ çıplak, anne!" dedi Şeytan Kız ama bastırılmış birkaç kıkırdama ve kızaran yüzlerden başka bir tepki olmadı. Vernon salonun arkasında bir köşeye bir iskemle çekti ve inek gibi hâlinden memnun bir şekilde oturdu. İnek değil de boğa diyelim.

Reis Swope ve Bayan Prathmore içi plaketlerle dolu bir kutuyu ön tarafa götürdüklerinde içeride yaklaşık yetmiş edebiyat sevdalı-

sı vardı. Orta yaşlı, düzgün taranmış kahverengi peruğuyla gümüş çerçeveli bir gözlüğü olan Bay Grover Dean sırt çantasıyla öne gidip reisle Bayan Prathmore'un bulundukları masaya oturdu. Çantanın fermuarını açtı ve içinden bir yığın sayfa çıkardı. Bunların üç kategoride kazanan yarışma yazıları olduğunu tahmin ettim: kısa hikâye, deneme ve şiir.

Reis Swope ayağa kalkıp podyumdaki mikrofonu tıklatınca, fillerin ağlamasına benzeyen bir parazit sesi çıktı. Salondakiler kahkahayı bastılar; Reis Swope ses sistemini kuran teknisyeni çağırmak zorunda kaldı. Neden sonra mikrofondaki arıza giderildi ve insanlar gülüşmeyi kestiler. Reis Swope genzini temizleyip konuşmaya başlayacakken dinleyiciler arasında bir fısıldaşma yayıldı. Kapıya doğru bakınca yüreğim ağzıma geldi. Leydi içeriye giriyordu.

Üstünde mor bir elbise, kenarsız bir şapka, ellerinde eldivenler vardı. İnce bir tül yüzünü örtüyordu. Çok zayıftı, mavimsi siyah kolları ve bacakları değnek gibiydi. Belli etmeden dirseğinden tutarak ona destek olan kişiyse, devasa omuzları ve kurtadam kaşlarıyla Charles Damaronde'ydi. Leydi'nin üç adım gerisinde elinde bastonuyla Ay Adam yürüyordu; parlak siyah bir takım elbisesi ve kırmızı bir kravatı vardı. Şapkası yoktu; yarısı koyu yarısı açık renkli yüzünü ve alnını herkes görebiliyordu.

Bence o anda yere bir iğne düşse, sesi duyulabilirdi. Ya da Şeytan Kız'ın burnunda bir sümük düşse... "Aman, Tanrım," diye fısıldadı annem. Babam oturduğu yerde kıpırdanıyordu; sanırım benim için burada kalmak zorunda olmasa, kalkıp giderdi.

Leydi tülünün ardından dinleyicilere baktı. Bütün iskemleler doluydu. Çok kısa bir an onun yeşil gözlerini gördüm ama bu kadarı bile buharlı toprak ve bataklık çiçeklerinin kokusunu düşünmeme yetti. Sonra Vernon Thaxter aniden yerinden kalkıp iskemlesini Leydi'ye verdi. Leydi, "Teşekkür ederim, efendim," diyerek oturdu. Vernon salonun arkasında Charles Damaronde ve Ay Adam'la birlikte durdu. Birkaç kişi –çok değil, sadece beş-altı kişi– dışarıya çık-

mak için ayağa kalktı. Babam gibi Leydi'den korktukları için değildi; beyazların bulunduğu bir ortama siyahların izin almadan girmelerine kızmışlardı. Bunu hepimiz gibi, Leydi de biliyordu. İşte böyle bir zamanda yaşamaktaydık.

"Sanırım, artık başlayabiliriz," dedi Reis Swope. Gözleriyle dinleyicileri taradıktan sonra Leydi ile Ay Adam'a baktı ve tekrar dinleyicilere döndü. "Zefir Sanat Konseyi 1964 yılı Yazı Yarışması ödül törenine hoş geldiniz. Her şeyden önce yarışmaya katılanlara tek tek teşekkür etmek istiyorum; onlar olmasa yarışma da olmazdı."

Bir süre bu şekilde devam etti. Bu kadar gergin olmasaydım, uyuyabilirdim. Reis Swope bütün jüri ve Sanat Konseyi üyelerini takdim ettikten sonra buraya fotoğraf çekmek ve kazananlarla röportaj yapmak için Adams Valley *Journal* dergisinden gelen Bay Quentin Farraday'i tanıttı. Nihayet Reis Swope oturdu ve yerini deneme dalında üçüncülüğü kazanan yarışmacıyı çağırmak için podyuma gelen Bayan Prathmore'a bıraktı. Delores Hightower adında yaşlıca bir kadın ayaklarını sürüyerek gelip eserini Bay Dean'den aldı. Okunması on beş dakika süren bu deneme yazısı yeşil bir bahçenin verdiği mutluluk hakkındaydı. Plaketini alıp yerine oturdu. George Eagers adındaki iriyarı ve dişleri aralıklı bir adam tarafından yazılan deneme birinciliği kazanmıştı; deneme, Tuscaloosa'da lastiği patladığı zaman Amerikan futbolcusu Ayı Bryant'ın ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için durduğunu, sırf bunun bile Bryant'ın nasıl bir ilah olduğunu gösterdiğini anlatıyordu.

Sırada şiir alanı vardı. Şeytan Kız'ın annesinin ikincilik ödülünü kazandığını duyunca ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz. Kadın okuduğu şiirin bir kısmı şöyleydi: "Yağmur, yağmur, git buradan" / dedi güneş güzel bir yaz gününde. / Daha uzun süre parlayacağım, / ve o kara bulutlar beni ağlatıyor." Kadın bunu o kadar duygulanarak okuyordu ki, bir an hüngür hüngür ağlayıp bizlere gözyaşı yağmuru boşaltacak diye korktum. Şeytan Kız ve babası öyle çılgınca alkışladılar ki sanırdınız İsa'nın İkinci Gelişi idi.

Helen Trotter adında ufak tefek, yaşlıca bir kadın birinciliği kazanmıştı. Şiiri daha çok bir aşk mektubuna benziyordu. İlk ölçüsü şöyleydi: "O bizi sevdiğini göstermek için hep buradadır / neyin doğru olduğu hep aklındadır," ve son ölçüsü de: "Oh, o gülen yüzü görmeyi ne çok seviyorum / Eyalet valimiz yüce George C. Wallace'ı sevgiyle anıyorum."

"Böö," diye fısıldadı babam. Leydi, Charles Damaronde ve Ay Adam nazik davranıp hiç tepki göstermediler.

"Ve şimdi," dedi Bayan Prathmore, "kısa hikâye dalına geçiyoruz."

O tıpaya ihtiyacım vardı. Hem de fena hâlde...

"Bu yıl, 1955'ten bu yana süregelen bu yarışmada ilk defa bu kadar genç bir yarışmacı dereceye girdi. Bu eserin kısa hikâye mi, yoksa bir deneme mi olduğuna karar vermekte zorlandık, çünkü hikâye gerçek bir olaya dayanıyor. Fakat sonunda yazar yeterince beceri ve tasvirlerinde hayal gücü göstermiş olduğu için bunu kısa hikâye olarak kabul ettik. Şimdi üçüncülük ödülünü 'Güneşten Önce' adlı eseriyle kazanan Cory Mackenson'u hikâyesini okumaya davet ediyorum." Bayan Prathmore alkışları başlattı. Ben bir şekilde ayağa kalkarken, babam, "Göster kendini," dedi.

Korkudan felç olmuş bir hâlde podyuma yürürken Davy Ray'in kıkırdadığını, hemen sonra babasının onun ensesine hafif bir şaplak indirdiğini duydum. Bay Dean hikâyemi bana verirken Bayan Prathmore da mikrofonu benim boyuma göre ayarladı. Karşımdaki yüzlerden oluşan denize baktım; onca göz, burun ve ağız birbirine geçmiş gibi, bulanık görünüyordu. Ani bir korku bastırdı: Fermuarım açık mıydı? Bakmaya cesaret edebilir miydim? Hantal kamerasıyla bana bakan *Journal* fotoğrafçısını gördüm. Kalbim kafese tıkılmış kuşun kanatları gibi çırpıyordu. Midemde bir tuhaflık vardı ama kusacak olursam bir daha kimsenin yüzüne bakamayacağımı biliyordum. Birisi öksürdü, birisi genzini temizledi. Bütün gözler üzerimdeydi ve ellerim titriyordu.

"Hadi, başla, Cory," dedi Bayan Prathmore.

Hikâyemin başlığına baktım ve okumaya başladım ama boğazıma, kelimelerin şekillendiği yere sanki bir şey tıkanmıştı. Gözlerim kararır gibi oldu, onca insanın önünde bayılacak mıydım? *Journal*'ın ön sayfasını süsleyen bir fotoğraf olurdu. Gözlerim kafamın arkasına yuvarlandı, yere düşecek gibi oldum; açık fermuarımdan beyaz külotum görünüyor muydu?

"Acele etme," dedi Bayan Prathmore ama sesinden sinirlenmiş olduğunu anladım.

Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi hissederken dinleyicilere baktım. Davy Ray'i, Ben'i ve Johnny'yi gördüm. Artık hiçbiri gülmüyordu: Bu da kötü bir şeydi. Bay George Eagers'ın saatine baktığını gördüm; bu da kötüye alametti. Hain bir canavarın fısıldadığını işittim: "Zavallı çocuk, çok ***korkuyor!***"

Salonun arkasında Leydi'nin ayağa kalktığını gördüm. Tülünün ardındaki gözleri serin ve sakindi, durgun yeşil sular gibi. Çenesini kaldırdı; bu hareketi tek bir kelimeyi söylüyordu: *Cesaret.*

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerimden hırıltılı sesler çıkıyordu. Buradaydım; bu an benim anımdı. Ne olursa olsun, devam etmek zorundaydım.

"Güneşten..." dedim. Mikrofondan gök gürültüsü gibi çıkan sesimin şokuyla bir daha sustum. Bayan Prathmore dengemi sağlamak istercesine elini sırtıma dayadı. "Önce," diye devam ettim. "Yazan C-C-Cory Mackenson."

Okumaya başladım. Kelimeleri biliyordum; hikâyeyi biliyordum. Sesim sanki başka birine aitmiş gibiydi ama hikâye benim bir parçamdı. Art arda cümleleri okurken, öksürme ve geniz temizleme seslerinin kesildiğini fark ettim. Kimse fısıldaşmıyordu. Hikâyemi tanıdık bir ormanda yol alır gibi okuyordum; nereye gidiyor olduğumu bilmem çok rahatlatıcıydı. Bir cesaret, başımı kaldırıp dinleyicilere baktığım an onu hissettim.

Onunla ilk tecrübemdi ve her ilk tecrübe gibi bu his insanda ömür boyu kalır. Bunun ne olduğunu tam açıklayamam ama doğ-

ruca ruhumun içine daldı ve orada yuvalandı. Herkes beni seyrediyor, beni *dinliyordu.* Ağzımdan dökülen kelimeler –benim hayat verdiğim kelimeler– zamanı sıfırlıyor, bir salon dolusu insanı ortak görüşlerin, seslerin ve düşüncelerin olduğu bir yolculuğa çıkarıyordu; kelimeler benden ayrılıp o soğuk mart sabahı Saxon Gölü'nde hiç bulunmamış insanların akıllarına ve anılarına giriyordu. Onlara baktığım zaman beni takip ettiklerini görebiliyordum. Ve en güzel yanı, onları götürdüğüm yere gitmeyi *istemeleriydi.*

Tabii, bütün bu sonuçlara çok daha sonra varacaktım. Ama o anda fark ettiğim şey, hikâyenin sonuna yaklaşmam dışında, herkesin sessizliğe bürünmüş ve hareketsiz olmasıydı. Zaman makinesinin anahtarını bulmuştum. İçimde hayal bile edemeyeceğim bir gücün varlığını keşfetmiştim. Sihirli bir kutu bulmuştum ve bunun adı daktiloydu.

Benden çıkan sesin kuvveti artıyordu. İlk başlardaki tek düze mırıltıların tersine, artık kelimeler daha net ve anlamlı çıkmaktaydı. Şaşırmıştım ve çok sevinmiştim. Hayret ötesi bir şeydi, ben yüksek sesle okumaktan büyük bir zevk alıyordum.

Son cümleye geldim ve hikâyem tükendi.

Şimdilik.

İlk alkışlayan annem oldu. Sonra babam, sonra salondaki insanlar. Leydi'nin mor eldivenli elleriyle alkışladığını gördüm. Bu tezahürat güzeldi ama insanları bir yolculuğa çıkarmanın, onları doğru yönlendireceğime güvenmelerinin verdiği haz bambaşkaydı. Yarın belki babam gibi sütçü olmak isteyebilirdim veya bir jet pilotu veya bir dedektif ama o anda hayatta en çok istediğim şey bir yazar olmaktı.

Plaketimi Reis Swope'dan aldım. Yerime oturunca yakınımdaki insanlar sırtımı sıvazladılar. Annemle babamın gülümseyen yüzlerine bakınca, benimle gurur duyduklarını görebiliyordum. Plaketteki ismimin yanlış yazılmış olması umurumda değildi. Kim olduğumu biliyordum.

Bay Terence Hosmer'in ikincilik kazanan hikâyesi, mısır tarlasına dadanan kuzgunları kandırmak için bir çiftçinin yaptıkları hakkındaydı. Bayan Ada Yearby'ın birincilik kazanan eseri, İsa'nın doğuşu sırasında bütün hayvanların diz çöküşünü konu alıyordu. Reis Swope oraya geldikleri için herkese teşekkür etti ve artık evlerimize dönebileceğimizi bildirdi. Çıkışta Davy Ray, Ben ve Johnny etrafımı sararlarken, Bayan Yearby'dan daha çok ilgi gördüğümü fark ettim. Şeytan Kız'ın annesi yanıma gelip beni tebrik ettikten sonra geniş, bıyıklı yüzüyle anneme baktı ve, "Gelecek cumartesi günü Brenda'nın doğum günü partisi var," dedi. "Kızım oğlunuzun da orada olmasını istiyor. O şiiri Brenda için yazdığımı biliyor muydunuz? Kızım çok hassas bir çocuktur. Oğlunuz Brenda'nın doğum günü partisine gelmek ister mi? Hediye mediye getirmesine gerek yok."

Annem bir ipucu görebilmek için bana baktı. Odanın karşısında babasıyla oturan Şeytan'ı gördüm. Şeytan kıs kıs gülerek bana el salladı. Davy Ray kaburgalarıma bir dirsek attı; ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değildi. "Ah, Bayan Sutley, korkarım cumartesi günü evde yapmam gereken bazı işlerim var," dedim. "Değil mi, anne?"

Sağ olsun annem, hemen, "Evet, kesinlikle var!" dedi. "Çimenleri biçeceksin ve verandanın boyanmasında babana yardım edeceksin."

"Ha?" dedi babam.

Annem, "Bu işlerin yapılması gerekiyor," dedi babama. "Hepimizin birlikte çalışabileceği tek gün de cumartesi."

"Ve belki yardım için birkaç arkadaşımı da getirebilirim," dedim. Arkadaşlarım şaşırdılar.

"Eh, eğer partiye gelmek istersen, Brenda çok sevinir. Akrabaları falan da gelecekler." Bayan Sutley bana yenik bir ifadeyle gülümsedi. Farkındaydı. Sonra Şeytan Kız'a dönüp ona bir şey söyleyince Şeytan da bana annesi gibi gülümseyerek baktı. Kendimi topuğuna bok bulaşmış bir çizme gibi hissediyordum. Ama Şeytan Kız'a ümit veremezdim, mümkün değildi. Bunu kimse benden isteyemezdi. Ve

öf! Şeytan'ın akrabalarının nasıl tipler olacağını hayal bile edemiyordum. O grup Munsters ekibini bile sevimli kılabilirdi.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken birisi alçak sesle, "Tom?" dedi. "Tom Mackenson?"

Babam durup o sese döndü.

Karşısında Leydi vardı.

Kadın hatırladığımdan daha ufak yapılıydı. Boyu babamın omuzlarına ancak geliyordu. Ama on erkeğin sahip olamayacağı bir gücü vardı; sayısız fırtınada eğilip bükülmüş ama yıkılmamış yaşlı bir ağacın hayat gücüne sahipti. Bay Damaronde veya Ay Adam biraz ötede bekliyorlardı; Leydi yanımıza tek başına gelmişti.

"Merhaba," dedi annem. Leydi ona başıyla selam verdi. Babamın yüzünde, bir tarantulayla karanlık bir dolaba kapatılmış gibi bir ifade vardı. Bir kaçış yolu bulmak için gözleriyle etrafı taradı ama bu kadına kabalık edemeyecek kadar kibar bir insandı.

"Tom Mackenson," dedi Leydi yine. "Siz ve eşiniz kesinlikle çok yetenekli bir çocuk yetiştirmişsiniz."

"Ben... biz... elimizden geleni yaptık. Teşekkür ederim."

"Ve çok da iyi bir *hatip*," diye devam etti Leydi. Bana bakıp gülümsedi. "Çok başarılıydın."

"Teşekkür ederim, efendim."

"O bisiklet ne durumda?"

"Çok iyi. Ona Roket adını verdim."

"Güzel bir ad."

"Evet, efendim. Ve..." Ona söylemeye karar verdim. "Ve far lambasında bir gözbebeği var."

Leydi'nin kaşları çok hafifçe kalktı. "Öyle mi?"

"Cory!" dedi babam kızarak. "Böyle şeyler uydurma!"

"Bence," dedi Leydi, "bir çocuğun bisikleti nereye gittiğini görmeli. Önündeki yol açık mı, yoksa bir sorun var mı, diye görmeli. Bence bir çocuğun bisikletinde biraz at, biraz geyik ve hatta bir nebze sürüngen bile olmalı. Akıllılık için."

"Evet, efendim," dedim. Leydi Roket'i iyi tanıyordu.

"Cory'ye bir bisiklet vermekle çok nazik davrandınız," dedi babam. "Ben bağış kabul eden biri değilimdir ama..."

"Aa, bu bir bağış değildi, Bay Mackenson. Yapılan iyi bir işin karşılığıydı. Bayan Mackenson, evinizde Bay Lightfoot'un tamir etmesi gerekecek herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, şimdilik her şey iyi durumda."

"Pekâlâ," dedi Leydi ve babama baktı. "Neyin ne zaman bozulacağını kestirmek zordur."

"Sizi gördüğümüze sevindik, Mrs... ee... Leydi." Babam annemin koluna girdi. "Artık eve dönsek iyi olacak."

"Bay Mackenson, konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedi Leydi biz ayrılmak üzereyken. "Bu şeylerin ölüm kalım meselesi olduğunu söylersem, sanırım anlarsınız."

Babam durdu. Çenesindeki kasın seğirdiğini gördüm. Leydi'ye dönmek istemiyordu ama kadın onu kendine çekmekteydi. Babam belki de onun hayat gücünün –onun saf ve ilkel gücünün– bir parça daha kızıştığını, tıpkı benim gibi hissetmişti. Ondan bir adım daha uzaklaşmak istiyora benziyordu ama bunu başaramıyordu.

"Siz Hazreti İsa'ya inanır mısınız, Bay Mackenson?" diye sordu Leydi.

Bu soru babamın son direnç duvarını aştı. Yüzünü ona dönüp, "Evet, inanırım," dedi.

"Ben de. Hazreti İsa bir insanın olabileceği kadar kusursuzdu ama o da kızardı, mücadele ederdi ve bazı günler bir adım daha atamayacağını hissederdi. Tıpkı cüzzamlıların ve hasta insanların onun başına üşüşüp ondan mucizeler dilendiği zamanlar gibi; ta ki, artık mucize yaratamayana kadar... Demek istediğim şu, Bay Mackenson; Hazreti İsa'nın bile bazen yardıma ihtiyacı olurdu ve o bunu istemeyecek kadar kibirli değildi."

"Benim yardıma ihtiyacım..." Gerisini getirmedi.

"Bakın," dedi Leydi, "Herkes ara sıra sanrılar görür. Sanırım bu

insan denen hayvanın doğal bir parçasıdır. Bu sanrıları –büyük bir yorganın minik kırpıntılarını– görürüz, fakat bunları nereye oturtacağımızı veya nedenini bilemeyiz. Bunlar çoğu zaman uyurken rüyaların içinde gelir. Bazen uyanıkken rüya görebilirsiniz. Hemen herkes bunu yaşar ama anlam veremezler. Anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi babam.

"Ah, evet, anlıyorsunuz." Sazlık gibi parmağını kaldırdı. "Bu dünyanın yapışkan bandı insanları sarmıştır ve onları diğerinde olan bitene karşı körleştirir ve sağırlaştırır."

"Diğerinde mi? Ne diğeri?"

"Nehrin karşısındaki diğer dünya," dedi Leydi. "Saxon Gölü'nün dibindeki adamın size seslendiği yer."

"Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum," dedi babam ama olduğu yerde kaldı.

"Size sesleniyor," diye tekrarladı Leydi. "Onu ben de işitiyorum, benim de lanet olası uykumu kaçırıyor; ben huzura ihtiyaç duyan yaşlı bir kadınım." Babama bir adım daha yaklaşıp gözlerine baktı. "O adam yoluna devam edebilmek için onu kimin öldürdüğünü söylemek zorunda. Çalışıyor, gayret ediyor ama bize bir isim veya bir yüz sunamıyor. Bize sadece o büyük yorganın küçük kırpıntılarını verebiliyor. Benimle görüşmeye gelirseniz kafa kafaya verip bu kırpıntıları birbirine dikmeye başlayabiliriz. Ondan sonra siz de, ben de tekrar rahat rahat uyuyabiliriz, o adam da ait olduğu yere gidebilir. Daha da iyisi, belki de katili yakalayabiliriz. Eğer yakalanacak bir katil varsa..."

"Ben böyle... saçmalıklara... inanmam."

"İnanıp inanmamak size kalıyor," dedi Leydi. "Ama bu gece o ölü adam size uğrarsa –ki, uğrayacaktır– onu dinlemekten başka seçeneğiniz olmayacak. Ve tavsiyem, Bay Mackenson, onu dinlemeye başlasanız iyi edersiniz."

Babam bir şey söyleyecek gibi oldu; ağzını açtı ama dili tutuldu.

"Bağışlayın," dedim Leydi'ye. "Hiç başka rüyalar görür müsünüz diye size sormak istiyorum."

"Aa, hemen her zaman," dedi Leydi. "Ne var ki, benim yaşımda çoğu rüyam eskiden görülmüş olanlardır."

"Acaba... dört kızla ilgili hiç rüya gördünüz mü?"

"Dört kız mı?"

"Evet, efendim. Dört kız. Siyah kızlar, yani sizin gibi. Ve hepsi de pazar ayinine gider gibi şık giyinmişler."

"Hayır," dedi Leydi. "Öyle bir rüya hiç görmedim."

"Ben onları sık sık rüyamda görüyorum. Her gece değilse de, adamakıllı sık. Sizce bunun anlamı ne olabilir?"

"Bir yorganın kırpıntısı," dedi Leydi. "Zaten bildiğin ama bildiğinin farkında olmadığın bir şey olabilir."

"Anlayamadım?"

"Ruhların konuşması olmayabilir," diye açıkladı Leydi. "Belki sadece kendin bir şeyi çözmeye çalışıyorsundur."

"Anlıyorum," dedim. İşte bu yüzden Leydi babamın rüyalarına takılıyordu, benimkilere değil. Benimkiler geçmişin hayaletleri değil, geleceğin bir gölgesiydi.

Leydi, "Müzemiz bittiği zaman Bruton'a gelmelisiniz," dedi anneme. "Eğlence merkezinin inşasına başlamak için para topladık. Birkaç aya kadar bitmiş olur. Çok güzel bir sergi salonumuz olacak."

"Bunu duymuştum," dedi annem. "İyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Açılış töreninin ne zaman olacağını size bildiririm. Size söylediklerimi unutmayın, Bay Mackenson." Babam Leydi'nin uzattığı mor eldivenli eli sıktı. Ondan korkuyor olabilirdi ama ne de olsa centilmendi. "Nerede yaşadığımı biliyorsunuz."

Leydi, Ay Adam ve Bay Damaronde'nin yanına gittikten sonra birlikte sıcak ve durgun geceye çıktılar. Biz de onlardan hemen sonra çıktık ve her zamanki elmaslı Pontiac yerine mavi bir Chevrolet'yle ayrıldıklarını gördük. Sona kalan dinleyiciler kaldırımda sohbet ediyorlardı; beni görünce okumamı ne kadar beğendiklerini söylediler. "Hep böyle başarılı ol!" dedi Bay Dollar; başka bir adama böbürlenişini duydum. "Biliyor musun, o çocuğun saçlarını ben keserim. Yıllardan beri ben keserim."

Eve gidiş yolunda iki elimle tuttuğum plaketim kucağımdaydı. "Anne?" dedim. "Bruton'da nasıl bir müze olacak? Dinozor kemikleri falan mı olacak?"

"Hayır," dedi babam. "İnsan haklarıyla ilgili bir sergi olacak. Sanırım mektuplar, gazeteler ve resimler gibi şeyler sergilenecektir."

"Duyduğum kadarıyla kölelerle ilgili nesneler," dedi annem. "Prangalar, damgalama demirleri gibi şeyler. Lizbeth Sears, Leydi'nin o kocaman Pontiac'ı satıp parasını inşaat masrafları için bağışladığını söyledi."

"Bahse girerim, kadının ön bahçesinde o haçı yakanlar pek memnun olmayacaklardır," dedi babam. "Klan mutlaka müdahale eder."

"Bence nereye gittiklerini anlamaları için geçmişteki durumlarını bilmeleri iyi bir şey," dedi annem.

"Evet, Klan'ın onların nereye gitmelerini istediğini biliyorum," dedi babam; yavaşlayıp kamyoneti Hilltop Caddesi'ne yöneltti. Pencereleri ışık saçan Thaxter Malikânesi'ni gördüm. "Çok ısrar etti," dedi babam kendi kendine konuşur gibi. "Yani, Leydi." Kimden söz ettiğini anlamıştık. "Çok ısrar etti. Ve sanki kafamın içine bakar gibiydi ve orada olan şeyleri görmesine engel olamıyor..." Bizim hâlâ orada olduğumuzu fark edince, aniden sustu.

"Onu görmeye gidersen ben de seninle gelirim," dedi annem. "Orada kaldığın sürece yanında olurum. Sana yardım etmek istiyor. Bırak da etsin."

Babam karşılık vermedi. Eve yaklaşıyorduk. "Düşünürüm," dedi. Bunun anlamı, artık Leydi hakkında konuşmak istemediğiydi.

Babam Leydi'nin evini biliyor olabilirdi ve Saxon Gölü dibindeki adamın ona seslenen ruhundan arınmak için Leydi'ye ihtiyacı olabilirdi ama henüz buna hazır değildi. Buna bir gün hazır olup olmayacağını bilmiyordum. İlk adımı atmak ona kalıyordu ve kimse de ona bunu yaptıramıyordu. Şimdilik kendimi başka sorunlara odaklamak zorundaydım; rüyamdaki o dört siyah kız, Şeytan'ın bana olan aşkı, Dericiğer'den nasıl kurtulabileceğim ve bundan sonra ne yazacağım.

Ve o yeşil tüy. Yedi mistik çekmecede duran o yeşil tüy ve peşi sıra getirdiği cevaplanmamış sorular devamlı aklıma takılıyordu.

O gece babam plaketimi odamdaki duvara, tam sihirli kutunun üstüne astı. Boynunda cıvatalar olan iriyarı adamla, koyu renk pelerinli, çıkık dişli olan adamın resimleri arasında güzel görünüyordu.

Bana bir güç yüklenmişti ve bu gece hayatın tadına bakmıştım. Her nereye gideceksem, ne kadar sarsak da olsa ilk adımı atmıştım. Bu coşkulu duygu solabilir, günlerin yoğunluğu içinde ve zamanın nehrinde azalabilirdi ama bu gece, bir daha asla tekrarlanmayacak olan bu harika gecede dipdiriydi.

3
Vernon'la Akşam Yemeği

Bunu izleyen günlerde Şeytan Kız'ın doğum günü partisine gelmem için beni nasıl taciz ettiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Şeytan'ın ısrarlı fısıldayışıyla Dericiğer'in camları titreten kükremeleri arasında çarşamba gününe geldiğimizde sinirlerim harap olmuştu ve hâlâ kesirleri bölemiyordum.

Çarşamba gecesi yemekten sonra bulaşıkları kurulayarak anneme yardım ederken içeriden babamın seslenişini duydum. "Evin önünde bir otomobil durdu. Beklediğimiz biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi annem.

Babam verandaya çıkmak için koltuğundan kalktı. Kapıdan çıkmadan önce hayranlık ifade eden bir ıslık çaldı. "Hey, gelin de şuna bir bakın!" dedikten sonra dışarıya çıktı. Tabii, bu daveti karşılıksız bırakamadık. Evin önünde park etmiş çok güzel, uzun bir otomobil durmaktaydı. Kaporta boyası siyah saten gibi parlıyordu, telli jantları, parlak krom radyatör ızgarası ve çok geniş bir ön camı vardı. Hayatımda gördüğüm en uzun ve en güzel otomobildi ve bizim kamyonetimiz onun yanında paslı bir çöp konteynırı gibi kalıyordu. Sürücü kapısı açıldı ve siyah takım elbiseli bir adam araçtan çıktı. Bahçemize girip, "İyi akşamlar," dedi; buralara ait olmayan bir aksanı vardı. Veranda lambasının ışığında beyaz saçlarının ve bıyığının olduğunu gördük. Ayakkabıları otomobilin kaportası gibi parlak siyahtı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu babam.

"Bay Thomas Mackenson?"

"Tom. Evet, benim."

"Çok iyi, efendim." Basamakların başında durdu. "Bayan Mackenson," diyerek anneme başıyla selam verdikten sonra bana baktı. "Cory Efendi?"

"A... evet, ben Cory'yim, efendim," dedim.

"Çok güzel." Adam gülümsedi ve ceket cebinden bir zarf çıkardı. "Lütfen, alın," diyerek zarfı bana uzattı.

Babama baktım. Başıyla zarfı almamı işaret etti. Ben zarfı alıp açarken beyaz saçlı adam elleri arkasında kavuşturulmuş hâlde bekledi. Zarf kırmızı bir balmumuyla mühürlenmişti ve üstünde T harfi vardı. İçinden çıkardığım küçük beyaz kartta daktiloyla yazılmış birkaç satır gördüm.

"Ne yazıyor?" Annem omzum üzerinden uzandı.

Yüksek sesle okudum. "Bay Vernon Thaxter 1964 Eylül, cumartesi akşamı saat yedide akşam yemeğini şereflendirmenizi rica ediyor. Kıyafet tercihe bağlıdır."

"Günlük kıyafet öneriliyor," diye açıkladı beyaz saçlı adam.

"Ah..." dedi annem endişeyle kaşları birleşerek.

"Size kim olduğunuzu sorabilir miyim?" dedi babam kartı benden alıp inceleyerek.

"Adım Cyril Pritchard, Bay Mackenson. Thaxter Malikânesi'nde çalışıyorum. Eşim ve ben yaklaşık sekiz yıldır Bay Moorwood ve genç efendim Vernon'ın hizmetindeyiz."

"A... yani siz orada kahya falan mısınız?"

"Eşim ve ben bizden ne hizmet istenirse, onu yerine getiririz, efendim."

Babam homurdanarak kaşlarını çattı. "Bu davet neden babasından değil de Vernon'dan geliyor?"

"Çünkü, efendim, oğlunuzla akşam yemeği yemek isteyen Efendi Vernon'dur."

"Ama neden? Bildiğim kadarıyla Vernon oğlumla hiç karşılaşmadı bile."

"Efendi Vernon Sanat Konseyi ödül töreninde bulundu. Oğlunuzun dile hâkimiyeti onu çok etkilemiş. Kendisi de bir zamanlar yazar olmayı istermiş."

"Bir kitap yazmıştı, değil mi?" diye sordu annem.

"Evet. Adı da *Ay Benim Metresimdir*. New York City'deki Sonneilton Press tarafından 1958 yılında yayımlandı."

"Bu kitabı kütüphaneden almıştım," diye itiraf etti annem. "Kapaktaki kanlı kasap satırı varken asla satın almazdım. Ama bunu hep tuhaf bulmuşumdur, çünkü kitap daha ziyade o küçük kasabadaki günlük hayat hakkındaydı, o kasabın... eh, biliyorsunuzdur."

"Evet, biliyorum," dedi Bay Pritchard.

Vernon'ın kitabındaki o kasabın neler yapmış olduğunu daha sonra öğrenecektim. Adam her dolunayda bir kadının iç organlarını kesip çıkarıyordu. Ve romandaki kasabanın halkı kasabın biftek ve böbrekli böreklerine, baharatlı sosislerine ve kadınbudu köftelerine bayılıyordu.

"Ama bir ilk roman olarak fena değildi," dedi annem. "Neden bir daha yazmadı?"

"Ne yazık ki, nedeni her neyse, kitap iyi satmadı. Efendi Vernon büyük bir hayal kırıklığına uğradı." Gözleri bana çevrildi. "Bu yemek davetiyle ilgili Efendi Vernon'a ne dememi istersiniz?"

"Ağır ol bakalım," dedi babam. "Herkesin bildiği bir şeyi dile getirmek hoşuma gitmiyor ama Vernon'ın akıl sağlığı evinde misafir ağırlayacak kadar yerinde değil; haksız mıyım?"

O anda Bay Pritchard'ın bakışları buz kesti. "Efendi Vernon bir misafirini ağırlayacak kadar sağlıklıdır, Bay Mackenson. İma ettiğiniz endişenize cevap olarak, oğlunuzun onun yanında emniyette olacağını bilmenizi isterim."

"Niyetim hakaret etmek değildi. Ama bir insan devamlı çırılçıplak dolaşıyorsa, akıl sağlığından şüphe edilmesi normaldir. Moorwood'un ona böyle dolaşması için neden izin verdiğini anlayamıyorum."

"Efendi Vernon kendi hayatını yaşar. Bay Thaxter ona istediği gibi davranma izni verdi."

"Belli ki, öyle," dedi babam. "Biliyor musun, en az üç yıldan beri Moorwood'u hiç görmedim. Oldum olası keşiş gibi yaşardı ama artık arada sırada bile hiç hava almaya çıkmıyor mu?"

"Bay Thaxter'ın işleri görülüyor. Kiraları toplanıyor, mülklerinin bakımı yapılıyor. Bu her zaman onun hayattaki en önemli memnuniyetiydi ve hâlâ da öyledir. Şimdi; Efendi Vernon'a ne söylememi istersiniz?"

Vernon Thaxter'ın yayınlanmış bir kitabı vardı. Anladığım kadarıyla bir gerilim romanıydı. Gerçek bir New York yayıncısının bastığı gerçek bir kitap. Gerçek bir yazarla konuşma fırsatını bir daha hiç bulamayabilirdim. Deli olması veya anadan üryan dolaşması umurumda değildi. Ve her ne kadar o bilgi onu sakatlamışsa da, Zefir dışındaki dünya hakkında bilgisi vardı. Onun sihirli kutuyla olan tecrübelerini öğrenmek istiyordum. "Gitmek istiyorum," dedim.

"Bunu evet, olarak kabul edebilir miyim?" dedi Bay Pritchard.

"Bilmiyorum, Tom," dedi annem. "Her ihtimale karşı ikimizden biri de gitse iyi olur."

"Tereddüdünüzü anlıyorum, Bayan Mackenson. Size şu kadarını söyleyeyim; eşim de ben de Efendi Vernon'ın ne kadar nazik, zeki ve hassas bir insan olduğunu biliyoruz. Arkadaşı yoktur. Babası daima ona karşı mesafeli durmuştur." Mr. Pritchard'ın gözleri yine buz kesmişti. "Bay Thaxter'ın tek bir amacı vardır. Hiçbir zaman Efendi Vernon'ın bir yazar olmasını istememiştir. Hatta yakın bir zamana kadar, kütüphanenin *Ay Benim Metresimdir* kitabını bulundurmasını yasaklamıştı."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu annem.

"Zaman ve koşullar," dedi Bay Pritchard. "Bay Thaxter oğlunun ticaret dünyasına hiçbir yatkınlığı olmadığını anladı. Dediğim gibi, Efendi Vernon çok hassas bir insandır." Gözlerindeki buz çözüldü, gözlerini kırptı hatta ufak da olsa gülümsedi. "Bağışlayın. Sizi bu

ayrıntılarla sıkmak istemezdim. Ama Efendi Vernon bir cevap bekliyor. Ona evet, diyebilir miyim?"

"Eğer birimiz de oğluma eşlik edebilirsek, evet," dedi babam. "Oldum olası o evin içini görmek istemişimdir." Anneme baktı. "Sence bir sakıncası var mı?"

Annem bir dakika kadar bunu düşünürken, yüzünde karar verme öncesi belirtilerini seyrettim: Altdudağını çiğnemek genellikle hayır cevabını gösterirdi. Bir iç geçiriş ve ağzının sağ köşesinin hafifçe seğirmesiyse, evet, anlamına geliyordu. İç geçiriş ve seğirme oldu ve, "Yok," dedi.

"Çok iyi," dedi Bay Pritchard içten bir gülümsemeyle. Olumlu bir karara varıldığı için rahatlamıştı. "Cumartesi akşamı saat altı buçukta sizi buradan alacağımı söylemem istendi. Sizce uygun mudur, efendim?"

Soru bana yöneltilmişti. Uygun olduğunu söyledim.

"O zaman görüşmek üzere." Bay Pritchard eğilerek selam verdikten sonra otomobiline yürüdü. Motorun çalışırken çıkardığı ses hafif müzik gibiydi. Ardından Bay Pritchard yoluna koyuldu ve bir sonraki kavşakta Temple Caddesi'ne doğru ilerledi.

"Umarım, bir terslik olmaz," dedi annem birlikte eve döndüğümüz zaman. "Vernon'ın kitabı tüylerimi ürpertmişti."

Babam yine koltuğuna oturup gazeteyi açtı ve bıraktığı yerden spor sayfasını okumaya başladı. Bütün manşetler sonbaharın en önemli olayı olan Alabama'yla Auburn futbol maçıyla ilgiliydi. "Oldum olası Moorwood'un yaşadığı yeri görmek istemişimdir. Bu da çok iyi bir fırsat oldu. Ve Cory de Vernon'la yazarlık hakkında konuşma fırsatı bulacak."

Annem, "Tanrım, umarım sen de o kitap gibi korkunç şeyler yazmazsın," dedi bana. "Tuhaftı, çünkü o korkunç olaylar romanda hiç yer almasa da olurdu. Onca iğrenç cinayet olmasa, küçük bir kasaba hakkında pekâlâ güzel bir roman olabilirdi."

"Cinayetler daima vardır," dedi babam. "Hepimizin bildiği gibi."

"Evet ama *hayat* hakkında bir roman yeterince iyi olmaz mı? Ve kapaktaki o kanlı kasap satırı... Eğer üstünde Vernon'ın adı olmasaydı, o kitabı asla okumazdım."

"Hayat sadece kalplerden ve çiçeklerden ibaret değil." Babam gazeteyi bıraktı. "Keşke öyle olsaydı. Keşke. Ama hayatta tıpkı düzen ve sevinç olduğu kadar acı ve karmaşa da var. Muhtemelen düzenden daha çok karmaşa vardır. Sanırım, insan bunu kabullendiği zaman –hafifçe gülümseyip bana baktı– olgunlaşmaya başlıyor." Auburn futbol takımıyla ilgili bir yazı okumaya başlamışken aklına yeni bir şey geldi ve gazeteyi yine bıraktı. "Sana neyin tuhaf olduğunu söyleyeyim, Rebecca. Son iki-üç yıl içinde Moorwood Thaxter'ı *hiç* gördüğün oldu mu? Bankada, berberde veya herhangi bir yerde?"

"Hayır, onu hiç görmedim. Zaten görsem de onu tanımam ki."

"Zayıf, yaşlı bir adam. Her zaman siyah takım elbisesi ve siyah bir papyonu vardır. Çocukken onu gördüğümü hatırlıyorum. Daima içi kurumuş ve yaşlı görünürdü. Karısı öldükten sonra evinden çok az çıkmaya başladı. Ama yine de arada bir onu görmemiz gerekirdi, değil mi?"

"Ben Bay Pritchard'ı da daha önce hiç görmemiştim. Galiba hepsi keşiş hayatı yaşıyor."

"Vernon hariç," dedim. "Yani, havalar soğuyana kadar."

"Çok doğru," dedi babam. "Ama yarın etrafta soruşturacağım. Bakalım, son zamanlarda Moorwood'u gören olmuş mu."

"Neden?" dedi annem kaş çatarak. "Ne önemi var ki? Muhtemelen onu cumartesi gecesi görürsün."

"Tabii, ölmemişse," dedi babam. "Ne tuhaf olur, değil mi? Eğer Moorwood iki-üç yıl önce öldüyse ama ölümü sır olarak saklandığı için Zefir'deki herkes hâlâ onun adını duyunca irkiliyorsa, tuhaf olmaz mıydı?"

"Peki, bu neden sır olsun? Ne amacı olabilir ki?"

Babam omuz silkti ama bir cevap düşündüğünü görebiliyordum.

"Miras vergisi olabilir. Aç gözlü akrabalar. Yasalarla ilgili karışıklık. Pek çok şey olabilir." Gülümserken gözleri parladı. "Vernon'ın bunu bilmesi gerek. Bu kentin büyük bir kısmının sahibi çıplak, deli bir adam olsaydı ve herkes talimatların Moorwood'dan geldiğini sanarak onun her dediğini yapsaydı ne ilginç olurdu, değil mi? Bruton'u sel sularından kurtarmak için bütün kentin yardıma koştuğu gece gibi... Ben o olayı hep tuhaf bulmuşumdur. Moorwood parasını hayırseverlere bağışlamaktansa cebinde kalmasını tercih eden bir adamdır."

"Belki fikrini değiştirmiştir," dedi annem.

"Evet. Sanırım, insan ölünce dediğin gibi olur."

"Cumartesi gecesi bunu öğrenme fırsatın olacak," dedi annem.

Hep birlikte öğrenecektik. Ama o günle şimdi arasında Şeytan Kız'ın doğum günü partisinin ne kadar eğlenceli olacağını, sınıftaki herkesin geleceğini dinlemek zorunda kaldım. Tıpkı babamın sağda solda Moorwood Thaxter'ı gören var mı, diye soruşturduğu gibi ben de teneffüste sınıf arkadaşlarıma Şeytan'ın doğum günü partisine gidip gitmeyeceklerini sordum.

Kimse gitmiyordu. Çoğu o partiye gidip de Şeytan'ın sümüklerinin ve onun o Munster ailesinin merhametine kalmaktansa, içi tezek dolu sandviç yemeği tercih edeceğini söyledi. Ben de Şeytan'ın partisine gidip onun o kokuşmuş akrabalarını koklamaktansa, akkor olmuş kömürlerin üstünde yatmayı ve ayakkabısıyla masaya vuran o Rus adamın kel kafasını öpmeyi tercih edeceğimi söyledim.

Tabii, bunu Şeytan Kız'ın beni işitebileceği bir yerde söylemedim. Aslında ona biraz acımaya başlıyordum, çünkü tek bir çocuk bile o partiye gitmeyecekti.

Bunu neden yaptım, bilmiyorum. Belki insan bütün sınıf arkadaşlarını doğum günü partisine davet edip onlara dondurma ve pasta ikram edeceğini, kimsenin hediye getirmek zorunda olmayacağını bildirdiği hâlde, hepsinin bu daveti reddetmesi nasıl bir duygu yaratır diye düşündüğüm içindi. Acılarla dolu bir dünyada

yaşıyoruz ve tahminimce Şeytan Kız'ı daha pek çok hayal kırıklığı bekliyordu. Ama o partiye gidemezdim; resmen kaşınmak olurdu. Perşembe günü okuldan sonra Roket'e binip Merchants Caddesi'ndeki Woolworth Mağazası'na gittim ve ona on beş sentlik bir kart aldım. Başında doğum günü külahı olan bir yavru köpek resmi vardı. Karta, Sınıf Arkadaşların Doğum Gününü Kutluyorlar, yazdım. Sonra bunu kartın pembe zarfına soktum ve cuma günü sınıfa herkesten önce girip zarfı Şeytan'ın masasına bıraktım. Kimse görmediği için şükrettim yoksa beni fena hâlde makaraya alırlardı.

Zil çaldı ve Dericiğer komutayı aldı. Şeytan Kız arkamda oturuyordu. Zarfı açışını işittim. Dericiğer üzümlü çiklet çiğnediği için Reggie Duffy adındaki bir oğlana giydiriyordu. Bu, planımızın bir parçasıydı; kadının üzümlü çiklet kokusundan nefret ettiğini öğrenmiştik ve hemen her gün birisi kurban olmayı göze alıyordu.

Arkamda bir burun çekişi işittim.

Hepsi buydu. Ama on beş sentlik bir kartın mutluluk gözyaşı akıtacağını düşünmek insanın yüreğini dağlıyordu.

Teneffüste, okulun arkasındaki tozlu oyun alanında Şeytan Kız çocukların arasında dolanarak herkese kartını gösteriyordu. Herkes de sağ duylu davranıp bunu önceden bildiğini söyledi. Hızlı ayakları, falsolu pasları ve kargaşaya düşkünlüğüyle daha şimdiden ileride bir futbol yıldızı olacağını belli eden kızıl saçlı Ladd Devine adındaki bir oğlan, bütün kızlara böyle bir kart satın aldığını söyledi. Ben hiç araya girmedim. Şeytan Kız gözlerinde sevgi ve burnunda parmağıyla Ladd'e bakıyordu.

Cumartesi akşamı sözleştiğimiz saatte Bay Pritchard uzun otomobiliyle evimize geldi. "Edepli davran!" diye uyardı annem beni; bu uyarı babamı da kapsıyordu. Takım elbise giymedik; günlük kıyafetin anlamı rahat, kısa kollu gömlekler ve temiz blucinlerdi. Babamla beraber otomobilin arka koltuğuna binince kendimi mink ve deri duvarları olan bir mağarada gibi hissettim. Bay Pritchard bizden şeffaf plastik bir panelle ayrılan bölmesinde oturuyordu.

Temple Caddesi'ne doğru ilerlerken ne motor sesini duyabiliyorduk ne de herhangi bir sarsıntı hissediyorduk.

Temple Caddesi'nde, muazzam meşe ağaçları ve kavakların ortasında Zefir'in seçkin sakinlerinin evleri vardı. Belediye Reisi Swope'un kırmızı tuğlalı evi oradaydı, yuvarlak bir garaj yolu vardı. Babam bankanın başkanı olan adamın beyaz taş yapılı malikânesini işaret etti. Biraz daha ilerideki sokakta Spinnin' Wheel'ın sahibi Bay Sumpter Womack'ın evi duruyordu. Bunun tam karşısındaki evdeyse Dr. Parrish yaşamaktaydı. Temple Caddesi demir parmaklıklı bir bahçe kapısında son buldu. Bu kapının ardında, esas duruşa geçmiş gibi görünen çam ağaçlarının arasından uzanan parke taşlı bir garaj yolu görünüyordu. Thaxter Malikânesi'nin bütün pencereleri aydınlanmıştı; eğimli çatısına bacalar ve soğan şeklinde kuleler yerleşmişti. Bay Pritchard inip bahçe kapısını açtıktan sonra içeriye girdik, sonra tekrar çıkıp kapıyı kapadı. Arabanın lastikleri parke taşları yastıkmışçasına üzerinden geçiyordu. Mis gibi kokan çam ağaçları arasındaki kıvrımlı yoldan geçtikten sonra bir sayvanın altında durduk. Bunun altından uzanan taşlı giriş devasa ön kapıya uzanıyordu. Babam daha kapı kilidini açamadan Bay Pritchard orada bitti. Sonra cıva zarafeti ve sessizliğiyle gidip ön kapıyı açtı ve içeriye girdik.

Babam dondu kaldı. Sadece "Vay be," diyebildi.

Ben de onun kadar etkilenmiştim. Thaxter Malikânesi'nin içini tarif etmeye kelimeler yetmezdi ama büyüklüğü, kirişleri görünen yüksek tavanları ve tavanlardan sarkan avizeleri beni büyülemişti. Her şey ışıl ışıl parlıyordu ve ayaklarımızın altında Oryantal halılardan oluşan bir bahçe uzanıyordu. Havaya sedir ve eyer sabunu kokusu hâkimdi. Duvarlarda, yaldızlı çerçeveleri içindeki resimler ışık havuzlarının altında uzanıyorlardı. Bir duvarın tamamı ortaçağdan bir sahneyi resmeden goblenle kaplıydı. Çok geniş bir merdiven Chile Willow'un omzu gibi tatlı bir kıvrımla ikinci kata yükselmekteydi. Kabartmalı ahşap, cilalı deri, kadifeler ve renkli vitraylar gör-

düm, her biri pırıl pırıl parlıyordu, hiç örümcek ağı yoktu, avizelerin ampullerinde bile.

Bay Pritchard'la aynı yaşlardaki bir kadın bir koridordan çıktı. Üstünde beyaz bir üniforma vardı; kar beyazı saçları gümüş iğnelerle tutturulmuş bir topuz hâlindeydi. Yuvarlak, güzel bir yüzü, mavi gözleri vardı ve kocasınınki gibi bir aksanla bize merhaba dedi. Babam bana bunun Britanya aksanı olduğunu söyledi. "Efendi Vernon trenlerinin yanında," dedi kadın. "Sizi oraya bekliyor."

"Teşekkür ederim, Gwendolyn," dedi Bay Pritchard. "Lütfen, beni takip edin, baylar." İki yanında odalar olan bir koridorda yürürken biz de peşinden gittik. Bu malikâneye bizimkinin büyüklüğünde birkaç ev sığar, bir ağıl için de yer kalırdı. Bay Pritchard durup bir çift kapıyı açınca kulağımıza tren düdüğü sesi geldi.

Ve işte Vernon anasının rahminden kaçtığı günkü kıyafetiyle karşımızdaydı. Yüzüne yaklaştırdığı bir şeye doğru eğildiği için popo aksamını görebiliyorduk.

Bay Pritchard genzini temizledi. Vernon elindeki lokomotifle bize dönüp öyle bir gülümseme çıkardı ki, yüzü ikiye ayrılacak sandım. "Ah, geldiniz!" dedi. "İçeriye buyurun!" Öyle yaptık. Odadaki tek mobilya üstünde oyuncak trenlerin minyatür tepelerde ve ormanlarda dolaştığı, küçük bir kasabanın bulunduğu büyük bir masaydı. Vernon bir tıraş fırçasıyla lokomotifin tekerleklerini temizliyordu. "Rayların üstü tozlu," diye açıkladı bize. "Eğer bu toz birikirse, tren kazası olabilir."

Tren düzenini büyük bir hayranlıkla seyrettim Aynı anda yedi tren hareket hâlindeydi. Makas değişimi otomatik olarak yapılıyor, küçük sinyal ışıkları yanıp sönüyor, küçük otomobiller hemzemin geçitlerde bekliyordu. Yeşil ormanın içine serpiştirilmiş erguvan ağaçları vardı. Küçük kasabadaki kibrit kutusu büyüklüğündeki evler tuğla ve taş rengine boyanmıştı. Ana caddenin sonunda Reis Swope'tan kaçtığım kubbeli gotik adliye binası görünüyordu. Yollar höyük tepeler arasında yılan gibi kıvrılıyordu. Bir köprü, yeşil boyalı

camdan bir nehri geçiyordu ve kasabanın ötesinde, siyaha boyanmış büyük, dikdörtgen bir ayna vardı. Saxon Gölü olduğunu anladım. Vernon oradaki kayaları temsilen kıyı şeridini kırmızıya boyamıştı. Beyzbol sahasını, yüzme havuzunu, Bruton'un sokaklarını ve evlerini gördüm. Ormanın içinden geçerek Saxon Gölü'ne uzanan 10. Otoyol'u bulunca tanıdığım bir evi aradım. Hah, işte oradaydı ve tırnağım kadardı: Kötü kızların bulunduğu Bayan Grace'in evi. Batıdaki ormanlık tepelerde, Zefir'le Union Town arasında bazı küçük ağaçların yandığını gösteren yuvarlak siyah bir işaret vardı. "Burada bir şey yanmış," dedim.

"Orası meteorun düştüğü yer," dedi Vernon bakmaya gerek bile görmeden. Lokomotifin tekerleklerine üfledi, Harika Dev Adam gibiydi. Hilltop Caddesi'ni ve ormanın kenarındaki evimizi gördüm. Sonra Temple Caddesi'ni takip edip şu anda babamla birlikte bulunduğumuz malikâneyi buldum.

"Buradasın, Cory. İkiniz de." Vernon sağ elinin yanında tren vagonlarının ve bağlantısız rayların ve kabloların yakınında duran bir ayakkabı kutusunu işaret etti. Kutunun kapağında siyah pastel boyayla İNSANLAR yazılıydı. Kapağı kaldırıp bakınca, yüzlerce minik oyuncak insan gördüm; vücutları ve saçları özenle boyanmıştı. Hiçbirinin elbisesi yoktu.

Hareket hâlindeki trenlerden biri kuş gibi bir ıslık çıkardı. Başka bir treni Cheerios büyüklüğünde yuvarlak dumanlar püskürten bir buharlı lokomotif çekiyordu. Babam ağzı açık bir hayranlıkla devasa ve karmaşık düzenin etrafında yürüdü. "Her şey burada, değil mi?" diye sordu. "Poulter Hill Mezarlığı'nda mezar taşları bile var! Bay Thaxter böyle muazzam bir şeyi nasıl *yaptınız?*"

Vernon başını kaldırıp baktı. "Ben Bay Thaxter değilim," dedi. "Ben Vernon'ım."

"Pekâlâ, o hâlde Vernon. Bunu nasıl yaptın?"

"Tabii ki, bir gecede değil," dedi Vernon gülümseyerek. Uzaktan bakınca çocuksu bir yüzü vardı ama yakından bakınca gözlerinin

etrafındaki kırışıklıklar ve ağzını parantez gibi saran iki derin çizgi görünüyordu. "Bunu Zefir'i sevdiğim için yaptım. Hep sevmişimdir. Hep seveceğim." Kapıda beklemekte olan Bay Pritchard'a baktı. "Teşekkür ederim, Cyril. Artık gidebilirsin. Ha, bir dakika bekle. Bay Mackenson biliyor mu?"

"Neyi biliyor muyum?" diye sordu babam.

"Ah... Efendi Vernon yemeği oğlunuzla yalnız yemek istiyor. Sizin mutfakta yemenizi rica ediyor."

"Anlamıyorum. Neden?"

Vernon hâlâ Bay Pritchard'a bakıyordu. Bay Pritchard, "Çünkü yemeğe oğlunuzu davet etti. Siz sadece, anladığım kadarıyla, ona koruyuculuk yapmak için geldiniz. Hâlâ... ee... çekinceleriniz varsa, mutfağın yemek salonunun hemen bitişiğinde olduğunu söyleyeyim. Biz yemeğimizi orada yerken, oğlunuz ve Efendi Vernon da yemek salonunda yiyecekler. Bu onun arzusudur, Bay Mackenson." Son cümleyi artık pes etmiş gibi bir ifadeyle söylemişti.

Babam bana baktı; omuz silktim. Bu düzenlemeden hoşlanmadığını ve her an rest çekebileceğini anlayabiliyordum.

"Madem buradasınız," dedi Vernon lokomotifi rayların üstüne bırakarak. "O hâlde kalın bari."

"Kalayım," dedi babam.

"Yemekleri beğeneceğinize eminim," dedi Bay Pritchard. "Gwendolyn çok iyi bir aşçıdır."

Babam kollarını göğsünde kavuşturup trenleri seyretti. "Olur," dedi sessizce. "Sanırım."

"Güzel!" dedi Vernon gözleri ışıldayarak. "Hepsi bu kadar, Cyril."

"Peki, efendim." Bay Pritchard odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Siz sütçüsünüz, değil mi?" diye sordu Vernon.

"Evet. Green Meadows'ta çalışıyorum."

"Babam Green Meadows'un sahibidir." Vernon kabloların bağlantısını kontrol etmek için benim yanımdan geçip masanın etrafın-

da dolandı. "Bu tarafta." Sıska koluyla mandıranın bulunduğu yeri işaret etti. "Gelecek ay Union Town'da yeni bir marketin açılacağını biliyor musunuz? Oradaki yeni alışveriş merkezini bitirmek üzereler. Adı süpermarket olacakmış. İçinde büyük bir süt reyonu olacak ve –inanması zor ama– bu sütler plastik sürahiler içinde olacak."

"Plastik sürahiler mi?" dedi babam homurdanarak.

"Her şey plastikleşecek," dedi Vernon. Eğilip evlerden birini düzeltti. "Geleceğimiz işte böyle olacak. Plastik aşağı, plastik yukarı."

"Epeyden beri babanı görmedim, Vernon. Dün Bay Dollar'la konuştum. Bugün de Dr. Parrish ve Reis Swope'la. Hatta bankaya bile gidip oradaki birkaç kişiye sordum. İki yıldan fazladır babanı gören kimse olmamış. Bankadaki görevli önemli belgeleri Bay Pritchard'ın aldığını ve Moorwood'a imzalatıp getirdiğini söyledi."

"Evet, bu doğrudur. Cory, Zefir'in kuşbakışı manzarası hoşuna gitti mi? İnsan kendini çatıların üstünden uçuyormuş gibi hissediyor, değil mi?"

"Evet, efendim." Ben de bir dakika önce aynen öyle düşünüyordum.

"Yahu, bana efendim deme. Vernon de."

"Cory'ye büyüklerine karşı saygılı olmayı öğrettik," dedi babam.

Vernon ona hayret ve hayal kırıklığı ifadesiyle baktı. "Büyükler mi? Ama biz onunla aynı yaştayız."

Babam birkaç saniye bir şey diyemedi. Sonra alçak sesle, "Evet," dedi.

"Cory, buraya gel ve trenleri işlet! Olur mu?" Üstünde düğmeler ve levyeler olan bir kontrol kutusunun yanında duruyordu. "Ekspres yük treni geliyor. Düt düt!"

Bana kesirlerin bölmesi kadar karmaşık gelen kontrol kutusuna baktım. "Ne yapacağım?"

"Herhangi bir şey," dedi Vernon. "İşin eğlenceli kısmı da bu zaten."

Tereddüt içinde düğmeleri çevirmeye, levyeleri çekmeye baş-

ladım. Kimi trenler hızlandı, kimileri yavaşladı. Buharlı lokomotif artık iyice pufluyordu. Sinyal ışıkları yanıp sönüyor, düdükler ötüyordu.

"Moorwood hâlâ burada mı, Vernon?" diye sordu babam.

"Dinleniyor. Üst katta, dinleniyor," dedi Vernon.

"Onu görebilir miyim?"

"Dinlenirken onu kimse ziyaret edemez," dedi Vernon.

"Dinlenmediği zamanlarda ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Her zaman çok yorgunum deyip bana söylemiyor."

"Vernon, bana bakar mısın?" Vernon başını babama çevirdi ama gözleri ikide bir trenlere gidiyordu. "Moorwood hâlâ yaşıyor mu?"

"Yaşamak veya yaşamamak," dedi Vernon. "Tıpkı midyeler ve istiridyeler gibi..." Sanki soruyu nihayet anlamış gibi alnı kırıştı. "*Tabii ki*, yaşıyor! Onca ticari işi kim yürütüyor sandınız?"

"Belki o işleri Bay Pritchard yapıyordur."

"Babam üst katta dinleniyor." Vernon *dinleniyor* kelimesini üstüne basarak söylemişti. "Sen sütçü müsün, yoksa Engizisyon mahkemesinin bir üyesi misin?"

"Sadece sütçüyüm," dedi babam. "Ama meraklı bir sütçü."

"Merak ettikçe merakın artar. Hızını artır, Cory. Altı numara gecikiyor!"

Düğmeleri çevirmeye devam ettim. Trenler virajların etrafında dolanıyor, tepelerin arasından hızla geçiyordu.

"O göl hakkındaki hikâyeni beğendim," dedi Vernon. "Bu nedenle onu siyaha boyadım. İçinde karanlık bir sır var, değil mi?"

"Evet, ef... Vernon," diye düzelttim hemen. Bir yetişkine ön adıyla hitap etmeye alışmam gerekiyordu.

"O olayla ilgili haberi *Journal*'da okudum." Vernon bir tepede eğri duran ağacı düzeltmek için eğilince, yere gölgesi düştü. Bu işi yaptıktan sonra doğrulup kasabaya baktı. "Katil gölün ne kadar derin olduğunu biliyor olmalıydı. O hâlde, buralı birisi. Belki de Zefir'deki o evlerden birinde yaşıyordur. Ama bildiğim kadarıyla ölen

adamın kimliği öğrenilemedi ve marttan beri kimsenin kaybolduğu ihbar edilmedi; demek ki, o adam buralı değil. O hâlde, burada yaşayan biriyle, buradan uzakta bir yerde yaşayan adam arasındaki bağlantı ne olabilir?"

"Bunu şerif de bilmeyi çok istiyor."

"Şerif Amory iyi bir insan," dedi Vernon. "Ama iyi bir şerif değil. Bunu kendisi de itiraf eder. Onda av köpeği içgüdüsü yok; pençesi altına aldığı kuşları serbest bırakır." Vernon göbek deliği altında bir yeri kaşıdıktan sonra pirinç kaplı bir duvara gidip iki düğmeye bastı. Odanın ışıkları söndü ve oyuncak evlerin minik ışıkları aydınlandı. Trenler de farlarının ışığında hareket ediyordu. "Sabahın köründe," diye mırıldandı Vernon. "Ama ben birini öldürecek olsaydım, onu kimsenin 10. Otoyol'dan geçmeyeceği kadar erken bir saatte göle atardım. Katil neden neredeyse şafak sökene kadar bekledi?"

"Keşke bilseydim," dedi babam.

Ben levyelerle oynamaya devam ediyordum, düğmelerin de ışıkları yandı.

"Bu kişi Green Meadows'tan eve sipariş söylemeyen biri olmalı," dedi Vernon. "Sütçülerin sabah çizelgelerini hiç akıl etmedi. Neye inandığımı biliyor musun?" Babam cevap vermedi. "Bence katil bir gece kuşuydu. Sanırım, eve gidip yatağına yatmadan önce yaptığı son şey, o cesedi göle atmak olmuştur. Bence süt içmeyen bir gece kuşu bulursan, katili buldun demektir."

"Süt içmeyen mi? Bu sonuca nasıl vardın?"

"Süt uyku getirir," dedi Vernon. "Katil uyumayı sevmiyor ve eğer sabahları çalışıyorsa, kahvesini sütsüz içer."

Babamdan gelen tek tepki bastırılmış bir homurtuydu; onunla hemfikir miydi, yoksa ona acıyor muydu, kestiremedim.

Bay Pritchard karartılmış odaya girip yemeğin servis edileceğini duyurdu. Bunun üzerine Vernon trenleri kapatıp, "Benimle gel, Cory," dedi. Babam kahyayla giderken ben de Vernon'ı takip ettim. Zırhların olduğu bir odaya girdik; uzun bir masada karşılıklı iki ki-

şilik servis açılmıştı. Vernon bana oturacağım yeri seçmemi söyledi. Ben de şövalye zırhlarını görebileceğim yeri seçtim. Birkaç dakika sonra Gwendolyn elinde gümüş bir tepsiyle odaya girdi ve hayatımın en ilginç yemeklerinden biri başladı.

İçinde vanilyalı gofretler olan çilek çorbası içtik. Aynı tabak içinde mantı ve çikolatalı pasta yedik. İçecek olarak limonlu Fizzies vardı ve Vernon bir Fizzie efervesan tabletini ağzına attı, ağzından yeşil köpükler yükselirken güldüm. Hamburger köftesi ve tereyağlı patlamış mısır yedik. Tatlı olarak kaşıkla yenen bir kâse çikolatalı pasta vardı. Bunların hepsini büyük bir zevkle yedim. Biraz suçluluk duymuyor da değildim; bir çocuğun böyle bir ziyafet çekmesini annem hoş karşılamazdı. Görünürde hiç sebze yoktu; havuç, ıspanak, Brüksel lahanası yoktu. Mutfaktan gelen biftek kokusunu duyunca, babamın yetişkin yemeği yediğini anladım. Herhalde benim mideme neler doldurduğumdan habersizdi. Vernon çok neşeliydi, yemeğini kahkahalar atarak yiyordu, ikimiz de şeker krizi içinde kâselerimizi yaladık.

Benim hakkımda her şeyi bilmek istedi. Ne yapmaktan hoşlandığımı, arkadaşlarımın kimler olduğunu, ne tür kitapları okumayı sevdiğimi, hangi filmlerden zevk aldığımı... *Marslı İstilacılar* filmini o da görmüştü; bu da aramızdaki dingil çivisi oldu. Eskiden bir sandık dolusu süper kahraman çizgi romanları varmış ama babası bunları çöpe attırmış. Eskiden rafları Hardy Boys gerilim romanlarıyla doluymuş ama babası bir gün ona çok kızıp bütün kitaplarını şöminede yakmış. Bütün Doc Savage dergileri, Tarzan ve Marslı John Carter kitaplarıyla Ürkünç Hikâyeler dergileri varmış ama babası artık onun bu çeşit yayınlar için çok büyüdüğünü söyleyerek hepsini tek tek ya küle dönene kadar yakmış ya toprağa gömülmesi için çöpe atmış. Onlara tekrar sahip olabilmek için bir milyon dolar verirdim, dedikten sonra eğer bende bu kitaplardan varsa, onları ebediyen saklamamı, çünkü hepsinin sihirli olduğunu söyledi.

Ve bir kez bu sihirli şeyleri yakar veya onları çöpe atarsan, bir daha sihir bulabilmek için dilenmeye başlarsın, dedi.

"Pantolonumun paçalarını yukarıya kıvıracağım," dedi Vernon.

"Ne?" dedim. Daha önce Vernon'ı şortla hiç görmemiştim.

"Bir zamanlar bir kitap yazmıştım," dedi.

"Biliyorum. Annem onu okumuş."

"Bir gün yazar olmak ister misin?"

"Eh," dedim. "Eğer olabilirsem, isterim tabii."

"Hikâyen güzeldi. Eskiden ben de hikâye yazardım. Babam böyle bir hobim olması iyi bir şey, dedi ama ileride bir gün bütün bunların benim sorumluluğumda olacağını unutmamalıydım."

"Bütün neler?" diye sordum.

"Bilmem. Bunu hiçbir zaman söylemedi."

"Ah." Nedense bunu mantıklı buldum. "Neden başka bir kitap yazmadın?"

Vernon bir şey söyleyecek gibi oldu; ağzı açıldı ama yine kapandı. Uzun bir an pasta kremasına bulanmış ellerini seyretti. Gözlerinde bir ışıltı belirmişti. "İçimde sadece bir tanesi vardı," dedi epey sonra. "Başka var mı, diye arandım durdum ama yoktu. Dün de yoktu, bugün de yok... ve yarın da olacağını hiç sanmıyorum."

"Neden ki?" diye sordum. "Başka bir hikâye düşünemiyor musun?"

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi.

Bekledim.

Vernon derin bir nefes alıp verdi. Gözlerini odaklayamıyordu, sanki uyanık kalmaya çalışıyormuş ama uyku onu dibe çekiyormuş gibi. "Bir oğlan çocuğu vardı," diye başladı. "Bir kent hakkında bir kitap yazdı. Zefir büyüklüğünde, küçük bir kent. Evet, Zefir'e çok benzeyen bir kent. Bu oğlan bir kitap yazdı ve her şeyi doğru anlaması tam dört yıl sürdü. O bu kitabı yazarken, oğlanın babası..." Sustu.

Bekledim.

"Oğlanın... babası..." Tekrar ne düşündüğünü hatırlamaya çalışırken alnı kırıştı. "Evet," dedi. "Babası ona ahmak olduğunu söyledi.

Babası gece gündüz ona böyle dedi. Ahmaksın, kaçık bir ahmaksın. Ticaret öğrenmen gerekirken vaktini kitap yazmakla harcıyorsun. Ben seni bunun için yetiştirdim. Ticaret için. Beni hayal kırıklığına uğratasın ve elindeki fırsatları çöpe atasın diye değil. Ben seni ticaret için yetiştirdim ve şimdi annen de mezarından sana bakıyor, çünkü onu da hayal kırıklığına uğrattın. Evet, üniversitede çuvalladığın zaman onun kalbini kırdın ve o hapları almasının tek nedeni buydu. Başarısız olduğun ve onca para heba olduğu için seni pencereden aşağıya atmam, seni zencilerle o beyaz puştlara bırakmam gerekirdi." Vernon gözlerini kırpıştırdı; sıkıntısı yüzüne yansımıştı. "'Siyahlar,' dedi oğlan. Medeni olmalıyız. Anlıyor musun, Cory?"

"Ben... hayır, anlamıyorum."

"İkinci Bölüm," dedi Vernon. "Dört yıl. Oğlan buna dört yıl dayandı. Ve kent hakkında, o kenti o kent yapan oradaki insanlar hakkındaki bu kitabı yazdı. Belki içinde gerçek bir olay örgüsü yoktu, belki okuyanı yakasından tutup kemiklerine kadar sarsacak bir şey yoktu ama *hayat* hakkındaydı. Hayatın akışı ve seslerdi, anıları oluşturacak küçük, gündelik şeylerdi. Nehir gibi kıvrılarak akıyor ve okuyucu oraya varana kadar nereye gittiğini bilmiyordu ama yolculuk o kadar tatlı ve anlamlıydı ki, keşke dahası olsaydı dedirtiyordu. Canlıydı, oğlanın yaşamadığı bir hayat kadar canlıydı." Vernon bir an boşluğa bakakaldı. Çikolata lekeli parmakları masanın kenarını kavrarken onu izledim. "Oğlan bir yayıncı buldu," diye devam etti. "Gerçek bir New York City yayıncısı. Bilirsin, orası bu işin can damarıdır. Orada yüz binlerce kitap basılır ve bunların her biri farklı ve özel bir çocuktur, kimi dimdik yürür, kimi topaldır ama hepsi dünyaya buradan açılır. New York City'den oğlanı arayıp kitabını yayımlamak istediklerini söylediler ama onu daha da iyi hâle getirmek için bazı değişiklikler yapar mı, diye sordular. Oğlan çok mutlu olmuş ve gurur duymuştu, tabii, dedi, daha iyi olmasını isterim." Vernon'ın camlaşmış gözleri havada bir şey görüyormuş gibi kıpırdadı.

"Böylece," dedi Vernon, "oğlan valizini toplamaya başladı; babası ona ahmak olduğunu, sürünerek eve döndüğünde kimin haklı olduğunu birlikte göreceklerini söyledi. O gün oğlanın yaramazlığı üstündeydi ve babasına hoş olmayan şeyler söyledi. Otobüsle Zefir'den Birmingham'a, oradan da trenle New York City'ye gitti. Ve çocuğuna ne olacağını öğrenmek için yüksek bir binadaki ofise girdi."

Vernon yine sessizliğe büründü. Neden sonra ben, "Peki, ne oldu?" diye sordum.

"Ona anlattılar." Gülümsedi ama buruk bir gülümsemeydi. "Bu da bir ticaret işidir, dediler. Duvarda grafiklerimiz, tablolarımız ve sayılar var. Bu yıl insanlar cinayet ve gerilim konuları istiyorlar ve sizin kentiniz de bu konu için harika bir ortam olur. Cinayet ve gerilim, dediler. İnsanları korkut. Artık televizyonla rekabet etmek zorundayız, dediler. Artık işler eskisi gibi değil, insanlar kitap okumak için zaman bulamıyorlar. İnsanlar cinayet ve gerilim istiyorlar; satış tabloları bunu kanıtlıyor. Eğer bu oğlan romanına bir cinayet sokuşturabilirse –ki, çok zor olmasa gerek– o zaman kapağında oğlanın adıyla kitabı basacaklarını söylediler. Ama *Ay Şehri* adını beğenmemişlerdi; kitap bu isimle iş yapmazdı. Gaddarca bir şey yazabilir misin, diye sordular. Bu yıl onlara gaddar bir yazar gerekiyormuş."

"Oğlan ondan isteneni yaptı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Vernon. "Öle bayıla, ne isterlerse yaptı. Çünkü başarıya çok yaklaşmıştı, neredeyse tadını alabiliyordu. Ve omzu üzerinden babasının onu seyrettiğinin farkındaydı. İsteneni yaptı." Vernon'ın gülüşü taze bir yara gibiydi. "Ama yayıncılar yanılıyorlardı. Bu iş çok ama çok zordu. Oğlan bir otele yerleşip çalışmaya başladı. Parasının ancak yettiği berbat bir otel. Ve kiraladığı o daktiloda, o sefil otel odasında çalışırken o otelin ve o şehrin bir parçası oğlanın içine sızdı ve parmakları vasıtasıyla o kitaba girdi. Ve bir gün geldi ki, artık nerede olduğunu bilmiyordu. Kaybolmuştu ve ona doğru yolu gösteren hiçbir işaret yoktu. İnsanların ağladıkları-

nı işitiyor, acı çektiklerini görüyordu ve içinde bir şey yumruk gibi sıkıldı; artık tek istediği şey son sayfaya gelip bu işten kurtulmaktı. Gecenin bir yarısı babasının kahkahalar atarak ona seni ahmak, kitabının arkasında durmalıydın, deyişini duyuyordu. Babası oğlanın içinde olduğu için onunla birlikte Zefir'den New York City'ye gelmişti."

Vernon birkaç saniye boyunca gözlerini sımsıkı kapadıktan sonra tekrar açtı; gözlerinin kızardığını görebiliyordum. "O küçük, salak oğlan yayıncıların parasını alıp kaçtı. Zefir'e, tertemiz tepelere ve düşünebileceği yere kaçtı. Sonra kitap oğlanın adıyla yayımlandı; o kapağı görünce, özenle yarattığı o güzel çocuğu bir orospu gibi giydirdiğini ve sadece çirkinlik arayan insanların onu isteyeceğini anladı. Bu insanlar o kadını istismar edip bir köşeye atmak istiyorlardı, çünkü o yüz binlerce benzerinden biriydi ve sakattı. Ve o oğlan... bunu ona o oğlan yapmıştı. O kötü, açgözlü oğlan."

Ağzından çatlak bir ses çıkınca, irkildim.

Vernon elini ağzına bastırdı. Elini indirdiğinde altdudağından iplik gibi salya akıyordu. "O oğlan," dedi fısıltıyla, "çok geçmeden kitabın başarısız olduğunu öğrendi. Çok kısa süre sonra. Ve yayıncıları aradı. Bu kitabı kurtarmak için ne gerekiyorsa, yapabilirim, dedi. Bizim grafiklerimiz, tablolarımız ve sayılarımız var, dediler. İnsanlar artık cinayet ve gerilim konularından bıkmışlar, farklı bir şey istiyorlar. Ama bir sonraki kitabını görmek isteriz, dediler. Gelecek vadediyorsun, dediler, yeter ki, farklı bir şey yaz. Gençsin, dediler, senin kafanda pek çok kitap vardır." Vernon elinin tersiyle ağzını sildi: yavaş, zahmetli bir hareketti. "Oğlanın babası bekliyor, devamlı sırıtıyordu. Babasının yüzü güneş kadar büyüdü, oğlan bu yüze her baktığında yanmaktaydı. Babası, sen benim yerimi alacak çapta değilsin, dedi. Üstündeki kıyafetlerin parasını ben ödedim. Sen hakkıyla kazanılmış paranın alabileceklerini giymeye layık değilsin. Bildiğin tek şey art arda çuvallamak, hayatın boyunca da böyle olacak; bu gece uyurken ölecek olursam, bunun nedeni senin başarısızlık-

ların olacak, dedi. Ve o oğlan merdiven başında durmuş ağlarken, babasına geber o zaman, dedi. Bir an önce geberip gitmeni dilerim, aşağılık orospu çocuğu."

O son korkunç, tıslama gibi çıkan kelimenin üzerine, sanki mızrak yemiş gibi, gözlerinden yaşların süzüldüğünü gördüm. Yumuşak bir inilti çıkardı, yüzü bir zamanlar *National Geographic*'te çıplak bir aziz gördüğüm İspanyol tablosu gibi acı içindeydi. Bir damla gözyaşı çenesine doğru inerken, bir diğeri ağzının kenarındaki çikolatalı hamura yakalandı.

"Of..." diye fısıldadı. "Of... olamaz."

"Efendi Vernon?" Tıpkı onunki gibi alçak sesle söylenmişti ama bir kararlılık tınısı vardı. Bay Pritchard odaya girmişti. Vernon ona bakmadı bile. Ben ayağa kalkacak gibi oldum ama Bay Pritchard, "Efendi Cory, lütfen şimdilik olduğunuz yerde kalın," dedi. Söyleneni yaptım. Bay Pritchard gelip Vernon'ın arkasında durdu ve elini onun sıska omzuna koydu. "Yemek bitti, Efendi Vernon."

Çıplak adam hiçbir tepki göstermedi. Donuk ve cansız görünen gözlerindeki tek hayat belirtisi, yavaşça akan gözyaşlarıydı.

"Yatma zamanı geldi, efendim," dedi Bay Pritchard.

Vernon ölü gibi uzaktan gelen bir sesle, "Uyanacak mıyım?" diye sordu.

"Bence uyanacaksınız, efendim." Vernon'ın omzunu bir baba şefkatiyle okşadı. "Misafirinize, iyi geceler dilerseniz iyi olur."

Vernon bana baktı. Sanki daha önce evinde hiç görmediği bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Derken gözlerine yine canlılık geldi ve burnunu çekip o çocuksu gülümsemeyi takındı. "Raylarda toz var," dedi. "Eğer birikirse, trenler kaza yapabilir." Bir an kaşları çatılır gibi olduysa da küçük bir fırtınaydı ve hemen geçti. "Cory. Bu gece benimle yemek yediğin için teşekkür ederim."

"Tabii, efe..."

Parmağını kaldırdı. "Vernon."

"Tabii, Vernon," dedim.

O ayağa kalkınca, ben de kalktım. "Babanız sizi ön kapıda bekliyor," dedi Bay Pritchard. "Sağa dönüp koridoru geçin, kapıya varırsınız. Otomobilin yanında birkaç dakika beklerseniz, sizi evinize götüreceğim." Vernon'ın dirseğinden tutup onu kapıya doğru yöneltti. Vernon çok yaşlı bir adam gibi yürüyordu.

"Birlikte yemekten çok zevk aldım!" dedim ona.

Vernon durup bana baktı. Gülümsemesi arızalı bir neon tabela gibi gidip geliyordu. "Umarım, yazmaya devam edersin, Cory. Umarım hep iyi şeylerle karşılaşırsın."

"Teşekkür ederim, Vernon."

Bir bağ kurmuş olmamızdan memnun bir ifadeyle başını salladı. Yemek salonundan çıkmak üzereyken yine durdu. "Biliyor musun, Cory, bazen o kadar tuhaf bir rüya görüyorum ki... bu rüyada gündüz vakti çırılçıplak bir hâlde sokaklarda dolaşıyorum. Üstümde hiçbir şey olmadan." Güldü. "Düşünebiliyor musun!"

Buna gülümsediğimi hatırlamıyorum.

Vernon ve Bay Pritchard salondan çıkarlarken sofradaki tabaklara baktım ve midem bulandı.

Ön kapıyı kolayca buldum. Babam oradaydı; gülümsemesine bakılırsa, benim tanık olduğum şeylerden hiç haberi yoktu. "Güzel sohbet ettiniz mi?" Sanırım, onu tatmin edecek bir-iki şey söylemiş olmalıyım. Midesi biftek yahnisiyle dolu olduğu için ve Vernon'ın bana bir kötülük yapmadığını bildiği için pek neşeliydi. "Ne güzel bir ev, değil mi?" dedi otomobile doğru yürürken. "Böyle bir ev... kimbilir kaça mal olmuştur."

Ben de bilmiyordum ama bildiğim tek şey, herhangi bir insanın ödeyebileceğinden çok daha pahalı olacağıydı.

Biraz bekledikten sonra Bay Pritchard geldi ve bizi evimize götürdü.

4
Beş Tufanın Gazabı

Pazartesi sabahı Şeytan Kız'ın benden vazgeçtiğini öğrendim. Artık gözleri sadece Ladd Devine'ın üstündeydi ve kirli parmakları enseme bulaşmıyordu. Bunun nedeni o doğum günü kartıydı ve Ladd'in işin içyüzünü bilmeden bunu kendisinin gönderdiğini söylemesiydi. Ladd liseye geçince gerçekten çok iyi bir futbolcu olacaktı; o günle şimdi arasında epey koşu ve sıyrılma idmanı yapacağa benziyordu.

Şeytan Kız'ın doğum günü hikâyesinde son bir olay yaşanmıştı. Şeytan teneffüste Ladd'in topu Barney Gallaway'e çıkarışını seyrederken yanına gidip partisinin nasıl geçtiğini sordum. Bana sanki görünmez adammışım gibi baktıktan sonra, "Aa, çok eğlendik," dedi ve tekrar geleceğin futbol yıldızını seyretmeye koyuldu. "Akrabalarım geldiler, dondurma ve pasta yediler."

"Hiç hediye aldın mı?"

"Evet." Yağlı saçları yüzüne inmişti; kirli tırnağını kemirmeye başladı. "Annemle babam bana bir hemşire çantası verdiler, Gretna teyzem kendi ördüğü bir çift eldiven verdi ve kuzenim Chile de iyi şans getirsin diye kapıma asmam için kurutulmuş bir çiçek çelengi getirdi."

"Çok iyi," dedim. "Gerçekten çok..."

Tam yanından ayrılacakken olduğum yerde çakıldım.

"Chile mi?" dedim. "Soyadı ne?"

"Purcell. Eskiden öyleydi. O oğlanla evlendi ve leylek onlara küçük bir bebek getirdi." Şeytan Kız iç geçirdi. "Of, Ladd dünyanın en yakışıklı erkeği değil mi?"

Tanrı'nın mizah anlayışı bazen bana çok tersti.

Eylül ayı geldi, geçti ve bir sabah baktık ki, ekim olmuş. Sanki bir sihirbaz bir gecede ağaçları boyamış gibi, tepeler kırmızı ve altın rengine bürünmüştü. Öğleden sonraları hâlâ sıcaktı ama sabahları artık bir kazak giyme zamanının geldiğini fısıldıyordu. Bakkaldaki sepetlerde o mor ve kırmızı taneli mısır başaklarını gördüğünüzde ve kaldırımda ara sıra ölü bir yaprağın hafif keyif sesleri çıkardığını duyduğunuzda pastırma yazı gelmiş demekti.

Sınıfta Göster-ve-Anlat işlenecekti; bunun anlamı herkesin derse önemli bir şey getirip bunun neden önemli olduğunu anlatmasıydı. Ben sınıfa *Ünlü Canavarlar* dergisinin bir sayısını getirdim; Dericiğer bunu görünce muhtemelen mum gibi sönecek, beni ezilenlerin kahramanı yapacaktı. Davy Ray Beach Boys'un "I Get Around" plağını ve bir gün ebeveynleri ders parasını denk getirirlerse, çalmasını öğreneceği elektrogitarın resmini getirdi. Ben bir Konfederasyon doları getirdi. Johnny hepsi bir balıkçı malzeme kutusunun ayrı çekmecelerinde, pamuklara sarılı hâlde tutulan ok uçları koleksiyonunu getirdi.

Çok harika şeylerdi. İrili ufaklı, pürüzlü, düzgün, açık veya koyu renklerdeydiler: İnsana zamanda bir yolculuk yaptırıyor, ormanın hâlâ bakir olduğu, tek ışığın kabile ateşlerinden geldiği, Zefir'in hayal bile edilemediği günleri çağrıştırıyordu. Johnny, onu ilkokul ikinci sınıfta tanıdığım günden beri ok uçlarını toplardı. Diğerlerimiz tarih denen o tozlu çatlaklara bir an bile ilgi duymadan koşup oynarken Johhny orman yollarında, nehir yataklarında atalarından kalan bu izleri arardı. Yüzden fazla ok ucu toplamıştı –aralarında gomalak yoktu, bu çakmaktaşı oyan ele hakaret olurdu– ve onları büyük bir sevgiyle temizleyip o malzeme kutusunda saklardı. Onun geceleri bunları kutudan çıkarıp iki yüz yıl önce Adams Vadisi'nde hayatın nasıl olduğunu hayal ettiğini düşünürdüm. Acaba dört köpeği ve dört hızlı midillisi olan dört Kızılderili arkadaşı olduğunu, aynı köyde çadırlarda yaşadıklarını, hayat ve okul gibi şeyler hak-

kında konuştuklarını da hayal eder miydi? Bunu ona hiç sormadım ama herhalde ediyordu.

O göster-ve-anlat sabahı –birkaç gündür Şeytan Kız'ın değerlendirme aşamasında önerdiği şeyler yüzünden korkuyordum– dersten önce arkadaşlarımla her zamanki yerimizde, oyun parkında buluştuk; bisikletlerimiz düzinelerce diğerleri gibi zincirle çite bağlanmıştı. Sabah serin olduğu için güneş altında oturduk, gökte tek bir bulut yoktu. Ben, "Açsana," dedi Johnny'ye. "Hadi, aç da görelim."

Johnny'nin kutu kapağını açması için daha fazla ısrara gerek kalmadı. Bunları pahalı mücevherler gibi saklıyor olabilirdi ama onların sihrini paylaşmakta hiç cimrilik etmiyordu. "Bunu geçen cumartesi buldum," dedi soluk gri bir ok ucunu pamuğundan çıkarırken. "Bunu yapan kimsenin çok acelesi olduğu belli. Bakın, keskin yerleri nasıl pürüzlü ve yamuk. Çok acelesi varmış. Yiyebileceği bir şey vurmak için hemen bir ok ucu yapmak zorundaymış."

"Evet, büyüklüğüne bakılırsa, eminim ancak bir sincap vurabilmiştir," dedi Davy Ray.

"Belki de kötü nişancıydı," dedi Ben. "Belki nasıl olsa bunu kaybedeceğini biliyordu."

"Mümkün," dedi Johnny. "Belki küçük bir oğlan çocuğuydu ve bu onun yaptığı ilk ok ucuydu."

"Eğer yiyebilmek için ok uçları yapmak zorunda kalsaydım, herhalde kısa zamanda açlıktan ölürdüm," dedim.

"Ne çok ok ucun varmış," dedi Ben. Parmaklarıyla malzeme kutusunu karıştırmak için can atıyordu ama Johnny'nin malına da saygısı vardı. "Aralarında favorin olan var mı?"

"Evet, var. Bu işte." Johnny bir pamuk parçasını kaldırıp hangisi olduğunu gösterdi.

Siyahtı, pürüzsüzdü ve kusursuz bir şekli vardı.

Bunu görünce hemen tanıdım.

Kamp gezimiz sırasında Davy Ray'in ormanda bulduğu ok ucuydu.

"Bu çok güzel," dedi Ben. "Sanki yağ sürülmüş gibi, değil mi?"

"Daha yeni temizlediğim içindir. Ama gerçekten parlıyor." Ok ucunu kahverengi parmakları arasında ovduktan sonra Ben'in tombul eline verdi. "Yokla. Üstünde hiçbir kesik hissedemezsin."

Ben bunu Davy Ray'e, o da bana uzattı. Ok ucunun sadece bir tane küçük bir çentiği vardı ama sanki avucumda erimiş gibiydi. Avucunuzun içinde ovuştururken, ok ucunun nerede durduğunu ve etin nerede başladığını anlamak zordu. "Acaba bunu kim yapmıştır?" diye sordum.

"Bunu ben de bilmek isterdim. Her kim yaptıysa, acelesi yokmuş. Sonunda kaybedecek olsa bile, havada doğru uçacak, iyi bir ok ucu yapmak istemiş. Ok uçları Kızılderililer için sadece ok ucu olmaktan ibaret değilmiş, onlar için para gibiymiş; bu nesnelere ne kadar özen gösterdiklerini belirtirmiş. Ne kadar iyi avcı olduklarını, av için bir dolu ucuz ok ucu yapmayı mı, yoksa birkaç tane çok iyi, güvenilir olanı yapacak zamanları olup olmadığını gösterirmiş. Bunu kimin yaptığını gerçekten bilmek isterdim."

Bu, Johnny için çok önemli görünüyordu. "Bahse girerim, bir kabile reisiydi," dedim.

"*Reis* mi? Gerçekten mi?" Ben'in gözleri büyüdü.

"Hikâye uydurmak için temel atıyor," dedi Davy Ray. "Bundan sonra onun söylediği tek bir şeye bile inanmam."

"Tabii ki, bir reisti!" dedim ısrarla. "Evet, o bir reisti ve o kabilenin en genç reisiydi! Yirmi yaşındaydı, eski reis de onun babasıydı!"

"Of!" dedi Davy Ray; yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle dizlerini göğsüne çekti. "Cory, kentin en büyük yalancısı yarışması yapılsa, eminim, sen birincilik ödülünü alırdın."

Johnny de güldü ama ilgilendiği gözlerinden belliydi. "Devam et, Cory. Ondan bahset biraz. Adı neydi?"

"Bilmiyorum. Adı... Koşan Geyik, ben..."

"Bu olmadı," dedi Ben. "Bu kız Kızılderili adıdır! Onun adını bir savaşçıya yakışır bir şey yap... Kocaman Fırtına Bulutu gibi bir şey!"

"Kocaman Bok," dedi Davy Ray gülerek. "Bu ad sana yakışır, Ben."

"Onun adı Reis Tufan'dı," dedi Johnny gözlerini bana dikerek. "Hayır. Reis *Beş* Tufan. Çünkü uzun boyluydu, esmerdi ve..."

"Şaşıydı," diye yumurtladı Davy Ray.

"Düztabandı," diye tamamladı Johnny; Davy Ray kıkırdamayı kesti.

Sustum, ok ucu avucumda parlıyordu.

"Hadi, Cory," dedi Johnny. "Bize onunla ilgili bir hikâye anlat."

"Reis Beş Tufan," diye başladım. Ilık çakmaktaşını parmaklarımın arasında sıkıp gevşetirken bir hikâye oluşturmaya çalıştım. "O Çeroki kabilesindendi."

"Krik," diye düzeltti beni Johnny.

"Dediğim gibi, Krik. O bir Krik Kızılderilisiydi. Babası da reisti ama bir av sırasında ölmüştü. Geyik avlamaya çıkmıştı, fakat onu bulduklarında bir uçurumdan aşağıya düşmüş hâldeydi. Ölmek üzereyken oğluna Snowdown'ı gördüğünü söyledi. Evet. Snowdown'ı yakından görmüştü, o kadar yakındı ki, onun beyaz derisini ve ağaçlar kadar büyük boynuzlarını görmüştü. Snowdown ormanda yaşadığı sürece, dünya dönmeye devam edecek, dedi. Ama birisi Snowdown'ı öldürürse, dünyanın sonu gelecekti. Sonra öldü ve Beş Tufan yeni reis oldu."

"Bir reisin reis olabilmesi için dövüşmesi gerekir sanıyordum," dedi Davy Ray.

"Tabii ki, dövüştü!" dedim. "Bunu herkes bilir. Reis olmayı hak ettiklerini düşünen bir grup yiğit savaşçıyla dövüşmek zorunda kaldı. Ama savaştan çok barışı seviyordu. Gerektiğinde dövüşemeyeceği için değildi, sadece ne zaman dövüşüp dövüşmeyeceğini biliyordu. Ama öfkesi de burnundaydı. Bu yüzden ona 'Bir Tufan' veya 'İki Tufan' adını vermediler. Çok sık öfkelenmezdi ama bir kez tepesi attı mı... savulun! Aynı anda Beş Tufan'ın patlaması gibi olurdu."

"Zil çalmak üzere," dedi Johnny. "Ona ne oldu?"

"Ee... uzun bir süre reis kaldı. Altmış yaşına kadar. Sonra reisliği oğlu Bilge Tilki'ye bıraktı." Okul girişine baktım; çocuklar içeriye girmeye başlamışlardı. "Ama en iyi hatırladıkları reisleri Beş Tufan oldu, çünkü o kendi kabilesiyle diğer kabileler arasında barışı sağladı ve o öldüğü zaman, onun en iyi ok uçlarını alıp, yüz yıl sonra insanlar bulsun diye ormanın çeşitli yerlerine saçtılar. Adını bir kayaya kazıdıktan sonra cesedini gizli bir Kızılderili mezarlığına gömdüler."

"Öyle mi?" dedi Davy Ray sırıtarak. "Neredeymiş bu mezarlık?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gizli."

Arkadaşlarım inleme sesi çıkardılar. Zil çalarak bütün çocukları içeriye çağırdı. Beş Tufan'ın ok ucunu Johnny'ye iade ettim; o da bunu yine pamuğa sararak kutusuna yerleştirdi. Topuklarımızın ardında toz bulutları çıkararak oyun parkından çıktık. "Belki de gerçekten Reis Beş Tufan gibi birisi vardı," dedi Johnny kapıya yaklaştığımız sırada.

"Tabii ki, vardı," dedi Ben. "Cory öyle söyledi, değil mi?"

Davy Ray çatlak bir ses çıkardı ama kötü bir niyeti olduğunu sanmıyordum. Grubumuz içinde her şeye itiraz etme rolü oynardı ama sonuçta Beş Tufan'a hayat veren de o olmuştu.

Ladd Devine'ın haykırışını duydum. "O sincap kafalarını benden uzak tut!" Bazı kızlar çığlık atarken, bir kız, "Öf, *iğrenç!*" diye bağırdı. Şeytan Kız sahnedeydi.

Tahmin ettiğim gibi, sınıfında benim sinematik canavarlarımı görmek Dericiğer'i çileden çıkardı. Gösterdiği öfke patlamasının yanında Beş Tufan'ın gazabı çocuk ciyaklaması gibi kalırdı. Aklımı böyle pisliklerle doldurduğumu ebeveynlerim biliyorlar mı, diye sordu Dericiğer. Sonra da uzun bir nutuk atmaya başladı: Bu dünyadaki bütün iyi şeyler ve saygı çöpe gidecekti, neden ben bu canavar saçmalığıyla ilgilenmek yerine, iyi bir kitap okumuyordum? Benden beklendiği gibi yapıp hiç karşılık vermeden oturdum. Sonra Şeytan Kız yanında getirdiği ayakkabı kutusunu açıp Dericiğer'in

yüzüne doğru tuttu. Dericiğer, gözleri kürdanla oyulmuş, üstü karıncalarla kaplı dört sincap kafasını görünce kendini yıldırım hızıyla öğretmenler odasına attı.

Nihayet saat üçte zil çaldı ve bir okul günü daha bitti. Sınıftan çıkarken Dericiğer'in sesi hırıltılı bir fısıltı hâlindeydi. Sıcak öğleden sonrası güneşi altında çocuklar tozu dumana katarak özgürlüğe koştular. Davy Ray her zamanki gibi Ben'e sataşıyordu. Johnny bisiklet zincirindeki kilidi açmak için malzeme kutusunu yere bıraktı. Ben de diz çöküp Roket'in kilit şifresini açmaya başladım.

Çok hızlı oldu. Zeten böyle şeyler hep çok hızlı olur.

Tozların arasından çıktılar. Daha onları görmeden hissetmiştim. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Dört küçük kancık bir arada," diye geldi ilk sataşma.

Sesi tanıdığım için hemen o yana döndüm. Davy Ray ve Ben atışmayı kestiler. Johnny başını kaldırıp bakınca, gözleri korkuyla karardı.

"İşte buradalar," dedi Gotha Branlin; Gordo da yanındaydı. Sırıtışları keskin ustura gibiydi, siyah bisikletlerini yere yatırmışlardı. "Pek tatlı değiller mi, Gordo?"

"Evet, ya."

"Bu ne?" Gotha seri bir hareketle benim göster-ve-anlat için getirdiğim dergiyi elimden kaptı. Derginin zımbaları söküldü ve kapağındaki Christopher Lee'nin Dracula'sı çaresiz bir öfkeyle tısladı. "Şu pisliğe bak!" dedi Gotha kardeşine; Gordo *Metropolis* filmindeki dişi robot resmine bakarak kahkaha attı. "Karının memelerini görüyorum!" Gotha, "Ver onu bana," diyerek sayfayı kaptı. Bu sayfa iki kardeşin çekiştirmesi sonunda asitte çözülmüş gibi paramparça oldu. Ama büyük bir kısmı, –metalik memelerin göründüğü kısım– Gotha'nın elinde kaldı ve buruşmuş bir hâlde kirli blucininin cebine tıkıştırıldı. Gordo, "Bok herif, ver onu bana!" diye bağırdı. Derginin geri kalanı ikisinin arasında çekiştirilirken, geriye kalan zımbalar da söküldü ve o parlak rüyalar, kahramanlar ve kötü insanlarla dolu

sayfalar tozların üstüne saçıldı. Gotha, "*Bokunu* çıkardın!" diye bağırarak kardeşini öyle sert itti ki, Gorda sırtüstü yere kapaklandı; ağzından salyası akıyordu. Gözlerinden ateş çıkarak doğruldu, yüzü öfkeyle kabarmıştı ama Gotha onun tepesinde dikilip yumruğunu kaldırdı. "Hadi, dene de görelim," dedi. "Hadi!"

Gordo olduğu yerde kaldı. Dirseği King Kong'un dev bir yılanla boğuştuğu sayfanın üstündeydi. Canavarlar bile ölümcül savaşlar yapmak zorundaydılar. Gordo'nun suratı sertleşmiş ve acılaşmıştı. Bu kadar sert bir darbe alan her çocuk ağlamaklı olurdu. Herhalde Branlinlerin evinde gözyaşı ejderha dişi gibi çok ender görülen bir şey olmalıydı; onca dökülmemiş gözyaşı, bastırılmış öfke Gotha ve Gordo'yu bu hâle getirmişti; ne kadar çabalasalar da, o akbaba gibi bisikletleriyle ne kadar uzaklara kaçsalar da, kafeslerinden çıkamayan iki hayvan gibiydiler.

Onlarda biraz olsun bir iyilik belirtisi görseydim, belki onlara acıyabilirdim. O sırada Gotha, "Bunun içinde ne var?" diyerek, Johhny daha kapmayı düşünemeden yerdeki malzeme kutusunu aldı. Gotha kutunun kapağını açarken, Johnny boğulur gibi bir ses çıkardı. Zorbanın hoyrat eli pamuk tamponları açmaya başladı. "Hey, şuraya bak!" dedi Gordo'ya. "Bak bizim Kızılderili kancığın neleri varmış! Ok uçları!"

"Bizi rahat bıraksanıza," dedi Davy Ray. "Sizi rahatsız etmiyor..."

"*Kes sesini, sik kafa!*" diye bağırdı ona Gotha; o an için kardeşçe düşmanlığı unutan Gordo da sırıtarak ayağa kalktı. İkisi birden leş kargaları gibi ok ucu koleksiyonunu didiklemeye başladılar. Doğrusu Branlinlerin evindeki akşam yemeklerini görmeyi hiç istemezdim.

"Onlar benim," dedi Johnny.

Böyle sözler daha önce Branlinleri hiç durdurmamıştı, şimdi de durdurmuyordu. "Onlar bana ait," dedi Johnny yanakları terle parlarken.

Bu defa Johnny'nin sesindeki bir şey Gotha'nın başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Ne dedin, kancık?"

"Onlar benim ok uçlarım. Onları bana verin."

"Onları geri vermemizi istiyor!" diye gakladı Gordo.

"Siz küçük kancıklar bize pislik yapmaya çalıştınız, değil mi?" Gotha'nın sağ eli ok uçlarıyla doluydu. "Ağlayarak şerife gittiniz ve babamızın bize kızmasına neden oldunuz. Değil mi?"

Bu taktik Johnny'nin dikkatini saptırmadı. "Ok uçlarımı verin," dedi.

"Hey, Gotha, sanırım bu Kızılderili kancık boktan ok uçlarını istiyor!"

"Beyler, bizi..." diye başladığım anda Gordo hızlıca önümde bitti, gömleğimden tutup beni çite dayadı.

"Küçük ibne," dedi öpme sesleri çıkararak. "Seni küçük ibne!"

Kısa bir an için Roket'in farındaki altın göz sanki durum değerlendirmesi yapar gibi göründü ve kayboldu.

Gotha, "Al ok uçlarını Kızılderili kancık," diyerek elindekileri tozlu oyun parkına saçtı. Johnny çatışan rüzgârların arasında kalmış gibi titredi. Gotha'nın elinin tekrar kutunun içine girmesini, tekrar çıkmasını ve değersiz taş parçalarıymış gibi ok uçlarını etrafa saçmasını izledi.

Gordo, "İbne, ibne, ibne," diye şakıyarak ön kolunu boynuma dayadı. Burnu akıyor, motor yağı ve yanık barbekü gibi kokuyordu.

"Yeter artık," dedim zor bela. Zorbanın nefesi de Fransa'dan çıkma bir parfüm değildi hani.

Gotha, Johnny'nin koleksiyonunu havaya saçarken, "Uç bebek uç," diye bağırıyordu.

"Kesin artık!" diye bağırdı Davy Ray.

Sonra Gotha'nın eline kusursuz biçimdeki, siyah bir ok ucu geldi. O bile bunun özel bir parça olduğunu anlayabilmişti, çünkü alçakça gurur içinde bir an durup ona iyice baktı.

"Yapma," diye yalvardı Johnny.

Gotha, Beş Tufan'ın o siyah ok ucunda her ne gördüyse, çok kısa sürdü. Sonra kolunu geri atıp parmaklarını açtı ve ok ucu uçuşa

geçti. Havada döne döne gidip çöp konteynırının yanındaki otların üstüne düştü. Johnny karnına sert bir yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı.

"Buna ne dersin, Kızılderili *kancık*..." diye başladı Gotha ama bitiremedi, çünkü Johnny göz açıp kapayana kadar topallayıp onun üstüne atılmıştı ve bulanık görünen yumruğu Gotha Brqanlin'in çenesine sertçe indi.

Gotha sendeledi, gözlerini kırpıştırdı, canının yandığı yüzünden belliydi. Derken dilini çıkarıp bakınca kan gördü. Olta kutusunu bir kenara atıp, "Artık sen *öldün,* kancık puşt!" dedi.

"Canına oku onun, Gotha!" diye bağırdı Gordo.

Johnny'nin kavga etmemesi gerekiyordu. Bunu benim kadar o da biliyordu. Branlinlerin yumrukları onu bir kez hastanelik etmişti. Hâlâ arada bir başı dönüyordu ve Gotha ondan çok daha iriydi. "Kaç, Johnny!" diye bağırdım.

Johnny için artık kaçmak diye bir şey yoktu.

Gotha yumruğunu savurdu; bu yumruk Johnny'nin omzuna gelip onu geriletti, suratına gelen bir darbeyi savuşturduktan sonra Gotha'nın kaburgalarına bir yumruk indirdi.

"Dövüşün! Dövüşün!" diye bağırdı hâlâ okul etrafında kalmış birkaç çocuk.

Var gücümle Gordo'yu geri ittim. Gordo dengesini bulmak için elini uzatınca parmakları Roket'in gidonuna tutundu. Birden, "*Hassiktir!*" diye haykırıp elini geri çekti ve parmaklarına baktı. Baş parmağıyla işaretparmağı arasında kan vardı. "*Bu puşt beni ısırdı!*" Elini bir vida veya bir metalin kenarı kesti sandım ama daha sonra baktığımda Roket'in çıkıntı yapan bir vidası veya metal bir kenarı olmadığını görecektim. Gordo öfkeyle Roket'e bir tekme attı ve işte o zaman Beş Tufan benimle konuştu.

Daha önce Johnny'ye dediği aynı şeyi söyledi: *Yeter.*

Ben yumruk atamazdım. Gordo tekme atmak istiyor idiyse, bence sakıncası yoktu. Kanım fokurdayarak öne çıktım ve kavalkemi-

ğine sıkı bir tekme attım. Gordo acıyla bağırıp tek bacağı üstünde dans etmeye başladı. Johnny ve Gotha yerde boğuşuyorlar, tozu dumana katıyorlardı. Yumruklar inip kalkıyordu. David Ray ve Ben, Gotha, Johnny'nin üstüne çıktığı takdirde ona vurmak için hazır beklemekteydiler. Ama Johnny hâlâ üstteydi, çırpınıyor, bükülüyor ama savaşıyordu, terli yüzü tozlanıp solmuştu. Gotha'nın eli onun saçını kavradı ama Johnny silkinerek bu elden kurtuldu. Çenesine bir yumruk aldı ama acısını belli etmedi. Sonra da onurundan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir oğlan gibi Gotha'yı yumruk yağmuruna tuttu. Gotha aldığı darbelerin acısıyla inleyerek top gibi büzüldü. Onlar dövüşürlerken, küçük bir seyirci grubu da, "Dövüşün! Dövüşün!" diye neşeyle seslenirken Johhny ve Gotha'nın etrafını sarmıştı.

Ama Gordo elinde bir sopayla üstüme geliyordu.

Beynimi dağıtması veya Roket'e zarar vermesi umurumda değildi. Bisikletime binip ondan uzaklaşmak için pedallara asıldım. Gordo'nun bana arkasını döneceğini sanmıştım; yanına sokulup o sopayı elinden düşürmek istiyordum. Ama yanılmıştım. Gordo kardeşi Gotha'yı kendi küçük nefret dolu savaşında bıraktı ve siyah bisikletine binip peşime düştü.

Ben ve Davy Ray'e bağıracak zamanım yoktu. Zaten kana susamış seyircilerin uğultusundan beni işiteceklerini sanmıyordum. Roket'i oyun parkının karşısına çevirip çitteki kapıdan geçtim ve kaldırıma çıktım. Arkama bakınca Gordo'nun gidona eğilip hızla pedalları çevirerek arayı kapatmakta olduğunu gördüm. Arkadaşlarımdan destek almak ümidiyle yönümü tekrar oyun parkına çevirmeye başladım.

Ama Roket buna izin vermedi.

Roket kasıldı. Gidon dönmüyordu. Eğri büğrü kaldırım boyunca ilerlemekten başka seçeneğim yoktu. O sırada tuhaf bir şey oldu.

Pedallar daha hızlı dönmeye başladı; o kadar hızlıydı ki, ayaklarımı üstünde zor tutabiliyordum. Birkaç kez ayağım pedaldan kaydı.

Roket'in zinciri şakırdıyor, vitesi kendiliğinden yükselerek güçlü bir ses çıkarıyordu.

Roket hızını artırırken, bense vahşi bir atın üstündeymişim gibi düşmemek için çabalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Omzumun üzerinden dönüp baktım, kıyamet hatta zamanın sonu gibi, Gordo hâlâ peşimdeydi.

Postumu istiyordu ve bunu alana kadar durmayacaktı.

Oyun parkında Gotha zor bela ayağa kalktı ama daha yumruk atamadan Johnny onu bir çelmeyle devirdi ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Davy Ray ve Ben beni aramaya başlayınca Roket'in orada olmadığını gördüler. Gordo ve siyah bisikleti de yoktu.

"Eyvah!" dedi Ben.

Gordo'nun bisikleti hızlıydı. Zefir'deki herhangi bir bisikletten daha hızlı olabilirdi ama Roket herhangi bir bisiklet değildi. Bir cehennem tazısı gibi gidiyordu; zinciri yerinden çıkarsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Garaj yolundaki yaprakları süpüren bir adamın önünden geçtik. Ön bahçelerinde sohbet eden iki kadının önünden geçtik. Durmak istiyordum ama ne zaman fren yapmak istesem, Roket asla buna izin vermiyor, öfkeli bir tıslama sesi çıkarıyordu. Eve gitmek için bir sonraki kavşakta sağa dönmeye çalıştım. Roket sola gitmek istiyordu; aniden gidon köşeyi dönüp arka tekerlek felaketin eşiğinde kayarken ciyakladım. Neyse ki, düşmedim. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Nereye *gidiyorsun?*" Bu soruların tek bir cevabı vardı: Roket çıldırmıştı.

Bir kez daha arkama baktığımda Gordo'nun hâlâ peşimde olduğunu gördüm ama artık zor nefes alıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Dursan iyi edersin," diye bağırdı. "Nasıl olsa seni yakalayacağım!"

Roket varken bunu yapamayacaktı. Ama ne zaman Roket'i evime doğru yönlendirmeye çalışsam, bunu kabul etmiyordu. Bisiklet kendi güzergâhında gidiyordu ve benim de buna uymaktan başka çarem yoktu.

Okul bahçesindeki toz duman arasında kavgacılar artık ayakta dövüşüyorlardı. Karşısındaki kişinin ona mukabele etmesine alışkın olmayan Gotha'nın dermanı kesilmişti; yumruklarını rastgele savuruyor, yorgunluktan sarhoş gibi yalpalıyordu. Johnny dans eder gibi onun sağına, soluna kaçıyor, ona havayı dövdürüyordu. Gotha öfkeyle üstüne atılınca Johnny yana çekildi; Gotha'nın ayakları birbirine dolandı ve yüzüstü yere kapaklandı; çakıl kaplı zeminde moraran çenesi sıyrıldı. Tekrar ayağa kalktı ama kolları ağırlaşmıştı. Bir hamle daha yaptı, Johnny bir kez daha yumru ayağının üzerinde döndü ve ondan kurtuldu, sanki Pan toynağının üzerinde dönüyormuş gibi. "Kaçıp durma!" dedi Gotha soluk soluğa. "Kaçıp durma, kancık!" Yüzü dana eti gibi kızarmıştı.

"Pekâlâ," dedi Johnny; burnu kanıyordu ve elmacıkkemiğinin yanında bir kesik vardı.

Gotha ona doğru atılınca, Johnny sola doğru çekilir gibi yaptı. Daha sonra Davy Ray, sanki Cassius Clay'in maçını seyreder gibi oldum, diyecekti. Gotha bu aldatmacayı yutup sola dönünce, Johnny var gücüyle onun çenesine bir yumruk attı; Gotha'nın kafası tersine döndü, gözleri yukarıya kayıp ak kısmı göründü. Ne ki, Johnny hâlâ hırsını alamamıştı. Yaklaşıp Gotha'nın ağzının ortasına çok sert bir yumruk atınca parmak kemiklerinden silah patlamış gibi bir kırılma sesi çıktı.

Gotha'dan hiç ses çıkmadı. İnleme bile.

Kütük gibi devrildi.

Ağzından kan sızıyordu, ön dişlerinden biri dudakları arasından çıkmıştı. Derken titremeye ve sert, öfkeli sessizlik içinde ağlamaya başladı.

Kimse ona yardım etmeye kalkışmadı. Birisi bir kahkaha attı, başka biri, "Hadi, ağlaya ağlaya anana git!" dedi.

Ben gidip Johnny'nin sırtını okşarken, Davy Ray onun omzunu tuttu. "Ona kimin efe olduğunu gösterdin, değil mi?"

Johnny onlardan sıyrılıp elinin tersiyle burnunu sildi. Kırık par-

mak kemikleri için Dr. Parrish'e gidecek ve ondan fırça yiyecekti. Tabii, ebeveynleri de kıyameti koparacaklardı ama nihayetinde Johnny'nin tek başına odasında neden o kadar çok zaman geçirdiğini anlayacaklardı. Johnny o uzun sıcak yaz günlerinde üç dolar elli sente postayla sipariş ettiği bir kitabı okuyordu. Bu, ünlü boksör Sugar Ray Robinson'un, *Boksta Temel Hareketler* adlı kitabıydı.

"Ben efe falan değilim," dedi Johnny; Gotha'nın yanına eğilip, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Ne var ki, ben Sugar Ray Robinson'un tecrübelerinden faydalanamazdım. Sadece altımdaki Roket ve amansız takipçim Gordo vardı. Roket ani bir gidon hareketiyle ormana uzanan bir patikaya girdiğinde giderek sonuma yaklaştığımı düşünerek korktum.

Roket fren kabul etmiyordu, benim kontrol etmek için çabalamamı yok sayıyordu. Eğer bisikletim çıldırdıysa, ben ondan inmek zorundaydım. Çalılıklara gelince atlamaya karar verdim.

Ama sonra Roket ağaçların arasından fırladı ve önümüze büyük bir hendek çıkıverdi; hendeğin içi otlarla ve çöplerle doluydu. Roket saçlarımı diken diken eden bir hızla uçuşa geçti.

Galiba çığlık attım. Altıma kaçırdığımı biliyordum ve düşmemek için gidonu o kadar sıkı tutmuştum ki, daha sonra günlerce ellerim ağrıdı.

Roket hendeğin üstünden uçup çok sert bir şekilde karşı tarafa indi; dişlerim birbirine çarptı, omurgam ipi kopmuş yay gibi gerilmişti. Ama bu atlayış Roket için de çok fazlaydı; kadrosu takırdadı, lastikleri yaprak ve çam iğneleri üstünde kaydı ve birlikte yere devrildik. Gordo patika boyunca bana doğru hızla gelirken hendeği görünce yüzü korkuyla buruştu. Frene asıldı ama zamanında duramayacak kadar hızlıydı. Siyah bisikleti yana kayarak onu sarmaşıklarla ve çöplerle kaplı hendeğe indirdi.

Hendek çok derin değildi. Dikenler veya sivri taşlar yoktu. Gordo, yoğun üç yapraklı yeşil asmaların ve karmakarışık şeyler yığınının arasına gerçekten yumuşak bir iniş yapmıştı: İçi dökülen yastık-

lar, çöp tenekeleri kapakları, boş teneke kutular, birkaç alüminyum börek kalıbı, çoraplar ve yırtık gömlekler, paçavralar ve bu gibi şeyler... Gordo bir dakika kadar yeşil sarmaşıkların arasında debelenip kendini siyah bisikletinden ayırdı. "Orada bekle, küçük puşt," diye bağırdı. "Sana göstere..."

Aniden bir çığlık attı.

Çünkü hendekte onun yanında bir şey vardı.

O şey on dakika önce açık bir mutfak penceresinden çaldığı Hindistan cevizi kremalı bir böreği yerken, Gordo onun tam tepesinde düşmüştü.

Ve şimdi, hazinesini kimseyle paylaşmayı sevmeyen Lucifer çok ama çok kızmıştı.

Maymun sarmaşıkların arasından fırlayıp Gordo'nun üstüne çullandı, dişleri görünmüştü ve arkasından iğrenç bir şey püskürtüyordu.

Gordo canını kurtarmak için savaşmaktaydı. Vahşi maymun onun kollarından, yanağından ve kulağından et parçaları koparıyordu ve cehennem gibi kokan Gordo çığlık çığlığa kendini hendekten dışarıya atıp koşmadan önce az kalsın bir parmağını koparacaktı. Lucifer bağırarak, tükürerek ve sıçarak peşinden koştu. Onları son gördüğümde Lucifer, bir filin üzerine oturmuş imparator gibi Gordo'nun kafasına yerleşmiş, avuç avuç sarıya boyalı saçlarını yolmaktaydı.

Roket'i kaldırıp üstüne bindim. Bisikletim artık uysallaşmıştı, bana direnmiyordu. Hendeğin etrafından dolanırken Gordo'nun birkaç gün boyunca neler hissedeceğini düşündüm. Yüzü ve kolları ısırık yaralarıyla şişmiş olacaktı ve hendekteki üç yapraklı sarmaşıkların sessiz bir kötülüğe hamile, zehirli sarmaşıklar olduğunu anlayacaktı. İrin kaplı bir suratla yürüyecekti. Tabii, *yürüyecek* hâlde olursa...

"Çok inatçıymışsın," dedim Roket'e.

Yenik siyah bisiklet hendeğin dibinde yatmaktaydı. Bunu almak

için oraya inen kişi yanında bol miktarda kalamin losyonu bulundursa, iyi ederdi.

Okula döndüm. Kavga bitmişti ama üç oğlan oyun parkında aranmaktaydı. Birinin kolu altında malzeme kutusu vardı.

Ok uçlarının çoğunu bulduk. Hepsini değil. Bir düzineye yakını toprağın içinde kaybolmuştu. Kaybolanlar arasında Reis Beş Tufan'ın pürüzsüz, siyah ok ucu da vardı.

Johnny buna fazla aldırmamış gibiydi. Aramaya devam edeceğini söyledi. Eğer bulamazsa, on ya da yirmi yıl ya da kimbilir ne kadar sonra başka birisi bulurdu. Zaten benim kendi malım değildi, dedi. Sadece Reis, Mutlu Av Bölgesi'nde ona ihtiyaç duyana kadar saklamıştı.

Başrahip Lovoy "erdem" hakkında konuşurken hep onun ne demek istediğini merak etmiştim. Artık anlıyordum. Erdem, çok sevdiğin bir şeyi kaybettiğinde yüreğini parçalansa da bunu güler yüzle karşılamaktı.

Bu tanıma göre, Johnny'nin erdemliliği üst düzeydeydi.

Henüz bilmiyordum ama ben de kendi erdemliliğimin sınanması eşiğindeydim.

5
Vaka NO: 3432

Oyun parkındaki o günden sonra Branlin kardeşler bir daha bize sataşmadılar. Gotha okula bir takma dişle ve bir miktar tevazuyla döndü; Gordo hastaneden taburcu edildikten sonra yanıma bile yaklaşmıyordu. Doruk noktası ise, Gotha'nın Johnny'ye sahiden yaklaşıp geldiğini bile görmediği o yumruğu –elbette ağır çekimde– göstermesini istemesiydi. Gotha ve Gordo bir gecede aniden aziz olmamışlardı tabii ama Gotha'nın dayak yemesi ve Gordo'nun kaşıntılarla debelenmesi onlara iyi gelmiş, saygı kadehinden bir yudum almışlardı.

Ekim ayı ilerledikçe tepe yamaçları kızıl ve turuncu renklere büründü. Havayı o yanık sonbahar kokusu kaplamıştı. Alabama da, Auburn de maçlarını kazanıyorlardı. Dericiğer artık nutuk çekmiyordu, Şeytan Kız benden başka birine âşık olmuştu ve dünyadaki her şey yolunda gidecekti.

Ancak...

Sık sık babamı düşünür olmuştum; sabahın kör saatlerinde bir kâğıda cevap veremediği sorular yazıyordu. İştahı kesilmişti ve iyice sıskalaşmıştı. Kendini gülümsemeye zorladığı zaman dişleri fazla büyük görünüyor, gözleri sahte bir ışıltıyla parlıyordu. Annem tırnaklarını kemirmeye başlamıştı ve dırdır edip duruyordu ama babam ne Dr. Parrish'e ne de Leydi'ye gitmeyi kabul ediyordu. Bir tartışma sonunda babam evden çıkıp kamyonetine binerek uzaklaştı. Daha sonra annem odalarında ağladı. Birkaç kez onun telefonda

Sarah nineyle konuştuğunu, babama akıl vermesi için yalvardığını işittim. "İçi içini yiyor," diyordu annem. Annemin ne kadar acı çektiğini görmeye dayanamadığım için dışarıya, Rebel'la oynamaya çıktım. Babamın da kendi azap hücresinde kilitlenmiş olduğunu biliyordum.

Ve o rüya. Devamlı o rüya. İki gece üst üste, bir gece boş, sonra yine, üç gece boş, derken art arda yedi gece...

Beyaz elbiseleri içinde, o yanmış, yapraksız ağacın altında *Cory? Cory Mackenson?* diye fısıldıyorlardı. Sesleri uçan kumruların sesi kadar hafifti ama içime korku salan bir telaş havası da vardı. Ve rüya devam ettikçe küçük ayrıntılar buğulu bir camdan geçiyorlarmış gibi ortaya çıkmaya başladılar: O dört siyah kızın arkasında siyah taşlardan oluşan bir duvar vardı ve paralanmış bir pencere çerçevesinde sadece kırık cam kenarları görünüyordu. *Cory Mackenson?* Uzaktan bir tıklama sesi geldi. *Cory?* Ses yükseldikçe içimdeki o nedensiz korku da artmaktaydı. *Cor...*

Bu yedinci gece, ışıklar açıldı. Uyku mahmurluğuyla ebeveynlerime baktım. "O gürültü neydi?" diye sordu babam. Annem, "Şuna baksana, Tom," dedi. Yatağımın karşısındaki duvarda kazınmış gibi büyük bir işareti vardı. Cam parçaları ve dişliler yere saçılmıştı. Saatin kadranı iki-on dokuzu gösteriyordu. "Biliyorum, zaman uçar gider," dedi annem, "ama çalar saatler de pahalıdır."

Sonunda bunu annemin akşam yemeği için yapmış olduğu Meksika güvecine bağladılar.

Bir süredir, mekân ve koşulların oluşturduğu kaderlerden biri gerçekleşmekteydi. Ben bunun farkında değildim. Ebeveynlerim de değildiler. Keza Birmingham'da her sabah hafif içecekler şişeleme şirketinde kamyonetine binip listesindeki benzin istasyonlarına ve bakkallara teslimat yapmak için yola koyulan o adam da farkında değildi. Eğer o adam o sabah duşta iki dakika fazla kalsaydı, bir fark olur muydu? Kahvaltısında yumurtasıyla jambon yerine sosis yeseydi? Okula gitmeden önce Rebel'a gidip getirmesi için sopayı sadece bir kere daha atsaydım, olacakların dokusu değişebilir miydi?

Rebel erkekti ve havasını bulduğu zamanlarda aranıyordu. Dr. Lezander ebeveynlerime bu aranma ihtiyacını halletmek için Rebel'la donanımlarını birbirlerinden ayırmayı tavsiye etmişti ama babam bu fikre karşıydı; bana da çok ters geliyordu. Böylece, bu hadım etme operasyonu gerçekleşmedi. Annem Rebel'ın bütün gün kulübesinde tutulmasından hoşlanmıyordu. Ne de olsa günün büyük bir kısmını verandada geçiriyordu ve zaten sokağımızda pek trafik olmazdı.

Sahne kurulmuştu. Ok yaydan çıkmıştı.

Ekimin on üçüncü günü okuldan eve döndüğümde babamın işten erken geldiğini ve beni beklediğini gördüm. "Evlat," diye başladı babam. Bunu duyduğum an kötü bir şey olduğunu anladım.

Kamyonetine bindik, Dr. Lezander'in Merchants ve Shantuck caddeleri arasındaki üç dönümlük arazide bulunan evine gittik. Arazi kazıklı beyaz bir çitle çevriliydi, iki at güneşin altında çimenlerin üstünde otlanıyordu. Bir yanda bir köpek evi ve köpek eğitimi alanı, diğer yandaysa bir ağıl vardı. Dr. Lezander'in iki katlı evi beyaz ve aritmetik kadar kesin ve temiz bir kareydi. Garaj yolunu aşıp evin arka tarafına geldik. Buradaki bir tabelada LÜTFEN KÖPEKLERİNİZ TASMALI OLSUN yazılıydı. Babam bir ipi çekince zil çaldı ve bir dakika sonra kapı açıldı, bizi karşılayan Bayan Lezander idi.

Daha önce de dediğim gibi, kadının bir ayıyı bile korkutabilecek at gibi bir yüzü ve hantal bir gövdesi vardı. Sanki bir kara bulut altındaymış gibi hep asık suratlıydı, hiç gülmezdi. Ama ben yol boyunca ağlamıştım ve gözlerim şişmişti belki de tanık olduğum değişimin nedeni de buydu.

"Ah, zavallı çocuk," dedi Bayan Lezander; yüzündeki şefkat ifadesi beni çok şaşırttı. "Köpeğine o kadar üzüldüm ki." *Köpekine* diye telaffuz etmişti. "Lütfen, içeriye gelin," dedi babama ve bizi küçük bir kabul salonuna getirdi; çam lambrili duvarlarda köpeklerine ve kedilerine sarılan çocukların resimleri vardı. Buradaki bir kapıdan Dr. Lezander'in bodrumdaki ofisine iniliyordu. Her bir basamak

bana işkence gibi geldi, çünkü köpeğimin burada yattığını biliyordum.

Köpeğim ölüyordu.

Saat bir sularında Birmingham'dan hafif içecekler getiren kamyonet Merchants Caddesi'nde ona çarpmıştı. Annemi arayıp haberi veren Bay Dollar'dı. Rebel o sırada bir grup köpekle birlikteymiş. Bay Dollar öğlen yemeğinden sonra Bright Star Cafe'den çıkarken fren yapan lastiklerin sesini ve Rebel'ın acı çığlığını duymuş. Diğer köpekler Rebel'ın başında sanki ona kalkmasını söyler gibi havlıyorlarmış. Bay Dollar Şef Marchette'in de yardımıyla Rebel'ı Wynn Gillie'nin pikabının arkasına koyup onu Dr. Lezander'e getirmişler. Annem bu konuda çok üzülmüştü, çünkü o öğleden sonra Rebel'ı kulübesine sokmayı düşünmüş ama televizyondaki "Search for Tomorrow" dizisine kendini kaptırdığı için bunu yapmamıştı. Rebel hayatı boyunca hiçbir zaman Merchants Caddesi kadar uzaklara gitmiş değildi. Belli ki kötü yoldaşlara takılmıştı ve bu da onun bedeli oluyordu.

Alt katta hayvan kokuları vardı ama rahatsız edici değildi, miski andırıyordu. Floresan ışıklarla aydınlanan, temizlenmiş beyaz fayansların ve paslanmaz çeliğin parıltısıyla dol bir sürü oda vardı. Dr. Lezander üstünde beyaz doktor önlüğüyle oradaydı; ışıkların altında kel kafası parlıyordu. Ciddi bir yüzle ve alçak sesle babama merhaba dedi. Sonra bana bakıp elini omzuma koydu. "Cory, Rebel'ı görmek ister misin?"

"Evet, efendim."

"Seni ona götüreyim."

"O... ölmedi, değil mi?"

"Hayır, ölmedi." Eli ensemdeki gergin bir kasa masaj yapıyordu. "Ama ölüyor. Bunu anlamanı isterim." Dr. Lezander gözlerini üstüme kilitlemişti ve başımı çevirmeme imkân vermiyordu. "Onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalıştım ama çok ağır yaralanmış."

"Onu tedavi edebilirsiniz!" dedim. "Siz doktorsunuz!"

"Doğru ama onu ameliyat etsem bile gövdesindeki hasarı onaramam, Cory. Hasar çok büyük."

"Onun... *ölmesine* izin veremezsiniz!"

"Git, onu gör, oğlum," dedi babam. "Hadi." *Hâlâ görebilecekken*, demek istiyordu.

Dr. Lezander beni odalardan birine götürürken, babam bekledi. Üst katta bir ıslık sesi duydum: Bir çaydanlık. Bayan Lezander üst kattaki mutfakta bize çay suyu kaynatıyordu. Girdiğimiz odada hastalıklı bir koku vardı. Şişelerle dolu bir raf ve mavi bir bez üzerine yerleştirilmiş doktor gereçlerinin bulunduğu bir tezgâh gördüm. Odanın tam ortasında paslanmaz çelik bir masa, bunun üstünde bir köpek büyüklüğünde pamuklu bir battaniyeyle örtülmüş bir şekil vardı. Pamuktan sızan kan lekelerini görünce, dizlerimin bağı çözüldü.

Herhalde titriyor olmalıydım, çünkü Dr. Lezander, "Bakmak zorunda değilsin," dedi.

"Bakacağım."

Dr. Lezander yavaşça örtüyü kaldırdı. "Sakin, sakin," diyordu yaralanmış bir çocuğa hitap eder gibi. O şekil titredi ve yüreğimi dağlayan bir inleme sesi duydum. Gözlerim yakıcı yaşlarla doldu. Bu inleme sesini hatırlıyordum; babam Rebel'ı yavruyken bir karton kutu içinde getirmişti ve Rebel karanlıktan korkuyordu. Masanın kenarına doğru dört adım attım ve Dr. Lezander'in bana gösterdiği şeye baktım.

Bir kamyon lastiği Rebel'ın kafasının şeklini değiştirmişti. Kafatasının bir yanındaki beyaz tüyleri ve eti kopmuş, kemik ve sabit bir sırıtma gibi görünen dişleri ortaya çıkmıştı. Pembe dili kanlar içinde sallanıyordu. Bir gözü ölü bir gri renk almıştı. Diğeri korkuyla ıslanmıştı. Burun deliklerinden kan kabarcıkları boşalıyor, köpeğim acılı sesler çıkararak soluyordu. Ön ayaklarından biri tamamen ezilmişti, çarpık duran bacağından çıkan kemikler görünüyordu.

İnlemiş olmalıyım. Bilmiyorum. O tek sağlam gözü beni bulun-

ca Rebel ayağa kalkmak için debelendi ama Dr. Lezander onu güçlü elleriyle tutunca hareketi durdu.

Rebel'ın bir yanına kenetlenmiş bir iğneyle onu besleyen şeffaf bir sıvıyla dolu serum şişesini gördüm. Rebel kıpırdayınca içgüdüsel bir hareketle elimi onun harap olmuş burnuna uzattım. "Dikkat et!" diye uyardı beni Dr. Lezander. Acı çeken bir hayvanın hareket eden her şeyi ısırmaya kalkışabileceği aklıma gelmemişti; onu çok seven bir çocuğun eli bile olsa... Rebel'ın kanlı dili uzandı ve zayıfça parmaklarımı yaladı. Kanlı parmaklarıma bakakaldım.

"Çok acı çekiyor," dedi Dr. Lezander. "Bunu sen de görebiliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim," dedim sanki korkunç bir kâbustaymışım gibi.

"Kaburgaları kırılmış ve bir tanesi akciğerini delmiş. Bu kadar yaşayabileceğini hiç sanmıyordum ama çok sürmez." Dr. Lezander yine Rebel'ın üstünü örttü. O titreyen vücuda bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. "Üşüyor mu?" diye sordum. "Üşüyor olmalı."

"Hayır, sanmıyorum." *Zanmıyorum* diye telaffuz etmişti. Bir kez daha omzumu tutup beni kapıya doğru yönlendirdi. "Gidip babanla konuşalım, tamam mı?"

Babam hâlâ onu bıraktığım yerde bekliyordu. "İyi misin, ortak?" diye sordu bana; kendimi berbat, çok berbat hissettiğim hâlde, iyiyim dedim. Kan kokusu hâlâ burun deliklerimdeydi.

"Rebel güçlü bir köpek," dedi Dr. Lezander. "Çoğu köpeği o anda öldürecek bir kazaya rağmen hâlâ hayatta." Masasından bir dosya alıp içinden bir sayfa çıkardı. Üstünde Vaka #3432 yazan basılı bir formdu. "Rebel'ın daha ne kadar yaşayacağını kestiremem ama bu saatten sonra artık ümitsiz vaka denebilir."

"Yani hiç ihtimal yok, öyle mi?" diye sordu babam.

"Hiç ihtimal yok," dedi doktor. Bana baktı. "Üzgünüm."

"O benim *köpeğim*," dedim yine gözyaşlarına boğularak. Burnum betonla tıkanmış gibiydi. "İyileşebilir." Bunu derken bile ne kadar hayal edersem edeyim, öyle olmayacağının farkındaydım.

"Tom, şu formu imzalarsan, bir ilaç verip Rebel'ı..." Doktor yine bana baktı.

"Rahatlatacaksın," diye tamamladı babam.

"Doğru. Aynen öyle. Şurayı imzalayıver. Ha, sana bir kalem lazım." Bir çekmeceyi açıp kalem çıkardı.

Babam bunu aldı. Bahsettiklerinin ne olduğunu biliyordum, altı yaşındaki bir çocukmuşum gibi bana hikâye anlatmalarına gerek yoktu. Bir iğneyle Rebel'ı öldürmekten söz ediyorlardı. Belki yapılması gereken buydu, belki insanca bir şeydi ama Rebel benim köpeğimdi, acıktığı zaman onu besliyor, kirlendiği zaman onu yıkıyordum, onun kokusunu ve dilinin yüzümde bıraktığı hissi biliyordum. Onu tanıyordum. Bir daha hiçbir zaman Rebel gibi bir köpek olmayacaktı. Boğazıma kocaman bir düğüm yerleşmişti. Babam formu imzalamak için eğilmiş, kâğıda dokunmak üzereydi. Gözlerimi kaçırmak için bakacak bir şey aradım. Doktorun masasında gümüş bir çerçeve içinde siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Açık renk saçlı bir kadın gülümseyerek bir yel değirmeninin önünde poz vermişti. Bu elma yanaklı kadının Veronica Lezander olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"Bir dakika," dedi babam kalemi kaldırarak. "Rebel senin köpeğin, Cory. Bu konuda ne diyorsun?"

Ses çıkaramadım. Daha önce hiç böyle bir karar vermem istenmemişti. Zor bir karardı.

"Ben de hayvanları çok severim," dedi Dr. Lezander. "Bir köpeğin bir oğlan çocuğu için ne kadar değerli olduğunu bilirim. Tavsiye ettiğim şey kötü bir şey değil, Cory. Doğal olanı budur. Rebel çok acı çekiyor ve asla iyileşemeyecek. Her şey doğar ve ölür. Hayat böyledir, değil mi?"

"Ölmeyebilir," diye mırıldandım.

"Diyelim ki, bir saat daha ölmedi. Hadi, iki veya üç saat. Bilemedin bütün bir gece. Bir şekilde yirmi dört saat daha yaşadı, diyelim. Yürüyemeyecek. Zor nefes alıyor. Kalbi tükenmek üzere ve şok

içinde." Dr. Lezander kaşlarını çatıp benim ifadesiz yüzüme baktı. "Rebel'a iyi bir dost olduğunu göster, Cory. Daha fazla acı çekmesine izin verme."

"Galiba bunu benim imzalamam gerekecek, Cory," dedi babam. "Değil mi?"

"Ben... onunla bir dakika daha beraber olabilir miyim? Sadece o ve ben?"

"Elbette. Ama ona dokunma. Isırabilir. Tamam mı?"

"Evet, efendim." Bir uyurgezer gibi o kötü rüya sahnesine döndüm. Paslanmaz çelik masanın üstünde Rebel titriyordu. Ağlayarak, sızlanarak acısını dindirmesi için sahibini arıyordu.

Ağlamaya başladım; kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağlıyordum. O sert, soğuk zeminde dizlerimin üstüne çöktüm, başımı eğip ellerimi kavuşturdum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya akarken gözlerimi sımsıkı kapatıp dua ettim. Duada neler söylediğimi hatırlamıyorum ama ne için dua ettiğimi biliyordum. Tanrı katından, cennetten ya da Beulah'tan bir elin inip ÖLÜM'e açılan kapıyı kapatmasını istiyordum. ÖLÜM köpeğimi ele geçirmek için çabalasa da, tırmalasa da, çığlık atsa da o kapıyı açamasındı. Bir el, çok güçlü bir el o canavarı kovsun, Rebel'ı iyileştirsin, ÖLÜM'ü bir çuval kemik gibi dışarı atsın, onu yağmurda bir dilenci gibi kaçırsındı... Evet, ÖLÜM acıkmıştı ve o odada onun dilini şapırdattığını duyabiliyordum ama o çok güçlü el onun ağzını kapatabilir, dişlerine bir tane patlatabilir, ÖLÜM'ü tüm dişleri dökülmüş salyası akan küçük bir şeye dönüştürebilirdi.

İşte bunun için dua ettim. Bütün kalbimle, ruhumla ve aklımla dua ettim. Vücudumdaki bütün gözeneklerin içinden dua ettim. Kafamdaki bütün saçlar bir radyo anteniymiş gibi mega-milyon vatla yayın yaparak uzaya erişsin istiyordum, sonsuzluğa ve her şeyi bilen, her şeye kadir o Biri'sine. Herhangi birisine.

Duamı kabul et.

Lütfen.

İki büklüm olmuş bir hâlde ağlayarak orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Belki on dakika, belki daha uzun bir süre. Biliyordum ki, ayağa kalkınca babamla Dr. Lezander'in bekledikleri yere gidip onlara evet veya...

Bir homurtu duydum. Bunu kanla dolu akciğerlerin hava solumak için çıkardığı ses izledi.

Başımı kaldırıp baktım. Rebel masanın üstünde ayağa kalkmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Rebel iki patisi üstüne ayağa kalkmış, kafasını sallıyordu. İnledi, içime hançerler saplayan uzun ve ürpertici bir inlemeydi. Sanki kuyruğunu ısırmak ister gibi başını çevirince, onun tek gözünü ve sırıtır gibi duran dişlerini gördüm.

"İmdat!" diye bağırdım. "Baba! Dr. Lezander! Çabuk gelin!"

Rebel'ın beli öyle bir şiddetle geri büküldü ki, bel kemiğinin kırıldığını sandım. Kuru bir kabağın tohumlarının çıkardığına benzer bir çıtırtı sesi çıktı. Sonra Rebel kasılıp yan tarafına doğru düştü ve bir daha kımıldamadı.

Dr. Lezander hemen içeriye girdi; babam da arkasındaydı. "Geri çekil," dedi bana ve elini Rebel'ın göğsüne koydu. Sonra stetoskobunu alıp dinledi. Sağlam tek gözü açtı; bu göz de yukarıya kaymıştı.

"Sakin ol, ortak," dedi babam iki eli omuzlarımın üstünde.

"Eh," dedi Dr. Lezander iç geçirerek. "Artık o form gerekmeyecek."

"Hayır!" diye haykırdım. "Hayır! Baba, hayır!"

"Eve gidelim, Cory."

"*Dua ettim*, baba. Ölmesin diye dua ettim. Ve ölmeyecek! *Ölemez!*"

"Cory?" dedi Dr. Lezander. Gözlerim yaş içinde ona baktım. "Rebel..."

Bir şey hapşırdı.

Fayans dolu odanın içinde bomba gibi çıkan bu sesle hepimiz yerimizde sıçradık. Bunu bir soluma sesi izledi.

Rebel doğruldu; burun deliklerinden kan ve köpük akıyordu. Sağlam gözüyle etrafını taradı, sanki derin bir uykudan silkiniyormuş gibi kafasını sallıyordu.

Babam, "Onu öldü sanı..."

"*Ölmüştü!*" Dr. Lezander şok içindeydi. "Tanrım! Bu köpek ölmüştü!"

"Canlı," dedim burnumu çekip gülerek. "Size söylemiştim!"

"İmkânsız!" diye bağırdı Dr. Lezander. "Kalbi atmıyordu! Kalbi durmuştu, ölmüştü!"

Rebel ayağa kalkmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Geğirdi. Yanına gidip sırtına dokundum. Rebel hıçkırmaya başlayıp başını eğdi ve soğuk çeliği yaladı. "Ölmeyecek," dedim güvenle. Artık ağlamam bitmişti. "Dua ederek Ölüm'ü ondan uzaklaştırdım."

"Ben... anlamıyorum, bu..." Dr. Lezander başka bir şey diyemedi.

Vaka No: 3432 formu imzalanmamış olarak kaldı.

Rebel uyudu, uyandı, uyudu, uyandı. Dr. Lezander devamlı nabzını kontrol ediyor, defterine her şeyi kaydediyordu. Bayan Lezander aşağıya gelip babamla bana çay ve elma pastası ister miyiz, diye sordu; onunla birlikte yukarıya çıktık. Benim yokluğumda Rebel'ın ölmeyeceğini biliyordum. Bayan Lezander babama bir bardak çay, bana da bir bardak gazoz ikram etti. Babam annemi arayıp ona Rebel'ın kurtulacak gibi göründüğünü ve bir süre sonra eve döneceğimizi söylerken ben mutfağın yanındaki çalışma odasına girdim. Bu odada tavandan sarkan dört kuş kafesi ve kendi kafesindeki tekerlekte dönen bir cırlak sıçan vardı. Kafeslerden ikisi boştu ama diğer ikisinde bir kanarya ve bir muhabbet kuşu duruyordu. Kanarya tatlı bir sesle şakımaya başladığı sırada Bayan Lezander elinde bir torba kuş yemiyle içeriye girdi.

"Hastalarımızı beslemek ister misin?" diye sordu; evet, dedim. "Şimdilik sadece küçük bir miktar," dedi. "Son günlerde pek iyi değiller ama yakında iyileşecekler."

"Bunlar kimin?"

"Muhabbet kuşu Bay Grover Dean'in. Kanarya –bu güzel hanımcık– Bayan Judith Harper'ın."

"Öğretmen olan Bayan *Harper* mı?"

"Evet." Bayan Lezander kafese yaklaşıp kanaryaya öpücük sesleri çıkardı. O at gibi ağızdan çıkan ses kulağıma tuhaf geldi. Ben yem tepsisine yemini bırakınca, kanarya incelikle bunları yemeye başladı. "Adı Tinkerbell. Merhaba, Tinkerbell."

Dericiğer'in Tinkerbell adında bir kanaryası vardı. Bunu hayal etmekte zorlandım.

"Kuşlar benim en sevdiğim hayvanlardır," dedi Bayan Lezander. "İnsanlara güvenirler ve içleri iyilikle doludur. Kuşhaneme bakar mısın?"

Bayan Lezander bir piyanonun üstündeki elle boyanmış on iki seramik kuşunu gösterdi. "Bunlar bizimle birlikte ta Hollanda'dan geldi. Çocukluğumdan beri bendedir."

"Çok güzeller."

"Güzelden de ötedirler! Onlara baktığım zaman çok güzel anılarım canlanıyor; Amsterdam, kanallar, ilkbaharla birlikte topraktan fışkıran laleler." Bir ardıç kuşunu alıp parmağıyla onun kızıl göğsünü okşadı. "Hızla toplanıp kaçmak zorunda olduğumuz zaman bunlar benim valizimde kırılmışlardı. Ama onları tekrar bir araya getirdim; her birini. Çatlak izlerini zar zor görebilirsin." Bana gösterdi ama onları yapıştırırken harika bir iş çıkarmıştı. "Hollanda'yı o kadar çok özlüyorum ki."

"Hiç dönecek misiniz?"

"Belki bir gün. Frans'la bunu konuşur dururuz. Hatta seyahat broşürleri bile aldık. Ama yine de... başımıza gelenler... o Naziler ve bütün o korkunç..." Kadının alnı kırışırken ardıç kuşunu aldığı yere, sarı asma kuşu ve sinekkuşunun arasına bıraktı. "Eh, kırılan bazı şeyler o kadar kolay onarılmıyor."

Bir köpek havlaması işittim. Rebel'ın havlamasıydı; hırıltılı, fakat kuvvetliydi. Ses bodrum kattaki bir havalandırma menfezinden

geliyordu. Sonra Dr. Lezander'in bize seslendiğini duydum. "Tom! Cory! İkiniz de buraya gelir misiniz, lütfen?"

Aşağıya indiğimizde Dr. Lezander'i yine Rebel'ın ateşini aşağı taraftan ölçerken bulduk. Rebel hâlâ hareketsizdi ve uyuyordu ama ölecek gibi görünmüyordu. Dr. Lezander Rebel'ın yaralı burnuna beyaz bir merhem sürmüş, bu defa ona şeffaf sıvıyla dolu iki serum şişesi bağlamıştı. "Bu hayvanın ateşinin kaç derece olduğunu görmenizi istiyorum," dedi. "Son bir saat içinde dört kez ateşini ölçtüm." Defterini alıp kaydetmiş olduğu verilere baktı. "Bu olur şey değil! İnanılır gibi değil!"

"Nedir o?" diye sordu babam.

"Rebel'ın ateşi düşüyor. Şu anda stabil durumda ama yarım saat önce öleceğini sanıyordum." Dr. Lezander babama defteri gösterdi. "Bir de sen bak."

"Tanrım!" dedi babam hayretler içinde. "Bu kadar mı *düştü?*"

"Evet. Tom, hiçbir hayvan on sekiz derecelik bir vücut ısısıyla yaşayamaz. Tek kelimeyle imkânsız."

Rebel'a dokundum. Köpeğimin vücudu artık sıcak değildi. Beyaz tüyleri sertleşmişti. Başını çevirdi; sağlam gözü beni bulunca büyük bir gayretle kuyruğunu salladı. Sonra o korkunç derisi soyulmuş sırıtıştaki dişlerinin arasından dilini çıkarıp avucumu yaladı. Dili mezar taşı kadar soğuktu.

Ama canlıydı.

Rebel, Dr. Lezander'in evinde kaldı. Bunu izleyen günlerde Dr. Lezander onun yırtılmış burnunu dikti, antibiyotik yükledi; ezilmiş bacağını kesmeyi düşünürken, bacak çürümeye başladı. Beyaz tüyleri döküldü ve gri renkte ölü eti ortaya çıktı. Bu yeni gelişmeyi ilginç bulan Dr. Lezander kesme işlemini erteledi ve bunun yerine çürüyen bacağı sarıp olacakları beklemeye başladı. Dr. Lezander'in bakımındaki dördüncü gününde Rebel bir öksürük krizi sonucu bir insan yumruğu büyüklüğünde bir ölü doku kustu. Dr. Lezander bunu alkol dolu bir şişeye koyduktan sonra babama ve bana gösterdi. Bu Rebel'ın delinen akciğeriydi.

Ama canlıydı.

Her gün okuldan sonra Roket'e binip Rebel'ı görmek için Dr. Lezander'e gidiyordum. Her gittiğimde doktorun yüzünde yeni bir hayret ifadesi ve bana göstereceği yeni bir şey oluyordu: Kustuğu kaburga parçalarını, dökülen dişlerini, beyaz bir çakıl taşı gibi düşen kör gözünü... Bir süre Rebel pişmiş et didikleyip, birkaç yudum su içti. Kafesinin altındaki gazeteler pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Daha sonra Rebel bütün yemeden içmeden kesildi, tüm ısrarıma rağmen hiçbir şey yemez, içmez oldu. Bir köşede büzülüp sağlam gözüyle arkamdaki bir şeye bakıyordu ama neye baktığını kestiremedim. Sanki gözü açık uyuyormuş veya bir rüyadaymış gibi bu şekilde bir saat falan kadar oturuyordu. Burnunun önünde parmaklarımı şaklattığım zaman bile tepki göstermiyordu. Sonra birden o dalgın hâlinden sıyrılıp mezar taşı diliyle elimi yalıyor ve biraz inliyordu. Ardından ya uyuyor, ya titriyor ya da yine o sisin içine kayıyordu.

Ama canlıydı.

"Onun kalbini dinle, Cory," dedi Dr. Lezander bir öğleden sonra. Stetoskopla dinledim. Çok yavaş, zahmetli bir atış sesi duydum. Rebel'ın soluması eski bir metruk evdeki kapının gıcırtısı gibiydi. Vücudu ne sıcak ne soğuktu. Dr. Lezander bir oyuncak fareyi kurup Rebel'ın önünde dolaştırırken ben de stetoskopla onun kalbini dinledim. Rebel'ın kuyruğu yavaşça sallanıyordu. Yavaş mı yavaş nabzıysa zerre kadar hızlanmamıştı. Sabit bir hızla gece gündüz çalışacak şekilde ayarlanmış bir motor gibiydi, hızı ne artıyor ne azalıyordu. Bu, karanlıkta amaçsız, neşesiz ve anlayışsız bir şekilde atan bir makinenin sesiydi. Rebel'ı çok seviyordum ama kalbinden gelen bu kof ses beni deli ediyordu.

Sıcak bir ekim öğleden sonrasında Dr. Lezander'le birlikte onun ön verandasına oturduk. Ben bir bardak gazoz içip Bayan Lezander'in elmalı pastasını yedim. Sabahlar serinlemeye başladığından, Dr. Lezander'in üstünde altın düğmeleri olan lacivert bir yelek vardı. Yüzü altın renkli tepelere dönük hâlde sallanan iskem-

lesinde otururken, bana, "Bu olay beni aşıyor," dedi. "Hayatımda böyle bir şey görmedim. Hiçbir zaman. Bunu yazıp bir dergiye göndermeliyim ama bana kimsenin inanacağını sanmıyorum." Ellerini kavuşturdu, yüzüne kahverengimsi bir güneş ışığı huzmesi vuruyordu. "Rebel ölü, Cory."

Ona bakakaldım, üstdudağıma turuncu bir bıyık gibi ışık düşmüştü.

"Ölü," diye tekrarladı. "Ben bile anlamıyorken, senin bunu anlaman bekleyemem. Rebel bir şey yemiyor. Bir şey içmiyor. Dışkılamıyor. Vücut ısısı organlarını diri tutacak sıcaklıkta değil. Kalp atışı... hiçbir değişiklik olmadan aynı tempoyu çalan bir davul gibi. Kanı –olur da sıkıp çıkarabilirsem– zehir dolu. Çürüyüp gidiyor ama hâlâ yaşıyor. Sen bunu açıklayabilir misin, Cory?"

Evet, dedim içimden. *Ölüm'ü ondan uzaklaştırmak için dua ettim.*

Ama bir şey söylemedim.

"Ah, hayat gizemlerle dolu," dedi doktor. "Karanlıktan geldik, karanlığa dönmek zorundayız." Sandalyesinde sallanırken, ellerini kavuşturmuş, kendi kendine konuşur gibiydi. "İnsanlar için de, hayvanlar için de bu böyledir."

Bu düşünce akışını ve konuşma konusunu sevmiyordum. Rebel'ın zayıfladığını, tüylerinin döküldüğünü, hiçbir şey yemeyip içmediğini ama yaşamaya devam ettiği gerçeğini düşünmek istemiyordum. Kalbi atarken çıkan kof sesten hoşlanmıyordum, kimsenin yaşamadığı bir evde çalışan bir saat gibiydi. Bu düşüncelerden kopmak için, "Babam sizin bir Nazi öldürdüğünüzü anlattı," dedim.

"Ne?" Bana hayretle baktı.

"Bir Nazi öldürmüşsünüz," diye tekrarladım. "Hollanda'da. Babam onun yüzünü görebilecek kadar yakınındaymışsınız, dedi."

Dr. Lezander bir süre bir şey söylemedi. Babamın bana bu konuda doktora bir şey söylemememi tembih ettiğini hatırladım; savaşı yaşamış insanlar öldürmekle ilgili konuşmak istemezlerdi. Çavuş

Rock, Çavuş Saunders ve Yiğit Adamlar'ın kahramanlıklarıyla kendime ziyafetler çekmiştim, kahramanların savaşı benim gözümde çizgi romanlardan uyarlanmış bir televizyon dizisi gibiydi.

"Evet," dedi doktor. "Onun o kadar yakınındaydım."

"Of!" dedim. "Korkmuş olmalısınız. Yani... ben olsaydım, çok korkardım."

"Korkmasına korktum, tabii. Hem de çok. O adam evimize girmişti. Elinde tüfeği vardı; benimse bir tabanca. Gençti, belki de bir ergendi. Resmigeçit yapmayı seven o sarı saçlı, mavi gözlü gençlerden biriydi. Onu vurdum. Devrildi." Dr. Lezander sandalyesinde sallanmaya devam etti. "Daha önce hiç silah atmamıştım. Ama Naziler sokaklardaydılar ve evlerimize giriyorlardı. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Kahraman mıydınız?" diye sordum.

Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayır, kahraman değildim. Sadece hayatta kalabilen biriydim." Kolçakları kavrayan ve gevşeyen ellerini izledim. Kısa ve küt parmakları, güçlü aletlere benziyordu. "Hepimiz Naziler'den korkuyorduk. *Blitzkrieg*. Kahverengi Gömlekliler. *Waffen SS*. *Luftwaffe*. Bu kelimeler bizi dehşete düşürüyordu. Ama savaş bittikten birkaç yıl sonra bir Alman'la tanıştım. O günlerde Nazi'ymiş. O da o canavarlardan biriymiş." Dr. Lezander başını kaldırıp güneye doğru kanat çırpan bir kuş sürüsüne baktı. "Sonuçta bir insandı. Çürük dişli, vücudu kötü kokan, saçları kepekli normal bir insandı. Bir Süpermen değildi, tek bir kişiydi sadece. Ona 1940 yılında Naziler işgal ettiği zaman Hollanda'da olduğumu söyledim. Ben orada değildim, dedi ama benden... af diledi."

"Onu affettiniz mi?"

"Evet. Her ne kadar pek çok arkadaşım onların botları altında ezildiyse de, o botu giyen adamlardan birini affettim. Çünkü o bir askerdi ve emirlere uyuyordu. Bu Alman karakterinin temel taşıdır, Cory. Kendilerini ateşe atmak anlamına bile gelse o emre uyarlar. Ha, o adamın suratına bir yumruk atabilir, suratına tükürebilir, ona

küfredebilirdim. Ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayıp hayatı ona zindan edebilirdim ama ben öyle bir canavar değilim. Geçmiş geçmişte kalsın, uyuyan köpekleri uyandırmamak lazım. Değil mi?"

"Evet, efendim."

"Uyuyan köpek demişken, gidip Rebel'a bir baksak iyi olur." Dizleri takırdayarak ayağa kalktı; ben de onun ardından eve girdim.

Nihayet bir gün Dr. Lezander artık elinden gelen her şeyi yaptığını ve Rebel'ı evinde tutmanın bir yararı olmayacağını söyledi. Rebel'ı alıp kamyonetle eve götürdük.

İnce beyaz tüyleri arasından gri eti görünüyordu, yara izi dolu kafatası yamulmuştu ve o küçülen bacağı eğri bir değnek gibiydi ama ben köpeğimi çok seviyordum. Annem ona yaklaşamıyordu. Babam Rebel'ı uyutma konusunu açtı ama ben bunu asla kabul etmiyordum. Rebel benim köpeğimdi ve canlıydı.

Hiçbir şey yemiyor, bir damla su bile içmiyordu. Küçülen bacağı üstünde duramadığı için kulübesinden çıkmıyordu. Kaburgalarını sayabiliyordum ve o kâğıt gibi derisi içinde kaburga kemiklerinin kırık kenarları görünüyordu. Öğleden sonralarında okuldan eve döndüğüm zaman bana bakıp birkaç kez kuyruğunu sallıyordu. Onu okşuyordum, –ama dürüst olmam gerekirse, çıplak etine dokuduğum zaman içim bir tuhaf oluyordu– oysa onun gözleri boşluğa dalıyordu ve kendine gelene kadar tek başıma duruyor gibi hissediyordum. Arkadaşlarım onun hasta olduğunu ve uyutulması gerektiğini söylüyorlardı. Siz hasta olduğunuzda uyutulmak ister misiniz, diye sorduğum zaman konu kapanıyordu.

Hayaletler mevsimi tepemize çöktü.

Sadece Cadılar Bayramı'nın yaklaşmış olması, Woolworth'un raflarındaki kostümler, plastik maskeler, sihirbaz değnekleri, cadı külahları, lastikten balkabağı kafaları ve siyah ağlarında dolaşan örümcekler değildi. Serin alacakaranlık havasındaki bir his, tepelerdeki sessizlikti. Hayaletler bir araya gelerek kuvvet topluyorlar, onları dinleyecek birilerini bulmak için ekim ayının tarlalarında

dolaşıyorlardı. Canavarlara olan ilgim yüzünden hem arkadaşlarım hem de ebeveynlerim, yılın en sevdiğim zamanının Cadılar Bayramı olduğuna hükmetmişlerdi. Haklıydılar ama yanlış nedenlerdendi. Dolaptaki iskeletten, lanetli tepedeki evde bulunan çarşafa bürünmüş hayaletten zevk aldığımı sanıyorlardı. Bu doğru değildi. Cadılar Bayramı yaklaştıkça o sessiz ekim havasında hissettiğim şey dükkânlardaki çeşitli gulyabaniler değil, devasa ve esrarengiz güçlerin devreye girişiydi. Bu güçlerin adı yoktu; başsız süvari, uluyan kurtadam ya da sırıtan vampir değildi. Bu güçler dünya kadar eskiydi ve iyilikleri de kötülükleri de elementlerin kendileri gibi katıksızdı. Yatağımın altında cinleri görmek yerine, hayalimde keskin kılıçlarını ve baltalarını bileyerek dönenen sisin içindeki savaşlarına hazırlanan gecenin ordularını canlandırıyordum. Hayalimde Bald Dağı'ndaki karmaşayı, bir horozun öterek gün doğumunu ilan etmesiyle binlerce iblisin korkunç yüzlerini doğuya çevirip kederli bir şekilde uzaklaştıklarını görüyordum. Gördüğüm başka şeyler de vardı; kalbi kırık bir âşığın bir gölgeye sığınışı, kaybolmuş yarı saydam bir çocuğun ağlayışı, beyaz elbiseli kadının sadece bir yabancıdan şefkat bekleyişi.

İşte Cadılar Bayramı yaklaşırken o serin gecelerden birinde Rebel'ı görmek için kulübesine gittim ve onun yanında duran birini gördüm.

Rebel kalçasının üstünde oturmuş, yaralı kafası bir yana eğilmişti. Çitin karşı tarafında duran birine bakıyordu. Bu kişi bir oğlan çocuğuydu ve Rebel'la konuşur gibi görünüyordu. Onun mırıltılı sesini duyabiliyordum. Arkamdaki kapı kapanınca, çocuk ürktü ve canı yanmış bir kedi gibi ormanın içine kaçtı. "Hey!" diye bağırdım. "Bekle!"

Durmadı. Dökülmüş yaprakların üstünden hiç ses çıkarmadan koşuyordu. Ormanın içinde kayboluverdi.

Rüzgâr esince ağaçlar fısıldaştı. Rebel çürük bacağını sürüyerek kulübesi içinde dönüp duruyordu. Soğuk diliyle elimi yaladı, bur-

nu buz gibiydi. Bir süre yanında oturdum. Yanağımı yalamak istedi ama nefesi ölü bir şey gibi koktuğu için yüzümü çevirdim. Sonra Rebel yine o sabit bakışlarıyla burnunu ormanda bir yere döndürdü. Kuyruğunu birkaç kez sallayıp sızlandı.

Onu boşluğa bakarken bırakıp eve girdim, çünkü hava soğumuştu.

Rebel'ın yanağımı yalamasına izin vermediğim için o gece bir ara vicdan azabıyla uyandım. Bu, insanın içinde giderek büyüyen ve dayanılmaz hâle gelen bir duyguydu. Köpeğimi reddetmiştim, ötesi yoktu. Dua ederek Ölüm'ü ondan uzaklaştırmıştım ama bu bencilliğim yüzünden Rebel şimdi ne canlı ne ölü durumundaydı. Tek isteği yanağımı yalamakken, onu reddetmiştim. Karanlıkta yataktan kalkıp bir kazak giydim ve arka kapıya gittim. Arka verandanın ışığını açmak üzereyken Rebel'ın bir kez havladığını duydum ve elektrik düğmesine basmadım.

Bir köpeğe yıllarca baktıktan sonra onu tanıyorsunuz. Burun çekişlerinin, homurtularının ve havlamalarının anlamını biliyorsunuz. Kulağının her bir seğirmesi bir soru veya demeçtir, kuyruğunu her sallayışı bir ünlemdir. Bu havlamayı tanıyordum; heyecanlı bir mutluluk ifadesiydi, Rebel ölüp sonra tekrar hayata döndüğünden beri bunu duymamıştım.

Yavaşça ve sessizce arka kapıyı açıp karanlıkta bekledim ve kulak kesildim. Rüzgârı duydum. Yazdan geriye kalan son cırcırböceklerini duydum. Rebel'ın bir kez daha mutlulukla havlayışını duydum.

Küçük bir oğlan çocuğu, "Benim köpeğim olmak ister misin?" diye sordu.

Kalbim sıkıştı. Bu çocuk her kimse, sessiz olmaya çalışıyordu. "Benim köpeğim olmanı çok isterim," dedi. "Sen çok güzel bir köpeksin."

Bulunduğum yerden Rebel'ı veya çocuğu göremiyordum. Çitten çıkan sesi duyunca, Rebel'ın pençelerini çitin tellerine dayadığını anladım; tıpkı onunla birlikte olmak için dışarıya çıktığım zamanki gibiydi.

O küçük oğlan, Rebel'a bir şeyler fısıldamaya başladı ama ne dediğini anlayamıyordum.

Ama kim olduğunu ve neden burada olduğunu biliyordum.

Kapıyı açtım. Ses çıkarmamaya çalıştığım hâlde, menteşe gıcırdadı. Aslında cırcırböceklerinin çıkardığından daha yüksek bir ses değildi ama oğlan ormana doğru kaçmaya başladı. Ay ışığında onun kıvırcık, kum rengi saçlarını gördüm.

Bu oğlan sekiz yaşındaydı. İlelebet sekiz yaşında olacaktı.

"Carl!" diye bağırdım. "Carl Bellwood!"

Sokağın ilerisinde yaşayan, annesi köpek istemediği için Rebel'la oynamaya gelen küçük oğlandı. Arızalı bir elektrik bağlantısı sonucu çıkan yangında bu çocuk yanarak ölmüş, şimdi Poulter Hill Mezarlığı'nda Sevgili Oğlumuz yazan bir mezar taşı altında yatıyordu.

"Carl, gitme!" diye bağırdım.

Dönüp baktı. Yüzünün beyaz bulanıklığını yakaladım, gözleri korkuyla bakıyor, kapana kısılmış ay ışığıyla parlıyordu. Ormanın kenarına kadar gittiğini sanmıyorum. Birden artık yok olmuştu.

Rebel kulübesinde sızlanarak ve çürük bacağını sürüyerek dolanıyordu. Ormana doğru bakarken onun ne büyük bir özlem duyduğunu anladım. Kulübesinin yanında durdum. Kapısının mandalı elimin altındaydı.

O benim köpeğimdi. *Benim* köpeğim.

Arka verandanın lambası yandı. Gözleri mahmur hâldeki babam, "Nedir bu gürültü, Cory?" diye çıkıştı.

Çöp tenekeleri arasında bir gürültü duydum, gibi bir yalan uydurmak zorunda kaldım. Mazeret olarak Lucifer'ı kullanamazdım, çünkü ekimin ikinci haftasında Gabriel "Jazzman" Jackson, onu karısının sebze bahçesini talan ederken yakalamış ve onu pompalı tüfeğiyle parçalara ayırmıştı. Babama, herhalde bir rakundu, dedim.

Kahvaltıda hiç iştahım yoktu. Öğlen, Clutch Cargo yemek kutumdaki jambonlu sandviçe hiç dokunmadım. Akşam yemeğinde

bifteğimi isteksizce didikledim. Annem elini alnıma koydu. "Ateşin yok ama hasta gibi görünüyorsun," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, herhalde," dedim omuz silkerek.

"Okulda her şey yolunda mı?" diye sordu babam.

"Evet, efendim."

"O Branlinler artık size sataşmıyorlar, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Ama seni rahatsız eden başka bir şey var, değil mi?" diye sordu annem.

Bir şey söylemedim ama ebeveynlerim yüzüme bakarak on beş metrelik ROCK CITY'Yİ ZİYARET EDİN tabelaları gibi ruhumu okuyabiliyorlardı.

"Anlatmak ister misin?"

"Ben..." Mutfak lambasının huzur verici aydınlığında onlara baktım. Pencerenin ötesinde her yer karanlıktı. Saçakların etrafında rüzgâr geziniyordu, bulutlar ayın etrafını çevirmişlerdi. "Bir hata yaptım," dedim ve elimde olmadan ağlamaya başladım. Dua ederek Ölüm'ü Rebel'den uzaklaştırdığıma ne kadar pişman olduğumu söyledim. Hata etmiştim, çünkü aldığı o çok şiddetli yaralar sonunda Rebel'ın ölmesi gerekiyordu. Keşke dua etmeseydim. Keşke Rebel'ı parlak gözleri ve çevikliğiyle, eski hâliyle hatırlayabilseydim, benim bencilliğim yüzünden ölü bir bedende yaşamaya başlamadan... Keşkelerin sonu gelmiyordu. Utanç içindeydim.

Babam parmakları arasındaki kahve kupasını çevirip duruyordu; aklından geçenleri değerlendirdiği zaman böyle yapardı. "Anlıyorum," dedi; bunu demesi hiç hoşuma gitmedi. "Hiçbir hata telafi edilemez değildir. Tek şey onu düzeltmeyi istemektir. Ama bazen bu zor olur. Bazen bir hatayı düzeltmek acı verir ama ne pahasına olursa olsun, bunu yapmak zorunda kalırsın." Gözlerini bana çevirdi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Rebel'ı Dr. Lezander'e götürmem gerekiyor."

"Sanırım, öyle," dedi babam.

Bunu ertesi gün yapacaktık. O gece yatma vaktim yaklaşırken, Rebel'a vermek için bir parça biftek aldım. Köpeklerin bayılacağı bir şeydi. Ne ki, Rebel bunu bir kez kokladıktan sonra, sanki oradan gelecek birini bekliyormuş gibi ormana baktı.

Artık onun sahibi ben değildim.

Serin bir rüzgâr bizi sarmalarken onun yanında oturdum. Rebel tiz seslerle sızlanıyordu. Onu okşamama izin verdi ama aklı başka yerdeydi. Onun yavruyken, sınırsız bir enerjiyle üstünde zil olan sarı bir topla oynayışını hatırladım. Onunla yarıştığımızı, Güneyli bir centilmen gibi davranıp hep benim kazanmama izin verdiğini hatırladım. Yaz günü tepelerin üstünde uçuşumuzu hatırladım; her ne kadar bu sadece benim hayal gücümün eseriyse de, son derece gerçekti. Önce biraz, sonra hüngür hüngür ağladım.

Ayağa kalkıp yüzümü ormana doğru çevirdim. "Orada mısın, Carl?" diye seslendim.

Tabii ki, cevap vermedi. Zaten hep utangaç bir çocuktu.

"Rebel'ı sana veriyorum, Carl," dedim. "Tamam mı?"

Cevap gelmedi. Ama oradaydı. Orada olduğunu biliyordum.

"Gelip onu alır mısın, Carl? Daha fazla yalnız kalmasını istemiyorum."

Sessizlik. Sadece sessizlik.

"Kulaklarını kaşıtmayı sever," dedim. "Carl? Artık yanmış hâlinde değilsin, değil mi? Rebel... eskisi gibi olacak mı?"

Rüzgârdan başka ses yoktu.

"Şimdi içeriye giriyorum," dedim. "Tekrar dışarıya çıkmayacağım." Rebel'a baktım. Tüm dikkatini ormana çevirmişti; hafifçe kuyruğunu salladı. Eve girip kapıyı ve arka verandanın lambasını kapattım.

Gece yarısını biraz geçe Rebel'ın mutlu havlamasıyla uyandım. Arka kapıdan çıkacak olsam, ne göreceğimi biliyordum. Ben araya girmeden birbirlerini tanımaları daha iyi olacaktı. Yanıma dönüp uyumaya devam ettim.

Ertesi gün, öğleden sonra Dr. Lezander'in yerindeydik; doktor ve babam Rebel'la vedalaşmam için beni yalnız bıraktılar. Rebel soğuk diliyle elimi yaladı. Ben bir süre onun yamulmuş kafasını okşadıktan sonra, zamanı geldi. Dr. Lezander formu hazırlamış, babam da elinde kalem benim son sözümü bekliyordu.

"Baba?" dedim. "O benim köpeğim, değil mi?"

Babam anladı. "Evet," dedi ve kalemi bana uzattı.

Benim imzaladığım, üstünde Vaka No: 3432 yazan formu Dr. Lezander'de bıraktık. Eve döndüğümüzde, Rebel'ın kulübesi etrafında yürüdüm. O kadar küçük görünüyordu ki... Bahçe kapısını açık bırakıp dışarıya çıktım.

6
Direksiyonda Ölü Adam

Ekim sonlarına doğru babam Roket'e koymam için bana bir tel sepet aldı. İlk başta bu hoşuma gitti ama çok geçmeden bununla annemin her türlü işine koşturacağım belli oldu. Bu sıralarda annem kiliseye elle yazılmış bir ilan asarak, börek ve diğer fırın ürünleri sattığını duyurdu. Bunun gibi bir ilan berber dükkânına da asılmıştı. Birkaç sipariş geldi ve annem unlarla, yumurta kabuklarıyla ve toz şekerleriyle hummalı bir faaliyete başladı.

Daha sonra öğrendiğime göre, bunun sebebi mandırada babamın çalışma saatlerinin kısıtlanmasıydı. Bana belli etmeseler de, para sıkıntısı vardı. Artık Green Meadows Mandırası'nda babama daha az ihtiyaç duyuluyordu. Mandıranın en eski müşterileri siparişlerini iptal etmişlerdi. Bunun nedeni Adams Valley Lisesi bandosunun tantanasıyla kapılarını açan Union Town'daki yeni süpermarketti. Big Paul's Pantry adını taşıyan bu devasa süpermarket, bizim küçük Piggly-Willy'yi bir balinanın karidesi yutması gibi yutabilirdi. Hemen her zevke hitap eden ürünler vardı. Sırf süt ürünleri bütün bir reyonu kaplıyordu ve bütün sütler yıkanıp iade edilmesini gerektirmeyen plastik sürahilerdeydi. Big Paul bu kadar çok süt stok ettiği için, Green Meadows mandırasını sarsacak fiyatlarda satabiliyordu. Böylece babamın süt teslimat rotası adamakıllı kısalmıştı. İnsanlar klimalı, tertemiz bir süpermarkete girip, sütlerini plastik sürahiler içinde alıp, sonra bunları çöpe atabilmenin yeniliğini sevdiler. Bu da yetmezmiş gibi, Big Paul's Pantry akşam sekize kadar açıktı ki, bu da duyulmuş şey değildi.

Roket'in üstüne bir sepet koymak, Seabiscuit isimli yarış atına posta torbası koymaya benziyordu. Ama görevimi yaptım, öğleden sonralarında insanlara börekler ve pastalar dağıttım. Arada bir Roket protesto eder gibi gerilse de, hiçbir şeyi düşürmedi.

Annem Rebel'a yaptıkları iyiliklerin karşılığı olarak Lezanderlere kabak tatlısı yaptı; en çok sattığı bu tatlıdan para almayacaktı. Bunu bir kutuya koyup üstünü bağladıktan sonra ben onu Roket'in sepetine yerleştirip Dr. Lezander'in evine doğru yola çıktım. Yolda siyah bisikletleri üstünde Gotha ve Gordo Branlinlerin yanından geçtim. Gotha sadece çenesini hafifçe yukarıya kaldırarak beni tanıdığını belli etti ama irinli yaraları sargılı Gordo beni görür görmez toz oldu. Dr. Lezander'in evine varınca kapıyı tıklattım; bir dakika sonra Bayan Lezander kapıyı açtı.

"Annem size ve doktora bir tatlı yaptı," dedim kutuyu ona uzatarak. "Kabak tatlısı."

"Ah, ne güzel." Kutuyu alıp kapağının üstünden kokladı. "Eyvah," dedi. "Bunda hiç kaymak var mı?"

"Koyulaştırılmış süt var galiba." Bunu biliyordum, çünkü mutfak Pet Milk kutularıyla doluydu. "Annem bunu bu sabah yaptı."

"Annen çok zarif düşünmüş, Cory ama ikimiz de kaymak yiyemeyiz. Her türlü inek ürününe alerjimiz var." Gülümsedi. "Rotterdam'daki bir klinikte onunla tanışmamız da böyle oldu zaten. İkimiz de kırmızı lekelerle kaplıydık."

"Ah, anlıyorum. Eh, belki başka birine verirsiniz. Çok güzel bir tatlı."

"Eminim, çok güzeldir. Ama bunu evde tutacak olursam, Frans gece yarısı küçük bir fare gibi bunu yemeğe kalkar. Tatlıya çok düşkündür. İki gün sonra sanki kızamık olmuş gibi görünür ve o kadar çok kaşınır ki, üstüne hiçbir şey giyemez. En iyisi, Frans bunun *kokusunu* bile almasın, yoksa o da ortalıkta Vernon Thaxter gibi dolaşmaya başlar."

Bu benzetmeye güldüm. "Anladım, efendim." Kutuyu geri aldım. "O hâlde, annem size başka bir şey yapabilir."

"Hiç gerekmez. Bunu düşünmüş olması bile yeter."

Kapıda bir an durdum, acaba son günlerde aklımı meşgul eden bir şeyi söylesem mi, diye düşündüm.

"Evet?" dedi Bayan Lezander.

"Doktoru görebilir miyim? Onunla bir dakika konuşmak istiyorum."

"Şu anda biraz kestiriyor. Dün bütün geceyi radyo programlarını dinleyerek geçirdi."

"Radyo programları mı?"

"Evet; elinde o kısa dalga radyolardan biri var. Bazen gün doğana kadar oturup yabancı ülkeleri dinler. Ona ileteceğim bir mesajın var mı?"

"Ee... onunla daha sonra konuşurum." Doktora, öğlen sonraları yardıma ihtiyacı var mı, diye sormak istemiştim. Dr. Lezander'i iş başında seyrettikten sonra veterinerlik de bana önemli bir iş gibi görünmüştü. Hem veteriner hem yazar olabilirdim. Dünyada her zaman veterinerlere ihtiyaç olacaktı; tıpkı sütçülere de olacağı gibi... "Başka bir zaman yine gelirim," dedim; kabak tatlısını Roket'in sepetine koyup evin yolunu tuttum.

Acelem yoktu, yavaş gidiyordum. Roket biraz asabi davranıyordu ama ben bunu üstünde sepet oluşuna yordum; tasma takılmış bir tazı gibi... Güneş ısıtıyordu, tepeler alev saçan bir sarıya bürünmüştü. Bir haftaya kalmaz yapraklar kahverengiye dönüşür ve dökülürdü. Mavi gölgelerin bile hoş göründüğü o çok güzel öğleden sonralarından biriydi; insan bu güzelliğin fazla sürmeyeceğini bildiğinden tadını çıkarmak için ister istemez yavaşlıyordu.

Dr. Lezander'in Vernon Thaxter gibi çıplak dolaştığı düşüncesiyle güldüm. Ne manzara olurdu! Çimenlere, köpeklere ve kedilere, tütüne ve karahindibaya alerjisi olan insanları duymuştum. Austin dedemin atlara alerjisi vardı, hapşırmaktan helak olurdu. Bu nedenle her kasım ayında kente gelen Brandywine Karnavalı'na gidemez olmuştu. Sarah ninem ve Jaybird dedemin de çalışmaya alerjileri

vardı. Galiba insanlar güneş de dahil olmak üzere, her şeye alerjik olabiliyorlardı. Şu işe bak! Lezander çifti dondurma yiyemiyorlardı. Muzlu puding yiyemiyorlar veya bir bardak vanilyalı süt içemiyorlardı. Bu şeylerden herhangi biri bana yasak olsa, delirir, tıpkı...

Aklıma Vernon geldi.

O odada, trenleri minyatür Zefir etrafında dönerken bunu seyredişi...

Neye inandığımı biliyor musun?

Karanlık odada minyatür evlerin ışıldadığını hatırladım.

Bence süt içmeyen bir gece kuşu bulursan, katili buldun demektir.

Fren yaptım. Bu kadar ani fren yapışım Roket'i bile şaşırttı. Bisiklet zınk diye durdu.

Bütün gece oturur, radyo programlarını dinler, demişti Bayan Lezander.

Zor yutkundum. Boğazıma bir Pet Milk kutusu sıkışmış gibiydi.

Bazen gün doğana kadar oturup yabancı radyoları dinler.

"Olamaz," diye fısıldadım. "Hayır, olamaz. Dr. Lez..."

Birden bir otomobil yanımda durdu; o kadar yakınımdaydı ki, neredeyse bacağımı sıyıracaktı. Sonra dönüp yolumu kesti. Lacivert, yere yakın bir Chevy'ydi, sağ arka yanı ezilmişti ve ölü zehirli sarmaşıklar gibi her yanını pas lekeleri sarmıştı. Dikiz aynasından aşağıya siyah bir kare üstüne takılmış beyaz bir tavşan kafası sallanıyordu. Gümbürdeyen motorunun gücüyle bütün araba titremekteydi. "Hey, çocuk!" dedi direksiyondaki adam indirdiği pencereden. Direksiyon simidi mavi bir kürkle kaplanmıştı. "Sen o Mackenson veledisin!"

Donny Blaylock kelimeleri geveleyerek, kızarmış gözleri yarı yarıya kapalıydı. Donny Blaylock zilzurna sarhoştu. Briyantinli saçlarından bir parça yüzünün önünce bir virgül çiziyordu, yüzü yontulmuş kaya gibi sertti. "Seni hatırlıyorum," dedi. "Sim'in evindeki o küçük puştsun."

Roket'in titrediğini hissettim. Bisikletim aninden öne fırlayıp

Chevy'ye bindirdi. Küçük bir av köpeğinin bir Doberman'a saldırmasına benziyordu.

"Görmemen gereken şeyleri görüyormuşsun," dedi Donny. "Sorun çıkarıyormuşsun, değil mi?"

"Hayır, efendim," dedim. Roket geriledikten sonra Chevy'ye bir daha çarptı.

"Evet, sorun oluyormuşsun. Biggun seni gördüğüne sevinecek. O kocaman gözlerin ve düşük çenen hakkında seninle konuşacak. Bin hadi."

Kalbim biraz daha hızlı atacak olsa herhalde göğsümden dışarıya fırlardı.

"Bin, dedim. *Hemen*." Sağ elini kaldırdı.

Elinde bir tabanca vardı ve bana doğrultmuştu.

Roket bir kez daha otomobile saldırdı. Roket beni Gordo Branlin'den kurtarmıştı ama bu pis herif ve tabancasına karşı gücü yetmezdi.

"İki saniye sonra kafanı uçuracağım," dedi Donny.

Korkudan ölecek gibiydim. O tabancanın namlusu bir top kadar büyük görünüyordu. Çok ikna edici bir görünüşü vardı. Roket'i bırakıp arabaya binerken annemin çığlıklarını duyar gibi oldum; ama başka çarem yoktu. "Seni biraz gezdireceğim," dedi Donny bana doğru uzanarak; ter ve ucuz viski kokusuyla kusacak gibi oldum. Kapıyı kapattıktan sonra gaza bastı. Dönüp baktığımda Roket hızla küçülüyordu. Arabanın arka camında sallanan plastik Hawaiili kız titrek bir hula dansı yapıyordu. "Kıpırdamadan otur!" diye bağırdı Donny; hemen dediğini yaptım. Donny hızını artırdı ve Merchants Caddesi'ni geçip heykelli köprü yoluna saptık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bekle, görürsün."

Hız göstergesi doksan kilometreye yükseldi. Köprüyü geçtikten sonra Saxon Gölü etrafındaki virajlı yolda hızımız yüz kilometreyi buldu. Ben korkuyla kolçağa tutununca, Donny bir kahkaha attı.

Ayaklarımın dibinde yuvarlanan boş şişeden gelen kaçak içki kokusu gözlerimi sulandıracak kadar sertti.

Yolun iki yanındaki ağaçlar bulanık bir sarı renkte görünüyor, Chevy'nin arka lastikleri yılan gibi kıvrılan yolda çığlıklar çıkarıyordu. *"Hayattayım be!"* diye kükredi Donny. Belki öyleydi ama yarı ölü gibi bir görünüşü vardı. Gözleri çökmüştü, çenesinde birkaç günlük pis sakal vardı kıyafetleri öyle buruşmuştu ki sanki üstünde bunlarla üç gün domuz ahırında uyumuş gibiydi. Ya da belki üç gün orada yatıp içip durmuştu. "Seni gördüm!" diye bağırdı. "Seni takip ettim! Yaşlı Donny arkandan nasıl da geldi ve onun için seni nasıl yakaladı ama, hah?" Omuzları öyle bir kıvrıldı ki gözlerim yuvalarından uğradı. "O şişko orospu çocuğu benim aptal olduğumu söylüyor. O koca götlüye kimin akıllı Blaylock olduğunu göstereceğim!"

Eğer bir tabanca, hızlı bir otomobil ve dut gibi sarhoş olmak bir adamı akıllı yapıyorsa, Donny de Kopernik, Da Vinci ve Einstein'ın karşımı gibi bir şey olurdu.

Saxon Gölü'nü ve kızıl kayalar uçurumunu geçtik. Donny frene basarken, "Ağır ol, Koca Malafat!" diye bağırdı otomobile. Donny'nin bizi ağaçların arasına uçurmadan Chevy'yi sağa ve toprak yola döndürmesine yetecek kadar yavaşladık. Sonra yine gaza bastı ve 10. Otoyol'la yolun sonundaki beyaz ev arasında kalan elli metreyi hızla kat ettik. O evi tanıyordum. O kırmızı Mustang hâlâ yeşil sayvan altında duruyordu ama pas kaplı eski Cadillac orada yoktu. Sadece dikenlerden ibaret, hiç çiçeği olmayan gül bahçesi de yerindeydi.

Donny, *"Hop dedik!"* diye bağırınca Koca Malafat, Bayan Grace'in kötü kızlarla dolu evi önünde durdu.

Tanrım bana yardım et, dedim içimden. Neler oluyordu?

Donny elinde tabancasıyla arabadan çıktı. Bana çirkin burnunu çevirdi, "Döndüğümde burada ol!" dedi. "Burada ol, yoksa seni bulup gebertirim. Anladın mı?"

Başımı salladım. Donny Blaylock zaten bir adam öldürmüştü.

Bunu Bay Dollar söylemişti. Bunu yine yapacağından hiç kuşkum yoktu, popom koltuğa yapışmış bir vaziyette kaldım. Donny sendeleyerek kapıya gidip vurmaya başladı. İçeriden bir ses karşılık verdi. Donny bir tekmede kapıyı açıp içeriye daldı. "Nerede o? Nerede benim kadınım?"

Fena hâlde aklım karışmıştı. Korku içindeki beynimle düşününce, Saxon Gölü'ndeki adamı öldüren kişinin Dr. Lezander olamayacağını anladım. Katil Donny Blaylock olmalıydı. Bay Dollar bunu Sim Sears'tan duymuştu. Katil Donny Blaylock'tu, Dr. Lezander değil!

Donny içeriye daldıktan otuz saniye sonra dışarıya çıktı. Bir kızı sarı saçlarından kavramış, onu sürüklüyor, kız küfrederek ona direniyordu.

Bu kız Lainie'ydi. İlk gün bana dil çıkaran kızdı.

"Bin şu arabaya!" diye bağırdı Donny kızı yere devirerek. Kızın üstünde pembe bir askılı bluz, mor bir şort vardı; gümüş rengi ayakkabılarından birini düşürmüştü. "Çabuk bin arabaya!"

"Bırak beni! Bırak beni bok soyu!"

Kapı eşiğinde kızıl saçlı, tombul Bayan Grace belirdi. Beyaz bir kazak ve içinde dans edilebilecek kadar büyük bir blucin giyiyordu. Ateş saçan gözlerle elindeki tavayı kaldırdı ve Donny'nin kafasına indirmeye hazırlandı.

Donny onu vurdu. *Bam!* Gözünü bile kırpmadan.

Bayan Grace çığlık atarak omzunu tuttu; beyaz kazağında gül gibi açılan bir kızıllık vardı. Ağlayarak dizleri üstüne çöktü. "Beni vurdun, adi puşt! Adi puşt!" İkisi de esmer, biri şişman diğeri sıska iki kız daha dışarıya geldi. Bayan Grace'in yanında diz çöktüler. O sırada kapıda başka bir sarışın belirdi. "Şerifi çağırıyoruz," diye bağırdı. "Hemen şerifi çağıracağız!"

"Aptal karı," diye bağırdı Donny arabaya gelince "Şerif bizim adamımız!" Kapıyı açıp Lainie'yi benim üstüme attı; kız dışarıya çıkmak için debelenirken ben iyice kenara çekildim. Donny, "Kes

artık!" dedikten sonra kızın suratına öyle sert bir tokat attı ki, bir saniye önce kızın kafasının arkasına bakıyordum bir saniye sonra yüzüne. Lainie'nin sert ama güzel yüzü duyduğu acıyla buruştu, ağzının kenarından kan sızmaya başladı. "Böyle devam edersen, daha beteri gelecek!" diyerek kızı uyardı sonra gidip direksiyon başında geçti. Chevy'nin motoru ateşlendi. Kendimi dışarıya atmak için davrandım ama Donny dikiz aynasından beni gördü ve tabancanın namlusunu kafama savurdu. Tam zamanında eğilmeseydim, kanat takmış göklere uçuyor olabilirdim. Donny, "Kıpırdamadan oturun! İkiniz de!" diye bağırdıktan sonra otomobille sert bir manevra yapıp tekrar 10. Otoyol'un yolunu tuttu.

"Sen kaçıksın!" diye tısladı Lainie bir elini ağzına bastırarak. "Sana beni rahat bırak, demiştim!"

"Bir daha söyle!"

"Yemin ederim, bunu yanına bırakmayacağım! Bayan Grace..."

"O *ne* yapacak ki? Keşke onu kafasından vursaydım!"

Lainie kapı kulpuna doğru bir hamle yaptı ama tam o anda 10. Otoyol'a çıkmıştık ve Donny gazı köklemişti. Bir kez daha Zefir yolunda hızla ilerliyorduk. Lainie'nin parmakları kapı kulpundaydı ama artık hızımız saatte yetmiş kilometreyi bulmuştu.

"Atlasana," dedi Donny sırıtarak. "Hadi, sıkıysa atla!"

Lainie'nin parmakları gevşedi ve elini geri çekti.

"Mahkemeye başvuracağım! Yeminle!"

"Eminim başvurursun. Ama mahkemeler senin gibi sürtüklerle uğraşmaz."

"Sarhoşsun ve aklını kaçırmışsın!" Lainie dönüp bana baktı. "Bacak kadar çocuğu neden yanında sürüklüyorsun ki?"

"Aile meselesi. Sen sadece sus ve güzel görün."

Lainie, "Kahrol e mi?" diyerek ona tükürdü. Donny sadece gülerek karşılık verdi.

Chevy bir kez daha heykelli köprüyü geçti. Roket'in önünden geçtik. Gidonunun üstüne bir karga konmuş, tatlı kutusunu yırt-

maya çalışıyordu. Ne hazindi! Donny arkasında ölü yaprakları uçurarak doksan kilometre hızla Zefir içinden geçip diğer taraftaki 16. Otoyol'a çıktı; buradan da Union Town yoluna girdik.

"Buna çocuk kaçırma denir!" diye köpürmeye devam etti Lainie. "Bunu için seni öldürebilirler!"

"Umurumda değil. Seni aldım. İstediğim şey buydu."

"Ben *seni* istemiyorum ki!"

Donny onun çenesini kavrayıp sıktı. O sırada otomobil yolun kenarına doğru savrulunca ormanın bize doğru geldiğini görünce soluğum kesildi. Sonra Donny kolunun bir hareketiyle direksiyona hâkim olup bizi tekrar asfalta çıkardı. "Sakın bunu söyleme! Sakın ha! Yoksa seni pişman ederim!"

"Titriyorum!" Lainie çekilmek istedi ama Donny'nin sırım gibi parmakları daha da sıkıştı.

"Canını yakmak istemiyorum, sevgilim. Tanrı şahidimdir ki, bunu istemiyorum." Donny elini çekti ama parmaklarının izi kızın yanağında kalmıştı.

"Ben senin sevgilin değilim! Bunu sana uzun zaman önce söyledim. Ne seninle ne de o lanet kardeşlerinle bir işim olur!"

"Ama paramızı alıyorsun, değil mi? Bir orospu olarak çok kurumlusun!"

"Ben *profesyonelim*," dedi Lainie gururla. "Seni sevmiyorum, anlamıyor musun? Senden *hoşlanmıyorum* bile! Hayatta sevdiğim tek bir erkek vardı ama şimdi o İsa'nın yanında."

"*İsa*." Donny onun sesini taklit etti. "O puşt şimdi cehennemde çürüyor." Gözleri dikiz aynasına çevrildi. Gördüğü şey üzerine, "*Hassiktir!*" diye tısladı.

Arkama dönüp baktım. Siyah bir otomobil hızla bize yaklaşıyordu.

Bir panter kadar siyahtı.

"Olamaz," dedi Donny başını iki yana sallayarak. "*O kadar da* sarhoş değilim!"

Altdudağı şişmiş olan Lainie de dönüp baktı. "Ne o?"

"O otomobil. Görüyor musun?"

"Hangi otomobil?"

Lainie'nin kahverengi gözleri hiçbir şey görmüyordu ama ben gördüm. Çok net bir şekilde. Donny de gördü. Chevy yolda savrulmaya başlamıştı. Siyah otomobil hızla yaklaşıyordu. Kaportası üstüne boyanmış alevlerini, renkli ön camın ardındaki sürücünün şeklini görebiliyordum. Bizi yakalamaya kararlı bir şekilde öne eğilmişti.

"Lanet olsun!" Donny'nin kürklü direksiyonu tutan parmak kemikleri beyazlaşmıştı. "Kafayı mı yiyorum?"

"Yeni mi anladın? Beni kaçırman yetmezmiş gibi, bir de Bayan Grace'i vurdun! Ya onu öldürseydin?"

"Kes sesini!" Donny'nin alnında ter boncukları görünüyordu. Virajlı yolda ilerlerken gözleri ikide bir dikiz aynasına gitmekteydi. Virajı döndüğümüz sırada bir an için siyah otomobil görünmez oldu ama hemen sonra Midnight Mona'nın da virajı dönüp gölgelerden çıktığını, hızla yaklaştığını gördüm. Siyah boyaya ve renkli ön cama vuran güneş ışığı donuktu. Chevy doksan kilometre hız yapıyordu; Midnight Mona'nın hızı yüz on falan olmalıydı.

"İşte tam burada oldu!" Lainie yol kenarındaki bir yeri işaret etti. "Sevgilimin öldürüldüğü yer orasıydı!"

İşaret ettiği yer otlardan ve sık çalılardan ibaretti; sadece yan yana duran, kararmış ve kurumuş iki ağaç vardı. Gövdelerinde derin ve çirkin kesikler görünüyordu. Sanki ölürken bile birbirlerine sarılıyormuşlar gibi, dalları birbirine dolanmıştı.

Lainie'nin sarı saçlarına bakınca hatırladım.

Uzun zaman önce Spinnin' Wheel'in otoparkında Küçük Stevie Cauley'nin omzuna dayanmış hâlde gördüğüm baş onun başıydı.

Lainie aniden, "*Dikkat et!*" diye bağırdı ve direksiyonu kavradı; önümüzdeki tepenin üzerinden kükreyerek gelen devasa bir çekici kamyonu önümüzde belirmiş, ızgarası Koca Malafat'ın ön camını kaplamıştı. Donny o âna kadar dikiz aynasından giderek yaklaşan

Midnight Mona'ya bakmaktaydı; kamyonu görünce dehşet içinde bir çığlık atıp direksiyonu çevirdi. Kamyonun dev tekerlekleri yanımızdan geçerken sürücü öfkeyle kornasını öttürdü. Dönüp baktığımda kamyonla Midnight Mona'nın iç içe geçtiğini gördüm; ama sonra Midnight Mona kamyonun arka tekerlekleri arasından fırlayıp bize doğru gelmeye devam etti, kamyonsa Paul Bunyan ve öküzü gibi aptalca yolunda gidiyordu. Donny tüm dikkatini çarpışmamaya verdiği için bu sihirli olayı görmemişti. "Ucuz atlattık," dedi Lainie; arkasına dönüp baktığı zaman onun hâlâ siyah otomobili görmediğini anladım.

Ama biliyordum; Donny de biliyordu. Küçük Stevie Cauley sevgilisini kurtarmaya geliyordu.

"Oyun oynamak istiyorsa, oynayalım!" diye bağırdı Donny gazı kökleyerek. Chevy'nin motoru çığlıklar atarken arabanın tamamı titremeye başladı, içinde sabitlenmemiş her şey sarsılıyordu. "Beni asla yenemez! Asla!"

"Yavaşla!" diye yalvardı Lainie gözleri korkuyla fincan olmuştu. "Bizi öldüreceksin!"

Ama Midnight Mona siyah bir jet uçağı gibi asılı duruyor, bizimle aynı hızı koruyarak peşimizi bırakmıyordu. Direksiyonun ardında siyah bir şekil vardı. Suratı ter içindeki Donny dişlerini kenetleyip tehlikeli yolda sürmeye devam ederken arabanın lastikleri aşınıyordu. Motorun, rüzgârın ve yavaşlaması için Donny'ye yalvaran Lainie'nin sesi yüzünden Midnight Mona'dan gelen hiçbir ses duymuyordum.

"Hadi, gel, orospu çocuğu!" diye hırladı Donny. "Seni bir kere öldürdüm. Bir kere daha öldürebilirim!"

"Sen *zır delisin!*" Lainie koltuğuna kedi gibi yapışmıştı. "Ben ölmek istemiyorum!"

Chevy son sürat virajları dönerken arabanın içinde bir yandan diğerine savruluyordum. Donny var gücüyle direksiyonla didişiyordu. Eski bir çamaşır gibi savrulurken aklım çalışmaya devam

ediyordu, Donny Blaylock'un Stevie Cauley'i öldürmüş olduğunu anladım. Bunun oluş şekli gözlerimde canlandı: Geçen yılın ekiminde ay ışığında, iki otomobil –biri siyah, biri mavi – egzozlarından alevler püskürterek bu yolun üstünde ölümüne yarışıyorlardı. Muhtemelen *Ben-Hur*'daki savaş arabaları gibi at başı gidiyorlardı ama sonra Donny Koca Malafat'ı yana doğru sürmüş, sağ arka tarafıyla Midnight Mona'ya çarpmıştı. Belki Stevie Cauley direksiyon kontrolünü kaybetmiş, belki de bir lastiği patlamıştı. Ama Midnight Mona o gümüşi karanlıkta siyah bir kelebek zarafetiyle uçmuş ve bir alev topu hâline gelmişti. Bu yanan metal ve cam yıkıntısını görüp oradan uzaklaşan Donny'nin şeytani kahkahasını duyar gibiydim.

Aslında onun şeytani kahkahasını şu anda da duyabiliyordum.

"Seni bir daha öldüreceğim! Seni bir daha öldüreceğim!" Gözlerinde çılgınca bir ifade belirmiş, briyantinli saçları geri savrulup kıvrılarak Medusa'nın yılanlarına benzemişti. Keçileri kaçırmak üzereydi.

Aniden sert bir fren yapınca, Lainie de ben de, Koca Malafat da çığlığı bastık.

Chevy'nin arka tamponundan iki metre ötede olan Midnight Mona bize çarptı.

Gözlerim kafamdan dışarıya fırlayacak gibi olduysa da, siyah otomobilin alev resimli burnunun arka koltuktan içeriye daldığını gördüm. Sonra bulanık görünen filmlerdeki gibi, Midnight Mona Koca Malafat'ın içine dolmaya başladı. Yanan benzin ve kavrulmuş metal kokusuna sigara dumanı ve English Leather tıraş kolonyasının kokusu karışmıştı. Çok kısa bir an için gözleri havuz kadar mavi, siyah saçlı bir genç adam dişleri arasında Chesterfield sigarasıyla bir direksiyonu tutmaktaydı. Yakışıklı yüzünün sivri çenesi *Uçan Hollandalı*'nın pruvasına benziyordu. Saçlarım diken diken oldu.

Midnight Mona, Koca Malafat'ın içinden geçiyordu. Ön koltuklardan motor blokuna ilerlerken sürücüsü elini uzatıp Lainie'nin yanağına dokunur gibi oldu. Yüzü bembeyaz olan Lainie gözleri-

ni kırpıştırıp irkildi. Donny çırılçıplak bir dehşetle bağırarak sindi. Direksiyonu deli gibi sağa sola çeviriyordu çünkü Lainie göremese de, Donny arabanın içinden geçen hayaleti görebiliyordu. Midnight Mona ön tamponun içinden geçerken kırmızı elmas şekilli stop lambaları ve egzoz boruları Donny'nin yüzüne vuruyordu. Frenleri ve lastikleri çığlıklar atan Chevy kendi etrafında lunaparklardaki balerin gibi dönmeye başladı.

Bir çatırtı ve çarpma sesi duyduğum an görünmez bir tost makinesi tarafından bastırılmış gibi Lainie'nin koltuğunun sırtına uçtum. "Yüce İsa!" diye haykırdı Donny; bu defa kimseyle alay etmiyordu. Camlar parçalandı ve otomobilin karnından bir patlama sesi çıktı. Çalıların ve alçak ağaçların dallarının yüksek kırılma sesleri içinde Chevy burun kısmı kırmızı bir toprak yığınına gömülerek durdu.

"*Ay! Ay! Ay!*" Donny yaralı bir köpek yavrusu gibi ağlıyordu. Ağzıma kan tadı geldi, burnum sanki yüzümden içeri itilmiş gibi hissediyordum. Donny'nin deli gibi etrafına bakındığını gördüm, başının kenarlarında saçları beyazlmaıştı. "Onu öldürdüm!" diye bağırdı sersemlemiş tiz bir sesle. "O puştu öldürdüm! Midnight Mona yanıp kül oldu. Yandığını gördüm!"

Kızarmış alnında yumurta büyüklüğünde bir şiş beliren Lainie ona baktı. "Onu... öldürdün..." diye fısıldadı.

"Onu öldürdüm! Onu geberttim! Yoldan dışarı uçurdum! *Booom* diye patladı! *Boom!*" Donny kahkahalar atarak kapıyı açmadan sürücü tarafındaki pencereden dışarı çıktı. Islak yüzü şişmiş, gözleri şaşılaşmıştı, çılgın gibi bakıyordu. Blucini sidikle ıslanmıştı, kendi etrafında dönüyordu. "Baba?" diye haykırdı. "Bana yardım et, Baba!" Sonra mırıldanmaya ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, toprak yığınından dışarı tırmanıp ilerideki ormana doğru yöneldi.

Bir *klik* sesi duydum.

Lainie yere eğilip tabancayı almıştı. Horozunu kaldırmış, şimdi deli gibi ağlayarak babasını çağıran adama nişan alıyordu.

Eli titredi. Tetik üstündeki parmağının gerildiğini gördüm.

"Bunu yapma," dedim.

Parmağı beni dinlemedi.

Ama eli dinledi. Bir santim kımıldadı. Tabanca patladı ve kurşun yerden bir avuç kırmızı toprak kaldırdı. Lainie ateş etmeye devam etti; dört el ateş etti. Dört avuç toprak daha havalandı.

Donny Blaylock sararmış ormana doğru kaçıyordu. Bir an dallara takıldı, silkinmeye çalışırken gömleğinin arkası yırtıldı. Buna rağmen koşmaya devam etti; sesi yitene kadar uzun bir süre onun kahkahalarını ve ağlayışını işittik.

Lainie başını eğip elini gözlerine götürdü ve titremeye başladı. Alçak sesle inleyerek hıçkırmaya başladı. Benim burnumsa sanki alev almış gibiydi.

Ama buna rağmen hâlâ English Leather kokusunu duyabiliyordum.

Lainie şaşkın bir hâlde başını kaldırıp gözyaşlarıyla ıslak yanağına dokundu. "Stevie?" dedi ümitli bir sesle.

Daha önce de söylediğim gibi, hayaletler mevsimi içindeydik. Hayaletler bir araya gelerek tarlalarda ve yollarda dolaşmak ve onları dinlemek isteyenlerle konuşmak için güçlerini toplamışlardı.

Belki Lainie onu hiç görmemişti. Belki görseydi bile aklını kaçırdığını sanıp Donny gibi o da akıl hastanesine gidecekti.

Ama bence onu net bir şekilde işitmişti. Belki sadece teninin kokusunu duymuş veya temasını hissetmişti.

Bence bu kadarı da yeterdi.

7
Zefir'de Öğle Vakti

Burnum kırılmamıştı ama davul gibi şişerek morumsu yeşil bir renk aldı, gözlerim kabararak siyah-mavi çizgilere döndü. Annemin tüm bu yaşadıklarım karşısında dehşete kapıldığını söylemek Meksika Körfezi'nde iki avuç su var demek gibiydi. Ama bunu da atlattım ve burnum normal büyüklüğüne dönünce tamamen iyileştim.

Bayan Grace tarafından çağrılan Şerif Amory, Lainie ve beni 16. Otoyol'dan Zefir'e yürürken buldu. Ona söyleyecek pek bir şeyim yoktu, çünkü Donny Blaylock ailesinin ona sahip olduğunu söylemişti. Ebeveynlerim beni Dr. Parrish'in ofisinden almaya geldikleri zaman bunu babama söyledim. Babam bir şey demedi ama başının üstüne çöken fırtına bulutlarını görünce, bunun üstünde duracağını anladım.

Bayan Grace'in sağlık durumu iyiydi. Union Town'daki hastaneye kaldırılmıştı ama kurşun hayati bir noktaya isabet etmemişti. Bayan Grace'i alt etmek için çok daha fazlası gerekir gibi geldi bana.

Daha sonra Lainie ve Küçük Stevie Cauley'nin hikâyesini babamdan öğrendim. Bunu ona şerif anlatmıştı. Lainie on yedi yaşındayken evden kaçmış, Birmingham'daki Port Said'de striptizci olarak çalışırken Donny Blaylock'la tanışmıştı. Donny ona bol para vadederek kendisiyle gelip aile "işi"nde çalışması için ikna etmiş, Hava Kuvvetleri askerlerinin çok bonkör olduğunu söylemişti. Lainie onunla geldi, fakat Bayan Grace'in evine yerleştikten kısa bir süre sonra Zefir'deki Woolworth Mağazası'nda yazlık kıyafet alır-

ken Küçük Stevie ile tanıştı. Belki ilk görüşte aşk değildi ama ona yakın bir şeydi. Stevie, Lainie'nin Bayan Grace'ten ayrılması ve düzgün bir hayata başlaması için ısrar ediyordu. Evlenmeyi konuşmaya başlamışlardı. Bayan Grace de bunu destekliyordu, çünkü kendini işe veremeyen bir kızı çalıştırmak istemiyordu. Fakat Donny Blaylock kendisini Lainie'nin sevgilisiymiş gibi görmekteydi. Zaten Stevie'den nefret ediyordu, çünkü her ne kadar inkâr etmek istese de, Midnight Mona yarışta Koca Malafat'a fark atıyordu. Lainie'nin çalışmaya devam etmesi için Stevie'nin ortadan kaldırılması gerektiğine karar verdi. O kaza ve Midnight Mona'nın yanıp kül olması Lainie'nin hayallerinin de yıkılması olmuştu. O aşamadan sonra ne yaptığı, nerede olduğu veya kiminle olduğu umurunda değildi. Bayan Grace'in dediği gibi, Lainie kabuk bağlamıştı.

Lainie'den son haber aldığımda, daha yaşlı ve daha akıllı biri olarak evine dönüyordu.

Ve daha kederli biri olarak...

Ama herkesin mutlu sona ulaşacağını kim söyleyebilirdi ki?

Bu bilginin bir kısmı o dallamanın ağzından edinilmişti. Donny, Zefir hapishanesinde, parmaklıklar arkasındaydı. Onu pompalı tüfeği olan bir çiftçi bulduğunda, bir korkulukla dans ediyormuş. Hapishanede olmak Donny'yi biraz olsun törpülemişti; çok geçmeden Küçük Stevie'nin yoldan çıkmasına sebep olduğunu itiraf etti. Artık bir Blaylock'un kanunun uzun kolundan kaçamayacağı anlaşılmıştı; her ne kadar bu kol Blaylockların paralarıyla kirlenmiş olsa da...

Kasım ayı Zefir bahçelerinde don yaparak geldi. Tepeler kahverengiye dönmüştü, yapraklar dökülüyor, birisi üstlerinden yürüdüğü zaman maytap çatırtısı çıkıyordu. Salı akşamı babam gazeteyi okurken, annem yeni pasta ve börek tarifleri için yemek kitaplarına gömülmüşken, kapı çaldı.

Babam kapıyı açınca karşısında Şerif Talmadge Amory uzun çeneli yüzü asık, şapkası elinde verandanın ışığı altında duruyordu. Ceketinin yakasını kaldırmıştı. Hava adamakıllı soğuktu.

"İçeriye gelebilir miyim, Tom?" dedi şerif.

"Bilmiyorum," dedi babam.

"Artık benimle konuşmak istemeyişini anlıyorum. Bunu kabul ederim. Ama bir de benim tarafımdan dinlemeni isterim."

Annem, babamın yanında bitti. "Bırak içeriye gelsin, Tom. Tamam mı?"

Babam kapıyı açınca şerif içeriye girdi.

"Selam, Cory," dedi bana. Ben şöminenin yanında yerdeydim, Alabama tarihi ödevimi yapıyordum. Eskiden Rebel'ın en sevdiği yer olan burası şimdi fena hâlde boş görünüyordu. Ama hayat devam ediyordu işte.

"Selam," dedim.

Babam, "Cory, odana git," dedi ama Şerif Amory araya girdi. "Tom, söyleyeceklerimi onun da işitmesini istiyorum. Ne de olsa olayı öğrenen oydu."

Olduğum yerde kaldım. Şerif Amory, Ichabod Crane benzeri gövdesini kanepeye yerleştirip şapkasını sehpaya koydu. Gözleri şapkanın üstündeki gümüş yıldızdaydı. Babam yine kanepeye otururken, annem her zamanki konukseverliğiyle şerife elmalı turta veya börek ister mi, diye sordu. Şerif hayır anlamında başını iki yana sallayınca o da oturdu, babam da şöminedeki ateşi artırıyordu.

"Şerifliğim fazla sürmeyecek," diye başladı Şerif Amory. "Reis Swope benim hakkımda bir karar verir vermez bu göreve yeni birini atayacak. Sanırım, bu ayın ortasında işim bitmiş olur." Ağır ağır iç çekti. "Herhalde aralıktan önce kentten ayrılırız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi babam. "Ama Cory'nin söylediklerini duyunca daha çok üzüldüm. Sanırım, sana fazla çatamam. Yanına geldiğimde bunu inkâr edip yalan söyleyebilirdin."

"Yalan söylemek istemiştim. Hem de nasıl! Ama eğer oğluna bile inanamayacaksan, bu dünyada kime *inanabilirsin* ki?"

Babamın suratı asıldı. Ağzındaki kötü bir tadı tükürmek ister gibiydi. "Yahu, Tanrı aşkına, J. T. neden bunu yaptın? Blaylockları ko-

rumak için neden onlardan para aldın? Kaçak içkilerini satarlarken, o yamuk kumar odalarında insanları dolandırırlarken görmezden geldin. Bir de Bayan Grace var tabii. Ben Bayan Grace'i severim ve ona saygı duyarım ama Tanrı biliyor ya, keşke başka bir alanda çalışsaydı. Biggun Blaylock için başka neler yaptın? Çizmelerini mi parlattın?"

"Evet," dedi şerif.

"Evet ne?"

"Çizmelerini parlattım." Şerif buruk ve yorgun bir gülümseme çıkardı. Gözleri keder ve pişmanlık taşan kara deliklere dönmüştü. Derken o gülümsemesi kayboldu ve ağzı acıyla büzüldü. "Biggun'ın evine hep paramı almak için giderdim. Ayın ilk günü, param hazır olurdu. Üstünde adım yazılı beyaz bir zarf içinde iki yüz dolar. Bana 'Şerif Junior' derdi. O gün paramı alaya gittiğimde oğullarının hepsi oradaydı: Donny, Bodean ve Wade. Biggun bir tüfeği yağlıyordu. Bir koltukta otururken bile odayı doldururdu. Bakışıyla bile insanı yere devirecek gibiydi. Ben zarfımı alırken o birden eğilip yerdeki çamurlu çizmelerini masanın üstüne koydu ve, 'Şerif Junior,' dedi. 'Bunların temizlenmesi gerek ama hiç içimden gelmiyor. Sen temizler misin?' Ben tam, hayır, demek üzereyken gömlek cebinden bir elli dolarlık banknot çıkarıp çizmelerden birinin içine soktu. 'Tabii, karşılığını alırsın,' dedi."

"Bana bunu anlatma," dedi babam.

"Anlatmak istiyorum, mecburum." Şerif şöminedeki alevlere baktı. "Biggun'a gitmek zorunda olduğumu, kimsenin çizmesini temizleyemeyeceğimi söyledim. Sırıtarak, 'Yahu, Şerif, neden fiyatını hemen söylemedin ki?' dedi ve cebinden bir elli dolar daha çıkarıp diğer çizmenin içine soktu." Şerif Amory hain sağ elinin parmaklarına baktı. "Kızlarımın yeni elbiselere ihtiyacı vardı," dedi. "Pazar ayinlerine giymek için üstünde fiyonk olan ayakkabılar istiyorlardı. Başka birinin kullanıp eskitmediği şeyler istiyorlardı. Böylece fazladan bir yüz dolar kazanmış oldum. Ama Biggun benim o gün oraya

geleceğimi bildiği için uzun süre çamurların içinde tepinmişti. Çizmeler temizlendikten sonra dışarıya çıkıp, kustum; evde oğlanların kahkahalarını duyabiliyordum." Gözlerini birkaç saniye kapadıktan sonra yine açtı. "Kızlarımı Union Town'ın en şık ayakkabı mağazasına götürdüm ve Lucinda'ya bir buket çiçek aldım. Çiçek sadece onun için değildi; güzel bir şey koklamak istiyordum."

"Lucinda'nın bundan haberi var mıydı?"

"Hayır. Maaşıma zam aldığımı sanıyordu. Reis Swope'a ve o lanet belediye meclisine zam yapılması için kaç kere başvurduğumu biliyor musun, Tom? Bana kaç kere, bu isteğini gelecek yılın bütçesine koyacağız, J. T. dediklerini biliyor musun?" Acı acı güldü. "Bizim J. T. zam alsa da, almasa da, idare eder! Zaten zam hak etmiyor, bütün gün ne iş yapıyor ki? Şerif otosuyla kenti dolaşıyor veya masasında oturup *Gerçek Dedektif* dergisini okuyor. Belki arada bir, bir kavgayı ayırır, kayıp bir köpeği arar veya iki komşunun dalaşmasına engel olur. Kırk yılda bir bir soygun, silahlı çatışma veya Saxon Gölü'ne batan o araba gibi bir olay olur. Gerçi bizim J. T. *gerçek* bir şerif değildir ki; o sadece şapkasında yıldız taşıyan uzun, hantal biridir, o kadar. Zaten Zefir'de de çok ender olay çıkar. Bırak zammı, yarım depo benzin ödeneğini veya arada bir ikramiye almayı bile hak etmez." Şerifin gözleri öfkeyle parladı. Ebeveynlerim de, ben de şerifin bu gizli sıkıntısını bilmiyorduk. "Hay aksi," dedi. "Buraya böyle içimi dökmek için gelmemiştim. Özür dilerim."

"Eğer onca zamandır böyle hissettiysen, neden istifa etmedin ki?" diye sordu annem.

"Çünkü... şerif olmayı seviyordum, Rebecca. Kimin kime neyi ve neden yaptığını bilmek hoşuma gidiyordu. İnsanların bana güvendiğini bilmek hoşuma gidiyordu. Aynı anda hem bir baba, hem bir ağabey hem de en iyi dost olmak gibi bir şeydi. Belki Reis Swope ve meclis üyelerinin bana saygıları yoktur ama kent halkının var. Yani, *vardı*. İşte bu yüzden devam ettim, oysa çok uzun zaman önce istifa etmem gerekirdi. Biggun gecenin bir yarısı beni çağırıp bana

teklif yapmadan çok önce. Yaptığı işin kimseye zararı olmadığını söylemişti. Sadece insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyorlarmış. İnsanlar onun sattığı şeye talip olmasalar, zaten bu işi yapmazmış."

"Ve sen de ona inandın. Yapma be, J. T!" Babam tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Dahası da vardı. Biggun eğer oğullarıyla beraber bu işi yapmazlarsa, yanımızdaki ilçeden Ryker çetesinin buraya geleceğini söyledi. Dediğine göre bunlar taş kalpli katillermiş. Onunla el sıkışmam, Şeytan'la el sıkışmak gibi olabilir, dedi ama bunun tanıdığım Şeytan'la olması tanımadığım Şeytan'la olmasından daha iyiymiş. Evet, Tom, ona inandım. Hâlâ da inanıyorum."

"O hâlde onun gizlendiği yeri başından beri biliyordun. Ama herkesi bunu hiç bilmediğine, orayı bir türlü bulamadığına inandırdın."

"Doğru. Bu yer, Cory'nin ve diğer oğlanların sandığın el değiştirildiğini gördükleri yere yakın. İçinde ne olduğunu bilmiyorum, yemin ederim. Ama Gerald Hargison ve Dick Moultry'nin eskiden beri Ku Klux Klan üyeleri olduğunu bilirim. Ama artık ben bir günahkârım, değersiz adamın tekiyim ve sokaklarda düzgün insanlarla birlikte olmaya layık değilim." Şerif Amory babamın gözlerine baktı. "İşi berbat ettiğimin söylenmesine gerek yok, Tom. Şeriflik makamına ve aileme leke sürdüğümün farkındayım. Bu da beni kahrediyor. İyi dostlarımız olduğunu sandığım insanlar Lucinda'ya ve kızlarıma iğrenerek baktıkları zaman ölecek gibi oluyorum. Dediğim gibi, yakında kenti terk edeceğiz. Ama Zefir'in seçilmiş şerifi olarak yapmam gereken son bir görevim var."

"Nedir o? Biggun'a bankanın kasasını açmak mı?"

"Hayır," dedi şerif. "Donny'nin cinayet suçuyla hapse girmesini sağlamak. Hiç değilse, taksirle adam öldürmekten."

Babam bunu duyduğuna sevinmişti. Ama kendini hemen topladı "Peki, Biggun bu konuda ne düşünecek? Örtbas etmen için sana para ödedikten sonra?"

"Biggun bana bir katili korumam için para vermedi. Donny de bir katil. İyi ki, Bayan Grace'i de öldürmedi. Stevie Cauley'i tanırdım. Çetin bir gençti ve benimle sürtüştüğü de olurdu ama düzgün bir insandı. Ebeveynleri de iyi insanlardır. İşte bu yüzden Donny'nin bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim, Tom. Biggun beni neyle tehdit ederse etsin."

"Seni tehdit etti mi?" diye sordu annem, babam şöminedeki bir odunu ocak demiriyle dürtmek için kalkmıştı.

"Evet. Aslında uyardı demek daha doğru olur." Şerif Amory'nin kaşları birleşti. "İki gün sonra ilçeden iki kolluk kuvveti görevlisi Trailway otobüsüyle buraya gelecekler. Otuz üç numaralı otobüs; tam öğlen vakti burada olacak. Nakil belgelerini hazırladım; adamlar Donny'yi tutuklayacaklar."

Trailways otobüsü Union Town'a giderken iki günde bir Zefir'den geçerdi. Yolcu indirmek veya almak amacıyla ender olarak Ridgeton Caddesi'ndeki Shell benzin istasyonunda, Trailways tabelasının altında dururdu. Ama çoğu zaman hızla geçerek başka bir yere giderdi.

"Donny'nin otomobilinin sürücü koltuğu altında küçük, siyah bir defter buldum," diye anlattı şerif. Babam şömineye bir odun daha atıyordu ama kulağı şerifteydi. "İçinde isimler ve numaralar var, bunların lise futbol maçlarındaki bahislerle ilgili olduğunu sanıyorum. O isimlerden bazıları seni şaşırtabilir. Zefirli kişiler değil ama siyasi haberleri takip ediyorsan, bunları gazetelerden tanıyor olabilirsin. Sanırım, Blaylocklar maçları satmaları için birkaç antrenöre para veriyorlar."

"Tanrım!" dedi annem.

"O iki görevli Donny'yi almak için gelecekler ve ben de bunun gerçekleşmesini sağlayacağım." Şerif Amory bir parmağını yıldızın üstünde gezdirdi. "Biggun oğlunu o otobüse bindirmeme izin vermektense beni öldüreceğini söylüyor. Bu konuda ciddi olduğunu sanıyorum."

"Blöf yapıyor!" dedi babam. "Donny'yi serbest bırakman için seni korkutmaya çalışıyor."

"Bu sabah ön verandamızda ölü bir şey vardı. Galiba bir kediydi ama paramparça edilmiş, kanları her yana saçılmıştı; ön kapımızda kedi kanıyla *Donny gitmeyecek* yazılıydı. O manzaraya tanık olan kızlarımın yüzlerini görecektin." Şerif Amory başını eğip bir süre yere baktı. "Korkuyorum. Çok korkuyorum. Sanırım, o otobüs gelmeden Biggun beni öldürüp Donny'yi hapisten kurtarmaya çalışacaktır."

"Ben olsam o alçak yılanların Lucinda ve kızlara bir şey yapacaklarından korkardım," dedi annem. Çok öfkelendiği belliydi çünkü normalde hiç lanet okumazdı.

"Onları bu sabah Lucinda'nın annesine gönderdim. Beni iki sularında arayıp oraya sağ salim vardıklarını söyledi." Başını kaldırdı ve acılı bir ifadeyle babama baktı. "Yardıma ihtiyacım var, Tom."

Şerif Amory üç-dört kişiyi şerif yardımcısı atayıp bunlara iki gün boyunca hapishanede Donny'ye nezaret ettirmek istediğini anlattı.

Jack Marchette'e bu görevi vermişti ve adam şu anda hapishanede nöbet tutmaktaydı. Ama şerif başka adam bulamıyordu. On kişiye sormuş, on kere reddedilmişti. Tehlikeli bir görev olduğunu söyledi. Yardımcılarına kendi cebinden elli dolar ödeyecekti, daha fazlasına parası yetmiyordu. Kale gibi sağlam bir yapı olan cezaevinde tabancalar ve mühimmat vardı. İşin en kritik kısmı, Donny'yi hücresinden alıp otobüs durağına götürmekti.

"İşte böyle," dedi Şerif Amory kemikli dizlerini tutarak. "Seni yardımcım yapabilir miyim, Tom?"

"Hayır!" Annemin sesi neredeyse pencereleri titretecekti. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bunu Tom'dan istediğim için üzgünüm, Rebecca. Yemin ederim. Ama bu çok gerekli."

"O hâlde, git başkasını bul! Tom'u değil!"

"Cevabını alabilir miyim, Tom?" diye bastırdı şerif.

Babam şöminenin yanında dikiliyor, odunlar çatırdıyordu. Gözleri Şerif Amory ile annem arasında gidip geliyordu. Bir an bana da baktı. Ellerini cebine soktu ve, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Doğru olanın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama şiddete inanmadığımı da biliyorum. Düşüncesine bile tahammül edemem. Özellikle de... son birkaç ay boyunca nasıl hissettiğim düşünülünce. Sırtıma bir örs yüklenmiş hâlde yumurta kabukları üstünde yürür gibiyim. Tetiği çekip birini vuramayacağımı biliyorum. Bu kesin."

"O hâlde, tabanca taşıman gerekmez. Senden bunu bekleyemem. Sadece orada bulun ve Biggun'a cinayet suçundan sıyıramayacağını göster."

"Tabii, Blaylocklar hepinizi öldürmezlerse!" diye parladı annem koltuğundan fırlayarak. "Hayır! Tom zaten büyük bir stres altında, böyle bir işe bulaşmak için ne bedensel ne ruhsal olarak..."

"Rebecca!" diye çıkıştı babam. Annem sustu. "Sağ ol, kendi adıma konuşabilirim."

"Bana, evet, de, Tom." Şerif Amory artık yalvarmaktaydı. "Sadece bunu duymak istiyorum."

Babam acı çekiyordu. Yüzünden belliydi. Neyin doğru olduğunu pekâlâ biliyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu ve Saxon Gölü dibindeki adamın soğuk eli ensesine yapışmıştı. "Hayır," dedi hırıltılı bir sesle. "Kusura bakma, J. T."

Tanrı beni affetsin. Aklıma tek bir kelime geldi: *Ödlek.* Birden büyük bir utanç duydum ve kalkıp odama koştum.

"Cory!" diye seslendi babam. "Dur bir dakika!"

"Aman ne iyi!" dedi Şerif Amory; şapkasını sehpanın üstünden alıp sertçe başına geçirdi. Şapkanın tepesi ezilmiş, gümüş yıldız yamulmuştu. "Aman ne iyi! Herkes Blaylockları kodese tıkmamı istiyor ve onun kirli parasını aldığım için beni suçluyor ama onları durdurmak için bir şey yapma fırsatı çıkınca, herkes ama herkes tabanları yağlıyor. Aman ne iyi, be!"

Babam, "Keşke ben..." diye başladı.

"Boş ver. Evinde kal. Sıkıntıya girme. İyi geceler." Şerif Amory kapıdan çıkıp gitti. Babam pencerede durup onun aracıyla gidişini seyretti.

"Onu merak etme," dedi annem. "Nasıl olsa yeterince yardımcı bulur."

"Ya bulamazsa? Ya herkes tabanları yağlayıp *kaçarsa?*"

"Eğer Zefir yasaları ve düzeni korumak için şeriflerine yardım etmeye yanaşmıyorsa, bu kent kuruyup çürümeye layıktır."

Babam gergin bir ifadeyle ona döndü. "Zefir *biziz,* Rebecca. Sen, ben, Cory. Başvurduğu ve onu reddeden on adam da Zefir. Binalardan ve evlerden önce kuruyup çürüyen şey insanların ruhudur ve birbirlerine olan sorumluluklarıdır."

"Ona yardım edemezsin, Tom. Bunu yapamazsın. Sana bir şey olursa..." Gerisini getiremedi, çünkü bu düşünce akışı kötü bir yöne gitmekteydi.

"Şerif hata yapmış olabilir ama yardım edilmeyi hak ediyor. Ona evet demeliydim."

"Hayır, hiç de değil. Sen kavgacı bir adam değilsin, Tom. Sen daha gözünü bile kırpamadan o Blaylocklar seni öldürürler."

"O hâlde, belki de hiç gözümü kırpmamalıyım," dedi babam.

"J. T.'nin dediği gibi yap. Evinde kal ve emniyette ol. Tamam mı?"

"Cory'ye ne güzel örnek oluyorum! Bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Bunun üstesinden gelir," dedi annem. Zoraki bir gülümseme çıkardı. "Bir dilim baharatlı börekle kahveye ne dersin?"

"Baharatlı börek falan istemiyorum. Elmalı turta veya Hindistan cevizli pasta ya da yaban mersinli çörek de istemiyorum. İstediğim tek şey..." Duygularıyla boğulacak gibiydi. Söyleyeceği kelime *huzur* olabilirdi. Anneme, "Cory'yle konuşacağım," dedikten sonra odama gelip kapıyı tıklattı.

Onu içeriye aldım. Mecburdum. Babamdı. Ben elimdeki çizgi roman dergisini yüzüme yaklaştırırken, yatağıma oturdu. Aklıma

Vernon'ın söylediği bir şey geldi: *Şerif Amory iyi bir insan ama iyi bir şerif değil. Pençeleri arasına aldığı kuşları serbest bırakır.* Sanırım, hiç kimse Şerif Amory'nin ailesini kollamadığını söyleyemez. Babam genzini temizledi. "Sanırım, senin gözünde bir böcek kadar ufaldım, değil mi?"

Başka bir zaman olsa, bu lafına gülerdim. Çizgi romanıma bakmaya devam edip adaleti temin için akıllarını ve yumruklarını kullanan kare çeneli kahramanların ve parlak abanoz uçakların dünyasına girmeye çalıştım.

Belki bir şekilde kendime ihanet ettim. Belki babam bir anlığına içimden geçenleri okudu. "Dünya bir çizgi roman değildir, oğlum," dedi. Sonra omzuma dokunup kalktı ve odadan çıktı.

O gece kötü uyudum. Sebebi sadece adımı seslenen o dört kız değildi; kızıl kayalıklı uçurumdan düşen otomobil, Midnight Mona'nın yanımdan hızla geçişi, Biggun Blaylock'un sakallı, şeytani suratı ve *İyi şans getirsin diye ekstradan bir şey de koydum*, deyişi, pompalı tüfekle beyni dağılmış Lucifer'ın mezardan haykırışı, Bayan Lezander'in bana gazoz ikram ederken, *Bazı geceler yabancı radyoları dinleyerek sabaha kadar oturuyor,* deyişi.

Karanlıkta gözlerim açık yattım.

Annemle babama Dr. Lezander'in süt içemediğini ve gece kuşu olduğunu söylememiştim. Bunun Saxon Gölü'ndeki otomobille ilgisi olamazdı tabii. Dr. Lezander gibi bir adam neden bir yabancıyı öldürecekti ki? Üstelik o hayvanları seven iyi bir insandı, bir adamı öldüresiye dövüp piyano teliyle boğacak biri değildi.

Ne ki, bunu düşünüyordum.

Vernon, Şerif Amory konusunda haklıydı. Sütten nefret eden gece kuşu hakkında da haklı olabilir miydi?

Vernon kaçıktı ama idare ediyordu işte. Tanrı'nın gözü gibi Zefir sakinlerinin inişli çıkışlı hayatlarını, onların büyük ümitlerini ve alçakça kumpaslarını görüyordu. Hayatın çıplak hâlini görüyordu. Belki de bildiğinden daha fazlasının farkındaydı.

Kararımı verdim. Dr. Lezander'i gözetlemeye başlayacaktım. Ve Bayan Lezander'i de. Adam o uygar görünüşü altında bir canavarsa, karısı bundan habersiz olabilir miydi?

Ertesi gün hava soğuktu ve yağmur çiseliyordu. Okuldan sonra Roket'e binip onların evinin önünden geçtim. Tabii, o da karısı da içeridelerdi. O iki at bile ahırdaydı. Ne aradığımı bilmiyordum, sadece bakmak istemiştim. Doktoru Saxon Gölü'yle ilişkilendirmek için Vernon'ın teorilerinden daha fazlası lazımdı. O gece akşam yemeği sırasındaki sessizlik testereyle kesilemeyecek kadar yoğundu. Babamla göz göze gelmekten kaçınıyordum; annemle babam da birbirlerine bakmıyorlardı. Kısacası, her bakımdan neşe dolu bir akşam yemeğiydi.

Derken, tam artık iyice bıkmış olduğumuz kabak tatlısını yerken, babam, "Bugün Rick Spanner'i işten çıkardılar," dedi.

"Rick'i mi? O da Green Meadows'ta *senin* kadar uzun zamandan beri çalışıyordu."

"Doğru." Babam tatlıdan bir lokma daha aldı. "Bu sabah Neil Yarbrough'yla konuştum. Duyduğuna göre kısıtlamaya gidiyorlarmış. O lanet olası... o süpermarket yüzünden buna mecburlarmış." Sözünün ortasında ağzını toplamıştı ama ettiği küfür havada dolanıyordu işte. "Big Paul's Pantry." Öyle sert bir şekilde homurdandı ki, tatlı burnunda çıkacak sandım. "Plastik sürahilerde süt. Her şeyi altüst etmek için bakalım başka ne yapacaklar?"

"Leah Spanner'in bu ağustosta bebeği oldu," dedi annem. "Üçüncü çocukları. Rick ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Ona bildirdikleri an oradan ayrıldı. Neil'in dediğine göre ona bir aylık maaşını vermişler ama bu miktar besleyecek dört boğaz varken ne kadar dayanır ki?" Çatalını bıraktı. "Onlara bir börek falan götürsek iyi olur."

"Sabah hemen bir börek yaparım."

"İyi olur." Babam uzanıp elini annemin elinin üstüne koydu. Olan biten, söylenen söylenmeyen onca şey varken, bu manzara

yürek ısıtıcıydı. "Bu daha işin başı, diye düşünüyorum, Rebecca. Green Meadows o süpermarketin fiyatlarıyla rekabet edemez. Geçen hafta devamlı müşterilerimize indirim yaptık ama iki gün sonra Big Paul's Pantry bu fiyatımızın da altına indi. Korkarım işler düzelmeden önce çok daha da kötüye gidecek." Annemin elini sıkınca, o da aynı şekilde karşılık verdi. Sonuna kadar birlikte duracak, birbirlerine destek olacaklardı.

"Bir şey daha var." Babam bekledi; çenesi gerilmişti ve belli ki ağzındaki baklayı çıkarmakta zorlanıyordu. "Bu öğleden sonra Jack Marchette'le konuştum. Kamyonetin deposunu doldurmak için uğradığımda Shell benzin istasyonundaydı." Babamın boğazına bir diken batmış gibiydi. "Bana J. T.'nin Jack'ten başka sadece bir yardımcı bulabildiğini söyledi. Bunun kim olduğunu tahmin et."

Annem bekledi.

"Ay Adam." Babamın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Buna inanabiliyor musun? Bu kentteki onca gücü kuvveti yerinde adam varken, sadece Jack ve Ay Adam Blaylocklara karşı J. T.'nin safında olacaklar. Ay Adam'ın, bırak ateş edebilmesini, bir tabancayı *tutabileceğinden* bile kuşkuluyum. Eh, galiba başka herkes evinde ve emniyette kalmaya karar vermiş, değil mi?"

Annem elini çekip gözlerini başka bir yere çevirdi. Babam masanın karşısından bana baktı; gözleri öyle deliciydi ki, onların ateşini ve gücünü hissettiğim için oturduğum yerde kıpırdanmak zorunda kaldım. "Ne sıkı baban varmış, değil mi, ortak? Bugün okula gittiğinde arkadaşlarına babanın yasaların korunmasına nasıl yardım ettiğini anlattın mı?"

"Hayır, efendim."

"Anlatmalıydın. Ben'e, Johnny'ye ve Davy Ray'e anlatmalıydın."

"Onların babalarının Blaylocklar tarafından öldürülmek için sıraya girdiklerini görmüyorum," dedi annem gergin bir sesle. "Silah kullanmasını bilen onca insan nerede? Avcılar nerede? Pek çok kavgaya girdiklerini ve bu dünyadaki her sorunu silahlarıyla ve yumruklarıyla çözebileceklerini söyleyen o palavracılar nerede?"

"Nerede olduklarını bilmiyorum." Babam iskemlesini geri çekip ayağa kalktı. "Sadece kendimin nerede olduğunu biliyorum." Kapıya doğru yürümeye başlayınca, annem korku içinde bir soluk verdi. "Nereye *gidiyorsun?*"

Babam durdu. Kapıyla bizim aramızda durup elini alnına götürdü. "Verandaya gidiyorum, Rebecca. Orada biraz oturup düşünmeye ihtiyacım var."

"Dışarısı soğuk ve yağmur yağıyor!"

Babam, "Ölecek değilim," deyip evden dışarıya çıktı.

Ama otuz dakika sonra geri döndü. Isınmak için şöminenin önünde oturdu. Cuma akşamı olduğu için hemen yatmak zorunda değildim. Yatma zamanım olan on otuzla on bir arası geldiğinde babam hâlâ şöminenin önündeki koltuğunda ellerini kavuşturmuş, çenesini de ellerine yaslamış bir hâlde oturmaktaydı. Dışarıda şiddetini artıran rüzgârla yağmur camları dövüyordu.

"İyi geceler, anne!" dedim, o da bana mutfaktan seslenerek iyi geceler diledi. "İyi geceler, baba," dedim.

"Cory?" dedi babam.

"Evet, efendim."

"Eğer bir adamı öldürmek zorunda kalsaydım, bu beni Saxon Gölü'ndeki adamı öldüren katilden farklı kılar mıydı?"

Bunu bir an düşündüm. "Evet, efendim," dedim. "Çünkü siz sadece kendinizi korumak için öldürürsünüz."

"O cinayeti işleyen kişinin bir şekilde ***kendini*** korumak zorunda olmadığını nereden biliyoruz?"

"Sanırım, bilmiyoruz. Ama siz o katil gibi, bunu yapmaktan zevk almazsınız."

"Doğru," dedi babam. "Kesinlikle zevk almazdım."

Ona söyleyecek başka bir şeyim daha vardı. Bunu duymak istediğine emin değildim ama söylemek zorundaydım. "Baba?"

"Evet, oğlum?"

"Sana kimsenin huzur vereceğini sanmıyorum, baba. Bence

bunun için uğraşmak zorundasın; istesen de istemesen de... Tıpkı Johnny ve Gotha Branlin arasındaki olay gibi. Johnny kavga etmek istemiyordu, mecbur bırakılmıştı. Ama hepimiz için o huzuru kazandı, baba." Babamın yüz ifadesi değişmeyince sözü nereye getirmek istediğimi anlamadığını sandım. "Bu anlamlı geliyor mu?"

"Evet," dedi babam. Çenesini kaldırdı, dudağının kenarında bir gülümsemenin emaresini gördüm. "Yarın radyoda Alabama'nın maçı var. Sıkı bir maç olacağa benziyor. Hadi, şimdi yat artık."

"Evet, efendim," deyip odama gitmek üzere davrandım.

"Sağ ol, oğlum," dedi babam.

Ertesi sabah saat yedide kamyonetin motorundan çıkan takırtıyla uyandım. Annemin verandadan, "Tom!" diye seslendiğini duydum. "Tom, yapma!" Pencereden bakınca, üstünde sabahlığıyla annemin sokağa doğru koştuğunu gördüm. Ama kamyonet çoktan hareket etmişti; annem yine bağırdı. "Gitme!" Babam sürücü penceresinden ona el salladı. Hilltop Caddesi boyunca köpekler havlamaya başlamıştı. Babamın nereye gittiğini biliyordum. Nedenini de...

Onun için korkuyordum ama dün gece bir karar vermişti. Huzurun onu bulmasını beklemektense, onu kendisi arayacaktı.

O sabah çok sıkıntılı geçti. Annem konuşmakta zorlanıyor, sabahlığı içinde gözleri korkuyla donuklaşmış bir hâlde evin içinde dolanıyordu. On beş dakikada bir babamla konuşmak için şerifin ofisini aradı ama saat dokuz gibi numarayı çevirmeyi bıraktı, muhtemelen babam bir daha aramamasını söylemişti.

Dokuz buçukta giyindim. Blucinimi, gömleğimi ve kazağımı giydim, çünkü her ne kadar hava güneşliyse de, adamakıllı soğuktu. Saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladım. Saat ona gelirken dönemeçli yolda ilerleyerek kente yaklaşmakta olan otuz üç numaralı Trailways otobüsünü düşündüm. Erken mi gelecekti, zamanında mı? Bugün saniyeler bile babam, şerif, Şef Marchette ve Ay Adam için ölüm kalım meselesi olabilirdi. Elimden geldiğince bu düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştıysam da zehirli sarmaşık gibi kötücüllükle dolarak

geri geliyorlardı. Saat on otuz olduğunda gitmem gerektiğini anladım. Orada olmak ve babamı görmek zorundaydım. Donny'nin iki şerifle birlikte otobüse bindiği veya babamın bir Blaylock kurşunuyla yerde yattığı haberini verecek telefonu bekleyemezdim. Gitmek zorundaydım. Timex'imi bileğime taktım; hazırdım.

Saat on bire gelirken annem o kadar gergindi ki, hem televizyonu hem radyoyu açmıştı ve mutfakta aynı anda üç börek birden pişiriyordu. Alabama maçı başlamak üzereydi ama umurumda değildi.

Kabak ve ceviz kokan mutfağa girip, "Anne, Johnnylere gidebilir miyim?" dedim.

"Ne?" Annem gözleri büyümüş bir hâlde bana baktı. "Nereye gidebilir misin?"

"Johnnylere. Arkadaşlar orada toplanıyorlar ve..." Radyoya baktım. *Goool!* Bunu tezahürat sesi izledi. "Maçı dinleyeceğiz." Gerekli bir yalandı.

"Hayır. Senin burada, yanımda olmanı istiyorum."

"Onlara geleceğimi söylemiştim."

"*Dedim ki...*" Annemin yüzü öfkeyle kızardı. Elindeki kâseyi tezgâha vurdu, içindekiler yere saçıldı. Gözleri yaşarmıştı; acı bir çığlık atmamak için elini ağzına götürdü.

Dışarıdan soğuk görünüyor, içeriden cehennem gibi kavruluyordum. İşte o bendim. "Gitmek istiyorum," dedim.

Eli daha fazlasını tutamayacaktı. "Pekâlâ, git o hâlde!" diye bağırdı. Sinirleri sonunda ıstırap çeken yüreğini gözler önüne serecek kadar yıpranmıştı. "Gidersen git, umurumda değil."

Annem hüngürdemeye başlamadan hemen dönüp evden çıktım. Roket'e bindiğim sırada mutfaktan bir kırılma sesi geldi. O kâse yere atılmıştı. Soğuk hava gözlerimi yaşartırken Ridgeton Caddesi'ne doğru pedal bastım.

Roket o gün yaklaşan trajediyi sezmiş gibi her zamankinden hızlıydı. Kent cumartesi mahmurluğu içinde sessizdi; birkaç çetin

ceviz çocuk dışında çoğu insan evlerinde maç dinlemekteydi. Öne eğildim, çenem rüzgârı kesiyordu. Roket'in lastikleri asfaltta hızını artırınca ayaklarım pedallara basamaz oldu; tekerlekler kendiliğinden dönüyordu.

Benzin istasyonuna vardığımda saat on bir on beşti. Burada iki pompa ve bir hava hortumu vardı. İki araçlık garajı birbirine bağlayan ofiste benzin istasyonunun sahibi Bay Hiram White oturmaktaydı. Quasimodo'nun çanları gibi İngiliz anahtarı ve motor kayışları arasında kamburu çıkmış dolanan, yaşlıca bir adam olan Bay White, kulağını radyoya vermişti. Binanın bir köşesinde sarı renkli bir teneke tabelada TRAILWAYS OTOBÜS SİSTEMİ yazılıydı. Roket'i arka tarafta, yağlı çöp tenekelerinin yanına park edip yere oturdum ve öğlen vaktinin gelmesini bekledim.

Saat on ikiye on kala tırnaklarımı fena hâlde kemirmiş durumdaydım. Yaklaşan otomobillerin sesini duydum. Göz atmak için köşeden başımı uzattım. Önde şerifin otomobili, arkasında babamın kamyoneti gelip orada durdu. Başında silindir şapkası olan Ay Adam babamın yanında oturuyordu. Şef Marchette şerifin otomobilinde yolcu koltuğundaydı, Şerif Amory'nin arkasındaki koltuktaysa, Donny Blaylock vardı. Gri bir üniforma içindeki Donny sırıtıyordu. Kimse dışarı çıkmadı. Orada, iki arabanın da motoru çalışırken oturdular.

Bay White yengeç gibi yan yan yürüyerek ofisinden çıktı. Şerif Amory penceresini indirdi, iki adam bir şey konuştular ama söylenenleri işitemedim. Derken Bay White ofisine döndü; birkaç dakika sonra başında bir beyzbol kepi, üstünde yağ lekeli bir ceketle çıkıp eski model DeSoto'suna bindi ve arkasından Mors alfabesinin noktayla çizgileri gibi mavi dumanlar saçarak oradan ayrıldı.

Şerif penceresini kapattı. Saatime baktım. On ikiye iki dakika vardı.

İki dakika sonra otobüs hâlâ gelmemişti.

Birden arkamdan bir ses, "Sakın kımıldama, evlat," dedi.

Daha başımı çeviremeden bir el ensemi kavradı. Kuvvetli parmaklar o kadar sert sıkıyordu ki, sinirlerim uyuştu. O el beni çekince, köşedeki yerimden geriledim. Beni tutan kişi Wade miydi, yoksa Bodean mı? Tanrım, babamı uyarmak için bir yol yok muydu? O el beni çöp tenekelerine kadar çektikten sonra bırakınca dönüp kim olduğunu görebildim.

Bay Owen Cathcoate, "Senin burada ne işin var, evlat?" dedi.

Konuşamadım. Bay Cathcoate'un buruşmuş, karaciğer lekeli yüzünün üstünde ter lekeli, kahverengi bir kovboy şapkası vardı, şekli Roy Rogers'tan çok Gabby Hayes'i andırıyordu. Sarı-beyaz dağınık saçları omuzlarına kadar iniyordu. Buruşuk siyah pantolonunun ve çamur renkli kazağının üstünde küflü görünen bej bir trençkot vardı. Kırışmış etekleri siyah çizmelerine kadar uzanıyordu. Ama benim nutkumun tutulmasına sebep olan şey bunlar değildi. İnce belinde deri kemere asılı silah kılıfıydı, adamın solundaki kılıfa iskelet kabzalı silah dışa bakacak şekilde yerleştirilmişti. Bay Cathcoate kıstığı gözleriyle beni şöyle bir süzdü. "Sana bir soru sordum," dedi.

"Babam," diyebildim. "Babam burada. Şerife yardım etmek için."

"Demek öyle. Ama bu neden *senin de* burada olduğunu açıklamıyor."

"Ona..."

"Kafanın uçurulmasını mı istedin? Blaylockların hamurunu biliyorsam, burada silahlar konuşacaktır. Bin o bisiklete ve toz ol hemen."

"Otobüs gecikti," dedim onu oyalamaya çalışarak.

"Oyalanma," dedi hemen. "Toz ol!" Beni Roket'e doğru itti.

Ama direndim. "Hayır, efendim. Burada babamın yanında kalacağım."

"Şu an kıçını kamçılamamı mı istiyorsun?" Boynundaki damarlar kabarmıştı. Herhalde onun kamçılamasının yanında babamınki okşamak gibi kalırdı. Bay Cathcoate bana yaklaşınca bir adım geri attım ama sonra daha fazla gerilememeye karar verdim.

Bay Cathcoate bana bir metre mesafede durdu ve gülümsedi. "Eh," dedi. "Epey yürekliymişsin, değil mi?"

"Burada kalıyorum," dedim.

Ve o anda yaklaşmakta olan bir aracın sesini duyunca bu tartışmayı bitirme zamanının geldiğini anladık. Bay Cathcoate binanın köşesine gidip oradan çevreyi taradı. O anda artık gördüğüm kişinin Bay Cathcoate olmadığını anladım.

Gördüğüm kişi Çubuk Şeker'di.

Uzaklaşmamı işaret edene kadar ben de o köşeden baktım.

Gördüğüm şey nabzımı fırlattı. Bu Trailways otobüsü değil, siyah bir Cadillac'tı. Benzin istasyonunda durup şerifin otomobilinin önünde park etti. Bay Cathcoate'un beni engelleyen elinden kurtulup garajın yanındaki kullanılmış lastik yığınına koştum ve onların arkasına karınüstü saklandım. Şimdi olacakları net bir şekilde görebilecektim. Bay Cathcoate'un binanın arkasına geçmem için uyarısına rağmen olduğum yerde kaldım.

Yakası açık beyaz bir gömlek ve pürüzsüz, yanardöner gri bir takım elbise giymiş olan Bodean Blaylock sürücü koltuğundan indi. Adamakıllı kısa bir asker tıraşı vardı; kaba ağzı ince bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Otomobilin içine uzanıp inci kabzalı bir revolver çıkardı. Sonra yolcu koltuğunda oturmakta olan Wade Blaylock dışarıya çıktı, siyah saçları geriye doğru taranmıştı, çenesi dışarıya doğru çıkıntılıydı. Daracık, sanki bacaklarına boyanmış gibi duran siyah bir pantolon giymişti ve kovboy stili kareli gömleğini, soğuğa rağmen ince, dövmeli kolları gözükecek şekilde sıvamıştı. Omuz kılıfında bir tabanca vardı, Cadillac'tan bir pompalı tüfek çıkarıp buna mermi sürdü.

Cadillac'ın arka kapısı açılınca araba yalpaladı, iri kıyım haydut Biggun Blaylock uflaya puflaya dışarıya çıktı. Üstünde kamuflaj desenli bir tulum ve koyu kahverengi bir gömlek vardı. November Tepeleri'nden biri kopup yuvarlanmış da buraya kadar gelmiş gibi görünüyordu. Otomobilden çıkarken zorlandığı için nefes nefeseydi. "İşinizi yapın, çocuklar," dedi.

Wade tüfeği doğrulttu; Bodean tabancanın horozunu kaldırdı. Şerifin aracına nişan alarak ateş etmeye başladılar.

Neredeyse altıma yapacaktım. Kurşunlar Şerif Amory'nin otomobilinin iki ön tekerleğine isabet ederek lastikleri patlattı. Sonra Wade ve Bodean babamın kamyonetine nişan aldılar; babam aracı geri vitese alıp tehlikeden uzaklaşmak istediyse de işe yaramadı; iki ön lastiği patlayınca kamyonet topal kaldı ve amortisörleri üzerinde sallandı.

"Artık biraz iş konuşalım, Şerif Junior!" diye bağırdı Biggun.

Şerif Amory araçtan çıkmadı. Donny'nin pencereye dayanmış sırıtan yüzü çikolatalı pastaya bakan küçük bir çocuğa benziyordu. Bay Cathcoate ne yapıyor diye baktım ama Çubuk Şeker görünürlerde yoktu.

"Otobüs daha bir süre gelmeyecek!" dedi Biggun. Cadillac'ın arka koltuğuna uzandı, raket kadar büyük ellerinde çift namlulu bir pompalı tüfekle kamuflaj desenli bir omuz çantasıyla tutarak çıktı. Çantayı Cadillac'ın tepesine koyup fermuarını açtı ve elini içine uzattı. "Komik bir şey oldu, Şerif Junior." Pompalı tüfeğe çantadan aldığı iki mermiyi sürdü. "Buradan on kilometre ötede 10. Otoyol'da o lanet otobüsün iki lastiği birden patladı. O lastikleri onarmaları zor olacak." İri gövdesini Cadillac'a yaslayınca, otomobil inleyerek göçtü. "Şahsen, lastik değiştirmekten nefret ederim."

İki el ateş edildi: *pat pat!*

Cadillac'ın arka lastikleri patladı. Biggun o gövdesine rağmen iki karış havaya sıçrarken Hootenanny triliyle opera aryasının birleşimi olan bir ses çıkardı. Wade ve Bodean dönüp baktılar. Biggun betonu çatlatacak bir sarsıntıyla yere düştü.

Cadillac'ın arkasında, Bay White'ın çekici kamyonunun yanında duran birinin elinden duman yükseliyordu. Çubuk Şeker'in sağ elinde tabancası vardı.

"Bu ne sikim iş be!" diye kükredi yüzü pancar gibi olan Biggun.

Şerif Amory otomobilinden fırladı. "Owen! Seni buralarda görmek istemediğimi söylemiştim!"

Çubuk Şeker ona aldırmadı; sakin gözleri Biggun'a çevrilmişti. "Bunun adı nedir, biliyor musun, Bay Blaylock?" Aniden tabancasını tetik parmağının etrafında döndürdü, güneş maviye boyanmış metal üzerinde parıldadı ve tabancayı yumuşak deriden gelen boğuk bir sesle sol taraftaki kılıfına sokup eski konumuna getirdi. "Buna berabere kalma denir."

"Sıçmışım beraberliğine!" diye kükredi Biggun. *"Vurun onu, çocuklar!"*

Wade ve Bodean ateş açınca, Şerif Amory, "Hayır!" diye bağırarak yanında getirdiği tüfeği aldı.

Çubuk Şeker, yaşlı ve yüzü buruşmuş bir adam olabilirdi ama onu Çubuk Şeker yapan şey her neyse, hâlâ içinde bir yerdeydi ve cesareti de bunun kanıtıydı. Kurşunlar ön camı kırıp kaputu delik deşik ederen hemen kendini çekici kamyonun arkasına attı. Şerif Amory iki el ateş ederek Cadillac'ın ön camını parçaladı. Wade korku içinde kendini yere attı ama Bodean öfkeden gözü dönmüş bir hâlde tabancasını ateşledi. Şerif Amory'nin şapkası bir güvercin gibi başından havalandı. Şerifin tüfeğinden çıkan bir sonraki kurşun Bodean'ın başını sıyırdı; Bodean kurşunun sıcaklığını hissetmiş olmalı ki *"Ahh!"* diye bağırarak bir yılanın görüş seviyesine indi.

Bay Marchette elinde bir tabancayla şerifin otomobilinden çıktı. Babam da kamyonetten çıkıp kendini asfaltın üstüne attı. Onun da elinde bir tabanca olduğunu görünce, korkuyla karışık bir gurur duydum. Ay Adam kamyonette kalmış, başını eğmişti; sadece silindir şapkası görünüyordu.

Boom! diye kükredi çift namlulu pompalı tüfek. Çekici kamyon sarsıldı, cam ve metal parçaları uçuştu. Biggun Cadillac'ın yanında diz çökmüştü. O çekici kamyonu haşat etmese iyi olur, diye geçti içimden. Ayağa kalkabilmek için ona ihtiyacı olacaktı.

"Baba!" diye bağırdı şerifin otomobilindeki Donny. "Beni buradan çıkar, baba!"

"Kimse bana ait olan bir şeyi alamaz!" diye bağırdı Biggun. Şerifin otomobiline yaptığı atışla ızgarasını parçalayınca radyatördeki

kaynar su gayzer gibi püskürdü. Kelepçelerle veya iple arka koltuğa mıhlanmış olan Donny korkuyla haykırdı. "Beni kurtarmadan önce öldürme, baba!"

Donny'nin zekâsını kimden aldığı belliydi.

Biggun cephane çantasından mermi çıkarırken başka bir kurşun Cadillac'ın stop lambasını parçaladı. Çubuk Şeker hâlâ iş başındaydı.

"Boşuna debelenme!" dedi Biggun tüfeğini atışa hazırlayarak. "Canına okuyacağız! Duydun mu, Şerif Junior?"

Babam ayağa kalktı. Neredeyse ona yerde kalmasını bağıracakken, şerifin otomobiline koşup onun yanında siper aldı. Yüzünün sapsarı olduğunu görebiliyordum. Ama oradaydı ve önemli olan da buydu.

Herkes cesaretini toplayana kadar, anlık bir boşluk oldu. Bodean ve Wade şerifin otomobiline kurşun yağdırmaya devam ettiler, Donny bir kez daha arka koltukta büzülüp bağırdı. "Buraya ateş edip durmayın, ahmak herifler!" Biggun, "Kardeşinizi öldürmek mi istiyorsunuz?" diye buyurdu.

Belki bana öyle gelmişti ama ne Wade ne de Bodean gerektiği kadar çabuk ateş etmeyi bırakmıştı.

"Arkalarından dolan, Wade!" diye seslendi Bodean.

"*Sen* arkalarından dolan, hıyar herif!"

Bodean bir poker oyuncusunun kurnazlığının sağduyu demek olmadığını kanıtlarcasına ayağa kalktı ve binanın köşesine doğru bir depar attı. Üç adım atmamıştı ki, tek bir kurşun sağ ayağına isabet etti ve yere kapaklandı. "Vuruldum, baba! Baba, vuruldum!" diye sızlanıyordu; tabancası erişemeyeceği bir uzaklıktaydı.

"*Gıdıklandığını* mı sanacaktım, kaz kafa!" diye karşılık verdi Biggun. "Yüce Tanrım, bu oğlanda beyin namına hiçbir şey yok!"

"Bana ateş edeceğim bir şey daha verin," dedi Çubuk Şeker, çekici kamyonun arkasındaki gizlendiği yerden. "Yalnızlık çeken kurşunlarla dolu bir tabancam var!"

"Pes et, Biggun!" dedi Şerif Amory. "Yolun sonuna geldin!"

"Seni de yanımda götürürüm, adi puşt!"

"Başka kimsenin yaralanmasına gerek yok! Silahlarınızı bırakın ve bu çatışma burada bitsin!"

"Hassiktir!" diye hırladı Biggun. "Bugünkü durumuma pes ederek mi geldim, sanıyorsun? Teneke yıldızlı bir salağın oğlumu benden almasına ve *her şeyi* bok etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana verdiğim paraları bir kafa doktoruna harcamalıydın!"

"Biggun, bitti artık. Etrafın sarıldı!" Bu babamın sesiydi. Hayatım boyunca bu sesteki azmi unutamayacaktım. Babam da çizgi romanda anlatılan Blackhawklardan biriydi işte.

"*Bunun* etrafını sarın da görelim!" Wade ayağa kalkıp tüfeğiyle babamın olduğu tarafa doğru ateş etmeye başladı. Biggun ona yerde kalmasını haykırdı ama Wade de tıpkı kardeşi Donny gibi çıldırmaya yatkındı. Kurşunlar yerdeki betonda kıvılcımlar sıçratırken bir tanesi gizlendiğim yerdeki lastiklerden birine isabet etti. Çok korktum, acayip yakından geçmişti. Derken Çubuk Şeker'in tabancası bir kez daha patladı, sadece bir kez ve Wade'in sol kulağı kafasından koptu, Cadillac'ın üstüne kan fışkırdı.

Wade sanki çok daha önemli bir yeri kopmuşçasına kadın gibi çığlık atıyordu. Olmayan kulağının yerine elini bastırıp yere düştü ve dönmeye başladı, Üç Ahbap Çavuş'taki Curly gibi çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Of be!" diye inledi Biggun.

Belli ki, Blaylocklar da Branlinler gibi babalanmayı biliyorlardı ama zora gelince tırsıyorlardı.

"Hay aksi, ıskaladım," dedi Çubuk Şeker. "Götü yerine kafasına nişan almıştım."

"Hepinizi öldüreceğim!" Biggun'ın sesi gök gürültüsü gibiydi. *"Her birinizi gebertip mezarlarınızda dans edeceğim!"*

Korku veren bir sesti ama Bodean ve Wade yerde kıvranırlarken ve Donny kederli bir yavru köpek gibi sızlanırken, etkili olmuyordu.

Derken kamyonetin yolcu tarafındaki kapı açıldı ve Ay Adam dı-

şarıya çıktı. Silindir şapkasının altına siyah bir takım elbise ve kırmızı bir papyon giymişti. Boynundaki altı-yedi tane sicime çay poşetlerine benzeyen şeyler bağlıydı. Yakasında iğneyle tutturduğu bir tavuk ayağı görünüyordu. Her bir bileğinde üçer saat takılıydı. Eğilip kaçınmadı. Aksine şerifin otomobilinin, İtfaiye Şefi Marchette'in, babamın ve Şerif Amory'nin önünden yürüyerek geçti. "Hey!" diye bağırdı Şef Marchette. "Başını eğ!"

Ama Ay Adam başı dimdik, kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Biggun Blaylock'un mermi yüklü pompalı tüfeğiyle beklediği yere, Cadillac'a doğru gidiyordu.

"Bu şiddete son verin artık!" dedi Ay Adam makamlı, neredeyse çocuksu bir sesle. Onun daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım. "Tüm iyi şeylerin adına, bu şiddete son verin!" Uzun adımları hiçbir tereddüt göstermeden yerde yatan Wade'in üstünden geçti.

"Benden uzak dur, manyak zenci!" diye uyardı Biggun ama Ay Adam'ın durmaya niyeti yoktu. Babam, "Geri dön!" diye bağırıp ayağa kalmak için davrandı ama Şerif Amory onun kolunu tuttu.

"Seni voodoo parçalarına ayırırım!" dedi Biggun; demek ki, Ay Adam'ın ve Leydi'nin şöhretini duymuştu. Biggun'ın gözleri korkunun o ıslak parlaklığına büründü. "Yaklaşma bana! Benden uzak dur, dedim!"

Ay Adam Biggun'ın önünde durdu. Gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı; uzun ve ince kollarını ona doğru uzattı. "Birlikte aydınlığı arayalım," dedi.

Biggun pompalı tüfeğini bir metre önündeki Ay Adam'ın suratına doğrulttu. Sırıtarak, "Hadi, bana bir ışık yak," dedi ve kalın parmağıyla iki tetiğe birden bastı.

Büzüldüm; gelecek patlama sesiyle şimdiden kulaklarım sızlıyordu.

Ama patlama olmadı.

"Ayağa kalk ve bir erkek gibi yürü," dedi Ay Adam hâlâ gülümseyerek. "Hâlâ çok geç değil."

Biggun hayretler içinde soluğunu yuttu. Bir kez daha tetiklere bastı. Yine patlama olmadı. Tüfeğin şarjör kısmını açınca şarjörü tıkayan şeyler ellerine döküldü.

Bunlar küçük yeşil bahçe yılanlarıydı. Düzinelerce yılan birbirlerine dolanmıştı. Tamamen zararsızdılar ama Biggun Blayock'a ciddi bir zarar verdikleri belliydi.

"*Gaaaakkk!*" diye boğulur gibi bir ses çıkardı. Şarjördeki yılanları dışarıya atıp elini mermi torbasına soktu; çıkardığında elinde bir avuç dolusu yeşil yılan daha vardı. Biggun öyle bir böğürdü ki sanırdınız Lou Costello Lon Chaney Junior'ın kurtadamıyla yüz yüze gelmiş – derken o hayvani gövdesiyle ayağa kalktı; belki erkek gibi yürüyemeyebilirdi ama kesinlikle tavşan gibi koşabiliyordu. Tabii, böyle durumlarda fizik kuralları bir noktada mutlaka devreye girdiği için, Biggun birkaç metre sonra yere kapaklandı ve ters dönmüş bir kaplumbağa gibi debelenmeye başladı.

Fren yapan lastik sesleri duyuldu. İçi adamlarla dolu bir kamyonet benzin istasyonuna girdi. Aralarında bulunan Bay Wilson'u ve Bay Callan'ı tanıdım. Ellerinde beyzbol sopaları, baltalar ve tabancalar vardı. Bu kamyonetin ardından bir otomobil, onun ardından bir otomobil daha geldi; sonra ikinci bir kamyonet de oraya gelip durdu. Zefir'in ve Bruton'un erkekleri kafa koparmaya hazır bir hâlde araçlardan çıktılar. Şerif Amory, "Vay canına," diyerek ayağa kalktı.

Bu adamlar kavganın bitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradılar. Daha sonra öğrendiğime göre silahlı çatışmanın sesleri bu adamların korkularını yenmiş, şeriflerini ve kentlerini korumak için harekete geçirmişti. Sanırım, daha önce bu sorumluluğu başka birinin üstleneceğini, evlerinde kalıp emniyette olacaklarını düşünmüşlerdi. Pek çoğunun eşi ağlamış olmalıydı. Ama gelmişlerdi işte. Zefir ve Bruton erkeklerinin hepsi değildi ama gerekeni yapacak sayıdaydılar. Adamların ellerindeki kasap bıçaklarını, palaları, baltaları, tabancaları ve et bıçaklarını görünce Blaylocklar hapishaneye enfiye kutuları içinde götürülmedikleri için şükretmişlerdir.

O kargaşanın içinde gizlendiğim yerden çıktım. Bay Owen Cathcoate, Wade'in tepesinde dikilmiş, ona doğru yolu bulması için nasihat ediyordu. Wade onu yarım kulakla dinlemekteydi. Babam Blaylockların Cadillac'ı yanında Ay Adam'la konuşuyordu. Onun yanına gittim; bana baktı ve orada ne işim var diye sormak istedi ama sormadı, çünkü buna vereceğim cevap dayak yememe yol açacaktı. Bunu sormayıp sadece başını salladı.

Babamla birlikte Biggun'ın pompalı tüfeğine ve cephane çantasına baktık. Yeşil bahçe yılanları koca bir yosun yığını gibi kıvır kıvır birbirlerine dolanıyor, çantadan taşıyordu.

Ay Adam gülerek, "Karım biraaazcık kaçıktır da," dedi.

8
Kayıp Dünyadan

Blaylockların doğruca cezaevine gittiklerini güvenle söyleyebilirim. Monopoly oyunundaki gibi hapisten serbestçe çıkma kartları yoktu, kimseye para yediremiyorlardı ve yasa dışı tekelleri çökmüştü. İlk başlarda ağızları mengene gibi sıkıydı ama sonra eyalet soruşturmacıları onları sorguya çektikçe, aile içi bağları çözülmeye başladı. Wade, Donny'nin kaçak içki kazançlarından büyük miktarda para tokatlamış olduğunu öğrendi. Bodean, Wade'in kumarhane parasını iç ettiğini öğrendi. Donny, Wade'in içkisine arsenik kattığından ve bu nedenle hayalet gördüğünden kuşkulanıyordu. Blaylock kardeşler kirli çamaşırlarını ortaya dökerlerken, Biggun ahlak yolunu kullanmaya karar verdi. Ön duruşma sırasında dizleri üstüne çöktü, Shakespeare'i utandıracak şekilde hüngür hüngür ağlayarak Yeniden Doğduğunu, yolunu şaşırmış oğulları yüzünden kandırılıp Şeytan'ın izinden gittiğini açıkladı. Oğulları annelerine çekmiş olmalıydılar. Hayatını bir rahip olmaya adayacağına yemin etti; yeter ki, Tanrı'nın lütfuyla yargıç ona anlayış göstersindi.

Yargıç ona, vaazlarını çalışması için çok uzun bir zamanı olacağını ve İncil'i sonuna kadar okuyabileceği güzel, güvenli bir yerde kalacağını bildirdi.

Onu sürükleyerek mahkeme salonundan çıkarırlarken debeleniyor, bağırıp çağırıyor, stenograf da dahil gördüğü herkese küfürler yağdırıyordu. Dediklerine göre o kadar çok küfür etmişti ki, eğer bu kötü sözler tuğla olsaymış, bunlarla üç yatak odalı, iki otomobillik

garajı olan bir ev yapılabilirmiş. Kardeşler de yargıç önüne çıktılar ve sonuç aynı oldu. Onlara hiç acımıyordum. Bu aileyi biraz tanıdıysam, çok geçmez hapishane kantinini işletirler ve her bir sigaradan, her bir tuvalet kâğıdından dünyanın parasını kazanırlardı.

Ama Blaylockların ifşa etmedikleri bir şey vardı: Gerald Hargison ve Dick Moultry'ye sattıkları o tahta kutu içinde ne olduğu. Aslında böyle bir kutunun varlığı bile kanıtlanamamıştı. Ama ben biliyordum.

Amoryler kentten ayrıldılar. Bay Marchette itfaiye şefliğini bırakıp şerif rolünü üstlendi. Bay Marchette, Bay Owen Cathcoate'a istediği zaman şerif yardımcılığı rozetini takabileceğini söyledi. Ne ki, Bay Cathcoate şerife Çubuk Şeker'in ait olduğu yere, Vahşi Batı'ya gittiğini ve bundan böyle kendisinin sadece Owen olduğu karşılığını verdi.

Hayalinde neler olabileceği görüntüleriyle annem bir süre zombi gibi yaşadı ama sonra bunu atlattı. Sanırım, babamın evde güvende kalmasını istemişti ama doğru olanı yapmak için karar vermesine de saygı duyuyordu. Yalan söylediğim ortaya çıkınca, babam kente geldiği zaman Brandywine Karnavalı'na gitmeme izin vermemeyi düşünüyordu ama sonunda bana bir hafta boyunca yemek bulaşıklarını yıkatıp kurulatma cezasıyla yetindi. Hiç itiraz etmedim. Bir şekilde bedel ödemek zorundaydım.

Derken kentin her yerinde afişler görünmeye başladı. BRANDYWINE KARNAVALI YAKINDA BURADA! Johnny Kızılderili midillilerini ve cambaz binicilerini görmek için can atıyordu. Ben'i rengârenk ışıklarla donatılmış panayır bölümü heyecanlandırıyordu. Beni en çok ilgilendiren kısmı raylar üstünde bir vagonda giderken görünmeyen şeylerin uluyarak yüzünüze değdiği korku tüneliydi. Davy Ray için en ilginç olay ucube gösterisiydi. Onun kadar ucubelerden heyecan duyan kimse tanımamıştım. Oysa beni ürpertiyorlardı ve bakmaya bile tahammül edemiyordum, Davy Ray ise tam bir ucube uzmanıydı. Bir ucubenin üç kolu, timsah gibi de-

risi varsa veya ter yerine kan çıkıyorsa Davy Ray zevkten dört köşe olurdu.

O perşembe gecesi Zefir'in son ışıkları da sönerken, daha önce 4 Temmuz'da mangal yaptığımız beyzbol sahası tamamen boşaltılmıştı. Cuma sabahı çocuklar okula giderlerken birkaç saatin nasıl bir değişime kadir olduğuna tanıklık ettiler. Brandywine Karnavalı toz denizinde ortaya çıkan bir ada gibi göründü. Kamyonlar gelip gidiyor, adamlar çadırları kuruyorlar, oyuncaklara biniş iskeleleri dinozorların kemikleri gibi monte ediliyor, yiyeceklerin satılacağı büfeler, çeyrek dolar etmeyen Kewpie bebeklerini kazanmak için iki dolara at nalı atılan yerler hazırlanıyordu.

Okula gitmeden önce arkadaşlarımla birlikte bisikletlerimizle parkın etrafında bir tur attık. Başka çocuklar da aynı şeyi yapıyorlar, bir elektrik ampulü etrafında dolanan güveler gibi dönüp duruyorlardı. Kurulmakta olan bir gotik yapıdaki yarasa kanatlarını işaret ederek, "İşte, korku tüneli!" dedim. Ben, "Anlaşılan bu yıl dönme dolap da olacak!" dedi heyecanla. Johnny'nin bakışları kenarlarında Kızılderili resimleriyle süslü, içinde atlar olan bir treylere çevrilmişti. Davy Ray heyecanla, "Şuna bakın! *Vay canına!*" diye bağırdı. Onu bu kadar heyecanlandıran şey ortasında tek gözlü buruşuk bir surat resmi olan büyük bir bez ilandı. Altında DOĞANIN UCUBELERİ! BU SİZ DE OLABİLİRDİNİZ yazıyordu.

Aslında o kadar da büyük bir karnaval değildi. Orta çaplı bir şeydi. Çadırları yamalı, karavanları paslı, kamyonları çok eski, işçileri bitkindi. Onlar için karnaval sezonunun sonuydu ve bizim bölgemiz onların neredeyse son durağıydı. Ama bize elma şekerlerinin artıklarını sundukları, Kızılderili cambaz at bincilerinin gösterilerini yaparlarken gözlerinin saatte olduğu, yağlanmadığı için binilen oyuncakların takırdadığı, asık suratlı çığırtkanların isteksizlikle bağırıp çağırdığı hiç aklımıza gelmiyordu. Biz sadece pırıl pırıl parlayan ve bizi davet eden bir karnaval görüyorduk.

"Bu yılkı iyi olacağa benziyor," dedi Ben, hepimiz okulun yolunu tutmuşken.

"Evet, tabii..."

O anda arkamda bir bomba gibi patlayan korna sesiyle Roket hemen yoldan çekildi ve kocaman bir Mack kamyonu yanımızdan geçti. Talaş kaplı alana giren kamyon rengârenk boyanmıştı ve pencereleri olmayan geniş bir treyleri çekiyordu. Süspansiyonun inlediğini duyabiliyorduk. Treylerin kenarlarında amatör bir elin boyadığı yeşil orman bitkilerinin resimleri vardı. Bu orman manzarasının karşısında boyası kan damlaları gibi akan, kırmızı harflerle yazılmış bir ilan görülüyordu. KAYIP DÜNYADAN.

Gümbürdeyerek diğer kamyonların ve treylerlerin bulunduğu yere doğru ilerledi. Ama arkasında bıraktığı kokuyu duydum. Egzoz kokusu fazlasıyla vardı ama bu onun kokusu değildi. Başka bir şeydi. Sanki... kertenkele gibi...

"Öff!" dedi Davy Ray burnunu buruşturarak "Ben osurdu!"

"Osurmadım!"

"Sessiz ama öldürücü!" dedi Davy Ray.

"O hâlde, osuran sendin, ben değil! Ben osurmadım!"

"Kokuyu ben de duydum," dedi Johnny. Davy Ray ve Ben sustular. Johnny konuştuğu zaman dinlemeyi öğrenmiştik. "Koku treylerden geldi."

Mack kamyonun iki çadır arasından dönüp gözden kayboluşunu seyrettik. Yere bakınca lastiklerinin talaşı ezip altındaki toprakta kahverengi oluklar bıraktığını gördüm. "Acaba içinde ne var?" diye sordu Davy Ray bir ucube olması ümidiyle. Bilmediğimi söyledim ama her ne varsa, adamakıllı ağır olmalıydı.

Okula dönüş yolunda planlarımızı şekillendirdik. Ebeveynlerimiz izin verdiği takdirde, saat altı buçukta benim evimde buluşup birlikte Dört Silahşorlar gibi karnavala gidecektik. "Bu plan herkese uyar mı?" diye sordum.

"Ben gelemem," dedi yanımda pedal basan Ben buruk bir sesle.

"Neden? Her zaman altı buçukta gideriz! Bütün oyuncaklar o saatte çalışır!"

"Gelemem," diye tekrarladı Ben.

"Yahu, gırtlağına papağan mı takıldı?" diye sordu Davy Ray. "Senin neyin var?"

Ben sabahın güneşli serinliğinde ağzından buhar çıkararak iç geçirdi. Başında yünlü bir kep vardı ve yanakları kızarmıştı. "Gelemem işte... saat yediye kadar evden çıkamam."

"*Her zaman* altı buçukta gideriz!" diye bastırdı Davy Ray. "Bu... bu bir..." Yardım ister gibi bana baktı.

"Gelenek," dedim.

"Evet! O işte!"

"Galiba Ben'in bize söylemek istemediği bir şey var," dedi Johnny bisikletini Davy Ray'in diğer tarafına çevirerek. "Çıkar ağzındaki baklayı, Ben."

"Bu... yani..." Kaşları çatıldı, bir başka buhar bulutu koyuverip nihayet pes etti. "Altı buçukta *piyana* dersim var."

"*Ne?*" diye bağırdı Davy. Roket titredi. Johnny de Cassius Clay'den omzuna bir yumruk yemiş gibi oldu.

"*Piyana* dersi," diye tekrarladı Ben. Bu kelimeyi söyleyiş biçimi gözümde, sevgi dolu anneleri gülümseyip kafalarını okşarken, duvar piyanolarının başına geçmiş sırıtan bir sürü muhallebi çocuğu canlandı. "Bayan Mavi piyana dersleri vermeye başladı. Annem de beni buna yazdırdı, ilk dersim altı buçukta."

Dehşet içindeydik. "Neden ki, Ben?" diye sordum. "Annen neden bunu yaptı?"

"Noel şarkıları öğrenmemi istiyor. Düşünebiliyor musunuz? Noel şarkıları!"

"Vay be!" Davy Ray ona acıyarak başını iki yana salladı. "Bayan Mavi'nin sana gitar öğretemeyişi çok kötü!" *Gittar* diye telaffuz etmişti. "İşte bak, o çok iyi olurdu. Ama piyana... ööğ!"

"Bilmez miyim?" diye mırıldandı Ben.

"Eh, bu sorunu çözebiliriz," dedi Johnny okula yaklaştığımız sırada. "Neden Ben'i Bayan Glass'ın evinden almıyoruz? Karnavala da altı buçuk yerine yedide gideriz."

"Evet," dedi Ben. "Böyle yaparsanız, bu iş o kadar kötü olmaz!"

Ebeveyn onayı dışında, plan yapılmıştı. Ama her yıl cuma akşamları saat altı buçuktan ona kadar karnavala giderdik ve ebeveynlerimiz de hep izin verirlerdi. Bizim yaşımızdaki çocukların dışarıya çıkabildikleri tek geceydi. Cumartesi sabahları ve öğleden sonraları siyah çocuklar çıkarlardı ve cumartesi geceleri yaşça daha büyük çocuklara aitti. Sonra pazar sabahı saat onda park alanı sağa sola saçılmış talaşlar, ezilmiş karton bardaklar ve temizlik ekibinin köpeklerin kendi alanlarını işaretlemeleri gibi geride bıraktığı bilet koçanları dışında yine boş olurdu.

O gün beklentilerimiz yüzünden bitmeyecekmiş gibi geldi. Dericiğer bana iki kere kalın kafalı dedi ve ukalalık ettiği için Georgie Sanders'i tahtaya çekip burnunu oradaki bir daire içine bastırdı. Ladd Devine defterinin iç kapağına müstehcen bir resim çizdiği için müdüre yollandı ve Şeytan Kız, Dericiğer'i doğduğuna pişman edeceğine söz verdi. Doğrusu Dericiğer'in yerinde olmak istemezdim.

Mavi alacakaranlık çöker, orak biçimli ay doğarken evimden Brandywine Karnavalı'nın ışıklarını görebiliyordum. Kırmızı ışıklı dönme dolap dönüyordu. Panayır kısmı beyaz ampullerle ışıl ışıldı. Müzik sesi ve neşeli çığlıklar ve kahkahalar Zefir'in çatıları üstünden bana doğru gelmekteydi. Cebimde babamın hediyesi olan beş dolar vardı. Soğuğa karşı muflonlu kot ceketime sarınmıştım. Kükremeye hazır bir durumdaydım.

Glass kardeşler bir kilometre ötede, Shantuck Sokağı'nda oturuyorlardı. Ben Roket'le oraya yediye çeyrek kala geldiğimde Davy Ray'in bisikleti, Hansel ve Gratel'in bile kıskanacağı zencefilli çöreğe benzer evin önünde, Ben'in bisikletinin yanına park edilmişti. Roket'i bırakıp verandaya çıktım. Kapının ardından piyanonun tuşlarına sertçe basıldığını duyabiliyordum. Ardından Bayan Mavi'nin tiz flütümsü sesi geliyordu: "Daha yumuşak, Ben. *Daha yumuşak*!"

Kapı ziline bastım. Çanlar çaldı. Bayan Mavi, "Lütfen, kapıya bakar mısın, Davy Ray?" dedi.

Ben'in çıkardığı gümbürtü devam ederken Davy Ray kapıyı açtı. Yüzündeki ifadeden, Ben'in aynı beş notayı çivi çakar gibi tekrar tekrar tuşlamasını dinlemenin sağlığa zararlı olduğunu anladım. "Gelen Winifred Osborne mu?" diye seslendi Bayan Mavi curcunanın üstünden.

"Hayır, efendim, Cory Mackenson," dedi Davy Ray. "O da Ben'i bekliyor."

"Onu içeriye alsana. Soğukta beklemesin."

Holden geçip bir oğlan çocuğunun kâbusu olabilecek oturma odasına girdim. Bütün mobilyalar antikaydı ve sıska bir sivrisineğin ağırlığını bile kaldıramayacak kadar dayanıksız görünüyordu. Küçük sehpalarda porselen figürler vardı; dans eden palyaçolar, kucaklarında köpek yavruları olan çocuklar ve bunlar gibi... Yerdeki gri halı, üstündeki ayak izlerini ilelebet hatırlayacakmış gibi görünüyordu. Boyu babamın boyu yüksekliğindeki bir cam dolapta renkli kristal kadehler, bütün başkanların resmi olan kahve kupaları, dantelli kıyafetleri içinde yirmi kadar seramik bebek ve dört ayaklı standları üstünde süslü yumurtalar vardı. Bunlar düştüğü takdirde epey gürültü çıkar, diye geçirdim içimden. Mavi-yeşil damarlı bir mermer kaide üstünde dev gibi sözlüğümün büyüklüğünde açık hâlde duran bir İncil görünüyordu. Harfleri o kadar büyüktü ki odanın karşısından bile okumak mümkündü. Her şey dokunamayacak kadar kırılgan, tadını çıkaramayacak kadar güzeldi, insanın böylesine dondurulmuş bir güzelliğin içinde nasıl yaşayabildiğini merak ettim. Tabii, bir de pırıl pırıl kahverengi duvar piyanosu vardı. Ben tuşlara vururken Bayan Mavi elinde şef batonuyla başında dikilmişti.

"Merhaba, Cory," dedi Bayan Mavi. "Lütfen, otur." Üstündeki kıyafet, incecik belindeki beyaz kemer dışında, tamamen maviydi. Tepesinde toplanmış beyaza kaçan sarı saçları köpüklü bir çeşme gibi görünüyordu. Siyah çerçeveli bir gözlüğü vardı, camları o kadar kalındı ki gözleri böcek gibi kalmıştı.

"Nereye?" diye sordum.

"Hemen şuraya. Kanepeye."

Ayakları ıslak dallar kadar sağlam görünen kanepenin kadife örtüsünde hoplayan koyunlarına arp çalan çobanların resmi vardı. Davy Ray'le birlikte kanepenin hafif kollarının arasına çekinerek oturduk. Kanepeden çok hafif bir gıcırtı çıktı ama yüreğim ağzıma gelmişti.

"Şimdi! Dikkatini ver! Parmaklar dalgalar gibi akmalı! Bir-ki-üç, bir-ki-üç." Bayan Mavi batonunu aşağıya yukarıya sallarken, Ben'in tombul parmakları aynı beş notayı bir ritme biraz benzeyen şekilde çalmaya çalıştı. "Dalgalar gibi aksın!" dedi Bayan Mavi. "Yumuşak, daha yumuşak. Bir-ki-üç, bir-ki-üç!"

Ben'in çalışı hiç de dalgaların akışına benzemiyordu. "Yapamıyorum!" diye sızlanarak elini o korkunç tuşlardan çekti. "Parmaklarım birbirine dolanıyor!"

"Sonia, bırak biraz dinlensin çocuk!" diye seslendi Bayan Yeşil evin arka tarafından. "Parmaklarını pelteleştireceksin!" Sesi bir flütten çok bir trombona benziyordu.

"Sen kendi işine bak, Katharina!" diye terslendi Bayan Mavi Glass. "Ben doğru tekniği öğrenmek zorunda!"

"Yahu, çocuğun daha ilk dersi bu!" Bayan Yeşil oturma odasına girdi. Ellerini sıska kalçalarına dayayıp kendi siyah çerçeveli gözlüğünün ardından kardeşine öfkeyle baktı. Kıyafeti solgundan orman yeşiline çeşitli tonlarda ama tamamen yeşildi. Ona bakarken insan deniz tutulmasına benzer bir şey hissediyordu. Onun sarımsı beyaz saçları da tepesinde toplanmıştı. "Biliyorsun ki, herkes senin gibi müzik dehası değil!"

"Evet, biliyorum, teşekkür ederim." Yanakları kızarıyordu. "Ben'in dersine karışmazsan memnun olurum!"

"Onun saati zaten bitmek üzere. Sıradaki kurbanın kim?"

"Bir sonraki *öğrencim* Winifred Osborne," dedi Bayan Mavi. "Ve senin dergi aboneliklerin olmasaydı, tekrar piyano dersleri vermek zorunda kalmazdım!"

"Suçu benim dergi aboneliklerime atma! Kabahat senin! Yemin ederim, sen bir yemek tabağı takımı daha alacak olursan aklımı kaçıracağım! Yemeğe kimseyi davet etmiyorken, neden o yemek takımlarını alıyorsun ki?"

"Çünkü onları güzel buluyorum, işte bu yüzden! Güzel şeyleri seviyorum! O hâlde ben de sana sorayım; bir düğme bile dikemezken neden yüksük koleksiyonuna para harcıyorsun?"

"Çünkü zamanla değerleri çok artacak! O aptal yemek tabaklarının birinin içinde görsen, sana gel beni ye diye yalvarsa bile akıllı yatırımı tanıyamazsın sen!"

Glass kardeşlerin birbirlerine tekme tokat girişeceklerinden korktum. Ses tonları ayarı kaymış enstrümanların düellosu gibiydi. Bu kavganın ortasında kalmış olan Ben büzülmüştü. Derken evin arka tarafından *krooak* diye bir ses geldi. Böyle bir sesi kâsesi içindeki o vantuzlu Marslı çıkarabilir diye düşündüm. Bayan Mavi batonu kardeşine doğru uzattı. "Gördün mü? Onu kızdırdın işte! Yaptığını beğendin mi?"

Kapı zili çaldı. "Herhalde senin çıkardığın gürültüden rahatsız olan komşulardır!" dedi Bayan Yeşil. "Sesin ta Union Town'dan bile duyuluyor!"

Bayan Mavi kapıyı açınca karşısında Johnny'yi gördü. Johnny siyah bir balıkçı yaka kazağın üstüne koyu kahverengi bir ceket giymişti. "Ben'i beklemek için geldim," dedi.

"Olur şey değil! Bütün dünya Ben'i mi bekliyor?" Sanki bir limonu ısırmış gibi yüzünü ekşitti. "Hâlâ beş dakikası var. Hadi, içeriye gel bari." Johnny eve girip bizim suratlarımızı görünce, sıkıntılı bir ortama girdiğini anladı.

Krooooaaak! Krooooaaak! diye bağırdı arka odadaki şey.

"Madem onu uyandırdın, bari git de onunla ilgilen!" dedi Bayan Mavi kardeşine.

"Yemin ederim, içinde yaşayabileceğim mukavvadan bir ev bulsam, hemen buradan taşınırdım!" Bayan Yeşil homurdanarak odadan çıkınca bu hengâme de hiç değilse şimdilik bitmiş oldu.

"Tanrım, çok usandım artık!" Bayan Mavi eski bir kilise bültenini alıp yelpazelendi. "Ben, kalk oradan da sana öğrettiğim gibi çalışırsan, neler çalabileceğini göstereyim."

"Peki, efendim," dedi Ben kalkarak.

Bayan Mavi piyano taburesine oturdu. Uzun parmaklarını tuşların üstünde tutarken, herhalde havaya girmek için gözlerini kapadı. "Tüm gün piyano dersleri verdiğimde bütün öğrencilerime bu parçayı çalardım. 'Güzel Hayalperest' parçasını hiç duydun mu?"

"Hayır, efendim," dedi Ben. Davy Ray beni dirseğiyle dürtüp gözlerini yuvarladı.

Bayan Mavi, "İşte parça bu," dedikten sonra çalmaya başladı.

Beach Boys gibi olmasa da, güzeldi. Bayan Mavi taburesi üzerine bir yandan bir yana salınır, parmakları tuşların üstünde gezinirken piyanodan çıkan bu müzik bütün odayı kapladı. Bayağı güzel olduğunu söylemek zorundayım.

Derken korkunç bir cırlama sesi çıktı. Ensemdeki tüyler kabardı. Bu gürültü cam kırıklarının kulağıma dolması gibiydi.

"Kurukafalar ve kemikler! Hannah Furd! Kurukafalar ve kemikler! Kriket sopası!"

Bayan Mavi çalmayı bıraktı. "Katharina! Ona biraz kırık krak ver!"

"Çıldırıyor! Kafesine vurup duruyor!"

"Kurukafalar ve kemikler! Beni sürüklüyor! Kurukafalar ve kemikler!"

O şeyin haykırdığı kelimeler bunlar mıydı, emin değildim ama bana öyle gelmişti. Ben, Davy Ray, Johnny ve ben sanki bir tımarhaneye girmişiz gibi, birbirimize baktık. *"Hannah Furd! Kurukafalar ve kemikler! Kriket sopası!"*

"Kırık krak," diye bağırdı Bayan Mavi. "*Kırık krak* nedir, biliyor musun?"

"Şimdi kafanı kıracağım!"

Haykırış ve cayırtı devam etti. Bu hengame sırasında bir kez daha kapı zili çaldı.

"Sana söyleyip duruyorum, bu şarkı yüzünden!" diye bağırdı Bayan Yeşil. "Bunu ne zaman çalsan, fıttırıyor!"

"Krooooaaak! Beni sürüklüyor! Hannah Furd! Hannah Furd!"

Dışarıya kaçmak düşüncesiyle kalkıp ön kapıyı açtım. Orta yaşlı bir adamla sekiz-dokuz yaşlarındaki küçük bir kız verandada duruyorlardı. Adamı tanıdım. Bright Star Kafe'nin aşçısıydı. "Winifred'in piyano dersi için geldik," diye başladı adam ama çılgın haykırış yine ortalığı kapladı. *"Hannah Furd! Kurukafalar ve kemikler! Kriket sopası!"*

"Bu şamata da ne böyle?" diye sordu Bay Osborne elini kızının omzuna koyarak. Kız afallamış, mavi gözleri fincan gibi olmuştu. Bay Osborne'un parmak kemiklerinde A.B.D Kara Kuvvetleri dövmesi vardı.

"O benim papağanım, Bay Osborne," dedi Bayan Mavi; kapıya gelip beni yana itti. O kadar zayıf vücuduna göre adamakıllı kuvvetliydi. "Son günlerde biraz sıkıntılı."

Bayan Yeşil bütün bu gürültünün kaynağı içinde olan bir kafesle geldi. Bir hayli büyük bir papağandı ve fırtınadaki bir yaprak gibi çırpınarak kafesi sarsıyordu. *"Kurukafalar ve kemikler!"* diye haykırırken siyah dili göründü. *"Beni sürüklüyor!"*

"Ona *sen* kırık krak ver!" dedi Bayan Yeşil kafesi piyanonun üstüne sertçe koyarak. "Parmaklarımı koparttıracak değilim!"

"Ama ben her zaman parmaklarımı tehlikeye atarak *seninkini* besledim!"

"Ben o şeyi beslemeyeceğim!"

"Hannah Furd! Kurukafalar ve kemikler! Kriket sopası!" Papağan sarı gagası dışında tamamen turkuaz mavisiydi. Kafesin parmaklıklarına saldırırken mavi tüyleri uçuşuyordu.

"O hâlde onu yatak odasına götürüp kafesini bir örtüyle ört, sakinleştir," dedi Bayan Mavi.

"Ben bir köleyim! Kendi evimde bir köleyim!" diye sızlandı Bayan Yeşil ama kafesi alıp oturma odasından çıktı.

Papağan odadan çıkarken hâlâ, *"Kurukafalar ve kemikler! Kriket sopası!"* diye bağırıyordu.

Bir kapı kapandı ve neyse ki, o gürültü sesi kesildi.

Bayan Mavi gergin bir gülümsemeyle, "Biraz sorunludur," dedi Bay Osborne'a. "Anlaşılan benim en gözde şarkılarımdan birini sevmiyor. Lütfen, içeriye buyurun! Ben, senin bu akşamlık dersin bitti. Unutma! Parmakların dalgalar gibi akacak!"

"Anladım, efendim." Ben bana dönüp, "Hemen buradan toz olalım," diye fısıldadı.

Davy Ray'in arkasından dışarıya çıkmak üzere kapıya geldim. Kafesi örtüldüğü için papağan sakinleşmiş olmalıydı. Sonra Bay Osborne'un sesini duydum. "İlk kez bir papağanın Almanca küfrettiğini duyuyorum."

"Anlayamadım, Bay Osborne?" Bayan Mavi'nin kalemle çizilmiş kaşları soru işaretiyle kalktı.

Kapıda durdum ve kulak kesildim. Arkamdan gelen Johnny bana çarptı.

"Almanca küfrediyordu," dedi Bay Osborne. "Ona kim öğretti bu kelimeleri?"

"Neden söz ettiğinizi hiç anlamadım."

"Savaş sırasında Avrupa'daki Birinci Ordu'da aşçıydım. Bir sürü savaş tutsağıyla konuşma fırsatım oldu. Epey Almanca küfür bilirim çünkü çok işitmişimdir."

"Papağanım öyle şeyler mi söyledi?" Bayan Mavi gülümsemek istedi ama tebessümü soldu. "Eminim, yanılıyorsunuzdur!"

Johnny, "Hadi, gidelim," dedi bana. "Karnaval bizi bekliyor!"

"Söylediği şeyler sadece küfür değildi," diye devam etti Bay Osborne. "Almanca başka kelimeler de vardı ama birbirine karışmıştı."

"Papağanım *Amerikalıdır*," dedi Bayan Mavi gururla çenesini kaldırarak. "Neden söz ettiğinizi hiç anlamıyorum."

"Eh, pekâlâ o zaman." Bay Osborne omuz silkti. "Benim için hiç fark etmez."

"Çocuklar! O kapıyı kapatın da evin ısısı dışarıya çıkmasın."

"Hadi, Cory!" diye seslendi bisikletine binmiş olan Davy Ray. "Zaten yeterince geç kaldık."

Arka tarafta bir kapı açıldı. Koridordan Bayan Yeşil'in sesi geldi. "Çok şükür, sakinleşti! Ne yaparsan yap ama lütfen o şarkıyı bir daha çalma."

"Sana söyledim, o şarkı yüzünden değildi, Katharina. Eskiden bunu ona çalardım ve bayılırdı."

"Eh, artık nefret ediyor. Bunu çalma."

Onların bu atışması bana, biri mavi biri yeşil iki papağanın didişmesini hatırlattı. "Lütfen, kapıyı kapat!" diye seslendi Bayan Mavi bana. Johnny arkamdan itince kendimi dışarıda buldum ama kız kardeşlerin atışmasını verandadan da duyabiliyordum. Derse gelen o zavallı küçük kıza acıdım.

"Yahu, bu iki kadın zırdeli be!" dedi Ben bisikletine binerken. "*Okuldan* bile kötüydü!"

"Anneni çok kızdıracak bir şey yapmış olmalısın," diye fikir yürüttü Davy Ray. "Hadi, zaman kaybediyoruz!" Karnavalın olduğu yere doğru hızla pedal çevirmeye başladı.

İkide bir onlara yetişmemi seslenmelerine rağmen geride kaldım. Almanca küfür kelimelerini aklımdan çıkaramıyordum. Bayan Sonia Glass'ın papağanı Almanca küfürleri nereden biliyordu? İki kardeşin de İngilizceden başka dil konuşamadıklarını biliyordum. Bay Osborne'un Birinci Ordu'da görev yapmış olduğununsa farkında değildim. Okuduğum kitaplardan bunun çok ünlü bir piyade birliği olduğunu öğrenmiştim. Demek ki, Bay Osborne benim kahramanım Çavuş Rock'la aynı savaş alanında bulunuştu. Vay be, dedim içimden. Harika!

Ama o papağan Almanca küfürleri nereden öğrenmişti?

Derken karnavalın mutlu sesleri, tereyağlı patlamış mısır ve karamelli elma kokuları beni sardı ve Almanca küfreden papağanı aklımdan çıkarıp arkadaşlarıma yetişmek için hızlandım.

Giriş ücretini ödedikten sonra ziyafete konmuş dilenciler gibi kendimizi karnavalın içine attık. Tepemizdeki iplere dizili ampuller hapsedilmiş yıldızlar gibi parlıyordu. Yaşıtımız olan birçok çocuk ebeveynleriyle gelmişlerdi; lise öğrencileri de vardı. Biletlerimizi alıp dönmedolaba binerken Davy Ray'in yanına oturma hatasını yaptım. Tam en yüksek noktaya geldiğimizde ve en alttaki gondoldaki müşterilerin inmeleri için dönme dolap durduğunda, Davy Ray sırıtarak bizi sallamaya ve vidaların gevşemekte olduğunu haykırmaya başladı. "Yapma! Yapma!" diye yalvardım, vücudum Davy Ray'in esnekliğini karşılamak ister gibi sertleşti, donup kalmıştım. Bu yükseklikten bakınca bütün karnaval alanını görebiliyordum. Gözlerim fonu orman yeşiliyle boyanmış, altından kırmızı damlalarla KAYIP DÜNYADAN yazılı tabelaya takıldı.

Korku tünelinde Davy Ray'le ödeştim. Karanlığın içinden sivri burunlu cadı tıngır mıngır vagonumuza saldırınca onun ensesine yapışıp kaydedilmiş cızırtılı hayalet ve goblin seslerini utandırmayacak şekilde çığlığı bastım. "Kes artık!" dedi. Dışarıya çıktığımızda korku tünelinin hayatında gördüğü en budalaca şey olduğunu ve zerre kadar korkmadığını söyledi. Ama yürüyüşü tuhaflaşmıştı ve hızla portatif tuvaletlere gitti.

Tıka basa pamuk şeker, tereyağlı patlamış mısır ve küçük çörek yedik. Üstü fıstıkla kaplı elma şekerlerinden yedik. Mısır unlu sosislerimizi paket yaptırdık, doyasıya meyan kökü şerbeti içtik. Derken Ben atlıkarıncaya binmek istedi ama bunun sonu pek iyi olmadı. Onu zor bela portatif tuvalete yetiştirdik ve bereket iyi nişan aldığı için Technikolor üstüne sıçramadı.

Ben tek gözlü surat resmi olan çadıra girmedi. Davy Ray kendini hemen içeriye attı; Johnny'yle ben yanlış olduğunu bildiğimiz hâlde ona katıldık.

Karanlık ortamda salatalık turşusu kadar kocaman burunlu bir adam altı ucube meraklısının önünde duruyordu. Adam bir süre tensel günahlar ve Tanrı'nın bakışıyla ilgili şeyler söyledi. Sonra kü-

çük bir perdeyi açıp spot ışığının düğmesine bastı; büyük bir cam şişe içinde buruş buruş, iki kolu, iki bacağı ve kubbeli alnında Kiklops gibi tek gözü olan küçük bir bebek vardı. Adam formaldehit dolu şişeyi kaldırırken tek gözlü bebek uyumaya devam etti. Johnny de ben de irkildik. Herkes yakından görsün diye seyircilere yaklaştırdı ve, "İşte tensel günah budur ve işte bu günaha ceza olarak verilen Tanrı'nın gözü budur," dedi. Bu şahıs başrahip Blessett'le iyi anlaşır, diye düşündüm. Adam benim önümde durunca o gözün, Roket'inki gibi altın rengi olduğunu gördüm. Bebeğin yüzü o kadar buruşuktu ki, sanki dişsiz ağzını açıp da ağrılarını gidersin diye bir yudum White Lightning içkisi istemeye hazır, minik bir yaşlı adama benziyordu. "Görüyor musun, evlat, Tanrı'nın parmağı günah aracını nasıl silip temizlemiş?" dedi adam, kat kat torbaların üstünde gözleri evanjelik bir pırıltıyla parlıyordu. Ne demek istediğini anladım; bebeğin ne erkek ne dişi donanımı vardı. Alt tarafı buruşuk, pembe bir deriden ibaretti. Adam bebeğin sırtını göstermek için şişeyi çevirdi. Bebek camın içinde kayarken omzunu çarptı ve yumuşak, ıslak bir çarpışma sesi çıkardığını duydum.

Tek gözlü bebeğin kürekkemiklerini gördüm. Kalın, kemikli çıkıntılardı. Tıpkı kanat çotukları gibi, diye düşündüm.

Ve anladım. Gerçekten anladım.

Bu tek gözlü bebek birisinin meleğiydi, dünyaya düşmüştü.

Adam, "Günahkârların sonu bu işte," diyerek Johnny ve Davy Ray'e gitti. "Günahkârlara Tanrı'nın cezası bu işte."

"Tamamen *kandırmaca*!" dedi Davy Ray dışarıya çıktığımız zaman. "Onun canlı olacağını, konuşabileceğini sanmıştım!"

"Konuşmadı mı?" diye sorduğum zaman bana delirmişim gibi baktı.

Motosiklet sürücülerinin etrafı kafesle çevrili bir silindir içinde yarıştıkları gösteriye gittik. Çok heyecan vericiydi. Sonra, büyük bir çadırın altında Kızılderili binicilerin at üstünde yaptıkları gösteriyi seyrettik. Aslında Geronimo'yla Oturan Boğa'yı ayırt edemeyecek

olan soluk benizli biniciler, yakında mezbahanın yolunu tutacak cılız atlar üstünde numaralar yapıyorlardı. Finalde sahte Kızılderililer, üstünde kovboyların olduğu bir vagonu kovalıyorlar, kovboylar kurusıkı atışlarla karşılık veriyor, beyaz Kızılderililer haykırarak hayatlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Alabama tarihi hiçbir zaman sıkıcı olmamıştı. Gösteri bittikten sonra Johnny soluk bir gülümsemeyle atlardan birinin, hafif sarımsı ve sırtı meyilli olanın, birazcık daha alanı olsa dörtnala koşabileceğini söyledi.

O zamana kadar Davy Ray ucube görmek için yine delirmeye başlamıştı. Onunla birlikte girdiğimiz çadırda sıska, kızıl saçlı bir kadın elektrik ampullerini ağzına sokarak yakabiliyordu. Sırada Al Capone'un Ölüm Otomobili vardı; burada kaldırıma serilmiş kanlar içindeki cesetler ve makineli tüfeklerle havaya ateş eden gangsterler görünüyordu. Direksiyonunda bir manken, etrafında ağzı açık bakan dört mankenin olduğu gerçek otomobil bir hurda yığınından ibaretti. Bay Sculley bunu görse dudak bükerdi. Davy Ray hızlanırken peşine takıldık. Timsah Çocuk, İnsan Tırtıl ve Zürafa Boyunlu Kadın'ın boyalı tabelaları Davy'yi büyülemişti.

Derken, bir köşeyi dönünce o kokuyu duyduk.

Hamburger yağlarının kokusu altından süzülen hafif bir kokuydu.

Kertenkele kokusu, diye geçti içimden.

"Ben altına sıçtı!" dedi Davy Ray.

"Hiç de değil!" Aslında Ben bu kısır döngüye girmemesi gerektiğini bilmeliydi.

"İşte burada," dedi Johnny; üstünde kocaman kırmızı harflerle KAYIP DÜNYA yazan treylerin önündeydik.

Treylerin merdiveninden kare şeklinde bir vagona benzeyen bir açıklığa çıkılıyordu. Önü kahverengi bir perdeyle kapatılmıştı. Bilet gişesinde kel kafasını birkaç tel yağlı saçla örtmeye çalışan bir adam vardı. Kürdan çiğniyor, Jughead çizgi romanının bir sayısını okuyordu. Bizi görünce küçük, mavi gözleri parladı ve yanındaki mik-

rofona uzandı. Hırıltılı bir sesle, "Gelin, hepiniz gelin!" dedi. "Gelin ve kayıp dünyadan gelen canavarı görün!" Çok geçmeden ilgisini kaybedip tekrar çizgi romanına döndü.

"Burası fena kokuyor," dedi Davy Ray. "Hadi, gidelim."

"Dur bir dakika," dedim. "Bir dakika."

"Neden?"

KAYIP kelimesi tüm görüş alanımı kaplamıştı. "Ne olduğunu görmek istiyorum."

"Paranı buna harcama," diye uyardı Ben. "Ya kocaman bir yılandır ya da öyle bir şeydir."

"Eh, o ölüm arabasından daha budalaca bir şey olamaz!" dedim.

Bunu kabul etmek zorunda kaldılar.

"Bakın, orada iki kafalı bir boğa var!" dedi Davy Ray eliyle boyalı tabelayı işaret ederek. "Tam bana göre!" O tarafa doğru yürümeye başladı. Ben, Johnny'yle benim gelmediğimi görünce onun peşinden iki adım attıktan sonra durdu. Davy Ray dönüp bize baktı. "Bu da kandırmacadır!" dedi.

"Belki," dedim. "Ama belki de..."

Çok kıyak bir şeydir, demek üzereydim.

O anda devasa bir gövdenin kımıldadığını işittik. Treylerden inlemeye benzer bir ses çıktı. *Boom!* İri bir kütlenin tahtaya çarpmasıydı. Bütün treyler sarsılırken gişedeki adam eğilip yanında duran bir şeyi aldı. Çivilerle donatılmış bir beyzbol sopasıydı. Sopayla treylere vurmaya başladı. KAYIP kelimesinin p harfinin neden yaralara sahip olduğunu sayısız çiviyi görünce anlamıştım.

İçerideki şey her ne ise, sakinleşti. Treylerin sarsıntısı da bitti. Yüzünde hiçbir ifade olmayan adam beyzbol sopasını yerine bıraktı.

"Vay canına," dedi Ben. "İçeride bayağı büyük bir yaratık olmalı."

Benim merakım adamakıllı kabarmıştı. O bataklık kokusu çoğu müşteriyi uzak tutuyordu ama ben anlamak zorundaydım. Gişedeki adama yaklaştım.

"Bir bilet mi?" dedi adam başını bile kaldırmadan.

"O nedir?" diye sordum ona.

"Kayıp dünyadan," dedi gözleri hâlâ çizgi romanında. Kasvetli bir yüzü vardı, yanakları ve alnı sivilce izleriyle doluydu.

"Evet, efendim ama o *nedir*?"

Bu defa başını kaldırdı. Neredeyse geri basacaktım, çünkü gözlerindeki öfke bana Branlinleri hatırlattı. "Sana bunu söyleyecek olursam," dedi ağzındaki kürdanı emerek, "o zaman sürpriz olmaz, değil mi?"

"Bir... ucube falan gibi bir şey mi?"

"Sen gir içeriye," dedi buz gibi bir gülümsemeyle, "sonra bana ne gördüğünü anlat."

"Cory, yürü hadi!" dedi arkamda duran Davy Ray. "Belli ki, bu da bir kandırmaca."

"Öyle mi dersin?" Adam çizgi romanını kapattı. "Sen ne bilirsin ki, çocuk? Bu sivilce gibi kasabadan başka ne bilirsin ki?"

"Bir üçkâğıt görünce hemen anlarım!" Davy Ray sakinleşti. "Efendim."

"Anlarsın, ha? Evlat sen götünle kafanı bile ayırt edemezsin. Hadi, defol git buradan, beni rahatsız etme!"

"Tabii ki gideceğim!" dedi Davy Ray. "Gel, Cory!" O yürüdü ama ben olduğum yerde kaldım. Davy Ray benim gelmediğimi görünce osuruğa benzer bir ses çıkarıp iki başlı boğanın giriş alanına yürüdü.

"Bir bilet," dedim adama cebimden bir çeyrek çıkarmaya çalışırken.

"Elli sent," dedi adam.

"Başka her şey çeyrek dolar!" dedi Johnny'yle birlikte yanıma gelen Ben.

"Bu elli sent," dedi adam bir daha. "Bu şeyin yemesi lazım. *Her zaman* yemesi lazım."

Parayı önüne uzattım. İki çeyreği bir teneke kutuya attı; kutu boş gibiydi. Sonra bir bilet kesip yarısını bana verdi. "O perdeden içeriye girip beni bekle. Öbür tarafta bir perde daha vardır. Ben gelene

kadar ondan içeriye girme. Anladın mı?" Evet, deyip basamakları çıktım. Kertenkelevari, bataklık kokusu korkunçtu, onun altında da çürüyen meyvenin mide bulandırıcı tatlı kokusu vardı. Daha o perdeye gelmeden merakımdaki bilgeliği sorgulamaya başlamıştım. Ama perdeyi itip yarı karanlık bir yerde durdum. Arkamdan Johnny'nin, "Ben de gireceğim," dediğini duydum. Bekledim. Elimi uzatınca benimle treyler içindeki şey arasında duran çuval bezine dokundum.

Bir şey gümbürdedi; uzaktan gelen bir yük trenine benziyordu.

"Biraz ilerleyin," dedi bilet kesen adam bana, Ben ve Johnny'yi önüne katarak merdiveni çıkarken. İlk perdeyi çekip açınca elindeki çivili beyzbol sopasını gördüm. Gelenlere perdelerin arasında durabilecekleri kadar yer açmak için kenara çekildim. Ben burnunu tıkayarak, "İğrenç kokuyor!" dedi.

"Çürümüş meyve gibi," diye açıkladı adam. "Bazen öyle olur."

"Bu şey nedir?" diye sordu Johnny. "Ve kayıp dünya nedir?"

"Kayıp dünya kayıptır işte! Tabelada yazıldığı gibi. Kaybolan şey artık yoktur ve bir daha var olamaz. Kalın kafan bunu anladı mı?"

Adamın tavrı hiçbirimizin hoşuna gitmemişti. Johnny belki de herifi yere serebilirdi ama sakince, "Evet, efendim," dedi.

"Hey, ben de geliyorum!" diye seslendi Davy Ray. "Neredesiniz?"

Adam merdivene gelip onun yolunu kesti. "Elli sent vermezsen, giremezsin."

Tabii, bu da yaygaraya sebep oldu. Perdenin arasından bakınca Davy Ray'in adamla tartıştığını gördüm. Davy Ray çikolatalı kısmı ortada olan o beyaz Zero şekerlerinden çiğniyordu. "Eğer sesini kesmezsen, senden yetmiş beş sent alırım," diye uyardı adam. "Ya paranı öde ya da toz ol."

İki çeyrek daha sahibini değiştirdi ve Davy Ray yanımıza geldi. Arkasından gelen adam bana: "Sen, evlat. Gir aradan."

Çuval bezini yana çektim. İçeriye girerken kokudan neredeyse bayılacak gibi oldum. Arkamdan arkadaşlarım ve Bay Tavır geldiler.

Tavandaki kancalara asılı dört gaz lambası içerisini şöyle böyle aydınlatıyordu. Önümde piton kalınlığında demir parmaklıkları olan ve domuz kafesine benzeyen bir şey vardı. O kafesin içindeki şey o kadar büyüktü ki, dizlerimin bağı çözüldü. Arkamda Ben soluğunu yutarken Johnny'den bir ıslık çıktı. Kafesin içinde çürümeye yüz tutmuş, küflenmiş meyve artıkları vardı. Bu iğrenç artıklar yeşilimsi kahverengi bir çamur çorbası içindeydi; nazikçe söylemeye çalışırsam, bunun üstünde babamın kolu kadar uzun, iki katı kalınlığında kahverengi parçalar görünüyordu. Kafesin üstünde sinekler minyatür bir hortum gibi dönüp duruyorlardı. Bütün bunların bu kadar yakından duyulan kokusu, bir kokarcanın üstündeki çizgileri sıyırmaya yeterdi. Tevekkeli değil, Bay Tavır'ın para kutusu boştu!

"Yaklaşın da bakın," dedi adam. "Hadi, ne de olsa parasını ödediniz!"

"Ben kusacağım," dedi Ben ve dönüp, kendini dışarıya attı.

Bay Tavır, "Para iadesi yoktur!" diye bağırdı onun arkasından.

Belki adamın havlamaya benzeyen sesi, belki de o kafesteki şeyin kokusunu duymamızdı ama o şey koca gövdesini çamur yatağından kaldırmaya başladı ve o sıvı pislikten çıktıkça daha da büyür gibi oldu. Yüz fagottan çıkmış gibi bir homurtu salarak treylerin karşı köşesine doğru yuvarlandı. Çamurdan parlayan gri etinin üstüne bir sinek ordusu üşüşmüştü. Derken bütün treyler acı acı inleyerek sarsılıp bir yana doğru eğilince üçümüz birden çığlığı bastık.

"Olduğun yerde kal, bok kafa!" Bay Tavır ahşap bir platform üstünde duruyordu. "Kımıldama dedim sana, yoksa bizi devireceksin!" Beyzbol sopasını kaldırıp hırsla indirdi.

O sopanın ete çarparken çıkardığı sesle midem altüst oldu. Neredeyse karnavalda yediklerimi kusacaktım ama dişlerimi kenetledim. Bay Tavır hayvana vurmayı sürdürüyordu; ikinci kez vurdu, üçüncü kez vurdu, dördüncü kez vurdu. Yaratıktan ses çıkmamıştı ama dördüncü darbeden sonra treylerin duvarından uzaklaşıp kafesin ortasına gelince treylerin dengesi sağlandı.

"Ve orada kal, seni bok soyu!" diye bağırdı Bay Tavır.

"Onu *öldürmeye* mi çalışıyorsunuz, bayım?" diye sordu Davy Ray.

"Bu orospu çocuğu acı duymaz! Zırh gibi derisi vardır. Bana işimi nasıl yapacağımı söyleyip durma, yoksa seni dışarıya atarım!"

Bu yaratığın acı duyup duymadığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, buruşuk gri etinde fışkıran kanlı noktaları gördüğümdü.

Bu şey bir filin yarısı boyundaydı, bizim kamyonetimiz kadar büyüktü. Kalçasındaki kalın kaslar seğirince üstündeki sinekler tembelce havalandı. O loş lamba ışığında, çürük meyve kabukları ve kendi dışkısıyla dolu çamur deryası içinde yaratık bodur bacaklarının üstünde hareketsiz dururken, kayış gibi gri etiyle kaplı boynundan yükselen üç boynuz çotuğu görebiliyordum.

Az kalsın yere düşecektim ama yerde ne olabileceğinin korkusuyla dengemi sağladım.

"Buradaki bu şey çok yaşlıdır," dedi Bay Tavır. "Bazı kaplumbağaların iki yüz, üç yüz yıl yaşadıklarını biliyor musunuz? İşte bu yaşlı yaratığın yanında o kaplumbağalar ergen gibi kalırlar. Metuşelah'ın malafatından da eski," dedi ve söylediği çok komikmiş gibi güldü.

"Onu nerede buldunuz?" diye sordum hâlâ şaşkınlığım sürerken.

"Onu peşin parayla yedi yüz dolara satın aldım. O adam onu Louisiana'da, Cajun bölgesinde dolaştırmış. Daha önceki sahibi onu Teksas'ta teşhir ediyormuş. Teksas'takinden öncekiyse Montana'da... Sanırım bu yirmili yıllarda olmalı. Ya, işte bu yaratık epey yer görmüş."

"Hayvan kanıyor," dedi Davy Ray. İştahı kaçmış, elindeki yarısı bitmiş Zero şekerlemesini yemez olmuştu.

"Öyle mi? N'olmuş yani? Dikkat etmesini sağlamak için arada bir pataklamak gerekiyor. Zaten ceviz büyüklüğünde bir beyni var."

"Nerede ortaya çıkmış?" diye sordum. "Yani onu ilk defa kim bulmuş?"

"Çok uzun zaman önceydi; o Cajunlu adamın bana ne anlattığı-

nı hatırlamıyorum. Galiba onu bir profesör mü ne bulmuş. Ya Amazon ormanında ya da Belçika Kongo'sunda, hangisiydi unuttum. Bir daha kimsenin gidemeyeceği veya bulamayacağı bir platoda. Adı... Profesör Chandler... yok, hayır..." Kaşları buruştu. "Callander... hayır, bu da değil." Parmaklarını şıklattı. "Profesör Challenger! Onu bulup getiren adam buydu işte. Bunun adı nedir, biliyor musunuz? Tri... tri..."

"Triceraptos," diye tamamladım. Dinozorlar benden sorulurdu.

"Evet, bu bir Triceraptos," dedi Bay Tavır.

"Birisi onun boynuzlarını kesmiş," dedi Johnny. O da yaratığı tanımıştı; yanıma gelip demir parmaklıkları tuttu. "Onun boynuzlarını kim kesti, bayım?"

"Ben kestim. Mecburdum. O boynuzları görecektiniz! Mızrak gibiydiler. Bunlarla treylerin duvarlarına tos vurup duruyordu. Metal levhayı deldi. Motorlu testeremin dişleri kırılınca balta kullanmak zorunda kaldım. Öylece yattı orada. Yaptığı tek şey bu işte, yesin, sıçsın, yatsın." Bay Tavır nasıl olduysa dışarıya sıçramış olan bir karpuz kabuğunu tekmeledi. "Yılın bu zamanında bu puşta *meyve* yetiştirmek neye mal oluyor, biliyor musunuz? Buna yedi yüz dolar vermekle hayatımın en aptalca işini yaptım."

Davy Ray de parmaklıkların yanına geldi. "Neden sadece meyve yiyor?"

"Ha, hemen her şeyi yiyebilir. Karnaval sezonu bitince onu çöplerle ve ağaç kabuklarıyla besliyorum." Bay Tavır sırıttı. "Meyve sayesinde daha iyi kokuyor."

Triceratops küçük siyah gözlerini kırpıştırdı. Devasa başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Kafes onun bir tarafa tam dönebileceği kadar büyük değildi. Sonra derin bir nefes verip boş boş bakarak yine çamurun içine yattı. Sağrısından kan damlıyordu.

"Orası çok dar değil mi?" diye sordu Davy Ray. "Yani, onu hiç dışarıya çıkarmıyor musunuz?"

"Olur mu hiç! Onu nasıl tekrar içeriye sokarım, ha?" Ahşap plat-

formun üstünde dururken beli hizasında olan parmaklıkların üzerinden uzandı. "Hey, bok kafa!" diye bağırdı. "Yemeğini hak etmek için bir şeyler *yapsana!* Neden burnunun üstünde bir top tutmayı öğrenmiyorsun? Ya da bir halkanın içinden atlamayı? Sana birkaç numara *öğretebileceğimi* sanmıştım oysaki! Neden orada ahmakça bakmaktan başka bir şey yapmıyorsun?" Bay Tavır'ın öfkeyle kırışan yüzü iyice çirkinleşti. "Hey, sana söylüyorum!" Beyzbol sopasıyla hayvanın sırtına iki darbe indirdi, çiviler kan çıkardı. Triceratops'un sulu gözleri sessiz bir acıyla kapandı. Bay Tavır üçüncü defa vurmak üzere beyzbol sopasını kaldırdı, şekilsiz dişleri sıkıldı.

"Yapmayın, bayım," dedi Davy Ray.

Sesindeki kararlılık şaşırtıcıydı.

Sopa havada kaldı. "Ne dedin, evlat?"

"Lütfen... bunu yapmayın, dedim. Doğru değil."

"Doğru olmayabilir," dedi Bay Tavır, "ama çok *eğlenceli*." Ve var gücüyle Triceratops'un sırtına bir kere daha vurdu.

Davy Ray'in yumruklarını sıktığını, yarısı kalmış Zero şekerlemesinin ezildiğini gördüm.

"Bu kadarı yeter," dedi Johnny ve yanımdan geçip treylerden dışarıya çıktı.

"Hadi, gidelim, Davy Ray," dedim.

"Doğru değil," diye tekrarladı Davy Ray. Bay Tavır hayvana vurmayı bıraktı; sopadaki çiviler kan içindeydi. "Bunun gibi bir yaratık bir çamur deryasında hapsedilmemeli."

"Elli sentinin karşılığını aldın," dedi adam. Sesi yorgun çıkmıştı, alnı ter içindeydi. O hayvana vurup durmak çok yorucu bir iş olmalı, diye düşündüm. "Hadi, evinize gidin, köylü çocuklar."

Davy Ray geri adım atmadı. Gözleri bana için için yanan kömürleri hatırlattı. "Bayım, neye *sahip* olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

"Biliyorum. Bok gibi bir baş ağrısına. Onu satın almak mı istiyorsun? Sana indirim yaparım! Baban bana beş yüz dolar versin, bu yaratığı senin ön bahçene getiririm. Geceleri de onu yatağına alırsın."

Davy Ray tavrını değiştirmedi. "Sırf yaşıyor diye bir şeyden nefret edilmez."

"*Sen* ne bilirsin be?" dedi Bay Tavır. "*Hiçbir* bok bildiğin yok, çocuk! Yirmi yıl daha yaşayıp bu boktan dünyada benim gördüklerimi gör, ondan sonra bana gelip neyi yapıp yapmayacağımı söyle!"

Sonra Davy Ray tuhaf bir şey yaptı. Elindeki yarısı yenmiş Zero şekerlemesini triceratopsun burnunun yanına attı. Şekerleme ufak bir *cup* sesiyle sıvının içine gömüldü. Triceratops orada öylece durdu, gözleri yarı yarıya kapanmıştı.

"Hey! O kafese hiçbir şey atamazsın, çocuk! Hadi, ikiniz de defolun artık!"

Dışarı çıkmak üzereydim.

Bir fokurdama sesi duyup bakınca triceratopsun ağzını açıp şekerlemeyle etrafındaki çamuru canlı bir buldozer gibi kepçelediğini gördüm. Yaratık bunu birkaç kez çiğnedikten sonra onca çamuru yutmak için başını geriye eğdi.

"Hadi çıkın artık!" dedi Bay Tavır. "Bugünlük burasını kapatı..."

Treyler sarsıldı. Triceratops bir bataklık meşesi gibi ayağa kalkıyordu. Yemin ederim, bir yemek tabağı büyüklüğündeki pas renkli diliyle çamura bulanmış ağzını yaladığını gördüm. Üç boynuz çotuğu olan başını Davy Ray'e doğru eğerek öne ilerledi.

Hızını artıran bir tankı seyretmek gibiydi. Sonra başını eğip demir parmaklıklara vurdu, kalın kemikli kafasından sanki iki Amerikan futbolcusunun kaskı çarpışmış gibi bir ses çıktı. Ardından üç adım gerileyip homurdana homurdana bir daha demir parmaklıklara tos attı.

"Hey! Hey!" diye bağırıyordu Bay Tavır.

Triceratops ayakları ya da toynakları, artık her ne deniyorsa çamurda kaydı ama bir hamle daha yaptı. Müthiş bir kuvveti vardı; fil gibi derisinin altındaki kasları dalgalanıyordu, sinekler sarsıntıdan dolayı uzaklaşmışlardı. Demir parmaklıklar inleme sesleri çıkarıp dışa doğru bükülürken cıvatalar gevşemeye başladı.

"Hey, kes artık! *Kes artık*!" Bay Tavır triceratopsu yine dövmeye başladı, çivilerden kan damlıyordu. Yediği darbelere hiç aldırmayan yaratık, Davy Ray'e ulaşmak için parmaklıkları eğmeye devam etti. Beyzbol sopası inip kalkarken, adam, "Seni orospu çocuğu! Seni yaşlı puşt!" diye bağırıyordu. Gözleri dönmüş bir hâlde bize baktı. "Çıkın dışarıya! Onu delirtiyorsunuz!"

Davy Ray'in kolunu tutup dışarıya çekerken arkamızda başka cıvataların da gevşediğini işittik. Treyler şeytani bir beşik gibi sallanıyordu; gördüğüm kadarıyla triceratops öfke nöbeti geçirmekteydi. Basamaklardan indik; Johnny ters dönmüş bir meyve suyu kasasında oturan, yüzünü ellerine gömmüş –ve mutsuzluğun mükemmel bir resmini çizmiş– Ben'in yanındaydı.

"O yaratık dışarıya çıkmak istiyordu," dedi Davy Ray treylerin sallanmasını izlerken. "Yaptığını gördünüz mü?"

"Evet. Delirdi resmen."

"Eminim, daha önce hiç şekerleme yememiştir," dedi Davy Ray. "O da şekerlemeyi benim kadar seviyor. Evimde bunlardan bir kasa dolusu var, herhalde bunun içine girmek çok hoşuna giderdi."

Hayvanın çıldırmasına şekerlemenin neden olduğunu pek sanmıyordum ama, "Galiba haklısın," dedim.

Treylerin sallanması kesilmişti. Bay Tavır üstü başı çamur ve dışkıyla kaplı bir hâlde dışarıya çıktı. Davy Ray de ben de gülmemek için kendimizi zor tuttuk. Bay Tavır perdeyi çekti, bir kapıyı kapatıp zincirledi ve asma kilitle kilitledikten sonra bize bakıp patladı. "*Defolun buradan! Defolun yoksa...*" Çivili beyzbol sopasını sallayarak bize doğru yürüdü. Kahkahalar atarak oradan kaçtık.

Karnaval bu gecelik kapanıyordu, ortadaki yolun kalabalığı azalıyordu, aletler birer birer kapanıyor ve ucube gösterilerinin çığırtkanları abartılı konuşmalarını bir kenara bırakıyordu. Işıklar teker teker kapandı.

Bisikletlerimizi bıraktığımız yere yürüdük. Hava soğumuştu. Kış hızla geliyordu.

Ben omuzlarında attığı yükle canlıların arasına geri döndü ve neşeli seslerle gevezelik etmeye başladı. Johnny pek bir şey söylemedi ama motosiklet cambazlarına hayran olduğunu belirtti. Kafamı takarsam, insanları korkudan öldürecek bir korku tüneli yapabileceğimi söyledim. Oysa Davy Ray hiç konuşmuyordu.

Ta ki, bisikletlerimize gelene kadar. O zaman Davy Ray, "O şekilde yaşamak istemezdim," dedi.

"Hangi şekilde?" diye sordu Ben.

"O kafeste. Yani, o kayıp dünyadan gelen yaratık gibi."

Ben omuz silkti. "Amaan, şimdiye kadar çoktan alışmıştır."

"Bir yerde yaşamaya alışmakla bunu sevmek aynı şey değil, kaz kafa!"

"Hey, *bana* kızma be!"

"Kimseye kızdığım yok." Davy Ray bisikletine oturup, gidonu sımsıkı tuttu. "Sadece... o şekilde yaşamayı hiç istemezdim. Hareket bile edemiyorsun. Kesinlikle güneş görmüyorsun. Bir milyon gün bile yaşasan, her gün bir önceki gibi olacak. Bunu düşünmek bile zor geliyor. Ne dersin, Cory?"

"Gerçekten çok korkunç bir şey olurdu," dedim.

"O adam böyle dövmeye devam ederse, yakında onu öldürür. Sonra da götürüp bir çöp yığınına bırakır." Davy Ray başını kaldırıp gökteki orak biçimli aya baktı. "O şey zaten *gerçek* bile değildi. O adam aşağılık bir yalancıydı. O yaratık sadece deforme olmuş bir gergedandı, o kadar. Anlıyor musunuz? O da bir *kandırmacaydı*." İtiraz etme fırsatı bulamadan pedalları çevirmeye başladı.

İşte Brandywine Karnavalı ziyaretimiz böyleydi.

Cumartesi sabahı saat üç sularında adliye binasındaki sivil savunma sireni çınlamaya başladı. Babam o kadar hızlı giyindi ki, iç çamaşırını ters giydi; ne olduğunu öğrenmek için hemen kamyonete atladı. Ben Rusların bizi bombaladığını sanmıştım. Babam saat dört civarında eve dönünce bize öğrendiklerini anlattı.

Karnavalın yıldızlarından biri kaçmıştı. Treylerinden dışarıya

fırlamış, treyleri yanar hâlde bırakmıştı. Sahibi başka bir treylerde uyumaktaymış. Daha sonra babam anneme anlatırken duydum: Bu treyler elektrik ampulleriyle tuhaf şeyler yapan, kızıl saçlı bir kadına aitmiş. Her neyse, bu şey serbest kalınca bir tank gibi panayır yerinin altını üstüne getirmiş, çadırları sonbahar yaprakları gibi savurmuş. Sonra Merchants Caddesi'ne dalıp birkaç dükkânlara girmiş, park hâlindeki otomobilleri hurdahaş etmiş. Reis Swope'un babama söylediğine göre, şimdiden on bin dolarlık hasara yol açmış. Ve o şey hâlâ yakalanmamış; insanlar daha çizmelerini ayaklarına geçirirken o şey ormana girip tepelere doğru kaçmış. Yaratık, Bay Wynn Gillie'nin yatak odası duvarını delip başını içeriye uzatınca, o da, karısı da şok geçirmişler ve şimdi Union Town hastanesinde tedavi görüyorlarmış.

Kayıp dünyadan gelen yaratık artık özgürdü ve karnaval o olmadan yoluna devam etti.

Pazar akşamına kadar bekledikten sonra Johnnylerin evinden Callanların evini aradım. Telefona Davy Ray'in küçük kardeşi Andy çıktı. Bay Callan'la konuşmak istiyorum, dedim.

"Senin için ne yapabilirim, Cory?" diye sordu Bay Callan.

"Babam için sizi aradım," dedim. "Bu hafta Rebel'ın kulübesini kaldıracağız. Acaba sizde zincir kesicisi gibi bir şey var mıdır?"

"Bence bu iş için size tel kesicisi gerekir. Bunlar farklı şeylerdir."

"Kesilmesi gereken zincir de var," dedim.

"Pekâlâ. Sorun değil. Size uyarsa, yarın öğleden sonra Davy Ray'le gönderirim. O zincir kesicisini birkaç yıl önce almıştım ama hiç kullanmadım. Bodrumda bir kutuda olacak."

"Herhalde Davy Ray nerede olduğunu bilir," dedim.

Bay Tavır ortadan kaybolmuştu; muhtemelen yedi yüz dolarlık bir zararı, hapishanede geçireceği on bin dolarlık tatilden daha ucuz bulmuştu. Birçok usta avcı kayıp dünya yaratığının izini sürmüş ama çizmeleri dışkılı, gururları kırık olarak dönmüşlerdi.

Kafamda bir tablo canlandı.

Karnavalın toparlanıp boşalttıkları park gözlerimin önüne geldi. Sağda solda talaş artıkları, ezilmiş karton bardaklar ve temizlik ekibinin köpeklerin kendi alanlarını işaretlemeleri gibi geride bıraktığı bilet koçanları dışında bir şey kalmamıştı.

Ama bu yıl rüzgâr peşi sıra Zero şekerlemelerinin paketlerini de sürüklüyordu ve her uçuşmalarında kıkırdar gibi ses çıkarıyorlardı.

DÖRT
Kışın Soğuk Gerçeği

1
Yalnız Gezgin

"Baban işini kaybetti," dedi annem.

Okuldan yeni dönmüştüm; Şükran günü dört gün geride kalmıştı. Bu haberle karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Annemin yüzü gelecek günlerin sıkıntısını şimdiden görmüş gibi kasvetliydi. Fırın ürünleri işinin de sallantıda olduğunu biliyordu. Big Paul's Pantry plastik sürahilerdeki sütlerin yanı sıra turta, börek ve pastaların sergilendiği büyük bir reyon açmıştı.

"Ofise girdiği anda ona söylemişler," diye devam etti annem. "Ona iki haftalık ücretiyle bir ikramiye vermişler. Artık onun ücretini kaldıramıyorlarmış."

"Babam nerede?" Kitaplarımı sehpanın üstüne bıraktım.

"Bir saat önce bir yere gitti. Günün büyük bir kısmında evde oturdu, ne bir lokma yemek yiyebildi ne de konuştu. Uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. Çok sarsıldı, Cory."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır. Sadece biraz düşünebileceği bir yere gideceğini söyledi."

"Tamam. Onu bulmaya çalışacağım."

"Sen nereye gideceksin?"

"Önce Saxon Gölü'ne." Roket'e binmek üzere dışarıya çıktım.

Annem peşimden verandaya geldi. "Cory, dikkat..." Sustu. Artık büyüdüğümü itiraf etmesinin zamanı gelmişti. "Umarım, onu bulursun," dedi.

Karla karışık yağmur yüklü gri gökyüzü altında evden ayrıldım.

Evden uzaklaşmak iyi gelmişti. 10. Otoyol boyunca pedal çevirirken yüzüme gelen rüzgâra karşı başımı gidonun üzerinden öne eğdim. Her iki yanıma, rüzgârdan yaprakları dökülmüş ağaçlara dikkatle bakıyordum. Kayıp dünyanın yaratığı hâlâ yakalanmamıştı. Aslında bu korkulacak bir şey değildi, çünkü triceratopsun uygarlık bataklığında kalmak istediğini hiç sanmıyordum. Temkinli olmamın nedeni, Şükran gününden iki gün önce Birmingham'dan gazeteleri getiren Marty Barklee bu yolda ilerlerken devasa bir kütlenin çok sert bir şekilde otomobiline çarpıp yoldan dışarı savurmasıydı. Bay Barklee'nin otomobilini görmüştüm. Yolcu tarafı sanki dev bir çelik postalla tekmelenmiş gibiydi, penceresi paramparçaydı. Bay Barklee'nin dediğine göre canavar resmen vurup kaçmıştı. Bence triceratops Saxon Gölü civarındaki yoğun ve bataklıklı ormanda hak iddia ediyordu ve 10. Otoyol üzerinde yol alan araçları rakip dinozorlar olarak görüyordu. Roket'i de saldırmaya değer bir rakip olarak görür müydü, bilmiyordum ama etrafıma bakarak pedalları çevirmeye devam ettim. Belli ki, Bay Tavır o çamur deryasında yatan yaratığın otomobilden hızlı gidebilen bir Patton tankı olduğundan habersizdi. Özgürlük hakikaten bacaklara hız kazandırıyordu. Ve bütün o devasa cüssesine rağmen, triceratops bir oğlan çocuğunun yüreğine sahipti.

Davy Ray'in zincir kesicisiyle kapıma gelmesine göz yummamın dışında, ondan kuşkulandığımı hiç belli etmedim. Johnny de etmedi ve bundan Ben'e hiç söz etmedik, çünkü onun ağzında bakla ıslanmazdı. Davy Ray de bununla ilgili tek kelime etmedi, sadece yaratığın huzur bulmasını dilediğini söyledi. Kesinlikle emin değildim ama bu tam Davy Ray'in yapmış olabileceği bir şeye benziyordu. Triceratopsun on bin dolarlık hasara yol açacağını nereden bilecekti? Neyse, camlar değiştirilebilir, bükülmüş metaller düzeltilebilirdi. Bay Wynn Gillie ve karısı beş-altı yıldan beri istedikleri şeyi yapıp Florida'ya taşındılar. Taşınmadan önce Bay Dollar onlara Florida bataklıklarının dinozorlarla dolu olduğunu, arka kapılarına gelip

yemek artıkları dileneceklerini söyledi. Bay Gillie bembeyaz kesilip titremeye başladı ama sonra "Jazzman" Jackson Bay Dollar'ın onu işlettiğini söyleyince yatıştı.

Saxon Gölü'nden sonraki virajı dönerken, kızıl kayalıklı uçurumun yakınında babamın kamyonetini gördüm. Ona doğru yaklaşırken, ne diyeceğimi kestirmeye çalıştım. Birden aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu iş sihirli kutuyu beslemeye benzemiyordu, gerçek hayattı ve çok zor olacaktı.

Roket'i destek çubuğu üzerinde bırakırken bakındım ama babamı kamyonetin yakınlarında bir yerde görmedim. Derken onu gölün etrafındaki granit bir kayanın üstünde otururken gördüm. Siyah, rüzgârla dalgalanan suya bakıyordu. Bir şişeyi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldıktan sonra, şişeyi indirdi ve öylece bakmaya devam etti.

Sarmaşıkların ve çalıların arasından geçtim, kırmızı çamur zemin ayakkabılarım altında vıcık vıcıktı, babamın ayak izlerini gördüm. Daha önce bu yoldan belli ki defalarca geçmişti, sık bitkilerin arasından dar da olsa bir patika oluşturmuştu. Böylece farkında olmasa bile, oğlu için geçilmesi daha kolay bir yol hazırlamıştı.

Ona yaklaştığım sırada beni gördü. El sallamadı. Başını eğdi; onun da benim gibi, söyleyecek bir şey bulamadığını anlayabiliyordum.

Ondan üç metre ötede, eskiden Saxon taş ocağının bir parçası olan kayanın üstünde durdum. Babam başını eğmiş, gözleri kapalı oturuyordu; yanında yarısı boşalmış bir plastik sürahide üzüm suyu vardı. Demek ki, Big Paul's Pantry'de alışveriş yapmıştı.

Etrafımı saran rüzgâr ağaçların yapraksız dallarını hışırdattı. "Baba, iyi misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Annem anlattı."

"Tahmin etmiştim."

Ellerimi muflonlu kot ceketimin ceplerine soktum ve gölün ka-

ranlık mı karanlık sularına baktım. Uzun bir süre ne babam ne de ben bir şey söyledik. Derken babam genzini temizleyip, "Üzüm suyu ister misin?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Epeyce kaldı."

"Hayır, efendim, susamadım."

Başını kaldırıp bana baktı. O soğuk aydınlıkta son derece yaşlanmış görünüyordu. İncelmiş etinin altında kafatasını görebiliyordum; bu manzara beni korkuttu. Çok sevdiğiniz birinin yavaşça öldüğünü görmek gibi bir şeydi. Zaten duyguları sarsılmış bir hâldeydi. Gecenin bir yarısı onun çaresiz bir şekilde sorular yazdığını hatırladım; seslendirmediği korkularla bir sinir krizi geçirecek gibiydi. Mitolojik bir kahraman veya Süpermen değildi ama iyi bir insandı ve onun sıkıntılar âleminde yalnız bir gezgin olduğunu görüyordum.

"Benden istedikleri her şeyi yaptım," dedi. "İki vardiya çalıştım. Biriktiği zaman kömür tozlarını kaldırdım. İşe erken gelip stok çalışması yapmak için geç saatlere kadar kaldım. Benden ne istedilerse, yaptım." Güneşi görmek için başını kaldırdı ama bulutlar demir tabakalar gibiydi. "'Tom, bunu anlaman gerek,' dediler. 'Green Meadows'u ayakta tutabilmek için ciddi kısıntılar yapmak zorundayız.' Başka ne dediler, biliyor musun, Cory?"

"Hayır, efendim."

"Artık süt dağıtımının dinozorlar kadar ölü olduğunu söylediler. Plastik sürahilerde süt varken, buna gerek kalmıyor, dediler. Gelecek günlerde herkes işin kolayını arayacakmış." Parmaklarını birbirine doladı, sıska çenesindeki bir kas çalışıyordu. "Ama *benim* istediğim şey bu değil."

"İdare ederiz," dedim.

"Evet," dedi başını sallayarak. "İdare ederiz. Başka bir iş bulurum. Buraya gelmeden önce nalbur dükkânına uğrayıp başvuru formu doldurdum. Bay Vandercamp Junior'ın bir kamyon şoförüne ihtiyacı olabilir. Yahu, kasada bile çalışabilirim. Ama üç yıl sonra

yükleme alanında işçi başı yardımcısı olacağıma inanmıştım. Ne salaklık, değil mi?"

"Ama bilmiyordun ki."

"Hiçbir *zaman* bilmiyorum. Benim sorunum da bu işte."

Rüzgârla birlikte gölün suları hafiften dalgalanmaya başlamıştı. Ötemizdeki ormanda görünmeyen kargalar gaklıyordu. "Hava soğudu, baba," dedim. "Eve gitsek iyi olur."

"Deden bunu öğrenince," dedi Jaybird'ü kastederek, "kahkahayı basar herhalde."

"Annem de ben de buna gülecek değiliz," dedim. "Başka kimse de gülmez."

Üzüm suyu sürahisini alıp bir miktar daha içti. "Bugün Big Paul's Pantry'ye de uğradım ve oradaki onca sütü gördüm. Beyaz bir deniz gibiydi." Yine bana baktı; dudakları morarmıştı. "Her şeyin olduğu gibi kalmasını isterim. Ağzında çiklet, adımı bilmeyen, ona hatırını sorduğum zaman gülümsemeyen bir kızın paramı almasını istemiyorum. Süpermarketlerin akşam sekize kadar açık kalıp hoyrat ışıklarıyla gözlerimi rahatsız etmesini istemiyorum. Aileler akşam sekizde evlerinde olmalılar, onları tavandan inen pankartlarıyla satın almaya zorlayan süpermarketlerde değil. Diyeceğim şu... bu iş böyle devam ederse, ufak tefek konularda bile olsa, bir daha dönüş olmaz. Bir gün birisi kalkıp, 'Aman ne iyi, hava karardıktan sonra süpermarkete gidip raflardan daha önce adını bile duymadığımız şeyleri alabiliriz, peki, o sütçülere, kamyonetlerinin arkasında karpuz satan adamlara, ya da bahçesinde yetiştirdiği taze sebzeleri satan, hatırını sorduğun zaman sıcacık gülümseyen o kadına ne oldu?' Birisi şöyle diyebilir: 'Ya, o dediğin şeylerin hepsi artık süpermarkette var ve ihtiyacın olan şeyi almak için şuraya buraya gitmek zorunda değilsin; hepsi bir çatı altında. Neden başka şeyler için de böyle yapılmıyor ki? Kentte ihtiyaç duyulan her şey bir çatı altında bulunursa, kimse soğukta, yağmurda dolaşmak zorunda kalmaz. Ne harika bir fikir değil mi?'" Babam ellerini yumruk yaptı. "O zaman bir sürü

market, yol ve ev olur ama artık kent diye bir şey kalmaz. Şimdiki hâliyle kalmaz. Ve bir gün o her şeyin tek bir çatı altında toplandığı dükkânlardan birine girip çiklet çiğneyen kıza bir şey sorunca, sana, hayır, bizde yok ve bunu getirtemeyiz çünkü artık üretmiyorlar diyecektir. İnsanların istediği şey bu değil. İnsanlar sadece tavandan sarkan, size neyi satın almanız gerektiğini söyleyen pankartlar görmek istiyorlar. Sadece bunlardan var ama bunlar çok iyidir, diyecek o kız. Her biri mükemmeldir. Ve siz bunu eskittiğinizde veya bıktığınızda veya o pankartlar değiştiğinde, atın gitsin, çünkü çöpe atılacak şekilde yapılmıştır. O kız, bu mükemmel şeylerden kaç tane istiyorsunuz, lütfen çabuk karar verin sırada bekleyenler var, der."

Babam bir süre konuşmadı. Parmaklarının kütlediğini duydum.

"Alt tarafı sadece bir tane süpermarket var," dedim.

"Bu sadece ilki," dedi babam.

Gözlerini kıstı, rüzgâr gölün yüzeyinde desenler bırakırken bir dakika kadar sadece göle baktı.

"Seni işitiyorum," dedi alçak sesle.

Kiminle konuştuğunu biliyordum. "Baba? Eve gidebilir miyiz?"

"Sen git. Ben burada oturup arkadaşımı dinleyeceğim."

Rüzgârın ve kargaların sesini duydum ama babam başka bir ses işitiyordu. "Sana ne diyor o ses, baba?"

"Her zaman dediği şeyleri söylüyor. Ben onunla birlikte o karanlığın içine girene kadar beni rahat bırakmayacakmış."

Gözlerim yaşarmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, oğlum," dedi. "Bugün değil."

Ona neredeyse Dr. Lezander'i anlatacaktım. Ağzım açıldığı anda beynim karşıma bir soru çıkardı. Babama ne anlatacaktım ki? Dr. Lezander'in süt sevmediğini, gece kuşu olduğunu ve Vernon Thaxter'ın bu özelliklerin bir katile ait olduğuna inandığını mı? Oysa ağzımdan şunlar çıktı: "Leydi pek çok şeyi biliyor, baba. Rica edersek bize yardım edebilir."

"Leydi," diye tekrarladı babam. Sesi yoğunlaşmıştı. "Biggun Blaylock'a çok iyi bir numara yaptı, değil mi?"

"Evet, efendim, yaptı. Onu görmeye gidersek, bize yardım edebilir."

"Belki eder, belki edemez." Leydi'den yardım istemek canını yakıyormuş gibi suratı asıldı. Oysa bu zaten çektiği ve giderek artan acısından daha kötü olamazdı. "Bak sana ne diyeceğim," dedi ve kaş çatışı kayboldu. "Arkadaşıma bu konuda ne düşündüğünü soracağım."

Babam için korkuyordum. Çok ama çok korkuyordum. "Lütfen, bir an önce eve gel," dedim.

"Geleceğim," dedi babam. "Yakında."

Onu orada, alçalmış gri bulutların altındaki kaya üstünde otururken bıraktım. Roket'in yanına vardığımda dönüp babama baktım, o kayanın kenarında ayağa kalkmıştı. O karanlık suyun derinliklerinde arabaya dair bir iz arıyormuş gibi göle bakıyordu. Az kalsın ona seslenip kenara fazla yaklaşmaması için uyaracaktım ama sonra tekrar eski yerine gidip oturdu.

Bugün değil, demişti. Ona inanmak zorundaydım.

Geldiğim yoldan eve giderken aklım kayıp dünyanın yaratığını düşünemeyecek kadar meşguldü.

Bunu izleyen günler gri ve soğuktu, Zefir etrafındaki tepeler de Poulter Hill'deki otlar gibi kahverengiye bürünmüştü. Neşe dolu aya, aralığa girdik. Babam okuldan eve döndüğüm bazı günlerde evdeydi, bazılarında yoktu. Yaşına göre çok daha gergin ve bitkin görünen annem onun iş aramak için dışarıda olduğunu söylüyordu. Bense onun siyah camdan bir aynaya bakarak geleceği düşünerek yine o kayanın üstünde oturmadığını umuyordum.

Arkadaşlarımın anneleri destek oluyorlardı. Eve üstü kapalı yiyecek tencereleri, bisküvi sepetleri, evde yapılmış konserveler gibi şeyler getiriyorlardı. Bay Callan bize mevsimin ilk avından et getireceğine söz verdi. Annem karşılık olarak herkese pasta yapmakta

ısrar etti. Babam gelen yiyecekleri yiyordu ama bağış olduğu belli olan bu yiyecekleri yemek onu kahrediyordu. Nalbur dükkânının kamyon şoförüne veya kasada oturacak birine gerek görmediği belli olmuştu. Çoğu geceler babamın yataktan kalkıp evin içinde dolaştığını duyuyordum. Artık sabah on bire kadar falan uyuyor, sonra sabahın dördüne kadar uyanık kalıyordu. Tipik gece kuşu saatleriydi.

Bir cumartesi öğleden sonrası annem Merchants Caddesi'ndeki Woolworth's Mağazası'na gidip ona bir kutu pasta kalıbı almamı istedi. Roket'e binip gittim, pasta kalıplarını aldım ve dönüş yoluna çıktım.

Bright Star Cafe önünde durdum.

Bay Eugene Osborne burada çalışıyordu. Bay Eugene Osborne savaş sırasında Birinci Ordu'da görev yapmıştı. Ve Bay Eugene Osborne Almanca küfürleri duyduğu gibi anlıyordu.

Bu iş Brandywine Karnavalı'na gittiğimiz günden beri, küçük bir iblis kulağımın dibinde konuşuyormuş gibi aklımı kurcalıyordu. Sahibi tek kelime Almanca bile bilmezken bir papağan Almanca küfürleri nasıl bilebilirdi? Bay Osborne'un söylediği başka bir şeyi de hatırlıyordum: *Söylediği şeyler sadece küfür değildi. Almanca başka kelimeler de vardı ama birbirine karışmıştı.*

Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Roket'i dışarıda bırakıp Bright Star'a girdim.

Pek matah bir yer değildi; birkaç masa, birkaç oturma bölümü ve bir tezgâh vardı; insanlar bar taburelerinde oturup yaşlı Bayan Madeline Huckabee ve genç Carrie French'le sohbet ederlerdi. İlgi odağı sarışın ve güzel bir kadın olan Bayan French'ti; Bayan Huckabee ise iki kilometrelik bozuk bir yola benziyordu ama benim doğmamın öncesinden beri Bright Star'da çalışmaktaydı ve sıkı bir disiplin uygulardı. Bright Star günün bu saatinde tenhaydı, içeride sadece kahve içmekte olan birkaç kişi görünüyordu; çoğu emeklilerdi. Bunların arasında bir bölmede oturmuş, gazetesini okuyan Bay Cathcoate vardı. Ve tezgâhta oturmuş, Bayan French'e gülücükler dağıtan kişiyse, balina cüsseli Bay Dick Moultry'den başkası değildi.

Beni görünce sırıtması buhar oldu.

Ben tezgâha yaklaşırken, "Merhaba!" dedi Bayan French sıcak bir gülümsemeyle. Tavşan dişli olmasa, Chile Willow kadar güzel denebilirdi. "Sana ne verebilirim?"

"Bay Osborne burada mı?"

"Elbette."

"Onunla konuşabilir miyim, lütfen?"

"Bir dakika bekle." Tezgâhla mutfak arasındaki pencereye gitti. Bay Moultry onun bacaklarına bakabilmek için öne uzanırken kocaman göbeğini tezgâhın kenarına dayadı. "Eugene? Seninle konuşmak isteyen biri var!"

"Kim?" diyen sesi duydum.

"Kim?" diye bana sordu Bayan French. Bu kadın benim çevremden değildi, ben de Bright Star'a pek uğramazdım, beni tanımaması normaldi.

"Cory Mackenson."

"Ha, sen Tom'un oğlu musun?" diye sorunca başımı salladım. "Tom'un oğluymuş," diye seslendi Bay Osborne'a.

Babam da Beach Boys gibi tanınıyordu. Bay Moultry'nin beni seyrettiğini hissettim. Kahvesinden gürültülü bir yudum aldı, dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ona bu iyiliği yapmayacaktım.

Bay Osborne bir döner kapıdan geçti. Üstünde beyaz bir önlük ve beyaz bir külah vardı; ellerini bir beze sildikten sonra, "Tünaydın," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Bay Moultry öne uzanmış, kulak kesilmişti. "Oturabilir miyiz? Mesela, şuraya," dedim arka taraftaki bir bölmeyi işaret ederek.

"Tabii. Önden git."

Sırtım Bay Moultry'ye dönük olarak ikimiz de oturduktan sonra söze girdim. "Siz Winifred'i piyano dersi için Bayan Glass'ın evine getirdiğinizde ben de oradaydım."

"Bunu hatırlıyorum."

"Papağanı hatırlıyor musunuz? Onun Almanca küfrettiğini söylemiştiniz."

"Eğer Almanca biliyorsam, öyleydi. Ve ben Almanca bilirim."

"Papağanın başka neler söylediğini hatırlıyor musunuz?"

Bay Osborne sırtını dayadı. Başını bir yana eğip parmaklarında ABD ORDUSU dövmesi olan eline masanın servisindeki çatalı alıp çevirdi. "Sormamda sakıncası yoksa, neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Belli bir şey değil," dedim omuz silkerek. "Sadece merakım kabardı, o kadar."

"Merakın, öyle mi?" Gülümsedi. "Bana papağanın ne dediğini sormak için mi buraya geldin?"

"Evet, efendim."

"Bu dediğin yaklaşık üç hafta önceydi. Neden daha önce öğrenmek istemedin?"

"Sanırım, aklımda başka şeyler vardı." Tabii ki, öğrenmek *istemiştim* ama kayıp dünya yaratığının kaçması ve babamın işini kaybetmesi varken, bunun üstünde durmamıştım.

"Ayıp kelimeler dışında ne söylediğini pek hatırlamıyorum; o ayıp kelimeleri de Tom'un izni olmadan sana söyleyemem."

"Babamın buraya geldiğini bilmiyordum."

"Arada bir uğrar. Geçen gün başvuru formu doldurmak için geldi."

"Aa! Babamın *aşçılık* yapabildiğini bilmiyordum."

"Bulaşıkçı olarak başvurdu," dedi Bay Osborne gözleri üzerimde; birazcık irkildim. "Aslında bütün işe alımları Bayan Huckabee yapar. Bu iş yerini askeri eğitim kampı gibi yönetir."

Gözlerine bakmamaya çalışarak başımı salladım.

"O papağan," dedi Bay Osborne gülümseyerek. "O mavi papağan. O mavi renk onun laneti gibi. Ama normaldir, değil mi? Ne de olsa Bayan Mavi'nin papağanı."

"Normal, herhalde." Yetişkinlerin de ona Bayan Mavi dediklerini bilmiyordum.

"Nedir senin ilgini çeken şey, Cory?"

"Ben yazar olmak istiyorum," dedim nedense. "Bu tip şeyler ilgimi çekiyor."

"*Yazar* mı? Yani, hikâye falan gibi şeyler yazmak mı?"

"Evet, efendim."

"Kolay bir hedef değil." Dirseklerini masaya dayadı. "Şimdi bu bir hikâye için araştırma falan mı oluyor?"

"Evet, efendim." Bir ışık pırıltısı gördüm. "Evet, efendim, kesinlikle öyle!"

"Bayan Mavi hakkında bir hikâye yazmıyorsun, değil mi?"

"Yazdığım hikâye... bir papağanla ilgili," dedim. "Almanca konuşan bir papağanla."

"Öyle mi? Şu işe bak! Senin yaşındayken bir dedektif veya asker olmak isterdim. Bunlardan biri gerçekleşti." Dövmeli parmaklarına baktıktan sonra, "Keşke dedektif olsaydım," dedi iç geçirerek. Sesindeki ifade gerçek hayattaki askerliğin *Combat!* dizisine göre ne kadar zor olduğunu belli ediyordu.

"Papağanın başka neler söylediğini hatırlıyor musunuz, Bay Osborne?"

Homurdandı ama hâlâ gülümsüyordu. "Eğer bir yazar olmakta azimliysen, çok doğru bir yoldasın. Bunları bilmen senin için çok mu önemli?"

"Evet, efendim. Çok önemli."

Bay Osborne düşündü. Sonra, "Aslında karmakarışık şeylerdi," dedi. "Pek anlam çıkmıyordu."

"Yine de bilmek isterim."

"Dur bakalım, o zaman. Belleğimi zorlamam gerekiyor. Sana bir sır vereyim," diyerek öne doğru eğildi. "Bayan Huckabee'yle çalışıyorsan bir hayli ayıp kelime duyarsın." Kadın yakınlarda mı diye bakındım ama ya mutfaktaydı ya da tuvalette olmalıydı. "Papağanın şöyle bir şey dediğini hatırlar gibiyim." Gözlerini kapadı. "Kimbilir?"

"Hatırlayamıyor musunuz?" diye üsteledim.

"Hayır, buydu işte." Gözlerini açtı. 'Kimbilir?' Papağan küfretmediği anlarda bunu söylüyordu."

"Kim neyi bilir?" diye sordum.

"Hiç fikrim yok. Anlayabildiğim tek şey sadece 'Kimbilir?' Bu ve sanki birinin ismi gibi sandığım başka bir şey."

"Bir *isim* mi? Neydi?"

"Galiba Hannaford'du. Hiç değilse buna benzer bir şeydi."

Hannah Furd, dedim içimden.

"Ama yanılıyor olabilirim. O adı sadece bir kere duydum. Ama inan bana, o küfürler konusunda yanılmıyorum."

"Bayan Yeşil... yani Katharina Glass'ın o şarkı çalındığında papağanın çıldırdığını söylediğini hatırlıyor musunuz?" Şarkının adını hatırlamaya çalıştım. "'Güzel Hayal'?"

"Güzel Hayalperest," diye düzeltti beni. "Evet. Bayan Mavi'nin *bana* öğrettiği şarkı buydu."

"*Size* öğrettiği mi?"

"Evet. Hep bir müzik aleti çalmayı istemişimdir. Bayan Mavi'den dersler aldım... galiba tam zamanlı ders verişi dört yıl önceydi. Benim gibi yaşı ilerlemiş birçok öğrencisi vardı ve hepimize bu şarkıyı öğretmişti. Ama şimdi sen söyleyince düşündüm de, o zamanlar papağanın o gece olduğu gibi çığlıklar attığını hatırlamıyorum. Ne komik, değil mi?"

"Tuhaf," dedim, onu düzeltme sırası bana gelmişti.

"Eh, ben artık işime döneyim." Bayan Huckabee'nin tuvaletten çıktığını görmüştü; kadının görünüşü bir askeri bile korkutacak gibiydi. "Bu kadarı işine yarayacak mı?"

"Sanırım," dedim. "Henüz emin değilim."

Bay Osborne ayağa kalktı. "Baksana... o hikâyenin için beni de katar mısın?"

"Hangi hikâyenin?"

Bana garip bir ifadeyle baktı. "Mavi papağanla ilgili yazdığın hikâyeye."

"Ha, o hikâyeye! Tabii, efendim, katarım."

"Benimle ilgili güzel bir şeyler de," diye rica ettikten sonra mut-

fak kapısına doğru yöneldi. Televizyonda kahverengi üniformalı bir adam kıyameti koparıyordu.

"Hey, Eugene!" diye bağırdı Bay Moultry. "Şu hıyarı görüyor musun?"

"Bay Osborne?" dedim. Adam televizyona bakmadan önce dikkatini bana verdi. "Sizce Bayan Mavi'nin papağan o odadayken o şarkıyı bir daha çalar mı? Ve siz orada olup papağanın ne söylediğini dinleyebilir misiniz?"

"Sanırım, bu iş çok zor olur," dedi Bay Osborne.

"Neden?"

"Bayan Mavi iki hafta önce papağanı Dr. Lezander'e götürdü. Kuşlara özgü bir beyin tümörü gibi bir şeyi varmış. Doktor ona böyle söylemiş. Her neyse, papağan cavlağı çekmiş. Ne var, Dick?"

"Şu herife bak!" dedi Bay Moultry ekranda hırlayıp duran adamı işaret ederek. "Adı Lincoln Rockwell! Bu puşt Amerikan Nazi Partisi'nin başkanı; söylediği saçmalıklara bakar mısın?"

"Amerikan Nazileri mi?" Bay Osborne'un ensesinin kızardığını gördüm. "Yani, ben Avrupa'da bu heriflerin tepelenmesine yardım ettikten sonra şimdi burada, Amerika'dalar mı?"

"Ülkeyi ele geçireceklerini söylüyor!" dedi Bay Moultry. "Anlattıklarını dinlersen, yüreğin parçalanır!"

"O herifi elime geçirirsem, o çirkin *kafasını* parçalarım!"

Aklımda bin türlü düşünceyle dışarıya çıkmak üzereydim. O anda Bay Moultry'nin –ki, eski Şerif Amory onun Ku Klux Klan üyesi olduğunu söylemişti– gülerek söylediği şeyleri duydum. "Eh, bir konuda haklılar! Bence de bütün o zencileri Afrika'ya sepetlemeliyiz! Kesinlikle onlardan birini *evime* sokmam... şu Lightfoot zencisini ön kapısından evine davet eden biri gibi..."

Bu dediğini duyunca kimi kastettiğini anladım ve durup ona baktım. Bay Moultry ağzı kulaklarında Bay Osborne'la konuşuyor, televizyondaki adamsa "ırk temizliği" ile ilgili atıp tutuyordu. "Evet, benim evim benim kalemdir!" dedi Bay Moultry yan gözle bana

bakarak. "Bir zencinin kaleme girip kokutmasına asla izin vermem. Ya sen, Eugene?"

"Lincoln Rockwell, ha?" dedi Bay Osborne. "Bir Nazi için çok tuhaf bir isim."

"Galiba artık bazı insanlar zencilerle dost olmaktan vazgeçmeliler, değil mi, Eugene?" diye devam etti Bay Moultry bana yem atmayı sürdürerek.

Nihayet söylenen şeyler Bay Osborne'a dank etti. Dick Moultry'ye kokmuş bir peynire bakar gibi baktı. "Avrupa'da Ernie Graverson adındaki bir adam benim hayatımı kurtardı, Dick. Ve bu adam maça asından daha siyahtı."

"Aa... bak... onu kastetmedim..." Bay Moultry'nin sırıtışı acınasıydı. "Yani," dedi durumu kurtarmak için. "Daima aralarından bir-iki tanesinde goril beyni yerine beyaz adam beyni olabilir."

Bay Osborne ABD ORDUSU dövmeli elini Bay Moultry'nin omzuna dayayıp sertçe sıktı. "Bence, sesini kessen iyi edersin, Dick."

Bay Moultry bana kaçamak bakışlar atmayı kesti.

Televizyonda röportaj veren kahverengi üniformalı adamı bırakıp Bright Star'dan çıktım. Pasta kalıpları Roket'in sepetinde, evin yolunu tuttum. Ama yol boyunca aklım hep kısa süre önce ölmüş olan ve Almanca konuşan mavi papağandaydı.

Eve geldiğimde babam koltuğunda uyumaktaydı. Alabama maçı ben Woolworth's Mağazası'na gitmeden önce bitmişti, şimdi radyoda country müziği çalıyordu. Kalıpları anneme verdikten sonra babamın uyuyuşunu seyrettim. Kollarını göğsünde kavuşturarak kıvrılmıştı. Sanki kendini toparlamak istemiş gibi görünüyordu. Ağzından horultuya benzer bir ses çıktı. Aklından, onu irkilten bir şey geçince gözlerini açtı, kızarmışlardı, birkaç saniye bana baktıktan sonra yine gözlerini kapadı.

Uyurken yüzünün görünüşü hoşuma gitmedi. Kederli ve her ne kadar bol yiyeceğimiz olsa da, açlık çekiyormuş gibi görünüyordu. Yenik bir ifadesi vardı. Tabii, bulaşıkçılık da onurlu bir işti. Bunun

aksini söylemiyorum, çünkü verilen her emek saygıyı hak ederdi ve gerekliydi. Ama yükleme alanında şef yardımcısı olmaya o kadar yaklaşmışken, Bright Star'da bulaşıkçılık için başvurmak kimbilir nasıl bir çaresizliğin sonucuydu. Bir an yüzü sabah kâbusunun sıkıştırmasıyla kırıştı, ağzı aralanarak hafifçe inledi. Uykusunda bile rahat yoktu.

Odama gidip kapıyı kapadım ve yedi mistik çekmecemden birini açtım. White Owl puro kutusunu çıkarıp kapağını açtıktan sonra masa lambamın altında o tüye baktım.

Evet, dedim içimden nabzım hızlanarak. Evet.

Bu bir papağan tüyü olabilirdi.

Ama rengi zümrüt yeşiliydi. Bayan Mavi'nin küfürbaz papağanı, gagasının sarı oluşu dışında masmaviydi.

Keşke papağanlı olan Bayan Yeşil olsaydı, diye geçti içimden. Böylece o papağan zümrüt yeşili olurdu, diye düşündüm. Ve birden, kırmızı kayalıklı uçurumdan atlamışım gibi hissettim.

Bayan Yeşil parmaklarını kaybetme korkusuyla papağana kırık krak vermeyi reddettiği zaman Bayan Mavi'nin ona söylediği şeyleri hatırladım.

Üç kelimeydi.

Ben

Seninkini

Besledim.

Seninki ne? Papağan mı?

Hayatlarını tuhaf bir benzerlik ve rekabet içinde geçiren iki Glass kardeşin de birer papağanı mı vardı? Zümrüt yeşili olan ve bir tüyü kayıp ikinci bir papağan mı vardı? Evin başka bir köşesinde ve birincisi gibi yaygaracı olmayan...

Bir telefonla bunu öğrenebilirdim.

Tüyü avucuma aldım. Odadan çıkıp telefona giderken kalbim deli gibi atıyordu. Tabii, numarayı bilmediğim için ince rehbere bakmak zorundaydım.

Ben daha Glassların numarasını bulamadan telefon çaldı.

"Ben bakarım," deyip almacı kaldırdım.

Konuşan sesi ömrüm boyunca unutamayacağım.

"Cory, ben Bayan Callan. Annenle konuşabilir miyim, lütfen?"

Sesi gergin ve korku doluydu. Ters bir şey olduğunu hemen anladım. "Anne!" diye seslendim. "Anne, Bayan Callan arıyor."

Annem telefona gelince, "Babanı uyandırmasana," diye payladı beni ama kulağıma gelen homurtu ve hışırtıyla bunun için çok geç olduğunu anladım. "Merhaba, Diane. Nasılsın..." Annem sustu. Gülümsemesi kayboldu. *"Ne?"* diye fısıldadı. "Aman... Tanrım..."

"Ne olmuş? Ne olmuş?" diye sordum. Babam uykulu gözlerle içeriye girdi.

"Tamam, geliriz," diyordu annem. "Elbette. Evet. En kısa zamanda. Ah, Diane, çok üzüldüm!" Almacı yerine bırakırken gözleri yaşarmıştı ve yaşadığı şokla beti benzi attı. Önce babama, sonra bana baktı. "Davy Ray vurulmuş," dedi. Elim açıldı ve tüy uçup gitti.

Beş dakika sonra kamyonete binmiş, Union Town hastanesinin yolunu tutmuştuk. Ebeveynlerimin arasında oturuyor, annemin anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum. Davy Ray ve babası bugün ava çıkmışlardı. Oğlan babasıyla birlikte kışın değdiği ormanda geyik peşinde koşacakları için çok heyecanlıydı. Bir tepeden aşağıya iniyorlarmış. Sıradan bir tepeymiş. Ama Davy Ray'in ayağı, üstü yapraklarla kaplı bir sincap yuvasına girince tökezlemiş ve düşerken tüfeği kalbine ve akciğerlerine dönük hâlde altında kalmış. Tüfek düşüşün etkisiyle ateş almış. Bay Callan, fiziksel açıdan öyle çok da formda olan biri değilse de, oğlunu kucaklayıp kamyonetlerine gitmek için ormanda iki kilometre koşmuş.

Davy Ray hemen ameliyata alınmış. Annemin dediğine göre durumu çok ağırmış.

Hastane kırmızı taşlar ve camlardan oluşan bir binaydı. Bu kadar önemli bir yerin olması gerektiğinden daha küçükmüş gibi geldi gözüme. Acil kapısından girdik, gümüş saçlı bir hemşire bize nere-

ye gideceğimizi söyledi. Beyaz duvarlarla çevrili bekleme odasında Davy Ray'in ebeveynlerini bulduk. Bay Callan'ın üstünde hâlâ kamuflaj desenli av kıyafeti vardı; ön tarafındaki kanı görünce soluğum kesildi. Yanaklarına ve burnunun üstüne zeytin yeşili boya sürmüştü. Boya dağılmıştı ve korkunç bir çürük gibi görünüyordu. Sanırım, yüzünü yıkamayı akıl edemeyecek kadar şok içindeydi; et ve kanın yanında su ve sabun neydi ki? Tırnaklarının arasında hâlâ orman toprağı görülüyordu. O felaket anı içinde donup kalmış gibi görünüyordu. Bayan Callan ve annem birbirlerine sarıldılar; Bayan Callan ağlamaya başladı. Babam ve Bay Callan bir pencerenin önünde duruyorlardı. Davy Ray'in küçük kardeşi Andy orada yoktu; muhtemelen onu bir akrabalarına veya bir komşuya bırakmışlardı. Oğlan Davy Ray'in içinde bir neşterin ne işi olacağını anlayamayacak kadar küçüktü.

Oturdum ve okuyacak bir şey bulmaya çalıştım. Gözlerimi dergi sayfalarına odaklayamıyordum. Bay Callan'ın, "Çok hızlı oldu," deyişini duydum. Annem ve Bayan Callan el ele tutuşmuş bir hâlde oturuyorlardı. Hastane koridorlarında bir yerde bir gonk çaldı ve hoparlörden gelen bir ses Dr. Scofield'i çağırdı. Mavi kazaklı bir adam bekleme odasındakilere baktı, herkes dikkatini adama çevirdi ama adam, "Aranızda Russel ailesi var mı?" diye sordu. Sonra oradan ayrılıp acı içindeki aileyi aramak için başka bir yere gitti.

Callan ailesinin müdavimi olduğu Union Town Presbiteryen Kilisesi'nin rahibi geldi ve hepimizin el ele tutuşarak dua etmesini söyledi. Bay Callan'ın elini tuttum, gergin bir terle nemlenmişti. Duanın gücünü biliyordum ama artık bencillik etmeyecektim. Tabii ki, Davy Ray'in iyileşmesini istiyordum ve bunun için bütün kalbimle dua ettim ama Davy Ray'in Rebel gibi doğanın bir gücüyle ölü gibi yaşamasını dilemeyi hayal dahi edemezdim.

Johnny Wilson ve ebeveynleri geldiler. Oğlu gibi sakin bir insan olan Johnny'nin babası Bay Callan'la alçak sesle konuştu ama duygularını hiç göstermedi. Bayan Wilson ve annem Bayan Callan'ı

aralarına aldılar. Gözlerini yere çevirmiş olan Bayan Callan sanki Davy Ray'in yaşaması için Tanrı'yla pazarlık eder gibi, ikide bir, "Davy çok iyi bir çocuktur," deyip duruyordu.

Johnny de ben de birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. İkimizin de başından bu kadar kötü bir şey geçmemişti. Birkaç dakika sonra Ben ve ebeveynleriyle, Davy Ray'in bazı akrabaları geldiler. Presbiteryen rahibi Bay ve Bayan Callan'ı alıp götürdü; daha mahrem bir dua için olduğunu düşündüm. Ben, Johnny ve ben koridora çıkıp olay hakkında konuştuk. "İyileşecek," dedi Ben. "Babam burasının çok iyi bir hastane olduğunu söylüyor."

"Babam Davy Ray'in hemen orada ölmediği için talihli olduğunu söylüyor," dedi Johnny. "Kendini karnından vuran bir çocuk tanıyormuş, oğlan sadece birkaç saat yaşayabilmiş."

Timex saatime baktım. Davy Ray tam dört saattir ameliyat odasındaydı. "İyileşecek," dedim arkadaşlarıma. "Davy kuvvetli bir çocuktur. Bunu atlatacaktır."

Bir saat daha sürünerek geçti. Gece olmuş, soğuk bir sis bastırmıştı. Bay Callan yüzündeki boyaları yıkamış, tırnak aralarındaki toprakları temizlemişti; üstünde hastaneden ödünç aldığı yeşil önlük vardı. "Bu benim son ava gidişimdi," diyordu babama. "Yemin ederim. Davy Ray buradan çıkınca ilk işimiz bütün tüfeklerimizi ormana götürüp atmak olacak." Elini yüzüne götürdü, ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Babam kolunu onun omzuna koydu. "Oğlumun bana bugün ne dediğini biliyor musun, Tom? O olaydan on dakika önceydi. 'Eğer onu görürsek, vurmayacağız, değil mi?' dedi. 'Görürsek, onu vurmayacağız.' Neden söz ettiğini biliyor musun?"

Babam başını iki yana salladı.

"Karnavaldan kaçan o yaratık. Hadi bakalım, bunu söylemek nereden aklına geldi sence?"

"Bilmiyorum," dedi babam.

Bunları duyunca içim sızladı.

Kısa gri saçlı, tel çerçeveli gözlüklü bir adam içeriye girdi. Callanlar hemen ayağa kalktılar. "Sizlerle dışarıda konuşabilir miyim?" dedi adam. Annem babamın elini tuttu. Adamın iyi bir haber vermeyeceğini ben de anlamıştım.

Döndüklerinde Bay Callan herkesi bilgilendirdi; Davy Ray ameliyat odasından çıkmıştı. Durumu hâlâ kritikti ve her şey bu gece durumun nasıl gideceğine bağlıydı. Bay Callan oraya gelip destek oldukları için herkese teşekkür ettikten sonra artık hepimizin eve gitmesinin ve biraz uyumasının iyi olacağını söyledi.

Ben ve ebeveynleri saat ona kadar kaldıktan sonra, gittiler. Wilson ailesi onlardan yarım saat sonra gitti. Akrabalar da birer ikişer ayrıldılar. Presbiteryen rahibi ona gerek duydukları sürece orada kalacağını söyledi. Bayan Callan annemin elini tutup biraz daha kalmasını rica etti. Böylece o beyaz duvarlı odada bekledik; sis yağmura dönüştü, sonra yağmur durdu, puslu hava pencerenin önünden ilerledi ve tekrar sis bastı.

Saat gece yarısını geçe Bay Callan koridordaki bir makineden kahve almaya gitti. Birkaç dakika sonra gri saçlı doktorla birlikte döndü. "Diane!" dedi heyecanla. "Diane, Davy gözlerini açmış!"

Ele ele hızla odadan çıktılar.

On dakika geçti. Derken, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Bay Callan bekleme odasına döndü. "Cory?" dedi. "Davy Ray seni görmek istiyor."

Korktum.

"Hadi, Cory," dedi babam. "Çekinme."

Ayağa kalkıp Bay Callan'ın peşinden yürüdüm.

Doktor Davy Ray'in odasının dışında, rahiple konuşuyordu. Çizdikleri manzara ürkütücüydü. Bay Callan kapıyı açınca, içeriye girdim. Bayan Callan oradaydı; saydam bir oksijen çadırı içindeki yatağın kenarındaki bir iskemlede oturuyordu. Mavi bir örtü altında yatan Davy'nin üstündeki hortumlar kanla ve temiz sıvıyla dolu serum torbalarına bağlanmıştı. Yuvarlak siyah bir ekrandaki yeşil

ışık yavaş yavaş bipliyordu. Bayan Callan beni görünce uzanıp başını çadırın içine soktu. "Davy? Cory geldi."

Zorlukla alınan nefesi işitirken Clorox ve Pine Sol kokusu duydum. O anda yağmur pencere camlarını dövmeye başlamıştı. Bayan Callan, "Cory, buraya otur," diyerek ayağa kalktıktan sonra Davy Ray'in İtalyan mermeri kadar beyaz elini kaldırdı. "Ben hemen buradayım, Davy Ray." Zor bela bir gülücük çıkardıktan sonra oğlunun elini bir kez daha yatağa bıraktı ve yana çekildi.

Yatağın yanında durup oksijen çadırından arkadaşımın yüzüne baktım.

Rengi çok soluktu, gözlerinin altında mor çukurlar vardı. Ama birisi ıslak bir tarakla saçlarını taramıştı. Her tarafı örtülü olduğu için onu buraya getiren yara izlerini göremedim. Burun deliklerinden tüpler çıkıyordu ve dudakları griydi. Yüzü balmumu gibiydi; gözleri doğrudan bana bakıyordu.

"Benim, Cory," dedim.

Hızla yutkundu. O yeşil ışıklı bipleme bir an hızlanır gibi oldu ya da belki bana öyle gelmişti.

"Düşmüşsün," dedim ve o anda ne kadar ahmakça bir şey söylediğimi fark ettim.

Cevap vermedi. Herhalde konuşamıyor, diye düşündüm. "Ben ve Johnny de buradaydılar," dedim.

Davy Ray nefes aldı. Nefesini verirken, "*Ben*," dedi dudağının bir yanı kıvrılarak. "Ahmak kafa."

"Evet," dedim gülümsemeye çalışarak. Ben Bayan Callan kadar güçlü değildim. "Olanları hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Gözleri hummalı bir parlama saçıyordu. "Sana anlatacağım," dedi sesi çatlayarak. "Anlatmak zorundayım."

"Tamam," dedim ve iskemleye oturdum.

Bana gülümsedi. "Onu gördüm."

"Gördün mü?" Komploya dahilmişim gibi öne doğru eğilirken burnuma kan kokusu geldi ama belli etmedim. "Kayıp dünya yaratığını mı gördün?"

"Hayır. Daha iyisini." Acı çekerek yutkunurken gülümsemesi kayboldu sonra geri geldi. "Snowdown'ı gördüm."

"*Snowdown*," diye fısıldadım. Meşe ağacı gibi boynuzları olan büyük beyaz geyik. Eh, dedim içimden. Eğer Snowdown'ı görmeyi hak eden birisi varsa, o da Davy Ray'di.

"Onu gördüm. Bu yüzden düştüm. Önüme bakmıyordum. Ah, Cory, o kadar güzel ki."

"Eminim, öyledir," dedim.

"Anlattıklarından *daha büyük*! Ve çok daha *beyaz*."

"Eminim, gelmiş geçmiş en güzel geyiktir."

"Tam oradaydı," dedi Davy Ray. "Tam önümdeydi. Ve tam ben bunu babama söyleyecekken, Snowdown sıçradı. Sıçradı ve gözden kayboldu. Önüme bakmadığım için de düştüm. Ama bu Snowdown'ın suçu değildi, Cory. Kimsenin suçu değildi. Olacağı varmış."

"İyileşeceksin," dedim. Ağzının köşesinde kanlı bir salya köpüğünün büyümesini seyrettim.

"Snowdown'ı gördüğüm için çok mutluyum," dedi Davy Ray. "Her şeye değerdi."

Sessizleşmişti, nefesinin yumuşak ve ıslak hırıltısı dışında. Makine *bip... bip... bip* diye bipledi. "Artık gitsem iyi olacak," dedim ve ayağa kalkmak için davrandım.

Mermer beyazı eli benimkini kavradı.

"Bana bir hikâye anlat," diye fısıldadı.

Durdum. Davy Ray beklenti içinde bana bakıyordu. Tekrar oturdum. Elimi tutmaya devam etti, çekmeye çalışmadım. Eli buz gibiydi.

"Pekâlâ," dedim. Hikâyeyi Reis Beş Tufan gibi anlattıkça zenginleştirecektim. "Bir oğlan varmış."

"Evet," dedi Davy Ray. "Oğlan olmalı."

"Bu oğlan sadece düşünerek başka gezegenlere gidebiliyormuş. Ayakkabılarına Mars'ın kızıl toprağı bulaşabiliyor, Pluto'da paten kayabiliyormuş. Satürn'ün halkalarında bisiklet sürebiliyor, Venüs'teki dinozorlarla savaşabiliyormuş."

"Güneşe gidebiliyor muymuş, Cory?"

"Aa, tabii. İsterse güneşe her gün gidebiliyormuş. Bronzlaşmak istediği zaman gittiği yer orasıymış. Güneş gözlüğünü takıp oraya gidiyor ve bronzlaşmış bir tenle dönüyormuş."

"Orası adamakıllı sıcak olmalı," dedi Davy Ray.

"Yanına bir yelpaze alıyormuş," dedim. "Ve bu oğlan o gezegenlerin krallarıyla ve kraliçeleriyle arkadaşmış, onların şatolarını ziyaret edermiş. Mars Kralı Ludwig'in kızıl kum şatosuna, Jüpiter Kralı Nicholas'ın bulut şatosuna gitmiş. Satürn Kralı Zanthas'la Neptün Kralı Damon bir kuyruklu yıldız uğruna savaşırlarken bu oğlan onları barıştırmış. Merkür Kralı Burl'ün ateş şatosuna uğramış, sonra Venüs'e gidip Kral Swane'in yüksek mavi ağaçlarda bir şato inşa etmesine yardım etmiş. Uranüs Kralı Farron ona bütün bir yıl kalıp buz denizi filosunun amirali olmasını teklif etmiş. Bütün krallar bu çocuğu tanıyorlarmış. Bütün yıldızlar ve gezegenler yanıp milyonlarca kez tekrar ışık yüzü görse bile, bir daha asla onun gibi bir çocuk olmayacağını biliyorlarmış. Çünkü gezegenlerde yürüyebilen, hepsinin davetiye defterlerinde adı yazılı olan başka bir çocuk yokmuş."

"Hey, Cory?"

"Efendim?"

Davy Ray'in sesi uykulu gelmeye başlamıştı. "Bir bulut şatosu görmeyi çok isterdim, ya sen?"

"Hem de nasıl," dedim.

"Vay canına." Artık bana bakmıyordu. Yalnız bir gezginin gideceği bir yer araması gibi, başka bir yere bakmaktaydı. "Ben hiçbir zaman uçmaktan korkmadım, değil mi?"

"Hiç korkmadın."

"Biraz yoruldum, Cory." Kaşları çatılırken kanlı salyası çenesine doğru sızmaya başladı. "Bu kadar bitkin olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"O hâlde dinlen biraz," dedim. "Yarın yine seni görmeye geleceğim."

Kaş çatışı gevşedi. Dudaklarına bir gülümseme sinsice gelip yerleşti. "Ben bu gece güneşe gidersem, beni göremeyeceksin. Ben orada bronzlaşırken, sen burada kalıp üşüyeceksin."

"Cory?" Bu Bayan Callan'ın sesiydi. "Cory, doktorun buraya gelmesi gerekiyor."

"Tabii, efendim." Ayağa kalktım. Davy Ray'in soğuk eli birkaç saniye daha benimkini tuttuktan sonra yana kaydı. "Görüşmek üzere, tamam mı?"

"Hoşça kal, Cory," dedi Davy Ray.

"Hoşça..." derken durdum. Aklıma yazın ilk günü gördüğüm Bayan Neville gelmişti. "Görüşmek üzere," dedikten sonra annesinin yanından geçip kapıya yürüdüm. Dışarıya çıkmadan ağlayacak gibi oldum ama kendimi tuttum. Chile Willow'un annesinin dediği gibi, bunu kaldırabilirdim.

Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Midnight Mona'nın aşkını arayarak geçtiği sisli 16. Otoyol boyunca ilerleyip evin yolunu tuttuk. Yol boyunca pek konuşma olmadı; böyle zamanlarda kelimeler anlamsız kalıyordu. Evde, yeşil tüy elimden düştüğü yerdeydi. Onu tekrar puro kutusuna koydum.

Pazar sabahı irkilerek uyandım. Gözlerim yaşlıydı, pencereden sızan güneş yerde şeritler oluşturmuştu. Babam kapı eşiğinde durmaktaydı; üstünde dün bütün gün giymiş olduğu kıyafet vardı.

"Cory?" dedi.

Gezmek, gezmek: Krallar Ludwig'i, Nicholas'ı, Zanthas'ı, Damon'u, Burl'ü ve Swane'i görmek. Gezmek, gezmek: Kızıl kum şatolarına, mavi ağaçlardan, ateşten ve bulutlardan oluşan şatolara yolculuk yapmak. Gezmek, gezmek: davetiye defterlerinde tek bir ismin olduğu gezegenlere ve yıldızlara gitmek. Yalnız gezgin bu dünyadan ayrılmıştı. Yolu bir daha buradan geçmeyecekti.

2
İnanç

Ölümü bildiğimi sanırdım.

Televizyonun karşısında oturduğum veya Lirik sinemasının ekranı karşısında tereyağlı patlamış mısır yediğim günlerden beri ölümle birlikte yürümüştüm. Kaç kovboyun, kaç Kızılderili'nin okla veya kurşunla vurularak uçuşan tren ya da at arabası tozuna düşüşüne tanık olmuştum? Kaç düzine dedektif veya polis memurunun bir suçlunun kurşunuyla kan öksürerek yerde yatışını seyretmiştim? Savaştaki kaç askerin bombalarla veya makineli tüfeklerle yere serilişini ve kaç canavar kurbanının çığlıklar atarak yem oluşunu görmüştüm.

Rebel'ın boş bakan gözlerinde Ölüm'ü tanıdığımı sanmıştım. Bayan Neville'in son veda edişinde. Direksiyonunda bir adamın olduğu otomobilin gölün soğuk sularına gömülüşünde...

Yanılmışım.

Çünkü Ölüm tanınamaz. Onunla dost olamazsınız. Eğer Ölüm bir oğlan çocuğu olsaydı, oyun parkında hava diğer çocukların neşeli bağırışlarıyla titrerken, o oğlan tek başına kalmaya mahkûm kalırdı. Ölüm bir oğlan çocuğu olsaydı, tek başına yürürdü. Fısıltıyla konuşur, gözlerinde hiçbir insanın tahammül edemeyeceği bir bilgi olurdu.

İşte sessiz saatlerde aklıma takılan şey buydu: *Karanlıktan geliriz ve karanlığa dönmek zorundayız.*

Verandasında oturduğumuz sırada Dr. Lezander altın rengi te-

pelere bakarken bunları söylemişti. Buna inanmak istemedim. Davy Ray'in hiç ışık göremeyeceği, Presbiteryen Kilisesi'nde onun için yakılan mumu bile göremeyeceği bir yerde olduğuna inanmak istemiyordum. Davy Ray'in güneş görmeyen, nefes alamadığı, gölge tiyatrosu bile olsa kahkaha atamadığı bir yerde olduğunu düşünmek istemiyordum. Onun ölümünü izleyen günlerde, nasıl bir kurguya tanık olduğumu anlıyordum. Kovboylar, Kızılderililer, dedektifler, polis memurları, askerler ve canavar kurbanlarının hepsi sahne ışıklarının kısılmasıyla ayağa kalkacaklardı. Evlerine gidecekler, bir sonraki rolleri için çağrılmayı bekleyeceklerdi. Ama Davy Ray ebediyen ölmüştü ve onun karanlık içinde kaldığını düşünmeye dayanamıyordum.

Artık uyuyamayacak hâle gelmiştim. Odam çok fazla karanlıktı. Ne gördüğümü bilemediğim bir noktaya gelmişti, tıpkı bulanık bir siluetin Rebel'la konuştuğunu sandığım gece gibi. Davy Ray karanlıktaysa, Carl Bellwood da öyle olmalıydı. Rebel de. Ve Poulter Hill Mezarlığı'nda, Zefir ağaçlarının yumru yumru kökleri altında kemikleri yatan bütün insanlar da karanlığa dönmüşlerdi.

Davy Ray'in cenaze törenini hatırlıyordum. Mezarın kenarlarındaki kızıl toprağın ne kadar kalın olduğunu. Ne kadar kalın ve ağır olduğunu. Rahip duasını bitirdikten ve Brutonlu erkekler küreklerle toprak boca ettikten sonra oradan aşağıya açılan bir kapı yoktu. Sadece karanlık vardı ve bunun ağırlığı içimde bir şeyler koparıyordu.

Artık cennetin nerede olduğunu bilmiyordum. Tanrı'nın bir mantığı, bir planı veya bir nedeni olduğuna emin değildim; belki kendisi de karanlığın içindeydi. Artık hiçbir şeyden emin değildim: hayattan, ahiretten, Tanrı'dan, iyilikten emin değildim. Ve Merchants Caddesi'nde Noel süslemeleri başladığı sırada ben bu düşüncelerle sıkıntı içindeydim.

Noel'e hâlâ iki hafta vardı ama Zefir bir festival havasından uzaktı. Davy Ray'in ölümü herkesin neşesini boğmuştu. Bay Dollar'ın berber dükkânında, Bright Star Cafe'de, adliye binasında ve her yerde bunun hakkında konuşuluyordu. Ne kadar gençti, dediler. Ne

feci bir kaza, dediler. Ama hayat böyle, işte dediler; sevsen de sevmesen de hayat böyleydi.

Bunları işitmek beni rahatlatmıyordu. Tabii, ebeveynlerim Davy Ray'in artık acı çekmediğini ve daha iyi bir yerde olduğunu söyleyerek beni teselli etmeye çalıştılar.

Ama bir türlü onlara inanamıyordum. Neresi Zefir'den daha iyi bir yer olabilirdi ki?

"Cennet," dedi annem birlikte çatırdayan ateşin karşısında otururken. "Davy Ray cennete gitti; sen de buna inanmalısın."

"Peki neden?" diye sorduğum zaman annem yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu.

Bir cevap bekledim. Umdum ama annemin söylediği kelime beni tatmin etmedi. O kelime "inanç" idi.

Beni Başrahip Lovoy'a götürdüler. Onun kilisedeki ofisinde oturduk, bana masasının üstündeki kâseden bir limon şekeri verdi. "Cory," dedi, "sen İsa'ya inanıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim," dedim.

"Ve Tanrı'nın İsa'yı insanların günahları için ölmesi amacıyla gönderdiğine de inanıyor musun?"

"Evet, efendim."

"O hâlde, İsa'nın çarmıha gerilip öldüğüne, gömüldüğüne ve üç gün sonra mezarından çıktığına da inanıyor musun?"

"Evet, efendim." Bu aşamada aklım karıştı. "Ama İsa, İsa'ydı. Davy Ray sadece sıradan bir çocuktu."

"Bunu biliyorum, Cory ama İsa'nın dünyaya gelme amacı bizim anladığımızın ötesinde bir varoluş olduğunu göstermekti. Bize şunu gösterdi: Eğer Tanrı'ya inanırsak, O'nun arzusunu ve yolunu takip edersek, bizim de cennette, Tanrı'nın yanında bir yerimiz olacaktır. Anlıyor musun?"

Başrahip Lovoy sırtını dayadığı koltuğunda otururken bir dakika kadar bu açıklamayı düşündüm. "Cennet Zefir'den daha iyi bir yer midir?" diye sordum.

"Milyon kere daha iyidir."

"Orada çizgi romanlar var mıdır?"

"Eh..." Gülümsedi. "Cennetin ne olacağını gerçekten bilmiyoruz. Sadece harika bir yer olduğunu biliyoruz."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü," dedi, "İnanç sahibi olmalıyız." Kâseyi bana uzattı. "Bir şeker daha ister misin?"

Cenneti hayal edemiyordum. Eğer yapmayı sevdiğin şeyler orada yoksa nasıl iyi bir yer olabilirdi ki? Çizgi romanlar, canavar filmleri, bisikletler ve bunları sürebileceğin kır yolları yoksa... Yüzme havuzları yok, dondurma yok, yaz yok, 4 Temmuz günü mangal partileri yok... Gök gürültülü fırtınalar ve oturup onların gelişini izleyeceğin verandalar yok... Anladığım kadarıyla cennet içinde sadece tek bir konu hakkında kitaplar bulunan ve ebediyen ve ebediyen ve ebediyen bunları okumak zorunda olduğun bir kütüphaneye benziyordu. Daktilo kâğıdı ve sihirli kutu yoksa cennet nasıl bir yer olacaktı ki?

Cennet dedikleri yer cehennem olacaktı tabii.

O günler o kadar da kasvetli değildi. Kırmızılı yeşilli Noel ışıkları Merchants Caddesi'nde ışıldıyordu. Köşelerde Noel Baba'nın başı şeklinde lambalar yanıyordu. Trafik ışıklarından gümüş renkli teller sarkıyordu. Babam yeni bir iş buldu. Big Paul's Pantry'de stok kâtibi olarak haftada üç gün çalışmaya başladı.

Bir gün Dericiğer bana tam altı kez mankafa dedi. Tahtaya gelip sınıfa asal sayılar hakkında bildiklerimi göstermemi istedi.

Gelmiyorum, dedim.

"*Cory Mackernson, derhal buraya gel!*" diye kükredi.

"Hayır, efendim," dedim. Arkamda oturan Şeytan Kız, Bayan Harper'a yeni bir saldırı olacağını sezip neşeyle kıkırdadı.

"Ayağa kalk. Buraya gel. *Hemen!*" Dericiğer'in yüzü pancar gibi olmuştu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yanımda bitiverdi. Tahmin edemeyeceğim kadar hızlı hareket

ediyordu. İki eliyle kazağımdan tutup beni sıramdan o kadar sertçe çekti ki, dizimi çarptım ve canım yandı; o acı çok geçmeden yerini müthiş bir öfkeye bıraktı.

Davy Ray, karanlık ve inanç dedikleri o anlamsız kelime kafamın içine diken gibi batarken kadına yumruk savurdum.

Tam suratına geldi. İstesem daha iyi nişan alamazdım. Gözlüğü uçarken şok içinde bir çığlık attı. Öfkem hemen geçivermişti ama Dericiğer daha yeni başlıyordu. "*Nasıl bana vurursun, ne cüretle bana vurursun!*" diye kükreyerek saçımı kavrayıp başımı sarsmaya başladı. Sınıf arkadaşlarım şoke olmuşlardı; bu kadarı onlar için bile fazlaydı. Ben bir mitolojik âleme girmiştim ama henüz bunun farkında değildim. Dericiğer beni savurunca Sally Meachum'un sırasına çarptım, az kalsın onu düşürecektim. Sonra Dericiğer her adımını öfkeyle atarak beni müdürün odasına götürmek için sürükledi ve kapıdan çıkardı.

Kaçınılmaz sonuç olarak annem ve babam okula çağrıldılar. Davranışım karşısında afallamışlardı. Üç gün okuldan uzaklaştırma cezası aldım. Kuş gibi bir adam olan müdür Bay Cardinale okula dönmeden önce Bayan Harper'a bir özür mektubu yazıp bunu ebeveynlerime imzalatmam gerektiğini bildirdi.

Ebeveynlerim de orada, onun ofisindelerken adamın yüzüne baktım ve üç ay bile uzaklaştırılsam umurumda değil, dedim. Özür mektubu yazmayacağımı, mankafa denilmekten usandığımı, matematikten ve herkesten nefret ettiğimi söyledim.

Babam iskemlesinden fırladı. "Cory!" dedi. "Senin neyin var?"

"Bu okulun tarihinde hiçbir zaman bir öğrenci bir öğretmene vurmamıştır!" diye babalandı Bay Cardinale. "Hiçbir zaman! Bence bunu hatırlaması için bu oğlanın sağlam bir dayak yemesi gerek."

"Maalesef," dedi babam, "sizinle aynı fikirdeyim."

Eve giderken onlara açıklamaya çalıştım ama beni dinlemediler bile. Babam yaptığım şeyin mazereti olamayacağını, annemse hayatında hiç bu kadar utanmadığını söyledi. Ben de artık pes ettim ve

Roket kamyonetin arkasında yatarken surat asıp oturdum. Dayak babamın ellerinden geldi. Çabuk bitti ama canım çok yandı. Bir gün önce babamın Big Paul's Pantry'deki patronundan fırça yemiş olduğunu bilmiyordum. Sebebi, Noel şekeri kolilerinin sayısında yaptığı hataydı. Patronunun babamdan sekiz yaş küçük olduğunu, altında kırmızı Thunderbird marka bir otomobil olduğunu ve babama Tommy diye hitap ettiğini bilmiyordum.

Dayağı yerken ses çıkarmadım ama odama gidince yüzümü yastığıma gömdüm.

Annem içeriye geldi. Neden böyle davrandığımı anlayamadığını söyledi. Davy Ray için hâlâ çok üzgün olduğumu biliyordu ama Davy Ray cennetteydi ve hayat da yaşayanlar içindi. İstesem de istemesem de bir özür mektubu yazacaktım ve bunu bir an önce yapmalıydım. Yüzümü yastıktan kaldırıp ona babam kıyamete kadar beni pataklasa da, o özür mektubunu yazmayacağımı söyledim.

"O hâlde burada kal ve bunu bir daha düşün, genç adam," dedi annem. "Eminim boş mideyle daha iyi düşünebilirsin."

Karşılık vermedim. Gerek yoktu. Annem odamdan çıktıktan sonra babamla birlikte benim hakkımda konuştuklarını duydum. Benim neyim vardı ve neden bu kadar saygısızdım. Tabakların takırtısını duydum, burnuma kızarmış tavuk kokusu geldi. Yan dönüp uyudum.

Rüyamda yine o dört siyah kız vardı, bir ışık parlaması ve sessiz bir patlama beni uyandırdı. Yine başucumdaki çalar saati devirmiştim ama bu defa ebeveynlerim odama gelmediler. Saat hâlâ çalışıyordu; sabahın ikisi olmuştu. Kalkıp pencereden dışarıya baktım. Ucuna şapka asılacak kadar sivri bir hilal vardı. Pencerenin soğuk camının ardında gece sessizdi ve yıldızlar parlıyordu. Özür mektubu yazmayacaktım; belki bu içimdeki Jaybird etkisiydi, yine de asla ama asla Dericiğer'i tatmin edecek bir şey yapmayacaktım.

Beni anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Davy Ray gibi biriyle.

Muflonlu ceketim ön kapının yanındaki dolapta asılıydı. O taraftan çıkmak istemedim çünkü babam uyanık olabilirdi. Kadife pantolonumu, üst üste iki kazağımı ve eldivenimi giydikten sonra yavaşça pencereyi kaldırdım. Bir kere gıcırdadı, yüreğim ağzıma geldi; bir dakika bekledim ama yaklaşan ayak sesleri yoktu. Sonra pencereden dışarıya, buz gibi soğuk havaya çıktım.

Pencereyi arkamdan kapatırken, içine parmağımı sokabileceğim kadar bir aralık bıraktım. Roket'e binip sivri dişli ayın altında evden uzaklaştım.

Sessiz sokaklarda pedal çevirirken, stop lambaları sarı sarı göz kırpıyordu. Ağzımdan çıkan soluğum beyaz bir ahtapot gibi buhar çıkarmaktaydı. Birkaç evde ışık yanıyordu; herhalde uyku sersemi tökezlememek için banyo ışıklarını açık bırakmışlardı. Burnum ve kulaklarım çok üşüdü; kesinlikle Vernon Thaxter'a ya da köpeklere göre bir gece değildi. Poulter Hill'e giderken sola saptım ve yolu gerektiğinden bir kilometre daha uzattım çünkü görmek istediğim bir şey vardı. Üç dönümlük arazideki at ahırlı evin yakınından yavaşça geçtim.

Üst kattaki bir odada ışık yanıyordu. Banyo lambası olamayacak kadar parlaktı. Dr. Lezander uyanıktı ve radyoda yabancı ülkeleri dinliyordu.

Aklıma ilginç bir şey geldi. Belki de Dr. Lezander karanlıktan korktuğu için gece kuşuydu. Belki o aydınlık odada oturuyor, geç saatlerde bile olsa yalnızlık çekmemek için dünyanın dört bir tarafından sesleri dinliyordu.

Roket'i Dr. Lezander'in evinden uzaklaşırdım. Davy Ray öldüğünden beri yeşil tüy gizemi üstünde durmamıştım. Bu kasvetli ölüm ve şüphe günlerinde Bayan Mavi'ye telefon açmak bana çok zor geliyordu. Aklımı kendi kafamda toplanan karanlıktan uzaklaştırmak tüm gücümü alıyordu, Saxon Gölü'nün ışık görmeyen çamurlu dibinde neyin yattığını düşünecek hâlim yoktu. Dr. Lezander'in bundan sorumlu olduğunu da düşünmek istemiyordum. Eğer bu doğruysa, bu dünyada doğru ve gerçek olan ne kalıyordu?

Poulter Hill Mezarlığı'na geldim. Demir parmaklıklı giriş kapısı kilitliydi ama mezarlığın etrafındaki taş duvar sadece altmış santim kadar olduğu için bunu aşmam kolaydı. Roket'i dışarıda bırakıp ay ışığı altındaki mezar taşları arasından yürüyerek yokuşu çıktım. Poulter Hill iki dünya arasındaki o görünmez çizgide bulunduğu gibi, Zefir'le Bruton arasında da bulunuyordu. Bir yanda beyaz insanlar, diğer yanda siyahlar yatmaktaydı. Aynı kafede yemek yiyemeyen, aynı yüzme havuzunda yüzemeyen, aynı devlet okuluna gidemeyen veya aynı marketlerde alışveriş yapamayan insanların öldükten sonra birbirlerini görebilecekleri bir yerde gömülmekten hoşlanmamaları normaldi. Başrahip Lovoy'a, Leydi ve Ay Adam Davy Ray'le aynı cennete mi gidecekler diye sormak istiyordum. Eğer siyah insanlar da beyazlarla aynı cennette olacaklarsa, dünyada neden farklı kafelerde yemek yiyeceklerdi ki? Eğer siyah insanlarla beyazlar cennette birlikte yürüyorlarsa, dünyadayken birbirimizden uzak durmamız bizlerin Tanrı'dan daha akıllı mı daha aptal mı olduğumuzu gösteriyordu? Tabii, hepimiz karanlığa dönüyorsak zaten ne Tanrı ne de cennet vardı. Stevie Cauley'nin Midnight Mona'yı o karanlıktaki bir yarıktan nasıl geçirdiği de ayrı bir gizemdi, çünkü çevremde yükselen taşlar kadar net bir şekilde görmüştüm.

O kadar çok mezar taşı vardı ki. Bir yerde duymuş olduğum bir şeyi hatırladım: Yaşlı bir adam öldüğü zaman, bir kütüphane de yanıp kül olur. Davy Ray'in Adams Valley *Journal*'da çıkan ölüm ilanını hatırladım. Bir av kazasında öldüğünü yazmışlardı. Annesi ve babasının kim olduklarını, Andy adında küçük bir kardeşi bulunduğunu ve onun Union Town Presbiteryen Kilisesi'nin bir üyesi olduğunu belirtmişlerdi. Cenaze töreninin sabah on otuzda yapılacağı yazılıydı. Asıl yazmadıkları şeyler beni altüst etmişti. Güldüğü zaman göz kenarlarının nasıl kırıştığından, Ben'le bir atışmaya gireceği zaman ağzının nasıl bir yana kıvrıldığından söz edilmiyordu. Daha önce hiç görmediği bir orman patikası bulduğunda gözlerinin nasıl parladığından veya beyzbol topunu atmak üzereyken altdu-

dağını nasıl çiğnediğinden bahis yoktu. Sıradan bilgiler vermişler, fakat gerçek Davy Ray'i anlatmamışlardı. Mezarların arasında dolaşırken bunu düşünüyordum. Burada gömülmüş ve unutulmuş kaç hikâye vardı? Kaç yaşlı yanmış kütüphane ve her yıl yeni kitaplar biriktiren kaç genç kütüphane vardı? Bütün bu hikâyeler kayıptı. Keşke insanın bir sinemadaymış gibi gidip oturacağı bir oda olsaydı ve zilyon tane isim içinden birini seçip bir düğmeye basınca ekranda bir yüz belirip nasıl bir hayat yaşadığını anlatsaydı. Böylece bizden önce yaşamış nesillerin canlı anıları dinlenebilirdi, yüzlerce yıldır susturulmuş olsalar da seslerini duyabilirdik. Bir daha hiçbir zaman sesleri duyulmayacak olanların arasında yürürken, ne kadar savurgan bir tür olduğumuzu düşündüm. Geçmişi bir yana atmıştık ve bu yüzden geleceğimizi yoksul bırakmıştık.

Davy Ray'in mezarına geldim. Henüz mezar taşı getirilmemişti ama toprağa sokulmuş düz bir taş vardı. Tepenin ne aşağısında ne de üst kısmındaydı; ortada bir yerdeydi. Bu taşın yanına otururken yağmurun dineceği, baharın filizleneceği o yumuşak tümseğe basmamaya özen gösterdim. Buz gibi soğuk görünen ayın altından karanlığın içine baktım. Gündüz vakti buradan Zefir'in ve etrafındaki tepelerin güzel bir manzarasının görülebildiğini biliyordum. Gargoyllu köprüyü ve Tecumseh Nehri'ni görebiliyordunuz. O tepelerin arasından kıvrılarak geçen demir yolunu ve Zefir'den daha büyük kasabalara giderken nehri geçtiği yerdeki kavalet köprüyü görebiliyordunuz. Eğer bunu takdir edecek gözleriniz varsa, gerçekten güzel bir manzaraydı. Davy Ray'in mezarının tepelere ve nehir manzarasına mı yoksa bir bataklığa mı baktığını umursayacağını hiç sanmıyordum. Böyle şeyler yas tutanlar için önemli olabilirdi, ölenler için değil.

"Öf be," dedim soluğumu verirken. "Kafam amma da karışık."

Davy Ray'in cevap vereceğini mi ummuştum? Hayır. Dolayısıyla, bu sessizlik beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Karanlıkta mısın yoksa cennete misin, bilmiyorum," dedim.

"Ufak tefek sorunlarla karşılaşmıyorsan, cennet neden o kadar harika bir yer olsun, anlamıyorum. Bana kiliseymiş gibi geliyor. Pazar günü bir saatliğine kiliseye itirazım yok ama orada yaşamayı istemem. Karanlığı da istemem. Hiçbir şeyin olmadığı o yeri. Düşündüğün, yaptığın veya inandığın her şey, gölde kimsenin görmediği bir dalga gibi kaybolup gidiyor." Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı kavuşturdum. "Konuşacak bir ses, görecek gözler, işitecek kulaklar... hiçbir şey yok. O hâlde, neden doğduk ki, Davy Ray?"

Bu soru da bir sessizlik patlamasına yol açtı.

"Ve bu inanç işini de anlayamıyorum," diye devam ettim. "Annem inanç sahibi olmam gerektiğini söylüyor. Başrahip Lovoy ise mutlaka inanmamı söylüyor. Peki ama, ya inanacak bir şey yoksa, Davy Ray? Ya inanç karşında hiç kimse olmadan bir telefonda konuşmak gibiyse? Ve sen bir soru sorup da cevap alamayana kadar bunun farkında değilsen? Onca zaman havaya konuştuğunu anlayınca, insan kafayı yemez mi?"

O anda ben de havaya konuşmakta olduğumu fark ettim. Ama Davy Ray'in hemen yanımda yattığını bilmek beni rahatlattı. Biraz kenara kayıp kürek izlerinin görünmediği kahverengi otların üzerine sırtüstü uzandım ve harika yıldızlara baktım. "Şuna bak," dedim. "Şu gökyüzüne bak. Şeytan Kız siyah kadifeye burnunu sümkürmüş gibi görünüyor." Davy Ray'in bunu komik bulacağını düşünerek gülümsedim. "Bulunduğun yerden gökyüzünü görebiliyor musun?"

Sessizlik, yine sessizlik.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sırtım toprağın üstündeyken soğuğu fazla hissetmiyordum. Başım Davy Ray'in yanındaydı. "Bugün dayak yedim," dedim. "Babam canıma okudu. Galiba hak etmiştim. Ama Dericiğer de pataklanmayı hak ediyor, değil mi? Çocukların da söyleyecekleri şeyler varken, neden kimse onları dinlemiyor?" İç geçirip soluğumu verdim ve soluğum oğlak takımyıldızına doğru yükseldi. "O özür mektubunu yazamam, Davy Ray. Yapamam işte ve kimse de bana bunu yazdıramaz. Belki hatalıydım

ama yarı yarıya hatalıydım, oysa benden tamamen hatalı olduğumu söylemem isteniyor. Bunu yazamam. Ne yapacağım?"

İşte o anda işittim.

Davy Ray'in beni azarlayan sesini değil.

Uzaktan gelen bir tren düdüğünü.

Yük treni yaklaşıyordu.

Doğruldum. Tren Zefir'e doğru yaklaşırken kuyruklu yıldız gibi tepelerin ötesinde ilerleyen ışığını gördüm. İlerlemesini izledim.

Tren Tecumseh köprüsüne yaklaşırken yavaşlayacaktı. Hep böyle olurdu. Köprüyü geçerken daha da yavaşlar, ağır tekerlekleri eskimiş rayları inletir ve onları takırdatırdı.

Tren köprü üstündeyken o kadar yavaşlamış olurdu ki ona binmek mümkündü.

O an uzun sürmeyecekti. Tren yine hızını artıracak, Zefir'in karşı ucuna vardığında yine çok hızlı gidecekti.

"Özür mektubu yazamam, Davy Ray," dedim. "Ne yarın ne de ertesi gün. Hiçbir zaman. Galiba bir daha hiç okula gidemeyeceğim, ha?"

Davy Ray ne fikrini söyledi ne de bir tavsiyede bulundu. Tek başımaydım.

"Bir süreliğine buradan uzaklaşsam ne olur? Kısa süreliğine. İki-üç gün. Özür mektubu yazmaktansa, evden kaçmayı yeğlediğimi onlara göstersem ne olur? Belki o zaman beni dinlerler, ne dersin?" Yaklaşan yıldıza bakmayı sürdürdüm. Tren düdüğü herhalde raylar üzerinde duran bir geyiği uyarmak için bir daha öttü. Onun *Corrrrryyyyyy* diye seslendiğini duyabiliyordum.

Ayağa kalktım. Bir koşu Roket'e gitsem, tren köprüsüne varabilirdim. Ama hemen o anda gitmem gerekiyordu. On beş saniye gecikirsem, bir gün daha annemle babamın öfkesine ve hayal kırıklığına maruz kalacaktım. Bir gün daha, odasına kapanmış, yazılmamış özür mektubu yüzüne dik dik bakan bir oğlan çocuğu olacaktım. Geçecek tren daima geri dönerdi. Elimi cebime götürdüm; her şeyin

yolunda olduğu geçen kış Lirik sinemasında aldığım patlamış mısır ya da şekerden artan elli sent vardı.

"Gidiyorum, Davy Ray," dedim. "Gidiyorum!"

Mezarlığın içinde koşmaya başladım. Roket'e gelip selesine oturduğum anda çok geç kaldığımdan korktum. Köprüye doğru deli gibi pedal çevirdim, nefesim çıktığı gibi yüzüme yayılıyordu. Rayların kenarlarındaki çakıl kaplı hat boyunca ilerlerken, raylardan gelen inleme ve takırdama seslerini duydum; tren köprüyü geçiyordu ve hâlâ ona yetişebilecektim.

Ve işte onu gördüm, farları parlıyordu. Devasa lokomotif köprüden ve yanımdan geçti, yürüyüş tempomdan biraz daha hızlıydı. Ardından vagonlar geçmeye başladı: Güney Demiryolu vagonları, *ta tam, ta tam, ta tam* diyordu gergilerin üstünden. Tren şimdiden hızını artırmaya başlamıştı. Roket'ten inip onu bırakırken bir an ay ışığı altında parıldayan, farındaki altın gözü gördüm. "Döneceğim," diye söz verdim.

Bütün yük vagonları kapalı gibiydi. Trenin sonlarında bir vagonun kapısı yarı açıktı. Aklıma bedavacıların kafasını patlatıp onları buhardan kavrulmuş alana atan görevliler geldiyse de bunun üstünde çok durmadım. Kapısı aralık vagonun yanı sıra koştum, yakında bir merdiven vardı. Dört parmağımı metal basamak çubuğuna geçirdikten sonra öbür elimle de tutunup kendimi çakıllı zeminden yukarıya çektim.

Vagonun açık kapısından kendimi içeriye attım. Bu kadar becerikli oluşuma şaşırdım ama insanın altında birkaç tonluk çelik tekerlekler gıcırdarken, cambazlık yapması zor olmuyordu. O açıklıktan içeri girdiğimde parmaklarım demir basamakları bıraktı ve samanla kaplı ahşap zemine çarptım. İçeriye dalışım pek de nazik değildi, çıkardığım ses diğer tarafı kapalı vagonda yankılandı. Üstüm başım samanla kaplı hâlde oturdum.

Vagon sarsıldı. Belli ki, yolcu alacak şekilde yapılmamıştı.

Ama içeride birisi daha vardı.

"Hey, Princey!" dedi bir ses. "Az önce içeriye küçük bir kuş uçtu!"

Yerimde sıçradım. Bu seste bir beton karıcısındaki kayalarla, bir kurbağa vıraklamasının karışımı vardı. Önümde bir yerden geliyordu.

"Evet, onu görüyorum," dedi başka bir adam. Bu ses siyah bir ipek gibiydi ve yabancı bir aksanı vardı. "Galiba az kalsın kanatlarını kıracaktı, Franklin."

Vagonda, cebimdeki elli sent için gırtlağımı kesebilecek iki serseriyle beraberdim. Aralık kapıdan dışarıya atlamak için döndüm ama tren hızla Zefir'den çıkıyordu.

"Yerinde olsam, yapmazdım," dedi yabancı aksanlı olanı. "Hiç hoş olmaz."

Kenarda dururken kalbim deli gibi atıyordu.

"Seni ısıracak değiliz!" dedi sesi beton karıcısı gibi olanı. "Değil mi, Princey?"

"Kendi adına konuş, lütfen."

"Ha, şaka ediyor! Sen hep böyle espriler yaparsın, değil mi?"

"Evet," diyerek iç çekti siyah ipek sesli olanı. "Hep espri yaparım."

Yüzümün yanında bir kibrit çakıldı. Yine sıçradım; dönünce, orada kimin olduğunu gördüm.

Kâbuslarda görülebilecek bir surat bana bakıyordu; o kadar yakınımdaydı ki, küflü soluğu burnuma geliyordu.

Adam demiryolu traverslerini vücut geliştirmeci Charles Atlas gibi gösterecek kadar sıskaydı. Bir deri bir kemikti, siyah gözleri gölgeli çukurlara kaçmış, elmacıkkemikleri fırlamıştı. Ve yüzü... yazları kuruduğunda bile daha fazla nem tutan dere yatakları görmüştüm. Yüzünün her santimi kırışmış ve çatlamıştı, çatlaklar ağzını sapsarı dişlerinden uzaklaştırıyor, kel kafasının üzerinde garip bir şapka gibi devam ediyordu. Kibrit alevinde görünen uzun, sıska parmakları da o kibriti yakan eli gibi pörsümüştü. Boğazı kuru çatlaklarla kaplıydı. Üstünde tozlu, beyaz bir kostüm vardı ama nerede gömleği bitiyor

nerede pantolonu başlıyor, belli olmuyordu. Kirli paçavralarla dolu bir torbaya konmuş bir değnek gibiydi.

Korkudan taş kesilmiştim ve her an boğazıma bir usturanın dayanmasını bekliyordum.

Adamın diğer eli bir engereğin kafası gibi kalktı. Gerildim.

Elinde içinde birkaç tane Fig Newtons bisküvisi olan bir paket vardı.

"Bak sen şu işe!" dedi yabancı aksanlı adam şaşırmış bir hâlde. "Ahmet seni sevdi! Bir bisküvi al; Ahmet konuşmaz."

"Almasam..."

Kibrit söndü. Yanımdaki Ahmet'in kokusunu duyabiliyordum; o kadar kuruydu ki burnumdaki kıllar bile kurumuştu. Soluğu ölü yaprakların hışırtısına benziyordu.

Bir kibrit daha çakıldı. Ahmet'in sivri çenesinde siyah bir çizgi gördüm. Hâlâ bisküvi paketini bana uzatıyordu; başını salladı. Bunu yaptığı zaman derisinin çatırdadığını işittim.

Isıtılmış Ölüm gibi sırıtıyordu. Daha doğrusu, fazla pişirilmiş, hatta kabuk tutmuş Ölüm gibi sırıtıyordu. Titreyen elimi pakete uzatıp bir Fig Newton aldım. Bu hareketim Ahmet'i memnun etti. Vagonun karşı tarafına gidip diz çöktü ve yanar kibriti ters çevrilmiş bir kova üstündeki üç muma değdirdi.

Vagon aydınlanmaya başladı; aydınlandıkça keşke görmek zorunda kalmasaydım, dediğim şeyler göründü.

"Şimdi oldu, işte," dedi yabancı aksanlı adam sırtını dayadığı çuvalın oradan. "Artık birbirimizin gözlerini görebiliyoruz."

Keşke sırtlarımız birbirine dönük olsa ve aramızda beş kilometre mesafe olsa, dedim içimden.

Eğer bu adam bir kere bile güneşe çıkmışsa, o zaman Leydi de benim anneannem olabilirdi. Teni o kadar soluktu ki ay bile şarkıcı Don Ho kadar koyu renkli gözüküyordu. Genç bir adamdı, en azından babamdan daha gençti, sarı saçları alnından geriye taralıydı. Şakaklarında belli belirsiz gri çizgiler vardı. Koyu renk bir takım

elbise, beyaz gömlek giymiş, kravat takmıştı. Omuzlarındaki yamalar bu elbisenin çok daha güzel günler geçirdiğini gösteriyordu. Kol düğmeleri yıpranmıştı ve kravatı kahverengi lekelerle kaplıydı. Ama yine de bu adamda bir zarafet vardı, otururken bile; iyi yetiştirilmiş bir kurumun izlerini taşıyan bakışıyla size baktığı zaman dikkatinizi çekiyordu. İlk başta onun beyaz çoraplar giydiğini sandım ama sonra bunun ayak bilekleri olduğunu anladım. Ne ki, gözleri beni huzursuz ediyordu; mum ışığında gözbebekleri kırmızıydı.

Ama bu adam ve cildi kurumuş Ahmet, vagondaki üçüncü ucubeyle kıyaslanınca, Troy Donahue ve Yul Bryner gibi yakışıklı birer Hollywood aktörü kalırlardı.

Bu adam bir köşede ayakta duruyordu. Kürek biçimindeki garip şekilli kafası neredeyse tavana değecekti. Boyu en az iki metre olmalıydı. Omuzları Robbins Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki bazı uçakların kanatları kadar genişti. Çok iri ve hantal görünen vücudunda bir terslik vardı. Bol bir kahverengi ceketle dizleri yamalı gri bir pantolon giymişti. Pantolon ıslandıktan sonra sanki hâlâ üstündeyken çekmiş gibi görünüyordu. Adamın ayakkabılarının büyüklüğü beni hayretler içinde bıraktı; onlara ayakkabı demek atom bombasına ikna edici bir el bombası demek olurdu. Bunlar buldozer kepçesi gibiydi.

"Merhaba," dedi ayakkabıları ahşap zemine çarparak bana doğru yürürken. "Adım Franklin."

Sırıtıyordu. Sırıtmamasını dilerdim. Sırıtması Bay Sarnonicus'u mutsuz gösterirdi. Sırıtmasından daha kötü olan şey, Neandertal alnını kesen ve ciddi bir hıçkırığa tutulmuş şaşı bir tıp öğrencisi tarafından dikilmiş gibi görünen yara iziydi. İri yüzü yassı görünüyordu, parlak siyah saçları neredeyse kafatasına boyanmıştı. Mum ışığında, yakın zamanda yediği bir şey ona dokunmuş gibi görünüyordu. Talihsiz budala hastalıklı, grimsi bir renk tonuna sahipti. Ve hayret edilesi bir şeydi ama adamın kalın boynunun her iki yanından küçük, paslı bir vida çıkıyordu.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu ve elinde bereli bir matara tutuyordu. Onun elinde matara, deniz kabuğu gibi duruyordu.

"Aa... Hayır, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

"Fig Newton'ın üstüne iyi gider," dedi. "Yoksa boğazına takılır."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Boğazımı temizledim. "Gördünüz mü?"

"Peki. İyi o zaman." Köşesine döndü ve grotesk bir heykelmiş gibi orada dikildi.

"Franklin mutluluk dolu tiplerden biridir," diye açıkladı Princey. "Ahmet ise sessizlerden."

"*Siz* nasıl bir tipsiniz peki?" diye sordum.

"Ben hırslı tiplerdenim," dedi. "Peki ya sen?"

"Korkmuş." Arkamda rüzgârın uğultusunu duydum. Yük treni giderek hızlanıyordu, Zefir'i huzur içinde uyurken bırakıp gidiyordu.

"İstersen otur," dedi Princey. "Burası çok temiz değil ama zindan da sayılmaz."

Özlemle kapıdan dışarı baktım. Epey hızlı gidiyor olmalıydık...

"Saatte yüz kilometre," dedi Princey. "Ya da yüz on, bana öyle geliyor. Rüzgârdan iyi anlarım da."

Üçüne de olan mesafemi koruyarak oturdum.

"Ee..." Ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Nereye gidiyorsun, Cory?"

"Sanırım... bir dakika. Size adımı söylemiş miydim?"

"Eminim söylemişsindir."

"Hatırlamıyorum."

Franklin bir kahkaha attı. Roto-Rooter tahliye kamyonları tıkanmış bir boruyu açmaya çalışıyormuş gibi bir sesti. "Ha! Ha! Ha! Yine başladı. Princey en akıllımızdır."

"Bence size adımı söylemedim," dedim.

"Ee, inat etme," dedi Princey. "Herkesin bir adı vardır. Seninki ne?"

"Co..." diye başlayıp durdum. Bu üçü mü kaçıktı, yoksa ben mi? "Cory Mackenson. Zefirliyim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bu tren nereye gidiyor?" diye sordum.

"Buradan mı?" Gülümsedi. "Buradan her yere."

Ahmet'e baktım. Çömelmiş, titrek mumların ışığında dikkatle beni izliyordu. Pörsümüş ayaklarında sandaletler vardı ve ayak tırnakları beş santim uzunluğundaydı. "Hava sandalet giymek için soğuk değil mi?"

"Ahmet aldırmaz," dedi Princey. "Bu onun ayakkabı seçimidir. Kendisi Mısırlıdır."

"*Mısırlı mı?* Oradan buraya nasıl gelmiş?"

"Uzun ve tozlu bir yoldan," diyerek beni temin etti.

"Sizler *kimsiniz?* Sanki..."

"Tanıdık mı geldik? Eğer boksla ilgileniyorsan, tanırsın," dedi Princey. "Franklin Fitzgerald adını hiç duydun mu? Ya da Koca Philly Frank adını?"

"Hayır, efendim."

"O hâlde, neden duyduğunu söyledin?"

"Ben... öyle mi *söyledim?*"

"Seni Franklin Fitzgerald'la tanıştırayım," diyerek köşede duran canavarı işaret etti.

"Memnun oldum," dedim.

"Ben de," diye cevapladı Franklin.

"Ben Princey Von Kulic'im. Bu da Ahmet Zor-Söylenen-Soyadlı."

"Kih kih kih," diye kıkırdadı Franklin yara izli kocaman eliyle ağzını kapatarak.

"Siz Amerikalı değilsiniz, değil mi?" diye sordum Princey'ye.

"Dünya vatandaşı olarak hizmetinizdeyim."

"O hâlde nerelisiniz?"

"Ne buradaki ne oradaki bir ülkedenim. İstersen buna ülkesizlik diyebilirsin." Yine gülümsedi. "Ülkesiz. Hoşuma gitti. Ülkem yabancı istilacılar tarafından o kadar çok kere yağmalandı ki, tecavüz ve yağma için yeşil pul vermeye başladık. Burada para kazanmak daha kolay, başka ne diyebilirim ki?"

"O hâlde siz de boksörsünüz, öyle mi?"

"Ben mi?" Ağzında kötü bir tat bırakmış gibi yüzünü ekşitti. "Hayır. Ben Franklin'in kasları ardındaki beyinim. Onun menajeriyim. Ahmet de antrenörü. Birbirimizi öldürmeye çalışmadığımız zamanlar pekâlâ iyi geçiniriz."

"Ha, ha!" diye gürledi Franklin.

"Şu anda rakipler arasındayız," dedi Princey omuz silkerek. "Bulunduğumuz son yerden olacağımız bir sonraki yere gidiyoruz. Ve işte, korkarım bizim varoluşumuz budur."

Bu üçlü ne kadar korku verici de olsa, onlardan bir zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Bay Fitzgerald çok sık dövüşür mü?" diye sordum.

"Franklin nerede, ne zaman olsa her rakiple karşılaşabilir. Ne yazık ki, her ne kadar cüssesi korkunçsa da, yeterince süratli değildir."

"Princey benim yavaş olduğumu kastediyor," dedi Franklin.

"Evet. Ve bir de ne var, Franklin?"

Bu soruyu düşünürken dev adamın sarkık alnı çökmekle tehdit ediyordu sanki. "Öldürme içgüdüm yok," dedi sonunda.

"Ama bunun üstünde çalışıyoruz, değil mi, Sessiz Sam?" Princey bu soruyu Mısırlıya sormuştu. Ahmet çıkıntılı sarı dişini ortaya sererek hevesle başını salladı. Kafasının yerinden çıkması ihtimaline karşı dikkatli olsa iyi olur diye düşündüm.

Franklin'in boynuna bakmaya başladım. "Bay Princey, neden boynunda vidalar var?"

"Franklin birçok parçadan oluşan bir adamdır," dedi Princey; Franklin yine kıkırdadı. "Bunların çoğu eski parçalardır. Franklin'in ringdeki her maçı memnun edici değildi. Kısacası, o kadar çok kemiği kırılmıştı ki, doktorlar onu telle bağlamak zorunda kaldılar. O vidalar bel kemiğini kuvvetlendiren bir çubuğa bağlıdır. Eminim, acı veriyordur ama çok gerekli."

"Ya," dedi Franklin, "o kadar da kötü değil be."

"Onda bir aslanın kalbi var," diye açıkladı Princey. "Ama ne yazık ki, beyni de bir fareninki kadar."

"Ha ha ha! Bu Princey çok komik yahu."

"Susadım," dedi Princey; ayağa kalktı. O da uzun boyluydu, bir doksan falan olmalıydı. Ahmet gibi fasulye sırığı olmasa da, ince yapılıydı.

"Al bakalım," dedi Franklin ona matarayı uzatarak.

"Hayır, onu istemiyorum!" dedi Princey bunu solgun eliyle iterek. "İstediğim şey... ne istediğimi bilmiyorum." Bana baktı. "Hiç sana da böyle olur mu? Bir şey istediğin ama bunun ne olduğunu bilmediğin zamanlar?"

"Evet, efendim," dedim. "Bazen Coca Cola istediğimi sanırım ama aslında meyan kökü birası istiyorumdur."

"Aynen öyle. Boğazım Ahmet'in yastığı kadar kuru!" Yanımdan geçip dışarıda görünen ormana baktı. Sık ağaçların arasında hiç ışık görünmüyordu. "Pekâlâ!" dedi. "Artık bizi tanıyorsun. Ya sen? Sanırım, evden kaçmaktasın."

"Hayır, efendim. Yani, sadece bir süreliğine evden uzaklaşmak istedim."

"Ebeveynlerinle sorunun mu var? Ya da okulunla?"

"Her ikisiyle de," dedim.

Sırtını vagon duvarına dayayıp başını salladı. "Bir oğlan çocuğunun evrensel sıkıntıları. Benim de buna benzer sorunlarım olmuştu. Ben de bir süreliğine evden kaçtım. Sence bu, sorunlarını çözecek mi?"

"Bilmiyorum. Aklıma sadece bunu yapmak geldi."

"Dünya," dedi Princey, "Zefir gibi değildir, Cory. Dünyanın bir oğlan çocuğuna şefkati yoktur. Dünya harika bir yer olabileceği gibi, acımasız ve vahşi de olabilir. Biz bunu iyi biliriz."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü çok yer dolaştık. Bu dünyayı gördük ve içinde yaşayan insanları tanıdık. Bazen bu dünyada olan şeyleri düşünmek bile ödümü patlatıyor: zalimlik, umursamazlık, başka insanları yok saymak, zerre kadar saygı göstermemek... Ve bu düzelmediği gibi daha

da kötüye gidiyor, Cory." Başını kaldırıp hızımıza ayak uyduran aya baktı. "Ah dünya," dedi. "Eğer tuhaf değişimlerin senden nefret etmemize neden olmasaydı, hayat zamana teslim olmazdı."

"Ne güzel, değil mi?" dedi Franklin.

"Shakespeare," dedi Princey. "İnsanoğlunun evrensel sıkıntılarından söz ediyor." Dönüp kızıl gözbebekleriyle bana baktı. "Yaşlı bir adamdan bir öğüt ister misin, Cory?"

Aslında istemiyordum ama nezaket uğruna, "Evet, efendim," dedim.

Sanki içimden geçenleri anlamış gibi, şaşırmış göründü. "Yine de söyleyeceğim. Büyümek için acele etme. Çocukluğunu uzatabildiğin kadar uzat, çünkü bir kez o sihri kaybettikten sonra onu yine bulmak için yalvaracaksın."

Bu öğüt bana tanıdık geldi ama daha önce nerede duyduğumu hatırlayamadım.

"Bu dünyaya ait bir şey görmek ister misin, Cory?" diye sordu bana.

Başımı salladım, o kanlı gözbebeklerine büyülenmiş gibi bakıyordum.

"O hâlde, şansın varmış. Ben bir şehrin ışıklarını görüyorum."

Ayağa kalkıp dışarıya baktım. Ve orada, ejderhanın bükülmüş tepelerden oluşan omurgasında, dünyevi ışıklar yıldızları yıkayıp görünmez kılmıştı.

Princey bu şehre girince, trenin bakım istasyonlarına yaklaşırken yavaşlayacağını söyledi. O zaman bacaklarımızı kırmadan vagondan atlayabilecektik. Yaklaştıkça şehir de bizi sarmaya başlıyordu; ahşap evler tuğla evlere, sonra da taş yapılara dönüştü. Geç saate rağmen şehir hayat doluydu. Neon tabelalar vızıldayarak göz kırpıyordu; yollarda otomobiller, kaldırımlarda insanlar vardı. Az sonra yük treni, başka trenlerin durduğu bakım istasyonu raylarına geçip yavaşlamaya başladı. Bir insanın yürüme hızındayken Franklin'in kocaman ayakkabıları yere bastı. Ardından Ahmet üstündeki tozları

saçarak yere indi. "Gitmek istiyorsan, hadi," dedi Princey bana arkamdan. Atladım, sonra Princey geldi. Şehre varmıştık ve ben evimden çok uzaklardaydım.

Etrafımızda düdükleri çalan, lokomotiflerin istim attığı bakım istasyonu boyunca yürüdük. Havada yanık kokusu vardı ama bu soğuk bir ateşti. Princey geceyi geçirecek bir yer bulmamız gerektiğini söyledi. Yürümeye devam ettik, yüksek gri binaların altındaki gri sokaklardan geçtik, birkaç kez durup Franklin'i beklemek zorunda kaldık. Franklin gerçekten çok yavaş hareket ediyordu.

Ara sokakların duvarları kestiği bir yere geldik ve neon ışıkları çatlak beton üzerindeki su birikintilerinden yansıyordu. Bir ara sokaktan geçerken homurdanma ve darbe yiyen bir vücuttan çıkan sesi duydum. Bakmak için durdum. Bir adam başka bir adamın kollarını arkasından tutmuş, üçüncü bir adam da bu kişinin suratına art arda yumruklar indiriyordu. Dayak yiyen adamın ağzı burnu kan içindeydi, donuklaşmış gözleri korkuyla ıslanmıştı. Onu döven adam bir ağacın kesilmesi gibi sıradan bir iş yapıyordu sanki. "Para nerede, orospu çocuğu?" diye tısladı. "O parayı bize vereceksin." Dayak devam etti; üçüncü adamın yumrukları kan içindeydi. Yumruk inip kalkarken, dayak yiyen inledi ve adamın morarmış yüzü şekil değiştirmeye başladı.

Solgun bir el omzumu tuttu. "Hadi, gidelim."

Biraz ileride bir polis otomobili kaldırıma yanaştı. İki polis memuru uzun saçlı, elbisesi kirli bir adamın iki yanında durmaktaydı. İki polis de tıknazdı, siyah deri kılıfları içindeki tabancaları parlıyordu. Polislerden biri uzun saçlı adama doğru uzanıp yüzüne doğru bağırdı. Diğer polis onu saçından tutup döndürdü ve kafasını aracın ön camına çarptı. Cam kırılmadı ama adamın dizleri çözüldü. Polis aracına itilirken hiç direnemedi. Araç yanımızdan geçerken bir an dışarıya bakan adamın yüzünü gördüm; alnından kan akıyordu.

Bir kapı aralığından müzik bangırdıyordu; sadece ritimden ibaret bir şeydi. Adamın biri sırtını duvara dayamış oturuyordu, al-

tında sidik birikintisi vardı. Havaya bakan gözleri kaymıştı, sırıtıyordu. İki genç adam onun yanına geldi, birinin elinde bir benzin bidonu vardı. "Kalk ayağa!" dedi diğeri yerdeki adamı tekmeleyerek. Uyuşmuş adam sırıtmaya devam etti. "Kalk ayağa! Kalk ayağa!" Bir saniye sonra adamın üstüne benzin boca edildi. Diğer genç adam cebinden bir kibrit kutusu çıkardı.

Princey beni köşeden döndürdü. Ahmet'in arkasından gelen Franklin, körük gibi içini çekti, yüzüne gölgeler bulanmıştı.

Bir siren sesi duyuldu ama başka bir yöne gidiyordu. Midem bulanmış, başım ağrıyordu. Princey'nin omzumdaki eli rahatlatıcıydı.

Bir köşede, neon lambanın altında dört kadın durmaktaydı. Hepsi annemden gençti ama Chile Willow'dan yaşlıydılar. Önemli birini bekler gibi bir görünüşleri vardı, kıyafetleri üstlerine boyanmış gibi dardı. Yanlarından geçerken burnuma tatlı parfüm kokuları geldi. Birinin yüzüne baktım ve karşımda sarışın bir melek gördüm. Ama bu yüzde bir cansızlık vardı, boyalı bir bebeğin yüzüne benziyordu. "O puşt bana kazık atmasa iyi eder," dedi yanındaki esmer kıza. "Benimle beraber olmazsa, işi biter."

Kırmızı bir otomobil yanaştı. Sarı saçlı melek sürücüye bir gülücük gönderdi. Diğer kızlar da sahte ümitle dolu gözlerle onun yanında toplandılar.

Gördüğüm şey hoşuma gitmemişti. Princey beni oradan ayırdı.

Bir kapı eşiğinde kot ceketli bir adam eşikte sere serpe yatan bir kadının tepesinde dikilmişti. Pantolon fermuarını kapatıyordu. Kadının yüzü darbelerle morarmıştı. "Al işte," dedi adam. "Sana gösterdim, değil mi? Sana patronun kim olduğunu gösterdim, değil mi?" Eğilip kadının saçını kavradı. "Söylesene, orospu." Kadının başını sarstı. "Patron kimmiş, söyle!"

Kadın şişmiş gözleriyle yalvarırcasına baktı. Ağzı açılınca kırık dişleri göründü. "Sensin," dedi ve ağlamaya başladı. "Patron sensin."

"Yürümeye devam et, Cory," dedi Princey. "Durma, durma."

Sendeleyerek yürümeye devam ettim. Nereye baksam çirkin

beton görüyordum. Ne bir tepe ne de bir yeşillik. Başımı kaldırdım ama yıldızlar görünmüyordu, sadece gri bir gece... Bir köşeyi döndüğümüz sırada bir tıkırtı duydum. Kaburgaları çıkmış, küçük, beyaz bir köpek ümitsizce çöp tenekelerini karıştırıyordu. Birden orada iri bir adam bitti ve, "Şimdi elime geçtin," dedi ağzında bir muz kabuğuyla ona bakan köpeğe. Adam bir beyzbol sopasını kaldırıp köpeğin sırtına indirdi. Omurgası kırılan köpek acıyla inlerken ağzındaki muz kabuğu düştü. Adam onun tepesinde dikilip ağzı da gözleri de kalmayana, sadece kırmızı bir yıkıntıya dönüşene dek ona sopayla vurmaya devam etti. Hayvanın beyaz bacakları sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu.

"Küçük bok parçası," dedi adam köpeğin sıska kaburgalarını ayağıyla ezerek.

Gözlerim yaşlardan yandı. Tökezledim ama Princey beni tuttu. "Yürü," dedi. "Çabuk ol." Bu kanlı manzaradan uzaklaşırken kusmak üzereydim, taştan bir duvarın yanında yere düştüm. Arkamdan gelen Franklin mırıldanıyordu. "Bu çocuk evinden çok uzakta, Princey. Hiç doğru değil."

"Bu *hoşuma* mı gidiyor sanıyorsun?" diye tersledi onu Princey. "Mankafa!"

Duvarın kenarına gelince durdum. Küçük bir odaya bakar gibiydim. Tartışma sesleri duydum ama odada sadece bir oğlan vardı. Benim yaşlarımdaydı ama yüzündeki bir şey onu daha yaşlı gösteriyordu. Tartışma sesleri giderek yükselirken oğlan cam gibi gözlerle yere bakıyordu. Sonra bir süngerle bir tüp zamk aldı. Benim de arkadaşlarımın da plastik modeller için kullandığımıza benziyordu. Zamkı süngerin üstüne sıktıktan sonra süngeri burnuna dayayıp gözlerini kapadı ve nefes aldı. Bir dakika sonra sırtüstü düştü, gövdesi sarsılmaya başladı. Ağzı açıktı, dişleri art arda dilinin üstüne çarpmaya başladı.

Titredim, hıçkırdım ve başımı çevirdim. Princey'nin eli enseme dokunup başımı kendisine doğru çevirdi.

"Görüyor musun, Cory?" dedi fısıltıyla, sesi boğulmuş bir öfkey-

le gergin çıkıyordu. "Dünya oğlan çocuklarını çiğneyip yutuyor. Henüz bunun boğazına süpürge sapı sokacak hâlde değilsin."

"İstediğim şey... İstediğim şey..."

"Evine gitmek," dedi Princey. "Evine, Zefir'e."

Tekrar düdüklerin çaldığı tren bakım istasyonuna, vagonların arasına döndük. Princey doğru trene bindiğimden emin olmak için yolun bir kısmını benimle gideceklerini söyledi. O sırada bir Güney Demiryolu treni geldi, yük vagonlarından birisi kısmen açıktı. "İşte bu!" dedi Princey ve o aralıktan içeriye atladı. Sonra Franklin zorda kalınca, ondan beklenmeyecek bir çeviklikle atladı, onu her adımında toz saçan Ahmet izledi.

Trenin hızı artıyordu. Tutacağım bir şey arayarak vagonun yanında koşmaya başladım ama merdiven falan yoktu. "Hey!" diye bağırdım. "Beni bırakmayın!"

Vagon benden uzaklaşıyordu; yetişmek için çok hızlı koşmak zorundaydım. Vagonun içi karanlıktı, içinde Princey'yi, Franklin'i veya Ahmet'i göremiyordum. Bacaklarımın gücü azalırken deli gibi, "Beni bırakmayın!" diye bağırdım.

"Atla hadi, Cory!" diye seslendi Princey karanlığın içinden. "Atla!"

Tonlarca çelik yanı başımda gıcırdıyordu. "Korkuyorum!" diye bağırdım.

"Atla!" dedi Princey. "Biz seni yakalarız!"

Vagonun içinde onları göremiyordum; karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Ama oğlan çocuklarını yiyip yutan şehir arkamdaydı.

İnançlı olmak zorundaydım.

Öne doğru atılıp karanlık kapı aralığına doğru sıçradım.

Düşüyordum. Soğuk gecenin ve yıldızların arasına düşüyordum.

Bir sarsıntıyla gözlerim açıldı.

Zefir'den uzaklaşan ve o diğer dünyaya ilerleyen yük treninin düdüğünü duyabiliyordum.

Davy Ray'in mezarı başında uzandığım yerden doğruldum.

Uykum on dakika falan sürmüştü. Ama çok uzaklara gidip sarsılmış ve perişan, fakat güvenli bir şekilde dönmüştüm. Zefir'in ötesindeki dünyanın o kadar da kötü olmadığını biliyordum. Ne de olsa *National Geographic* okuruydum. Şehirlerin güzellikleri, sanat müzeleri ve cesaret ile insanlığa dair anıtları hakkında bilgim vardı. Ama tıpkı ay gibi, dünyanın bir tarafı da gizli kalıyordu. Tıpkı Zefir'de öldürülen adamın ay ışığından gizli kalışı benzeri. Dünya da Zefir gibi ne tamamen kötü ne de tamamen iyiydi. Princey – ya da Princey her ne idiyse – haklıydı. O canavarla karşılaşmadan önce biraz daha büyümem gerekiyordu. Ama şu anda sadece kendi yatağında yatıp uyandığında annesiyle babasının evde olmasını isteyen bir oğlan çocuğuydum. Dericiğer'den özür dileme konusu hâlâ kursağımda duruyordu. Ama vakti gelince onu da bir şekilde halledecektim.

Parıldayan yıldızların altında ayağa kalktım, üzücü bir şekilde yeni görünen mezara baktım. "Elveda, Davy Ray," dedikten sonra Roket'e binip evin yolunu tuttum.

Ertesi gün annem çok bitkin göründüğümü söyledi. Kötü bir rüya mı gördüm, diye sordu. Bir şeyim yok, üstesinden gelirim, dedim. Ardından bana krep hazırladı.

Özür mektubu hâlâ yazılmamıştı. O akşam odamdayken, duvarlardaki canavarlarım beni seyrederken, telefonun dört farklı zamanda çaldığını duydum. Annemle babam benimle konuşmaya geldiler. "Neden bize söylemedin?" diye sordu babam. "O öğretmenin çocukları bu kadar aşağıladığını bilmiyorduk." Daha önce söylediğim gibi, aşağılanmaya aşinaydı.

Arayanlardan biri Sally Meachum'un annesiydi. Şeytan Kız'ın bıyıklı annesi, Ladd Devine'ın babası ve Joe Peterson'ın annesi de aramıştı. Ebeveynlerime, çocuklarının onlara anlattıklarını anlatmışlardı ve bir anda, her ne kadar Dericiğer'e vurup gözlüğünü uçurmam yanlışsa da, Dericiğer'in de bu işte suçu olduğu ortaya çıkıyordu.

"Bir öğretmenin kimsenin çocuğuna mankafa demeye hakkı

yoktur," dedi babam bana. "Yaşı ne olursa olsun, herkes saygı görmeye layıktır. Yarın Bay Cardinale ile görüşüp bu sorunu halledeceğim." Sonra bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden en başında bize bunu anlatmadın, Cory?"

Omuz silktim. "Herhalde benim tarafımda olmayacağınızı düşündüğüm içindi."

"Eh," dedi babam, "galiba sana yeterince inancımız yokmuş, değil mi, ortak?"

Saçlarımı okşadı.

Geri dönmek çok güzeldi be.

3
Yorganın Kırpıntıları

Babam gerçekten de Bay Cardinale'e gitti. Okul müdürü diğer öğretmenlerden Dericiğer'in öğretmenlik ömrünü tükettiğine dair söylentileri duymuştu. Okuldan uzaklaştırıldığım süreyi yeterli buldu. Özür mektubu da gerekmeyecekti.

Okula döndüğümde kahraman gibi karşılandım. Daha sonraki yıllarda aydan dönen astronotlar bile benim gibi karşılanmayacaklardı. Dericiğer sinmişti ama asık suratlıydı; Bay Cardinale'den yediği fırçalar beyninde Noel çanları gibi çalıyor olmalıydı. Ama ben de kendi payıma hatalıydım ve bunu itiraf etmemin iyi olacağına karar verdim. Böylece Noel tatilinden önceki son gün okula döndüğümde, yoklama bittikten sonra elimi kaldırdım. "Ne var?" dedi Dericiğer sertçe.

Ayağa kalktım. Bütün gözler bana çevrilmiş, herkes adaletsizliğe, eşitsizliğe ve çiklet çiğneme yasağına karşı çıkmamı bekliyordu. "Bayan Harper?" dedim ve duraksadım, ihtişamım şu an için dengedeydi.

"Söyle hadi!" dedi kadın. "Aklından geçeni okuyamam ki, mankafa!"

Bay Cardinale ona her ne söylemişse, belli ki, Dericiğer'i silahlarını bırakmaya ikna edememişti. Ama doğru bulduğum yolda devam ettim. "Size vurmamalıydım," dedim. "Özür dilerim."

Ah, düşmüş kahramanlar! Ayakları sefil çamurlardan putlar. Arkadaşlarımın neler hissettiklerini biliyordum; etrafımı sınıftan yük-

selen inleme ve hüsran sesleri sardı. Heykel kaidemden inmiş bir çamur çukuruna düşmüştüm.

"*Özür* mü diliyorsun?" Dericiğer herkesten daha şaşırmış görünüyordu. Gözlüğünü çıkardı, sonra yine taktı. "Benden *özür* mü diliyorsun?"

"Evet, efendim."

"Eh... ben..." Dili tutuldu. Bağışlamanın bilinmeyen sularında dolanıyor, dibini bulmaya çalışıyordu. "Ne diyeceğimi... bilmiyor..."

Nezaket çağrısını yaptı ona. Nezaket, tüm o büyüsü ve mucizesiyle. Birden yumuşamış, yüzünde nazik bir ifade belirmişti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Yutkundu. Belki boğazına bir şey takılmıştı.

"...ama... *Artık biraz sağduyulu olmanın zamanı geldi, mankafa!*" diye kükredi.

Herhalde boğazına bir çivi takılmış olmalıydı. Şimdi bunu tükürüp atıyordu.

"*Otur yerine ve matematik kitabını aç!*"

Yüzü yumuşamamıştı, diye geçirdim içimden yerime otururken. Sadece ikinciye rüzgârı yakalamadan önce yelkeni orsa etmişti.

Öğlen tatili denen tımarhane sırasında Şeytan Kız'ın çaktırmadan yemek salonundan çıktığını gördüm. O sırada Dericiğer yemek parasını beyzbol kartlarına harcadığı için zavallı bir oğlanı haşlıyordu. Şeytan Kız Dericiğer onun yokluğunu fark etmeden tekrar kapının yanındaki iskemlesine oturdu. Şeytan'la diğer kızların kıkırdadıklarını gördüm. Bir dolap çevriliyordu.

Tekrar sınıfımıza döndüğümüz zaman Dericiğer masasına, etin etrafına kıvrılan bir aslan gibi kuruldu. "Alabama tarih kitaplarınızı açın!" dedi. "Onuncu Bölüm!" Yeniden Yapılanma. Çabuk olun!" Kendi kitabına uzandığı zaman homurdandığını duydum.

Dericiğer masanın üstündeki kitabı kaldıramıyordu. Herkes onu seyrederken, dirseklerini masaya dayayıp iki eliyle kaldırmaya çalıştı ama yerinden oynatamadı. Birisi güldü. "Çok mu komik?" dedi

öfke saçan gözlerle. "Kim bunu komik bulu..." Ve o anda ciyakladı çünkü dirseklerini de masadan kaldıramıyordu. Bir felaketle karşı karşıya olduğunu sezince, ayağa kalkmaya çalıştı. Kocaman poposu iskemleden ayrılmayınca, ayağa kalktığında iskemle de onunla birlikte kalktı. "Neler oluyor burada?" diye bağırırken ben de dahil bütün sınıf kahkahayı basmıştı. Dericiğer kapıya doğru yürümeye çalıştı ama kahverengi ayakkabılarının yerdeki muşambaya çakılmış gibi yapıştığını fark edince şoke oldu. Poposu iskemleye yapışmış, ayakkabıları görünmez bir demire saplanmış, dirseklerini masadan kaldıramaz bir durumdaydı. Sanki bize reverans yapar gibi bir görünüşü vardı ama yüzündeki öfke ifadesi bu nazik harekete ters düşüyordu.

"Bana yardım edin!" diye sızlandı; ağlamak üzereydi. "Yardım edin!" Dericiğer'in yakarışları kapıya yönelikti ama sınıftaki kahkaha bombardımanı arasında cankurtaran düdüğü gibi sesinin buzlu camın ötesine geçebileceğini hiç sanmıyordum. Gömleğinin bir kolunu söküp bir dirseğini kurtardı ama o elini tekrar masaya dayamak hatasını yaptı; artık o eli de serbest değildi. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Birisi bana yardım etsin!"

Bu durumu sonlandıran kişi, okulun siyah bekçisi Bay Dennis oldu. Bay Cardinale, Dericiğer'i kurtarması için onu çağırmıştı. Bay Dennis, Dericiğer'i masaya, iskemleye ve yere mıhlayan maddenin sert liflerini demir testeresiyle kesmek zorunda kaldı. Ama ne yazık ki, bu kesme işi sırasında ayağı kaydı, Dericiğer'in poposunun bir kısmının da yeniden yapılanması gerekecekti.

Dericiğer bağıra çağıra çobanpüskülüyle süslenmiş koridordan bir ambulansa taşınırken, Bay Dennis'in müdüre hayatında bu kadar müthiş bir tutkal görmediğini söylediğini duydum. Dediğine göre bu madde üstüne bulaştığı şeyin rengini alıyormuş. Kokusuzmuş ama hafif bir maya kokusu da almış. Bayan Harper elini orada bırakmadığı için şanslıymış. Bay Cardinale küplere binmişti. Fakat sınıfta ne tüp içinde ne de kavanozda herhangi bir tutkal bulunabil-

di. Bay Cardinale bir çocuğun bu kadar kurnazlık isteyen bir hinlik yapabildiğine inanamıyordu.

Tabii, Şeytan Kızı tanımıyordu. Kesin olarak öğrenmiş değilim ama sanırım tutkal şişesini bir iple pencerenin dışına asmış, sonra bizler yemek yerken bu şişeyi içeriye almıştı. Tutkalı gerekli gördüğü yüzeylere sürdükten sonra, okuldan sonra almak üzere şişeyi yine pencerenin dışına asmış olmalıydı. Daha sonra öğrendiğime göre Şeytan Kız terkibinde Tecumseh Nehri dibindeki çamur, Poulter Hill toprağı ve annesinin melek pastası tarifindeki maddeler bulunan bu tutkalı kendisi oluşturmuştu. Eğer böyle idiyse, Bayan Sutley'in yaptığı pastanın tadına bile bakmak istemezdim. Adına da süper şey diyordu ki çok mantıklıydı.

Şeytan Kız'ın sınıf atlamasının altında bir neden olması gerektiğini biliyordum. Ama onun gerçek yeteneğinin kimya konusunda olduğundan haberim yoktu.

Serin bir öğleden sonrası babamla ormanda dolaşmaya gittik. İşimize yarayacak küçük bir çam ağacı bulduk. Bunu eve götürdük ve o gece annem mısır patlattı; biz de ağaca patlamış mısır, altın ve gümüş renkli püsküller asıp bir yıldır dolapta duran başka süslemeleri yerleştirdik.

Ben Noel şarkıları öğreniyordu. Ona Bayan Yeşil'in bir papağanı var mı, diye sordum ama bilmiyordu. Hiç görmedim, dedi. Ama arka odalardan birinde bir yeşil papağanları olabilirdi. Babamla birlikte gidip anneme yeni bir pasta kitabıyla bir fırın tavası aldık; sonra annemle çıkıp babama çorap ve iç çamaşırı aldık. Babam tek başına Woolworths' Mağazası'na gidip anneme küçük bir şişe parfüm alırken annem de ona kareli bir atkı aldı. Ağacın altındaki o parlak ambalajlı paketlerin içinde ne olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Orada, üstlerinde adım yazılı iki paket daha vardı ve içlerinde ne olduğunu bilmiyordum. Biri küçük, diğeri biraz daha büyüktü. Aydınlanması gereken iki gizem...

Glass kardeşlere telefon etmek için içim içimi yiyordu. Buna son kez niyetlendiğimde, bir trajedi yaşanmıştı. Ama yeşil tüyü elim-

den bırakmıyordum. Bir sabah, rüyamda adımı seslenen dört siyah kızı gördükten sonra uyandım, odama giren güneşe karşı gözlerimi ovuşturdum, komodinimin üstündeki yeşil tüyü alırken ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Onlara telefon etmeyecek, gidip bizzat kendi gözlerimle görecektim.

Sarınıp sarmalandıktan sonra Roket'e binip Shantuck Sokağı'ndaki evin yolunu tuttum. Cebimde tüy, kapıyı tıklattım.

Kapıyı Bayan Mavi açtı. Erken bir saatti, dokuzu biraz geçiyordu. Bayan Mavi'nin üstünde gök mavisi bir sabahlık, ayaklarında aynı renkte terlikler vardı. Beyazımsı-sarı saçları her zamanki gibi tepesinde toplanmıştı; herhalde kalkar kalkmaz ilk iş bunu yapmış olmalıydı. Aklıma Matterhorn Dağı'nın resimleri geldi. Kalın siyah çerçeveli gözlüğünün ardından beni süzdü. "Cory Mackenson," dedi. Sesi cansızdı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bir dakikalığına içeriye girebilir miyim?"

"Tek başımayım," dedi.

"Sadece bir dakikalığına."

"Tek başımayım," diye tekrarlarken gözleri doldu. Kapıyı açık bırakıp içeriye girdi. Ben de girdim; salon Ben'i almak için geldiğim günkü gibi zevksiz süslerle kaplıydı. Ne ki... eksik olan bir şey vardı.

"Tek başımayım." Bayan Mavi kendini çırpı gibi bacakları olan kanepeye attı, başını eğdi ve ağlamaya başladı.

"Bayan Yeş... diğer Bayan Glass nerede?"

"Artık yok," dedi kırgın bir bakışla.

"Burada değil mi?"

"Hayır. O şimdi... Tanrı bilir nerededir." Gözlüğünü çıkarıp mavi dantelli bir mendille gözyaşlarını sildi. Gözlüğü çıkınca ve saçları biraz daha aşağıya sarkınca belki de...o kadar *korkutucu* görünmeyebilirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Olan şu; kalbim yerinden sökülüp atıldı ve *üstünde tepinildi! Resmen tepinildi!*" Gözlerinden yeni yaşlar boşaldı. "Ah, bunu düşünmek bile zor geliyor!"

"Birisi kötü bir şey mi yaptı?"

"*İhanete* uğradım!" dedi. "Hem de kendi kanımdan canımdan biri tarafından!" Yanındaki bir kâğıdı alıp bana uzattı. "Al, kendin oku!"

Aldım. Koyu yeşil mürekkeple, güzel bir el yazısıyla yazılmıştı.

Sevgili Sonia, diye başlıyordu. *İki kalp birbirini çağırınca, buna karşılık vermekten başka ne yapılabilir? Duygularımı daha fazla göz ardı edemem. Duygularım beni kavuruyor. Gerçek tutkuyla mest olmak istiyorum. Müzik güzel, sevgili kardeşim ama notalar artık susmalı. Aşk yaşamaya devam eden bir şarkıdır. Kendimi o daha güzel, daha derin senfoniye bırakmalıyım. Bu nedenle onunla gitmem gerekiyor, Sonia. Kendimi ona teslim etmekten başka seçeneğim yok; bedenimle ve ruhumla... Sen bu mektubu okuduğunda biz...*

"*Evlenmiş mi?*" diye bağırmış olmalıyım, çünkü Bayan Mavi yerinde sıçradı.

"Evlenmiş," dedi acı içinde.

...evlenmiş olacağız. Umarız bu hayattaki ilahi besteyi bizim yönetmediğimizi ama Ulu maestro tarafından yönetildiğimizi anlarsın. Elveda, kardeşin Katharina.

"Bu kadar iğrenç bir şey olabilir mi?" diye sordu bana Bayan Mavi. Altdudağı titremeye başlıyordu.

"Kardeşiniz kimle kaçtı?"

Bayan Mavi bu kişinin adını söylerken yüreği daha da paramparça oldu.

"Yani... kardeşiniz... *Bay Cathcoate*'la mı evlendi?"

"Owen," dedi Bayan Mavi gözyaşları arasında. "Benim sevgili, tatlı Owen'ım öz kardeşimle kaçtı!"

Kulaklarıma inanamıyordum. Bay Cathcoate sadece gidip Bayan Yeşil'le evlenmemişti; Bayan Mavi'yle de işi pişirmişti! Bu adamın içinde Vahşi Batı özellikleri olduğunu bilirdim ama güneyli yanlarının da o kadar vahşi olduğunu hiç tahmin etmemiştim. "Bay Cathcoate siz hanımlar için biraz fazla *yaşlı* değil mi?" diye sordum mektubu onun yanına bırakırken.

"Bay Cathcoate'un yüreği bir çocuğunki gibidir," dedikten sonra gözleri daldı. "Of, Tanrım, bu adamı çok özleyeceğim!"

"Size bir şey sormam gerekiyor," dedim yeni bir gözyaşı seli başlamadan. "Kardeşinizin bir papağanı var mı?"

Şimdi hayretle bana bakma sırası ona gelmişti. "*Papağan* mı?"

"Evet, efendim. Sizin mavi bir papağanınız vardı. Kardeşinizin yeşil bir papağanı var mı?"

"Hayır," dedi Bayan Blue Glass. "Ben sana kalp kırıklığımı anlatıyorum, sen tutmuş papağanlar hakkında konuşmak istiyorsun!"

"Özür dilerim. Sormak zorundaydım." İç geçirip odanın içinde bakındım. Antika vitrinden bazı biblolar gitmişti. Bayan Yeşil'in bir daha geleceğini hiç sanmıyordum ve sanırım, Bayan Mavi de bunun farkındaydı. Göründüğü kadarıyla kafesten bir kuş uçup gitmişti. Elimi cebime sokup yeşil tüye dokundum. "Sizi rahatsız etmek istememiştim," diyerek kapıya doğru yürüdüm.

"Papağanım bile beni terk etti," diye inledi Bayan Mavi. "Ve benim papağanım o kadar tatlı, o kadar nazikti ki..."

"Evet, efendim. Bunu duyduğuma çok üzüldüm ve..."

"Katharina'nın pis, arsız papağanı gibi değildi! Eh, onu doğru tanımış olmalıydım, değil mi? Başından beri Owen'a göz diktiğini anlamalıydım!"

"Bir dakika," dedim "Kardeşinizin bir papağanı olmadığını söylediniz sanıyordum."

"Öyle demedim. Katharina'nın papağanı *artık* yok. O şeytan yanlış bir şey yiyip öldü."

Tekrar dönüp yanına yürüdüm. Elimi cebimden çıkarırken parmaklarımı açtım. Nabzım hızlanmıştı. "Bayan Glass, kardeşinizin papağanı bu renkte miydi?"

Bayan Mavi şöyle bir göz attı. "Evet. Onun tüylerini tanırım, devamlı kafesine çarpar, tüylerini etrafa dökerdi. Öldüğünde neredeyse tüysüz kalmıştı." Sustu. "Dur bakayım. Onun tüylerinden biriyle *sen* ne yapıyorsun?"

"Onu bir yerde buldum."

"O kuş öldüğünde... ne zamandı?"

Biliyordum. "Mart ayında öldü," dedim.

"Evet, *marttı*. Çiçekler filizlenmeye başlamıştı ve biz Paskalya müziğimizi seçiyorduk. Ama..." Kaşları çatıldı, üstünde tepinilmiş kalbini o an unutuldu. "Sen bunu nereden biliyorsun, Cory?"

"Küçük bir kuş söyledi," dedim. "O papağan neden öldü?"

"Beyin hummasıymış. Tıpkı benim papağanımınki gibi. Dr. Lezander tropikal kuşlarda bunun yaygın olduğunu ve bir kez başladı mı, yapılacak bir şey olmadığını söylemişti."

"Dr. Lezander." Bu isim ağzımdan buzlu bir nefes gibi çıktı.

"O adam benim papağanımı çok severdi. Hayatında gördüğü en nazik kuş olduğunu söylemişti." Dudakları çirkin bir şekilde kıvrıldı. "Ama Katharina'nın o yeşil papağanından *nefret* ediyordu. Sanırım, benim gibi o da anlaşılmayacağını bilseydi, o hayvanı öldürebilirdi."

"Anlaşılmadı," dedim.

"Ne anlaşılmadı?" diye sordu.

Bu soruyu kulak ardı ettim. "Yeşil papağan öldükten sonra ne oldu? Dr. Lezander gelip onu aldı mı?"

"Hayır. Papağan çok hastaydı, yemine dokunmuyordu bile. Katharina onu Dr. Lezander'in ofisine götürdü. Ertesi gece öldü."

"Beyin humması," dedim.

"Evet, beyin humması. Neden bu tuhaf soruları soruyorsun, Cory? Ve hâlâ neden o tüyü taşıdığını anlamış değilim."

"Bunu... şimdilik söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim ama mümkün değil."

Bir sır kokusu alarak bana doğru uzandı. "Nedir, Cory? Yemin ederim, kimseye söylemem."

"Söyleyemem. Gerçekten." Tüyü cebime sokarken Bayan Mavi'nin suratı yine asılmıştı. "Gitsem iyi olacak. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama çok önemliydi." Kapıya doğru yürürken piyanoya bir göz attım ve Şef Beş Tufan'ın yayından fırlamış bir ok gibi anın-

da aklıma bir fikir geldi. Leydi'nin bir piyano müziği duyduğunu ve piyano teliyle "fındık kıracağı" tutan eller gördüğünü söylediğini hatırladım. Dr. Lezander'in ofisinde, seramik kuşların bulunduğu odadaki piyanoyu hatırladım. "Siz hiç Dr. Lezander'e piyano dersi verdiniz mi?" diye sordum.

"Dr. Lezander'e mi? Hayır ama karısı ders alıyordu."

Karısı. O iri, at suratlı Veronica. "Bu dersler yakın bir zamanda mıydı?"

"Hayır, dört-beş yıl önce ben tam zamanlı ders verdiğim günlerdeydi. Katharina beni yoksullaştırmadan *önce*. Hatırladığım kadarıyla Bayan Lezander altın yıldızlar kazanmıştı."

"Altın yıldızlar mı?"

"Mükemmelleşenlere altın yıldızlar veririm. Bence Bayan Lezander profesyonel bir piyanist olabilirdi. Elleri buna çok uygundu. Ve benim şarkıma bayılırdı." Yüzü aydınlandı.

"Hangi şarkı?"

Bayan Mavi kalkıp piyanonun başına geçti ve papağanının Almanca konuştuğu o gece çaldığı şarkıyı çalmaya başladı. Müzik odayı doldururken gözlerini kapatıp, "Güzel Hayalperest," dedi. "Artık bana sadece bunlar kaldı, değil mi? Benim güzel, güzel hayallerim."

Müziği dinledim. O gece mavi papağanı delirten şey neydi?

Bayan Yeşil'in sesini hatırladım: *Biliyorum, bu şarkı. Bunu her çaldığında aklını kaçırıyor!*

Ve Bayan Mavi'nin cevabı: *Eskiden ona hep bunu çalardım ve bayılırdı!*

Karanlığın içinde küçük bir ışık huzmesi belirmeye başlıyordu. Bulanık bir suyun dibinden görülen tek bir ışık huzmesi gibiydi. Henüz buna bir anlam veremiyordum ama o ışığı görmüştüm.

"Bayan Glass?" dedim. Biraz bağırmak zorunda kaldım çünkü kadın tuşlara Ben gibi, hoyratça vurmaya başlamıştı. "*Bayan Glass?*"

Bayan Mavi acıklı bir notada durdu. Gözyaşları çenesine doğru akıyordu. "Ne var?"

"Çaldığınız o şarkı. Papağanınızın tuhaf davranmasına neden oluyor muydu?"

"Hayır! Kardeşim benim çok sevdiğim bu şarkıdan nefret ettiği için bu yalanı uydurdu!" Ama bunun doğru olmadığını kadının söyleyişinden anlıyordum.

"Siz kısa bir süre önce yine piyano dersleri vermeye başladınız, değil mi? Bu şarkıyı... yeşil papağan öldükten sonra çok çaldınız mı?"

Bayan Mavi bunu biraz düşündü. "Bilmiyorum. Galiba... kilise provası sırasında ısınmak için çalmıştım. Ama piyano dersleri vermediğim için evde pek çalmıyordum. İstemediğimden değildi ama Katharina..." Elinde olmadan bu adı tükürür gibi söylemişti. "Benim çalışım onun hassas kulaklarını sızlatıyormuş! Adi gönül hırsızı!"

O ışık hâlâ duruyordu. Şekillenen bir şey vardı ama ben hâlâ bunu anlamaktan uzaktım.

"Hep Katharina, hep Katharina!" Bayan Mavi aniden iki eliyle tuşlara vurdu. "Yüce Katharina'yı memnun etmek için bir takla atmadığım kalıyordu. Üstelik ben yeşil renginden *nefret ederim!*" Ayağa kalktı, zayıf, öfkeden içi içini yiyen biriydi. "Evin içinde yeşil olan ne varsa götürüp yakacağım; eğer evin bir kısmı, duvarları da buna dahilse, onları da yakarım! Eğer bir daha yeşil rengini hiç görmezsem, mezarımda gülümserim!"

Bayan Mavi giderek yıkıcı bir çılgınlığa kapılmaktaydı ve buna tanık olmayı hiç istemiyordum. Elimi kapı kulpuna dayayıp, "Teşekkür ederim, Bayan Glass," dedim.

"Evet, ben hâlâ *Bayan Glass*'ım!" diye bağırdı ama yine ağlamaya başlamıştı. "Tek ve eşi olmayan *Bayan* Glass! Ve bundan gurur duyuyorum, tamam mı?" Kanepenin üstündeki yeşil mürekkeple yazılmış veda mektubunu aldı, dişlerini sıktı ve mektubu paramparça etti. İş daha kızışmadan dışarıya çıktım. Kapı arkamdan kapanırken biblo dolabının devrildiğini duydum. Tahmin ettiğim gibi, adamakıllı gürültü çıkardı.

Eve giderken kafamda her şeyi bir araya getirmeye çalıştım. *Yor-*

ganın kırpıntıları, demişti Leydi. Parçalar oradaydı ama nasıl birleşecekti?

Kimsenin tanımadığı bir adamın öldürülmesi.

Ölü bir papağanın suç yerinde bulunan yeşil tüyü.

İkinci bir papağanın fıttırıp Almanca küfretmesine neden olan bir şarkı.

Sütten nefret eden gece kuşu Dr. Lezander.

Kimbilir?

Hannaford?

Eğer yeşil papağan Dr. Lezander'in ofisinde öldüyse, tüylerinden biri göle nasıl gitmişti?

İki papağan, ölen adam ve Dr. Lezander arasındaki bağ neydi?

Eve gelir gelmez telefona gittim, zorunluluk, trajedi korkusunu bastırmıştı, hemen Bayan Mavi'yi aradım. Önce telefonu açmayacağını sandım, çünkü tam sekiz kez çalmıştı. Sonra, dokuzuncu çalışında telefon açıldı. "Evet?"

"Bayan Glass, yine benim, Cory Mackenson. Size sormak istediğim çok önemli bir sorum daha var."

"Artık Benedictine Arnold hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kim? Kardeşinizle ilgili değil. Papağanınız. Dr. Lezander'in ofisinde ölmeden önce hiç hastalanmış mıydı?"

"Evet. İkisi de aynı gün hastalanmıştı. Katharina'yla birlikte ikisini de Dr. Lezander'in ofisine götürdük. Ama ertesi gece kardeşimin papağanı öldü." Bayan Glass usandığını ima eden bir ses çıkardı. "Cory, *nedir bu*, kuzum?"

Işık biraz daha parlaklaşmıştı. "Tekrar teşekkür ederim, Bayan Glass," dedikten sonra telefonu kapadım. Annem mutfaktan seslenip neden Bayan Glass'ı aradığımı sordu. Ona bir müzik öğretmeniyle ilgili bir hikâye yazdığımı söyledim. Annem, "Ne güzel," dedi. Böylece bir yazar olmanın insana gerçekleri çarpıtma yetkisi verdiğini anladım ama bunu alışkanlık hâline getirmemeliydim.

Odama geçince düşünme kepimi giydim. Biraz zaman aldı ama o yorgan kırpıntılarıyla biraz dikiş tutturmayı başardım.

Ve şu sonuca vardım: Mart ayında o tanınmayan adam öldüğü gece, iki papağan da Dr. Lezander'in ofisindeydi. Yeşil papağan o gece öldü ama mavi olanı piyanoda "Güzel Hayalperest" çalarken Almanca küfreder oldu. Piyanoyu Bayan Lezander çalıyordu, "Güzel Hayalperest" şarkısını biliyordu.

O hâlde, şöyle olabilir miydi? Bayan Mavi o şarkıyı çalarken papağanı, Bayan Lezander bunu çaldığı sırada söylenmiş olan bir şeyi –ya da Almanca küfredildiğini– hatırlamış olabilir miydi? Peki, birisi bağırıp küfrederken Bayan Lezander neden piyano çalıyor...

Evet, dedim içimden. Evet.

Işığı gördüm.

Bayan Lezander piyanoda o şarkıyı, "Güzel Hayalperest"i bağırışları, küfürleri bastırmak için çalmıştı. O odada sadece iki papağan vardı, kafeslerindeydiler. Ama birisinin kadının omzu üzerinden bağırıp küfretmiş olması pek akla yatkın değildi.

Dr. Lezander'in bodrumdaki ofisinden bize seslenirken, sesinin havalandırma deliğinden gelişini hatırladım. Babamla beni aşağıya çağırıyordu. O delik sayesinde onu işitebileceğimizi biliyordu, o nedenle yukarıya gelmemişti. Muhtemelen mart ayındaki o gece, gürültünün ve bağırmaların evin dışından işitilebileceğinden çekindiği için Bayan Lezander piyanoda aklına gelen ilk şarkıyı çalmış, iki papağan da bunu duyup hatırlamıştı.

Dr. Lezander bodrumunda o tanınmayan adamı fındık kıracağıyla dövüp, onu boğarken papağanlar çıkan sesleri işitmişler miydi? Belki de bu iş neredeyse bütün gece sürmüştü ve duydukları şiddet sesleri iki papağanın da kafeslerinde çırpınmalarına yol açmıştı. Ardından, işlem tamamlandıktan sonra Dr. Lezander ve at suratlı karısı çıplak cesedi tanınmayan adamın otomobiline taşımışlardı. Biri o arabayı Saxon Gölü'ne götürürken, diğeri de kendi arabalarıyla onu takip etmişti. Ama kuş kafesinden yeşil bir tüyün uçarak bir ceketin katlı yerine veya cebine girdiğini fark etmemişlerdi. Ve her iki Lezander'in de süt alerjisi olduğu ve süt dağıtım listesinde

olmadıkları için ikisi de babamın hangi saatte 10. Otoyol'dan geçeceğini bilmiyorlardı.

Kimbilir?

Hannaford?

Belki böyle olmuştu. Belki.

Belki de öyle değildi.

Ama çok iyi bir Hardy Boys gerilimi olurdu. Ne ki, elimde sadece ölü bir papağanın tüyüyle, yarısı dikilmiş bir yorgan vardı. Örneğin, Almanca küfürler. Dr. Lezander Hollandalıydı, Alman değil. Ve o tanınmayan adam kimdi? Omzunda kanatlı bir kurukafa dövmesi olan adamla Zefir'in veterineri arasında ne gibi bir bağ olabilirdi? Yorganın dikişleri sökülecek hâldeydi.

Ama yine de... o yeşil tüy, "Güzel Hayalperest" ve Kimbilir? vardı.

Kim *neyi* bilir? Bence bu karanlık motorun anahtarı buydu.

Ebeveynlerime bunlardan hiç bahsetmedim. Hazır olduğumda anlatacaktım; hazır olmadığım için bir şey söylemedim. Ama aramızda bir yabancının yaşadığına her zamankinden daha çok ikna olmuştum.

4
Bay Moultry'nin Kalesi

Noel'den iki gün önce telefon çaldı; annem açtı. Babam Big Paul's Pantry'de stok katipliği yapıyordu. Annem, "Alo?" deyince karşısında Bay Charles Damaronde'u buldu. Bay Damaronde ailemizi Bruton Eğlence Merkezi'nde Leydi'nin onuruna verilecek bir resepsiyona davet etmek için aramıştı. Buradaki insan hakları müzesi tamamlanmıştı ve 26 Aralık günü açılışı yapılacaktı. Resepsiyon Noel Arifesi'nde, öğlen vaktindeydi ve günlük kıyafetler giyilecekti. Annem bana gitmek ister miyim, diye sorunca, evet, dedim. Babamın gitmeyeceğini bildiği için ona sormaya gerek görmedi; zaten o gün işyerinde yükleme bölümünde babamı büyük kutular içinde hindiler ve yumurta likörleri bekliyordu.

Babam bizim gitmemize engel olmadı. Annem konuyu açınca, tek kelime bile etmedi. Gözleri dalmış bir hâlde sadece başını salladı. Aklı hâlâ Saxon Gölü'nde olmalı, diye düşündüm. Böylece Noel Arifesi sabahı annem kamyonetle babamı işyerine götürdükten sonra eve döndü; resepsiyon için hazırlanırken, her ne kadar Bay Damaronde günlük kıyafet demişse de, annem bana beyaz gömlek giyip kravat takmamı tavsiye etti. Kendisi de şık bir elbise giydikten sonra Bruton yolunu tuttuk.

Güney Alabama'nın ilginç özelliklerinden biri de, her ne kadar ekim ayı soğuk olup, kasımda kar bile görülse de, Noel zamanı havanın genellikle sıcak olmasıdır. Tabii, yaz gibi değildir ama pastırma yazının dönmesi gibidir. Bu yıl da istisna olmadı. Üstümdeki kazak

beni pişirmişti; Buckhart Caddesi'nde, basketbol sahasının yanında bulunan merkeze vardığımızda ter içinde kalmıştım. Bir tabeladaki kırmızı ok resmi Bruton İnsan Hakları Salonu'nu işaret ediyordu. Bu da Eğlence Merkezi'ne eklenmiş, karavandan hallice, beyaz boyalı, ahşap bir yapıydı. Kırmızı bir şerit beyaz binanın tamamını sarıyordu. Müzenin açılışına daha iki gün olmasına rağmen bir hayli otomobil ve yoğun bir faaliyet vardı. İnsanlar –pek azı beyaz, çoğu siyah– eğlence merkezine giriyorlardı; biz de onları izledik. İçeride, dalları süslü büyük bir Noel ağacı vardı; insanlar Bayan Velvadine'in başında durduğu bir ziyaretçi defterini imzalamak için sıraya girmişlerdi. Meyve suyu kokteyli olan büyük bir kâsenin ve üstünde patates kızartmaları, kanepeler, sosisler ve kesilmeyi bekleyen altın renkte iki hindiyle, iki büyük parça domuz eti olan masanın önünde de sıra vardı. Son üç masa pastalar, tartlar ve pudinglerle doluydu. Bu ziyafeti görseydi, babamın gözleri yerinden fırlardı. Çok neşeli bir atmosfer vardı, küçük bir sahnede birkaç kemancı hafif parçalar çalarken insanlar gülüp sohbet ediyordu. Her ne kadar günlük kıyafet olacağı duyurulmuşsa da, insanlar alabildiğine şık giyimliydiler. Pazar ayinlerindeki takım elbiseler, beyaz eldivenler ve çiçekli şapkalar göz boyuyordu. Bir tavus kuşu bu gökkuşağı cümbüşünü görse, kendini çıplak hissederdi. İnsanlar Bruton'la ve kendileriyle gurur duyuyorlardı, bu apaçık belliydi.

Nila Castille yanımıza gelip anneme sarıldı. Ellerimize karton tabaklar tutuşturup, bizi kalabalığın arasından geçirdi. Hindilerin kesilmek üzere olduğunu ve acele etmezsek, en iyi kısımlarının bitmiş olacağını söyledi. Çuval gibi kahverengi bir takım elbise giyen ve keman müziğiyle dans hareketleri yapan Bay Thornberry'yi işaret etti. Onun yanında Gavin adımlarını büyükbabasına uydurmaya çalışarak sırıtıyordu. Yakaları kadife siyah takım elbise içindeki Bay Lightfoot, Cary Grant kadar zarif görünüyordu. Elindeki karton tabakta sandviç üstüne pasta, onun üstüne turta, onun üstüne de jambon koymuştu, kalabalığın içinde zarif adımlarla dolaşmak-

taydı. Derken tabaklarımız yiyeceklerle, bardaklarımız meyve suyu kokteyliyle doldu. Charles Damaronde ve karısı yanımıza sokulup davete geldiği için anneme teşekkür ettiler. Annem böyle bir daveti asla kaçırmayacağını söyledi. Çocuklar koşuşturuyorlar, büyükanne ve büyükbabaları ümitsizce peşlerinden koşuyorlardı. Bay Dennis yanıma gelip yapmacık bir ciddiyetle Bayan Harper'ı masaya pekmeze yapışmış sinek gibi mıhlayan tutkalı kimin sürdüğünü biliyor muyum, diye sordu. Bir fikrim olduğunu ama kesin bir şey söyleyemeyeceğimi bildirdim. Bu fikrim her an burnunu karıştıran bir kızla alakalı mı, diye sorunca, belki de, dedim.

Birisi bir akordeon çalmaya başladı. Başka birisi de ağız armonikasını çıkardı ve kemancılar rakip bulmuş oldular. Çiçek desenli bir elbisesi olan yaşlıca bir kadın Bay Thornberry ile dans etmeye başlayınca, o anda adamın yaşamayı seçtiği için memnun olduğunu düşündüm. Gri sakallı bir adam omzumu tutup kulağıma eğildi. "Boğazına süpürge sapı soktun, ha?" dedi; omzumu bir kez daha sağlamca sıktıktan sonra gülerek yanımdan ayrıldı.

Her ikisi de tabiatı kıskandıracak renklerde çiçekli elbiseler giymiş olan Bayan Velvadine ve başka bir şişman kadın sahneye çıkıp müzisyenleri kışkışladılar. Bayan Velvadine mikrofonu alıp, bu ânı paylaşmaya geldikleri için Leydi'nin ne kadar memnun olduğunu bildirdi. İnşa etmek için çok çalıştıkları müze neredeyse hazırdı. Noel'in ertesi günü kapılarını açacak ve sadece Bruton halkının değil, onları bulundukları yere getiren mücadelelerin hikâyesini de anlatacaktı. "Daha pek çok mücadele bizi bekliyor," dedi Bayan Velvadine. "Sakın bitti sanmayın! Ve her ne kadar önümüzde daha epeyce uzun bir yol olsa da, epey mesafe kat ettik. Bu müze işte bunu göstermeyi hedefliyor."

Bayan Velvadine konuşurken Bay Damaronde annemle benim yanıma geldi. "Sizleri görmek istiyor," diye fısıldadı anneme. Kimi kastettiğini biliyorduk; onunla gittik.

Bizi resepsiyon alanından çıkarıp bir koridordan geçirdi. Önün-

den geçtiğimiz odalardan birinde bir pingpong masası, bir dart tahtası ve bir tilt makinesi vardı. Başka bir odada yan yana dört tane disk iteleme oyun masası, üçüncü bir odadaysa jimnastik donanımlarıyla bir kum torbası görünüyordu. Derken yeni sürülmüş beyaz boyası hâlâ kokan bir kapıya geldik. Bay Damaronde bize kapıyı açınca, içeriye girdik.

İnsan hakları müzesindeydik. Zemin cilalı ahşaptandı ve loş bir ışık vardı. Vitrinlerde siyah mankenlere giydirilmiş İç Savaş kıyafetleri ve köleler teşhir ediliyordu. Bunların yanı sıra çanak çömlek, tığ işleri ve danteller de vardı. Kitap rafları belki yüz kadar deri kaplı ince kitapla doluydu. Duvarlarda büyütülmüş siyah beyaz fotoğraflar görünüyordu. Bunlardan birindeki Martin Luther King'i, başka birindeyse okul kapısının önünü kapatan Vali Wallace'ı tanıdım.

Ve bu odanın tam ortasında Leydi duruyordu; beyaz ipekli bir elbise giymişti, ince kollarında dirseklerine kadar yükselen beyaz eldivenler vardı. Güzel, zümrüt yeşili gözleri beyaz, geniş kenarlı şapkasının altında ışıldıyordu.

"Bu," dedi Leydi, "benim hayalimdir."

"Çok güzel," dedi annem.

"Çok *gerekli*," diye düzeltti onu Leydi. "Geçmişte bulundukları yeri gösteren bir harita olmazsa, o insanların nereye gideceğini kim bilebilir? Kocanız gelmedi mi?"

"Çalışıyor."

"Anladığım kadarıyla artık mandırada değil."

Annem başıyla doğruladı. İçimden bir ses babamın nerede olduğunu Leydi'nin bildiğini söylüyordu.

"Merhaba, Cory," dedi Leydi. "Son günlerin maceralı geçti, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Yazar olmak istiyorsan, bu kitaplara ilgi duymalısın," diyerek rafları işaret etti. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Bilmediğimi söyledim. "Bunlar hatıra defterleridir. Bu civarlarda yaşamış olan

insanların sesleridir. Ve sadece siyah insanların da değil. Birisi hayatın yüz yıl önce nasıl olduğunu öğrenmek istediği zaman, işitilmeyi bekleyen sesler burada işte." Vitrinlerden birine gidip eldivenli eliyle toz var mı diye yokladı. "Bence herkesin geçmişte nerede olduğunu bilmesi gerekir. Sadece kara derililerin değil, beyaz derililerin de. Bana öyle geliyor ki, bir insan geçmişini kaybederse, geleceğini de bulamaz. Ki, burası tamamen bununla ilgilidir."

"Bruton halkı atalarının köle olduklarını *hatırlasınlar* mı, istiyorsunuz?" diye sordu annem.

"Evet. Kendilerine acımak veya sahip olmadıkları şeyleri hak ettiklerini, mağdur olduklarını hissetsinler diye değil. Kendilerine, 'Bakın, nereden geldim ve şimdi ne oldum,' desinler diye." Leydi dönüp bize baktı. "Sadece yukarıya gidiş var. Okumak. Yazmak. *Düşünmek*. Yukarıya çıkan merdivenin basamakları bunlardır işte. Sızlanmak ve kendini hâlâ zincire vurulmuş köle olarak görmek değil. Artık yeni bir dünya olmalı." Odanın etrafında dolanıp alevler içindeki bir haçın göründüğü resmin önünde durdu. "Halkımın gelmiş oldukları yeri sevgiyle hatırlamasını istiyorum. Bunu halının altına süpürmelerini değil. Ve bunun üstünde durmamalılar, çünkü bu sadece geleceği bir yana atmak olur. Onların, 'Benim büyükdedem sabanı sırtının kuvvetiyle çekerdi,' demelerini istiyorum. 'Büyükdedem gün doğumundan günbatımına kadar, sıcak soğuk demeden çalışırdı. Çok çalışırdı ve bazen çok kamçılanırdı. Kan ter içindeyken, artık pes etmek istese de, çalışmaya devam ederdi. Damga vurulduğunda ve her Evet, sahibim dediğinde yüreği yanar, gururu kırılırdı. Bütün bunlar olagelirken, karısının ve çocuklarının bir mezatta satılarak ondan koparılabileceğini bilirdi. Tarlalarda şarkı söyler, geceleri ağlardı. Bütün bunları ve daha fazlasını yapardı ve o bu acıları çektiği için ben hiç değilse okulu bitirebildim." Leydi meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "İşte, halkımın düşünmesini ve söylemesini istediğim şey bu. Bu benim hayalim."

Annemin yanından ayrılıp büyütülmüş fotoğraflardan birine gittim. Resimde hırlayan bir polis köpeği dişlerini bir siyah adamın

gömleğine geçirmişti, adam kurtulmaya çalışırken tepesinde copunu sallayan bir polis memuru vardı. Bir sonraki fotoğrafta sıska bir siyah kız okul kitaplarıyla ona küfreden, gözleri öfkeyle büyümüş beyazların arasından geçiyordu. Üçüncüsü...

Durdum.

Nabzım fırladı.

Üçüncü resimde yanıp kül olmuş bir kilise vardı; renkli camları paramparçaydı ve bir itfaiye memuru kalıntıların arasında yürüyordu. Etraftaki birkaç siyah adam şoke olmuş gözlerle harabeye bakmaktaydı. Kilisenin önündeki ağaçlarda hiç yaprak yoktu.

Bu resmi daha önce bir yerde görmüştüm.

Annemle Leydi kölelerin yapmış oldukları çanak çömleğin önünde konuşmaktaydılar. Resme bir süre baktıktan sonra hatırladım. Bunu, annemin atmak üzere olduğu eski bir *Life* dergisinde görmüştüm.

Başımı on beş santim kadar sola çevirdim.

Oradaydılar.

Rüyalarımda görüp durduğum o dört siyah kız.

Her birinin resmi altında, pirinç plaketlerde isimleri yazılıydı. *Denise McNair. Carole Robinson. Cynthia Wesley. Addie Mae Collins.*

Başlarına ne geleceğini bilmeden gülümsüyorlardı.

"Ha'mfedi?" dedim. "Ha'mfendi?"

"Ne var, Cory?" dedi annem.

Leydi'ye baktım. "Bu kızlar kim, efendim?" Sesim titriyordu.

Leydi yanıma geldi ve bu kızların 15 Eylül 1963 günü Birmingham'da 16. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nde patlatılan dinamit bombasıyla öldürüldüklerini anlattı.

"Of... *olamaz*," diye fısıldadım.

Elinde bir tahta kutu, maskesinin boğduğu sesle Gerald Hargison'ın söylediklerini duymuştum. *Cehennemde dans edene kadar ne olduğunu anlamayacaklar.*

Ve Biggun Blaylock'un söylediklerini: *Fazladan bir şey de koydum. Şans getirsin diye.*

Zor bela yutkundum. O dört ölü kızın gözleri bana bakıyordu.

"Galiba biliyorum," dedim.

Bir saat kadar sonra annemle eğlence merkezinden ayrıldık. Babamla kilisedeki mum ışığı ayinine katılmak üzere buluşacaktık. Ne de olsa Noel Arifesi'ydi.

"Merhaba, Balkabağım! Mutlu Noeller, Ayçiçeğim! İçeriye gelsene Bill!"

Dr. Lezander'i görmeden, sesini duymuştum. Kilisenin kapı eşiğinde duruyordu; gri takım elbisesinin altında kırmızı bir yelekle kırmızılı-yeşilli bir papyonu, yakasında bir Santa Claus iğnesi vardı. Gülümsediği zaman öndeki gümüş dişi parlıyordu.

Nabzım hızlanmış, avuçlarım terlemeye başlamıştı. "Mutlu Noeller, Calico!" dedi anneme. Babamın elini tutup sıktı. "Nasılsın, Midas?" Sonra gözleri bana çevrildi ve elini omzuma koydu. "Ve sana da mutlu Noeller, Altı-Patlar!"

"Teşekkür ederim, Kuşadam," dedim.

Ve o anda gördüm.

Ağzı bir tuhaftı. Devamlı gülümsüyordu. Ama gözlerinde Noel ışıklarını uzaklaştıran, sert ve acımasız bir ifade vardı. O ifade bir an belirdikten sonra kayboldu. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Cory?" Eli hâlâ omzumdaydı. "İşimi almaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, efendim." Dr. Lezander'in artan baskısıyla düşünemez olmuştum. Bir saniye daha gözlerime bakınca, korktum. Sonra sol omzumdaki parmakları gevşedi ve arkamdan gelen aileye baktı. "İçeriye buyurun, Çöreğim! Mutlu Noeller, Daniel Boone!"

"Tom! Hadi, biraz çabuk ol, oğlum!"

Tabii, bunun kim olduğunu biliyorduk. Jaybird dedem, Sarah ninem, Austin dedem ve Alice ninem bir sırada oturmuş, bizim içeriye girmemizi bekliyorlardı. Austin dedem her zamanki gibi perişan görünüyordu. Jaybird el sallıyor, bağırıp çağırıyor ve Paskalya'da oldu-

ğu gibi Noel'de de her devrin soytarısı olduğunu gösteriyordu. Ama bana bakıp, "Merhaba, genç adam," deyince, onun gözlerinde artık büyümekte olduğumu anladım.

Mum ışığı ayini sırasında Bayan Mavi piyanoda "Sessiz Gece"yi çaldı. Bizim beş sıra önümüzde oturan Lezander ailesini seyrettim. Dr. Lezander saçsız kafasını çevirip cemaate bakma numarası yapıyordu. Ama ben bunu yutmuyordum. Kısa bir an göz göze geldik. Buzlu bir gülücük gönderdi. Sonra karısına doğru uzanıp, kulağına bir şey fısıldadı; kadın hiç tepki göstermedi.

Belki *Kimbilir?* sorusunun cevabını veriyordur, diye düşündüm. At suratlı Veronica'nın kulağına "karanlık kaybolur" ve "her şey ışıktır" sözlerinin arasında pekâlâ şunu söylüyor olabilirdi: *Cory Mackenson biliyor.*

Kimsin sen, dedim içimden Başrahip Lovoy'un duası sırasında onu seyrederken. Yüzündeki o maskenin ardında, gerçekten kimsin?

Mumlarımızı yakınca kilisenin içi titrek bir aydınlıkla doldu. Başrahip Lovoy bize mutlu ve sağlıklı bir Noel diledikten sonra Noel ruhunu kalplerimizden çıkarmamamızı söyledi. Ayin bittikten sonra ebeveynlerimle birlikte eve döndük; yarın büyük ebeveynlerimizindi ama Noel Arifesi bize aitti.

Bu yılki akşam yemeğimiz geçen yıl olduğu kadar görkemli değildi ama Big Paul's Pantry'nin ikramı olan süt likörünü çok sevdim. Derken hediyeleri açma zamanı geldi. Annem radyoda Noel şarkıları çalan bir kanal buldu, ben de ağacın altındaki hediye paketlerimi açtım.

Babam bana bir kitap almıştı. Ray Bradbury adındaki bir yazarın eseri olan *Güneşin Altın Elmaları* adlı kitaptı. "Big Pauls'ta kitap da satıldığını biliyor muydun?" dedi babam bana. "Üretim hattında çalışan bir adam bana bu Bradbury'nin çok iyi bir yazar olduğunu söyledi. O kitabı kendisi de okumuş ve içinde birkaç tane çok güzel hikâye varmış."

İlk hikâyenin sayfasını açtım. Adı "Sis Düdüğü" idi. Sayfaları

şöyle bir tarayınca bunun sis düdüğü sesiyle ortaya çıkan bir deniz canavarı hakkında olduğunu gördüm. Gerçekten de hikâyeye bir oğlan çocuğunun eli değmişti. "Sağ ol, Baba," dedim. "Bu çok güzel!"

Annemle babam kendi paketlerini açarlarken, ben de ikinci paketimin ambalajını çıkardım. Gümüş bir çerçeve içinde bir fotoğraf vardı. Bunu kaldırıp ışığa doğru tuttum.

İyi tanıdığım bir yüzün resmiydi. Her ne kadar kendisi bilmese de, benim en iyi arkadaşlarımdan birinin yüzüydü. Fotoğrafın altında, *Cory Mackenson'a en iyi dileklerimle. Vincent Price* yazılıydı. Zevkten dört köşe olmuştum. Benim adımı biliyordu!

"Onun filmlerini çok sevdiğini biliyorum," dedi annem. "O film stüdyosuna bir mektup yazıp onlardan bir resim istedim, hemen gönderdiler."

Ah, Noel Arifesi! Bundan daha güzel bir gece olabilir miydi?

Hediye paketleri açılıp ambalajları atıldıktan, şömineye bir kütük daha bırakıldıktan ve üçüncü sütlü likör midemizi ısıttıktan sonra annem babama İnsan Hakları Salonu'nda ne olduğunu anlattı. Babamın gözleri şöminede çatırdayarak yanan odunlardaydı ama kulağı annemdeydi. Annem bitirdikten sonra babam, "Burada böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi. Alnı kırışınca ne düşünmekte olduğunu anladım. Saxon Gölü'ndeki olayla başlayan şeylerin Zefir'de eskiden de yaşanmış olması daha önce hiç aklına gelmemişti. Belki de içinde bulunduğumuz çağ etrafımızı sarmaya başlıyordu. Haberlerde Vietnam adındaki bir yerden daha sık söz edilir olmuştu. Şehirlerde siviller arasında çıkan arbedeler adı konmamış bir savaştaki silahlı çatışmalara benziyordu. Plastik, kullan-at, ticari çağına yaklaşırken ülkede gelecekle ilgili bir önsezi yayılmaktaydı. Dünya değişiyordu; Zefir de değişiyordu ve artık eski hâline dönüş yoktu.

Ama bu gece Noel Arifesi'ydi, yarın Noel'di ve şimdilik dünyada barış ve huzur vardı.

Bu durum on dakika sürdü.

Zefir üzerinden uçan bir jetin çığlık gibi sesini duyduk. Bu alışılmadık bir şey değildi, çünkü Robbins üssünden kalkan veya buraya inen jetlerin sesini sık sık duyardık. Bu uçakların sesini de tıpkı yük treninin düdüğü gibi tanıyorduk ama bu uçak...

"Çok alçaktan uçuyor sanki, değil mi?" dedi annem.

Babam bu uçak sanki çatıların tozunu alıyor, dedi. Kalkıp verandaya gitti; o anda yirmi kiloluk tokmakla bir davula vuruluyormuş gibi şiddetli bir gürültü duyuldu. Bu ses bütün Zefir'e yayıldı ve Temple Caddesi'yle Bruton arasında ne kadar köpek varsa, hepsi birden havlamaya başladı. Sokaklarda Noel şarkıları söyleyen insanlar şaşkınlık içinde sustular. Hepimiz verandada duruyorduk. Önce jet düştü sandım ama sesi bir daha duydum. O jet Zefir etrafında birkaç tur attıktan sonra hızla Robbins Hava Üssü'nün yolunu tuttu.

Köpekler havlamaya ve ulumaya devam ediyordu. İnsanlar ne olduğunu anlamak için evlerinden çıkmışlardı. "Bir şeyler oluyor," dedi babam. "Jack'i arasam iyi olacak."

Şerif Marchette J. T. Amory'den boşalan görevi devralmıştı. Tabii, Blaylocklar hapisteyken Zefir'deki suç dalgası bitmişti. Şerif Marchette'in önündeki en ciddi iş kayıp dünya canavarını bulmaktı; yaratık bir gün Trailways otobüsüne saldırmış, kesik boynuzlarıyla otobüse o kadar şiddetli vurmuştu ki, otobüs sürücüsü ve içindeki sekiz yolcu sarsıntı travmasıyla hastanelik olmuşlardı.

Telefona çıkan Bayan Marchette Noel yemekleri sırasında çağrılan şerifin ceketini alıp evden çıktığını söyledi. Kadın, babama kocasından aldığı bilgiyi aktarınca babam hayretler içinde bu bilgiyi bize aktardı.

"Bir bombaymış," dedi bize. "Bir bomba düşmüş."

"*Ne?*" Annem zaten Ruslar işgal edecek korkusu içindeydi. "*Nereye?*"

"Dick Moultry'nin evine," dedi babam. "Bayan Moultry şerife bombanın çatıdan girip, oturma odası zemininden geçerek bodruma indiğini söylemiş."

"Tanrım! Bütün ev havaya uçmamış mı?"

"Hayır. Bomba orada öylece duruyormuş." Babam almacı yerine bıraktı. "Orada, Dick'le birlikte duruyormuş."

"*Dick*'le mi?"

"Evet. Bayan Moultry Noel hediyesi olarak kocasına bir atölye tezgâhı hediye etmiş. Dick bodrumda onu monte etmekle meşgulmüş. Şimdi orada o bombayla birlikte kalakalmış."

Çok geçmeden sivil savunma sirenleri çınlamaya başladı. Reis Swope babamı arayıp adliye binası önünde toplanan gönüllülere katılmasını ve kapı kapı dolaşarak hem Zefir'in hem Bruton'un acilen boşaltılması gerektiğini bildirmelerini istemiş.

"Noel *Arifesi*'nde mi?" dedi babam. "Bütün *şehri* boşaltmak mı?"

"Evet, Tom." Reis Swope son derece gergindi. "Bir jet uçağının bombasının doğruca..."

"Dick Moultry'nin evine düştüğünü duydum. Bir jet uçağından mı düşmüş?"

"Evet. O lanet şeyin patlama ihtimaline karşı insanları buradan uzaklaştırmalıyız."

"Peki, neden hava üssünü aramıyorsun? Herhalde gelip bombalarını alırlar."

"Az önce onlarla konuştum. Yani, halkla ilişkiler sözcüsüyle. Ona jetlerinden birinin şehir üstünde bir bomba kaybettiğini söyledim, bana ne dedi biliyor musun? Noel içkisini fazla kaçırmış olduğumu! Öyle bir şeyin olmadığını, hiçbir pilotun kazayla sivillerin üstüne bomba bırakacak kadar ihtiyatsız ve dikkatsiz olamayacağını söyledi. Böyle bir şey *olmuşsa* bile, bomba etkisizleştirme ekibinin Noel Arifesi'nde çalışmadığını söyledi ve *eğer* böyle bir şey olmuşsa, bir bombanın *düşmediği* şehrin insanları hemen şehri boşaltmayı akıl ederler, dedi. Çünkü o jetten *düşmeyen* bomba şehrin büyük bir kısmını havaya uçurabilirmiş. Hadi, bakalım, buna *ne* buyurulur?"

"Senin doğru söylediğini biliyor olmalı, Luther. Birilerini gönderip o bombayı etkisizleştirir muhakkak."

"Belki öyle olur ama *ne zaman?* Yarın öğleden sonra mı? O bombanın her an patlama ihtimali varken bu gece rahat uyuyabilecek misin? Bu tehlikeyi göze alamam, Tom. Herkesi göndermek zorundayız!"

Babam Reis Swope'un gelip onu almasını istedi. Sonra annemle bana kamyoneti alıp, geceyi geçirmek üzere Austin dedeyle Alice nineye gitmemizi söyledi. İş bittikten sonra gelip bize katılacaktı. Annem yağmur nasıl bulutundan ayrılmak istemezse, bizimle gelmesini istediği için ona yalvarmaya başladı ama sonra onun haklı olduğuna karar verdi, bununla baş etmeyi öğrenmeliydi. Bana, "Git pijamalarını, diş fırçanı ve yeni çoraplarla iç çamaşırı al," dedi. "Austin dedelere gidiyoruz."

"Baba, Zefir havaya mı uçacak?" diye sordum.

"Hayır. Güvenliği sağlamak için herkesi gönderiyoruz. Hava Kuvvetleri askerleri o işi halletmek için birini göndereceklerdir. Buna eminim."

"Dikkatli olacaksın, değil mi?" dedi annem ona.

"Tabii ki. Mutlu Noeller." Gülümsedi.

Annem de buna karşılık verdi. "Seni çılgın adam!" dedikten sonra onu öptü.

Annemle birlikte giyeceklerimizi valize yerleştirdik. Sivil savunma sirenleri yaklaşık on beş dakika çınladı; bu ürpertici ses köpekleri bile susturdu. İnsanlar durumu anlamışlar, araçlarına binip geceyi geçirmek üzere akrabalarına, diğer şehirlerdeki arkadaşlarına veya Union Town'daki Union Pines Moteli'nin yolunu tutmuşlardı. Reis Swope babamı almak için geldiğinde annemle ben gitmeye hazırdık. Tam kapıdan çıkarken telefon çaldı; arayan Ben'di, geceyi geçirmek üzere Birmingham'daki teyzesine gideceklerini söyledi. "Ne müthiş bir şey, değil mi?" dedi heyecanla. "Ne duydum, biliyor musun? Bay Moultry'nin iki bacağı ve beli kırılmış, bomba üstünde öylece yatıyormuş! Çok heyecan verici, değil mi?"

Ona hak verdim. Daha önce buna benzer bir Noel Arifesi yaşamamıştık.

"Kapatmam lazım! Sonra konuşuruz. Ha, sahi... mutlu Noeller!"

"Sana da, Ben!"

Ben telefonu kapadıktan sona annem beni aldı ve Austin dedemle Alice ninenin evine gitmek üzere yola koyulduk. 10. Otoyol'da hiç bu kadar çok araba görmemiştim. Ya kayıp dünya canavarı şu anda saldırmaya karar verirse... arkamızda bir bomba varken otomobiller ve kamyonetler üst üste yığılacaklar ve insanlar kanatsız olarak havaya uçacaklardı.

Noel için aydınlatılmış Zefir'i geride bıraktık.

Orada olmadığım için bu hikâyenin sonunu daha sonra öğrendim.

Babam merakına yenik düştü. O bombayı mutlaka görmek istiyordu. Bu nedenle, Zefir ve Bruton yavaş yavaş boşaltılırken, babam birlikte olduğu gönüllüler grubundan ayrılıp, Bay Moultry'nin altı blok ötedeki evine yürüdü. Bay Moultry'nin evi soluk mavi renkli, panjurları beyaz, küçük bir ahşap yapıydı. Delinen çatıdan yukarıya ışık süzülüyordu. Şerifin aracı ön tarafta park edilmişti. Babam darbenin etkisiyle yamulmuş verandaya çıktı. Ön kapı aralık, duvarlar çatlaklarla kaplıydı. Bombanın şiddeti evi temelinden sarsmıştı. Babam içeriye girince yerde odanın yarısını yutmuş deliği gördü. Etrafa saçılmış birkaç Noel ağacı süsüyle, deliğin kenarına takılmış gümüş bir yıldız vardı. Ağacın kendisi görünürde yoktu.

Babam delikten aşağıya baktı. Tahta kaplamalar ve kirişler bir tabaktaki makarna gibi birbirlerine dolanmıştı. Alçı tozu parmesan peynirine benziyordu. Bomba köfte gibi oradaydı duruyordu, molozların içinden demir grisi kanatçıkları çıkmış, burnu doğruca bodrumun toprak zeminine saplanmıştı.

"Çıkarın beni buradan! Ahhh, bacaklarım! Beni hastaneye götürün. Ahhh, ölüyorum."

"Ölmüyorsun, Dick. Hareket etmeye çalışma."

Bay Moultry enkazın içinde, üstünde marangoz tezgâhıyla yatmaktaydı. Ve bunun üstünde de meşe ağacı kadar büyük bir kiriş

vardı. İkiye ayrılmıştı, babam bunun oturma odasını destekleyen kiriş olduğunu düşündü. Bu kirişin karşısındaysa küreleri ve ampulleri parçalanmış Noel ağacı duruyordu. Bomba Bay Moultry'nin üstünde değildi ama başının bir metre yanındaydı. Şerif Marchette diz çökmüş, durum değerlendirmesi yapmaktaydı.

"Jack, benim, Tom Mackenson!"

"Tom?" Şerif Marchette başını kaldırıp baktı; yüzü alçı tozuna bulanmıştı. "Buradan hemen çıkmalısın!"

"Gelip görmek istedim. Tahmin ettiğim kadar büyük değilmiş."

"Yeterince büyük," dedi şerif. "Bu şey patlayacak olursa, evi uçuracağı gibi, bütün sokağın olduğu yerde bir krater açar."

"Aaahhh!" diye inledi Bay Moultry. Üstüne düşen kalaslar gömleğini yırtmıştı, kocaman göbeği sağa sola sallanıyordu. "Size ölüyorum dedim, be!"

"Yarası kötü mü?" diye sordu babam.

"Bunu anlayacak kadar yaklaşamadım. Bacaklarının kırıldığını düşünüyor. Hırıldamasına bakılırsa, belki bir-iki kaburgası da kırılmıştır."

"O her zaman böyle nefes alır," dedi babam.

"Eh, ambulans birazdan burada olur," dedi Şerif saatine bakarak. "Buraya gelir gelmez onları aradım. Neden bu kadar geciktiklerini bilmiyorum."

"Onlara ne söyledin? Adamın birinin üstüne bomba düşmüş mü, dedin?"

"Evet," dedi şerif.

"O hâlde, Dick daha çok uzun süre bekleyecektir."

"Çıkarın beni buradan!" Bay Moultry üstündeki tozlu kalası itmeye çalıştı ama bunu yaparken acıyla büzüldü. Başını yana çevirip bombaya baktı; yanakları terden sırılsıklamdı. "*Bu* şeyi götürün buradan! Tanrım, bana yardım et!"

"Bayan Moultry nerede?" diye sordu babam.

"Hah!" Bay Moultry tozdan beyaza dönmüş suratıyla pis pis sı-

rıttı. "Kaçıp beni burada bıraktı! Bana yardım etmek için parmağını bile kaldırmadı!"

"Bu doğru değil. Beni *aradı,* değil mi?" dedi şerif.

"İyi de, *sen* ne işe yararsın? Aaahhh, bacaklarım! İkisi de kırık!"

"Aşağıya gelebilir miyim?" diye sordu babam.

"Gelmesen daha iyi olur. Aklı başında bir adam gibi, buradan gitsen daha iyi olur. Ama istiyorsan, gel. Yine de dikkat et. Merdiven çöktüğü için bir portatif merdiven kurdum."

Babam yavaşça bu merdivenden indikten sonra kalas yığınına, kirişlere, Bay Moultry'nin üstündeki Noel ağacına bakıp, "Şu büyük olanı kaldırabiliriz," dedi. "Bir ucunu ben tutarım, öbür ucunu sen."

Ağacı yana itip, o kocaman kirişi kaldırdılar ama sonradan ikisinin de sırtı çok ağrıyacaktı. Ne ki, Bay Moultry hâlâ inlemekteydi. "Onu buradan çıkarıp senin aracına bindirir, sonra da hastaneye götürebiliriz," dedi babam. "Ambulansın geleceği yok."

Şerif Bay Moultry'nin yanına eğildi. "Hey, Dick. Son zamanlarda hiç tartıldın mı?"

"Tartıldım mı? Yok be! Neden tartılacakmışım ki?"

"Son sağlık muayenende kaç kilo gelmiştin?"

"Seksen kilo."

"Ne zaman?" diye sordu şerif. "İlkokul üçteyken mi? *Şimdi* kaç kilosun, Dick?"

Bay Moultry suratını buruşturduktan sonra, "Yüz kilonun biraz üstünde," dedi.

"Bir daha dene."

"Hadi be! Yüz kırk beş kiloyum! Tatmin oldun mu, sadist herif?"

"Belki iki kırık bacağı, kırık kaburgaları ve muhtemelen dahili yaraları var. Ve yüz kırk beş kilo çekiyor. Sence onu bu merdivenden çıkarabilir miyiz, Tom?"

"Mümkün değil," dedi babam.

"Bence de. Birisi buraya küçük bir vinç getirene kadar buradan çıkamaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye viyakladı Bay Moultry. "Burada kalmak zorunda mıyım?" Dehşet içinde yine bombaya baktı. "Pekâlâ, o hâlde hiç değilse bu lanet şeyi benden uzaklaştırın!"

"Bunu yapmayı isterdim, Dick," dedi şerif. "Gerçekten isterdim ama ona dokunmam gerekecek. Ya bu lanet şey bir parmak temasıyla patlayacak şekilde tasarlanmışsa? Senin havaya uçmandan sorumlu olmak ister miyim, sanıyorsun? Tabii, Tom ve ben de uçarız. Yok, canım!"

"Reis Swope, Robbins üssünde birisiyle konuştuğunu söyledi," dedi babam şerife. "Dediğine göre bu adam ona inanma..."

"Evet, Luther ailesiyle birlikte toz olmadan önce buraya geldi. O orospu çocuğunun ne dediğini anlattı. Belki de pilot nasıl çuvalladığını söylemeye korkmuştu. Muhtemelen bir Noel partisinden çağrılıp pilot kabinine sokulmuştu. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, bu bombayı almak için yakın zamanda Robbins üssünden hiç kimsenin gelmeyeceği."

"Peki, *ben* ne yapacağım?" diye sordu Bay Moultry. "Burada kıvranarak bekleyecek miyim?"

"İstersen, yukarıya çıkıp sana bir yastık getirebilirim," dedi şerif.

"Dick? Dick, iyi misin?" Bu ürkek ses yukarıdan gelmişti.

"Çok iyiyim!" diye bağırdı Bay Moultry. "İki kırık bacakla ve başımın yanında bir bombayla zevkten geberiyorum. Öf be! Yukarıda kim var bilmiyorum ama bu bombayı düşüren ahmaktan daha aptal biri olduğunu... *aa*... sen misin?"

"Merhaba, Dick," dedi Bay Gerald Hargison. "Nasılsın?"

"Valla kalkıp dans edeceğim!" Bay Moultry'in suratı pancar gibi olmuştu. "Lanet olsun!"

Bay Hargison deliğin kenarında durup aşağıya baktı. "Oradaki şey bir bomba, değil mi?"

"Hayır, büyük bir kaz boku!" diye kükredi Bay Moultry. "Tabii ki, bomba!"

Bay Moultry bir kez daha serbest kalmak için boşuna debelenip,

alçı tozu kaldırmaktan ve canını yakmaktan başka bir şey yapamayınca babam bodrumun içinde etrafa bakındı. Bir köşede duran bir masanın üstünde bir plaket vardı; BİR ERKEĞİN EVİ ONUN KALESİDİR yazıyordu. Bunun yanındaki bir afişte patlak gözlü siyah bir adam dans ediyordu. Afişin altında el yazısıyla BEYAZ ADAMIN SIKINTISI yazılıydı. Babam üstü bir kâğıt yığınıyla kaplı masayı inceledi; üst çekmeceyi açınca yüzüne *Juggs* dergisinin kapağındaki kocaman memeli bir kadın çarptı. Derginin altında kurşun kalemler, lastik bantlar ve bu gibi şeyler vardı. Eline Kodak bir fotoğraf geldi. Resim üstünde beyaz cübbesi, bir elinde tüfek, diğerinde tepesi sivri kukuleta tutan Dick Moultry'yi gösteriyordu. Bay Moultry başarısıyla gurur duyarcasına gülmekteydi.

"Hey, çekil oradan!" dedi Bay Moultry başını o yana çevirerek. "Burada yatmış geberiyor olmam yetmiyormuş gibi, bir de evimi yağmalıyorsun!"

Babam çekmeceyi kapatıp şerifin yanına döndü. Onların üstünde Bay Hargison gergin bir şekilde volta atmaktaydı. "Bak, Dick, sadece gelip ne durumda olduğunu görmek istedim. Senin... ölmediğine emin olmak için."

"Hayır, henüz *ölmedim*. Her ne kadar karım o bombanın kafama düşmüş olmasını istese de..."

"Bizler şehir dışına gidiyoruz," dedi Bay Hargison. "Herhalde Noel sonrasına kadar dönmeyiz. O sabah on sularına dönmüş oluruz. Beni duydun mu, Dick? Sabah onda."

"Evet, duydum! Kaçta döneceğiniz de umurumda değil!"

"Saat ona doğru döneriz. Noel'den bir gün sonra. Saatini ayarlamak için bilmek isteyeceğini düşündüm."

"*Saatimi* ayarlamak mı? Sen..." Durdu. "Ha, tamam, anladım; bunu yaparım." Ter içindeki suratını kaldırıp şerife baktı. "Gerald'la birlikte Noel'in ertesi günü bir arkadaşımızın garajını temizlemesine yardım edecektik. Bu nedenle saat kaçta döneceğini söylüyor."

"Öyle mi?" dedi şerif. "Hangi arkadaşınızmış bu, Dick?"

"Ee... bu adam Union Town'da yaşıyor. Onu tanımazsın."

"Union Town'da tanıdığım pek çok insan var. Arkadaşınızın adı ne?"

"Joe," dedi Bay Hargison, tam o anda Bay Moultry, "Sam," derken.

"Joe Sam," diye açıkladı Bay Moultry hâlâ terli terli sırıtırken. "Joe Sam Jones."

"Noel ertesi sabahında herhangi bir Joe Sam Jones'ın garaj temizlemesine yardım edebileceğini sanmıyorum, Dick," dedi şerif. "Sanırım, güzel ve güvenli bir hastane odasında olursun."

"Hey, Dick, ben gidiyorum!" diye seslendi Bay Hargison. "Merak etme, iyileşeceksin." Bunu dediği sırada ayağı deliğin kenarında duran gümüş Noel ağacı yıldızına çarparak onu düşürdü. Babam büyütülmüş bir kar tanesi gibi zarifçe ve ağır ağır inen küçük yıldızın düşüşünü seyretti.

Yıldız bombanın gri kuyruk kanatçıklarından birinin üstüne düşüp paramparça oldu.

Bunu izleyen sessiz saniyeler sırasında dört adam da çıkan sesi duydu.

Bomba tıpkı yuvasında uyandırılmış bir yılan gibi tıslama sesi çıkarıyordu. Bu tıslama kesildi ve bombanın karnından ürperti veren yavaş bir tıklama sesi başladı: bir çalar saatin tıklaması gibi değil de ısınmış bir makinenin giderek su kaynatmasına benziyordu.

"Hassiktir," dedi Şerif Marchette.

"Tanrım, koru beni!" diye inledi Bay Moultry. Az önce pancar gibi kızarmış olan yüzü şimdi balmumu heykeller gibi bembeyaz kesilmişti.

"Bu şey açıldı," dedi babam boğuk bir sesle.

Bay Hargison'ın tepkisi çok daha zarif oldu. Bacakları onu büyük bir hızla dışarıya, yamuk verandaya, oradan da otomobiline götürdü. Otomobil, çizgi filmdeki Road Runner gibi bir an oradaydı, sonra kaybolmuştu.

"Ah Tanrım, ah Tanrım!" Bay Moultry'nin gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "N'olur, ölmeme izin vermeyin!"

"Tom? Sanırım, zamanı geldi," dedi şerif alçak sesle, sanki havada ilerleyen kelimelerin ağırlığı sarsıntıya neden olmak için yeterliymiş gibi. "Buradan toz olmalıyız, ne dersin?"

"Beni bırakamazsınız! Beni bırakamazsın! Sen *şerifsin*!"

"Senin için yapabileceğim herhangi bir şey yok, Dick. Yardım etmek isterdim, gerçekten ama elimden bir şey gelmiyor. Sana şu anda büyü ya da mucize lazım ve bence kuyu kurumuş gözüküyor."

"Beni bırakma! Beni buradan çıkar, Jack! Sana ne bütün servetimi veririm!"

"Üzgünüm. Hadi, yukarıya çık, Tom."

Babam zaten bunu yapmaya hazırdı. Yukarıya tırmandıktan sonra, "Merdiveni tutuyorum, hadi gel, Jack!" dedi.

Tık... tık... bomba tıklamaya devam ediyordu.

Şerif, "Sana yardım edemiyorum, Dick," dedikten sonra merdivenden çıktı.

"Hayır! Dinle bak! Ne gerekiyorsa yaparım! Beni buradan çıkarın! Canımın yanmasına aldırmam! Tamam mı?"

Babamla şerif kapıya yürüyorlardı.

"*Lütfen!*" diye haykırdı Bay Moultry. Ağlamaya başlamıştı. Kısıldığı yerden kurtulmaya çalıştı ama duyduğu acıyla hıçkırıklara boğuldu. "*Beni burada ölmeye terk edemezsiniz! Hiç insani değil!*"

Babamla şerif evden çıkarlarken o hâlâ bağırıyordu. Her ikisinin de yüzü gerilmişti. "Amma işe gelmişiz be," dedi şerif. Şerifin otomobiline geldiler. "Seni nereye bırakayım, Tom?"

"Evet." Babamın kaşları çatıldı. "Hayır." Arabaya yaslandı. "Bilmiyorum."

"Bana öyle bakıp durma! Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, bunu sen de biliyorsun!"

"Bomba ekibi gelecek olursa, birinin burada beklemesi iyi olur."

"Pekâlâ," dedi şerif, bomboş sokağa şöyle bir göz gezdirerek. "Gönüllü müsün?"

"Hayır."

"Ben de değilim. Üstelik o ekibin yakın zamanda geleceği yok, Tom. Bence o bomba patlayacak ve bütün bu blok havaya uçacak. Seni bilmem ama ben hâlâ hayattayken hemen buradan tüyeceğim." Sürücü kapısına yürüdü.

"Jack, dur bir dakika," dedi babam.

"Bir dakikam bile yok. Hadi, geleceksen, gel."

Babam da otomobile bindikten sonra şerif motoru çalıştırdı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Dinle bak, Jack. Sen kendin söyledin. Dick'e bir mucize lazım, değil mi? O hâlde buralarda böyle bir mucizeyi kim gerçekleştirebilir?"

"Başrahip Blessett şehirden ayrıldı."

"Hayır, onu demedim! *Leydi.*"

Şerif eli vites kolunda durdu.

"Bir çuval tüfek mermisini bir çuval bahçe yılanına çevirebilen birisi, o bombayı da halledebilir, değil mi?"

"Hayır, değil. Leydi'nin o işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence Biggun Blaylock kendi yaptığı uyduruk viskiyle o kadar kafayı bulmuştu ki, o çuvalı mermi yerine yılanla doldurmuştu."

"Hadi, yapma! O yılanları benim gibi sen de gördün. *Yüzlerceydi!* Sence Biggun'ın onları çuvala doldurması ne kadar sürmüştür?"

"Ben öyle büyü işlerine zerre kadar inanmam," dedi şerif.

Babam o anda aklına gelen ilk şeyi söyledi ama buna kendisi de şaşırdı. "Ondan yardım istemekten korkmamalıyız, Jack. Tek çaremiz o kadın."

"Lanet olsun!" diye homurdandı şerif. "Lanet olsun!" Moultry'nin kırık çatısından ışık süzülen evine baktı. "Leydi şimdiye kadar çoktan gitmiştir."

"Olabilir. Ama belki de gitmemiştir. Hiç değilse bunu öğrenmek için oraya gidemez miyiz?"

Bruton'daki evlerin çoğu karanlıktı; sahipleri uyarılara uyup hız-

la kaçmışlardı. Ama Leydi'nin rengarenk evi aydınlıktı. Pencerelerde yanıp sönen minik ışıklar vardı.

"Ben burada bekliyorum," dedi şerif. Babam araçtan çıktı. Derince Noel havasını içine çekip ayaklarını harekete geçirdi. Onu ön kapıya kadar götürdüler. Gümüş bir el olan kapı tokmağını tuttuktan sonra yüz yıl yaşasa bile yapmayı asla düşünemeyeceği şeyi yaptı ve kapıyı tıklattı.

Kadının cevap vereceğini umarak bekledi.

Gözleri kapı tokmağında, bekledi.

Bekledi.

Babam kapıyı tıklattıktan on beş dakika sonra Dick Moultry'nin yaşadığı sokakta bir gürültü duyuldu. Takırtılı, şıngırtılı bir sesti, bütün köpeklerin havlamasına yol açtı. Pas lekeli, süspansiyonu sarkan bir kamyonet Moultry'nin evi önünde durdu ve içinden uzun boylu, sıska bir siyah adam indi. Aracın kapısında, LIGHTFOOT TAMİR EDER yazılıydı.

Adam her hareketi acı veriyormuş gibi son derece yavaştı. Üstünde yeni yıkanmış beyaz bir tulum vardı, gri kepinin altından gri saçları çıkmıştı. Kamyonetin kasasına gidip üstünde çeşitli çekiçler, tornavidalar ve somun anahtarları olan alet kemerini aldı. Sonra, işçi güneşinin altında var olmuş her türlü vidayı ve somunu çekmecelerinde barındıran, eskimiş metalden alet kutusunu yavaş yavaş çıkardı. Ardından Bay Marcus Lightfoot sanki çağların yükü altında hareket ediyormuş gibi Dick Moultry'nin yamulmuş girişine ilerledi. Kapı açık olduğu hâlde tıklattı: Bir... iki...

Sonsuzluklar geçti gitti. Medeniyetler doğdu, medeniyetler çöktü. Yıldızlar kuvvetli bir şiddetle doğdular ve kozmosun soğuk ortamında söndüler.

...üç.

"Çok şükür," diye bağırdı sesi iyice çatlamış olan Bay Moultry. "Beni ölüme terk etmeyeceğini biliyordum, Jack. Tanrı..." Cümlesini tamamlamadan durdu, çünkü oturma odasındaki deliğe bakınca

cennetten beklediği yardım yerine dünyaya sızmış Şeytan addettiği birinin siyah yüzünü gördü.

"Vay, vay, vay," dedi Bay Lightfoot. Gözleri bombada, kulakları patlatma mekanizmasının tıklamasındaydı. "Bayağı zor bir durumdasınız."

"Buraya benim havaya uçmamı seyretmeye mi geldin, zenci puşt?" diye hırladı Bay Moultry.

"Hayır, efendim. Sizin parçalanmamanızı sağlamak için geldim."

"*Sen* mi? *Bana* yardım edeceksin, ha?" Derin bir nefes alıp bir kez daha haykırdı. "*Jack! Birisi bana yardım etsin. Beyaz birisi!*"

"Bay Moultry?" Bay Lightfoot onun susmasını bekledi. "O yanınızdaki bomba böyle gürültülerden hoşlanmayabilir."

Suratı domates salçası rengini alan, boncuk boncuk terleyen Bay Moultry bir kez daha kurtulmak için debelendi. Enkaz yığınında kıvrandı elleriyle pençeledi, bir anlık öfkeyle kendi gömleğine yapışıp yırttı, havayı bile kavradı, fakat tutunabileceği bir şey bulamadı. Derken acı, bir güreşçinin diğerine çarpması gibi üzerine çöreklendi ve Bay Moultry'yi soluksuz, iki kırık bacak ve başının yanındaki tıklayan bombayla bıraktı.

"Galiba," dedi Bay Lightfoot geç saatten dolayı esneyerek, "aşağıya insem iyi olacak."

Belindeki alet kemeri şıngırdayarak Bay Lightfoot'un merdivenden inene kadar neredeyse Yılbaşı gecesi gelecekti. Alet kutusunu alıp Bay Moultry'nin yanına yürürken duvardaki patlak gözlü adam afişi gözüne çarptı. Bomba ve saniyeler tıklarken, bu afişe uzun uzun baktı.

"Keh-keh-keh," dedi Bay Lightfoot başını iki yana sallayarak.

"Neye gülüyorsun, kaçık herif?"

"Bu bir beyaz adam," dedi. "Palyaço gibi boyanmış, tam bir ahmak gibi görünüyor."

Bay Lightfoot neden sonra Al Jolson'un resminden ayrılıp bombaya gitti. Çivileri çıkık keresteleri ve birkaç çatı şıngılını yana itip

toprak zemine oturdu. Bütün bu hareketleri bir salyangozun futbol sahasını başından sonuna kadar kat etmesi gibiydi. Alet kutusunu güvenilir bir dostuymuş gibi yanına çektikten sonra göğüs cebinden tel çerçeveli gözlüğünü çıkardı, camlarına üfledi ve gömleğinin kumaşıyla yavaş yavaş sildi.

"Bunu hak edecek ne yaptım ki?" diye sızlandı Bay Moultry.

Bay Lightfoot gözlüğünü takıp bombaya iyice yaklaştı. "Şimdi," dedi. "Artık." Ağır ağır kemerinden küçük başlı bir çekiç alıp bunun başını tükürüğüyle ıslattı. Sonra neredeyse hiç ses çıkarmayacak bir şekilde bombanın yan tarafına vurdu. "Görebiliyorum."

"Vurma ona! Of, Tanrım! İkimizi de havaya uçuracaksın!"

Bay Lightfoot bombanın yan tarafına hafifçe vurmayı sürdürürken, "Niyetim bu değil," dedi. Kulağını bombanın demir yüzeyine dayadı. "Aha, sesini duyabiliyorum." Bay Moultry dehşet içinde onu seyrediyordu. "Aha." Parmakları küçük bir köpeği okşar gibi bombanın üstünde gezinmekteydi. Eli ince bir ek yerinde durdu. "İşte kalbine buradan gidiliyor, değil mi?" Kuyruk kanatçıklarının hemen altında dört vida buldu ve kemerinden, buzdağının erimesi yavaşlığında, buna uygun bir tornavida çıkardı.

"Buraya beni öldürmeye geldin, değil mi?" diye inledi Bay Moultry. Sonra b irden kafasına dank etti. "Seni *o* gönderdi, değil mi? Beni öldürmen için seni *o* gönderdi!"

Bay Lightfoot ilk vidayı çevirirken, "Söylediğinin yarısı doğru," dedi.

Işık yılları sonra, nihayet son vida Bay Lightfoot'un avucuna düştü. Uykulu sesiyle "Frosty, Karadam" şarkısını mırıldanıyordu. İkinci ve üçüncü vidaların sökülmesi arasında patlatma mekanizmasının sesi tıklamadan gıcırtı sesine dönüşmüştü. Ter içinde, donuk gözlerle başını ileriye geriye sallayan Bay Moultry en az üç kilo kaybetmişti.

Bay Lightfoot alet kutusundan küçük, mavi bir kavanoz çıkardı. Bunu açıp parmağıyla içinden bir deniz yılanı renginde yağlı, vıcık

vıcık bir madde aldı. Bunun üstüne tükürüp bombanın çevresini saran o ek yerine sürdü. Sonra kuyruk kanatçıklarını tutup bunları saat yönünün tersine çevirmeye çalıştı. İşe yaramadı. Bu defa saat yönüne çevirmeye çalıştı ama bu da sonuç vermedi.

"Dinle beni!" dedi Bay Lightfoot sert bir sesle. "Bana saygısızlık yapma!" Minyatür çekiçle vida deliklerine vururken, Bay Moultry altına kaçırarak birkaç gram daha zayıfladı. Bay Lightfoot sonra kuyruk kanatçıklarını iki eliyle tutup çekti.

Bombanın kuyruk kısmı yavaşça, tiz bir cızırtıyla karşı koyarak dışa doğru kaymaya başladı. Epey zorlu bir işti, Bay Lightfoot sızlayan parmaklarını dinlendirmek için durmak zorunda kaldı. Sonra bir koalanın ağaca tutunma azmiyle çalışmaya devam etti. Nihayet kuyruk kısmı gövdeden ayrıldı ve ortaya elektronik devreler, farklı renkli kablolardan oluşan bir orman ve karafatma sırtına benzeyen parlak, siyah plastik silindirler çıktı.

"Vay vay vay!" dedi Bay Lightfoot keyifle. "Ne güzel, değil mi?"

"Beni öldürüyorsun..." diye sızlandı Bay Moultry. "Beni öldürüyorsun..."

Gıcırtının sesi yükselmekteydi. Bay Lightfoot metal bir mil kullanarak bu sesin geldiği küçük, kırmızı bir kutuya dokundu. Sonra buna parmağıyla dokundu ama hemen elini geri çekti. "Biraz ısınıyor sanki."

Bay Moultry salya sümük ağlıyordu.

Bay Lightfoot'un parmakları yine işe koyularak kabloların çıkış yerini aradı. Kırmızı kutunun üstünden hararet yükseliyordu, havayı sıcaklığın kokusu sarıyordu. Bay Lightfoot çenesini kaşıdı. "Burada bir sorunumuz var."

Bay Moultry komaya girmek üzereydi.

"Ben," dedi Bay Lightfoot gözlerini konsantrasyonla kısarak, "bozuk şeyleri tamir ederim, onları kırmam." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Evet, bu kadar güzel bir şeyi kırmak istemem." Eline daha büyükçe bir çekiç aldı.

"Bunu yapmak zorundayım." Çekici kırmızı kutunun üstüne indirdi. Kutunun plastik kaplaması yarıldı. Bay Moultry dilini ısırıyordu. Bay Lightfoot iki plastik kısmı çıkarıp içlerindeki telleri inceledi. "Gizem ardına gizem," dedikten sonra alet kutusundan üstünde hâlâ fiyat yapışkanı duran ve üzerinde doksan dokuz sent yazılı küçük bir tel kesicisi çıkardı. "Şimdi beni iyi dinle," dedi bombaya. "Sakın suratıma geğirmeye kalkma, tamam mı?"

"Aaahhh, Tanrım, yüce İsa, cennete, yanınıza geliyorum," diye ağladı Bay Moultry.

"Oraya gidince," dedi Bay Lightfoot hafifçe gülümseyerek, "St. Peter'e bir tamircinin de yolda olduğunu söyle." Kesiciyi makinenin kalbinde çapraz bağlanmış olan biri siyah, diğeri beyaz olan iki kabloya yaklaştırdı.

"*Bekle*," diye fısıldadı Bay Moultry. "Bekle..."

Bay Lightfoot durdu.

"İçimi temizlemem lazım," dedi Bay Moultry, gözleri bir ozanın gözleri gibi pörtlemişti. "Cennete uçabilmek için hafiflemem lazım. Dinle beni..."

"Dinliyorum," dedi Bay Lightfoot bomba tıslamaya devam ederken.

"Gerald ve ben... daha ziyade Gerald, çünkü ben bu işe karışmak istememiştim... ama Noel ertesi sabahı saat onda patlayacak. Duydun mu? Dinamitle dolu bir kutu... çalar saatli bir zamanlayıcısı var. Bunu bize sağlaması için Biggun Blaylock'a para ödedik." Bay Moultry ayaklarının altında cehennemin alevlerini hissediyormuş gibi yutkundu. "İnsan hakları müzesini havaya uçurmak üzere ayarlandı. Biz... aslında Gerald'ın fikriydi... Leydi'nin bunu inşa edeceğini duyduğumuzda buna karar vermiştik. Dinle beni, Lightfoot!"

"Dinliyorum."

"Bombayı Gerald yerleştirdi, müzenin civarında bir yere. Eğlence merkezinde olabilir. Nerede olduğunu bilmiyorum, yemin

ederim ama şu anda orada ve Noel'den sonraki sabah, saat onda patlayacak."

"Bu doğru mu?" diye sordu Bay Lightfoot.

"Evet, doğru! Tanrım, beni artık cennete alabilirsin, içimi temizledim!"

"A-ha." Bay Lightfoot siyah kabloyu ortasından keserek onu ayırdı. Ne ki, bombanın sesi kesilmiyordu.

"Beni duydun mu, Lightfoot? İçi dinamit dolu kutu şimdi orada!"

Bay Lightfoot kesiciyi beyaz kablonun üstüne getirdi. Çenesinde bir kas gerilmişti ve yanakları elmas tozu içindeymiş gibi terden parıldıyordu. "Hayır, değil," dedi.

"Değil olan ne?"

"Orada. Artık bitti. Buldum. Bu kabloyu şimdi kesiyorum." Elleri titredi. "Eğer önce yanlış kabloyu kesersem, havaya uçabiliriz."

"Tanrım, merhamet et," diye sızlandı Bay Moultry. "Eğer yaşamama izin verirsen, hayatımın her günü iyi bir insan olacağıma yemin ederim."

"Kesiyorum," dedi Bay Lightfoot.

Bay Moultry gözlerini kapadı. Kesici kabloyu kesti.

BOOOOM!

O muazzam gümbürtü ve alev içinde Bay Moultry çığlığı bastı.

Çığlığı kesilince ne meleklerin çaldığı arp sesini ne de şeytanların şarkısını duydu. Duyduğu şey "Keh-keh-keh," oldu.

Bay Moultry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bay Lightfoot sırıtıyordu. Kesilmiş beyaz kablonun ucundan çıkan mavi alevi üfleyerek söndürdü. Bomba etkisiz hâle gelmişti. Az önce Bay Moultry'nin kulağına avaz avaz bağırmaktan kısılan sesiyle, "Özür dilerim," dedi. "Bu fırsatı kaçıramazdım."

Bay Moultry'nin bütün havası boşalmıştı. Hırıltılı bir soluk verdikten sonra kendinden geçti.

5
On Altı Damla Kan

Döndüm.

İçi dinamit dolu saatli bomba –Biggun Blaylock'un cömert elleriyle fazladan bir dinamitin de bulunduğu bomba – Leydi'ye rüyama giren ziyaretçilerimi anlattıktan kısa süre sonra bulundu. O resmi hatırlamış olmalıydım; haç yakma olayından ve Bay Moultry'yle Bay Hargison'ın Biggun Blaylock'tan kutuyu alışlarına tanık olduktan sonra, bilinçaltımla onun içinde ne olduğunu anlamış olmalıydım. Bu nedenle başucumdaki çalar saati devirmiştim. Bu teorideki tek gedik müzeye gelene kadar 16. Cadde'deki Baptist Kilisesi'nde ölen kızların resimlerini daha önce hiç görmemiş olmamdı. Belki *Life* dergisindeydi. Annem bu dergiyi atmış olduğu için kesin bir şey söyleyemiyorum.

Leydi'ye bunu anlattıktan sonra hemen işe koyuldu. Resepsiyondaki herkesi örgütleyerek ya eğlence merkezinde, ya insan hakları müzesinde veya yakın bir yerde olabilecek tahta kutuyu aramalarını istedi. Her yerin altını üstüne getirmemize rağmen onu bulamadık. Derken Leydi, Bay Hargison'ın postacı olduğunu hatırladı. Merkezin hemen dışında, Buckhart Caddesi'nin köşesinde bir posta kutusu vardı. Charles Damaronde küçük Gavin'i topuklarından tutup posta kutusunun içine sarkıttı. Çok geçmeden çocuğun, "İşte burada!" dediğini duyduk. Çok ağır olduğu için onu kaldıramıyordu. Şerif Marchette çağrıldı, yanında posta müdürü Bay Conrad Oatman'la birlikte geldi. Müdür posta kutusunu anahtarıyla açtı. O

kutuda eğence merkezini, insan hakları müzesini ve karşısındaki iki-üç evi havaya uçuracak kadar dinamit vardı. Belli ki, dört yüz dolara adamakıllı kuvvetli bir patlama yaratılabiliyordu.

Postanın hangi saatlerde toplandığını ve posta kutusunun 26 Aralık öğleden sonrasına kadar açılmayacağını bilen Bay Hargison, patlama saatini on olarak kurmuştu. Şerif Marchette bombanın bir profesyonel tarafından yapılmış olduğunu söyledi, çünkü zamanlayıcı ya on iki, yirmi dört, ya da kırk sekiz saate göre ayarlanabiliyordu. Leydi'ye bombanın bulunmuş olduğunu Bay Hargison ve Bay Moultry'nin bilmemesini istediğini söyledi; önce iç kısımlarında parmak izleri aranacaktı. Annemle ben eğlence merkezinden döndükten sonra bunu babama söylemiştik; babam da Şerif Marchette de, Dick Moultry'nin evindelerken ve Bay Hargison oraya geldiğinde bunu ifşa etmemişlerdi. Bay Moultry'nin itirafı da işin kaymağı oldu, çünkü bombadaki beş parmak izi Bay Hargison'ınkilerle eşleşiyordu. Böylece, çok geçmeden ikisi de Birmingham'daki FBI ofisine götürüldüler ve isimleri Zefir sakinleri listesinden silindi.

İnsan hakları müzesi görkemli bir şekilde açıldı. Artık dört siyah kızı rüyamda görmüyordum. Ama onları bir daha görmek istersem, nereye gideceğimi biliyordum.

Jet uçağından bombanın düşmesi ve insan hakları müzesi dışındaki posta kutusunda Ku Klux Klan'a ait bir bombanın bulunması Noel'i izleyen günlerde Zefir'in gündeminden düşmüyordu. Ben, Johnny'iyle, Bay Lightfoot o bombadan korkmuş muydu, diye aramızda tartıştık. Ben onun korktuğunu düşünüyordu; Johnny ve ben, Bay Lightfoot'u Nemo Curliss'e benzetmiştik; ama onun ustalığı beyzbol topuyla değil, mekanik olan herhangi bir şeydeydi; o kablolara bakarken her saniye ne yaptığını biliyordu. Ben'in başından Birmingham'da ilginç bir olay geçmişti. Ebeveynleriyle birlikte amcası Miles'ın evinde kalmaktaydılar. Amcası şehir merkezindeki bir bankada çalışıyordu. Ben'i kasa dairesine götürmüştü. Paraların kokusu, ne kadar yeşil ve güzel oldukları Ben'in dilinden düşmü-

yordu. Amcası, içinde elli tane yüz dolarlık banknot olan bir paketi tutmasına izin vermişti; Ben'in parmakları hâlâ karıncalanıyordu. İleride ne olacağını bilmediğini söyledi ama elinden geldiğince çok para kazanacaktı. Johnny ve ben ona güldük. Davy Ray'in yokluğunu hissettik, çünkü bu durumda ne diyeceğini biliyorduk.

Johnny ebeveynlerinden iki Noel hediyesi istemiş ve almıştı. Biri bir polis memuru malzeme çantasıydı; bunun içinde sembolik bir rozet, parmak izi tozu, kelepçeler, soyguncuların ayağına bulaşan ve sadece mor ötesi ışık altında görülebilen soyguncu tozu ve polis el kitabı vardı. Diğeriyse içinde küçük rafları olan camlı bir teşhir kasasıydı; bununla ok uçlarını sergileyecekti. Raflardan biri hariç hepsini doldurdu; boş olanı Reis Beş Tufan tekrar geri vermek isterse diye, onun o malum parlak siyah ok ucuna ayrılmıştı.

Bay Lightfoot ve bombayla ilgili bir soru kalmıştı. Noel'den iki gece sonra, Zefir soğuk bir yağmur altındayken annem bu soruyu dile getirdi.

"Tom?" dedi. Ön odada, şöminenin karşısında oturuyorduk. Kendimi *Güneşin Altın Elmaları* kitabına kaptırmıştım, bir levyeyle bile kitabı elimden alamazdınız. "Bay Lightfoot neden Dick Moultry'nin evine gitti ki? Bunu gönüllü olarak yapacağı hiç aklıma gelmezdi."

Babam cevap vermedi.

Tıpkı ebeveynlerin çocuklarıyla ilgili altıncı hisleri olduğu gibi, çocukların da ebeveynleriyle ilgili altıncı hisleri vardır. Kitabımı indirdim. Babam gazetesini okumaya devam ediyordu.

"Tom? Bay Lightfoot'un oraya gitmesine sebep neydi, biliyor musun?"

Babam genzini temizledikten sonra, "Biliyor gibiyim," dedi.

"E, neymiş?"

"Sanırım... bunda benim bir rolüm oldu."

"*Senin* mi? Nasıl?"

Babam gazeteyi indirdi; gerçeği söylemekten başka çaresi kalmamıştı. "Leydi'nin... yardımını istedim."

Annem hayretler içinde bakakaldı. Yağmur pencere camlarını dövüyor, şöminedeki odunlar çatır çatır yanıyordu. Annem sessizliğini korudu.

"Dick'i kurtarmak için tek çarenin Leydi olduğunu düşündüm. Biggun Blaylock'un mermi torbasına yaptığı o şeyden sonra... Dick'e yardım edebileceğini düşündüm. Ve göründüğü kadarıyla haklıymışım. Ben evindeyken Marcus Lightfoot'u çağırdı."

"Leydi'nin *evindeyken* mi? Buna inanamıyorum! Sen Leydi'nin evine mi gittin?"

"Evin içine bile girdim. Koltuğuna oturdum, bir fincan kahvesini içtim." Omuz silkti. "Herhalde duvarlarda küçültülmüş kurukafalar, her köşede karadul örümcekler göreceğimi tahmin etmiştim. Kadının *dindar* olduğunu bilmiyordum."

"Leydi'nin evine, ha?" dedi annem. "Hâlâ inanamıyorum! Ve onca zaman ondan o kadar korkarken!"

"Ondan korkmuyordum," diye düzeltti onu babam. "Sadece... biraz çekiniyordum, o kadar."

"Ve Leydi, Dick Moultry'ye yardım edeceğini söyledi, öyle mi? O saatli bombanın yerleştirilmesinde parmağı olduğunu bildiği hâlde?"

"Eh... o kadar basit değildi," diye itiraf etti babam.

"Öyle mi?" Annem bekledi. Babam daha fazla bir şey söylemeyince, annem, "Anlatsana," dedi.

"Benden tekrar ona geleceğime söz vermemi istedi. Bana bir bakışta, içinin içini yediğini görebiliyorum, dedi. Hem benim, hem Cory'nin yüzünde belliymiş. Hepimizin Saxon Gölü'nün dibinde yatan o adamın yarattığı gerginlik içinde olduğumuzu söyledi." Babam gazeteyi yana bırakıp şömineye baktı. "Ve ne var, biliyor musun? Kadın haklı. Yarın akşam saat yedide evine geleceğime söz verdim. Bir ara bunu sana söyleyecektim. Belki de söylemezdim, bilmiyorum."

"Gurur, gurur," diye şarladı annem. "Yani, Dick Moultry için yapmış olduğun şeyi *benim* için yapmayacak mıydın?"

"Öyle değil. Sadece kendimi hazır hissetmiyordum. Dick'in yardıma ihtiyacı vardı. Ona çare buldum. Ve şimdi de hem kendim hem de ikiniz için bunu bulmaya hazırım."

Annem koltuğundan kalkıp babamın arkasına geçti, ellerini onun omuzlarına koyup çenesini başının üstüne dayadı. Babam uzanıp kolunu onun boynuna doladı. Şöminedeki ateş cızırdarken bir süre o pozisyonda kaldılar.

Leydi'yi görme zamanı gelmişti.

Saat yediye on kala Leydi'nin evine geldik, kapıyı Bay Damaronde açtı. Artık babam içeriye rahatça girebiliyordu, Leydi korkusu geçmişti. Ay Adam üstünde sabahlığı, ayaklarında terlikleriyle salona geldi ve bize çubuk kraker ikram etti. Bayan Damaronde kahve demledi, New Orleans tarzı hindibalı, dedi. Leydi hazır olana kadar salonda bekledik.

Dr. Lezander'le ilgili kuşkularımı kimseye söylememiştim. Rebel'a karşı o kadar şefkatli ve sevecen olan Dr. Lezander'in bir katil olabileceğine inanmak istemiyordum. Elimde iki papağan arasındaki bağlantı vardı ama yeşil bir tüy dışında onu ölen adamla ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu ve bu da sadece benim teorimdi. Tamam, süt sevmiyordu ve gece kuşuydu; bu özellikleri onu katil yapar mıydı? Konuyu ebeveynlerime açmadan önce daha somut bir şeye ihtiyacım vardı.

Çok fazla beklemek zorunda kalmadık. Bay Damaronde peşinden gelmemizi isteyince, onunla birlikte Leydi'nin yatak odasına değil de, koridorun karşısındaki başka bir odaya geldik. Leydi katlanan bir masanın ardında, yüksek arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Üstünde voodoo cübbesi veya büyücü külahı yoktu; sadece yakasında dans eden bir palyaço iğnesi olan koyu gri bir elbise giymişti. Danışma odası olan bu odanın zemininde hasır bir halıyla köşedeki büyük kilden bir saksı içinde yamuk bir ağaç vardı. Bay Damaronde kapıyı kapatınca, Leydi, "Otursana, Tom," dedi.

Babam oturdu. Onun çok gergin olduğunu anlıyordum, çünkü

yutkunurken boğazından ses çıkarıyordu. Leydi eğilip yanındaki doktor çantasını alırken babam irkildi. Leydi bu çantayı masanın üstüne koyup fermuarını açtı.

"Canımı yakacak mı?" diye sordu babam.

"Belki. Değişir."

"Neye göre?"

"Gerçeğe ulaşmak için ne kadar derin kesmek zorunda kalacağımıza göre." Çantanın içinden mavi bir beze sarılı bir şey çıkardı. Sonra desenli bir gümüş kutu ve bir deste oyun kâğıdı çıktı. Bunları bir sayfa daktilo kâğıdı izledi. Üstten vuran ışıkta kâğıdın benim de kullanmakta olduğum kâğıt markasından olduğunu gördüm. Çantadan son çıkan şey içinde üç tane nehirden çıkma cilalı çakıl taşı olan bir hap kutusuydu. Taşlardan biri siyah, biri kızılımsı kahverengi, biriyse gri çizgileri olan beyaz renkteydi. Leydi, "Sağ elini aç," dedi. Babam isteneni yapınca Leydi şişenin kapağını açıp nehir çakıllarını babamın avucuna boşalttı. "Bunları bir süre elinde tutacaksın."

Babam gergin bir gülümsemeyle söyleneni yaptı. "Bunlar Yaşlı Musa'nın karnından falan mı çıktı?"

"Hayır, sadece bulduğum eski çakıl taşları. Avucunda tutmaya devam et, seni sakinleştirecektir."

"Öyle mi?" dedi babam ve endişe-çakıllarını avucunda yuvarladı.

Annemle ben, Leydi'nin rahat iş yapabilmesi için bir kenarda duruyorduk. Bu iş her ne idiyse. Ne umacağımı bilmiyordum. Meşaleler altında dans edilen o törenlerden biri gibi miydi? Ama öyle bir şey değildi. Leydi iskambil kartlarını karmaya başladı; bunu yaparken gösterdiği ustalık beni şaşırttı. "Bana rüyalarını anlat, Tom," dedi kartlar becerikli ellerinin arasında hışırdarken.

Babam bize huzursuz bir bakış attı. "Onların gitmesini ister misin?" diye sordu Leydi ama babam başını iki yana salladı. "Rüyamda Saxon Gölü'ne batan otomobili görüyorum. Sonra ben de suyun içine girmiş, pencereden ölü adamın yüzüne bakıyorum. Adamın

yüzü... haşat edilmiş. Bileğinde kelepçe, boğazını saran bir piyano teli var. Araba giderek batarken ve içine su dolarken..." Babam bir an durdu; avucundaki çakıllar tıkırdıyordu. "Adam bana bakıp sırıtıyor. O korkunç hâldeki surat sırıtıyor. Sonra da konuşuyor, sesi çamurun şırıldaması gibi."

"Ne diyor?"

"Bana, 'Benimle karanlığın altına gel,' diyor." Babamın yüzündeki acı ifadesini görmek beni çok üzüyordu. "Dediği şey bu işte. 'Benimle karanlığın altına gel.' Sonra da kelepçesiz elini bana doğru uzatıyor. Bana dokunacak korkusuyla hemen geri çekiliyorum. Sonra rüya bitiyor."

"Başka tekrarlanan rüyaların var mı?"

"Birkaç tane. Ama bunun kadar etkili değil. Bazen bir piyano müziği duyduğumu sanıyorum. Bazen birisinin bağırıp çağırdığını işitiyorum ama ne dediği belirsiz. Arada bir o teli tutan bir çift el ve siyah bir bantla sarılmış kalın bir tahta sopa görüyorum. Bulanık hâlde suratlar da oluyor ama ya kanın arkasından onlara bakıyorum ya da gözlerimi onlara odaklayamıyorum. Ama bunların hiçbirini otomobildeki o adamı gördüğüm kadar sık görmüyorum."

"Rebecca o kırpıntıların bazılarını benim de gördüğümü sana söyledi mi?" Leydi kartları karmaya devam etti. Hipnotize eden bir ses çıkıyordu. "Piyano müziğini, bağırıp çağırmaları işitiyorum, o teli ve fındık kıracağını görüyorum. Sen ve ben aynı prize takılmışız, Tom ama sen benden daha fazla elektrik alıyorsun. Buna ne dersin?"

"Ben sizin mistik olduğunuzu sanıyordum," dedi babam.

"Öyleyim. Öyle olmam gerek. Ama herkes rüya görür, Tom. Herkes bir yorganın kırpıntılarını görebilir. Ama sen bu bahsettiğimize çok yakınsın. Benden daha yakınsın. İşte bu yüzden."

Babam çakılları ovuşturuyor, Leydi kartları kararak bekliyordu.

"Önceleri," dedi babam, "bu rüyaları yatağa yatar yatmaz görüyordum. Daha sonraları... bunlar ben uyumuyorken bile görünme-

ye başladı. Gün içinde. O adamın yüzü bir an görünüyor ve onun sesini duyuyorum. Art arda aynı şeyi söylüyor: 'Benimle karanlığın altına gel.' O şırıldayan çamur sesini duyuyorum ve beni deli ediyor, çünkü o sesi kafamdan atamıyorum. Doğru dürüst dinlenebildiğim yok. O rüyayı görürüm korkusuyla uyumaya cesaret edemiyorum ve..."

"Evet?"

"O ölü adamın benden ne yapmamı istediğini duyacağımdan korkuyorum."

"Peki, senden ne istiyor olabilir, Tom?"

"Sanırım kendimi öldürmemi istiyor," dedi babam.

Kartların karılması bitti. Annem elimi bulup sertçe tuttu.

"Sanırım... benim o gölün dibine gelip boğulmamı istiyor. Onunla birlikte karanlığın altına gitmemi istiyor."

Leydi tüm dikkatiyle babamı seyrederken zümrüt yeşili gözleri parlıyordu. "Senden niçin böyle bir şey istesin ki, Tom?"

"Bilmiyorum. Belki de bir arkadaş istiyordur." Babam gülümsemeye çalıştı ama başarmadı.

"Senden çok dikkatle düşünmeni istiyorum. Bunlar tam olarak duyduğun kelimeler miydi?"

"Evet. 'Benimle karanlığın altına gel.' Bunu geveler gibi söylüyor, çünkü ya çenesi kırılmış ya da ağzına su, kan veya çamur dolmuş. Ama söylediği şey buydu işte."

"Başka hiçbir şey yok mu? Adını söylüyor mu?"

"Hayır, hepsi bu kadar."

"Sence bu çok gülünç, değil mi?" diye sordu Leydi.

Babam homurdandı. "Keşke ben de bunu gülünç bulabilseydim!"

"Gülünçlüğü şu: Eğer o adam sana bir şey söylemek –sana bir mesaj vermek– fırsatını bulmuşsa, neden bu fırsatı sana intihar etmeni söyleyerek harcıyor? Neden sana onu kimin öldürdüğünü söylemiyor?"

Babam gözlerini kırpıştırdı. Çakılların takırdaması kesildi. "Bu... hiç aklıma gelmemişti."

"O hâlde, düşün bir. Ölü adamın bir sesi var; neden sana katilinin adını söylemiyor?"

"Bilmiyorum. Eğer söyleyebilseydi söylerdi herhalde."

"Söyleyebilirdi," dedi Leydi. "Yani, eğer seninle konuşuyor idiyse..."

"Anlayamadım."

"Belki de," dedi Leydi, "o prizde üç tane fiş vardır."

Babam anlar gibi oluyordu. Keza annem ve ben de.

"Ölü adam seninle konuşmuyor, Tom," dedi Leydi. "Katiliyle konuşuyor."

"Yani... ben..."

"Katilin rüyalarını alıyorsun, tıpkı benim senin rüyalarını almam gibi. Of, Tom! Pek *kuvvetli* rüya-gözlerin varmış!"

"Yani... onu kurtaramadım diye kendimi *öldürmemi* istemiyor mu?"

"Hayır," dedi Leydi. "Bundan eminim."

Babam boşta kalan elini ağzına götürdü. Gözleri yaşarmıştı; annem bunu görünce sessizce ağlamaya başladı. Babam başını masaya doğru eğince masaya bir damla gözyaşı düştü.

"Derin bir kesik oldu," dedi Leydi elini babamın ön koluna koyarak. "Ama duyduğun acı iyi bir şeydi. Bir tümörün alınması gibiydi."

"Evet," dedi babam. "Evet."

"Dışarıya çıkıp biraz yürümek istersen, git."

Babamın omuzları titriyordu ama içindeki sıkıntı hızla kaybolmaktaydı. Derin bir nefes aldı; tıpkı başını o karanlık sudan çıkaran birinin soluması gibiydi. "İyiyim," dedi ama henüz başını kaldırabilmiş değildi. "Bana bir dakika verin."

"İstediğin kadar dakika senin olsun."

Neden sonra babam başını kaldırdı. Hâlâ az önceki hâlindeydi; yüzünde kırışıklıklar, çenesi sarkık... Ama gözlerinde yine bir oğlan çocuğu ifadesi vardı ve artık özgürdü.

"O katilin kim olduğunu öğrenmek ilgini çeker mi?" diye sordu Leydi.

"Evet."

"Nehrin öte yanında bir grup arkadaşım var. Benim yaşımda olunca, nehrin o tarafında daha çok arkadaşın oluyor. Onlar bazı şeyleri görürler ve bazen bana anlatırlar. Ama benimle oyun oynamayı severler. Önüme birkaç tane bulmaca atarlar. Yani, hiçbir zaman sorularıma doğrudan cevap vermezler; muzip bir cevaptır ama daima doğrudur. Onları bu işe katmamı ister misin?" Sanki bu soruyu sormaya alışkın gibiydi.

"Sanırım, isterim."

"Evet ya da hayır, sanmak falan yok."

Çok kısa bir duraksamadan sonra babam, "İsterim," dedi.

Leydi gümüş süslü kutuyu açıp içindeki altı küçük kemiği masaya bıraktı. "Çakılları bırakıp bunları sağ elinle topla."

Babam önündeki şeylere iğrenerek baktı. "Şart mı?"

Leydi durdu. Sonra iç geçirip, "Hayır," dedi. "Bunlar sadece ruh hâlini yatıştırır." Elinin tersiyle kemikleri tekrar kutuya ittikten sonra kutuyu kenara koydu. Sonra bir kez daha elini doktor çantasına soktu. Bu defa içinde saydam bir sıvı olan küçük bir şişeyle, bir poşet dolusu kulak temizleme pamuğu çıkardı. "Artık o çakılları bırakman gerekiyor. İşaretparmağını uzat."

"Neden?"

"Çünkü sana uzat diyorum."

Babam parmağını uzattı. Leydi şişeyi açıp içindeki sıvıyı pamuklu çubukların üstüne döktü. Sonra babamın işaretparmağının ucunu bununla ıslattı. "Alkoldür," diye açıkladı. "Dr. Parrish'ten aldım." Daktilo kâğıdını masaya serdikten sonra mavi bez içindeki nesneyi açtı. Bir ucunda iki iğne olan bir çubuktu. "Parmağını oynatma," diyerek iğneli çubuğu aldı.

"Ne yapacaksınız? Yoksa bu iğneyi batıracak..."

İğneler hızla ve hoyratça babamın parmak ucuna battı. "Aaah!" dedi babam. Ben de, işaretparmağım aynı acının hayaletiyle dürtül-

düğünden, irkildim. Bir anda iğnenin açtığı deliklerden kan akmaya başladı. "Kanın o kâğıdın üstüne dökülmesin," dedi Leydi. Hızla hareket ederek kendi sağ elinin işaretparmağına alkol sürdükten sonra iğneleri batırdı. Onun da kanı aktı. "Şimdi sorunu sor," dedi. "Yüksek sesle, değil, içinden. Ama sanki bir cevap bekliyormuş gibi net bir şekilde sor. Hadi."

"Pekâlâ," dedi babam birkaç saniye sonra. "Şimdi ne olacak?"

"O otomobilin Saxon Gölü'ne battığı tarih neydi?"

"On altı Mart."

"Şimdi parmağını sıkarak o kâğıdın tam ortasına sekiz damla kan akıt. Cimrilik etme. Tam sekiz damla olsun. Ne bir eksik, ne bir fazla."

Babam parmağını sıkınca kan damlamaya başladı. Leydi de kendi parmağını sıkarak beyaz kâğıda sekiz damla kan akıttı. Babam, "İyi ki, ayın otuz birinde olmamış," dedi.

"Kâğıdı sol elinle al ve kan içinde kalacak şekilde bunu buruştur," dedi Leydi babamın esprisini duymazlıktan gelerek. Babam söyleneni yaptı. "Şimdi kâğıdı elinde tutarak soruyu yüksek sesle sor."

"Saxon Gölü'nün dibindeki adamı kim öldürdü?"

Leydi, "Kâğıdı sıkı tut," dedikten sonra kanayan parmağın üstüne başka bir pamuklu çubuk bastırdı.

"Arkadaşlarınız şimdi buradalar mı?" diye sordu babam sol elinde buruşmuş kâğıdı tutarken.

"Birazdan öğreniriz, değil mi?" Kendi sol avucunu uzattı. "Onu bana ver." Kâğıdı avucuna alınca havaya doğru seslendi. "Sakın şimdi beni budala gibi göstermeyin. Bu önemli bir soruydu ve bir cevabı hak ediyor. Bulmaca falan da olmasın. Anlayabileceğimiz bir cevap olsun. Bize yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?" On beş saniye kadar bekledikten sonra buruşuk kâğıdı masanın ortasına bıraktı. "Aç bunu," dedi babama.

Babam kâğıdı aldı; açmaya başlarken benim kalbim yerinden fır-

layacak gibi oluyordu. Eğer o kâğıtta *Dr. Lezander* adı kanla yazılmış çıkarsa, herhalde kafayı yerdim.

Kâğıt açılınca annemle birlikte babamın omzu üzerinden eğilip baktık. Tam ortasında büyük bir kan lekesi vardı ve etrafında başka lekeler görünüyordu. Bir isim falan göremedim. Derken Leydi çantasından bir kurşun kalem çıkardı, bir süre kâğıdı inceledikten sonra lekeleri birleştirmeye başladı.

"Ben hiçbir şey göremiyorum," dedi babam.

"İnançlı ol," dedi Leydi. Kalemin lekeler arasında dolaşmasını seyrettim. Uzun, kıvrımlı bir çizginin içeriye ve dışarıya uzandığını gördüm.

Ve bir anda baktığım şeyin bir 3 olduğunu fark ettim.

Kalemin ucu hareket etmeyi sürdürüyordu. Kıvrılarak, sağa sola giderek...

İkinci bir 3 belirdi. Sonra kalemin birleştireceği kan lekesi kalmadı.

"Bu kadar," dedi Leydi. Kaşları çatıldı. "İki tane üç.

"Bu herhalde bir isim olamaz, değil mi?" diye sordu babam.

"Bana yine bir bulmaca gönderdiler. Yahu, bir kere olsun *kolay* bir şey versinler!" Sinirli bir şekilde kalemi masaya çarptı. "Eh, olup olacağı bu kadar işte."

"Hepsi *bu* mu?" Babam yaralı parmağını emiyordu. "Bunu doğru yaptığınıza emin misiniz?"

Leydi'nin babama bakışını tarif edecek kelimeler yoktur. "İki tane üç," dedi. "Cevap bu işte. Üç üç. Belki otuz üçtür. Bunun ne anlama geldiğini çözebilirsek, katilin adını öğreniriz."

"İlk veya son adlarında üç harf olan kimse aklıma gelmiyor. Bir adres olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey gördüğüm şey: üç üç." Kâğıdı babama uzattı. Çektiği acı ve zahmet için onda kalacaktı. "Senin için yapabileceklerim bu kadar. Üzgünüm, başka bir şey yok."

"Ben de üzüldüm," dedi babam kâğıdı alıp ayağa kalkarken.

Sonra Leydi'nin yüzündeki profesyonel ifade kayboldu ve yine sosyalleşti. Yeni demlenmiş kahve kokusu aldığını ve Bake Shoppe'daki Bayan Pearl'ün yaptığı çikolatalı rulolardan olduğunu söyledi. Leydi'nin evine gelene kadar bir kuş kadar yemek yemiş olan babam, iki ruloyu göçürürken yanında iki kupa hindibalı kahveyi yuvarladı. Ay Adam'la babam Trailways otobüs durağında Blaylocklarla yaşanan olay hakkında konuştular; babam Biggun'ın bir çuval bahçe yılanından kaçışını hatırlayınca kahkahalarla güldü.

Babam iyileşmişti. Belki de eskisinden daha iyi olmuştu.

Kapıdan çıkmak üzereyken babam, "Teşekkür ederim," dedi Leydi'ye. Annem onun elini sıkıp yanağını öptü. Leydi zümrüt gözleriyle bana bakarak, "Hâlâ yazar olmak istiyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Bence bir yazarın elinde pek çok anahtar vardır," dedi. "Pek çok âlemi ziyaret eder. Bence bir yazarın, eğer iyi bir yazarsa ve şanslıysa, sonsuza kadar yaşama fırsatı vardır. Sonsuza kadar yaşamak ister misin, Cory?"

Bunu düşündüm. Sonsuza kadar, çok uzun bir zamandı. "Hayır, efendim," dedi. "Sanırım, yorulabilirim."

"Eh," dedi ve elini omzuma koydu. "Bence sonsuzluğa kadar kalan şey bir yazarın sesidir. Bir adamın ya da oğlanın öyle olmasa da." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı; onun hayat sıcaklığını kemiklerinden güneş ışıyormuş gibi hissedebiliyordum. "Birçok kız tarafından öpüleceksin," dedi. "Sen de birçok kızı öpeceksin. Ama bunu unutma," dedikten sonra alnıma hafif bir öpücük kondurdu. "Sahip olduğun tüm o yaz aylarında kızlarla ve kadınlarla öpüştüğün günlerde, seni ilk öpenin bir leydi olduğunu unutma." Yaşlı ve güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Eve vardığımızda babam oturup telefon rehberini açtı ve içinde "otuz üç" olan adresleri aradı. İki ev ve bir iş yeri buldu. 33 Ridgeton Caddesi'ndeki Phillip Caldwell, 33 Deerman Caddesi'ndeki J. E. Grayson ve 33 Merchants Caddesi'ndeki Crafts Barn. Babam

Bay Grayson'un bizim kilisemize geldiğini ve yaklaşık doksan yaşında olduğunu söyledi. Phillip Caldwell'in de Union Town'daki Western Auto'da satış görevlisi olduğunu sanıyordu. Annem de Crafts Barn'ın Edna Hathaway adında mavi saçlı bir kadın tarafından işletildiğini biliyordu; yürüteç desteğiyle yürüyebilen bu kadının Saxon Gölü'ndeki olayla ilgisi bulunması mümkün görünmüyordu. Babam Bay Caldwell'in evine bir ziyaret yapmaya karar verdi; adam işe gitmeden önce erken bir saatte o eve uğrayacaktı.

Gizemli durumlar varken hep erkenden kalkarım. Saat yedi olduğunda yataktan çıkmıştım. Babam onunla gelebileceğimi ama o Bay Caldwell'le konuşurken tek kelime etmememi söyledi.

Yolda babam Bay Caldwell'e bir beyaz yalan söylemesi gerekeceğini ve benim bunu anlayışla karşılamamı istedi. Buna çok şaşırmış numarası yaptım ama kendim son zamanlarda o kadar çok beyaz yalan söylemiştim ki, babamın yalanı beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Üstelik hayırlı bir iş içindi.

Bay Caldwell'in, benzin istasyonunun dört blok ötesindeki kırmızı tuğlalı evi küçük ve sıradan bir yapıydı. Kamyoneti kaldırım kenarında bıraktık ve babamla birlikte ön kapıya gittik. Zili çalıp bekledik. Kapıyı orta yaşlarda, gözleri uykulu bir kadın açtı. Üstünde hâlâ pembe sabahlığı vardı. "Bay Caldwell evde mi?" diye sordu babam.

"Phillip!" diye seslendi kadın. "Philliiiip!" Elektrikli testereden çıkana benzer bir sesi vardı.

Bir saniye sonra papyon kravatlı, kahverengi pantolonlu ve pas rengi bir kazak giymiş olan, gri saçlı bir adam kapıya geldi.

"Merhaba, adım Tom Mackenson," dedi babam elini uzatarak. Bay Caldwell bu eli sıktı. "Siz Union Town'daki Western Auto'da çalışıyorsunuz, değil mi? Rick Spanner'in kayınbiraderisiniz."

"Evet. Siz Rick'i tanıyor musunuz?"

"Eskiden onunla Green Meadows'ta çalışırdık. Nasıl şimdi, iyi mi?"

"İş bulduktan sonra daha iyi oldu. Ama Birmingham'a taşınmak zorunda kaldı. Ona acıyorum. Şahsen büyük şehirlerden pek hoşlanmam."

"Ben de. Size bu kadar erken saatte gelmemin nedeni... ben de mandıradaki işimi kaybettim. Şu anda Big Paul's Pantry'de çalışıyorum."

"Oraya gitmiştim. Büyük bir yerdir."

"Evet. Bana biraz fazla büyük geliyor. Düşünüyordum da... ee... şey..." Babam beyaz yalanı söylemekte bile zorlanıyordu. "Acaba Western Auto'da iş bulabilir miyim?"

"Bildiğim kadarıyla boş kadro yok. Geçen ay yeni bir eleman aldık." Adam kaşlarını çattı. "Neden doğrudan oraya gidip sormadınız?"

Babam omuz silkti. "Benzinden tasarruf edeceğimi düşündüm."

"Oraya gidip bir başvuru formu doldurun. Ne zaman bir kadro açılacağı belli olmaz. Yöneticinin adı Bay Addison'dur."

"Teşekkür ederim, bunu yapacağım."

Bay Caldwell başını salladı. Babam hâlâ kapıdaydı. Bay Caldwell, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Babamın gözleri adamın yüzünü tarıyordu. Bay Caldwell kaşlarını kaldırmış, beklemekteydi. "Hayır," dedi babam. Aradığı şeyi bulamadığı sesinden belliydi. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Siz gidip o formu doldurun, Bay Addison bunu dosyasına koyar."

"Tamam, bunu unutmam."

Kamyonete döndükten sonra babam motoru çalıştırıp, "Bu adı listeden silebiliriz, değil mi?" diye sordu bana."

"Evet, efendim." Ben bir süredir 3 ve 3 sayılarının Dr. Lezander'le bir ilgisi olabilir mi, diye düşünmekteydim ama hiçbir şey bulamamıştım, kafam resmen bomboştu.

Kamyonet de öyle. "Eyvah!" dedi babam benzin göstergesine bakarak. "Benzincide durup depoyu doooooldurursam iyi olacak, ne dersin?" dedi gülümseyerek, ben de ona gülümsedim.

Benzincide Bay Hiram White motor kayışları ve radyatörlerle dolu katedralinden çıkıp depomuza benzin pompalamaya başladı. "Güzel bir gün," dedi Bay White mavi gökyüzüne bakarak. Ne ki, hava yine soğumaktaydı. Ocak ayı gelmek üzereydi.

"Evet," dedi babam sırtını kamyonete yaslayarak.

"Bugün silahlar konuşmayacak, değil mi?"

"Sanmıyorum."

Bay White gülümsedi. "Yemin ederim, televizyon seyretmekten daha heyecanlıydı."

"Çok şükür, kimse ölmedi."

"İyi ki, o otobüs silahlar ateşlenirken oraya gelmedi, yoksa yerden ceset toplardık."

"Haklısın."

"10. Otoyol'da canavarın otobüse çarptığını duydun, değil mi?"

"Duydum," dedi babam, saatine bakarak.

"Neredeyse havaya uçuracakmış. O eski otuz-üçü sekiz yıldır Cornelius McGraw'ın kullandığını biliyorsun, değil mi?"

"Onu şahsen tanımıyorum."

"Bana anlattığına göre o canavar bir buldozer kadar büyükmüş ve bir geyik gibi koşuyormuş. Önünden çekilmeye çalışmış ama yaratık ona yandan çarpmış. Koca otobüs neredeyse parçalanacakmış; onu hurdaya çıkarmışlar."

"Öyle mi?"

"Öyle ya." Bay White işini bitirdikten sonra pompayı kamyonetin deposundan çıkardı. Kenarına benzin sıçramasın diye ucunu bezle sildi. "O hatta yeni bir otobüs çalışıyor ama sürücüsü yine Corny. Numarası da hâlâ otuz üç. Yani, değişen fazla bir şey yok, değil mi?"

"Bunu bilemem," dedi babam parayı öderken.

"Kendinize iyi bakın," dedi Bay White biz oradan ayrılırken.

Eve yaklaştığımız sırada babam, "Telefon rehberine bir daha baksam iyi olacak," dedi. "Belki gözden kaçırdığım bir şey olmuş-

tur." Bana yan gözle bir baktıktan sonra tekrar önüne serilen yola döndü. "Leydi hakkında yanılmışım, Cory. Kadın Şeytan falan değil, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Ona gittiğim için memnunum. O adamın beni çağırmadığını bilmek beni rahatlattı. Her kimi çağırıyorsa, onun için üzülüyorum. Zavallı, eminim uyumakta zorlanıyordur; tabii hiç uyuyabiliyorsa..."

O bir gece kuşu, dedim içimden. Zamanı gelmişti. "Baba," dedim. "Galiba kim olduğunu bili..."

Babam aniden, *"Olur şey değil!"* diye bağırıp öyle sert bir fren yaptı ki, savrulup birinin bahçesine daldık. Motor sarsıldı ve sustu. "Bay White'ın ne dediğini duydun mu?" Babamın sesi heyecandan titriyordu. "Otuz üç! Eski otuz üç, dedi!"

"Anlayamadım?"

"Trailway otobüsü, Cory. Otuz üç numaralı otobüs! Orada durmuş, onu dinliyordum ama dikkat etmiyordum. Sence o sayıların anlamı bu olabilir mi?"

Fikrimi sorduğu için göğsüm kabarmıştı ama, "Bilmiyorum," demek zorundaydım.

"Katil Cornelius McGraw olamaz. Adam buralarda yaşamıyor bile. Ama o otobüsün Saxon Gölü'nde ölen adamla ne ilişkisi olabilir?" Direksiyonu sımsıkı tutmuş, bu soruya cevap arıyordu. O sırada elinde süpürge olan bir kadın verandasına çıkıp şerifi çağırmadan kamyoneti bahçesinden çıkarmamızı söyledi.

Tekrar benzin istasyonuna döndük. Bay White bir kez daha garajından çıktı. "O depoyu bayağı çabuk bitirmiş gibisin," dedi. Babam merakını gidermekten başka bir şey istemiyordu. Otuz üç numaralı otobüs bir daha ne zaman gelecek, diye sordu Bay White'a. Adam yarın öğlen sularında dedi.

Babam o saatte orada olacağını söyledi.

O akşam yemekte, belki yanılıyorum, dedi anneme ama yarın benzin istasyonuna gidip o otobüsü bekleyecekti. Görmek istedi-

ği kişi Cornelius McGraw değildi; otobüsün Zefir'e kimi getirdiğini veya oradan kimi götürdüğünü öğrenmek istiyordu.

Öğleye doğru ben de onun yanındaydım. Bay White ellerine bulaşan yağı temizleyecek doğru dürüst bir temizleyici olmayışından yakınıp duruyordu. O sırada babam, "İşte geliyor, Cory," dedikten sonra soğuk gölgelerden güneş ışığında altındaki ayaza çıktı.

33 sayısı ön camındaki tabelada bulunan Trailways otobüsü yavaşlamaya bile gerek duymadan, basıp geçti. Sürücüsü McGraw korna çalarak selamlayınca, Bay White da ona el salladı.

Babam otobüsün gidişini seyrettikten sonra Bay White'a döndü. Çenesinin duruşundan son derece kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Otobüs iki gün sonra buraya dönecek mi, Hiram?"

"Evet. Her zamanki gibi öğlen on ikide."

Babam parmağını dudaklarına değdirerek gözlerini kıstı. Big Paul's Pantry'de çalıştığı günlerde o otobüsü nasıl karşılayacaktı?

Neden sonra, "Hiram," dedi, "burada yardımcıya ihtiyacın var mı?"

"E... bilmem..."

"Saatine bir dolar alırım," dedi babam. "Benzin pompalarım, garajı temizlerim, benden ne iş istersen yaparım. Fazla mesai yapmamı istersen, hayır demem. Saatine bir dolar. Ne dersin?"

Bay White homurdanarak darmadağınık garajına baktı. "Aslında bazı malzemelerin envanterinin çıkarılması gerekiyor. Fren pabuçları, contalar, radyatör hortumları ve bu gibi şeyler. Ve sırtı sağlam biri de işime yarayabilir." Elini uzattı. "İstiyorsan, işe alındın. Sana uyarsa, mesai sabah altıda başlar."

Burada olacağım," dedi babam Bay White'ın elini sıkarak.

Doğrusu babam her şeye çare bulabilen bir adamdı.

Otobüs bir kez daha hiçbir fren ciyaklaması çıkarmadan geçti. Ama her zaman olduğu gibi, öğlen on ikide yine geçecek, babam da orada bulunacaktı.

Yılbaşı günü geldi, televizyonda Time Square'deki kutlamaları

seyrettik. Gece yarısı olunca Zefir'de havaifişekler atıldı, kilise çanları çaldı, kornalar öttü. Artık 1965 olmuştu. Yeni yılın ilk günü bize gümüş getirsin diye börülce, altın getirsin diye kara lahana yedik, popolarımız sızlayana kadar televizyon başında kalıp futbol maçlarını seyrettik. Babam kucağında bir not defteriyle oturuyor, her ne kadar tuttuğu takım için bağırıp çağırıyorsa da, tükenmez kalemiyle deftere 33... 33... 33 yazıp duruyordu. Annem ona kalemi bırakıp biraz gevşemesini söyledi; babam bir süre bunu yaptı ama çok geçmeden kalem yine elindeydi. Annemin babam için yine endişelendiğini görebiliyordum. Otuz üç numaralı otobüs tıpkı o kötü rüyası gibi bir saplantı hâline gelmişti. O rüyayı hâlâ görüyordu tabii ama artık ölü adamın onu çağırmadığını bilmesi çok önemliydi. Galiba babamın bir saplantıdan kurtulması için başka bir saplantı gerekiyordu.

Ben, Johnny, ben ve bizim gibi çocuklar okula döndük. Sınıfa girince yeni bir öğretmenimiz olduğunu gördüm. Adı Bayan Fontaine'di, gençti ve ilkbahar kadar güzeldi. Ne ki, pencerenin dışında kış bütün gazabıyla başlıyordu.

Babam buz gibi rüzgâra, yağan yağmura veya dondurucu havaya aldırmadan her gün öğlen vaktinde garajdan dışarıya çıkıp direksiyonunda Cornelius McGraw'ın bulunduğu otuz üç numaralı Trailways otobüsünü izliyordu. Otobüs yaklaştığı sıralarda nabzı hızlanıyordu.

Ama otobüs bir kere olsun durmadı. Daima başka bir yere doğru gitmeye devam etti.

Böyle olduğunda babam tekrar ofise döner, muhtemelen Bay White ile domino oynar ve otobüsün bir sonraki gelişini beklerdi.

6
Aramızdaki Yabancı

Ocak ayı dondurucu soğuklarla geçiyordu.

Ayın on altısı cumartesi günü saat on birde anneme veda edip Roket'e bindim ve Lirik'te Ben ve Johnny'yle buluşmaya gittim. Gökyüzü her an soğuk bir yağmur vadeden bulutlarla kaplıydı. Tıpkı bir Eskimo gibi sarınıp sarmalanmıştım ama çok geçmeden paltomu ve eldivenlerimi çıkaracaktım. Bugünkü filmin adı *Cehennem Kahramanlar İçindir* idi; afişinde bir makineli tüfekle bir bazukanın ardında düşman saldırısını bekleyen Amerikan askerlerinin terli yüzleri görünüyordu. Bu filme ilaveten Daffy Duck çizgi filmiyle gelecek program olan *Mars Savaşçıları*'nın seriyali olacaktı. Bu filmin ilk bölümünde savaşçılar bir Mars maden ocağında çöken bir kayanın altında ezilmek üzereydiler. Ben kafamda onların nasıl kurtulacağını hesaplamıştım; son saniyede daha önce açılmış olan gizli bir tünele sığınıp ölmekten kurtulacaklardı.

Sinemaya giderken, ani bir kararla yolumu değiştirdim ve Dr. Lezander'in evine doğru pedal bastım.

Noel Arifesi'nden beri onu kilisede görmemiştim. Ona "Kuşadam" deyip, taş gibi gözlerine baktığım günden beri. Acaba o ve Bayan Lezander çoktan tabanları yağladılar mı, diye düşünmeden edemiyordum. Kuşkularımı birkaç kez babama açacak gibi olmuştum ama babamın aklı fikri hep otuz üçteydi ve benim de yeşil bir tüyle iki ölü papağandan başka öne sürebileceğim bir şey yoktu. Garaj yolunun başında durdum ve eve baktım. Karanlıktı. Boş muydu?

Merak ettim. Doktor ve karısı benim henüz bilmediğim bir nedenle telaşa kapılıp gecenin bir yarısı tüymüşler miydi? İzlemeye devam ettim; herhangi bir ışık veya hayat belirtisi yoktu. Kahramanlar ve savaşçılar bekleyebilirlerdi. Öğrenmek zorundaydım; bisikletimi eve doğru sürüp arka tarafına gittim. LÜTFEN KÖPEKLERİNİZE TASMA TAKIN tabelası hâlâ yerindeydi. Roket'ten inip en yakınımdaki pencereden içeriye baktım.

Kapkaranlıktı. İlk başta sadece mobilyaların şekillerini gördüm ama gözlerim karanlığa alışınca, piyanonun üstündeki on iki seramik kuşu ayırt edebildim. Burası kuş kafeslerinin bulunduğu çalışma odasıydı. Dr. Lezander'in ofisi altta, cehenneme daha yakın bir yerdeydi. Bayan Lezander'in piyanoda oturmuş, art arda "Güzel Hayalperest" şarkısını çalarken yeşille mavi papağanın kafeslerinde çırpınarak küfür savuruşları devamlı gözlerimin önüne geliyordu. Ama kuşlar neden Almanca küfrediyorlardı?

Birden bir ışık yakılınca nabzım fırladı. Hapishaneden kaçmış ama yuvarlak ışıkla yakalanmış bir mahkûm gibi hissetmiştim. Dönüp bakınca arka verandaya yanaşan bir otomobilin farları göründü. Son model, çelik grisi bir Buick'ti, krom radyatörü gümüş dişleriyle gülen bir ağıza benziyordu. Demek ki, doktor işinden iyi para kazanmaktaydı. Roket'e doğru bir adım attım ama daha ona binemeden bir ses, "Kim o?" diye sordu. Üstünde kahverengi paltosuyla ayıya benzemiş Bayan Lezander arabadan çıktı. Yakamı kaldırmış olduğum için benden önce bisikletimi tanıdı. "Cory?"

Yakalanmıştım. Sakin ol, dedim içimden. "Evet, efendim, benim," dedim.

"Hızır gibi yetiştin," dedi Bayan Lezander. "Bana yardım eder misin?" Yolcu tarafına gidip kapıyı açtı. "Alışveriş yaptım da."

O anda Rroket bana fısıldamış olabilir, ipek gibi sesiyle beni uyarmak istemiş olabilirdi: *Kaç, Cory. Vakit varken hemen kaç oradan. Ben seni buradan götürürüm.*

"Yardım eder misin, lütfen?" Bayan Lezander altı büyük

kesekâğıdından ilkini aldı. Hepsinin üstünde kırmızı harflerle Big Paul's Pantry yazılıydı.

"Sinemaya gidecektim," dedim.

"Sadece bir dakikanı alır."

Güpegündüz ne yapabilirlerdi ki? Kesekâğıdını aldım. İkincisi kolunun altında, Bayan Lezander anahtarını arka kapının kilidine soktu. Ani bir rüzgâr patlamasıyla kadının paltosunun etekleri dalgalandı ve ben o anda orman kenarında gördüğüm kişinin o olduğunu anladım.

"Hadi," dedi Bayan Lezander, "kapı açık."

Arkamda iri cüssesiyle Bayan Lezander, boğazımda bir korku yumrusu, sanki bir maden ocağına giriyormuş gibi kapıdan içeriye yürüdüm.

"On puan," dedi Bay White bir domino daha yaparken.

"Ve on," dedi babam kendi dominosunu L-biçimli dizinin sonuna yerleştirirken.

"Yemin ederim, elinde bunun olduğunu bilmiyordum!" dedi Bay White başını iki yana sallayarak. "Ne kurnaz adamsın be!"

"Elimden geleni yaparım."

Bir tıklama sesi duyuldu. Bay White pencereden dışarıya baktı. Bulutlar kararmış, benzin istasyonunun ışıkları asfalta yayılmıştı. Sulu kar damlacıkları pencereye vuruyordu. Babam bunu fırsat bilip duvar saatine baktı. On ikiye on iki vardı. "Pekâlâ, nerede kalmıştım?" Bay White çenesini ovuşturup kambur bir sfenks gibi dominolarına baktı. "Tamam!" deyip bir puluna uzandı. "Bana on beş puan yazabilir..."

Bir tıslama sesi geldi.

Babam başını sola çevirdi.

Trailways otobüsü istasyona giriyordu.

"...sin," diye bitirdi sözünü Bay White. "A, ne iş be! Bak bu güzel günde kim erken gelmiş?"

Babam çoktan ayağa kalkmıştı. Kasanın, yağ kutularıyla dolu rafların yanından geçip kapıya doğru yürüdü. "Rüzgârı arkasından almış olmalı," dedi Bay White. "Corny belki de 10. Otoyol'da canavarı görüp topuklamıştır!"

Babam buz gibi havaya çıktı. Otobüs TRAILWAYS OTOBÜSÜ yazılı sarı tabelanın altında durdu. Kapılar katlanarak dışa doğru açıldı. Babam sürücünün, "Dikkatli inin, baylar!" diye uyardığını işitti.

İki adam indi. Sulu kar babamın yüzüne çarpıyordu ama dimdik durmaya devam etti. Adamlardan biri altmışlı yaşlarında, diğeriyse otuzlu yaşlarında görünüyordu. Yünlü bir palto ve kahverengi bir şapka giymiş olan daha yaşlı adamın elinde bir valiz vardı. Blucin ve bej bir palto giymiş olan genç adam bir spor çantası taşıyordu. "Umarım ziyaretiniz iyi geçer, Bay Steiner," dedi Corny McGraw; adam da eldivenli eliyle onu selamladı. Ofisinden çıkmış babamın arkasında duran Hiram White iki adama, "Selam," dedikten sonra otobüsün içindeki Bay McGraw'a baktı. "Selam, Corny! Sana sıcak bir kahve vereyim mi?"

"Hayır, yola koyulmam gerek, Hiram. Ablam bu sabah doğum yaptı; hattı tamamlar tamamlamaz onu görmeye gideceğim. Üçüncü çocuğu ama ilk oğlan. Bir dahaki gelişimde sana bir puro getireceğim."

"Kibriti şimdiden hazırlarım. Güvenli yolculuklar, Corny Amca!"

"Hoşça kal," dedi Corny. Otobüsün kapıları kapanıp hareket etti. İki yabancı babamla yüz yüzeydiler.

Yaşlı olan Bay Steiner'in yüzü kırışıktı ama çenesi granit gibiydi. Gözlüğünün camlarında sulu kar vardı. "Pardon, bayım," dedi yabancı bir aksanla. "Buralarda bir otel var mı?"

"Pansiyon da olur," dedi genç olanı. Seyrelmiş sarı saçları ve orta-batıya özgü bir aksanı vardı.

"Kentte otel yoktur," dedi babam. "Pansiyon da bulunmaz. Buraya pek ziyaretçi geldiği yoktur."

"Eyvah," dedi Bay Steiner kaşları çatılarak. "Peki, en yakın otel nerededir?"

"Union Town'da bir motel vardır. Union Pines. Şu taraf..." Babam o yönü işaret ederken durdu. "Sizleri oraya götürebilirim."

"Bu çok iyi olur, teşekkür ederim, Bay ...?"

"Tom Mackenson." Babam adamın eldivenli elini sıktı. Adamın el sıkışı çok kuvvetliydi.

"Jacob Steiner," dedi yaşlıca olan adam. "Bu da dostum, Lee Hannaford."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi babam.

Altıncı kesekâğıdı en ağırıydı. İçi köpek maması kutularıyla doluydu. "O alt kata gidecek," dedi Bayan Lezander, diğer mama kutularını dolaba sokarken. "Sen onu tezgâhın üstüne bırak, aşağıya ben götürürüm."

"Peki, efendim."

Mutfak lambaları açıktı. Bayan Lezander paltosunu çıkardı, altında gri bir elbise vardı. Dördüncü kesekâğıdından bir kavanoz Floger's hazır kahve çıkardı ve bir bilek hareketiyle bunun kapağını açtı. Arkası bana dönükken, "Neden pencereden içeriye baktığını sorabilir miyim?" dedi.

"Ben... ee..." Hızlı düşünmeliydim. "Size uğramak istedim, çünkü..."

Bayan Lezander dönüp bana baktı; gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Çünkü... Dr. Lezander'e öğlen sonralarında... yardıma ihtiyacı olur mu, diye sormak istemiştim. Belki alt katı temizler, süpürebilirim veya..." Omuz silktim. "Ne gerekiyorsa."

Arkamdan bir el omzumu tuttu.

Neredeyse bağıracaktım. Yüzümden kan çekildi ve buz kestim.

"Çok hevesli bir genç," dedi Dr. Lezander. "Değil mi, Veronica?"

"Evet, Frans." Bana yine arkasını dönüp mallarını yerleştirmeye devam etti.

Dr. Lezander elini omzumdan çekince, dönüp ona baktım. Yeni uyanmış olduğu belliydi; gözleri uykudan şişmişti, düzgünce kesilmiş çenesindeki sakalın etrafında kurşuni kıllar uzamıştı ve pijamasının üstünde kırmızı ipekli bir sabahlık vardı. Esnerken omzumu tutan eliyle ağzını kapadı. "Kahve, lütfen, sevgilim," dedi. "Koyu olsun."

Bayan Lezander üstünde köpek resmi olan kupaya birkaç kaşık kahve doldurdu, sonra da sıcak su musluğunu açtı.

"Bu sabah saat dört sularında Doğu Berlin radyosunu dinledim," dedi Dr. Lezander karısına. "Harika bir orkestra Wagner çalıyordu."

Bayan Lezander kupaya sıcak su döküp bunu karıştırdıktan sonra kocasına uzattı. Adam önce kahveyi kokladı. "Aaah, tam istediğim gibi," dedi. "Bu beni iyice uyandırır." Şapırdatarak bir yudum aldı. "Güzel ve sert!" dedi tatminle.

"Ben artık gideyim," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Ben Sears ve Johnny Wilson beni Lirik Sineması'nda bekliyorlar."

"Bana öğleden sonraları çalışmak istediğini söyleyeceksin sanıyordum."

"Eh, gitsem iyi olacak."

"Saçmalama." Bir kez daha omzumu kavradı. Parmakları demir gibiydi. "Öğlen sonraları gelip bana yardım edersen memnun olurum, Cory. Aslında ben de kendime genç bir çırak arıyordum."

"Gerçekten mi?" Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

"Gerçekten." Ağzı gülümserken gözleri temkinliydi. "Sen akıllı bir gençsin, değil mi?"

"Efendim?"

"Akıllı bir gençsin. Hadi, canım, o kadar alçak gönüllü olma! Bir işin peşini bırakmazsın, değil mi? Bir şeyi tuttun mu, tıpkı terrier köpekleri gibi iyice silkelemeden bırakmazsın." Bir kez daha gülümseyince, gümüş dişi parladı. Kahveden iri bir yudum aldı.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım." Sesimin az da olsa titrediğini fark ettim.

"Senin bu vasfın çok hoşuma gidiyor, Cory. Böyle terrier köpeği gibi, tuttuğunu bırakmayıp işin kökenine inmen. Bir oğlan çocuğu için çok iyi bir vasıf."

"Çocuğun bisikleti dışarıda, Frans," dedi Bayan Lezander bir san Francisco lezzeti olan Rice-A-Roni paketlerini yerleştirirken.

"O bisikleti içeriye alsana."

"Gitmem lazım," dedim; korkudan boğulacak gibi olmuştum.

"Saçma," dedi Dr. Lezander gülümseyerek. "Dondurucu bir yağmur yağarsa –ki hava pek de kapalı görünüyor– bisikletinin buzla kaplanmasını istemezsin, değil mi?"

"Benim... gerçekten gitmem..."

"Ben bisikleti içeriye alırım," dedi Bayan Lezander ve dışarıya çıktı. Dr. Lezander'in eli omzumda, karısının Roket'i kapıdan mağaraya sokuşunu seyrettim.

"Şimdi iyi oldu," dedi Dr. Lezander. Biraz daha kahve içti. "Sonradan pişman olmaktansa, işi sağlama almalı."

Bayan Lezander sol başparmağını emerek yanımıza geldi. Üstündeki kanı göstermek için parmağını ağzından çekti. "Şuna bak, Frans. Bisikletini tutarken elim kesildi." Soğukkanlı bir kayıtsızlık içinde konuşmuştu. Parmak tekrar ağzına gitti. Altdudağında kan vardı.

"Hazır buradayken, Cory, işinin ne olduğunu görmen iyi olacak. Değil mi?"

"Ben ve Johnny... yokluğumu fark edecekler," dedim.

"Evet, eminim ederler. Ama yine de oturup o filmi seyrederler, değil mi? Muhtemelen... bir şey olduğunu düşünürler. Oğlan çocuklarına olabilen şeyler gibi." Parmakları omzumu ovmaya başladı. "Filmin adı nedir?"

"*Cehennem Kahramanlar İçindir*. Bir savaş filmi."

"Aa, bir *savaş* filmi. Sanırım, Amerikalı kahramanların Alman köpeklerini yok edişleri hakkındadır, değil mi?"

"Frans," dedi Bayan Lezander alçak sesle.

Aralarında bir bıçak gibi keskin ve sert bir bakışma oldu.

Dr. Lezander yine bana döndü. "Aşağıya inelim, Cory. Tamam mı?"

"Annem beni merak eder," diye denedim ama işe yaramayacağını biliyordum.

"Ama senin *sinemada* olduğunu sanıyor, değil mi?" Kaşları kalktı. "Şimdi aşağıya inelim ve sana haftada yirmi dolar ödemem karşılığında nasıl bir iş beklediğimi göstereyim."

Nefesim tutuldu. "*Yirmi dolar* mı?"

"Evet. Bence haftada yirmi dolar becerikli ve anlayışlı bir çırağa az bile. Gidelim mi?" Eli beni alt kata inen merdivene yönlendirdi. O kuvvetli ele direnemezdim, aşağıya inmek zorundaydım. Dr. Lezander merdiveni aydınlatan lambayı açtı. Basamakları inerken onun kırmızı ipekli sabahlığının hışırtısını ve terliklerin çıkardığı sesi işittim. Kahvesini yudumlamasını işittim. Açgözlü bir sesti ve fena hâlde korkuyordum.

Babam Jacob Steiner ve Lee Hannaford'u doğruca Union Pines Motel'e götürmemişti. Yolda tıkış tıkış giderlerken onlara öğlen yemeği yemek isterler mi, diye sormuştu. Her ikisi de evet, deyince, soluğu Bright Star Cafe'de almışlardı.

"Arkalarda bir bölme var mı?" diye sordu babam Carrie French'e. Kadın onları bir kabine götürüp masaya mönüyü bıraktı.

Bay Steiner paltosunu ve eldivenlerini çıkardı. Üstünde yünlü bir takım elbise ve soluk gri renkli bir yelek vardı. Paltosunu ve şapkasını bir askılığa astı. Saçları sert kıllı fırçalar gibi bembeyazdı. Babam ve Bay Steiner otururlarken, genç adam da ceketini çıkardı; mavi kareli gömleğinin kollarını sıvamıştı ve kaslı kolları görünüyordu. Ve sağ kolunun adalesinde... oradaydı işte.

"Aman Tanrım," dedi babam.

"Ne oldu?" diye sordu Bay Hannaford. "Burada ceket çıkarılmıyor mu?"

"Hayır, sorun değil." Babamın alnı ter içindeydi. Bay Hannaford, Bay Steiner'in yanına oturdu. "O dövmeyi gördüm de..."

"Bu dövmeyle bir sorunun mu var, ahbap?" Hannaford'un çelik rengi gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

"Lee?" diye sordu Bay Steiner, ikaz eder gibi.

"Sorunum yok," dedi babam. "Sadece..." Nefes almakta zorlanıyordu, başı dönmeye başladı. "Dövmenizi daha önce görmüştüm."

İki adam da sessiz kaldı. Önce Bay Steiner konuştu. "Nerede gördüğünüzü sorabilir miyim, Bay Mackenson?"

"Buna cevap vermeden önce, sizin nereden geldiğinizi ve neden burada olduğunuzu bilmek istiyorum." Babam gözlerini alnından kanat çıkan kurukafa dövmesinden ayırdı.

"Söylemeyelim," diye uyardı Bay Hannaford Bay Steiner'i. "Bu adamı tanımıyoruz."

"Doğru. Burada hiç kimseyi tanımıyoruz, değil mi?" Bay Steiner etrafını taradı; babam onun şahin gibi gözleriyle değerlendirme yapışını gördü. Altı-yedi kişi yemek yiyor, sohbet ediyor, Carrie French kendisine asılan birkaç çiftçiyi kırmadan savuşturuyordu. Televizyonda bir basketbol maçı vardı. "Size nasıl güvenebiliriz, Bay Mackenson?"

"Güvenilmeyecek ne var?" Bu adamın oturaklı kalıbı, gözleriyle etrafı değerlendirişi babamın bir sonraki sorusunu sormasına yol açtı. "Sizler polis misiniz?"

"Meslek olarak hayır ama bir bakıma öyle sayılır."

"O hâlde mesleğiniz nedir?"

"Ben... tarihi araştırma alanındayım," dedi Bay Steiner.

Carrie French uzun, güzel bacaklarıyla sipariş almak için geldi. "Karar verdiniz mi?"

"Tava kekiniz var mı?" Bay Hannaford göğüs cebinden bir paket Lucky Strike sigarası çıkardı.

"Anlayamadım?"

"Tava keki! Var mı, yok mu?"

Genç adam sigarasını yakarken, Bay Steiner sabırlı bir sesle, "Sanırım, ülkenin bu tarafında onlara krep diyorlar," dedi.

"Bu saatte kahvaltı servisi yapmıyoruz," dedi Carrie yapmacık bir gülümsemeyle. "Üzgünüm."

"O hâlde bana bir hamburger verin." Dumanı burnundan üflerken, "Olur şey değil!" dedi.

"Tavuk şehriyeli çorbanız taze midir?" diye sordu Bay Steiner mönüyü incelerken.

"Konservedir ama güzeldir."

"Ben asla konserve tavuk çorbası içmem." Gözlüğünün çerçevesi üstünden kadına sertçe baktı. "Bana da bir hamburger verin. Ama eti *iyi* pişmiş olsun, lütfen."

Babam biftek yahniyle kahve istedi. Carrie bir an durup baktı. "Sizler buralı değilsiniz, değil mi?"

"Ben Indianalıyım," dedi Bay Hannaford. "O da..."

"Polonya, Varşova. Kendi adıma konuşabilirim, sağ ol."

"İkiniz de evlerinizden çok uzaklardasınız," dedi babam Carrie gittikten sonra.

"Artık Chicago'da yaşıyorum," dedi Bay Steiner.

"Yine de Zefir'den çok uzaklarda." Babam gözlerini dövmeden ayıramıyordu. Sanki genç adam çamaşır suyuyla bunu silmeye çalışmış gibiydi. "O dövmenin bir anlamı var mı?"

Lee Hannaford dumanı ağzının kenarından üfledi. "Anlamı," dedi, "bana n'aptığımı soran insanlardan hoşlanmadığımdır."

Babam başını salladı. İçinde kabarmaya başlayan öfkeyle yanakları kızarıyordu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Baylar, lütfen," dedi Bay Steiner.

"Sana bir şey söyleyeceğim, delifişek." Babam dirseklerini masaya dayayıp yüzünü adama yaklaştırdı. "On ay önce seninkinin ay-

nısı bir dövmeyi ölü bir adamın kolunda gördüğümü söylersem, ne diyeceksin?"

Bay Hannaford cevap vermedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Saçları sarı mıydı? Benimkiyle aynı renkte miydi?"

"Evet."

"Benimle aynı yapıda mıydı?"

"Galiba, evet."

Bay Hannaford yüzünü babama doğru uzattı. Konuşurken dumanı ağzından veriyordu. "Bence gördüğün kişi benim erkek kardeşimdi."

"...ve bu kafeslerin tertemiz tutulması gerekiyor," dedi Dr. Lezander onları işaret ederken. O anda kafesler boştu. "Yerin de temiz olması lazım. Eğer buraya haftada üç kere geleceksen, yerin haftada üç kere fırçayla silinmesini isterim. Yuvalarındaki bütün hayvanları beslemeni, sularını vermeni ve onlara egzersiz yaptırmanı beklerim." Bodrumdaki bölmeleri gösterirken onun peşinden yürüdüm. Arada bir başımı kaldırdığımda tepedeki havalandırma deliğini görüyordum. "Samanları balya hâlinde getirtirim. Bunları kamyondan çıkarırken ve balyaların bağlama tellerini keserken bana yardım ettikten sonra samanları atların ahırdaki bölmelerine yayacaksın. Balya tellerini kesme işinin kolay olmadığını söylemeliyim. Çok serttirler. Bunlara ilaveten, benim için o gün ne gerekiyorsa, gidip alacaksın." Dönüp yüzüme baktı. "Haftada üç gün, öğleden sonrası için haftalık yirmi dolar. Ne dersin?"

"Oh." Buna inanamıyordum. Dr. Lezander bana bir servet teklif ediyordu.

"Eğer cumartesi günleri gelirsen, sana... saat dörde kadar kaldığın takdirde fazladan bir beş dolar daha veririm." Bir kez daha sadece ağzıyla gülümsedikten sonra kahvesini içip kupayı boş bir kafesin üstüne koydu. "Cory, sana bu işi vermeden önce iki ricam olacak."

Bekledim.

"Bir: Ebeveynlerin sana ne ücret ödediğimi bilmesinler. Bence sana haftada on dolar verdiğimi sansınlar. Bunu söylememin nedeni... babanın şu anda benzin istasyonunda çalıştığını biliyorum. Oraya son gittiğimde onu görmüştüm. Annenin de fırın ürünleri satabilmek için çabaladığını biliyorum. Eve ne kadar parayla geldiğini bilmeseler daha iyi olmaz mı?"

"Sizce böyle bir şeyi onlara haber vermemem mi gerekir?" diye sordum hayretler içinde.

"Bu tabii, senin vereceğin bir karardır. Ama sanırım annenle baban... bunu bilecek olurlarsa, senin bu iyi şansını paylaşmak isteyeceklerdir. Ve senin yaşında bir çocuğun haftada yirmi beş dolarla satın alabileceği *o kadar çok* şey var ki. Tek sorun, satın aldığın bu şeyleri onlara söylememek zorunda oluşun. Bu paranın tamamını tek bir yerde harcayamazsın. Bir kısmını harcaman için seni Union Town'a veya Brimingham'a götürmek zorunda kalabilirim. Ebeveynlerinin sana alamayacağı ama senin sahip olmak istediğin birkaç şey aklına gelmiyor mu?"

Bir an düşündükten sonra, "Hayır, efendim, gelmiyor," dedim.

Onu gıdıklamışım gibi güldü. "Ama gelecektir. Cebinde onca para varken mutlaka gelecektir."

Cevap vermedim. Dr. Lezander'in bunu ebeveynlerimden gizleyeceğimi düşünmesi hoşuma gitmemişti.

"İkinci olarak." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bayan Sonia Glass durumu var."

"Anlayamadım?" Biraz yatışmış olan kalbim yine hızlı atmaya başlıyordu.

"Bayan Sonia Glass," diye tekrarladı. "Papağanını bana getirdi. Hayvan beyin hummasından öldü. Tam burada." Tel kafesi gösterdi. "Zavallı yaratık. Veronica'yla Bayan Glass aynı pazar okulu sınıfındalar. Anladığım kadarıyla ona sorduğun sorular Bayan Glass'ı son derece şaşırtmış ve rahatsız etmiş, Cory. Belli bir şarkıyla çok ilgile-

niyormuşsun ve papağanının... o şarkıya neden o kadar tuhaf tepki verişini merak ediyormuşsun." Hafifçe gülümsedi. "Bayan Glass karıma senin bir sırrı bildiğini sandığını söylemiş ve acaba ben veya Veronica bunun ne olduğunu biliyor muyuz diye sormuş. Ayrıca tuhaf başka bir şey daha var; Bayan Katharina Glass'ın ölen papağanının yeşil tüyü sendeymiş. Bayan Sonia Glass bunu görünce gözlerine inanamamış." Gözleri yere çevrilmişti, sağ elinin eklemlerini ovuyordu. "Bunlar doğru mu, Cory?"

Zor bela yutkundum. Doğru değil desem yalan söylediğimi hemen anlayacaktı. "Evet, efendim."

Dr. Lezander gözlerini kapadı. Bir an yüzünden acılı bir ifade gelip geçti. "Peki, o yeşil tüyü nerede buldun, Cory?"

"Ben... onu..." İşte gerçeğin ortaya çıkma ânı gelmişti. O odanın içinde yılan gibi kıvrılıp saldırmaya hazırlanan bir şeyin varlığını seziyordum. Tepedeki lamba yeterince parlaktı ama yerdeki karolar sanki gölgelenmiş gibiydi. Dr. Lezander'in benimle merdiven arasında pozisyon almış olduğunu fark ettim. Gözleri kapalı, bekliyordu. Kaçmaya kalkışacak olsam, doktorun yanından geçebilsem bile, Bayan Lezander beni yakalayacaktı. Bir kez daha seçeneksiz kalmıştım. "Saxon Gölü'nde buldum," dedim. "Ormanın kenarında. Güneş doğmadan önce, içinde direksiyona kelepçelenmiş ölü adam olan araba suya batarken."

Dr. Lezander gözleri kapalı, gülümsedi. Korkunç bir görünüşü vardı. Nemli yüzünün derisi gerilmiş, saçsız kafası ışık altında parlıyordu. Derken gülmeye başladı: Gümüş dişli ağzında yavaş bir kahkaha dökülüyordu. Gözleri açıldı ve beni zıpkınla vurur gibi süzdü. Birkaç saniye boyunca iki ayrı yüzü vardı. Yüzünün alt kısmı gümüş dişini parlatarak gülüyordu, üst kısmıysa safi öfke taşmaktaydı. "Bak sen şu işe," dedi hayret verici bir espri duymuş gibi başını iki yana sallayarak. "Hadi, bakalım, *bu konuda* ne yapacağız şimdi?"

"Bu adamı daha önce hiç gördünüz mü, Bay Mackenson?"

Bay Steiner cüzdanından bir kart çıkarıp bunu babamın önüne uzattı. Hâlâ Bright Star Cafe'de oturmaktaydılar.

Siyah beyaz, kumlu bir fotoğraftı. Resimde diz boyu beyaz bir palto giymiş bir adam kadraj dışındaki birine gülerek el sallıyordu. Geriye tarayıp yapıştırdığı siyah saçları, kare şeklinde bir çenesi ve çenesinde bir gamzesi vardı. Arkasında otuzlu veya kırklı yıllara ait antika bir otomobilin pırıl pırıl motor kapağı görünüyordu. Babam bir süre bu yüzü inceledi; dikkatini adamın gözlerine ve yara izi gibi görünen gülümseyişine odaklamıştı. O kadar dikkatli bakmasına rağmen kim olduğunu çıkaramadı.

"Hayır," dedi resmi onlara doğru iterek. "Hiç görmedim."

"Muhtemelen görünüşü şimdi farklıdır." Bay Steiner de eski bir düşmanının yüzüne bakar gibi resmi inceledi. "Estetik ameliyat geçirmiş olabilir. Görünüşünü değiştirmenin en kolay yolu, sakal bırakıp kafanı kazıtmak. Böylece insanın annesi bile onu tanıyamaz."

"Bu yüzü tanımıyorum, üzgünüm. Kimmiş?"

"Adı Gunther Down in the Dark."

"*Ne*?" Babam afallamıştı.

"Gunther Down in the Dark," diye tekrarladı Bay Steiner. Son adı heceledikten sonra bir kez daha telaffuz etti: "Dahninaderke."

Babam ağzı açık kalakalmıştı. Çevresindeki tüm dünya döndüğü için masanın kenarına tutundu. "Tanrım," diye fısıldadı. "Tanrım. 'Benimle... Dahninadarke."

"Pardon?"

"Kim bu adam?" diye sordu babam, sesi kalınlaşmıştı.

Cevabı Lee Hannaford verdi. "Eğer gölün dibindeki ceset kardeşimse, Jeff'i öldüren adam." Babam onlara geçen martta olanları anlatmıştı. Bay Hannaford bir kobranın kafasını koparabilecek biri gibi görünüyordu. Hamburgerinin büyük bir kısmını yememişti ama art arda üç sigara içmişti. "Anladığım kadarıyla benim aptal kardeşim herhalde ona şantaj yapıyordu. Jeff, Fort Wayne'deki dairesinde gizlediği bir günlük bırakmış. Almancaydı ve şifreliydi. Bu günlüğü

mayıs ayında, California'daki işimden ayrılıp onu aramaya geldiğim zaman buldum. Şifreyi birkaç hafta öncesine kadar çözememiştik."

"Şifre Wagner'in *Ring of the Nibelung* eserine dayanıyordu," dedi Bay Steiner. "Çok ama çok karmaşıktı."

"Evet, kardeşim oldum olası şifre hastasıydı," dedi Bay Hannaford sigarasını ketçaplı tabağında söndürerek. "Çocukken bile gizli yazılar falan yazardı. İşte, o günlükten çıkardığımız bilgi bu. Guntther Dahninaderke'e şantaj yapıyormuş; önce ayda beş yüz dolar, sonra sekiz yüz, sonra bin. Günlükte Dahninaderke'ün Alabama, Zefir'de yaşadığı yazılıydı. Yani, sahte bir isimle. Jeff ve o dallamalar yeni bir kimlik edinmesi için ona yardım etmişler. Ama Jeff bu zahmeti için ondan para istemiş olmalı. Günlüğünde iyi bir voli vuracağını, dairesini boşaltıp Florida'ya taşınacağını yazmış. 13 Mart günü arabasıyla Fort Wayne'den Zefir'e gidecekmiş. Bu da onun günlüğüne son girişi olmuş." Başını iki yana salladı. "Kardeşimin bu işe bulaşması düpedüz *manyaklık*. Eh, ben de bulaşmak manyaklığında bulundum."

"Neye bulaşmak?" diye sordu babam. "Anlayamadım."

"Neo-Nazi terimini biliyor musunuz?" diye sordu Bay Steiner.

"Nazi ne demek biliyorum, sorduğunuz oysa tabii."

"Neo-Nazi. Yeni Nazi. Lee ve kardeşleri Indiana, Illinois ve Michigan'da faaliyet gösteren Amerikan Nazi örgütünün üyeleriydiler. Örgütün simgesi, Lee'nin kolundaki dövmedir. Lee ve Jeff aynı tarihte bu örgüte girdiler ama Lee bir yıl sonra bu gruptan ayrılıp California'ya gitti."

"Doğru." Bir kibrit çaktı ve yeni bir Lucky Strike yandı. "O puştlardan olabildiğince uzaklaşmak istedim. Hitler'in bokundan gül çıkmaz diyen herkesi öldürüyorlardı."

"Ama kardeşin onlarla kaldı, öyle mi?"

"Evet. Hatta fırtına birlikleri lideri bile oldu. Yahu, inanılır gibi değil! Lise futbol takımındayken hepimiz safkan Amerikalıydık!"

"Ben hâlâ bu Gunther Dahninaderke denen adamın kim olduğunu bilmiyorum," dedi babam.

Bay Steiner masanın üstündeki parmaklarını kavuşturdu. "İşte ben burada devreye giriyorum. Lee bu günlüğü deşifre edilmesi için Indiana Üniversitesi Yabancı Diller bölümüne götürdü. Bir arkadaşım orada Almanca öğretmenidir. O şifrede Dahninaderke adını çözdükten sonra günlüğü doğruca bana, Kuzeybatı Chicago'ya gönderdi. Eylül ayında ben bu projeyi üstlendim. Benim yabancı diller bölümü başkanı olduğumu da söyleyeyim. Ayrıca tarih profesörüyüm. Ve en önemlisi, Nazi savaş suçluları avcılarındanım."

"Bir daha söyler misiniz?" diye sordu babam.

"Nazi savaş suçluları," diye tekrarladı Bay Steiner. "Son yedi yıl içinde üçünün izini buldum. Madrid'de Bittrich, Albany, New York'ta Savelshagen ve Pennsylvania, Allentown'da Geist. Dahninaderke adını gördüğüm zaman dördüncüsüne çok yaklaştığımı anlamıştım."

"Bir savaş suçlusu mu? Ne yapmış?"

"Dr. Gunther Dahninaderke Hollanda'daki Esterwegen toplama kampını yöneten doktordu. Karısı Kara'yla birlikte kimin çalışabilecek gücü olduğuna, kimin gaz odasına gideceğine karar veriyorlardı." Bay Steiner çabucak, buz gibi bir gülücük çıkardı. "İşte o güneşli sabahta benim yaşayacak kadar güçlü olduğuma ama karımın olmadığına onlar karar verdiler."

"Üzüldüm," dedi babam.

"Önemli değil. Onun ön iki dişini kırdığım için bir yıl ağır işlerde çalıştırıldım. Ama o işler beni sertleştirdi, hayatta kalmamı sağladı."

"Siz... ön dişlerini mi kırdınız..."

"Hem de nasıl. Ah, o ikisi çok acayip bir çiftti." Bunu anarken Bay Steiner'in yüzü acıyla buruştu. "Karısına Kuşhanım adını takmıştık, çünkü insan kemiklerinin külleri ve kille karıştırılarak yapılmış on iki kuşu vardı. Ve, aslında Rotterdamlı bir veteriner olan Dr. Dahninaderke'ün ilginç bir alışkanlığı vardı."

Babamın nutku tutulmuştu. Kendini zorlayarak, "Neymiş o alışkanlığı?" diye sordu.

"Tutsaklar gaz odasına gitmek için onun önünden geçerlerken onlara isim takıyordu. Komik isimlerdi. Benim güzel Veronica'ma, altın saçlı güzel Veronica'ma ne isim verdiğini hiç unutmam. Ona 'Güneşışını' demişti. 'Gir içeriye, Güneşışını, hadi' diyordu. Ve Veronica o kadar hastaydı ki içeriye emekleyerek girmek zorunda kalmıştı..." Gözlük camlarının ardında gözyaşları birikti. Duygularını katı bir şekilde kontrol eden biri gibi hemen gözlüğünü çıkardı. "Bağışlayın," dedi, "bazen kendimi kaybediyorum."

Lee Hannaford, "Sen iyi misin?" diye sordu babama. "Bembeyaz oldun."

"Şu resme... bir daha bakayım."

Bay Steiner resmi onun önüne itti.

Babam derin bir nefes aldı. "Olamaz," dedi. "Of, lütfen doğru olmasın."

Bay Steiner babamın sesinden ne olduğunu anlamıştı. "Onu tanıyorsun."

"Tanıyorum. Nerede yaşadığını biliyorum. Buradan çok uzakta değil. Hiç uzak sayılmaz. Ama... o kadar *iyi* bir adamdır ki..."

"Ben Dr. Dahninaderke'ün gerçek tabiatını biliyorum," dedi Bay Steiner. "Ve karısının gerçek tabiatını da. Jeff Hannaford'un yüzüne baktığınız zaman bunu siz de gördünüz. Nerede olduklarını başka kimin bildiğini öğrenmek için muhtemelen ona işkence ettiler, belki o günlüğü öğrendiler ve ama Jeff onlara bu bilgileri başka kimin bildiğini veya günlüğün yerini söylemeyince Dr. Dahninaderke ve Kara ona işkence edip döverek öldürdüler. Jeff Hannaford'un yüzüne baktığınız zaman Dr. Gunther Dahninaderke'ün nasıl çarpık bir ruhu olduğunu görmüş oldunuz. Umarım, bir daha öyle bir yüze bakmak zorunda kalmazsınız."

Babam ayağa kalkıp cüzdanına uzandı ama Bay Steiner masanın üstüne para bırakmıştı. Babam, "Sizi ona götüreceğim," dedikten sonra kapıya yöneldi.

"Ne kadar zeki bir gençsin," dedi Dr. Lezander; hâlâ benimle çıkış

yolumun arasında duruyordu. "Bir terrier köpeği gibi, tuttuğunu bırakmıyorsun. O yeşil tüyü bulduktan sonra işi sonuna kadar takip ettin, değil mi, Cory? Bunu çok beğendim. Gerçekten."

"Dr. Lezander?" Göğsüm mengeneye girmiş gibi sıkışıyordu. "Gerçekten eve gitmek istiyorum."

Bana doğru iki adım atınca ben de o kadar adım geriledim.

Üstümdeki gücünün farkındaydı; durdu. "O yeşil tüyü istiyorum. Neden, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Çünkü bu tüyün sende olması Bayan Sonia'yı üzüyor. Ona geçmişi hatırlatıyor ve bundan hiç memnun değil. Geçmişi geride bırakmalıyız, Cory. Hayat devam ederken geçmişin geride kalması daha iyi olmaz mı? Ne dersin?"

"Ben..."

"Ama hayır; tıpkı o yeşil tüy gibi geçmiş karşımıza çıkıp duracak. İllaki dallanıp budaklanacak ve herkesin göreceği şekilde yayılacak. Geçmiş illaki sergilenecek ve o bataklıkta boğulmamak için debelenen herkes devamlı bunun bedelini ödemek zorunda kalacak. Bu haksızlık, Cory, doğru değil. Anlıyor musun?"

Anlamıyordum. Buraya gelene kadar bir yerde tren raydan çıkmıştı.

"Bizler şerefli insanlardık," dedi Dr. Lezander ateş saçan gözlerle. "*Onurumuz* vardı. Gururumuz vardı. Şimdi dünyanın geldiği hâle bir bak, Cory! Bak, ne hâle geldi! Biz hedefimizi biliyorduk ama dünyayı bu hedefe götürmemize izin vermediler. Ve şimdi de gördüğün gibi işte. Her bir yanda karmaşa ve pespayelik. Hayvanların bile kaldıramayacağı ırklar arası çiftleşmeler ve üremeler. Benim insan doktoru olmak için fırsatım vardı. Pek çok kez. Ama biliyor musun, bir insanın hayatını kurtarmaktansa, çamurun üstünde diz çöküp bir domuzu tedavi etmeyi yeğlerim. Çünkü insan soyunu böyle görüyorum! Bize sırt çevirip şerefimizi lekeleyen yalancıları bu gözle görüyorum! Ben... Ben... böyle *düşünüyorum* işte!" Kahve kupasını

alıp yere fırlattı; kupa ayaklarımın dibine düşüp paramparça olurken silah patlaması gibi bir ses çıktı.

Sessizlik.

Bir saniye sonra Bayan Lezander üst kattan seslendi. "Frans? Ne kırıldı, Frans?"

Beyni, diye düşündüm.

"Konuşuyoruz," dedi Dr. Lezander karısına. "Sadece konuşuyoruz."

Kadın merdivenden uzaklaşırken ağır cüssesinin ayak seslerini duydum.

Sonra üstümüzde bir kazıma sesi.

Birkaç saniye sonra piyanonun çalınışı.

"Güzel Hayalperest" çalınıyordu. Bayan Lezander gerçekten de çok yetenekli bir piyanistti. Bayan Mavi'nin onun için çok uygun elleri var, deyişini hatırladım. Acaba bu kadının elleri bir adamın boğazına balya bağlama teli geçirip onu boğacak kadar da kuvvetli miydi? Yoksa bu işi Dr. Lezander yaparken Bayan Lezander üst kattaki mağara gibi odada aynı melodiyi çalıyor, papağanlar o vahşeti hatırlayarak çığlık mı atıyorlardı?

"Haftada yirmi beş dolar," dedi Dr. Lezander. "Ama o yeşil tüyü bana getireceksin ve bu konuyu Bayan Sonia Glass'la bir daha asla, *asla* konuşmayacaksın. Geçmiş öldü, Cory. Ait olduğu yerde gömülü kalması lazım. Hemfikir miyiz, Cory?"

Evet anlamında başımı salladım. Buradan kaçmak için her şeyi yapardım.

"Aferin. O tüyü bana ne zaman getirebilirsin? Yarın öğleden sonra?"

"Evet, efendim."

"Çok iyi. Getirdiğin zaman onu yok edeceğim, böylece Bayan Sonia Glass artık geçmişi düşünerek acı çekmeyecek. Tüyü getirdiğin zaman sana ilk haftanın ücretini ödeyeceğim. Kabul mü?"

"Evet, efendim." Her şeye, her şeye razıydım.

"Pekâlâ, o hâlde." Merdivenin önünden çekildi. "Önce siz buyurun, *mein herr*."

Basamakları çıkmaya başladım.

Ön kapı zili çaldı. "Güzel Hayalperest" birden kesildi. O kazıma sesini bir daha duydum: Piyano arkaya doğru itiliyordu. Merdivenin tepesine vardığımda Dr. Lezander elini omzuma koyup beni durdurdu. "Bekle," diye fısıldadı.

Ön kapının açılışını duyduk.

"Tom!" dedi Bayan Lezander. "Senin için ne yapabi..."

"*Baba!*" diye bağırdım. "*İmdat...*" Dr. Lezander'in eli ağzıma kapanırken, artık yolun sonuna geldiğini anlayarak boğuk bir inleme sesi çıkardığını duydum.

"Cory! Çekil yolumdan be kadın..." Peşinde Bay Steiner ve Lee Hannaford'la babam içeriye daldı. İri kadını yana itince Bayan Lezander, "*Nein!*" diye haykırıp babamın yüzüne bir dirsek attı. Yarılan kaşından kan akan babam gerileyip Bay Steiner'e çarptı. Bayan Lezander'in kocasına haykırdığı sözleri sadece Bay Steiner anlayabiliyordu. "Gunther, kaç! Çocuğu da al, kaç!" O haykırırken Bay Hannaford onun boğazına arkadan sarılıp tüm ağırlığını ve gücünü kullanarak kadını yere yapıştırdı. Kadın tek dizi üstünde doğruldu, mücadele etmek istedi ama Bay Steiner de üstüne çullanıp onun kollarını yere mıhlamaya çalıştı. Bir sehpayla masa lambası yere düşüp parçalandı. Şapkası düşmüş olan Bay Steiner'in altdudağı kadından yediği yumrukla patlamıştı. "Artık direnme, Kara!" diye bağırdı. "Bitti artık!"

Ama kocası için iş bitmemişti.

Karısının uyarısını duyunca tek koluyla beni yakalayıp karısının mutfak tezgâhında bıraktığı otomobil anahtarlarını aldı. Ben kurtulmak için debelenirken beni arka kapıdan dışarıya, buzlu yağmurun altına sürükledi, kırmızı sabahlığı uçuşuyordu. Bir terliği kaybolmuştu ama bu onu yavaşlatmadı. Beni Buick'in içine attı, kapıyı neredeyse bacağımın üstünden çarparak kapadıktan sonra kafamın

üstüne oturacak gibi direksiyona geçti. Anahtarları taktı, çevirdi, motor gümbürdeyerek canlandı. Geri vitese alıp garaj yolundan çıkarken farların ışığında babamın arka kapıdan dışarıya fırladığını gördüm.

"*Baba!*" Yan tarafımdaki kapı kulpuna uzandığım anda omzuma yediğim bir dirsek darbesiyle dünyam şaştı. Sonra beni ensemden tuttu ve eski bir çuvalmışım gibi yere yapıştırdı. Ben sersemlemiş bir hâlde orada yatarken, –benim hâlâ Frans Lezander olarak tanıdığım– katil Dr. Gunther Dahninaderke vitesi bire geçirince Buick uçarcasına oradan ayrıldı.

Arkamızda babam kamyonetine ulaşmak için evin arka tarafına koşuyordu. Hâlâ yerde boğuşmakta olan Bay Steiner, Bay Hannaford ve Kara Dahninaderke'ün üzerlerinden atladı. Kadın hâlâ dövüşmekteydi ama Bay Hannaford'un at suratına attığı yumrukları pek de güzel sayılamayacak biçimde etkisini göstermeye başlıyordu.

Buick'in lastikleri her dönemeçte çığlıklar çıkarırken, Dr. Lezander Zefir sokaklarından süratle geçmekteydi. Yerden kalkmaya başladım ama Dr. Lezander, "Olduğun yerde kal, piç kurusu!" diye bağırdı. Suratıma bir tokat atınca tekrar yere kapandım. Lirik Sineması'nı geçmiş olmalıydık. Bir kahraman cehennemde acaba ne kadar süre dayanabilir, diye düşündüm. Büyük bir hızla gargoyllu köprüye girdik; bir an için Dr. Lezander'in telaşlı elleri direksiyondan kayınca, Buick köprünün sol tarafına savruldu, sürtünme sonucu metal parçaları ve kıvılcımlar uçuşup arabanın şasisi darbeyle inledi. Çok geçmeden yine direksiyona hâkim olmuştu, arabayı 10. Otoyol yönüne soktu.

Dikiz aynasından gelen bir ışığın Dr. Lezander'in gözlerine battığını gördüm. Buick'in sesini bastıracak kadar yüksek sesle Almanca bir küfür savurdu; o gece papağanların nelere katlanmak zorunda kaldıklarını hayal edebiliyordum. Ama dikiz aynasından yansıyan o ışıkların kime ait olduğunu biliyordum. Arkamızda kimin olduğunu, Buick'in peşinde, yaşlı kamyoneti patlatacak kadar zorlayanın kim olduğunu biliyordum.

Uzanıp direksiyonun altını tuttum ve arabanın sağa doğru kaymasını sağladım. Araba yoldan çıkıp gevşek çakılların üstüne patinaj yapmaya başladı. Dr. Lezander havantopunun hızına ve yoğunluğuna sahip Almanca bir küfür daha salladıktan sonra yumruğunu indirerek elimi direksiyondan söktü. Aynı yumruk alnıma o kadar sert indi ki, gözümün önünde mor yıldızlar belirdi ve kahramanlık çabalarım sona erdi.

"*Rahat bırakın beni!*" diye haykırdı Dr. Lezander, kamyonetin farları dikiz aynasını doldururken. "*Beni rahat bırakın be!*" 10. Otoyol'un virajlarında kontrolü kaybetmemeye çalışıyordu, yerçekimi kuvveti arabanın lastiklerini söküp almak için elinden geleni yapıyordu. Kafam hâlâ çınlarken bir kez koltuğa oturdum. Dr. Lezander, "Seni küçük puşt!" diye bağırarak ceketimin arkasını kavradı ama direksiyonu iki elle tutmak zorunda olduğu için hemen bıraktı.

Arkaya bakınca, kamyonetin ön tamponuyla Dr. Lezander'in arka tamponu arasında yaklaşık yedi metrelik bir hava ve sulu kar mesafesi olduğunu gördüm. Bir dizi dar virajdan hızla geçtik ve Dr. Lezander hızlanıp araçlar arasındaki mesafeyi genişletirken koltuğa tutundum. Bir *pop* sesi duyunca başımı çevirdim ve Dr. Lezander'in yumruğuyla torpido gözünü açtığını gördüm. İçinden küt burunlu bir .38'lik tabanca çıkardı. O kolunu geri savurunca az kalsın tabancanın namlusu kafama inecekti. Son anda eğilerek kurtuldum. Dr. Lezander nişan almadan iki el ateş etti. Otomobilin arka camı patlayınca pürüzlü buz parçaları gibi babamın kamyonetine doğru uçuştular. Kamyonet arkasının savrulduğunu ve az kalsın yoldan çıkacak gibi olduğunu gördüm ama sonra babam direksiyona hâkim oldu. Dr. Lezander'in tabancalı eli bir kez daha başımın üstünden geçerken onun bileğini tutup var gücümle tabancayı koltuğa doğru çevirdim. Adam hem benimle uğraşıp hem direksiyonu tutmaya çalışırken Buick sağa sola kaymaya başladı ama dayandım.

Tabanca yüzümün tam önünde ateş aldı, kurşun koltuğun içinden geçip metalik bir ses çıkararak dışarıya çıktı. Bunun sesi ve yü-

zümün bu kadar yakınındaki harareti beni şoke ederek iliklerime kadar titretti ve sanırım farkında olmadan Dr. Lezander'in kolunu tutmayı bıraktım. Ardından Dr. Lezander tabancanın namlusuyla omzuma vurdu, hayatımda hiç bu kadar canım yanmamıştı, ağzımdan bir çığlık çıktı. Paltomun koruyuculuğu olmadığı için omzum mutlaka kırılmış olmalıydı. Acıdan yüzüm buruşmuştu, omzumu tutarak iki büklüm yolcu kapısına doğru kaçtım. Sağ kolum yok gibiydi. *Marslı İstilacılar* filmindeki döngüsel rüyalardan birinde hapis kalmışım gibi, Saxon Gölü yanından geçmekte olduğumuzu gördüm. O anda Dr. Lezander çıplak ayağıyla frene basınca Buick yavaşladı ve babamın kamyonetiyle arasındaki mesafe azaldı. Doktor bir kez daha tabancasını omzunun üzerinden doğrulttu ve nişan almak için arkasına döndü. Yüzü, kendisini yıkayan ışıkların altında hafifçe ıslaktı, dişlerini kenetlemişti, gözlerinde avlanan bir hayvanın vahşi ifadesi vardı. Ateş edince babamın kamyonetinin ön camında yumruk büyüklüğünde bir delik açıldı. Tetik üstündeki parmağının gerildiğini gördüm; her şeyimle ona engel olmak istiyordum ama omzumdaki acı beni felç etmişti.

Yolun diğer tarafında, ormanın içinden kocaman ve siyah bir şey hızla fırladı. Tam mart ayında Bayan Lezander'i gördüğüm yerin yakınındaydı.

Dr. Lezander onu görmeden önce üstümüze gelip doğruca şoför kapısına yöneldi.

Tabancanın patladığı anda, kayıp dünyanın hayvanı bize çarptı.

Bu gerçekten dünyanın sonu gelmiş gibi bir sesti.

Lezander'in çığlığı, tabanca sesi, camların parçalanışı ve bükülen metalin sesleri yükselirken Buick'in benim tarafımdaki iki tekerleği üzerinde havalandı, tekerlekler feryadı bastı ve otomobil asfalttan savruldu. Kapısı Tanrı tekmelemiş gibi yamulan Dr. Lezander benim üstüme düşünce nefesim kesildi, kaburgalarım kırılıyor sandım. Bir homurtu duydum, trisceratops bölgesini korumak için rakip dinozoru 10. Otoyol'dan kovmaya çalışıyordu. Dr. Lezander'in suratı

benimkine dayanmıştı, ağırlığı beni eziyordu. Duyduğu korkunun kokusunu yeşil soğana benzettim. Derken bir çığlık attı, galiba ben de çığlık attım çünkü otomobil aniden düşmeye başlamıştı.

Kemikleri sızlatan bir çarpma ve suların şapırtısı.

Arabanın döşemesine su sızıyordu. Saxon Gölü tarafından ağırlanıyorduk.

Buick'in buhar püskürten motor kapağı kalkıyordu. Bu olurken su gövdenin üstüne çıkıp kırık ön camdan içeriye dolmaya başladı. Dr. Lezander'in tarafındaki cam da kırılmıştı ama su henüz oraya varmamıştı. Tabancasını kaybetmişti, dudağını veya dilini ısırdığı için ağzından kan akıyor, gözleri donuklaşmış bir hâlde hâlâ üstümde yatıyordu. Yaratığın darbesine maruz kalmış olan sol kolu çarpık bir açıdaydı; kırmızı ipek sabahlığının içinde, bileğinden çıkan beyaz kemiği gördüm.

Göl suyu hava kabarcıkları çıkararak daha hızlı içeriye dolmaktaydı. Arka cam tam bir şelale gibiydi. Dr. Lezander'i üstümden kaldıramıyordum; Buick mutlu bir domuz gibi yuvarlanıp yavaşça benim olduğum tarafa doğru döndükçe, olduğum yer su altında kalmaya başladı. Dr. Lezander'in ağzından kanlı bir köpük sızıyordu; kaburgalarının kırılmış olduğunu tahmin ettim.

"Cory! Cory!"

Dr. Lezander'in üstünden, arkasındaki kırık pencereye doğru baktım.

Babam oradaydı; saçları kafasına yapışmış, yüzünden sular damlıyor, yarılan kaşından kan sızıyordu. Parmaklarıyla penceredeki kırık camları sökmeye başladı. Buick titredi ve inledi. Su koltuğun üstüne kadar yükselince soğuk teması beni ürpertti, Dr. Lezander çırpınmaya başladı.

"Elimi tutabiliyor musun?" Babam vücudunu parçalanmış pencereden içeriye sokmuş, bana uzanmaya çalışıyordu.

Üstümde o ağırlık varken, ona uzanamıyordum. "Yardım et, baba," diye inledim.

Biraz daha pencereden içeriye dalmaya çalıştı. Vücudunun yanları kırık camlarla fena hâlde çizilmiş olmalıydı ama yüzünde acı duyduğunu gösteren bir ifade yoktu. Dudakları gerilmiş, gözleri kırmızı çerçeveli lambalar gibi bana odaklamıştı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için elini uzatmaya çalışıyordu ama hâlâ çok fazla mesafe vardı.

Dr. Lezander'in gövdesi sallandı. Bir şeyler söyledi ama herhalde Almanca küfürdü. Gözlerini kırpıştırdı, zor bela odaklanmaya çalıştı. Su artık mezar gibi üstümüzdeydi. Doktor kırık bileğine bakarak inledi.

"Kalk onun üstünden!" diye bağırdı babam. "Tanrı aşkına, kalk oğlumun üstünden!"

Dr. Lezander titredi ve öksürdü. Üçüncü öksürüşünde ağzından ve burnundan kıpkırmızı kan püskürdü. Yan tarafını kavradı ve aniden elinden de kan fışkırdı. Kayıp dünyanın hayvanı adamın kaburgalarını iç organlarına saplamıştı.

Su artık uğulduyordu. Buick bagaj tarafından hızla batmaktaydı.

"Lütfen!" diye yalvardı babam hâlâ bana uzanmaya çalışırken. "Lütfen, oğlumu bana ver!"

Dr. Lezander nerede olduğunu anlamak ister gibi etrafına bakındı. Üstümden birkaç santim kadar kalkınca, sardalye konservesinde sıkışmışım gibi hissetmeden, daha rahat nefes almaya başladım. Dr. Lezander batmakta olan bagaj kısmına ve arka camın olduğu yerden dolan köpüklü suya baktı, onun, "*Of,*" diye fısıldadığını duydum.

Pes etmenin fısıltısıydı.

Dr. Lezander yüzünü çevirip bana baktı. Burnundan akan kan yanağıma damlıyordu. "Cory," dedi hırıltılı bir sesle. Sağlam eliyle bileğimi tuttu.

"Hadi, yukarıya çık, vahşi at," diye fısıldadı.

Ona çok acı veren bir gayretle gövdesini kaldırıp elimi babamın eline doğru uzattı.

Babam beni dışarıya çekince kollarımı onun boynuna doladım. Bacakları suyun içinde çırpınıyor, yiğit yüzünde gözyaşları akıyordu.

Buick büyük bir gürültü çıkararak suya batmaktaydı. Etrafımızı saran sular bizi aşağıya çekiyordu. Babam bacaklarını çırparak batmamaya çalıştı ama çekiş çok güçlüydü. Derken ısının ve sıvının savaşında bir tıslama sesiyle Buick suyun derinliklerine çekilmeye başladı. Babam bu emiş gücüne karşı direniyordu ama sonra nefesini tutunca, bu mücadeleyi kaybettiğini anladım.

Suyun içine battık.

Buick büyük bir gürültü çıkararak güneşin yabancısı olduğu, kasvetli ve devasa mezara batmaktaydı. Su kabarcıkları gümüş denizanaları gibi yükselmekteydi. Babam var gücüyle bacaklarını çırparak bu çekime direnmeye çalıştı ama Dr. Lezander'le birlikte suyun altına giriyorduk. Sualtının bulanıklığı içinde doktorun ön cama dayanmış ve bembeyaz olmuş yüzünü gördüm. Ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu.

Sonra aniden altımızdan bir şey gelip otomobile tutundu. Büyük bir yosun kümesi veya birisinin çöpleriyle birlikte Saxon Gölü'ne boşalttığı paçavralar olabilirdi. Bu şey her ne ise, yavaşça ve amansızca kırık arka camından Buick'in içine süzüldü. Araba dönüyordu, Brandywine Karnavalı'ndaki tuhaf bir alet gibi, karanlıkta asılı durarak dönüyordu. Ciğerlerim soluk almak için yanarken yine Dr. Lezander'in beyaz yüzünü gördüm ama bu defa o yosun gibi şey adamın gövdesini çürümüş bir cübbe gibi sarmıştı. Onun çenesini tutuyordu. Bir an doktorun gümüş dişini gördüm, uzaklaşan bir yıldızdı sanki. Sonra Buick kocaman bir kaplumbağa gibi tamamen ters döndü, hava kabarcıkları bir kez daha yükselerek üstümüze geldi ve çekimden kurtulmamızı sağladı. Gün ışığı âlemine doğru yükseliyorduk.

Babam beni yukarıya kaldırdığı için su üstüne çıkan ilk ben oldum.

Bugün burası pek aydınlık değildi ama bolca hava vardı. Babamla ben, dalgalı karanlıkta birbirimize sarılarak nefes aldık.

Nihayet kendimizi yukarıya çekebileceğimiz bir yere kadar yüz-

dük, çamurun ve sazların içinden geçip kendimizi sağlam toprağa attık, babam kamyonetin yanına oturdu. Elleri cam kırıklarıyla sıyrılmıştı. Ben de bir kayanın üstüne oturup Saxon Gölü'ne baktım.

"Ee, ortak!" dedi babam. "İyi misin?"

"Evet, efendim." Dişlerim takırdıyordu ama üşümek geçici bir şeydi.

"Kamyonete girsen iyi olur," dedi babam.

"Gireceğim," dedim ama henüz hazır değildim. Bunu izleyen günlerde şişip moraracak olan omzum, o anda neyse ki, uyuşmuş bir hâldeydi.

Babam dizlerini göğsüne çekti. Sulu kar yağıyordu ama biz zaten sırılsıklamdık ve üşüyorduk. "Dr. Lezander'le ilgili sana anlatacaklarım var," dedi babam.

"Benim de size anlatacağım bir şey var," dedim. Dinledim, yüzeyi süpüren rüzgâr gölün fısıldamasını sağlıyordu.

Doktor artık karanlığın içindeydi. Karanlıktan gelmiş, karanlığa dönmüştü.

"Bana vahşi at dedi."

"Evet. Nasıl ama?"

Orada daha fazla kalamazdık. Rüzgâr iyice soğumaya başlıyordu. Grip yerine ölüme yakalanacağınız felaket bir havaydı.

Babam alçalmış gri bulutlara ve ocak ayının kasvetine baktı. Gülümserken yüzünde bir oğlan çocuğunun kaygısız ifadesini gördüm.

"Ne kadar güzel bir gün," dedi.

Cehennem kahramanlar için olabilirdi ama hayat yaşayanlar içindi.

Bu olayın sonrasında şunlar oldu.

Annem düşüp bayıldığı yerden kalktı; bir şeyi yoktu. Babama ve bana sarıldı ama bu sarılış kısa sürdü. Onu epey üzmüştük, üstümüz başımız da berbat hâldeydi ama eve dönmüştük işte. Saxon Gölü dibindeki adamla ilgili rüyaları son bulduğu için babam çok rahatlamıştı.

Bay Steiner ve Bay Hannaford her ne kadar Dr. Gunther Dahninaderke'ü ele geçiremedikleri için üzülseler de, hiç değilse adalet yerini bulduğu için tatmin olmuşlardı. Hiç değilse Bayan Kara Dahninaderke ve insan kemiklerinden oluşan kuşlarını ele geçirmişlerdi; bu da adamakıllı bir teselliydi. Ondan son haber aldığımda çok uzun bir süre için hapse girmişti, bir daha gün yüzü görmeyecekti.

Ben ve Johnny kafayı yiyorlardı. Onlar sinemada otururlarken benim bir Nazi savaş suçlusuyla ölümüne mücadele ettiğimi duydukları zaman Ben kriz geçirdi, Johnny kaşlarını çatıp kendini yerden yere vurdu. Tabii, bu olayın bana okulda şöhret kazandırdığını söylemek, aya nehirdeki bir çakıl taşı büyüklüğündedir demek gibi olurdu. Öğretmenler bile hikâyemi duymak istediler. Güzel Bayan Fontaine bayıldı, Bay Cardinale iki kere anlatmamı istedi. "Sen yazar olmalısın, Cory!" dedi Bayan Fontaine. Bay Cardinale, "Kelimeleri çok ustaca kullanıyorsun," dedi. "Bence bir gün çok iyi bir yazar olacaksın."

Yazar mı?

Oysa ben iyi bir hikâye anlatıcısı olmaya karar vermiştim.

Ocak sonlarına doğru soğuk, fakat güneşli bir cumartesi sabahı Roket'i ön verandamızda bırakıp annem ve babamla kamyonete bindim. Babam bizi gargoyllu köprüden geçirip 10. Otoyol yoluna soktu. Kayıp dünya yaratığı çıkabilir diye yavaşlamıştı ve tetikteydi. Yaratık ormanda serbestçe dolanıyordu ama onu bir daha hiç görmedim. Bence o bana Davy Ray'in bir armağanıydı.

Saxon Gölü'ne vardık. Su çarşaf gibiydi. Dibindeki şeylerden hiçbir iz yoktu ama hepimiz biliyorduk.

Kızıl kayalıklı uçurumda durup cebimden yeşil tüyü çıkardım. Babam onun ucuna bir ağırlık bağlamıştı. Tüyü göle fırlattım ve Dahninaderke'ten daha hızlı bir şekilde batışını seyrettim. Çok daha hızlı.

Yaşanan trajediden hiçbir andaç kalmasını istemiyordum.

Bir yanımda annem, diğer yanımda babam duruyordu. Doğrusu iyi bir ekiptik.

"Şimdi hazırım," dedim.

Ve eve, canavarlarımın ve sihirli kutumun beni beklediği yere gittim.

BEŞ
Şimdiki Zefir

Uzun, çok soğuk bir kış oldu ve ben şimdi eve gidiyorum.

Birmingham'ın güneyinden, eyalet başkentine uzanan o işlek Interstate 65 otoyolundayım. 205 numaralı çıkıştan sola dönüp Coopers, Rockford, Hissop ve Cottage Grove adlı silik kentleri geçiyorum. Artık Zefir'i işaret eden bir yol tabelası yok ama ben onun nerede olduğunu biliyorum ve eve gidiyorum.

Yalnız değilim, ilkbahar başındaki bu güzel cumartesi öğleden sonrası yanımda karım Sandy ve arka koltukta kıvrılmış oturan çocuğumuz var. Kızım başına Birmingham Barons beyzbol kepini geçirmiş, beyzbol kartlarını koltuğa saçmış. Kimbilir, belki bugünlerde oradan bir servet çıkabilir. Radyo –pardon, stereo kaset çalar– açık ve hoparlörlerden Tears For Fears grubunun parçası çıkıyor. Bence Roland Orzabal müthiş bir şarkıcı.

Yıl 1991. İnanabiliyor musunuz? İyisiyle, kötüsüyle yeni bir yüzyılın eşiğindeyiz. Sanırım, hangisi olacağına biz karar vereceğiz. 1964 yılı artık çok eski bir tarih gibi görünüyor. O yıl çekilen Polaroid fotoğraflar sarardı. Kimsenin saçları o günlerde olduğu gibi değil ve kimse eskisi gibi giyinmiyor. Bence insanlar da değişti. Sadece Güney'de değil, her yerde. Daha mı iyi, daha mı kötü oldu? Siz karar verin.

Ve 1964'ten beri bizler ve dünya nelerle karşılaştı! Bir düşünün! Beyni durduracak bir hızla değişti. Vietnam olayını yaşadık, sonra Çiçek Çocuklar dönemi, Watergate olayı ve Nixon'un çöküşü, Ayetullah, Ronald Reagan ve Nancy, Duvar'ın yıkılışı ve Komünist Rusya'nın bitişi. Gerçekten de kasırgaların ve kuyruklu yıldızların zamanında yaşıyoruz. Ve nehirler akıp da nasıl denizlere bağlanı-

yorsa, zaman da akıp geleceğe bağlanıyor. İleride neler olabileceğini düşünmek insanı şaşırtıyor. Ama bir keresinde Leydi'nin söylediği gibi, geçmişte nerede olduğunu bilmezsen, nereye gideceğini de hesap edemezsin. Bazen düşünüyorum da, hesap etmemiz gereken o kadar çok şey var ki...

"Ne kadar güzel bir gün," diyor Sandy; sırtını koltuğa yaslamış, pencereden akıp giden manzarayı seyrediyor. Ona bakınca içime huzur doluyor. Güneşin ışığı sarı saçlarında altın çiçekler gibi parlıyor. Şurada burada gümüş renkli telleri de var ve her ne kadar o bunu dert ediyorsa da, bu benim hoşuma gidiyor. Gözleri soluk bir gri ve bakışlarıysa sabit ve sakin. Bana kuvvet gerektiğinde sağlam bir kaya, huzur gerektiğindeyse yumuşak bir yastık oluyor. İyi bir çiftiz. Çocuğumuz onun gözlerini ve sakinliğini, benimse koyu kahverengi saçlarımla dünyayı öğrenme merakımı almış. Onda babamın köprülü burnuyla annemin ince parmaklı "sanatçı elleri" var. Bence güzel bir bileşim.

"Hey, Baba!" O an için beyzbol kartları unutulmuş gibi.

"Evet?"

"Gergin misin?"

"Hayır," diyorum ama sonra dürüst olmamın daha iyi olacağına karar verip, "Eh, belki biraz," diye ekliyorum.

"Sence orasını nasıl bulacaksın?"

"Bilmiyorum. Oradan ayrılalı... dur bakayım... Zefir'den 1966 yılında ayrıldık. O hâlde... sen söyle, kaç yıl geçmiş?"

Birkaç saniyelik sessizlik. "Yirmi beş."

"Çok doğru," diyorum. Kızımızın matematiğe yatkınlığı kesinlikle Sandy'nin ailesinden geçmiş.

"Neden buraya hiç dönmedin? Yani, o kadar seviyorsan?"

"Pek çok kere yola çıktım. I-65'teki yol ayrımına kadar geldim. Ama Zefir eskiden olduğu gibi değil. Biliyorum, hiçbir şey aynı kalmaz, tamam ama... Zefir benim yuvamdı ve onun o kadar değiştiğini düşünmek canımı acıtıyor."

"Peki, nasıl değişti? Sonuçta hâlâ bir kent değil mi?" Kızımın beyzbol kartlarını takımlara göre alfabetik sıraya sokuşunu işitiyorum.

"Eskisi gibi değil. Yakınımızdaki hava üssü 1974 yılında, Tecumseh'deki kâğıt fabrikası da bundan iki yıl sonra kapandı. Union Town gelişti. Benim çocukluğumdaki hâlinden beş kat daha büyüdü. Ama Zefir... küçülüp durdu."

"Hımm." Artık kızımın dikkati dağılıyordu.

Yan gözle Sandy'ye bakıyorum, gülüşüyoruz. Eli elimde. Hep böyle olmalı. Önümüzde Adams Vadisi etrafındaki tepeler yükseliyor. Üstleri morlu sarılı yeni filizlenen ağaçlarla kaplı. Henüz nisan olmadığı hâlde yeşillik de görülüyor. Arabanın dışında hava hâlâ serin ama güneş çok güzel bir yaz habercisi gibi parlıyor.

Ebeveynlerimle birlikte gerçekten de 1966 Ağustos'unda Zefir'den ayrıldık. Daha önce Bay Vandercamp'ın nalbur dükkânında iş bulmuş olan babam, değişimin kokusunu almış, daha iyi kazanç getirecek bir iş aramaya karar vermişti. Birmingham'daki Coca Cola şişeleme fabrikasında gece vardiyası yönetici yardımcısı olacağı bir iş buldu. Sütçü olarak kazandığı paranın iki katını kazanıyordu. 1970 olduğunda gece vardiyası yöneticisi olunca pek keyiflendi. O yıl ben Alabama Üniversitesi'ne girdim. Gazetecilik bölümünden diploma aldım. Babam 1978 yılında kanserden ölmeden önce benim mezuniyetimi gördü. Neyse ki, ölümü acısız ve çabuk oldu. Annem büyük bir keder içindeydi ve onu da kaybedeceğimden korktum. Ama 1983 yılında kilise arkadaşlarıyla katıldığı bir Alaska gezisinde dul bir adamla tanıştı. Bu adamın Bowling Green, Kentucky'de at yetiştirdiği bir çiftliği vardı. İki yıl sonra evlendiler ve annem hâlâ o çiftlikte yaşıyor. Kocası çok iyi bir insan ve anneme çok iyi davranıyor ama tabii, babamın yerini tutamaz. Hayat devam ediyor ve yollar her zaman beklenmedik güzergâhlara çıkıyor.

10. OTOYOL tabelasını görüyorum, paslanmış ve üstü kurşun delikleriyle dolu.

Nabzım giderek hızlanıyor. Boğazım kupkuru. Değişiklik olacağını biliyorum ama bundan korkuyorum.

Yaşlanmamak için elimden geleni yaptım. Bu bile çok zor bir iş. Yaşça yaşlanmayı kastetmiyorum, buna saygı duyarım. Tavır olarak yaşlanmak istemem. Benim yaşıtım insanları gördüm, bir sabah uyandıklarında babalarının onlara şeytani Rolling Stones'u dinleme yasağı koyduklarını unutmuşlar. Saçlarını alınlarının üstüne kadar uzatacaklarsa, o evden kovulacaklarını söylediklerini unutmuşlar. Patronluk tasya tasşaya, patronluk taşlanmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşlar. Tabii, şimdi dünya çok daha zorlu; buna şüphe yok. Daha kötü sonuçları olabilecek daha zor tercihlerin yapılması gerekecek. Tabii ki, çocukların yönlendirilmeye ihtiyaçları vardır. Benim vardı ve iyi ki yönlendirildim çünkü bu sayede pek çok hata yapmaktan kurtuldum. Ama bence artık ebeveynler öğretmen değiller. Ebeveynler –ya da çoğumuz– örnek olmak yerine sözlerle yönlendirmek istiyorlar. Bence bir çocuğun kahramanı onun babası veya annesi –hatta ikisi birden– olursa, o zaman öğrenme ve tecrübe kazanma işi daha pürüzsüzleşir. Çocukların minyatür yetişkinlere dönüşmesini, masumiyetin güzelliğinden ve sihirden yoksun olmalarını isteyen bu haşin dünyada, her türlü pürüzü olabildiğince azaltmak bir o kadar hayatlarını kolaylaştıracaktır.

Eh, benim soyadım Lovoy veya Blessett olmadığına göre artık vaaz vermeyi keseyim.

Tabii, 1964'ten beri ben de biraz değiştim. Eskisi kadar çok saçım yok ve artık gözlük takıyorum. Yüzümde az çok kırışıklık var ama gülme sonucu olanlar da bulunuyor. Sandy beni şimdi, eskiden hiç olmadığım kadar yakışıklı buluyor. İşte buna aşk denir. Ama dediğim gibi, tavır açısından yaşlanmaya elimden geldiğince karşı durmaya çalıştım. Bu konuda müzik çok işime yaradı. Bence müzik gençliğin dilidir ve insan bunu kabullendikçe tavrı da gençleşir. Müziğe ilgi duymamı sağlayan Beach Boys'a şükran borçluyum. Şimdi plak –pardon CD– koleksiyonumda Elvis Costello, U2, Sine-

ad O'Connor, Concrete Blonde, Simple Minds ve Technotronic var. Led Zeppelin ve Lovin' Spoonful gibi klasikleri de unutmuş değilim. Böyle zengin bir koleksiyonla ziyafet sofrasında gibiyim.

Ormanın içinden ilerleyen, ot bitmiş sapağın yanından geçerken elli metre ileride neyin harabesinin durduğunu biliyorum. Bayan Grace ve kötü kızları, Blaylocklar hapse girdikten hemen sonra kepenk indirdiler. 1965 Temmuz'unda kopan bir fırtınada evin çatısı uçtu. Şu anda orada pek bir şey kalmış olduğunu sanmıyorum. Bu civardaki japonsarmaşıkları oldum olası açtırlar.

Ben de Alabama Üniversitesi'ne benimle aynı yıl başladı ve işletme okudu. Dahası yüksek lisans için okumaya devam etti. Milyon yıl geçse Ben'in okuldan zevk alacağı aklıma gelmezdi. Okuldayken arada bir buluşuyorduk ama o daha ziyade işletme bölümündeki arkadaşlarıyla takılıyordu ve onunla çok görüşemedim. Sigma Chi derneğine katıldı ve çok geçmeden bu derneğin başkan yardımcısı oldu. Şimdi Atlanta'da yaşıyor ve borsa simsarlığı yapıyor. Karısı Jane'le bir oğulları ve bir kızları var. Ben çok zengin oldu, altında altın renkli bir BMW çekti ve her zamankinden daha şişman. Üç yıl önce kitaplarımdan birini okuduktan sonra beni aradı; artık birkaç ayda bir görüşüyoruz. Geçen yaz birlikte Alabama'yla Florida arasındaki küçük bir kente, burada emniyet amiri olan birini görmeye gittik. Adamın adı John Wilson.

Johnny'nin damarlarında bir reis kanı olduğunu hep bilmişimdir. O kentte sıkı bir disiplin uyguluyor ve hiçbir yamukluğa izin vermiyor. Ama anladığım kadarıyla adil davrandığı için herkes onu seviyor; görevdeki ikinci dönemi. Oradayken Johnny'nin eşi Rachel'le tanıştık. Rachel bir moda modeli olacak kadar güzel bir kadın ve Johnny'ye tapıyor. Çocukları olmamasına rağmen son derece mutlu bir hayatları var. Bir hafta sonu açık denizde balığa çıktık; Johnny bir kılıç balığı tuttu, benim oltam teknenin altına dolandı, Ben ise güneşte fena hâlde yandı. Ama günümüz kahkahalarla ve eski günleri anmakla geçti.

Ve işte pat diye karşımda. Midem kasılıyor.

"Saxon Gölü," diye açıklıyorum. Karımla kızım başlarını çevirip bakıyorlar.

Hiç değişmemiş. Aynı büyüklükte, suyu aynı karalıkta, aynı çamur ve otlar ve aynı kızıl kayalıklı uçurum. Babamın süt kamyonetini orada park edip batmakta olan bir otomobilin ardından suya atlayışı gözlerimin önüne geliyor. Buick'in batışı, kırık arka camdan içine su doluşu ve elimi tutmak için babamın camların çizdiği elini uzatışını da net bir şekilde hatırlıyorum.

Saxon Gölü'nü geride bırakırken içimden, *Baba, seni seviyorum,* diyorum.

Şöminenin önünde otururken ve bana Dr. Gunther Dahninaderke'ü anlatırken ışığın vurduğu yüzünü hatırlıyorum. İkimizin, –annemin ve kentteki hemen herkesin de– onun ve karısının onca kötülük yapmış olduklarını kabullenmekte ne kadar zorlandığımızı unutamıyorum. Gerçi yüzde yüz kötü bir insan değildi, yoksa neden benim hayatımı kurtaracaktı? Bence kimse düzeltilemeyecek kadar kötü değildir. Belki bu bakımdan babama benziyorum; safım. Ama bence saf olmak, yüreğine kadar nasıl bağlamaktan iyidir.

Daha sonra Dr. Dahninaderke'nin gece yarıları kısa dalga radyo yayınlarını dinlemesi üzerine düşündüm. Yabancı ülke haberlerini dinlemekteki amacı, başka hangi Nazi üyesi yakalanıp adalete teslim edilmiş diye öğrenmekti bence. O sakin görünüşü altında her an kapısının çalınacağı beklentisiyle korku içinde yaşamıştı. Çok acı çektirmiş, kendisi de çok acı çekmişti. Karısı Kara'yla birlikte şantaj parası için Jeff Hannaford'a işkence yaptıkları gibi yeşil tüyü eline geçirdikten sonra beni de öldürecek miydi? Doğrusu, bunun cevabını bilmiyorum. Ya siz?

Ha, evet! Şeytan Kız!

Bunu bana Ben anlattı. Bu kız daha sonraki lise yıllarında gerçekten bir dâhi olduğunu göstermiş; Vanderbilt Üniversitesi'ni bitirmiş ve DuPont firmasında kimyager olmuş. İşinde çok başarılıymış

ama o tuhaf tabiatı onu rahat bırakmamış. Ben'in bildiği kadarıyla Şeytan Kız New York City'de performans sanatçısı olmuş ve Jesse Helms ile bir gösterisi yüzünden dalaşmaktaymış. Bu gösteride Şeytan Kız içi dışkı dolu bir bebek havuzunda oturup Amerika'nın şirketleştirilmiş olmasına verip veriştiriyormuş.

Diyeceğim tek şey, Jesse Helms onunla ters düşmesin. Öyle olursa ona acırım. Bir gün kendini masasına tutkalla yapıştırılmış hâlde bulabilir.

Eskiden Donny Blacklock'un uçarcasına geçtiği ve korkudan ödümü patlatan virajlardan geçiyorum. Sonra tepeler yana çekiliyor ve yol Bay Dollar'ın elinden çıkmış gibi düzleşiyor. Ve işte gargoyllu köprü.

Artık gargoylları yok. Konfederasyon generallerinin kafaları sökülmüş. Belki vandalların işidir, belki de uyanık biri bunları Güneyli ilkelliğinin örnekleri olarak sanat piyasasında tanesi bin dolara satacağını düşünmüştür. Bilmiyorum ama artık orada heykel yok. İşte demiryolu köprüsü ve altında parlayan Tecumseh Nehri. Herhalde Yaşlı Musa kâğıt fabrikası kapandığı için memnundur diye düşünüyorum. Bir kaplumbağayı ısırdığında dişlerinin arasına atık parçaları gelmeyecek. Tabii, artık ona Güzel Cuma ziyafetleri de sunulmuyor. Ben'in anlattığına göre Leydi 1967 yılında yüz dokuz yaşında vefat ettiği zaman bu ritüel sona ermiş. Yine Ben'in anlattığına göre Ay Adam da bundan hemen sonra kentten ayrılıp New Orleans'a gitmiş. Böylece Bruton camiası da önemini kaybetmeye başlamış ve Zefir'den bile daha hızlı bir şekilde küçülmüş. Tecumseh Nehri artık daha temiz olabilir ama acaba bazı geceler Yaşlı Musa kafasını su üstüne çıkarıp burnundan buhar püskürtüyor mu, diye merak ediyorum. Acaba kayalara çarpan suyun şapırtısının ötesindeki sessizliği dinleyip kendi sürüngen lisanıyla "Neden artık kimse benimle oynamaya gelmiyor?" diye soruyor mudur?

Belki hâlâ buradadır. Belki de nehri takip ederek denize gitmiştir.

Gargoylsuz köprüyü geçiyoruz. Ve işte karşı tarafta benim kentim var.

"İşte geldik," diyerek yavaşlıyorum ama aniden yanıldığımı anlıyorum. Belli bir zaman diliminde belli bir yerde olabiliriz ama burası artık Zefir değil.

En azından benim bildiğim Zefir değil. Evler hâlâ yerlerinde ama çoğu harabe hâline gelmiş, bahçeleri bakımsız. Ama tamamen de bir hayalet kent de değil, çünkü çok az sayıda bile olsa bazı evlerde hâlâ yaşanıyor ve sokaklarda tek tük otomobil görünüyor. Ama şimdiden kentin can damarı –ve yaşama dair bir kutlama– olan büyük bir grubun, fiziksel kanıtını ölü çiçeklerden bir bahçe gibi geride bırakıp başka bir yere taşınmış olduğunu hissediyorum.

Bu iş sandığımdan da zor olacak.

Sandy zorlandığımı sezip, "İyi misin?" diye soruyor.

"Birazdan anlarız," diyerek cılız bir gülücük çıkarıyorum.

"Burada pek kimse yok gibi, baba."

"Neredeyse hiç yok," diyorum.

Kent merkezine girmeden önce Merchants Caddesi'nden sapıyorum. Şu anda bunu kaldıramam. Branlinlerin o gün bize saldırdıkları beyzbol sahasına gidip kenarında duruyorum.

"Burada birkaç dakika oturabilir miyiz, arkadaşlar?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor Sandy elimi sıkarak.

Branlinlere ne oldu? Kolluk kuvvetlerinde çalıştığı için olanları bilen Johnny'nin bana aktardığı kadarıyla iki kardeşin birbirlerinden çok farklı tabiatları olduğu ortaya çıkmış. Gotha lisedeyken futbola başlamış ve Union Town Lisesi'yle yapılan bir maçta kale çizgisinden gol kurtarınca günün adamı olmuş. Bu alkışlar onun için mucizeler yaratmış; onca zaman Gotha'nın sadece, annesiyle babasının ya aptallıklarından ya da kabalıklarından göstermediği ilgiyi istediği kanıtlanmış. Johnny'nin anlattığına göre artık sigorta simsarlığı yaptığı Birmingham'da yaşıyor, bir yandan da bir küçükler futbol

takımını çalıştırıyormuş. Johnny onun artık saçlarını sarartmak için peroksit kullanmasına gerek olmadığını, çünkü kafasında tek tel saç kalmadığını söyledi.

Diğer yanda Gordo çöküşüne devam etmiş. Kötü arkadaşlara takılmış ve 1980 yılında Baton Rouge, Louisiana'daki bir 7-Eleven sahibi tarafından vurularak öldürülmüş. Gotha orada üç yüz dolardan az bir miktar para ve Little Debbie kekleri çalmaya çalışıyormuş. Bence, ona da bir fırsat verilmişti ama o zehirli sarmaşıktan gerekli dersi almamıştı.

"Bir dakikalığına inip bacaklarımı germek istiyorum," diyorum.

"Seninle gelmemizi ister misin, baba?"

"Hayır," diyorum. "Şimdi değil."

Arabadan çıkıp otları aşırı büyümüş beyzbol sahasında yürüyorum. Ilık güneş ve serin meltemle okşanan atıcının tümseğine çıkıp etrafa bakıyorum. Nemo Curliss'i ilk kez görmüş olduğum tribünler çökmeye yüz tutmuş. Avucumu göğe doğru kaldırıp bekliyorum.

Nemo Curliss'in göğe fırlattığı o top onca yıl sonra aniden düşüp elime gelse ne olurdu?

Bekliyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. O mükemmel kolun sahibi ve çok olumsuz koşullarda yaşayan Nemo o topu bulutların ötesine atmıştı. O top hiçbir zaman yere düşmeyecekti. Bunu sadece Ben, Johnny ve ben hatırlıyoruz.

Avucumu kapatıp kolumu indiriyorum.

Bulunduğum yerden Poulter Hill görünüyor.

Orası da bakımsızlıktan harap hâlde. Otlar mezar taşlarının arasından yükselmiş ve herhalde uzun zamandan beri kimse oraya gidip çiçek bırakmamış. Bu da çok üzücü, çünkü burada Zefir'in sadık evlatları yatıyor.

O mezar taşları arasında yürümek istemiyorum. Tren yolculuğumdan sonra oraya hiç dönmedim. Davy Ray'le vedalaşmıştık; bunun ötesindeki her şey bana saçma geliyor.

Başımı Ölüm'den çevirip yine yaşayanlara doğru yürüyorum.

"Burası benim okulumdu," diyorum karım ve kızıma. Otomobili oyun parkının yanında park ediyorum.

Hep birlikte arabadan çıkıyoruz; Sandy yanımda yürürken kızımız kapatıldığı yerden kurtulmuş bir tay gibi giderek daha büyük daireler çizerek koşuyor. "Dikkat et!" diye sesleniyor Sandy kırık bir şişe görünce. Galiba endişe etmek annelerin ruhunda var.

Kolumu Sandy'ye doluyorum, onun kolu da sırtımı sarıyor. İlkokul boş, bazı pencereler parçalanmış. Bir zamanlar onca genç sesin neşeyle haykırdığı bu yerde şimdi ezici bir sessizlik var. Johnny ve Gotha Branlin'in kapıştıkları yeri görüyorum. Roket'in üstünde Gordo'dan kaçtığım bahçe kapısını görüyor...

"Hey, baba! Bak ne buldum!"

Kızım koşarak yanıma geliyor. "Tam şurada buldum! Ne güzel, değil mi?"

Onun küçük avucuna bakınca, gülmeden edemiyorum.

Bu siyah bir ok ucu, ideal biçimde ve pürüzsüz yüzeyinde en küçük bir kesik yok. Yaptığı işten gurur duyan birisinin eseri. Muhtemelen bir reisin.

"Bu bende kalabilir mi, baba?" diye soruyor kızım.

Kızımın adı Skye. Ocak ayında on iki yaşına bastı ve Sandy'nin deyişiyle "erkek Fatma" döneminden geçiyor. Skye bebek oynayıp New Kids on the Block grubunu hayal etmektense, beyzbol kepini ters giyip tozların içinde koşmayı yeğliyor. O günler de gelecek tabii, eminim. Ama şimdilik Skye gayet iyi.

"Bence de sende kalmalı," diyorum; kızım ok ucunu gizli bir hazineymiş gibi blucinin cebine sokuyor.

Anlayacağınız bu bir kızın yaşamı da hayatı.

Şimdi de Merchants Caddesi boyunca ilerleyip kent merkezine giriyoruz.

Her yer kapalı. Bay Dollar'ın berber dükkânı, Bright Star Cafe, nalbur dükkânı, Lirik Sineması, her şey. Woolworth's kapalı. Union Town'da perakende satış noktalarının artması, yeni apartmanların ve içinde dört sinema salonu olan bir alışveriş merkezinin açılması

Zefir'in ruhunu tüketti, tıpkı Big Paul's Pantry'nin süt dağıtımını tüketmesi gibi. Bu bir ilerlemedir ama iyiye doğru mu?

Adliye binasının önünden geçiyoruz. Sessizlik. Halka açık yüzme havuzunun ve Spinnin' Wheel'in önünden geçiyoruz. Artık müzik sesi gelmeyen Bayan Mavi'nin evinin önünden geçiyoruz.

Bayan Mavi. Keşke onun akıbetini bilseydim ama bilmiyorum. Hâlâ yaşıyorsa, şimdi seksenli yaşlarında olmalı. Hakikaten bilmiyorum. Bu gerçek, yıllar içinde Zefir'den ayrılmış olan başka pek çok insan için de geçerli. Bay Dollar, Şerif Marchette, Jazzman Jackson, Bay ve Bayan Damaronde, Nila Castile ve Gavin, Bayan Velvadine, Belediye Reisi Swope. Sanırım, hepsi hayattadır ve başka kentlerde yaşıyorlardır. Bence yanlarında Zefir'in bir parçasını da götürmüşlerdir ve nereye gitseler Zefir'in tohumlarını oraya ekiyorlardır. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Üniversiteyi bitirdikten sonra iki yıl Birmingham'daki bir gazetede çalıştım. Manşetleri yazıyor, muhabirlerin haber yazılarına redaksiyon yapıyordum. İşten çıktığımda o büyük şehirdeki daireme gelince sihirli kutumun başına geçip –eskisi değil, yeni bir sihirli kutuydu– yazmaya başlıyordum. Devamlı yazıyordum. Yazdığım hikâyeler postayla gidip postayla geri geliyordu. Derken, çaresizlik içinde bir roman yazdım. Ve bingo! Romanım bir yayıncı buldu.

Artık bir kütüphaneyim. Şimdilik küçük ama devamlı büyüyor.

Sokağın ötesinde, bir ağılın bitişiğindeki evin önünden geçerken, "O burada yaşıyordu," diyorum Sandy'ye.

"Ooo!" diyor Skye. "Çok ürpertici görünüyor. Hayaletli bir ev gibi."

"Hayır," diyorum ona, "Bence burası da öylesine bir ev işte."

Bo Jackson futbolu nasıl biliyorsa, kızım da hayaletli evleri bilir. Vincent Price, Peter Cushing gibi korku filmi aktörlerini, Hammer şirketinin filmlerini, Edgar Alan Poe'nun eserlerini, Mars hikâyelerini ve Salem's Lot adındaki kasabayı bilir. Bunların yanı sıra Aynanın içinden Alice'i de bilir, Sadık Teneke Asker'i, Çirkin Ördek'i ve Stuart Little'ın maceralarını da bilir. Büyücü Oz'u ve

Tarzan'ın ormanlarını da bilir. Her ne kadar renklerden başka değerlendirebileceği bir şey olmasa da, Van Gogh'un, Winslow'un ve Miro'nun ellerinden çıkmış eserleri de tanır. Duke Ellington ve Count Basie gibi caz ilahlarını dinlediği gibi, Beach Boys'u da zevkle dinler. Daha geçen hafta şifonyerinin üstüne çerçeveli bir resim koyabilir mi diye sordu. O resimdeki tipi çok beğenmişti.

Resimdeki adam korku filmi kahramanı Freddy'di.

"Skye," dedim. "O resmin orada olması geceleri kâbus..."

O anda durdum. Ve hah-hah düşündüm tabii.

Freddy, seni Skye'la tanıştırayım. Ona hayal etmenin gücünü anlat, olur mu?

Otomobilimi Hilltop Caddesi'ne getirip evime doğru ilerliyorum.

Yazma işim iyi gidiyor. Zor bir iş ama seviyorum. Sandy de, ben de mutlu olmak için çok zengin olmaya gerek duymuyoruz. Ama bir ara savurganlık yaptığımı da söylemek zorundayım. Sandy'yle tatil için gittiğimiz New England'da bir elden düşme otomobil pazarında görüp bayıldığım, eski bir üstü açılan kırmızı bir otomobili satın almıştım. Sanırım böyle arabalara "roadster" deniyor. Onu makyajlayıp Zefir'in yeni olduğu zamanlardaki gibi görünmesini sağladım. Bazen, arabanın içinde yalnızken ve yolda rüzgâr saçlarımı uçuşturur, güneş yüzüme vurur ve ben de hız yaparken kendimi unutup onunla konuşuyorum. Ona bir isim taktım.

Bu ismi tahmin edebilirsiniz.

Zefir'den ayrıldığımız zaman o bisiklet de benimle geldi. Birlikte yeni maceralar yaşadık ve o altın göz pek çok kez karşıma çıkacak sorunları görüp beni önceden uyardı. Ama sonunda benim ağırlığım altında çatırdamaya ve ellerim gidona büyük gelmeye başladı. Üstünü mavi bir brandayla örtüp onu bodruma indirdim. Orada kuş gibi uyuduğunu düşünüyordum. Bir hafta sonu üniversiteden döndüğümde annemin garaj satışı yaptığını ve bodrumda ne varsa sattığını öğrendim. Bana bir yirmi dolar verip, "İşte, bisikletini alan

adamın ödediği para!" dedi. "Oğlu için almış, ne güzel, değil mi, Cory? Ne güzel."

Çok güzel, dedim anneme. Ve o gece başımı babamın omzuna dayayıp on iki yaşındaki bir çocuk gibi ağladım.

Kalbim tekliyor.

İşte, tam orada.

"Evim," diyorum Sandy'ye.

Güneş ve yağmur onu yaşlandırmış. Badana ve bakım istiyor. Sevgi istiyor ama şimdi bomboş. Arabayı kaldırımda park edip verandaya bakıyorum ve birden babam ön kapıdan çıkıp bana gülümsüyor. Onu hatırladığım zamanlardaki gibi zinde ve güçlü görünüyor.

"Hey, Cory!" diyor babam. "Nasıl gidiyor?"

Çok iyi, efendim, diyorum.

"İyi olacağını biliyordum. Ben de başarılı oldum, değil mi?"

Evet, efendim, oldunuz, diyorum.

"Çok güzel bir karın ve kızın var, Cory. Ve yazdığın o kitaplar! Senin başarılı olacağını biliyordum."

Baba? İçeriye gelip bir süre kalmamı ister misin?

"*Buraya* mı geleceksin?" Veranda duvarına yaslanıyor. "Neden bunu istiyorsun ki, Cory?"

Yalnızlık çekmiyor musun? Yani... burası o kadar sessiz ki.

"Sessiz mi?" Babam gülüyor. "Bazen keşke biraz sessizlik olsa diyorum! Burası zerre kadar sessiz bir yer değil!"

Ama... boş bir yer, değil mi?

"Ağzına kadar dolu," diyor babam. Başını kaldırıp güneşe ve tepelere bakıyor. "Onları görmek için buraya gelmen gerekmez, Cory. Ya da beni görmek için. Gerçekten gerekmez. Eski hâlini görmek için şu ânı bırakmak zorunda değilsin. Güzel bir hayatın var, Cory. Hayal bile edemeyeceğin kadar. Annen nasıl?"

Annem hayatından memnun. Seni çok özlüyor ama...

"Ama hayat yaşayanlar içindir," diyor babam. "Hadi, şimdi zemini çöken eski bir eve girmeyi istemek yerine git hayatını yaşa."

Evet, efendim, diyorum ama bir türlü oradan ayrılamıyorum.

İçeriye girmek üzereyken durup, "Cory?" diyor.

Evet, efendim?

"Seni her zaman seveceğim. Her zaman. Ve anneni de her zaman seveceğim; ikiniz için de çok mutluyum. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Babam, "Sen daima benim küçük oğlum olacaksın," dedikten sonra eve dönüyor ve veranda boş kalıyor.

"Cory? Cory?"

Dönüp bakınca Sandy'yi görüyorum.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor karım.

"Bir gölge," diyorum.

Zefir'den ayrılmadan önce gitmek istediğim bir yer daha var. Temple Caddesi'nin virajlı yollarından geçerek Thaxter Malikânesi'ne yöneliyorum.

İşte burada adamakıllı değişiklikler olmuş.

Büyük evlerden bazıları yıkılmış, yerlerinde uzamış otlar var. Ve işte başka bir sürpriz! Thaxter Malikânesi büyümüş, her iki yanında müştemilatlar var. Bu mülk muazzam bir arazide bulunuyor. Derken kafama dank ediyor. Vernon hâlâ burada yaşıyor olmalı! Bahçe kapısından girip büyük bir yüzme havuzunun yanından geçiyorum. Devasa bir meşe ağacına bir ağaç ev yapılmış. Malikâne muhteşem görünüyor, çevresi çok güzel ve bahçede aynı stilde inşa edilmiş daha küçük binalar var.

Otomobili ön tarafta park ediyorum. "Buna inanamıyorum!" diyorum Sandy'ye. "Vernon hâlâ burada mı, diye bakacağım."

Arabadan çıkıp ön kapıya yürürken heyecandan titriyorum.

Ama ben kapıya varamadan bir zil çalıyor. *Ding... ding... ding.*

Gücü giderek kabaran dev bir dalgayı andıran bir ses işitiyorum.

Ve o anda soluğum kesiliyor.

Çünkü gelenler var.

Paskalya günü kilisenin tavanından çıkan arılar gibi dışarıya fır-

lıyorlar. Kahkahalar atarak, birbirlerini dürterek, neşe saçarak geliyorlar. Muhteşem bir gürültü.

Oğlan çocukları. Düzinelerce. Kimi beyaz, kimi siyah. Etrafımı sarıyorlar. Bazıları ağaç eve koşarken, diğerleri yemyeşil bahçede koşuyorlar. Genç bir evrenin merkezindeymiş gibiyim. Sonra kapının bitişiğindeki duvarda pirinç plaketi görüyorum.

ZEFİR OĞLAN ÇOCUKLARI YURDU.

Vernon'ın malikânesi bir yetimhane olmuş.

Bu harika cumartesi öğleden sonrası, çocuklar özgürlüğün tadını çıkararak etrafımda koşturuyorlar. İkinci katta bir pencere açılıp kırışık yüzlü bir kadın dışarıya bakıyor. "James Lucius!" diye bağırıyor. "Edward ve Gregory! Piyano dersiniz var, derhal buraya gelin!"

Kadının kıyafeti mavi.

Tanımadığım daha yaşlıca iki kadın dışarıya çıkıp çocukların peşinden koşuyorlar. İçimden onlara iyi şanslar diliyorum. Sonra genç bir adam gelip önümde duruyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... eskiden burada yaşıyordum. Yani, Zefir'de." O kadar şaşkınım ki, konuşmakta zorlanıyorum. "Burası ne zaman bir yetimhane oldu?"

"1985'te," diyor adam. "Bay Vernon Thaxter burasını bize bıraktı."

"Bay Thaxter hâlâ sağ mı?"

"Kentten ayrıldı. Üzgünüm ama onu akıbetini bilmiyorum." Adamın ılımlı bir yüzü, sarı saçları ve mavi kantaron renginde gözleri var. "Adınızı sorabilir miyim?"

"Adım..." Onun kim olduğunu anlayınca duruyorum. "*Siz* kimsiniz?"

"Adım Bubba Willow." Gülümsediği zaman onun yüzünde Chile'yi görüyorum. "Rahip Bubba Willow."

"Sizi tanıdığıma memnun oldum." El sıkışıyoruz. "Bir zamanlar annenizle tanışmıştım."

"Annemle mi? Gerçekten mi? Sizin adınız nedir?"

"Cory Mackenson."

Adım ona bir şey ifade etmedi. Sadece Chile'nin gecesi içinden geçen bir gemiydim. "Anneniz nasıl?"

"Çok iyi. St. Louis'e taşındı, şimdi altıncı sınıflara öğretmenlik yapıyor."

"Eminim öğrencileri çok talihlidir."

"Rahip?" diye sesleniyor yaşlıca bir ses. "Rahip Willa?"

Üstünde rengi solmuş bir tulum olan yaşlıca bir siyah adam dışarıya çıkıyor. Sıska belindeki kemerde çekiçler, tornavidalar ve somun anahtarları var. "Rahip, üst kattaki su sızıntısını onardım. Şimdi de o eski dondurucuya bakacağım." Gözleri bana çevriliyor. "Aa, ben sizi tanıyorum."

Ve yüzünde gecenin ardından gelen gün gibi pırıl pırıl bir gülümseme yayılıyor.

Ona sarılıyorum. O da bana sarılırken kemerindeki aletler şangırdıyor.

"*Cory Mackenson! Tanrım! Bu gerçekten sen misin?*"

Başımı kaldırıp mavi kıyafetli kadına bakıyorum. "Evet, efendim, gerçekten benim."

"*Tanrım!* Bağışlayın sayın rahip! *Tanrım!*" sonra kadının dikkati olması gereken yere, koşturan oğlan çocuklarına çevriliyor. "James Lucius! Sakın o ağaç eve çıkıp parmaklarını kırma!"

"Ailenizle birlikte içeriye girmek ister misiniz?" diye soruyor Rahip Willow.

"Lütfen gelin," diyor Bay Lightfoot gülümseyerek. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"İçeride kahvemiz ve çöreklerimiz var," diyor rahip. "Bayan Velvadine'ın mutfağı çok zengindir."

"*Cory, hemen içeriye gir!*" Ardından, "James Luuuuuucius!"

Sandy ve Skye arabadan çıkmışlar. Sandy beni tanıyor ve burada bir süre kalmak isteyeceğimi biliyor. Burada uzun süre takılmayacağız, çünkü benim kentim bizim evimiz değil ama burada geçireceğim bir saat bile iyi geçirilmiş bir zaman demek.

Onlar içeriye girerlerken ben bir an dışarıda duruyorum.

Başımı kaldırıp masmavi gökyüzüne bakıyorum.

Işık dalgaları içinde kanatlı dört figür ve onların kanatlı köpeklerini görür gibi oluyorum.

Sihir var olduğu sürece onlar hep orada olacaklar.

Ve sihrin de güçlü, çok güçlü bir yüreği vardır.

SON

TEŞEKKÜR

Hiçbir kitap yardım ve etkilenme olmadan yazılamaz. *Bir Oğlanın Yaşamı* da istisna değildir. Bu nedenle bu romanın yaratılmasına yardım etmiş olan bazı insanlara ve farkında olmasalar bile bazı şeylere teşekkür etmek istiyorum.

Forrest J. Ackermann; Roger Corman; Boris Karloff; Vincent Price; Baba oğul Lon Chaneyler; Jungle Jim, Sky King ve Penny; *Screen Thrills Illustrated* dergisi; Ian Fleming ve James Bond; Eudora Welty; Bob Kane; Barbara Steele; Big Daddy Roth; Hawthorne'daki oğlanlar gerçi biri gitti; Clutch Cargo; Space Angels; Super Car; the Captain and Tom Terrific; Yancy Derringer; *Famous Monsters of Filmland*; Gordon Scott; Vic Morrow ve Combat Squad; Jim Warren; Boston Blackie; Zorro; Cisco Kid ve Pancho; the Whistler; Spartaküs filmindeki Kirk Douglas; the Rolling Stones; Thriller ve cehennemden gelen güvercinler; bütün Hammer Films külliyatı; Peter Cushing, Van Helsing; Christopher Lee; Edgar Rice Burroughs; Red Skelton ve geçit töreni; *Creepie* ve *Eerie*; Ray Harryhausen ve Ymir; Bay Televizyon, Milton Berle; *It's a Mad, Mad, Mad Mad* (birini atlamadım değil mi?) *World*; Edgar Allan Poe; Lester Dent veya Kenneth Robeson; Three Dog Night (Selam Cory!); rakipsiz Maskeli Süvari Clayton Moore; Richard Matheson; Roy Rogers ve atı Trigger; *X-Men*; Buffalo Bob ve Howdy; Grim Kardeşler; Bela Lugosi; Paladin; *The Outer Limits*; Brigitte Bardot (bütün vaktimi National Geographic'le geçirmedim!); Basil Rathbone; Mister Dillon! Mister Dillon!; Sir Arthur Conan Doyle; *Marslı İstilacılar*; Gene Autrey; Steve Reeves; Aunt Bea; Dr. Richard Kimble; The

Who; Hans Christian Andersen; *13 Hayalet* ve o tuhaf gözlükler; Yukonlu Çavuş Preston; Bay ve Bayan North; the Thin Man; Peter Lorre; Alfred Hitchcock; Gel, Lassie!; en iyi Robin Hood, Errol Flynn; Jed adında bir adam; *the Aquanauts*; Steve Roper ve Mike Nomad; Clint Walker; Kookie, saçlarım dökülüyor!; *Gorgo; Rodan; Reptilicus;* Charles Laughton; Oral Roberts; *The Gallant Men*; Victor Mature; Walt Disney, Bay Lucky; Burt Lancaster; *Aynanın İçinden*; Bronco ve Sugar Foot; the Mavericks; O-re-gon'da "Wild as the Wind"; Joe ve Frank; *Fantasia*; Lanetli Tepe; Guy Madison ve Andy Devine; *The Mysterians; Dementia 13* (ıyy!); Captain America ve Bucky, Harper Lee; Steve McQueen (Karizma!); Tom Swift ve His; ve daha niceleri, eminim daha pek çoğu da bunu yazmayı bitirince aklıma gelecek.

Bu oğlanın yaşamında çok etkisi olan iki kişi: yeteneği ve hayal gücü *Zone*'un çok ötesinde devam eden Bay Rod Selling ve Bay Ray Bradbury. Sizlerin gölü benimkinden daima daha derin ve tatlı olacaktır, sizde daha pek çok gizemli hikâyeler var, roketleriniz yüreğe dokunuyor. Çok teşekkür ederim.

Eh, duvardaki saate bakınca, gitme vaktimin geldiğini görüyorum. Hoşça kalın, çocuklar!

Robert R. McCammon
14 Nisan 1990 – 23 Eylül 1990